ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பொய்கையாழ்வார் அருளிய

முதல் திருவந்தாதி

[பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய வ்யாக்யானம்,
அப்பிள்ளையுரை, ஸுதர்சனர் இயற்றிய
விவரணங்களுடன் கூடியது.]

பதிப்பாசிரியர்:—

ஸ்ரீ உ. வே. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி
(ஸுதர்சனர்)

ஆசிரியர், 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'
3. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.17.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

டிரஸ்டிகள் :-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L அட்வகேட்.
S. ராம அய்யங்கார், B.Sc B.L., அட்வகேட்.

விலை 1986. [தபாற்கூலி 1-50

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

பொய்கையாழ்வார் திருநக்ஷத்ரத் தனியன்.

तुलायां श्रवणे जातं काञ्च्यां काञ्चनवारिजात् ।
द्वापरे पाञ्चजन्यांशं सरोयोगिनमाश्रये ॥

துலாயாம் ஶ்ரவணே ஜாதம் காஞ்ச்யாம் காஞ்சநவாரிஜாத் ।
த்₃வாபரே பாஞ்சஜந்யாம்ஶம் ஸரோயோகி₃நமாஶ்ரயே ॥

काञ्च्यां सरसि हेमाब्जे जातं कासारयोगिनम् ।
कलये यः श्रियःपत्यु रविं दीपमकल्पयत् ॥

காஞ்ச்யாம் ஸரஸி ஹேமாப்₃ஜே ஜாதம் காஸாரயோகி₃நம் ।
கலயே ய: ஶ்ரிய: பத்யு ரவிம் தீ₃பமகல்பயத் ॥

வாழித்திருநாமம்.

செய்ய துலா வோணத்திற் செகத்துதித்தான் வாழியே
திருக்கச்சி மாநகரம் செழிக்கவந்தான் வாழியே
வையந்தகளி நூறும் வகுத்துரைத்தான் வாழியே
வனசமலர்க் கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழியே
வெய்ய கதிரோன் தன்னை விளக்கிட்டான் வாழியே
வேங்கடவர் திருமலையை விரும்புமவன் வாழியே
பொய்கைமுனி வடிவழகும் பொற்பதமும் வாழியே
பொன்முடியும் திருமுகமும் பூதலத்தில் வாழியே

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருநக்ஷத்ரத் தனியன்.

सकलद्राविडाम्नायसारव्याख्यानकारिणम् ।
श्रावणे रोहिणीजातं कृष्णसंज्ञमहं भजे ॥

ஸகலத்₃ராவிட₃ாம்நாயஸாரவ்யாக்₂யாநகாரிணம் ।
ஶ்ராவணே ரோஹிணீஜாதம் க்ருஷ்ணஸம்ஜ்ஞமஹம் ப₄ஜே ॥

வாழித்திருநாமம்.

தண்மை சிங்கம் ரோகிணி நாள் தழைக்க வந்தோன் வாழியே
தாரணியில் சங்கநல்லூர் தானுடையோன் வாழியே
புன்மை தவிர் திருவரங்கர் புகழுரைப்போன் வாழியே
பூதூர் எதிராசர் தாள் புகழுமவன் வாழியே
மன்புகழ் சேர் சடகோபர் வளமுரைப்போன் வாழியே
மறைநாலின் பொருள் தன்னைப் பகுத்துரைத்தான் வாழியே
அன்புடன் உலகாரியர் தம் அடியிணையோன் வாழியே
அபயப்ரதராஜர் தாள் அனவரதம் வாழியே.

ஸ்ரீ:

ஸுதர்சன ஸ்தாபகர் கீர்த்திமூர்த்தி

ஸ்ரீ உ. வே. K. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி ஸாதித்த

முதற்பதிப்பின் முகவுரை

"முத்தி தரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சி" என்றும் "காசி முதலாகிய நன்னகரியெல்லாம் கார்மேனி அருளாளர் கச்சிநகர்க்கு ஒவ்வா" என்றும் பெருமை பெற்றதும், பிரமன் அசுவமேத யாகம் செய்த இடமுமாகிய ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்தில் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமான் (யதோக்தகாரீ) ஸந்நிதியில் பொற்றாமரைப் பொய்கையில், பதுமமலரில், பரஞ்சோதியான பத்மநாபனின் பஞ்சாயுதங்களில் ப்ரதமாயுதமான பாஞ்சஜந்யாம்சராய், துலா (ஐப்பசி) மாதத்தில், திருவோணத்திருநாளில் பொய்கைப்பிரான் கவிஞர் போரேறு திருவவதரித்தருளினார். எம்பெருமானும் அவருடைய பாரிஷதர்களும் வருவதைப் படைபோர்புக்கு முழங்கும் பாஞ்சசன்னியம் காட்டுவது போல், மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு முன் அவதரித்து, இவ்வாழ்வார் மற்றவர்கள் அவதரிக்கப்போவதைக் காட்டியருளினார். "*ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயானி வ்யதாரயத்*" [அந்த கோஷம் திருதராஷ்ட்ரபுத்ரர்களின் ஹ்ருதயங்களைப் பிளந்தது.] என்றபடியே பரமதஸ்தர்களின் ஹ்ருதயங்களைப் பரதத்வநிர்ணயம் செய்து பேதித்தார்.

"யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்
யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை"

என்று ச்வேதாச்வதர உபநிஷத்தில் சொல்லியபடியே தன்னுடைய நாபீகமலத்தில் நான்முகனாகிய பிரமனை முதலில் படைத்துப் பண்டைநான்மறைகளை அவனுக்கு உபதேசித்ததைப் போல், இவ்வாழ்வாரையும் பத்மத்தில் அவதரிப்பித்துப் புது மறைகளாகிய தமிழ்வேதங்களை இவ்வாழ்வாருக்கு முதலில் உபதேசித்து, இவர் மூலமாக அவற்றை அவதரிப்பித்தருளினான் நாராயணன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய பெருமானால் திருவாராதனம் செய்யப்பெற்ற ரங்கநாதன் பெரியபெருமாள் என்ற பெயர் பெற்றதுபோல், பரகாலகவியினால் "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்றும், படைத்தான் கவியாகிய நம்மாழ்வாரால் "செஞ்சொற்கவிகாள்" என்றும், "இன்கவிபாடும் *பரமகவிகள்*" என்றும் பாடப்பட்ட பெருமையும் இவருக்கு உண்டு. முதலாழ்வார்கள் மூவரிலும் முதல்வர் இவரே. "திருவோணத்தான் உலகாளும் என்பார்களே" என்று பெரியாழ்வாரால்

மங்களாசாஸனம் செய்யப்பட்டதும், பகவானுடைய நக்ஷத்ர மானதுமான திருவோணத்தில் அவதரித்த பெருமை இவ் வாழ்வார் ஒருவருக்கே உண்டு. ஓடித்திரியும் யோகியான இவர் யோகாப்யாஸத்தினால் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் எழுந் தருளியிருந்து மண்ணும்ப, மண்ணுலகில் மனிசரும்ப, வன்பெரு வானகமும்ப அமரரும்ப ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்மத்தைப் பரவச் செய்து, ஜ்ஞானப்ரதமான பாஞ்சஜந்யத்தைப்போல், முதல் திருவந்தாதி பாடி, ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றி வையத்தை வாழ்வித்தருளினார். "அடியார்கள் குழாங்களை—உடன் கூடுவ தென்றுகொலோ" என்று ஆசைப்பட்டிருக்கும் அச்சுதன் இம் முதலாழ்வார்கள் மூவரும் இடைகழியில் சேர்ந்தபோது திரு மகளும் தானுமாகக்கூடி நின்று நெருக்கியகாலத்தில் முதலில் பாடப்பட்ட பெருமையையுடைய பிரபந்தம் இது. திருப் பல்லாண்டைப்போல் 'எம்பெருமான் சேவைசாதிக்கும்போது அவன் முன்னிலையில் பாடப்பெற்ற பெருமை இப்பிரபந்தத் துக்கும் உண்டு. 'வருந்தும் புறவிருள் மாற்ற எம் பொய் கைப் பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கு" என்று திருவரங்கத்தமுதனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இராமா னுச நூற்றந்தாதிப் பாசுரத்தில் இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை பேசப்பட்டது. சுடராழியானடிக்கே சூட்டிய சொல் மாலை யாகிய இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை "ஆராயும் சீர்மைத்தோ" என்னும்படி இருந்தாலும் இங்கு சுருக்கச் சொல்லப்படுகிறது. 'மண்ணாகிய பூமி மாயையின் மயக்கமே; நீர்நிறைந்த கடலும் கானல் நீரே; உலகமும் உருவெளித் தோற்றமேயொழிய உண்மையல்ல; நின்ற தத்துவம்; அதற்கு ரூபம், குணம், சேஷ்டிதங்கள் முதலிய ஒன்றும் கிடையாது' என்கிறவர்களு டைய பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுவதுபோலிருக்கிறது "வையம் தகளியா" என்கிற முதற் பாசுரம். 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:' எனப்பட்ட ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய தொழிலுக்கு உப கரணங்களாகிய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாகிய குணங்க ளுண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'வையம்', 'வார்கடல்' என்று லீலாவிபூதி காட்டப்படுகிறது. 'சுடராழியான்' என்று அஸாதாரணமான திவ்யாயுதங்களை விக்ரஹமும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. நித்யவிபூதியோகமும் உணர்த்தப்படுகிறது. 'சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை' என்பதினால் பாமாலை பாடுவது பரமபுருஷார்த்தம் என்னும் மறையின் முழுப்பொருள்

மாந்தர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "நெறி வாசல் தானேயாய் நின்றானை" என்று அவனே உபாயமும் உபேயமும் என்று உரைக்கப்படுகிறது. "இறையும் நிலனும் இருவிசும்பும் காற்றும் அறைபுனலும் செந்தீயுமானான்" என்றும், மற்றும் பல இடங்களிலும் ஸர்வசரீரியாயிருப்பவன் புருஷோத்தமனென்று காட்டப்படுகிறது. "வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது...காணா கண் கேளா செவி" என்றும், "திருமாலையல்லது தெய்வமென் றேத்தேன்" என்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு முக்யலக்ஷண மான மறந்தும் புறந்தொழாமை கோஷிக்கப்படுகிறது.

இந்தப் பிரபந்தத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படும் பொருளாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனின் பெருமையையும், எதிர்த்தட்டாக எடுக்கப்படும் எருத்துக்கொடியுடையானுடைய எளிமையையும், "அரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடை புள் ஊர்தி, உரைநூல் மறை உறையும் கோயில் — வரை நீர், கருமமழிப்பளிப்பு கையது வேல் நேமி உருவமெரி கார்மேனி ஒன்று" என்று பல விதமாகப் பாரோதீயப் பாடியிருக்கிறார் பொய்கையாழ்வார். அழிப்பவன் அரன்; அளிப்பவன் அச்சுதன். அரனைவிட்டு அகல வேண்டும்; நாங்கள் சேருமிடமான நாராயணனையே நாட வேண்டும். மூடாத்மாவான மாடு மலையாளிக்கு வாஹனம்; வேதஸ்வரூபியான விஹங்கராஜன் விஷ்ணுவுக்கு வாஹனம். பசுபதியைப் பேசுவது பௌருஷேயமான பாசுபதாதி ஆகமங்கள்; விஷ்ணுவை விளக்குகிறவை அநாதியான, அபௌருஷேயமான வேதங்கள். 'அறுத்துத்தா பொசுக்கித்தா' என்னும் கடின ஹ்ருதயமுடைய கண்ணுதலோனுக்கு இருப்பிடமோ கடினமான கயிலை மலை; 'பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்' என்று, பக்தியுடன் கொடுக்கும் நீர்போரும் என்கிற சீர்மையையுடைய நாரணனுக்கு இருப்பிடம் இனிமையான பாற்கடல். கல்நெஞ்சையுடைய கயிலைபதிக்குக் கொலைத் தொழில். காக்கும் தொழிலன் கண்ணபிரான். சிவனுடைய ஆயுதமோ சூலாயுதம்; அசரணசரண்யனுடைய ஆயுதமோ அருளாழி. "ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" [இவனுடைய உண்மை மஹிமைகளை உருவமே உணர்த்தும்.] என்றும், "அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே "பச்சைமாமலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் செங்கண்" என்கிற விக்ரஹவைலக்ஷண்யமுடையவன். கண்டவர் கண்குளிர்ந்து கண்படைத்த பிரயோஜனம் பெற்றோ மென்று களித்துக் கூத்தாடும்படியாயிருக்கும் இவனுடைய

வடிவழகு. ''காணிலும் உருப்பொலார்' என்று பூச்சாண்டி போலிருக்கும் புராரியின் நெருப்புக்கக்கும் உருவம் காணக்கண் கூசும்படியாயிருக்கும்.

''யத்கடாக்ஷாத,யம் ஜந்துரபார்ஜந்மதாம் க,த:'' என்று வாதிகேஸரி அழகியமணவாளஜீயர் அருளிச்செய்தபடியே அபார கருணாம்ருத ஸாகரரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை இப்பிரபந்தத்திற்கு இரண்டு படியாக வியாக்கியானம் செய்யநேர்ந்தது நமது பாக்யமே. நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஸபாதலக்ஷ க்ரந்தமாகிய பாரதக்கணக்கிலே வியாக்கியானம் செய்தருளிய நாலாயிரப்பெருக்கரான ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸூரி க்ருஷ்ணத்வைபாயனராகிய வியாஸரோ அல்லது ஸ்ரீஜயந்தியில் உதித்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணரேயோ என்று இவருடைய பிரபாவத்தைப் பார்த்த பெரியோர்கள் பணித்தருள்வர்கள். ''விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக உள்ளவர்களுக்கு, திருப்பல்லாண்டு முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களையொழிய வேறு கதியில்லை; அன்றியும் பூர்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாக வந்த திவ்யப்ரபந்த தாத்பர்யங்களை அறிந்துகொள்வதற்கு, பெரியவாச்சான்பிள்ளை செய்தருளின வியாக்கியானங்களை யொழிய வேறு கதியுமில்லை. ஆகையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எல்லோரும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸம்பந்தப்பட்டு அவருக்கு சிஷ்யகோடிகளாகவேயிருப்பார்கள்.'' என்று ஆழ்வாராசார்ய வைபவக்ரந்தத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பெருமை பேசப்பட்டிருக்கிறது.

कलिवैरिकृपापात्रं कारुण्यैकमहोदधिम् ।
श्रीकृष्णप्रवणं वन्दे कृष्णसूरिमहागुरुम् ॥

கலிவைரிக்ருபாபாத்ரம் காருண்யைகமஹோத,தி,ம் ।
ஸ்ரீக்ருஷ்ணப்ரவணம் வந்தே, க்ருஷ்ணஸூரிமஹாகு,ரும் ॥

[கலிவைரிதாஸரென்னும் திருநாமத்தையுடைய நம்பிள்ளையின் கருணைக்குப் பாத்ரபூதரும், காருண்யத்திற்கு ஒரே கடலாயிருப்பவரும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடமே ஈடுபட்டிருப்பவருமான பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்னும் பேராசிரியரை வணங்குகிறேன்.]

இங்ஙனம்,
தொண்டரடிப்பொடி,
கி. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார்.

விரோதி
மாசியில் திருவோணம்,

விவரணத்தோடு கூடிய அப்பிள்ளையுரை முதற்பதிப்புக்கு ஸுதர்சனரின் முகவுரை

காலத்தாலும் பகவத்விஷயத்திலுண்டான ஈடுபாட்டாலும் முதன்மை பெற்றிருப்பவர்கள் முதலாழ்வார்கள். "இம்மூவர்க்கும் அர்த்தம் ஒன்றே; மூன்று ரிஷிகள் கூடி ஒரு வ்யாகரணத்திற்குக் கர்த்தாக்களானாற்போலே க்ரந்தபேதமுண்டேயாகிலும் அர்த்தஸாரம் ஒன்று: த்ரிமுநிவ்யாகரணம் என்னுமாபோலே." என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. முதலாழ்வாரான பொய்கையாழ்வார் "வையம் தகளியா" என்று தொடங்கி உபயவிபூதிகளையும் அநுஸந்தித்து ஜ்ஞானம் பிறந்த நிலையை வெளிப்படுத்தினார். இரண்டாம் ஆழ்வாரான பூதத்தாழ்வார் "அன்பே தகளி" என்று தொடங்கி ஜ்ஞானம் முற்றி பக்தியாகும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். மூன்றாம் ஆழ்வாரான பேயாழ்வார் பக்திமுற்றி அவனை யொழியச் செல்லாதபடியான பரமபக்தி விளைந்திருக்கும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். செய்யகதிரோனும் விளக்கையும், கடாழியாம் சுடர்விளக்கையும் ஏற்றினார் முதல்வர். ஜ்ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினார் இரண்டாமவர். அவ்விளக்குகளைக்கொண்டு திருக்கண்டார் பொன்மேனிகண்டார் மூன்றாமவர். ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது முதல் திருவந்தாதி. ஜ்ஞானம்முற்றி பக்தியானபடி இரண்டாம் திருவந்தாதி. அந்த பக்தியாலே பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது மூன்றாம்திருவந்தாதி. ஆக மூன்று திருவந்தாதிகளும் ஜ்ஞானபக்தி ஸாக்ஷாத்காரங்களைச் சொல்லுகின்றன.

"முதலாழ்வார்கள் மூவரும் பரத்வத்திலே மண்டியிருப்பர்கள்" என்பர்கள் பூர்வாசார்யர்கள். "வையம் தகளி"யிலே உபயவிபூதியோடு கூடியவன் ஸர்வேச்வரன் என்று காட்டினார் முதலாழ்வார். "ஜ்ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு" என்று உபயவிபூதிகளையுடையவன் நாராயணனே என்று அருளி, நாராயணசப்தத்தைக்கொண்டே பரத்வ நிர்ணயம் செய்தார் இரண்டாமவர். "திருக்கண்டேன்" என்று தொடங்கி லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டிப் பரத்வ நிர்ணயம் செய்தார் மூன்றாமவர். இக்க்ரமத்தை அடியொற்றியே நம்மாழ்வாரும் "உயர்வற" என்னும் முதல் திருவாய்மொழியிலே உபயவிபூதிகளோடு கூடியவன் ஸர்வேச்வரன் என்றார். "வீடுமின்" என்னும் இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே "வண்புகழ் நாரணன்" என்று நாராயணசப்தத்தைக் காட்டிப் பரத்வ நிஷ்கர்ஷம் செய்தார். "பத்துடையடியவர்க்கு" என்னும் மூன்றாம் திருவாய்மொழியிலே "திருவுடை

யடிகள்" என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைக் காட்டிப் பரதேவதா நிர்த்தாரணத்தைச் செய்தருளினார். இவ்வண்ணமாக நம்மாழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியாய் நின்றவர்கள் முதலாழ்வார்கள். "அரன் நாரணன்" "முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்" "மாமதின் மூன்றெய்த இறையான் நின்னாகத்திறை" "திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன்" "ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தான் ...காப்பு" "பொன் திகழும் மேனி" [முதல் திருவ] "கண்ணுதலோனன்றே தொழுங்கையார்" "பிறையிருந்த செஞ்சடையான்...மாலைக் குறையிரந்து" "எரியுருவத் தேறேறி பட்ட விடுசாபம்... சொல்லில் கதை" "மாகடல் நஞ்சுண்டான் தனக்கும் இறையாவான் எங்கள் பிரான்" [இர-திருவ] "மாமலரான் வார் சடையான் என்றிவர்கட்கு எண்ணத்தானாமோ இமை" [மூன்-திருவ] என்று தேவதாந்தரங்களின் அபரத்துவத்தைக் காட்டிக் கலையெடுப்பதிலும் உறையிலிடாதவரான திருமழிசைப் பிரானுக்கு நாலாம் ஆழ்வாருக்கும் வழிகாட்டியாய் நின்றனர் இம்முதலாழ்வார்கள். இவர்கள் பரத்வத்திலே மண்டியிருக்கும்படி இதுவாகும். இவ்வண்ணமாக எல்லா ஆழ்வார்களுக்கும் வழிகாட்டியாயிருக்கும் முதன்மையைப் பெற்றிருக்கையாலும் முதலாழ்வார்கள் என்னும் பெயர் இவர்களுக்குப் பொருத்தமுடையதாகிறது.

"முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரி நீர்வண்ணன்" என்று ஆழ்வார் மும்மூர்த்திகள் விஷயத்தில் அருளியது இவ்வாழ்வார்கள் விஷயத்திலும் பொருந்தியிருக்கின்றது. ஆழ்வார்களுக்குள் முதலாவார் மூவராகவேயிருக்கின்றனர். அம்மூவருள்ளும் மூரிநீராகிற பொய்கையைத் தமக்கு நிரூபகமாகக் (சின்னமாகக்) கொண்ட பொய்கையாழ்வார் முதலானவராயிருக்கிறார். இவருக்குப் பலவிதங்களில் முதன்மையுண்டு. ஆழ்வார்கள் அனைவரிலும் முதலில் அவதரித்தவரிவர். திவ்யப்ரபந்தங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாய் முதலாவதான திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தவர் இவர். முதலாவானான மூரிநீர்வண்ணனின் முதன்மைபெற்ற நக்ஷத்திரமான திருவோணத்தில் அவதரித்த ஆழ்வார் இவர் ஒருவரே. "முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாம் கச்சி" என்றபடியே அவதரித்த நகரத்தாலும் முதன்மைபெற்றவர் இவரே. "ஶங்கசக்ரகதாதர:" [ரா-யு] "ஶங்கசக்ரகதாதர டவோ" [பார-ஸபா] "சங்குசக்கரங்கள்" [திருவாய் 7-2-1] முதலான ப்ரமாணங்களின்படி பஞ்சாயுதங்களில் ப்ரதம

வுதமான பாஞ்சஜந்யத்தின் அம்சமாய் அவதரித்த முதன்மையும் இவருக்குண்டு; இவர் அருளிய திருவந்தாதியின் முதன்மை ''வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம்பொய்கைப் பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கு'' என்று அமுதனாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

இத்தகைய திருவந்தாதியானது பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிய பரமபோக்யமான வியாக்கியானத்துடன் எந்தையாரால் விரோதி வருடம் மாசியில் திருவோணத்தில் வெளியிடப்பெற்றது. [இப்போதும் கிடைக்கும். விலை ரூ. 2-50.] பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவந்தாதி வ்யாக்யானங்கள் அதிகம்பீரமாகவும், அதிஸங்க்ரஹமாகவும், சிலவிடங்களில் பொருளுணர அரியதாகவுமிருக்கையாலே மாமுனிகளின் திருவடியாய் அஷ்டதிக்கஜங்களில் ஒருவரான அப்பிள்ளை என்னும் ஆசார்யர் அருளிய அப்பிள்ளையுரையையும், இரண்டு வியாக்கியானத்தின் ஸாரத்தையும் உள்ளடக்கி எளியநடையிலேயானதொரு விவரணத்தையும் வெளியிட்டால் லோகோபகாரமாகும் என்று கருதி இந்நூல் ஸுதர்சனத்தில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று சுபக்ருத் ஐப்பசித் திருவோணத்தில் நிறைவுபெறுகிறது. இரண்டாவது மூன்றாவது திருவந்தாதிகள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தோடும், அப்பிள்ளையுரையோடும், நமது எளியநடை விவரணத்தோடும் இனி ஸுதர்சனத்தில் வெளியிடப்பெற்றுச் சில வருஷங்களில் நிறைவுபெறும்.

அப்பிள்ளையுரையின் பழைய தமிழ்த் தெலுங்குலிபிப் பதிப்புகளில் பல பிழைகள் உள்ளன. பொழிப்புரையாய் அமைந்த அப்பிள்ளையுரை தாறுமாருகப் பிரிக்கப்பட்டுப் (பழைய பதிப்புகளில்) பதவுரையாகத் தரப்பெற்றுள்ளது. இக்குறைகள் ஒன்றும் இல்லாதபடி திகழ்கின்றது இப்பதிப்பு. இதிலும் குறைகளிருந்து மஹான்கள் காட்டினால் நன்றியுடன் மறுபதிப்புகளில் திருத்தி வெளியிடுவோம். இப்பதிப்பு கோல்விழுக்காட்டாலே பொய்கையாழ்வார் அவதரித்த ஐப்பசியில் திருவோண நன்னாளிலேயே நிறைவு பெற்றது பரமபுருஷனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையை வெளிப்படுத்துகிறது.

சுபக்ருத், ஐப்பசித் திருவோணம். (5—11—62)

இங்ஙனம்
அன்பர் தாஸ்தாஸ்,
ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இப்பதிப்புக்கு ஸுதர்சனரின் முன்னுரை

பொய்கையாழ்வார் அருளிய முதல் திருவந்தாதிக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிய வ்யாக்₂யானம் விரோதி வருஷம் மாசித் திருவோணத்தில் எந்தையாரால் வெளியிடப்பெற்றது. (இப்போதும் கிடைக்கிறது விலை ரூ. 2-50) சுபகிருத் ஐப்பசித் திருவோணத்தில் அப்பிள்ளையுரையோடும், அடியேனது விவரணத்தோடும் முதல் திருவந்தாதி வெளியிடப்பெற்றது. பல வருடங்களுக்கு முன்பே இது தீர்ந்துவிட்டது. அதற்குப்பின் இரண்டாவது மூன்றுவது திருவந்தாதிகள் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானத்தோடும், அப்பிள்ளையுரையோடும், விவரணத்தோடும் ஸுதர்சனத்தில் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று தனிப் புத்தகமாகவும் வெளியாயின. நான்முகன் திருவந்தாதியும் அவ்வண்ணமே வெளியாயிற்று. முதல் திருவந்தாதியையும் இப்படியே வெளியிட வேண்டும் என்றும் எண்ணம் இருந்தது. ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஸ்ரீமந் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியின் நியமனத்தால் உபயவேதாந்த ஆசார்ய பீட பத்திரிகையில் அவ்வண்ணம் தொடர்ந்து வெளியிடப்பெற்று இப்போது புத்தகவடிவம் பெறுகிறது. முதல் நான்கு திருவந்தாதிகளுக்கும் வ்யாக்யானமும், உரையும், விவரணமும் இப்போது தனிப் புத்தகமாகக் கிடைக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ வ்யாக்₂யானங்களில் நம்மால் வெளியிடப்பெற்று இப்போதும் கிடைப்பவற்றின் விபரத்தை அடுத்தபடியுள்ள நமது வெளியீடுகளின் விலைப்பட்டியலில் காணலாம்.

அக்ஷய
ஆனி ஸ்வாதி
16—7—86

இங்ஙனம்,
தொண்டர் அடிப்பொடி
ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

பாசுரங்களின் ஸூசிகை

பாசுரங்களின் ஸூசிகை

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முதல் திருவந்தாதி

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த

தனியன் வ்யாக்யாநம்

முதலியாண்டானருளிச்செய்த தனியன்

கைதைசேர் பூம்பொழில்சூழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு—வையத்
தடியவர்கள் வாழ வருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி
படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து.

தனியன் பதவுரை

கைதைசேர் — தாழைகள் நெருங்கிச் சேர்ந்திருக்கிற, **பூம்பொழில் சூழ்**—அழகிய சோலைகளாலே சூழப்பட்ட, **கச்சிநகர்**— காஞ்சீநகரத்தில், **வந்து உதித்த**—திருவவதரித்த, **பொய்கைப் பிரான்**—பொய்கையாழ்வார் என்னும், **கவிஞர் போர் ஏறு**—கவி ரிஷப₄மானவர், **வையத்து**—இவ்வுலகிலுள்ள, **அடியவர்கள்**—அடியார்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், **வாழ**—வாழும்படியாக, **அருந் தமிழ் நூற்றந்தாதி**—(அர்த்த₂ நிர்ணயம்பண்ண) அரிதாய், தமிழினாலான நூற்றந்தாதியை, **பரிந்து**—அன்புடன் கூடியவராய், **படி**—பூ₄மியிலே, **விளங்கச் செய்தான்**—பிரகாசிக்கும்படி செய்தருளினார்.

அவதாரிகை:— (கைதைசேரித்யாதி₃) இவ்வாழ்வார்—"क इति ब्रह्मणो नाम तेन तत्राञ्चितो हरिः। तस्मात्काञ्चीति विख्याता पुरी पुण्यविवर्धनी ॥" (க இதி ப்₃ரஹ்மணோ நாம தேந தத்ராஞ்சிதோ ஹரி: । தஸ்மாத் காஞ்சீதி விக்₂யாதா புரீ புண்யவிவர்த்த₄நீ ॥) என்னும்படியான காஞ்சீபுரியில் புஷ்கரிணியில் புஷ்கரத்திலே விஷ்ணு நக்ஷத்ரத்திலே ஆவிர்ப்ப₄வித்து தி₃வ்ய ப்ரப₃ந்த₄ தீ₃பமுகே₂ந லோகத்தில் அஜ்ஞாநாந்த₄காரத்தைப் போக்கி வாழ்வித்தபடியைச் சொல்லுகிறது இதில்.

வ்யாக்யானம்:— (கைதைசேர் பூம்பொழில்சூழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்) இத்தால் இவர் ஜந்ம வைபவம் சொல்லுகிறது. (கைதை) கேதகை - தாழை, "கைதைவேலிமங்கை" என்றும், "கொக்கலர் தடந்தாழை வேலி" என்றும் சொல்லுமாபோலே, அதுதான் நீர்நிலங்களிலேயாயிற்று நிற்பது. "தாழை தண்ணும்பல தடம்பெரும் பொய்கைவாய்" என்னும்படி, 'அம்பூந்தேனிளஞ்சோலை' சூழ்ந்த கச்சிவெஃகாவில் பொய்கையிலே எம்பெரு

முதல் திருவந்தாதி

தனியன் வ்யாக்யான விவரணம்

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் (ஸுதர்சனர்)]

அவதாரிகை:— "'க:' என்பது பிரமனின் பெயர். அப்பிரமனாலே அவ்விடத்தில் பரமபுருஷன் பூஜிக்கப்பட்டபடியால், அந்நகரம் 'காஞ்சி' என்று பெயர் பெற்றுப் புண்ணியத்தைப் பெருக்குகிறது" [ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம்] என்று புகழ்பெற்ற காஞ்சி நகரத்தில் ஒரு தாமரைக்குளத்தில் தாமரையிலே, விஷ்ணு நக்ஷத்திரமான திருவோணத்திலே இவ்வாழ்வார் அவதரித்ததையும், இம்முதல் திருவந்தாதியாம் விளக்காலே உலகின் அஞ்ஞான இருளைப்போக்கி உய்வித்தபடியையும் சொல்லுகிறது இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:— (கைதை சேர் பூம்பொழில் சூழ் கச்சிநகர் வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்) இத்தொடரால் இவர் பிறப்பின் பெருமை சொல்லுகிறது. (கைதை) கேதகை--தாழை. "கைதை வேலி மங்கை" [?] என்றும், "கண்டல்வேலி மங்கை" [பெரியதிரு 1-3-10] [கண்டல்-தாழை] என்றும், "கொக்கலர் தடம் தாழை வேலி" [திருவாய் 4-10-8] என்றும் சொல்லப்பட்ட திருமங்கையையும், திருநகரியையும்போலே ஜலஸம்ருத்தியுடைய தேசமாகையாலே, தாழைமலிந்திருக்கிற படி. "தாழைதண்ணும்பல் தடம்பெரும் பொய்கைவாய்" [பெரியாழ் 2-10-8] என்கிறபடியே நீர்நிலங்களிலேயன்றோ தாழை செழிக்கும். (பூம்பொழில் சூழ்கச்சி) "அம்பூந்தேனிளஞ்சோலை" [திருவிருத்தம்-26] என்று ஜலஸம்ருத்தியையுடைய கச்சிவெஃகாவிலன்றோ இவரும் அவதரித்தது. (கச்சி

மான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோன்ற பொற்றாமரைப் பூவிலே ஐப்பசியில் திருவோணநாளாயிற்று இவரவதரித்தது. பத்மஜனான பூவைப்போலேயாயிற்று பொய்கையாரான இவர் பிறப்பும் (வந்துதித்த) என்கையாலே, ஆதித்யோதயம்போலேயாயிற்று இவருதயமும். "வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம்பொய்கைப்பிரான்" என்னக்கடவதிறே. பொய்கையிலே அவதரிக்கையாலே அதுவே நிரூபகமாயிருக்கை. அதுதான் ஸரஸ்வதீ பயஸ்வினியாய் ப்ரவஹித்த ஸ்தலமாயிற்று. தத்தீரமான பொய்கையென்கை. (பொய்கைப்பிரான்) மருபூமியில் பொய்கைபோலே எல்லார்க்கும் உபகாரகராயிருக்கை. தீர்த்தகராய்த் திரியுமவரிறே.

கவிஞர் போரேறுகையாவது:-கவிச்ரேஷ்டரென்றபடி. முதலாழ்வார்கள் மூவரிலும் முதலானவராகையாலே ஆதி,

---

நகர் வந்துதித்த) சீர்மிக்க கச்சிநகரிலே நீர்நிறைந்ததொரு தடாகத்திலே, எம்பெருமான் பொன் வயிற்றிற் பூவேபோன்றதொரு பொற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசியில் திருவோண நாளிலேயன்றோ இவர் அவதரித்தது. தாமரைப் பூவிற்பிறந்த நான்முகனுடைய பிறப்பைப் போன்றது பொய்கையாரான இவருடைய பிறப்பும். (வந்துதித்த) என்கையாலே, சூரியனின் உதயம் போன்றது இவருடைய உதயமும் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம்பொய்கைப் பிரான்" [இராமாநுச-8] என்று அவனைப்போலே இருளைத் தொலைக்கப் பிறந்தாரன்றோ இவரும். (பொய்கைப்பிரான்) பொய்கையிலே அவதரிக்கையாலே அதுவே பெயராயிற்று. வெஃகணையாகிற அவ்விடம் — ஸரஸ்வதிதேவியானவள் பிரமனின் யாகத்தை அழிக்க நதியாய்ப் பெருகுகின்றபோது பகவான் அணையாய் நின்று தடுக்க, ஸரஸ்வதியானவள் அந்தர்வாஹினியான ஸ்தலமாகையாலே பொய்கைகள் நிரம்பியிருக்கும். (பொய்கைப்பிரான்) இவரும் பாலைவனத்திலே பொய்கை போலே அனைவர்க்கும் உபகாரகராயிருப்பவர். "தீர்த்தகராமின் திரிந்து" [இர-திருவ 14] என்கிறபடியே தீர்த்தங்களையும் தீர்த்தமாக்கித் (பரிசுத்தமாக்கித்) திரியுமவரன்றோ இவர்.

(கவிஞர் போரேறு) கவிகுலரிஷபர்; கவிஞர் தலைவர் என்றபடி. முதலாழ்வார்கள் மூவரிலும் முதல்வராகையாலே, ஆதி,

கவி என்னும்படியான அதிசயத்தை உடையராயிருப்பர். படைத்தான் கவியாலும், பரகால கவியாலும், "செஞ் சொற்கவிகாள்" என்றும், "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்றும் கொண்டாடப்படுமவராய், நாட்டிற் கவிகளுக்கும் விலக்ஷண கவியாயிருப்பர். "இது பொய்கையார் வாக்கினிற் கண்டு கொள்க" என்றிறே தமிழர் கூறுவது. அந்த ஏற்றமெல்லா வற்றையும் பற்றக் "கவிஞர் போரேறு" என்கிறது.

ஏவம்வித, வைலக்ஷண்யத்தை உடையவர், வைஷ்ண வர்கள் வாழும்படி ஸ்நேஹத்தாலே விலக்ஷண ப்ரமாண நிர்மாணம் பண்ணினபடி சொல்லுகிறது. - (வையத்தடிய வர்கள் வாழ அரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி படி விளங்கச் செய்தான் பரிந்து) என்று. வையத்தடியவர்களாகிறார்— பூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்கட்கேயிறே வாழ வேண்டுவது. வானத்தணியமரர்க்கு வாழ்வு நித்யமாயிறே இருக்கிறது. இத்தாலே இவர்கள் வாழுகையாவது:—

கவி என்னும் பெருமையை உடையவராயிருப்பவர். "உலகம் படைத்தான் கவி", [திருவாய் 3-9-10] என்ற நம்மாழ் வாராலும், "பரகாலகவி:" [ர-ஸ்த 1-36] என்ற திருமங்கையாழ் வாராலும், "செஞ்சொற்கவிகாள்" [திருவாய் 10-7-1] என்றும், "செந்தமிழ்பாடுவார்" [பெரியதிரு 2-8.2] என்றும் கொண்டா டப்படுமவராய், உலகிலுள்ள கவிகளுக்குள் மிகச்சிறந்தவரா யிருப்பவர். "இது பொய்கையார் வாக்கினிற் கண்டுகொள்க" என்றன்றோ தமிழ் நூல்களின் உரையாசிரியர்கள் கூறுவது. அந்தப் பெருமையனைத்தையும் உட்கொண்டு, "கவிஞர் போரேறு" என்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையை உடையவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ லோகமெல்லாம் வாழும்படி அன்பாலே மிகச்சிறந்த பிரபந்தம் அருளிச்செய்ததைச் சொல்லுகிறார் மேலே—(வையத்தடியவர் கள் வாழ அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து) (வையத்தடியவர்கள்) நிலத்தேவர், வையத்தேவர் எனப்படும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். "வானத்தணியமரர்" [இர-திருவ 2] என்கிற வானத்தேவராகிற நித்யஸூரிகள் என்றும் வாழ்ச்சி பெற்றேயிருக்கிறார்களாகையாலே, வையத்தேவரான இவர்களுக்கே வாழ்ச்சி வேண்டியிருக்கிறது. இவர்களை இச்

ஶேஷத்வ விப₄வத்தை ஸ்வாநுஸந்தா₄நத்தாலே உண்டாக்குமதான ப்ரப₃ந்த₄மென்கை. "நின் தாளிணைக் கீழ்வாழ்ச்சி" என்னக்கடவதிறே. இவ்வநுஸந்தா₄நமே வாழ்வாகவுமாம். அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதியாவது:— அர்த்த₂ நிர்ணயத்தில் வந்தால் அரிதாய், தமிழான ப்ரகாரத்தாலே ஸுலப₄மாய், அது தான் நூறுபாட்டாய், அந்தாதியாயிருக்கை. உடையவர் நூற்றந்தாதிக்கு ஏற்றம் எட்டு பாட்டாயிருக்கும்.

(அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி) அதுதான் வெளிறுயிருக்கையன்றிக்கே அரிதாய், ஸம்ஸ்க்ருதமாயிருக்கையன்றிக்கே அஸம்ஸ்க்ருதமான த்₃ராவிட₃மாய், ஆயிரம் ஐந்நூறுயிருக்கையன்றிக்கே நூறுயிருக்கை. அன்றிக்கே (வையத்தடியவர்கள் வாழ வரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி) என்றுகவுமாம். அப்போது வையத்தடியவர்கள் வாழவருமதான தமிழ் நூற்றந்தாதி என்று நிர்வஹிக்கக்கடவது.

நூற்றந்தாதி படிவிளங்கச் செய்கையாவது:—"வையந்தகளியா" என்றுதொடங்கி, "ஓரடியுஞ்சாடுதைத்த" முடி

நால் வாழவைப்பதாவது,—சேஷத்வச் செல்வத்தை, தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு உண்டாக்குகை. "நின் தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி" [திருவாய் 3-2-4] என்கிறபடியே சேஷத்வமன்றோ வாழ்ச்சியெனத்தக்கது. அன்றிக்கே, இந்நூலைச் சொல்லுவதே வாழ்வாகவுமாம். ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமென்கை. அரும்தமிழ் நூற்றந்தாதியாவது:— இதுதான் பொருள்' என்று வரம்பிட்டுப் பொருளுரை அரியதாய், தமிழாலானதாகையாலே, பாமரர்க்கும் எளியதாய், மிகச்சுருக்கமும் விரிவுமல்லாமல் நூறுபாட்டாய், மனப்பாடம் செய்யத்தக்கபடி அந்தாதியாயிருக்கை. இதனினும் எட்டு பாட்டை அதிகமாக உடைத்தாயிருக்கை இராமாநுசநூற்றந்தாதிக்கு ஏற்றம். (அரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி) ஸாரமற்ற வெள்ளைப் பாட்டாயல்லாமல் அரிய பொருள்களை அடக்கியதும், முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருதமாயல்லாமல் எளிய தமிழாயிருப்பதும், ஆயிரம் ஐந்நூறுயிராமல் நூறு பாட்டாயிருப்பதும் இதற்கு ஏற்றம். அன்றிக்கே, (வையத்தடியவர்கள் வாழ வரும் தமிழ் நூற்றந்தாதி) என்றும் பாடம் கொள்ளலாம். வையத்தடியவர்கள் வாழ வருகின்றதான தமிழ் நூற்றந்தாதி என்று பொருள்.

வாக அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்த தீபத்தாலே பூதலமெங்கும் நிர்மலமாம்படி நிர்மித்தாரென்கை; "வருத்தும புறவிருள் மாற்ற எம்பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையுங் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கு"காணேயாலே, படியிலே-பூமியிலே ப்ரகாசிக்கும்படி செய்தருளினாரென்னவுமாம். அன்றிக்கே, படியென்று உபமானமாய், த்ராவிட வேதத்துக்குப் படிச்சந்தமாயிருக்கும்படி செய்தருளினாரென்னவுமாம். விளக்கம்-ப்ரகாசம். படி-என்று விக்ரஹமாய், "திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன்" என்னும்படி கண்டறியுமாறு செய்தாரென்னுகவுமாம். பரிவுடனே செய்கையாவது—சேர்ந்த விஷய ஸ்நேஹத்தாலே என்னுதல்; பரவிஷய ஸ்நேஹத்தாலே என்னுதல்; "செய்யசுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை" என்றாரிறே. ஸ்நேஹத்தாலேயிறே விளக்கெரிவது. இத்தால், அவர் திவ்யப்ரபந்தோபகாரகத்வத்தால் வந்த உபகார கௌரவம் சொல்லி ஈடுபட்டதாயிற்று.

இயற்பா முதல்திருவந்தாதியின் தனியன் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

(நூற்றந்தாதி படி விளங்கச் செய்தான்) முதற்பாட்டிலே தொடங்கி கடைசிப் பாசுரமீறுகவான திவ்யப்ரபந்த விளக்காலே உலகெங்கும் அஞ்ஞான விருள் நீங்கும்படி அருளிச்செய்தார் என்கை.

"வருத்தும் புறவிருள்மாற்ற, எம் பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ்தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கு" [இராமாநுச-8]

என்று இதை விளக்காகச் சொன்னாரன்றோ அமுதனாரும். படி — பூமியை, *விளங்கச்செய்தான்* — பிரகாசிக்கச்செய்தான் என்றபடி. அன்றிக்கே, படி—பூமியிலே, *விளங்கச்செய்தான்* (இந்நூலை) விளங்கும்படி செய்தான் என்றுமாம். அல்லது படியென்று உபமானமாய்-தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழிக்கு உபமானமாம்படி பிரகாசிக்கச் செய்தருளினார் என்றுமாம். விளக்கம்—பிரகாசம். அல்லது 'படி'யென்று பகவானுடைய திருமேனியாய், "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" [மூன் திருவ 1] என்று பேயார் கண்டறியும்படி திருமேனியை விளங்கச் செய்யத் திருவிளக்கேற்றினார் என்றுமாம். (செய்

முதல் திருவந்தாதி

அப்பிள்ளையுரையின் அவதாரிகை

ஸ்ரீய:பதியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரன், நித்யவிபூதியிலே நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞானரான நித்யஸூரிகளை நித்யகைங்கர்யங்கொண்டு நித்யாநந்தியாயிருக்கச் செய்தேயும், அவர்களைப்போலே கைங்கர்யரதராய் வாழுகைக்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்து அதுக்கு அசலாய், அவித்யாகர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி பரவசராய்ப் பரிப்ரமிக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுகைக்காக. இவர்கள் அழிந்து கிடக்கிற தசையிலே ஸ்வாச்ரயணோபகரணமாகக் கரண

முதல் திருவந்தாதி

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸன் (ஸௌதர்மனார்) இயற்றிய திவ்யார்த்தஸார வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை;— திருவின் நாயகனும், வேண்டுதல் வேண்டாமை இலாதவனும், நற்குணக்கடலான ஸர்வேச்வரன், நித்ய விபூதியான பரமபதத்தில், என்றும் சுருங்காத ஞானமுடைய நித்யஸூரிகளை என்றுமொக்கக் கைங்கரியங்கொண்டு நித்யாநந்தமுடையவனாயிருந்தபோதிலும், அவர்களைப்போலே கைங்கரியத்திலேயே ஈடுபட்டு வாழ்வதற்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்தும், அதற்குப் புறம்பானவர்களாய், அஞ்ஞானத்திலும், அதற்குக் காரணமாகவும் காரியமாகவுமிருக்கும் கருமம், வாஸனை, ருசி, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் ஆகியவற்றிலும் ஈடுபட்டு உழலும் ஸம்ஸாரி ஜீவர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காக. இவர்கள் ஞானமற்று அழிந்துகிடக்கும் ப்ரளயதசையிலே தன்னை அறிந்து அடைவதற்கு உறுப்பான சரீரேந்திரியங்களைத்

தான் பார்த்து) தம்முடன் சேர்த்த வையத்தடியவர்களாகிற பாகவதவிஷய ஸ்நேஹத்தாலே என்னுதல்; பகவத்விஷயத்தில் பரிவாலே சொன்னதை "செய்ய சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை" என்று முதற்பாசுரத்தில் காட்டினாரன்றோ. ஸ்நேஹத்தாலேயன்றோ (ஸ்நேஹம்-1. அன்பு, 2. எண்ணெய்) விளக்கு எரிவது. ஸ்நேஹத்தாலே (அன்பாலே) திருவந்தாதியாம் திருவிளக்கு எரிகிறது.

தனியன் வ்யாக்யான விவரணம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸூநவே ।
யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் ஸுலப: ஸ்ரீதரஸ்ஸதா ॥

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

ஆழ்வார்களிற்காட்டில் பகவத்விஷயத்திலுண்டான அவகாஹநத்தாலே, முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் நித்ய ஸூரிகளோபாதியாக நினைத்திருப்பார்கள்.

களேபரங்களைத் தன் கருணையாலே கொடுத்தருளி, அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிசரியாதே நல்வழி நடக்கைக்கு உடலாக ஶ்ருத்யாதி ஶாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்க, அவற்றைத்திரஸ்கரித்து ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிற தசையிலே ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண வந்து அவதரித்தருளி, உபதேசாநுஷ்டாநங்களாலும், ரூபௌதார்யகுணசேஷ்டிதங்களாலும் வஶீகரித்து இவர்களைத் திருத்தப் பார்த்தவிடத்தில், அவற்றுக்கும் அகப்படாதபடி இதரவிஷயங்களிலே மண்டி இவர்கள் நஷ்டகல்பராய்ப் போகக்கண்டபடியாலே, ஆழ்வார்களைக் கொண்டு இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வானாக ஆமுதல்வரான முதலாழ்வார்களை அநந்தரம் அவதரிப்பித்தருளினான்.

தன் தயையாலே அநுக்ரஹித்து, விளக்கிலே விழும் விட்டில்கள்போலே அவற்றைக்கொண்டு ஶப்தாதி விஷயங்களிலே மண்டி அழியாமல் நல்வழி நடப்பதற்குத் துணையாக வேதம் முதலான சாஸ்திரங்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஜீவர்கள் அவற்றை அலட்சியம் செய்து தம் இஷ்டப்படி நடக்கும் நிலையிலே, ராமன், கிருஷ்ணன் முதலான அவதாரங்களைச் செய்து இவ்வுலகிற்கு வந்து உபதேசத்தாலும், தன் நடத்தையாலும், தன் ரூபத்தாலும், வண்மை முதலான குணங்களாலும், செயல்களாலும் இவர்களை வசப்படுத்தித் திருத்தப் பார்த்தபோதும், இவற்றுக்கும் வசப்படாமல் சப்தாதிவிஷயங்களிலே ஈடுபட்டு இவர்கள் பெரும்பாலும் அழிந்த நிலையிலேயே நிற்கக்கண்டு மானைக்கொண்டு மானைப் பிடிப்பாரைப் போலே, ஆழ்வார்களைக்கொண்டு இவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி "ஆமுதல்வன் இவன்" [திருவாய் 7-9-3] என்னத்தக்க முதலாழ்வார்களைத் தனக்கு அடுத்தபடியாக அவதாரம் செய்வித்தான்.

"இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்", "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்னும் இவர்களவதரித்தது ஒரோ தேசங்களிலேயாகிலும் /காலப்பழமையாலே இன்னவிடமென்று நிச்சயிக்கப்போகாது. a"பேயரே எனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனேயெவர்க்கும்" பகவத்விஷயத்தில் அவகாஹியாதாரெல்லாரும் தமக்குப் பேயராயிருப்பர். அவர்கள் நிலையில் தாம் நில்லாதபடியாலே, அவர்களுக்குத் தாம் பேயராயிருப்பர். இப்படியாலே, பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹியாதாரிருக்குமிடத்திற்காட்டில் ஸ்தாவரங்களுள்ள காடே அமையும் என்றிருப்பர்கள். b" ஆன்

இவர்களாகிறார்,—பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷலப்தமான ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களைக் குறைவறவுடையராய், நித்யஸூரிகளைப்போலே பிறப்பேபிடித்து பகவதநுபவத்திலே பழுத்து ஸம்ஸாரயாத்ரையிற் கண்ணற்று "இன்கவி பாடும் பரமகவிகள்" என்றும், "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்னும் நாவினுடைய பெருமாளும், நாலுகவிப்பெருமாளும் கொண்டாடும்படியான வேண்டப்பாடுடையராய்ப் பாத் வாதிகள் ஐங்கைதயும் ஒருகாலே கண்டு மண்டி அநுபவிக்கும் சதிரையுடையராயிருக்கச்செய்தே. ஆறு பெருக்

இவர்கள் பெருமை எப்படிப்பட்டதெனில்: பகவானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தாலே அருளப்பெற்ற ஜ்ஞாந பக்திகளைக் குறைவற உடையவர்களாய், நித்யஸூரிகளைப் போலே பிறந்ததிலிருந்தே பகவதநுபவத்திலே பழுத்தவர்களாய், ஸம்ஸாரப்போக்கில் கண் செலுத்தாதவர்களாய் "இன்கவிபாடும் பரமகவிகள்" [திருவாய் 7-9-6] என்று நாவினுடைய பெருமாளான நம்மாழ்வாராலும், "செந்தமிழ்பாடுவார்" [பெரியதிரு 2-8-2] என்று நாலுகவிப்பெருமாளான திருமங்கையாழ்வாராலும் கொண்டாடப்படும் பெருமையை உடையவர்களாய், பரம், வியூஹம், விபவம், அந்தர்யாமி, அர்ச்சை என்னும் ஐந்து நிலைகளையும் ஒரே காலத்தில் ஸாக்ஷாத்கரித்து ஈடுபட்டு இன்புறும் பெருமையை உடையவர்களானபோதிலும்,

/ 16.ம் பக்கத்தின் அடிக்குறிப்பு காண்க.

 a பெரு.திரு 3-8. b பெரியதிரு 11.8.9.

விடையேழன்றடர்த்தாற்காளானாரல்லாதார் மானிடவரல்லரென்
றென்மனத்தே வைத்தேனே" ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம்
ஊற்றுமறுத்தவளவிலும் க்ருபையைப் பண்ணும் தம்முடைய
மனஸ்ஸிலும் கொடுமையை வைத்தேன் என்கிறார். இனி
அவர்கள் மனுஷ்யரல்லரென்று செம்பிலும் கல்லிலும்
வெட்டிக்கொள்ள அமையும். க "சிறந்தார்க்கெழு துணையாம்
செங்கண்மால் நாமம், மறந்தாரை மானிடமா வையேன்"
என்னும்படியே, அறிவு நடையாடாதவர்களிருக்குமிடத்தில்

கெடுத்து எங்குமொத்துப் போகாநிற்க, நீர்க்கு நோக்கு
ஓரிடத்திலேயாயிருக்குமாபோலே, திருவுலகளந்தருளின
விடத்திலும், திருமலையிலும் கால்தாழ்ந்து அநுபவித்துப்
போருமவர்களாய், அறிவுண்டாயிருக்க பகவத்விஷயத்
தைக் காற்கடைக்கொண்டு இதர விஷயங்களிலே பண்டித்
திரிகிற ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸம் துஸ்ஸஹமாய்,
அவர்கள் வர்த்திக்கிற நாட்டைவிட்டு, அறிவுக்கு அடைவில்
லாத ஸ்தாவரங்கள் வர்த்திக்கிற காட்டைவிரும்பி அவ்விடத்
திலும் யத்ரஸாயங்க்ருஹராய் ஒருவரையொருவர் அறியாத
படி மறைந்து வர்த்தித்தார் சில மஹாபுருஷர்களாயிற்று.

ஆறு கரையெல்லாம் பெருக்கெடுத்து எங்குமொத்துப் போன
போதிலும், நீருக்கு நோக்கு ஒருவழியிலேயாயிருப்பதுபோலே,
விபவங்களிலே திருவுலகளந்தருளிய திரிவிக்கிரமனிடமும்,
அர்ச்சையிலே திருவேங்கடமுடையானிடமும் மிகவும் ஈடு
பட்டு அநுபவித்துப்போகின்றவர்களாய், அறிவிருந்தபோதிலும்
பகவத்விஷயத்தை அலட்சியம்செய்து, மற்ற விஷயங்களிலே
ஈடுபட்டுத்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளோடு உறவைப் பொறுக்கமுடி
யாமல், அவர்கள் வாழும் நாட்டைவிட்டு, அறிவற்ற மரங்கள்
வாழும் காட்டை விரும்பி, அங்கும் ஒரு குடிசையை அமைத்துக்
கொள்ளாமல், பகவதநுபவத்தோடே திரியும்போது மாலைப்
போது எவ்விடத்தில் வருகிறதோ அவ்விடத்தையே அன்றையிர
வுக்கு இருப்பிடமாகக் கொள்ளுமவர்களாய், ஒருவரையொருவர்
அறியாதபடி மறைந்து வாழ்ந்த மஹாபுருஷர்கள் இவர்கள்.

க இரா-திரு 44

வஸிக்குமதில், காட்டிலே வர்த்திக்க அமையுமென்று காடு களிலே வர்த்திப்பார்கள். இங்ஙனே செல்லுகிற காலத்தில், ஒரு மழையையும் காற்றையுங்கண்டு திருக்கோவலூரிலே ஒரு இடைகழியிலே ஒருத்தர் புக்குக்கிடக்க, இருவரானார் சென்று, "ஒருவர் கிடக்குமிடம் இருவர்இருக்கப் போரும்" என்று இருக்க,

---

இப்படி வர்த்திக்கிற இவர்கள் மூவரும், யாத்ருச்சிகமாக ஒருநாள் திருக்கோவலூர் ப்ரதேசத்திலே வந்து ஸங்கதராக, அவ்வளவிலே பெருமழையும், பெருங்காற்றும் ப்ரவ்ருத்தமாக, அதைக்கண்டு மழைக்கு ஒதுங்கி, ஓரிடைகழியிலே ஒருவர் புக்குக் கிடக்க, மற்றையவர் வந்து 'திறக்கவேணும்' என்ன, 'ஒருவர் கிடக்க இடம் போருமத்தனை' என்ன, 'ஒருவர் கிடந்தவிடம் இருவர்க்கு இருக்கலாங்காணும், திறவும்' என்ன, 'ஒருவர் மூச்சு ஒருவர் பொறுத ஸம்ஸாரத்திலே இப்படிச்சொன்ன இவர் கேவலரல்லர்' என்று திறக்க, அவரும் புகுந்து இவ்விருவருமாக

இப்படி வாழ்கிற இம்முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் கூட்டி வைத்து, தன்னை அநுபவிப்பித்து, அவ்வநுபவத்திற்குப் போக்கு விடான பிரபந்தங்களாலே தன்னையும் உலகையும் வாழ்விக்க நினைத்த எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இம் மூவரும் ஒருநாள் *திருக்கோவலூர்* என்னும் திவ்யதேசத்திலே வந்து கூட, அப்போது, அவ்விடத்தில் பெருமழையும் பெருங் காற்றும் பொழிய, அதைக்கண்டு மழைக்கு ஒதுங்கி மிருகண்டு மஹரிஷியின் ஆஶ்ரமத்தின் இடைகழியிலே பொய்கையாழ்வார் புகுந்து ஶயனித்துக்கொண்டிருக்க, பூதத்தாழ்வார் வந்து 'திறக்கவேணும்' என்று கதவைத்தட்ட, 'ஒருவர் சயனிக்கத் தான் இடமுள்ளது' என்று பொய்கையார் உரைக்க, 'ஒருவர் படுத்தவிடத்திலே இருவர் உட்காரலாம்; திறப்பீர்' என்று பூதத்தார் சொல்ல, 'ஒருவர்மூச்சு ஒருவர் பொறுக்கமாட்டாத இவ்வுலகில் இப்படிக் கூறிய இவர் ஸாமாந்யரல்லர், விலக்ஷணராகவேயிருக்கவேண்டும்' என்று நினைத்துக் கதவைத் திறக்க. அவரும் உட்புகுந்து இவ்விருவருமாக இருக்கிறபோது, பேயாழ்வாரும் வந்து திறக்கச்சொல்ல, 'நாங்களிருவரும் இருக்

மூவராவார் சென்று. "இருவர் இருக்குமிடம் மூவர்க்கு நிற்கப் போரும்" என்று மூவரும் நிற்க. இருவர் வந்து நெருக்க, a (நீயும் திருமகளும்) b "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார்" என்றும் நீயும், உன் c பரிகரம் சென்று நலியப்புக, 1. "न कश्चिन्नापराध्यति" (ந கஶ்சிந் நாபராத்₄யதி) என்று ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்குர் திருமகளும். a (நின்றுயால் குன்றெடுத்துப்பாயும் பனிமறைந்த பண்பாளா)

இருக்கிறவளவிலே மற்றையவரும்வந்து திறக்கச் சொல்ல, 'எங்களிருவர்க்கும் இருக்க இடம் போருமத்தனை' என்ன, 'இருவர் இருந்தவிடம் மூவர்க்கு நிற்கலாம திறவும்' என்ன, 'இவரும் கேவலரல்லர்' என்று திறக்க, இவர்கள் மூவரும் கூடி நிற்கச்செய்தே. ஈஶ்வரன் தானும் பிராட்டியுமாக வந்து தனித்தனியே இவர்களைப் பின்பற்றித் திரிந்த நெஞ்சாறல் தீர இவர்கள் மூவர்க்கும் நடுவே புக்கு நெருக்க, 'நம் மூவரையுமொழிய வேறு புக்கு நெருக்குகிறவர்கள் யார்? என்று விளக்கேற்றிப் பார்க்கவேணும்' என்ன; அவர்களிலே ஒருவரான பொய்கையார் லீலாவிபூதியில்

சுத்தான் இடமிருக்கிறது' என்று முதலிருவரும் சொல்ல. 'இருவர் உட்கார்ந்திருக்கும் இடம் மூவர்க்கு நிற்கலாம்; திறப்பீர்' என்று பேயார் கூற. 'இவரும் ஸத்ஸஹவாஸம் பொருத்த ஸாமார்யரல்லர்; விலக்ஷணரே' என்று அறிவிட்டுத் திறக்க, அவரும் உள்ளே புகுந்து மூவருமாகக்கூடி நிற்கும் போது. "நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்...பூங்கோவல் இடைகழியே பற்றியினி" [முதல்திருவ 86] என்று பொய்கையாழ்வார் அருளியபடியே, இவர்களைத் தனித்தனியே பின்பற்றித் திரிந்த மனவருத்தம் தீர. ஸர்வேஶ்வரன் தானும் பெரியபிராட்டியாருமாக வந்து இவர்கள் மூவரையும் நடுவிற்புகுந்து நெருக்க, 'நம் மூவரைத்தவிர வேறு யார் நம்மை நெருக்குவது என்று விளக்கேற்றிப் பார்க்கவேண்டும்' என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொள்ள. அவர்களிலே முதல்வரான பொய்கையாழ்வார்.

---

a முதல்-திருவ 86. b பெரியாழ்-திரு 5.9.2. c பரிகரம்-ஹனுமான்.

மலையெடுத்து உடம்பிலே விழுகிற மழையைக் காத்த நீர்மையை உடையவனே! உடம்பிலே விழுந்த மழையை மலையெடுத்துப் பரிஹரித்தபோது பிறந்த ஹர்ஷம் போலேயாயிற்று இவர்கள் நெருக்குப்பெற்றபோது இவனுக்கிருந்தபடி. (வாசல்கடை கழியாவுட்புகா காமர்பூங்கோவல் இடைகழியே பற்றியினி) காமுகரானவர்கள், உகந்த விஷயங்களிலே போகச்சொன்ன

கார்யகாரணரூபமான ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் பகவததீநமாயிருக்கிறபடியைப் பரபக்திரூபாபந்நஜ்ஞானத்தாலே தர்சித்து, அத்தை ஒரு விளக்காக ரூபித்துக்கொண்டு அநுபவபரீவாஹரூபமான 'வையந்தகளி' அருளிச்செய்தார். அநந்தரம் ஸ்ரீபூதத்தார் வையந்தகளிகேட்கையாலே அந்தப் பரபக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநம்முற்றி பகவத்தத்வத்தை விசதமாக தர்சிக்கைக்கு உபகரணமான பரஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வலதீபத்தை ஏற்றுகிற வழியாலே 'அன்பே தகளி' அருளிச்செய்தார். அநந்தரம் மூன்றுமாழ்வார், அவனை அநுபவிக்கப்பெறின தரித்து, பெறுவிடில் மூச்சடங்கும

இவ்வுலகில் கார்யமாகவும் காரணமாகவும் இருக்கும் எல்லாப் பொருள்களும் பகவானுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறபடியைப் பர பக்தி ரூபமாயிருக்கும் அறிவாலேகண்டு, கார்யகாரணரூபமான வஸ்து ஸமூஹத்தை ஒரு விளக்காக உருவகப்படுத்திக் கொண்டு, தம் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாக "வையந் தகளி" என்று தொடங்கும் முதல்திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தார். "வையம் தகளி" என்னும் பரபக்திக்குப் போக்குவீடான ப்ரபந்தத்தைக் கேட்டபடியாலே அடுத்தபடியாக பூதத்தாழ்வார், அந்தப் பர பக்தி தசையடைந்த ஞானம் பழுத்து, பரம்பொருளான பக வானைத் தெளிவாகக் காண்பதற்கு உறுப்பான பரஜ்ஞாநமாகிற சுடர்விளக்கை, "ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன்" என்கிற படியே ஏற்றுகிறவராய் "அன்பே தகளி" என்று தொடங்கும் இரண்டாம் திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தார். பரபக்தியை வெளி யிடும் இதைக்கேட்டபடியாலே அதன் பக்வதசையாய், பரம புருஷனை அநுபவித்தால் தரித்தும், அநுபவிக்கப்பெறாவிடில் உயிர்தரியாமலுமிருக்கும்படியான பரமபக்தியை அடைந்த

னும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு நிற்குமாபோலே, இவ்வாச னுக்குப் புறம் போகமாட்டுகிறிலன்; உள்ளுப் புகுரமாட்டுகிறி லன். (இனி) இப்போது. இப்படி இருவருமாகத் தங்களை நெருக்கப்புக்கவாறே, தம்மையொழிய வேறே சிலர் நெருக்கு கிறார் உண்டென்று, ஜ்ஞாநமாகிற விளக்கை ஏற்றினார். 2 "ज्ञान-दीपेन भास्वता" (ஜ்ஞாநதீ3பேந பா4ஸ்வதா) விளக்குண்டானா லும் ஜ்ஞாநமில்லையாகில் பதா3ர்த்த2ங்களை விவேகிக்கப்போகாது.

படியான பரமப4க்தியுடையராய்க்கொண்டு அவன் படிகளைக் கட்டடங்கக்கண்டு மண்டி அநுப4விக்கிற வழியாலே 'திருக் கண்டேன்' அருளிச்செய்தார்.

ஜ்ஞாந ப4க்தி ஸாக்ஷாத்காரங்கள் மூன்றும் ப்ரப3ந்த4 த்ரயத்துக்கும் தாத்பர்யமாக ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய் திருக்க, விருத்3த4மாக இங்ஙனே சொல்லலாமோ? என்னில்: அதுக்குக் குறையில்லை. அங்கு ஜ்ஞாநமென்கிறது,—பர ப4க்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை; ப4க்தியென்கிறது—பரஜ்ஞாந த3ஶாபந்நமான ப்ரேமத்தை; ஸாக்ஷாத்காரமென்கிறது,— பரஜ்ஞாந விபாகரூபையான பரமப4க்தியை. கர்மாநுஷ்

டராய், அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபா4வங்களைப் பரிபூர்ணமாகக் கண்டு, அதிலே அழுந்தி அநுப4விக்கிறவராய் "திருக்கண்டேன்" என்று தொடங்கும் மூன்றாம் திருவந்தாதியை அருளிச்செய்தார்.

"முதலாழ்வார்க்கு ஞானம் பிறந்தபடி சொல்லிற்று; இருவ ராவார்க்கு, ஞானம் முற்றி ப4க்தியானபடி சொல்லிற்று; மூவ ராவார்க்கு, ப4க்தியுடையாராய், அவனையொழியச் செல்லாதவர்க ளுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தபடி சொல்லிற்று" என்று ஆசார்ய ஶ்ரேஷ்ட2ரான *பெரியவாச்சான்பிள்ளை* மூன்று திருவந்தாதிக ளுக்கும் முறையே *ஞானம், ப4க்தி, ஸாக்ஷாத்காரம்* என்னும் மூன்றையும் தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்திருக்க, அதற்கு விருத்3த4மாக, *பரப4க்தி, பரஜ்ஞானம், பரமப4க்தி* என்னும் மூன்றையும்அவற்றுக்கு முறையே தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்ய லாமோ? என்னில்: இவையிரண்டுக்கும் விரோத4மில்லை. பெரிய வாச்சான்பிள்ளை முதல்திருவந்தாதிக்குத் தாத்பர்யமாகச்

முதலாழ்வார்க்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி சொல்லிற்று. இருவராவார்க்கு, ஜ்ஞாநம் முற்றி பக்தியானபடி சொல்லிற்று. மூவராவார்க்கு, பக்தியுடையராய் அவனையொழியச் செல்லாதவர்களுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தபடி சொல்லிற்று. இம்

டாகாந்தமாக ஜ்ஞாநம் உதித்து, அது த்யாநோபாஸநாத்யவஸ்தாபந்நமாய்முற்றி, அநந்தரம் "द्रष्टव्यः"(த்ரஷ்டவ்ய:) என்னும்படி ஸாக்ஷாத்காரரூபமாய், அநந்தரம் விஷய வைலக்ஷண்யத்தை அவகாஹித்து பக்திரூபாபந்நமாய், பின்னை பரபக்த்யாதிகளாகப் பரிபக்வமாம் ப்ராமாணிகர் படியில் இவர்களுக்கு முதலிலே அந்வயமில்லையிறே. "கர்ம ஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியினுடைய ஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதம் நின்று அநந்தரம் விளைந்த பரபக்தி

சொன்ன ஞானமாவது— "ஸேமுஷீ பக்திரூபா" [ஸ்ரீபாஷ்ய மங்களம்] [பக்திரூபமான ஞானம்] என்கிறபடியே பக்தி நிலையையடைந்த ஞானமேயாகும். இரண்டாம் திருவந்தாதிக்குப் பொருளாகச்சொன்ன பக்தியாவது பரஜ்ஞானமென்னும் முற்றின நிலையையடைந்த பக்தியேயாகும். மூன்றும் திருவந்தாதிக்குப் பொருளாகச் சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரமாவது, - பரஜ்ஞானத்தின் பழுத்த நிலையாயிருக்கும் பரமபக்தியேயாகும். ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டானங்களிலே இழியுமவர்களுக்கு முதலில் கர்மயோகத்தை அநுஷ்டிக்கும் நிலையாய், அதற்குமேல் ஜ்ஞாநம் உண்டாகி, அது—தியானம், உபாஸனம் எனப்படும் நிலைகளையுடையதாகி முற்றி. அதற்குப்பின் "காணத்தக்கவன்" [ப்ருஹ 4-4-5] என்று ஸ்ருதியிலே சொன்ன ரீதியில் நேரிலே காண்பதுபோலிருக்கும் *ஸாக்ஷாத்காரம்* ஆகி, அதற்குப் பின்னர் *பக்தி* என்னும் நிலையை அடைந்து, பின்னர் பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம், பரமபக்தி என்னும் நிலைகளாகப் பழுக்கும். இப்படி ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டானத்திலே இறங்கியவர்களல்லரே இவர்கள். திருவாய்மொழி 'வீடுமின் முற்றவும்' [1-2] ப்ரவேசத்தில், "கர்மஜ்ஞாநங்களை அங்கமாகக்கொண்டு உண்டாகும் ஸாதன பக்தியினுடைய ஸ்தானத்தில் பரமபுருஷனுடைய அருள் நின்று, அது காரணமாக உண்டான பரபக்தி

மூவர்க்கும் அர்த்தமும் ஒன்றே. மூன்று ருஷிகள் கூடி ஒரு வ்யாகரணத்துக்குக் கர்த்தாக்களானாற்போலே கர்த்ருபேதமுண்டேயாகிலும் அர்த்த ஶரீரம் ஒன்று; த்ரிமுநிவ்யாகரணம் என்னுமாபோலே. /

யாய்த்து இவரது" என்றிறே ப்ரதமாசார்யரான ஆழ்வாருக்கு ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்வது; அது அல்லாத ஆழ்வார்களுக்கும் ஒக்குமிறே; அல்லாதபோது ஆழ்வார்கள் எல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகள் எனனப்போகாதே. ஆகையால் விரோதமில்லை.

யாயிற்று இவருடையது" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை நம்பிள்ளையீட்டில் முதலாசார்யரான நம்மாழ்வாரைக்குறித்து அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள் ஆசார்யர்கள். இது மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் பொருந்தும். இல்லாவிடில் ஆழ்வார்களனைவரும் அநந்யோபாயத்வவிஷயத்தில் ஒரே தன்மையை உடையவர்கள் என்னும் நம் கொள்கை ஒட்டாது. ஆகையால் ஜ்ஞாநபக்தி ஸாக்ஷாத்கார பதங்களை முற்கூறியவாறு பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி பரமாகவே கொள்ளவேண்டுமாகையாலே விரோதமில்லை.

/ பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான அவதாரிகையில் ஓர் பாடபேதம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான அவதாரிகைத் தொடக்கத்தில் (பக்கம் 9) "இவர்களவதரித்தது ஒரோ தேஶங்களிலேயாகிலும் காலப்பழமையாலே இன்னவிடமென்று நிச்சயிக்கப்போகாது" என்று பாடம் காண்கிறது. இது "கச்சிநகர் வந்துதித்த" "கடல் மல்லைப் பூதத்தார்" என்னும் திருவந்தாதித் தனியன்களுக்கும் உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசுரங்களுக்கும் ஒட்டாது ஆகையால் "காலப் பழமையாலே" என்றதற்கு பதிலாக "ஜ்ஞானப்பெருமையாலே" என்ற ஸ்ரீ காஞ்சி ஸ்வாமி உணர்த்தும் பாடம் யுக்தமானதே. "அடியார் நிலாநின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம்" [திருவிருத்தம் 76] என்கிறபடியே எந்த விபூதியென்று நிச்சயிக்க முடியாது என்றபடி. "மூவரையும் நித்யஸூரிகளோபாதியாக நினைத்திருப்பர்கள்" என்ற முந்திய வாக்கியத்திற்கும் மிகப்பொருந்தும்.

பரபக்த்யாதிகள் மூன்றும் ஒரொருவர்க்கே குறைவற உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரொருத்தர்க்கு ஒவ்வொன்றிலே ஊற்றமாயிருக்கும். பகவத்ஸ்வரூபாதிகள் எல்லாம் எல்லார்க்கும் அநுபாவ்யமாகாநிற்கச்செய்தே ஒரொன்றில் ஒவ்வொருத்தர்க்கு ஊற்றம் சொல்லுகிறப்போலே அநுபவாபிநிவேசரூபையான பரபக்த்யாத்யவஸ்தைகளிலும் தனித்தனியே ஊற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. கர்த்ருபேதம் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஒருவனுக்கே க்ரமத்தாலே பிறக்கக்கடவ பரபக்த்யாத்யவஸ்தாத்ரயமும் தளமாக ப்ரபந்தத்ரயமும் அவதரிக்கையாலே அர்த்தக்ரமம் பார்த்தால் ஏகப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டக்கடவது. பூர்வோத்தரமீமாம்ஸைகளுக்குக் கர்த்ருபேதம் உண்டா

இனி, "பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் மூன்றும் ஒவ்வொரு ஆழ்வாருக்கும் நிறைந்திருக்கவேண்டும்; அப்படியிருக்க, ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்று உண்டாயிற்று என்று சொல்லலாமோ?" எனில்: ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றிலே ஊற்றமாகையாலே சொல்லலாம். பகவானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகள் எல்லாம் எல்லாருக்கும் அநுபவிக்கத்தக்கதாயிருந்த போதிலும், "சிலர் ஸ்வரூபத்திலே ஈடுபடுவர்; சிலர் ரூபத்திலே ஈடுபடுவர்" என்பது முதலான வ்யவஹாரங்கள் ஊற்றத்தைப் பற்ற உண்டாவதுபோலே, அநுபவத்தின் பலவிதமான அபிமான ரூபமாயிருக்கும் பரபக்தி முதலான நிலைகளிலும் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றில் ஊற்றம் சொல்லலாம். மூன்று திருவந்தாதிகளும் தனித்தனியே மூவராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும், ஒரு சேதநனுக்குக் க்ரமமாகப் பிறக்கக்கூடிய பரபக்தி முதலான மூன்று நிலைகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மூன்று ப்ரபந்தமும் அவதரிக்கையாலே, அர்த்தக்ரமத்தைப் பார்த்தால் மூன்றும் ஒரே சாஸ்த்ரமாக முடிகிறது. பூர்வமீமாம்ஸையை ஜைமினியும், உத்தரமீமாம்ஸையான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தை வியாஸரும் அருளிச்செய்திருந்தபோதிலும் முதலது வேதத்தின் பூர்வபாகத்துக்கு வியாக்யானமாகவும், பிந்தியது உத்தரபாகமான உபநிஷத்துக்களுக்கு வியாக்யான

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல்திருவந்தாதி

1. வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக
வெய்ய கதிரோன் விளக்காக—செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலை
இடராழி நீங்குகவே யென்று.

பதவுரை:—வையம் தகளியா—பூமி அகலாகவும், **வார் கடலே நெய்யாக**—அதைச் சூழ்ந்திருக்கும் கடலே நெய்யாகவும், **வெய்ய கதிரோன் விளக்காக**—உஷ்ணமான கிரணங்களையுடைய ஸூர்யனானவன் விளக்காகவும், **செய்ய சுடராழி யான் அடிக்கே** — சிவந்த ஒளியையுடைய சக்ராயுதத்தை யுடைய எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே, **'இடர் ஆழி நீங்குக'** என்று — '(இவ்வுலகிலுள்ள) இடர்க்கடல் நீங்க வேணும்' என்று, **சொல் மாலை**-சொற்களாலான பாமாலையை, **சூட்டினேன்**—சாத்தினேன்.

முதற்பாட்டு அவதாரிகை:— 'தகளி' என்றும் 'விளக்கு' என்றும், 'நெய்' என்றும் வர்ணிக்கிறபடி எங்ஙனே? என்

யிருக்கச்செய்தே வேதவாக்யைகப்ரபந்த வ்யாக்யாகரூப மாகையாலே ப்ரபந்தைக்யம் கொள்ளுகிறப்போல் இங்கும் ப்ரபந்தைக்யம் கொள்ளததட்டில்லை.

மாகவும் இருக்கிறபடியாலே இரண்டும் ஒரே சாஸ்த்ரமே என்று ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நிர்ணயித்திருப்பதுபோலவும், பாணினி, வரருசி, பதஞ்ஜலி என்னும் மூன்று ரிஷிகளும் கூடி ஸூத்ர வ்ருத்தி பாஷ்யரூபமான மூன்று நூல்களைச் செய்திருந்தபோதி லும், அம்மூன்றையும் ஒரே சாஸ்த்ரமாக வையாகரணர்கள் கொள்வதுபோலவும் இப்மூன்று திருவந்தாதிகளும் ஒரே சாஸ்த்ரமாகக்கடவது.

லில்; ஜக3த்தானது ஸாவயவத்வாத் கார்யமென்னக்கடவது; கார்யமானது கர்த்ருமத்தாகக் கடவது; அந்தக் கர்த்தா ஶங்க2 சக்ர க3தா3தா4ரனென்கிறது. 3. "शास्त्रयोनित्वात्" (ஶாஸ்த்ர யோநித்வாத்) என்று அநுமாநிகரை சாஸ்த்ரகாரர் தூ3ஷிக்கச்செய்தே, இங்கு அநுமாநிகமாகக் கொள்ளும்படி எங்ஙனே? என்னில்; 4. "वेदशास्त्राऽविरोधिना । यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥" (வேத3ஶாஸ்த்ராऽவிரோதி4நா। யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்த4த்தே ஸ த4ர்மம் வேத3 நேதர: ॥) என்று, வேத3ஶாஸ்த்ரங்களோடு விருத்34மான தர்க்கம் நிஷேதி4க்கப்படுகிறது; அவிருத்34மானது ஸ்வீகரிக்கப்படுமென்று சொல்லுகையாலே, அநு தர்க்கமாகக் கொள்ளுகிறது. 5. "न्यायाऽनुगृहीतस्य वाक्यस्य अर्थनिश्चायकत्वात्" (ந்யாயாऽநுக்3ருஹீதஸ்ய வாக்யஸ்ய அர்த்த2நிஶ்சாயகத்வாத்) என்கிறபடியே.

அவதாரிகை:—விசித்ரகார்யமான ஜக3த்துக்குக் காரணமாம்போது விசித்ரஜ்ஞாநஶக்தியுக்தனாய், ஶங்க2சக்ராதி3 தி3வ்யாயுத4தா4ரனான ஸர்வேஶ்வரனே காரணமாகவேணும் என்னும் அநுமானத்தாலே ஜக3த்காரணவஸ்துவை நிர்ணயியாநின்றுகொண்டு ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாக வாசிககைங்கர்யம் பண்ணப்பெற்றேன் என்று க்ருதார்த்த2ராகிறார்.

முதற்பாட்டு அவதாரிகை:— "விசித்திரமான காரியங்களை உடைய உலகிற்கு ஒரு காரணமிருக்கவேண்டும்; அக்காரணமும் ஆச்சரியமான ஜ்ஞாநஶக்திகளோடு கூடியவனாய், ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநம் செய்யவல்ல ஶங்க2ம் சக்கரம் முதலான தி3வ்யாயுத4ங்களை த4ரித்தவனாகவே இருக்கவேண்டும்" என்னும் அநுமானத்தை உள்ளடக்கி அருளிச்செய்வதன் மூலம் ஜக3த்காரணவஸ்துவை நிர்ணயித்துக்கொண்டு, ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே, தம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி வாயாலே அடிமை செய்யப்பெற்றேன் என்று தாம் பயன்பெற்றமையை அருளிச்செய்கிறார் "வையம் தகளி" என்னும் முதற்பாசுரத்தாலே.

வியாக்யாநம்:— (வையந்தகளியா) ஸாவயவமுமாய், கார்யமுமாகையாலே, வையம் தகளி என்கிறது. (வார்கடலே நெய்யாக) வார்கடல்—சூழ்ந்த கடல். பூர்ணமான கடலென்னவு

உரை:— "काठिन्यवान यो बिभर्ति" (காடிந்யவாந் யோ பிபர்த்தி) என்கிறபடியே பகவத்ஸங்கல்பாயத்தமான காடிந்யத்தை உடைத்தான ப்ருதிவியானது, மேல் நெய்யும் திரியுமாக ரூபிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமான தகளியாகவும், அந்த ப்ருதிவியைச் சுற்றும் சூழ்ந்து, த்ரவஸ்வபாவமாய், "तेन च कृतसीमानो जलाशयाः" (தேந ச க்ருதஸீமாநோ ஜலாசயா:) என்கிறபடியே பகவதாஜ்ஞையாலே கரையை அதிக்ரமியாமல் அதுக்குள்ளே

வ்யா:— (வையம் தகளியா) "காடிந்யவாந் யோ பிபர்த்தி ஜகதேதத் அசேஷத: । ஶப்தாதி ஸம்ப்ரயோ வ்யாபீ தஸ்மை பூம்யாத்மநே நம: ॥" [வி-பு 1-14-28] [இவ்வுலகம் முழுவதையும் தாங்குவதாய், கடினத்தன்மை என்னும் குணத்தையுடையதாய், எங்கும் வியாபித்திருப்பதாய் ஶப்தம் முதலான ஐந்து குணங்களையுமுடையதாயிருக்கும் பூமிஸ்வரூபமாயிருக்கும் பரம்பொருளுக்கு நமஸ்காரம்] என்கிற படியே பூமியானது கடினத்தன்மையுடையதாகையாலே, மேலே நெய்யும் எரியும் திரியுமாக உருவகப்படுத்தப்படும் பொருள்களுக்கு ஆதாரமான அகலாக உருவகப்படுத்தப் படுகிறது. இவ்வுலகமானது அகலைப்போலே அவயவங்களை உடையதாய், ஒருவனுல் செய்யப்படுவதெனத்தோன்றுகை யாலே, பரமபுருஷனின் உண்மையைக் காட்டிக்கொடுக்கும் விளக்குக்கு அகலாக ரூபிக்கப்படுகிறது. (வார்கடலே நெய் யாக) அந்த பூமியைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்து, திரவத்தன்மையையுடையதாய், "கடல்கள் அப்பரம புருஷனுலே வரம்பு கட்டப்பட்டிருக்கின்றன"[ ] என்கிறபடியே பரம புருஷனின் ஆஜ்ஞையாலே கரையை மீறுமல் அதற்குள்ளே அடங்கியிருக்கிறதாகையாலே கடல் நீரானது மேலே ஏற்றப் போகிற விளக்கை மேன்மேலும் ஒளிவிடச் செய்யும் நெய் யாக ரூபிக்கப்படுகிறது. வார்கடல்-(பூமியைச்) சூழ்ந்த கடல்;

மாம். நதியினாலே ஜலம் புகுந்ததென்று பூர்ணமாகா திருக்கையாலும், இல்லையென்று குறையாதிருக்கையாலும், பூமிக்கு உயர்ந்திருக்கச்செய்தே பூமியை அழிக்கமாட்டாமை யாலும், கார்யமென்று தோற்றுகையாலே, நெய்யாகக் கொள்ளுகிறது. (வெய்ய கதிரோன விளக்காக) முப்பது நாழிகையில் ஒரு நாழிகை குறையவும் ஏறவும் நிற்கப் போகாமையாலே 6. "भीषोदेति सूर्यः" (பீஷோதேதி ஸூர்ய:) என்று, ஈஶ்வரகார்யபூதனென்று தோற்றுகையாலே, விளக்கு என்று சொல்லிற்று. — தன்னையும் காட்டி ஈஶ்வரனையும்

அடங்கிக்கிடக்கிற கடலின் நீரான அம்ஶமானது, மேல் ஏற்றப்போகிற விளக்கை உத்தரோத்தரம் ஒளிவிட்டுக் கிளரப்பண்ணும் நெய்யாகவும், கிரணமுகேந க்ரஹிக்கப் பட்ட ஜலத்தாலே அபிவ்ருத்தமாய், ப்ரதாபோத்தரமான கிரணங்களையுடையனாய், "भीषोदेति सूर्यः" (பீஷோதேதி ஸூர்ய:) என்கிறபடியே ஈஶ்வராஜ்ஞைக்கு நடுங்கி, முப்பது

நிறைந்த கடல் என்றும் கொள்ளலாம். நதிகளிலிருந்து ஜலம் விழுவதாலே இது நிறைவதில்லை; நதிகளிலிருந்து ஜலம் விழா விட்டாலும் குறைவதில்லை: பூமியைக் காட்டிலும் உயர்ந் திருந்தபோதிலும் பூமியை அழிப்பதில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணமாக ஒருவனிருக்கவேணும்; நெய் விளக்கொளியை வளரச்செய்வதுபோலே, கடல்நீர் சூரியகிரணங்களால் இழுக் கப்பட்டு அதை வளரச்செய்கின்றது. இக்காரணங்களாலே பரமபுருஷனைக்காட்டிக் கொடுக்கும் விளக்குக்கு இது நெய் யாக ரூபிக்கப்படுகிறது. (வெய்யகதிரோன் விளக்காக)வெம்மை கொண்ட கிரணங்களையுடையவனும், தேஜோத்ரவ்யமாகை யாலும், "*பீஷோதேதி ஸூர்ய:*" [தை ஆந 8-1] [பரமபுருஷ னிடம் பயத்தாலே சூரியன் உதிக்கிறான்.] என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆணைக்கு நடுங்கி முப்பது நாழிகை உதிப்பதும் முப்பது நாழிகை அஸ்தமிப்பதுமாகத் திரியுமவ னாகையாலும் சூரியன் பரமபுருஷனைக் காட்டிக்கொடுக்கும் விளக்காக (எரியும் திரியாக) ரூபிக்கப்படுகிறது. (வையம் தகளியா) பெரிய வெள்ளத்திலே ஒரு கழல்மரம் மிதப்பது

ப்ரகாஶிப்பிக்கையாலே, "வெய்யகதிரோன்" என்று விளக்கி னுடைய ஸ்தாநத்திலே சொல்லுகையாலே. இப்படிக்கு ஸகலத்துக்கும் அவன் ஶேஷி, ஸகலமும் அவனுக்குக் கார்யதயா ஶேஷமென்றறிந்தால், அநந்தரத்தைக்கு அஸா தாரண பரிசர்ணைய பண்ணும்படி சொல்லுகிறது மேல்—(செய்ய சுடராழி) செய்யகடரென்றது — ஶ்யாமமான திருமேனிக்குப் பகைத்தொடையாயிருக்கை. இத்தால் 7. "நிர்விஶேஷசிந்மாத்ர ப்ரஹ்ம" (நிர்விஶேஷசிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்ம) என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது. இதராயுதங்களையுடைய தேவதாந்தரங்களையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது (அடிக்கே) என்று விக்ரஹவத்தையைச்

வட்டம் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாய்த் திரியக்கடவ ஆதித்யன் அர்த்த ப்ரகாஶகமான விளக்காகவும், இரு ளன்ன மாமேனிக்கு விளக்கேற்றினாற்போலே பகைத் தொடையாகச் சிவந்த ஒளியையுடைய திருவாழியாழ்வானை நிரூபகமாக உடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளிலே,

---

போலே மிதக்கும் இப்பூமி ஆடாமல் அசையாமல் மிதக்கிற தென்றால் இதற்கு ஓர் காரணம் வேண்டாமோ? (வார்கடலே செய்யாக) பூமியைத் தன்னுள்ளே அமிழ்த்தாமல் வரம்போடி ருக்கிறதைப் பார்த்தால் இதற்குக் காரணம் ஒருவன் வேண் டாமோ? (வெய்ய கதிரோன் விளக்காக) முப்பது நாழிகை யில் ஒன்று குறைவதோ, ஏறுவதோ செய்யாமல் உதித்தும், அஸ்தமித்தும் போகிறான் சூரியன் என்றால், இதற்குக் கார ணம் ஒருவன் வேண்டாமோ? இவ்வளவையும் செய்பவன் எல்லாமறிந்தவனாகவும் எல்லாம் வல்லவனாகவும் இருக்க வேண்டாமோ ?

இப்படி எல்லாம் அவனுடையது; அவன் எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வாமி என்று அறிந்தால் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லுகிறது மேலே, - (செய்ய சுடராழியான் அடிக்கே) "இருளன்ன மாமேனி எம்மிறையார்" [பெரியதிருவ 26] என் கிறபடியே கருநிறமுடைய திருமேனிக்கு வர்ணச்சேர்த்தியழகை யளிக்கும்படி சிவந்த ஒளியையுடைய திருச்சக்கரத்தாழ்வானை

சொல்லுகிறது. அடி என்றதாலே, தம்முடைய சேஷத்வம் சொல்லுகிறது. (சூட்டினேன் சொன்மாலை) பரிமளம் மாறாத மாலையைச் சூட்டினேன்; "சொற்றொடை" என்னுமாபோலே. (இடராழி நீங்குகவேயென்று) இடர்க்கடலானது வற்றவேணு மென்று; தாபத்ரயத்தாலே தப்தரானவர்கள் இதைக் கற்றுத் தம் வழியே போந்து இடர்க்கடலைப் பிழைப்பார்களென்று.

நித்யஸகைங்கர்யம் பண்ணப்பெறாத என்னுடைய து:க்க ஸாகரமானது விட்டு நீங்கும்படியாக, தத்குண சேஷ்டி தங்களை உள்ளீடாக வைத்துத் தொடுத்த நிரதிஶயபோக்ய மான ஸப்தஸந்தர்ப்பங்களை அவற்றுக்கு அலங்காரமாம் படி ஸாதரமாக ஸமர்ப்பித்தேன்.

இவ்விஷயத்தை அறியப்பெறாமல், அஸத்கல்பராய் க்லேஶப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பரவஸ்துவாஸ்தவ ப்ர காஶகமான இப்ரபந்தாப்யாஸமுகத்தாலே அநந்தக்லேஶ பாஜகமான ஸம்ஸாரஸாகரம் வற்றவேணும் என்று 'சொன்மாலை சூட்டினேன்' என்றுமாம்.

யிட்டு நிரூபிக்கப்படும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளிலே. (இடராழி நீங்குக என்று) எப்போதும் கைங்கரியம் செய்யப் பெறாத என்னுடைய துன்பக்கடலானது என்னைவிட்டு நீங்க வேணும் என்று. (சொல் மாலை சூட்டினேன்) அவனுடைய குணங்களையும் செயல்களையும் விஷயமாகவைத்து மிகவினிய மணம் மாறாத வாடாத மாலை போன்ற சொல் தொடைகளை அத்திருவடிகளுக்கு அலங்காரமாம்படி அன்போடு சாத்தி னேன். (இடராழி நீங்குகவே என்று சூட்டினேன்) பகவத் விஷயத்தை அறியாமல் ஸ்வரூபமழிந்து வருந்துகிற ஸம்ஸாரி சேதனர்க்குப் பரம்பொருளின் உண்மையை உணர்த்தும் இந் நூலைக் கற்பதன் மூலம் எல்லையிலா இடர்களுக்கோர் இருப் பிடமான இப்பவக்கடல் வற்றவேண்டுமென்று சொன்மாலை யைச் சூட்டினேன் என்றும் கொள்ளலாம். 'அடிக்கே' என்ற தால் தம்முடைய சேஷத்வத்தைக் காட்டுகிறார். (சூட்டினேன் சொன்மாலை) "*யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே*" [தை ஆ 9.1]

அன்றிக்கே, அவனைப் பேசப்பெறாத தம்முடைய இடர் போக என்றுமாம்.

மற்றையாழ்வார்களில் இவர்கள் ஜ்ஞாநப்ரதாநராய், பரதசையோடு உகந்தருளின இடங்களோடு வாசியறக் கடல் கோத்தாற்போலே இவர்களுடைய பக்தி எங்குமொக்க வ்யாபித்திருந்ததேயாகிலும், கிண்ணகத்தில் ஆறு எங்குமொக்கப் பரந்து வாராநிற்க, நீருக்கு ஓரிடத்திலே நோக்காமாபோலே, திருவுலகளந்தருளினவிடத்திலும் திருமலையிலும் ஊன்றியிருக்கும். இவர்கள், "பேயரேயெனக்கியாவரும்" என்னுமாபோலே, ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாமையாலும், ஸ்தாவரங்களுக்கு விபரீத ஜ்ஞாநமில்லாமையாலும், அவற்றோடே பொருந்திக் காடுகளிலே வர்த்திப்பார்கள். யத்ரஸாயங்க்ருஹராய் அஸ்தமித்தவிடத்தே உறங்கி ஒருவரையொருவர் அறியாமல் திரியாநிற்பார்கள்.

இவர்களைக்கூட்டி இவர்கள் தன்னை அநுபவித்து, ஒரர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு, வழிந்த சொல்லாலே தானும் ஜகத்தும் வாழவேணும் என்றுநின்றான் எம்பெருமான்.

இப்படி விசித்ரப்ரபஞ்ச நிர்மாணநுகுணமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுண வைசித்ர்யாதியுக்தனான ஶங்கசக்ராத்யாயுததரனான ஸர்வேஶ்வரனே ஜகத்காரணம் என்னும் அநுமானத்தாலே காரணவஸ்துவை நிர்ணயித்தாராய்த்து.

[எதனிடமிருந்து வாக்குகள் திரும்புகின்றனவோ] என்னும் விஷயத்தைப் பரிபூர்ணமாகப்பேசி, அதற்கு முன்பில்லாத அழகையும் உண்டாக்கினேன்.

ஆக, இப்பாட்டிலே விசித்திரமான உலகை உண்டாக்க வல்ல அறிவு சக்தி முதலான குணப்பெருமைகளை உடையவனாய், விரோதிகளை அழிக்கவல்ல சங்கசக்கரங்களை தரித்தவனான ஸர்வேஶ்வரனே ஜகத்காரணமாயிருக்கவேணும் என்று, அநுமானத்தாலே காரணப்பொருளை நிர்ணயித்தாராயிற்று.

யாத்3ருச்சி2கமாக ஒரு இடைகழியிலே பெருங்காற்றும் மழையும் கண்டுபுக்க ஒருவர் கிடக்க, மற்றொருவர், "ஒருவர் கிடக்கிறவிடம் இருவர்க்கு இருக்கலாம்" என்றார். மற்றையவர், "இருவரிருக்குமிடம் மூவர்க்கு நிற்கலாம்" என்றார், இவர்களை எம்பெருமானும் பிராட்டியும் புகுந்து நெருக்குகிறார்கள். (வாசல்கடைகழியாவுட்புகா) இவர்கள் ஸம்ப3ந்த4மில்லாத புறம்பும் உள்ளும் காட்டுத்தீயோடொக்கும். நம்மையொழிய நெருக்கினாரை அறிய ஒரு ப்ரகாஶம் வேணுமென்ன உண்டாக்குகிறார் இவர்களிலே ஒருவர். 3. "पतिं विश्वस्य" (பதிம் விஶ்வஸ்ய) என்கிறபடியே, ஶ்ரிய:பதியே ஜக3த்துக்கு நிர்வாஹகரென்கிறார் ஒருவர்; விஷயத்திலே ஈடுபட்டு ப4க்திரூபமான விளக்கேற்றினார் ஒருவர்; அது உடையார்க்கு அவன் காட்டக் காணும் வடிவை ஸாக்ஷாத்கரித்தாரொருவர். ஜ்ஞாந ப4க்தி ஸாக்ஷாத்காரங்கள் மூன்றும் அடைவே ஒருவர்க்குப் பிறந்ததாகாதோ? என்னில், ஒன்றாது; வ்யாகரணத்துக்கு மூன்று கர்த்தாக்களுண்டானாற்போலே மூவரும்கூடி இவ்வர்த்த2த்தை நிலையிட்டார்கள். அநுமாநமுக2த்தாலே இதிகை த3ர்ஶநத்துக்கு விருத்3த4மன்றோ? என்னில்; வேத3ஶாஸ்த்ர விருத்3த4மான அநுமாநம் இங்கு தவிருகிறது. 4. "वेदशास्त्राऽविरोधिना। यस्तर्केणानु-

---

"शास्त्रयोनित्वात्" (ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்) என்று அநுமாநிகரை ஸூத்ரகாரர் தூ3ஷித்திருக்கச்செய்தே, இவர் அநுமாநத்தாலே காரண வஸ்துவை நிர்ணயம் பண்ணுவானேன்? என்னில்: "आर्षं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्राविरोधिना। यस्तर्केणानुसन्धत्ते

"சாஸ்திரத்தையே (தன்னையறியக்) காரணமாகக் கொண்டதாகையாலே (ப்3ரஹ்மம் அநுமானத்தால் அறியப்படாதது)" [ப்3ரஹ்மஸூத்ரம் 1-1-3] என்று அநுமானத்தால் காரண வஸ்துவை ஸாதி4ப்பவர்களை ஸூத்ரகாரர் தூ3ஷித்திருக்கும் போது, இவ்வாழ்வார் அநுமானத்தாலே காரணப்பொருளை நிர்ணயிக்கலாமோ? எனில்:

सङ्घत्ते ॥" (வேத3ஶாஸ்த்ராऽவிரோதி4நா । யஸ்தர்க்கேணாऽநு-ஸந்த4த்தே ॥) என்று ஶாஸ்த்ரத்தோடு சேரும் அநுமாநமிது. ஸாவயவத்வாத் கார்யம்; கார்யம் விசித்ரமாகையாலே, கர்த்தாவும் ஆஶ்சர்யஶக்தியுக்தனாகவேணும்.

(வையந்தகளியா) பூ4மி கடி2னையாகையாலே தகளியாக்கிற்று. (வார்கடல்) த்3ரவ த்3ரவ்யமாகையாலே நெய்யாகக் கொண்டது. (வெய்யகதிரோன) தேஜ:பதா3ர்த்த2மாகையாலே விளக்காகக்கொண்டது. இம்மூன்றும் பஞ்சபூ4தங்க

स धर्मं वेद नेतरः ॥" (ஆர்ஷம் த4ர்மோபதே3ஶஞ்ச வேத3ஶாஸ்த்ராவிரோதி4நா । யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்த4த்தே ஸ த4ர்மம் வேத3 நேதர: ॥) என்று வேத3ஶாஸ்த்ரங்களோடு விருத்3த4மான தர்க்கத்தை அழித்து, அவிருத்3த4மான தர்க்கத்தை ஸ்வீகரிக்கையாலே, இங்கும் அப்படி விரோத4ப்ரஸங்கமும் சொல்ல இடமில்லை. "न्यायानुगृहीतस्य वाक्यस्य अर्थनिश्चायकत्वात्" (ந்யாயாநுக்3ருஹீதஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த2நிஶ்சாயகத்வாத்) என நிற்றே ஸ்ரீபா4ஷ்யகாரர் அருளிச்

"ஆர்ஷம் த4ர்மோபதே3ஶஞ்ச வேத3ஶாஸ்த்ராऽவிரோதி4நா ।
யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்த4த்தே ஸ த4ர்மம் வேத3 நேதர: ॥"

[மநு 12-106]

[ருஷிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட வேத3ங்களையும், த4ர்மங்களை உபதேசிக்கும் ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றையும் (அந்த) வேத3ஶாஸ்த்ரங்களுக்கு முரணல்லாத தர்க்கத்தினால் எவனொருவன் விசாரிக்கிறானோ அவனே த4ர்மத்தை அறிகிறான்; மற்றவன் அறியமாட்டான்.] என்கிறபடியே வேத3சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருள் கொள்ள அவற்றுக்கு முரணான தர்க்கத்தை உபயோகி3க்கக்கூடாதென்றும், முரணல்லாத தர்க்கத்தை உபயோகி3க்கலாம் என்றும் மநுமுதலான மஹரிஷிகள் உரைத்திருக்கையாலே, ஸூத்ரகாரருக்கும் அதுவே கருத்தாகவேண்டுமாகையால் வேத3விரோத4மற்ற அநுமானத்தை இவ்வாழ்வார் இங்கு உபயோகி3த்திருப்பதில் ப்3ரஹ்மஸூத்ர விரோத4மில்லை. "*ந்யாயாநுக்3ருஹீதஸ்ய வாக்யஸ்யார்த்த2நிஶ்சாயகத்வாத்*" [ஸ்ரீபா4ஷ்யாரம்ப4ம்] [ந்யா

ளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வையம்) பெரிய வெள்ளத்திலே ஒரு கழல் மிதக்குமாபோலே. பூ₄மி ஜலத்திலே நிற்கும்போது இதுக்கு ஓரடி வேண்டாவோ? (வார்கடல்) பூ₄மியை அபி₄ப₄வியாதே நிற்கும்போது ஓரடிவேண்டாவோ? (வெய்ய கதிரோன்) முப்பதில் ஒன்று ஏறுதல் குறைதல் செய்யாத போதே. 6. "भीषोदेति सूर्यः" (பீ₄ஷோதே₃தி ஸூர்ய:) ஆக வேண்டாவோ? 9. "यः सर्वज्ञः" (யஸ் ஸர்வஜ்ஞ:) இத்யாதி₃களில் சொல்லுகிறவனாகவேண்டாவோ? (செய்யனத்யாதி₃) இதுக்கொரு நாத₂னுளன் என்றிருந்தால் அடிமை செய்ய வேண்டும். (சுடராழியான்) ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுக்கும் ஜக₃த்தில் ஏகதே₃ஶ ஸம்ப₃ந்த₄முண்டே? என்னில்; அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ரூபாதி₃களில்லையென்னும் வாதி₃களை நிரஸ்த₃ராக்குகிறது. (அடிக்கே) பிராட்டியல்லரே, முறை தப்பாதபடிவேணுமே. (சூட்டினேன் சொன்மாலை) 10. "यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்கிற விஷ

செய்தது. ப்ருதி₂வ்யாதி₃களாலே லீலாவிபூ₄தியை உப லக்ஷிக்கிறது. 'சுடராழி' என்று நித்யவிபூ₄திக்கு உப லக்ஷணம் 'அடிக்கே' என்று தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்₃ரஹத் துக்கு உபலக்ஷணம். இப்படி ஸ்வபக்ஷத்தை ஸமர்த்திக் கவே, "ஶூந்யமே தத்வம்" என்றும், 'நிர்விஶேஷ வஸ்துவே

யத்தினுல் அநுக்₃ரஹிக்கப்பட்ட வாக்யத்துக்கே அர்த்த₂த்தை நிச்சயிக்கும் தன்மை இருப்பதால்.] என்றல்லவோ ஸ்ரீப₄ாஷ்ய காரரும் ஸ்ரீப₄ாஷ்யத்தொடக்கத்தில் அருளிச்செய்தது. "வையம்" 'வார்கடல்' 'கதிரோன்' என்று லீலாவிபூ₄தி முழுவதையும் உபலக்ஷண முறையாலே காட்டுகிறது. 'சுடராழி' என்று நித்யவிபூ₄தி முழுவதையும் உபலக்ஷணமுறையாலே உணர்த்து கிறது. 'அடிக்கே' என்கையாலே தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத் தைக் காட்டுகிறது. இப்படித் தம்முடைய மதத்தைக் காட்டு மவராய் விக்₃ரஹத்தையும், விபூ₄திகளையும் சொல்லுகையாலே "எல்லாம் சூந்யம்" என்கிற பௌத்₃த₄ர்களின் மதத்தையும், *"நிர்விஶேஷசிந்மாத்ரம் ப்₃ரஹ்மைவ ஸத்யம் அந்யத் ஸர்வம் மித்₂யா"* [ஸ்ரீப₄ாஷ்யம் மஹாபூர்வபக்ஷம்] [விசேஷணங்களற்ற

யத்தை மறுபாடுருவப்பேசி பண்டில்லாத அழகும் உண்டாக்கினேன். (இடரிதயாதி3) என்னை உளனுக்குகைக்காக. சொல்லாதிருக்கை இடர். "இடரார்படுவார்" இத்யாதி3வத் கு3ணத்தை அநுஸந்தி4க்கிலும் ப்ரகாரிபர்யந்தமாயிருக்கும் இவர்களுக்கு.

மாறனேரிநம்பி, "எம்பெருமானை மறக்க விரகில்லையோ?" என்றாராம். ஜக3த்தின் இடர்தீருகை அர்த்த2ாத் ஸித்3த4ம். 1.

2. என்று கடல்கடைந்த தெவ்வுலகம் நீரேற்றது
ஒன்று மதனை யுணரேன்நான்—அன்ற
தடைத்துடைத்துக் கண்படுத்த வாழி இதுநீ
படைத்திடந் துண்டுமிழ்ந்த பார்.

பதவுரை:— **கடல் கடைந்தது** – பாற்கடலைக் கடைந்தது, **என்று** – எந்த நாளோ? (இன்றனறே என்றபடி;) **நீர் ஏற்றது** – (தான்) ஜலத்தை ஏற்றுக்கொண்டது, **எவ்வுலகம்** – எந்த உலகத்திற்காக? இவ்வுலகத்திற்காகவேயன்றோ என்றபடி); **அதனை** — அவற்றை; **ஒன்றும்** – சிறிதும், **நான் உணரேன்**—நான் அறியமாட்டேன்; **அது** – அந்தக் கடலானது, **அன்று** — ஸ்ரீராமாவதாரகாலத்தில், **அடைத்து** – அணைகட்டி அடைத்து, **உடைத்து** – (ராவணஸம்ஹாரத்திற்குப் பிறகு) உடைத்து, **கண்படுத்த** – (எப்போதும்) கண்வளர்ந்தருளுகிற, **ஆழி** – ஸமுத்3ரம்; **இது** – (நீ ரேற்றுப் பெற்ற) இவ்வுலகம், **நீ படைத்து** – நீ ஸ்ருஷ்டித்து, **இடந்து**– (வராஹரூபியாய்) குத்தியெடுத்து, **உண்டு** – (ப்ரளயகாலத்தில்) புசித்து, **உமிழ்ந்த** – பின்பு வெளியிட்ட, **பார்** – பூ4மி.

தத்வம்' என்றும், 'விஶேஷணாந்தர விஶிஷ்டமே தத்வம்' என்றும் சொல்லப்படுகிற பரபக்ஷங்கள் அர்த்த2ாத் ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள். 1.

ஞானமாத்திரமாயிருக்கும் ப்3ரஹ்மமே உண்மை. மற்றவையெல்லாம் பொய்.] என்கிற அத்3வைதிமதத்தையும் 'சுடராழியான்' என்று ஸுத3ர்சனவிசிஷ்டன் என்கையாலே, சூலம் முதலானவற்றோடு கூடிய மற்ற தெய்வங்களைப் பரம்பொருளாகச் சொல்லும் சைவர் முதலானோரின் மதங்களையும் அர்த்த2ாத் தள்ளினாராயிற்று.) 1.

இரண்டாம் பாட்டு அவதாரிகை:—(என்று) இன்னமும் திரையும் நுரையும் மாறிற்றோ? (எவ்வுலகம்) லோகாந்தரத்தேயோ? அடிச்சுவடு தெரியாதோ? (ஒன்றுமதனை யுணரேன் நான்) அன்று எங்கே போனேனோ? (உணரேன் நான) அன்றைக்கு எனக்கென்னவோ ஒரு விஷயந்தேடி அந்தரப்பட்டேன். (அன்றி த்யாதி.) ஒன்றேயோ? பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டதில்லையோ? உணரேன் என்று இழந்த நாளைக்கு சோகிக்கிறார்.

அவதாரிகை:— இப்படி அநுமானப்ரமாணங்கொண்டு வருத்தத்துடனே அவனுடைய பரத்வம் அறுதியிட வேணுமோ? அவன் விபூதிவிஷயமாகப் பண்ணியருளின உமிழ்ந்தபர்யந்த திவ்யசேஷ்டிதங்கள் ஒரொன்றே அவனுடைய பரத்வத்தை அறுதியிட்டுத் தாராதோ? எனகிறார்.

உரை:— தன்னை அர்த்திக்க தேவர்கள் அபேக்ஷிதம் செய்கைக்காக "அன்னை செய்த கடல் கடைந்து" என்னும்படி தன் ஸர்வேஸ்வரத்வம் தோற்றக் கடல் கடைந்தருளிற்று எத்தனை காலுண்டு என்றும், ஈச்வராபி,

---

இரண்டாம்பாட்டு அவதாரிகை:—அநுமான ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு சிரமப்பட்டு அவன் ஜகத்காரணனை பரம்பொருள் என்று நிச்சயிக்கவேண்டுமோ? இவ்வுலகத்துக்காகக் கடல் கடைந்ததும், நீரேற்றளந்ததும், கடலையடைத்து உடைத்துக் கடலிற் கண்வளர்ந்ததும், உலகைப் படைத்திடந்து உண்டு உமிழ்ந்ததும் அவனே பரம்பொருள் என்பதைக் காட்டித்தாராதோ? என்கிறார் இரண்டாம் பாசுரத்திலே.

வ்யா:— (என்று கடல் கடைந்தது) தன்னை வேண்டிக் கொண்ட தேவர்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற "அன்னை செய்தலைகடல்கடைந்து" [பெரியதிரு 6-1-2] என்றபடியே தான் ஸர்வேஸ்வரன் என்பது தோற்றத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தருளியது என்றைக்கு? இன்று போலே யன்றோ எனக்குக் காட்சியளிக்கிறது: கடைந்தபோதுண்டான

வ்யா:- கார்யாத் காரணாநுமாநம் வேணுமோ அவனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்கள் கிடக்கச்செய்தே? (என்று கடைந்த நுரையும் திரையும் மாறிற்றோ? (கடைந்தது) கடையப்புக்குக் கைவாங்கினவர்களை ஈச்வரனாகக் கொள்ளவேணுமோ? (எவ்வுலகம் நீரேற்றது) இன்று மஹாப₃லியாலே நோவுபடாநின்றதோ? அவன் அடிச்சுவடு மாறிற்றோ? "வாமனன் மண்ணிது" என்னும்படி தோற்றுகிறதில்லையோ? இவ்வுலக மன்றோ நீரேற்றது என்கிறது. (ஒன்றுமதனையுணரேன் நான்) இச்சேஷ்டிதங்கள் கிடக்கக் கார்யாத் காரணாநுமாநம் பண்ணித்திரியவோ நான்? அன்றிக்கே, "ஒன்றுமதனை

மாநிகளான ருத்₃ராதி₃களும— திருவடி விளக்குவார், விளக்கின தீர்த்த₂த்தை ஶிரஸா வஹித்துப் பரிசுத்₃த₄ராம்படி இந்த்₃ரன் ப்ரார்த்த₂னையை ஸார்த்த₂மாக்கும்படி அர்த்தி₂யாய்க்கொண்டு மஹாப₃லிபக்கலிலே நீரேற்றளந்துகொண்டது எந்த லோகம்? என்றும் அவ்வோ செயல்களிலே குமிழ்நீருண்ணக்கூடவதான அந்த தி₃வ்யசேஷ்டிதத்தை

அலையும் நுரையுங்கூட மாறுமலன்றோ இப்போதும் காட்சியளிக்கிறது என்று கருத்து. 'என்று' என்றது இன்றுபோலே யிருக்கும் ஞானத்தெளிவைக் காட்டுகிறது. (கடைந்தது) கடையப் புகுந்து முடியாமல் நின்ற தே₃வர்களை ஸர்வேச்வரராகக் கொள்வதோ? பல உருக்கொண்டு கடைந்த இவனை ஸர்வேச்வரனாகக் கொள்வதோ? (எவ்வுலகம் நீரேற்றது) 'ஈச்வரன்' என்று தம்மை அபி₄மானித்துத் திரியும் உருத்திரனும், பிரமனும் ஒருவன் திருவடியை விளக்குவானாய், ஒருவன் அந்த ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂த்தைத் தலையிலே த₄ரிப்பானாய்ப் பரிசுத்₃த₄ராம்படி. இந்திரன் வேண்டுகோள் ஸப₂லமாம்படி யாசகனாகி மஹாப₃லியிடம் நீரேற்று அளந்துகொண்டது எந்த உலகம்? இப்போது நான் கண்ணெதிரே காணும் இவ்வுலக மன்றோ; அவனடிச்சுவடுகூடவன்றோ எனக்குத் தெரிகிறது இவ்வாமனன் மண்ணில். இன்று இது மஹாப₃லியால் நோவுபடாமலிருப்பதே இவனே ஸர்வேச்வரனென்று காட்டித்தருமே. (ஒன்றுமதனை உணரேன் நான்) ஒவ்வொன்றே நெஞ்சையுருக்

யுணரேன்" என்றது அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு "எத்திறம்" என்று மோஹிக்கிறாராகவுமாம். "என்று கடல் கடைந்ததெவ்வுலகம்" என்றது. எல்லாச் செயல்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "என்று" என்றது. ஜ்ஞாநவைஶத்3யம் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநமாவது யத்3தே3ஶகாலஸம்ப3ந்தி4, தயா யாதோரர்த்த2ம் தோற்றிற்று-தத்3தே3ஶகாலஸம்ப3ந்தி4, தயா அவ்வர்த்த2த்தைக் காட்டுகையிறே. (அன்றித்யாதி3) நீ அணையடைத்துத் திருவில்லாலே அழித்து உண்டாக்கின

ஏகதே3ஶமுமாயான அநுஸந்தி4க்கமாட்டுகிறிலேன்; ராவணன் திருவினைப் பிரித்தவன்று, "सीतामुखकमलसमुल्लासहेतोश्च सेतोः" (ஸீதாமுக2கமலஸமுல்லாஸஹேதோஶ்ச ஸேதோ:) என்கிறபடியே தந்முகோ2ல்லாஸாதத2மாகத் தத்ஸஜாதீயமான லவணஸமுத்3ரத்தை மலைகளாலே அடைத்தது. அங்குள்ளவர்கள் இங்கு வந்து கலியாதபடி

குமதான அந்தச் செயல்களை அந்தக் காலங்களிலே நான் அறியப் பெறுகிறுந்தேனே! நித்யனான நான் அன்று எங்கு போயிருந்தேன்? எந்த விஷயத்தைப்பற்றி இதை மறந்திருந்தேன்? அன்றிக்கே இச்செயல்களெல்லாம் கிடக்க. அவற்றை மறந்து கார்யத்திலிருந்து ஜக3த்காரணத்தை அநுமானம் பண்ணினேனே முதற்பாட்டிலே என்கிறாராகவுமாம். அன்றிக்கே, இவ்வதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தி4த்தவுடன் "எத்திறம்" [திருவாய் 1-3-1] என்று நம்மாழ்வாரைப் போலே மயங்குகிறாராகவுமாம்.

(அன்று...பார்) இக்கடலும், உலகமும் உன்னிடம் பட்ட பாடு ஒன்றா இரண்டா? பருத்தி ஆடையாவதற்குமுன் படும் எல்லாப்பாடுகளையும் இவை உன்னிடம்பட்டனவன்றோ? (அன்று அடைத்து) "கரிகுழல் கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையில் கடுவிசையரக்கன்" [பெரிய திரு 5-7-7] என்கிற ராவணன் பிராட்டியைப் பிரித்த அன்று. "சீதையின் முகத் தாமரை மலர்வதற்குக் காரணமான சேதுவரையில்" [ஆளவந்தார் முக்தகம்] என்கிறபடியே பிராட்டியின் முக2ம் மலரு

கடலிலே. கண்படுத்த—கண்வளர்ந்த ஆழி. உடைத்து—ஸம்ஹரித்து என்னவுமாம். (இதுவித்யாதி,) இல்லாதவன்று ஸ்ருஷ்டித்து ப்ரளயங்கொள்ள அண்ட,பி,த்தியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்து. ப்ரளயம் வருகிறதென்று ஏற்கவே திருவயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்ட பார்.

த,நுஷ்கோடியாலே உடைத்து, எழுப்பிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்த கடலாகும் அந்தக்கடல்; ரக்ஷ்யவர்க்க,ஸம்ரக்ஷணத்திலே நித்யதீ,க்ஷிதனுயிருக்கிற நீ, அழிந்தவன்று ஸ்ருஷ்டித்து, அவாந்தர ப்ரளயத்திலே இடந்தெடுத்து, மேல் ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, இப்படி உன் கையிலே பருத்திபட்ட பனவிரண்டும் பட்டுக் கிடக்கிற பூ,மியாகும் இந்த பூ,மி.

வதற்காகப் பாற்கடலோடு ஓரினமான உப்புக்கடலை மலைகளாலே அடைத்தவன் நீயன்றோ? (உடைத்து) அங்குள்ளார் பிறிதொருகாலத்தில் இதன் வழியாக இங்குவந்து இங்குள்ளாரைத் துன்புறுத்தக் கூடாதென்று அவ்வணையைத் திரும்பி வரும்போது வில்நுனியாலே உடைத்தவனும் நீயன்றோ? (உடைத்து) என்றது இக்கடலை ப்ரளயத்திலே ஸம்ஹரித்தவனும் நீயன்றோ என்கிறதாகவுமாம். (கண்படுத்த ஆழி அது) துன்பம் நேரும்போது தே,வர்கள் எழுப்பி உன்னைக்கொண்டு தங்கள் காரியங்களை நடத்திக்கொள்ளலாம்படி எப்போதும் நீ யோக,நித்திரை புரியும் கடலன்றோ அது. (நீ படைத்து இடந்து உண்டு உமிழ்ந்த பார் இது) உடைமைகளை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்போதும் விரதங்கொண்டிருக்கும் நீ ப்ராக்ருத ப்ரளயத்தில் இது அழிந்தபோது இதைப்படைத்து. நைமித்திக ப்ரளயத்தில் கடல்கொண்டபோது அண்டச்சுவரிலிருந்து வராஹரூபியாய்க் குத்தியெடுத்து, ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலே வைத்து. ப்ரளயம் நீங்கினவுடன் அனைவரும் காண வெளியிட்டு இப்படிச் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் நீயே செய்யும்படியிருக்கும் பூ,மியன்றோ இது.

இது என்றது — தாமிருந்த பூ,மியாகையாலே. அது என்றது — அத்தோடு ஸம்ப,ந்தி,த்த கடலாகையாலும், அஸந்நிஹிதமாகையாலும். "ஆழி அது" என்று அந்வயம். செய்யுடையவனன்றோ க்ருஷிபண்ணுவான்; அல்லாதார்க்கும் ஈச்வரத்வ ப்ரஸங்க,முண்டாகில், இதிலே அவர்களுக்கும் ஒரு தொழிலுண்டாகாதோ ? 2.

3. பாரளவு மோரடிவைத் தோரடியும் பாருடுத்த
நீரளவுஞ் செல்ல நிமிர்ந்ததே—குருவின்
பேயளவு கண்ட பெருமான்! அறிகிலேன்
நீயளவு கண்ட நெறி.

'கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான' என்கிற படியே இவ்வோ தி,வ்யசேஷ்டிதங்கள் தானே அவனே ஸர்வாதி,கன் என்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறதில்லையோ ? என்கை. 'என்று' என்கையாலே திரையும் நுரையும் இப்போதும் மாறிற்றில்லையென்கை. 'எவ்வுலகம்' என்கையாலே அளந்த அடிச்சுவடு இப்போதும் அப்படியே எடுக்கலாயிருக்கை. 2.

வயலையுடையவனன்றோ உழுவான்? மற்றொருவருக்கு ஈச்வரத்வமிருந்ததாகில் இச்செயல்களிலே ஒன்றையாவது அவர்கள் செய்திருக்கவேண்டாவோ? "உண்டும் உமிழ்ந்தும் கடந்தும் இடந்தும் கிடந்தும் நின்றும் கொண்டகோலத்தொடு வீற்றிருந்தும் மணம்கூடியும் கண்டவாற்றால் தனதே உலகென நின்றான்" [திருவாய் 4-5-10] என்கிறபடியே இந்த அதிமாநுஷச்செயல்கள்தாமே அவனே ஸர்வேச்வரனென்று காட்டுகின்றனவன்றோ என்று கருத்து. 'இது' என்றார் பூ,மியை, தாம் நிற்குமிடமாகையாலே; 'அது' என்றார் பூ,மியைச் சூழ்ந்த கடலை, தூரத்திலிருப்பதாகையாலே. 'என்று' 'எவ்வுலகம்' என்று தம் அறிவுக்கு அவை இப்போதும் தோற்றுவதைச் சொல்லுகிறார். 2.

பதவுரை:— ஓர் அடி—ஒப்பற்ற ஒரு திருவடியை, **பார் அளவும் வைத்து**—பூமியுள்ள வரையிலும் வைக்க, **ஓர் அடியும்** மற்றொரு திருவடியும், **பார் உடுத்த**— அண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும், **நீர் அளவும்**— ஆவரண ஜலம் வரையில, **செல்ல** — செல்லும்படி, **நிமிர்ந்தது**—உயர்ந்தது; **சூர் உருவின் பேய்**—தெய்வப் பெண்ணின் வடிவையுடைய பேயான பூதனையுடைய, **அளவு கண்ட**—(உயிருக்கு) எல்லையைக் கண்ட, **பெருமான்**—உபகாரகனே! **நீ அளவு கண்ட நெறி**—நீ செய்து முடித்த செயல்களை, **அறிகிலேன்**— அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன்.

அவ:— **மூன்றும் பாட்டு.** (பாரித்யாதி) **அப்பூமியை யுடைய அனந்தானென்று இவனுக்கு ஈஶ்வரத்வம் சொல்ல, அளக்கைக்கு விஷயமுண்டாகிலன்றோ? என்கிறார்.**

வ்யா:— (பாரளவுமோரடிவைத்த) **பூமியுள்ளவளவும் ஓரடிவைத்து.** (ஓரடியும்) **வைத்த அடியைச் சொல்லவு**

அவதாரிகை:— "எவ்வுலகம் நீரேற்றது" என்று சொன்ன திருவுலகளந்தருளின திவ்யசேஷ்டிதத்திலே திருவுள்ளம் சென்று அதனை அநுபவிக்கப்புக்கவிடத்தில் நிலைகொள்ளமாட்டாமல் அதிலே கிடந்து அலைகிறார்.

உரை:—அதிலோகமான அழகையுடைய ஒரு திருவடியை "படிக்களவாக நிமிர்த்த" என்கிறபடியே பூமியுள்ள

அவதாரிகை:— "எவ்வுலகம் நீரேற்றது" என்று சென்ற பாட்டிலே திருவுலகளந்தருளின செயலைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வருகையாலே, அவ்வருஞ்செயலிலே திருவுள்ளமீடுபட்டு, அதை அநுபவிக்கப்பார்த்து, அநுபவிக்கமாட்டாமல் அதிலேயே கிடந்து அலைகிறார் இந்தப் பாசுரத்தில்.

வ்யா: (ஓரடி) ஒப்பற்ற அடியை உலகில் காணும் அடிகளைக் காட்டிலும் மிகச் சிறந்த அழகையுடைய ஒரு திருவடியை. (பாரளவும் வைத்து) பூமியுள்ளவளவில் நிற்கும்

மாம்; மற்றையடியாகவுமாம். (பாருடுத்த) "பௌவநீருடையாடையாகச்சுற்றி" என்கிறபடியே. பூமியை ஆவரித்த ஜலத்தைக் கடந்தென்னவுமாம்; மேலில் அண்டத்தைச் சூழ்ந்த ஜலத்தளவும் சென்றதென்னவுமாம். (சூருருவித்யாதி) "சூருமணங்கும் தெய்வப்பெண்" என்கிறபடியே

வளரவே கிளரும்படி. ஒசை சதாங்கிலைத்து, அத்தோடு துல்ய விகல்பம் பண்ணலாம்படியான மேலே எடுத்த மற்றொரு திருவடியும், அண்டகடாஹத்தைச் சூழ்ந்த ஆவரணஜலத்தளவும் செல்ல வளர்ந்ததிறே. தன் வடிவை மறைத்து, தெய்வநங்கையான யசோதை வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையை, அவள் நினைவு அவளோடேபோம்படி அளவிட்டு முடித்த செயலாலே, ஜகத்துக்கு ரக்ஷையான உன்னை நோக்கித்தந்தவனே! நீ அளந்துகொண்ட வழியை, நான் இன்னபடியென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். இச்செயலை அநுஸந்தித்தால் அதிலே ஆழங்கால்படும்தொழிய அளவிட்டு அநுபவிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்றகருத்து.

படி, கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடிப்பாரைப்போலே இழுத்துப் பிடித்து வைத்து. வளர்ந்து கொண்டே போகும் திருவடியை மேலே வளராமல் பூமியளவேயாம்படி நிறுத்துவதில் உண்டான அருமையைக் காட்டுகிறது. "படிக்களவாக நிமிர்ந்த நின் பாதபங்கயம்" [திருவாய் 9-2-2] என்று நம்மாழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டினார். (ஓரடியும்) "அவ்வடிக்கு இணை இவ்வடியே; இவ்வடிக்கு இணை அவ்வடியே" என்னலாம்படியான மேலே எடுத்த மற்றொரு திருவடியும். (பாருடுத்த நீரளவும் செல்ல நிமிர்ந்ததே) அண்டச் சுவரைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆவரணஜலம் வரையிலும் வளர்ந்ததன்றோ. பார்—அண்டம். அன்றிக்கே 'பார்' என்று பூமியையே சொல்லுவதாகக்கொண்டு "கன்னார் கடலுடுக்கை" [சிறிய திருமடல்-1] என்கிறபடியே கீழே பாரளவும் வைக்கப்பட்ட அத்திருவடியே பூமியைச் சூழ்ந்த கடலளவும் செல்ல வளர்ந்தது என்பதாகவும் கொள்ளலாம். (சூர் உருவின் பேய்) "சூரும் அணங்கும் தெய்வப்பெண்பெயர்" என்கிற தமிழ்

விலக்ஷணமான வடிவென்கிறது. பேயைத் தெய்வப்பெண் ணென்னலாமோ ? என்னில் ; 11. "पिशाचो...देवयोनयः" (பிசாசோ.. தே3வயோநய:) என்று பிசாசங்களையும் தே3வ யோநியிலே கூட்டுகையாலே ஆம். (பேயளவு கண்ட) பேயாகப் பரிச்சே2தி3த்த. பேயாகப் பரிச்சே2தி3க்கையாவது- முடிக்கையென்று பொருளாமிறே. (பெருமானை) பூதனையை முடித்து ஒரு ரக்ஷையை ஜக3த்துக்குத் தந்தாய். 12. "स्तन्यं तद्विषसंमिश्रं रम्यमासीज्जगद्गुरोः" (ஸ்தந்யம் தத்3 விஷஸம்மிச்ரம் ரம்யமாஸீஜ்ஜக3த்3கு3ரோ:) (அறிகிலேனிதயா தி3) நீ செய்த

"குருமணிநீரும் தெய்வப பெண்பெயர்" என்கிறபடியே தி3வ்யாகாரையான பேய என்றபடி. "பேயளவுகண்ட" என்ற இத்தால் ஸ்வயத்நத்தாலே அவனை அறியப்புகில் பூதனைபட்டது படுவர் என்று கருத்து "அறிகிலேனை நீ

கண்டுள்ளபடி 'சூர்' என்றது தெய்வப்பெண்ணைக் காட்டும்; இங்கு "தெய்வநங்கை யசோதை" [பெருமாள் திரு 7-5] என்ற யசோதையைக் காட்டுகிறது. யசோதையின் உருவோடு வந்த பேய் என்றபடி. தெய்வப்பெண்போல் அழகிய வடிவு கொண்ட பேய் என்றுமாம். "வித்3யாத4ராப்ஸரோயக்ஷ- ரக்ஷோக3ந்த4ர்வகிந்நரா:, பிசாசோ ...அமீ தே3வயோநய:" [அமர கோசம் 1-1-11] என்ற அமரகோசத்தின்படியே பிசாசங்களும் தேவர்களிடமிருந்து உண்டானவையாகையாலே 'சூருருவின் பேய்" என்கிறதென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை நிர்வஹிப்பர். (பேயளவுகண்ட) அப்பேயின் தீய நினைவு அவனுக்கேயாம்படி. அவளுடைய ஆயுளுக்கு அளவுகண்ட. (பெருமான்) இச் செயலாலே உலகிற்கு நாதனான தன்னை இவ்வுலகிற்குத் தந்து உபகரித்தவனே! "ஸ்தந்யம் தத்3 விஷஸம்மிச்ரம் ரம்யமாஸீத்" [ஹரிவம்சம் 65] [விஷங்கலந்த அம்முலைப்பால் இனிதாயிருக் கது] என்றவுடன் "ஜக3த்3கு3ரோ:" [ஷெ] என்று செத்துப் பிழைப்பாரைப்போலே அப்போது மறுபடியும் ஜக3த்ஸ்வாமி யானான் என்கிறான் ஸ்ரீபராசரமஹர்ஷியும். (பெருமான்) இவனுக்கு என் வருகிறதோ என்றிருக்கும் என்னைப் பூதனையை முடித்த செயலாலே உண்டாக்கி உதவினவனே! என்றுமாம். (அறிகி

ஓரோ செயலை என்னால் பரிச்சேதிக்கப்போகிறதில்லை. அன்றியே, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதையான பூமியை அளந்து உன் திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டாற்போலே என்னை உன் திருவடிகளிலே இட்டுக்கொண்டு, பூதனையைப் போக்கினாற்போலே என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி என்னை விஷயீகரித்தபடி அறிகிலேனென்னவுமாம்.

பாரளவும் — அளவிலே குசைதாங்கின அருமை. உடுத்த நீரளவும் — ஆவரணஜலம். பேரளவு — எல்லை. பெருமான — அச்செயலாலே என்னை உண்டாக்கினவன். நீ சிலரைப் பரிச்சேதிக்கும்போது வருத்தமில்லை; உன்னைப் பரிச்சேதிப்பார் முடிந்தே போமித்தனை. தாயைப் பேயாக்கினபடி. நீ அளவிட்டுவைத்த உபாயம் உணராதொழியப்பண்ணுகிறாயோ? உணரப்பண்ணுகிறாயோ? 3.

அளவுகண்ட நெறி" என்கிறது நீ எனதிறத்தில் நினைக்கிற மார்க்கமும் என்னவென்று அறிகிறிலேன் என்றுமாம். 3.

லேன் நீ அளவுகண்ட நெறி) நீ திருவுலகளந்தருளின இவ்வொரு செயலை நான் 'இன்னபடியாக அளந்துகொண்டாய்' என்று அறிகிறேனல்லேன். இதை அநுஸந்திக்கும்போதெல்லாம், "காலாழும் நெஞ்சழியும்" [பெரியதிருவ-34] என்றாற்போலே தடுமாறுவதொழிய இதை அளவிட்டு அறியமுடிகிறதில்லை என்று கருத்து. அல்லது, மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்ட பூமியை அளந்து உன் திருவடிகளின் கீழ்க்கொண்டு பூதனையைப் போக்கினாற்போலே, என்னுடைய விரோதிகளைப் போக்கி அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னை எப்படித்தான் ஆட்கொண்டாயோ என்பதை அறிகிறேனல்லேன் என்றும் சொல்லலாம். "இவனை உன் மனத்தால் என் நினைந்திருந்தாய்" [பெரியதிரு 2-7-1] என்றாற்போலே, என் விஷயத்தில் என்ன வழியை வகுத்திருக்கிறாய் என்று அறிகிறேனல்லேன் என்றுமாம்.

இப்பாட்டின் ஸாரார்த்தமாவது,— எம்பெருமான் பிறரை அளவிட நினைத்தால் அவனுக்கு ஒரு அருமையுமில்லை; அவனைச் சிலர் தம் முயற்சியாலே அளவிட நினைத்தால் அவர்கள் பூதனையைப்போலே முடிந்துபோமித்தனை என்கிறது. 3.

4. நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை யைந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ் சாத்தி—அறிவானும்
ஆலமரநீழ லறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த
ஆலமமர் கண்டத் தரன்.

பதவுரை:— அன்று - முன்னொரு ஸமயத்தில், **ஆல மரநீழல்**-ஆலமரத்தின் நிழலிலே, **நால்வர்க்கு** – அகஸ்த்யர், புலஸ்த்யர், தக்ஷர், கஶ்யபர் என்னும் நால்வருக்கும், **அறம் உரைத்த**—தர்மத்தை உபதேசித்தவனும், **ஆலம் அமர் கண்டத்து** — விஷத்தைக் கொண்டிருக்கும் கழுத்தை யுடையவனுமாகிய, **அரன்**—சிவன், **ஐந்து பொறி வாசல்**— ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களுடைய த்வாரங்களிலுள்ள, **போர்க் கதவம்** — அடைக்கவொண்ணாத கதவுகளை, **சாத்தி**— அடைத்து, **நெறி வாசல் தானேயாய் நின்றானை** — உபாயமும், ப்ராப்யமும் தானேயாக இருக்கிற எம்பெருமானை, **அறிவான் ஆம்?**— அறிந்து விடுவானோ? (அறியமாட்டான்) என்றபடி.

அவ:— நாலாம் பாட்டு. 'நீர் அறிந்திலீராகில் ஈச்வரனறியானோ?' என்ன, "எம்பெருமான் ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த அறிவுடைய நான் தடுமாறுநின்றேன். தபஸ்ஸமாதியாலே பெற்ற அறிவுடையவன் உபதேசிப்பதே!" என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்.

அவதாரிகை:— அவனருளடியாக வந்த தெளிவால் குறைவற்ற காணுமுட்பட நீந்திக்கரையேறமாட்டாமல் கிடந்து அலையாநிற்க, ஸ்வயத்னத்தாலே வந்த ஜ்ஞானசக்தி களைப் பேரப்பொலிய நினைத்து ஒருவனை(ன்) அறிய ஒருப்படுவதே! என்ன மதிகேடனோ! என்று ருத்ரனை ஆக்ஷேபிக்கிறார்.

அவதாரிகை:— நீர் அறியாவிடில் போகிறது; ஸர்வஜ்ஞன் எனப்படுமவனாய், தக்ஷிணாமூர்த்தியுருவில் பிறருக்கு உபதேசிக்கும் சிவன் இவனை அறியானோ? என்ன,—"பரமனருளாலே ஏற்பட்ட ஞானத்தெளிவால் குறைவற்றிருக்கும் நானுங்கூட அவன் பெருமைக்கடலில் நீந்திக் கரையேற முடியாமல் தத்தளித்து நிற்கிறேன்; தன் முயற்சியாலே தவம் செய்து பெற்ற ஞானசக்தியைப் பெரிதாக நினைத்து, தான் அறியவும், பிறருக்கு உபதேசிக்கவும் முற்படுவதே ஒருவன்! என்ன மதிகேடு!" என்று ருத்ரன் ஆசார்யகத்வத்தை ஏற்றுக் கொண்டதை ஆக்ஷேபிக்கிறார்.

வ்யா:— (நெறிவீத்பாதி) நெறியான வாசல், உபாயமான வாசலென்னவுமாம். "நெறி" என்று உபாயமாய், "வாசல்" என்று உபேயந்தைச் சொல்லிற்றுய். உபாயமும் உபேயமும் தானேயாய் நின்றவனையென்றுமாம். இப்போது இது சொல்லுகிறது: ப்ராப்தி அவனையொழிய உண்டாகிலன்றே அறிவும் அவனையொழிய உணர்வது என்கைக்காக. (ஐந்து பொறி வாசல) ஒன்றையடக்கில் ஒன்று திறக்குமென்கை. நீரையடைக்கப் புக்கால் ஓரிடமடைக்க ஓரிடம் கோழைப்படுமாபோலே. 13. "சஞ்சலம் ஹி மந:" (சஞ்சலம் ஹி மந:) என்கிறபடியே. (போர்க்கதவம்) அடைக்கப்புக்கால், ஒண்ணாதபடி பொராநின்ற கதவம். "சாத்தி" என்றது—அடைக்கப் போகாமையாலே. 'அறிவானும்' என்று க்ஷேபிக்கிருர். (ஆலமரநீழல்) தான் தபஸ்ஸு பண்ணின ஆலமரநிழலிலே. தான் பகவத்ஸம்பந்தம் பண்ணுவதற்கு முன்னே சிஷ்யபரிக்ரஹம் பண்ணுவாரைப்போலே. ஸர்வஜ்ஞனை அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமின்றியே இருக்கிற பாலாகி உபதேசித்தாற்போலே. (அறம்) ஸமாச்ரயண ப்ரகாரம். (நால்வர்க்கு) அகஸ்த்ய புலஸ்த்யாதிகளுக்கு. (ஆலமா கண்டத்தான) தாமஸகுணத்

உரை:-டக்ஷிணாமூர்த்தியாயிலே பகவத்ஸமாச்ரயண ரூபமான தர்மத்தை அகஸ்த்ய புலஸ்த்ய தக்ஷ மார்க்கண்டேயர்களாகிற நாலு சிஷ்யர்களுக்கும் பகவத்விஷயத்தில உவக்கும்படி இழிந்தவன்று பகவத்விஷயத்தை மறுபாடுருவும்படி தர்சித்துச் சொல்லவல்ல போளவுடையார்

வ்யா:— (ஆலமாநீழல்) தான் தவம்புரிந்த ஆலமரத்தின நிழலில், எம்பெருமானைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து இப்போதே இவன் அறிவைப் பெற்றிருக்கிறான். அதற்குள் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கக் கிளம்பிவிட்ட இத்து என்ன அறிவுகேடு! (அறம்) பகவானை அடையும் வழியை. (நால்வர்க்கு) அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், தக்ஷர், மார்க்கண்டேயர் என்னும் நாலு மஹரிஷிகளுக்கும். (ஆலமாநீழல் அறம் நால்வர்க்கு) தான் இப்போதே தவம்புரிந்து அறிவுபெற்றவன் மஹரிஷி

துக்குச் சேர்ந்தது செய்யுமதல்லது. 14. "सत्वात्सञ्जायते ज्ञानं" (ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே கதற அவன் கடவனோ? என்கிறார்.

பண்ணைக் கடவ உபதேசத்தைப் பண்ணி ஆசார்யபதம் நிர்வஹித்தோம் என்றிருக்கும் பெரிசறிவாளனாய், அம்ருத மதநதசையிற் பிறந்த ஹாலாஹலம் என்கிற விஷத்தை நாராயணனை ஆஜ்ஞையாலே கழுத்திலே அடக்கிக் காள கண்டனென்று விருதுபிடித்துத் திரியும் பெருமிடுக்கனாய், ஸம்ஹார கர்த்ருத்வாசக்தியுக்தனுக அபிமானித்திருக்கிற ருத்ரன்,

---

களுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கியது—ப்ருஹதாரண்யகத்தில் நாலாம் அத்யாயத்திலும், கௌஷீதகீ மூன்றாவது அத்யாயத்திலும், அறிவிற்சிறந்த அஜாதசத்ருவுக்கு ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமற்ற பாலாகி உபதேசித்தான் என்று சொன்ன கதையாயிருக்கிறது என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (அன்று) பகவத்விஷயத்திலே அக்ஷராப்யாஸம் செய்த அன்றைக்கே ஆசார்யகம் வஹிக்கத் தொடங்கினான் என்கை. (உரைத்த) பகவத்விஷயத்தில் நெடுநாள் பரிசீலித்துக்கண்டவர்கள் செய்யும் ஆசிரியத்தொழிலை நாமும் செய்துவிட்டோம் என்றிருந்த பேரறிவாளனாகையாலே இவனே ஸர்வஜ்ஞன்! என்று கருத்து. (ஆலம் அமர் கண்டத்து) அமுதங்கடைந்தபோது உண்டான "ஹாலாஹலம்" என்ற விஷத்தை எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞையாலே "விஷஸ்ய பாத்ரேண ருத்ரேண" என ருக்வேதம் சொன்னபடியே அவனுக்குப் பாத்திரஸ்தானத்திலே இருந்து அருந்தி, அதைக் கழுத்திலே அடக்கி, அதனாலே 'காளகண்டன்' என்று விருதாநித்திரியும் இச்செயலைப் போலேயிராநின்றது இவன் உபதேசிக்கும் நிலையும் என்று கருத்து. (ஆலமமர் கண்டத்து) தமோகுணத்துக்குச் சேர விஷமருந்தலாமேயொழிய, "ஸத்வகுணத்தால் அறிவுண்டாகிறது" [கீதை 14-17] என்கிறபடியே ஸத்வகுணகார்யமான த்த்வாபோதேசத்தைச் செய்ய இவன் அர்ஹனல்லன் என்று கருத்து. (அரன்) பகவான் அக்ஷரர்களுடைய ஸ்ருஷ்டியை அறியாமல், தானே ஸம்ஹாரகனென்று அபிமானித்திருப்பவன் அறிவனோ என்று அர்த்தம்.

(நெறிவாசல்) ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமென்றுமாம். (ஆய்நின்றானை) ஸித்4த4ம். (சாத்தி) வருந்திச் சாத்தலா மித்தனை, தானிடவொண்ணாது: முகத்திலே அறையும். நல்ல விஷயங்காட்டாவிடில் குதறுகொட்டும். 15. "𑌪𑌰𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇" (பரம் த்3ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே) பண்ணுவிடில் உபாயமுண்டோ? (அறிவானும்) படபடென சிஷ்ஷாக்

ஶ்ரோத்ராதி3ரூபேண ஐந்துவகைப்பட்டிருப்பதாய், விஷயங்களாகிற வரைகாற்றத்தைக் காட்டித் தன்னுடன் சேர்ந்தாரை முடிக்கும் யந்த்ரகல்பமான இந்த்3ரியத்3வாரங்களில், அடைக்கப்புக்கவர்கள் முகத்திலே அறைந்து பொருகிற கதவை, வருத்தத்தோடே அடைத்து. உபாயமும் தத்ஸாத்4யமான உபேயமும் அநந்யஸாத்4யனை தானேயாய்க் கொண்டு நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை ஸ்வயத்நஸித்3த4மான தன் ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3களைக்கொண்டு அறிவ

ஏன் அறியமாட்டான்? எனில்: *(ஐந்து பொறி வாசல்)* மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்று ஐந்துவகைப் பட்டிருப்பதாய், ஶப்3த3ஸ்பர்ஶரூபரஸக3ந்த4ங்களாகிற விஷயங்களில் வாஸனையைக்காட்டி, தன்னுடன் சேர்ந்தவர்களின் ஸ்வரூபநாஶத்தைச் செய்யும் யந்த்ரம்போன்றதாகையாலே 'பொறி' எனப்படுவதான இந்த்ரியத்3வாரங்களில், *(போர்க்கதவம் சாத்தி)* இந்திரியங்களின் வாசலில் கதவை அடைக்கப் புகுந்தால், அடைப்பவர்களுடைய முகத்திலேயே அறைந்து அவர்களை வெற்றிகொள்வனவாயிருக்கின்றன அவை. *(ஐந்து பொறிவாசல் போர்க்கதவம்)* ஒரு கதவையடைத்தால் மற்றொன்று திறந்துகொள்ளும் என்கை. *(சாத்தி)* மிகவருந்தி அடைத்து; வருந்திச் சாத்தலாமேயொழியத் தானிடவொண்ணா தென்று கருத்து. *(நெறி)* தன்னையடைய வழியாகிற உபாயமும், *(வாசல்)* அவ்வழியாலே அடையும் மோக்ஷவாசலாகிற உபேயமும். *(தானேயாய் நின்றானை)* வேறொன்றால் ஸாதி4க்க வொண்ணாத தானேயாய் நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. *(அறிவானும்)* தன் முயற்சியாலுண்டான தன் ஜ்ஞாநசக்திகளைக்கொண்டு அறிய

கொள்ளுமத்தனையல்லது அறிவுக்கு அடைவுண்டோ? சீராமப்பிள்ளைக்கு ப₄ட்டர், "இதுவே த₄ாரகமாகவிருக்கிற ஸாது₄வை நலியாதே" என்றருளிச்செய்தார். நால்வர்— ஸநகாதி₃கள். (ஆலமமரித்யாதி₃) எம்பெருமான் கொடுத்த வெளிச்செறிப்பு மாத்ரத்தையும் விஷதா₄ரணசக்தியையும் கொண்டு இத்துறையிலே இழியப்போமோ? 4.

தாக இருக்கிறானும்! என்ன அஜ்ஞனோ! என்று க₃ர்ஹிக்கிறார். "நெறிவாசல்" என்றது ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயம் என்னவுமாம். 4.

இருக்கிறானோ? இப்படியிருக்குமானால் எத்தனை அறிவற்றவனாயிருக்கவேணும்? என்று நிந்தி₃க்கிறார். (எம்பெருமான் தன்னையறிய உபாயமாயிருப்பவன் தானேயாகையாலே. அவனுடைய அருள்கொண்டு அறிவார்க்கு அவனை அறியலாமேயொழிய, பொறிவாசல் போர்க்கதவம் சாத்தித் தம் முயற்சிகொண்டு அறிவார்க்கு அவனை அறியமுடியாது என்று கருத்து.) "நெறிவாசல் தானேயாய்" என்றதற்கு *நெறியான*— அதாவது ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுந்த, *வாசல்*—உபாயம் தானேயாய்நின்றவனை என்னும் பொருள் கொள்ளலாம். "ஆய் நின்றானை" என்றதால் மற்ற உபாயாபா₄ஸங்களைப்போலே ஸாத்₄யமாயிராமல், இவன் ஸித்₃தோ₄பாயமாயிருப்பவன் என்று காட்டுகிறது. (*அறம் நால்வர்க்குரைத்த அரன் அறிவானும்*) ஞானம் பெறுமுன் ஸிஷ்யர்களை ஸம்பாதி₃த்துக்கொண்ட அரனோ அறிவான்? (*ஆலமமர் கண்டத்து அரன் அறிவானும்*) எம்பெருமானாலே வந்த விஷத₄ாரசக்தியையும், ஸம்ஹாரசக்தியையும் உடையவன் என்ற மாத்திரத்தால் அவனை அறிந்துவிடமுடியுமோ? என்று கருத்து.

பரமபுருஷனோடும் எதிரம்புகோக்கும் உருத்திரனுடைய ஸர்வேச்வரத்வத்தை நினைத்து சோமாசிப்பிள்ளை (பட்டருடைய தம்பி) ருத்ரனை [illegible] ஸமயம். அதைக்கேட்ட ப₄ட்டர், "த₃மோகு₃ணம் [illegible] ருத்₃ரனுக்கு ஸர்வேச்வரத்வம் [illegible]; [illegible] உருத்திரன் ஸாது₄வேயாகிலும், த₃மோகு₃ணம் அவனை இப்

5. அரன்நா ரணன்நாமம் ஆன்விடைபுள் ளூர்தி
உரைநூல் மறையுறையுங் கோயில்—வரைநீர்
கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி
உருவமெரி கார்மேனி யொன்று.

பதவுரை:— நாமம் —பெயர், அரன்—(ஒருவனுக்கு) ஹர னென்பது; நாரணன் —(ஒருவனுக்கு) நாராயணனென்பது; ஊர்தி—வாஹனம், ஆன் விடை—(ஒருவனுக்கு) ஞானமற்ற எருது; புள்—(ஒருவனுக்கு) வேதஶரீரனான கருடன்; உரை—ப்ரமாணம், நூல்—(ஒருவன் விஷயத்தில்) புருஷ னால் செய்யப்பட்ட ஆகமம்; மறை—(ஒருவன் விஷயத் தில்) வேதமும்; உறையும் கோயில்—வசிக்குமிடம், வரை— (ஒருவனுக்குக்) கடினமான மலை; நீர் — (ஒருவனுக்கு) குளிர்ந்த கடல்; கருமம் — தொழில், அழிப்பு — (ஒருவ னுக்கு) ஸம்ஹாரம்; அளிப்பு—(ஒருவனுக்கு) ரக்ஷணம்; கையது — கையிலிருக்கும ஆயுதமும், வேல் — (ஒருவ னுக்கு) வேல்; நேமி—(ஒருவனுக்கு) அருளார் திருச் சக்கரம்; உருவம்—வடிவு, எரி—(ஒருவனுக்கு) நெருப்புப் போன்றது; கார்—(ஒருவனுக்கு) மேகமும் போன்றது; ஒன்று மேனி—(இவ்விருவரில்) ஒருவன் மற்றவனுக்கு சரீரம்.

அவ:— ஐந்தாம் பாட்டு. நாட்டிலே ஈஶ்வரனாக நிசச் யித்துப் போருகிறவனை "அறிவானும்" என்று நீர் சொல்லு கிறபடி எங்ஙனே ? என்னில்: அவ்வீஶ்வரத்வம் போலே காணுங்கோள் அறிவும் என்கிறார்.

பாடு படுத்துகிறது. ஆகையால் அவனை விளாக நீக்கி,க்காதே" என்று சொன்னார் என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. இப்படியே, ஆழ்வார்கள் இப்பாசுரம்போன்ற சிலவிடங்களில் உருத்திரனை நிந்தி,ப்பதும் அவனுடைய தமோகு,ணத்தையும், அதன் கார்யமான ஈஶ்வராபி,மானத்தையும் நிந்தி,ப்பதிலே நோக்காகக் கொள்ளவேணும். ஸர்வபூ,தஸுஹ்ருத்துக்களான ஆழ்வார்கள் உருத்திரன்மேல் துவேஷங்கொண்டவர்களல்லரே.

வ்யா:— (அரன் நாரணன் நாமம்) ஒருத்தனுக்கு நாமம் அரன்: ஒருத்தனுக்கு நாமம் நாராயணன். ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்து தீம்பிலே கைவளர்ந்து தன்னை முடித்துக் கொள்ளப் புக்கால், அத்தை ஸம்ஹரிக்கைக்காக அவன் கொண்ட வடிவுக்கு ப்ரகாரபூதனுன தான் அரனுகிருன். ஈஶ்வரன் கையடைப்பாகக் கார்யம் செய்யுமிடத்திலும் அழியும் லீலா

அவதாரிகை:— நாட்டடங்க ருத்ரனே ஸர்வாதிகன் என்று அறுதியிட்டு அவன் காற்கீழ்த் தலைமடுத்து, போற்றுவது புகழ்வதாயன்றே போருகிறது; நீர் அவனை சேஷிக்கக்கடவீரோ? என்ன; ருத்ரனுடைய அநீஶ்வரத்வமும், எம்பெருமானுடைய ஈஶ்வரத்வமும் தத்தந்நாமவாருநாதிஸ்வரூபங்கள்கொண்டே அறுதியிடலாம் என்கிருர்.

உரை:— பிணஞ்சுடுதடிபோலே கண்டதடைய அழிக்கையே தொழிலாக உடையவன என்னுமிடத்தைத் தெரிவிக்கிற **'ஹரன்'** என்று ஒருவனுக்குப்பேர்; ஸமஸ்தவஸ்துகளையும் உள்ளும்புறமும் ஒக்க வ்யாபித்து ஸத்தையை

அவதாரிகை:— நாட்டில் பெரும்பான்மையோர் உருத்திரனே பரம்பொருள் என்று முடிவுகட்டி அவன் காலின்கீழே தலைவணங்கிப் போற்றுவதும் புகழ்வதுமாயன்றோ இருக்கிறது. நீர் அவன் அறிவைக் குறைத்துப் பேசலாமோ? என்று சிலர் கேட்க,—"உருத்திரன் பரம்பொருளல்லவென்பதும், எம்பெருமானே பரம்பொருள் என்பதும் அவ்விருவருடைய பெயர் வாஹநம் முதலியவற்றின் தன்மைகளைக்கொண்டே முடிவு கட்டலாமே" என்கிறார்.

வ்யா:— ***(அரன் நாரணன் நாமம்)*** பிணஞ்சுடும் தடி போலே தன்னிடம் வந்ததையெல்லாம் அழிப்பதையே தொழிலாகவுடையவன் என்பதைத் தெரிவிக்கிற 'ஹரன்' என்னும் சப்தம் ஒருவனுக்குப் பெயர்; "ஹரதீதி ஹர:" [ஸம்ஹரிக்கிறுகையாலே ஹரனுகிறுன்] என்று வ்யுத்பத்தி. எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளும் புறமும்/ ஒக்க வியாபித்து ரக்ஷிப்

வியூ,தியிலே இவனுக்கு அந்வயம். மாணிக்கு நிர்வாஹக ராஜுரைப் போலே. (நாரணன்) உப,ய வியூ,தியும் தனக்கு வாஸஸ்த,ாநமாய் அவற்றுக்கு ஆலம்ப,நமாயிருக்கு மென்றிட்டு. " நாராயணன் " என்று திருநாமம். (ஆன் விடை புள் ஊர்தி) கைக்கொளாண்டிகளைப்போலே ஒருத்தனுக்கு ஒரு எருது வாஹநம்; ஒருத்தனுக்கு ஒரு வேத,ாத்மாவாயிருந்துள்ள பெரியதிருவடி. (உரை நூல்மறை) ஒருத்த

கோசகும் என்று அறிவிக்கிற **'நாராயணன்'** என்று ஒருவனுக்குப்பேர். அறிவுகேட்டுக்கு நித,ர்ஶநமாகச் சொல்லப்படும் ருஷப,மே ஒருவனுக்கு வாஹநம்; **'த்ரயீமய:'** என்று சொல்லப்படுகிற பெரியதிருவடி ஒருவனுக்கு வாஹநம், ஒருவனைச்சொல்லும் ப்ரமாணம் வேத,விருத்,த,ார்த்த,க

பவன் என்று அறிவிக்கிற 'நாராயணன்' என்னும் ஶப்,த,ம் மற்றவனுக்குப் பெயர். 'நாரஸமூஹங்களுக்கு (எல்லாச்சேதநாசேதநங்களுக்கும்) அயநம் (இருப்பிடம்)' என்றும், 'நாரஸமூஹங்களை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன்' என்றும், 'நார (ஜீவ)ஸமூஹங்களுக்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களாயிருப்பவன்' என்றும் பொருள்படுவது நாராயணஶப்,த,ம். ஒருவன் அழிக்கப் பிறந்தவன்; மற்றவன் அளிப்பதையே இயற்கையாகக் கொண்டவன்; அழிக்கவில்லையெனில் ஒருவனுக்கு ஸர்வாத்வமில்லை; ஒன்று அழிந்தால் மற்றவனுக்கு ஸர்வாத்வமில்லை. எல்லாவற்றையும் வியாபித்து, த,ரித்து ரக்ஷிப்பதைப் பரம்பொருள் நேரேதான் செய்தாகவேண்டும்; அதற்கு ஆளிட முடியாது; அழிப்பதற்குத் தமோகு,ணப்ரத,ாநனை ஓராளையிட்டுச் செய்யலாம். ஆகையால்,ஸர்வவ்யாபியான நாராயணனே பரம்பொருள் என்று கருத்து. (ஆன் விடை புள் ஊர்தி) அறிவுகெட்டவரை 'ஏ மாடே!' என்று உரைப்பர் உலகினர்; அப்படிப்பட்ட மாடு ஒருவனுக்கு வாஹனம்; வேத,ஸ்வரூபனாக வேதத்திலேயே "ஸுபர்ணோஸி க,ருத்மாந்"[தைத்-ஸம் 4-1-42] என்று தொடங்கி ஓதப்படுமவனும், "த்ரயீமய:" [ஸ்தோ-ர-41] என்று ஸர்வவேத,மயனாக உரைக்கப்படுமவனை க,ருட,ன் மற்றவனுக்கு வாஹனம். (உரை நூல் மறை) ஒருவனைச் சொல்லும்

னுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுவது ஆக₃மம்; ஒருத்தனுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லுவது அபௌருஷேயமான வேத₃ம்.

னைச் சொல்லும் பௌருஷேயமான ஆக₃மம்; ஒருவனைச் சொல்லும் ப்ரமாணம் நிதயநிர்த₃தோ₃ஷமாய், அபௌருஷேயமாய், யதா₂ர்த₂வாதி₃யாய், ஸ்வத:ப்ரமாணமான

ப்ரமாணம்—கள்குடத்தை ஸ்தா₂பித்து அதில் தே₃வதையை அர்ச்சனம் செய்வது, சுடுகாட்டுச் சாம்பலில் குளிப்பது முதலான வேத₃விருத்₃த₄மான ஆசாரங்களையும், நிமித்தம்வேறு உபாதா₃னம்வேறு என்பது முதலான வேத₃விருத்₃த₄மான அர்த்த₂ங்களையும் சொல்லும் சைவாக₃மமாகும். (நூல்) இது சில ஜீவர்களால் நூற்கப்பட்டது: ஆகையால் இதில் இருள், துயக்கு, மயக்கு, மறப்புகளாகிற தோ₃ஷங்கள் இருக்க இடமுண்டு. இருப்பதையும் காண்கிறோம். (மறை) மற்றவனைச் சொல்லும் ப்ரமாணமோ எப்போதும் குற்றமற்றதாய், ஒரு புருஷனும் செய்யப்படாததாய், உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுவதாய், இயற்கையிலே ப்ரமாணமான வேத₃ம். இதில் குற்றம் சொல்ல இடமேயில்லை. சைவ நாயன்மார்கள் ஆக₃மங்கள் மாத்திரமல்லாமல் வேத₃ங்களும் சிவனைப் பரம்பொருளாகச் சொல்லுவதாகக் கூறுகின்றனரே? எனில்: சிவபக்ஷபாதிகளாகையாலே அவர்கள் அப்படிச் சொன்னார்கள். மத்₄யஸ்த₂ர்களான பண்டைச் சங்ககாலத்தமிழர்கள் *"நின் ஏவலுள் பணிந்தமை கூறும் அருமறைப்பொருள்"* [பரிபாடல் 1-18] *"வாய்மொழிப் புலவ"* [1-65] *"சாயல் நினது வான் நிறை என்னும் அருமறைப்பொருள்"* [2-59] *"நின்வயின் பரந்தவை உரைத்தேம் மாயா வாய்மொழி உரைதர"* [3-11] *"நீ என மொழியுமால் அந்தணர் அருமறை"* [3-14] *"முதுமொழி முதல்வ"* [3-42, 47] *"என இன கிளத்தலின்"* [3-62] *"வேதத்து மறை நீ"* [3-66] *"தொல்லியல் புலவ"* [3-86] *"நின்னேர் அவனே நேர் அந்தணர் அருமறை"* [4-65] *"கேடிலச் செல்வனை [illegible] முதுமொழி கூறும்"* [13-40] *"[illegible] மெய்ம்மொழி இது [illegible] உரைத்த [illegible]"* [15-63] *"வேதம் முதல்வனை என்ப [illegible] சோனே"* [திருமுருகாற்றுப்படை] [illegible] வேத₃ முதல்வனைக் கூறினர். "அந்தணர் [illegible] விழுவு

(உறையுங்கோயில் வரைநீர்) தன் காடி,ந்யத்துக்குச் சேர்ந்த மலை ஒருவனுக்கு வாஸஸ்தா,நம்; தன்னுடைய தண்ணளிக்குச் சேர்ந்த நீர் ஒருவனுக்கு. (கருமமழிப்பளிப்பு) ஒருவனுக்குக் கர்மம் அழிக்கை; ஒருவனுக்குக் கர்மம் ரக்ஷை.

வேத,ம ஒருவன் நித்யவாஸம் பண்ணும் ஸ்தா,நம கடி,ந ப்ரக்ருதியான தன் ப்ரக்ருதிக்குச் சேர்ந்த கைலாஸம்; ஒருவன் உகந்து வஸிக்கும் ஸ்தா,நம் தண்ணளி பண்ணி ரக்ஷிக்கும் தன்படிக்குச் சேர்ந்த க்ஷீரார்ணவம். ஒருவன் செய்யும் தொழில் கண்டதெல்லாவற்றையும் கண்ணற்று அழிக்கை; ஒருவன் செய்யும் தொழில் ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் தண்ணளிபண்ணி ரக்ஷிக்கை. ஒருவன் கையில் ஏற்கும்

தொடங்க'' [பரிபாடல் 11-78] என்று ஆதிரைமுதல்வனை சிவனின் பிறந்தநாள் விழாவை அவன் *விரித்தநூல்* ஆன ஆக, மப்பல்ல அந்தணர் தொடங்குவதாகப் பேசினர். சிவனை எவ்விடத்திலும் மறைமுதல்வன் என மொழிந்ததில்லை. நடுநிலையாளர் இதுகொண்டு தெளியலாம். ''அரன் நாரணன்'' என்னும் இப்பாட்டு சிவவிஷ்ணு சமரசத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்னும் சமரசவாதிகளும் மனஸ்ஸாக்ஷியிருந்தால் இதுகொண்டு தெளியலாம். *(உறையும் கோயில் வரைநீர்)* ஒருவன் எப்போதும் வஸிக்குமிடம் ''*ருத்,ரோ வை க்ரூர:*'' என்று வேத,ஞ் சொன்னபடியே கடி,நநெஞ்சையுடைய தன் தன்மைக்கேற்ற கடி,நத் தன்மையை உடைய கைலாஸமலை; மற்றவன் உகந்து வஸிக்குமிடம் கருணைபுரிந்து ரக்ஷிக்கும் தன் தன்மைக்குத் தகுந்த நீர்மையையுடைய குளிர்ந்த திருப்பாற்கடல். *(கருமம் அழிப்பளிப்பு)* ஒருவன் செய்யும் தொழில் கண்டது அனைத்தையும் கண்ணில்லாமல் (கருணையில்லாமல்) அழிப்பது; மற்றவன் செய்யும் தொழில் எல்லாப் பொருள்களையும் கருணை புரிந்து ரக்ஷிப்பது. 'அளிப்பு' என்றால் நல்லதேயான ரக்ஷணத்தையும் காட்டி, ரக்ஷணமாயிருக்கும் அழிப்பையும் காட்டும், ஹிரண்யராவணாதி, ஸம்ஹாரம்போலே. 'அழிப்பு' என்றால் நல்லோரோடு தீயவரோடு வாசியில்லாமல் அழிப்பதைக்காட்டுமேயொழிய ரக்ஷணத்தைக் காட்டாது. *(அரன் நாரணன்)* என்ற

அழிக்கை என்றால் அதொன்றிலும் நிற்கும். அளிப்பு என்றால் அழிக்குமதிலும் செல்லும். (கையது வேல் நேமி) ஒருவனுக்கு ஆயுதம் பிணத்தின்னிகளைப் போலே வேல்; ஒருவனுக்கு ஆயுதம். 16. "तमसः परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः (தமஸ: பரமோ தாதா ஶங்கசக்ரகதாதர:) என்கிற ஆயுதம்.

ஆயுதமும்கொலைக்குப் பரிகரமான மூவிலைவேல்; ஒருவன் கையிலேற்குமாயுதம் ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான அறமுயலாழி.

விடத்திலும் இதுதானே சொல்லப்பட்டது; இங்கு மறுபடியும் சொல்லுவது புநருக்தியன்றோ? எனில்: அங்கு நாமத்தைக் கொண்டு சொல்லிற்று. இங்கு கருமத்தைக்கொண்டு சொல்லிற்று. ஆகையாலே புநருக்தியில்லை. எதைக்கொண்டு சொன்னாலும் அர்த்தத்தில் புநருக்திதானே? எனில்: *(அரன் நாரணன் நாமம்)* என்றவிடத்தில் ஆழ்வாருக்கு வேறொரு கருத்தும் உண்டு. அதாவது.— 'ஹரதீதி ஹர:' [ஸம்ஹரிக்கிறுகையாலே ஹரனாகிறான்] என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ஸர்வஸம்ஹர்த்தாவான நாராயணனைக் குறிக்கக்கூடிய *'அரன்'* என்பது ஒருவனுக்குப் பெயர்; *"பூர்வபதாத் ஸம்ஜ்ஞாயாமக:"* என்கிற பாணினிஸூத்ரத்தின்படியே ஸம்ஜ்ஞைப்பொருளிலே 'ணகாரம்' வந்திருக்கிறதாகையாலே, வ்யுத்பத்தியாலே சிவனையோ, அல்லது வேறு எந்த தேவதையையுமோ குறிக்கமாட்டாத 'நாராயணன்' என்னும் பதம் மற்றொருவனுக்குப் பெயர். பாதகமில்லாமையாலே சாஸ்திரங்களிலுள்ள 'ஹரன்' முதலான ஶப்தங்களை நாராயணபரமாகக் கொள்ளலாம்; பாணினிஸூத்ரவிரோதம் வருகையாலே நாராயணநாமத்தை ருத்ராதிபரமாகக் கொள்ளமுடியாது என்னும் நாராயணநாமப்பெருமை ஆழ்வாருக்கு விவக்ஷிதம். ஆகையாலே புநருக்தி எவ்வகையிலும் இல்லை. *(கையது வேல் நேமி)* ஒருவன் கையில் ஏந்தும் ஆயுதம்—பிள்ளை என்றும், மஹர்ஷியென்றும் பாராதே கொலை செய்ய முற்படும் மூவிலைவேல்; மற்றவன் கையில் ஏந்தும் ஆயுதம் துஷ்டர்களையே அழித்து, நல்லவர்களை ரக்ஷிக்கும் "அறமுயலாழி" [திருவாய் 5-1-6] எனப்படும் தர்மசக்ரம்.

/ நிஷ்ாத்துக்குறிபகவன், பட்டரை, பரமபத₃த்திலும் ஈஶ்வரன் சதுர்பு₄ஜனுயிருக்கு மென்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமுண்டோ? என்று கேட்க, 16. "तमसः परमो धाता शङ्खचक्र-गदाधरः" (தமஸ: பரமோ தா₄தா ஶங்க₂சக்ரக₃தா₃த₄ர:) என்று பேசாநின்றதிறே என்றருளிச்செய்ய, அவன் கோபிக்க, "ப்ரமாண க₃தியிருந்தபடி இது, ப்ரஸந்நராமித்தனையிறே" என்றருளிச்செய்தார். (உருவமெரி கார்) ஒருவனுக்கு வடிவு எரி; ஸம்ஸாரதப்தனுய்ச் சென்றவனுக்கு நெருப்பிலே விழுமாபோலே. ஒருவனுக்கு வடிவு கார்; தப்தனுய்ச் சென்றவனுக்கு ஒரு நீர்ச்சாவியிலே வர்ஷித்தாற்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவு. (மேனியொன்று) இப்படி விஸத்₃ருஶமாயிருக்கையாலே, ஒன்று சரீரம்; ஒருத்தன் சரீரி. 17. "अन्तः

ஒருவன் ரூபம் நெருப்புப்போலே ஏறிட்டுப் பார்க்கவொண்ணுதபடி காலாக்₃நிஸங்காஶமாயிருக்கும்; ஒருவன் வடிவு கண்டவர்கள் கண்குளிரும்படி காளமேக₄ம்போலேயிருக்கும். இப்படிப் பரஸ்பரவிஸத்₃ருஶமான இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்று ஶரீரமாயிருக்கும். ஒன்று ஶரீரியாயிருக்கும் என்னுமிடம் அர்த்த₂ஸித்₃த₄ம். "ஸர்வாத்மா"

(உருவம் எரி கார்) ஒருவனுடைய உருவம் நெருப்புப்போலே கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாதபடியிருக்கும்: "*ருத்₃ர: காலாக்₃நி ஸங்காஶ:*" [ஊழிகால நெருப்புப்போன்ற உருவையுடையவன் உருத்திரன்.] என்று ப்ரமாணம்: மற்றவன் வடிவு கண்டவர்கள் கண் குளிரும்படி நீர்கொண்ட காளமேக₄ம்போலேயிருக்கும். *(மேனி ஒன்று)* இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மடுவும் மலையும்போலே வேறுபட்டிருக்கும் இரண்டு தத்துவங்களில் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு *சரீர*மாயிருக்கும். மற்றொன்று *சரீரி*யாயிருக்கும் என்பது பொருள்வழியாலே தானே கிடைக்கும்; "ஸர்வாத்மா" [யஜு-ஆர 3-11-21] என்று பரமனை வேதம் சொன்னால், "ஸர்வமும் இவனுக்கு *சரீரம்*" என்று தன்னடையே வருகிறாப்போலே. "*ஸர்வபூ₄தாத்மா நாராயண:*"

மு–தி 7 / நிஷ்ாத்துக்குறிபகவன்—ஏகாயநமதநிஷ்ட₂ன்.

प्रविष्टश्शास्ता जनानां सर्वात्मा" (அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ் ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா) என்றும், "ஸர்வஞ்சாஸ்ய ஶரீரம்" என்று தோற்றுமாபோலே, ஒருத்தன் சரீரம் என்றால், ஒருத்தன் சரீரி என்று தோற்றுமிறே.

அவ:— ஜ்ஞாநமில்லாமையாலே இவனைஶ்வர்யமும் ஆறல்பீறல் என்கிறார்.

வ்யா:— (அரன்) சிலரை நசிப்பிக்குமவனொருவன். (நாரணன்) ததீ₃யத்தையொழிய உளனாகாதவனொருவன்.

என்றால் "ஶர்வஞ்சாஸ்ய ஶரீரம்" என்று ப்ரதிகோடி வருகிறாப்போலே. அன்றிக்கே, இவர்கள் ரூபம் பார்த்தால் எரிமேனியொன்று, கார்மேனியொன்று எனனவுமாம். 5.

[ஸுபா₃லை] "*அந்தர்ப₃ஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி₂த:*"[தை-நா] "*ஶிவஶ்ச நாராயண:*"[நாராயண] "*ஶிவ:*" [தை-நா] முதலான ஶ்ருதிகளிலும், '*விஷ்ணுராத்மா ப₄க₃வத: ப₄வஸ்ய*" [பா₄ர-கர்ண] [பூஜ்யனான ஶிவனுக்கு விஷ்ணு ஆத்மா] முதலான இதிஹாஸபுராண வாக்யங்களிலும் யார் யாருக்கு சரீரம் என்பது ஸுப்ரஸித்₃த₄மாகையாலே, இன்னான் என்று விஶேஷிக்காமல், 'மேனி ஒன்று' என்று சொல்லுகிறார். இப்படி அந்வயிக்காமல் (*உருவம் எரிமேனியொன்று கார்மேனியொன்று*) என்று அந்வயித்து, இவர்களுடைய உருவத்தைப் பார்த்தால், கண்ணைக்கரிக்கும் எரிமேனியொன்று; கண்ணைக் குளிரவைக்கும் கார்மேனியொன்று என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சில அறிவாளிகள்(!)இப்பாசுரம் ஶிவவிஷ்ணு ஸாம்யத்தையும், ஐக்யத்தையும் குறிப்பதாகப் பேசவும் எழுதவும் செய்கிறார்கள். 'அறிவானும்?' என்று சென்ற பாசுரத்தில் சொன்னதும், 'வந்துரன்' [74] முதலான மற்றும் பல பாசுரங்களும் இங்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] 5.

/ "நீயென்னையன்றியிலே". (ஆன்விடை) அனைநஸ்வர்ய ஸூசகம். (புள்) † "கெருடவாகனனும் நிற்க"; இவன் ஐஸ்வர்யஸூசகம். (உரை) ஆப்தி கேட்கவேண்டில் விப்ர லம்ப,ாதி,தே,ாஷதூ,ஷிதம். (மறை) அபௌருஷேய நித்ய நிர்த்தே,ாஷ ஸ்ருதி. (வரை) காடி,ந்யத்துக்கு ஸத்,ருஸ மானவிடம். (நீர்) தண்ணளிக்குத் தக்கவிடம். (கருமம் அழிப்பு) நசிப்பிக்கை. (அளிப்பு) ரக்ஷிக்கை. (வேல்) கான வயிறழலும். (நேமி) விட்டாலும் "இன்னுரென்றறியேன்" என்னப்பண்ணும். (எரி) நெருப்பைத்தூவும். (கார்) கான ஜீவிப்பிக்கும். (மேனியொன்று) ஒன்று சரீரம்; மற்றையவன் ஶரீரியென்று தன்னடையிலே வருமிறே. அந்தர்யாமிப்,ராஹ் மணத்தை நினைக்கிருர்.

(அரன்) தன்னையொழிய ஒன்றை அழியாதே நிற்கில் ஈஸ்வரத்வமில்லை. (நாரணன்) தன்னை ஒழிந்தவற்றில் ஒன்று அழியில் ஈஸ்வரத்வமில்லை. (ஆன்) அநீஸ்வரத்வ ஸூசகம், (புள்) ஈஸ்வரத்வ ஸூசகம். (நூல்) சொன்னவனுக்கு ஆப்தியில்லையாகில் அப்ரமாணம். (மறை) ஆப்தவாக்யமான ப்ரமாணம். (அழிப்பு அளிப்பு) இவற்றை ஸூசிப்பிக்கிறது அரன் நாரணன்; வாசகஸப்,த,த்துக்கு வசநக்ரியைபோலே. (வேல்) கலக்கவரிலும் ப,யமாம். நேமி பிரிந்தாலும், "இன்னு ரென்றறியேன்"என்னப்பண்ணும். (உருவம் எரிமேனி ஒன்று; கார்மேனி ஒன்று) இங்ஙனம் சேர்ந்திருக்கவேண்டாவோ? க்ஷேபம். அறிவுடையார்க்குச் சொல்லவேணுமோ சேர. 5.

6. ஒன்று மறந்தறியே னோதநீர் வண்ணனைநான்
இன்று மறப்பனோ வேழைகாள்—அன்று
கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்
திருவரங்க மேயான் திசை.

பதவுரை:—அன்று—அப்பொழுது, கரு அரங்கத்துள் கிடந்து—க,ர்ப்ப,ஸ்த,ானத்தினுள் கிடந்து, திரு அரங்கம் மேயான்—ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டிருப்பவனை எம்

/ நான்-திருவ 7. † திருமாலை 10.

பெருமானுடைய, **திசை** — ஸ்வபாவங்களையெல்லாம், **கண்டேன்** — பார்த்தேன், **கை தொழுதேன்** — அஞ்ஜலிசெய்தேன், **ஒன்றும்** — (அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில்) சிறிதும், **மறந்தறியேன்** — மறந்தறியமாட்டேன்; **ஏழைகாள்** — பகவத்விஷயமாகிற செல்வத்தை இழந்தவர்களே! **நான்** — அடியேன், **ஓதநீர் வண்ணனை** — கடல்வண்ணனான எம்பெருமானை, **இன்று** — (அவனாலே அருளப்பட்ட ஞானத்தையுடையனாயிருக்கும்) இப்போது, **மறப்பனோ** — எப்படி மறப்பேன்?

அவ: — ஆறும்பாட்டு. அவனை ஶரீரதயா சேஷமென்றீராகில் நீரும் சேஷபூதரன்றோ? நீர் உபதேசிக்கிறபடி எங்ஙனே? என்னில்; எனக்கு அவன் ப்ரஸாதம் அடியாகையாலே விஸ்ம்ருதிஶங்கையில்லை என்கிறார்.

அவதாரிகை: — "அரன் அறிவானும்" என்று ருத்ரனை அறிவுகேடனென்று க்ஷேபித்துச் சொன்னீர்; நீர்தாம் அவனையறிந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன: ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸ்வயத்நத்தாலே சிறிது அறிந்தானாய், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலையெடுத்தபோது "ஈஶ்வரோஹம்"என்றிருக்கும் அவனைப்போலேயோ நான்? நிர்ஹேதுகமாக அவன் தானேகாட்டக் கண்டவனாகையாலே எனக்கு ஒரு விஸ்ம்ருதிப்ரஸங்கமில்லை என்கிறார்.

அவ: — "அரன் அறிவானும்?" என்று உருத்திரனைத் தாழ்த்திப் பேசினீர். நீர்தாம் ஸர்வேஶ்வரனை அறிந்து பிறர்க்கும் எப்படி உபதேசிக்கிறீர்? என்று கேட்க, — "ஸத்வகுணம் அதிகமானபோது, தன் முயற்சியாலே ஸர்வேஶ்வரனுடைய பெருமையிலே சிறிது அறிந்தவனாய், ரஜஸ்தமோகுணங்கள் அதிகமானபோது 'நானே ஈஶ்வரன்' என்று நினைத்து எதிரம்புகோக்கும் அவனைப்போலேயோ நான்? என்னிடம் ஒன்றும் முதலில்லாமலிருப்பதுவே காரணமாக அவன் தானே தன் கருணையாலே தன்னைக் காட்டக் கண்டவனாகையாலே, எனக்கு ஒரு போதும் பகவானை மறக்க இடமில்லை" என்கிறார்.

வ்யா:—(ஒன்றுமறந்தறியேன்—அன்று கருவரங்கத்துட் கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்) க3ர்ப்ப4வாஸம் பண்ணு நிற்கச் செய்தே. "ஐயோ! நோவுபட்டாயாகாதே" என்று அவன் கடாக்ஷிக்க, அவனைக் கண்டேன். தம்முடைய விலக்காமையைக் கொண்டு ஸாக்ஷாத்கரித்ததாகச் சொல்லுகிறார். (திருவரங்கமேயான் திசை ஒன்றும் மறந்தறியேன்) பெரியபெருமாளிடையாட்டத்தில் அவனுடைய ஸ்வரூபரூப கு3ணவிபூ4திகளில் ஒன்றும் மறந்தறியேன். (ஓத நீர்வண்ணனை நான் இன்று மறப்பனோ) ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளை இன்று மறப்பனோ? இது தான் தே3ஹயாத்ரையாய் பரப்ரதிபாத3ந யோக்3யமான காலத்திலே மறப்பனோ? (ஏழைகாள்!) இவ் விஷயத்தில் புதியதுண்டறியாதவர்களே! என்கிறார். திசை என்றது—

உரை:— அறிவு நடையாடுகைக்கு யோக்3யதையில்லாத அன்று க3ர்ப்ப4ஸ்தா2னத்திலே கிடந்து, ஜாயமான காலத்திலே இத்தலையில் அப்ரதிஷேத4மே பற்றாசாகக் குளிரக் கடாக்ஷித்துத் தன் படிகளைக் காட்டித்தருகையாலே, ஸம்ஸாரிகளைத் தண்ணளிபண்ணி ரக்ஷிக்கைக்காகத் தாமே கோயிலிலே வந்து பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியபெருமாளுடைய ஸ்வரூபரூபகு3ணவிபூ4தி ஸமஸ்தவ

வ்யா:—(அன்று) "அறியாக்காலத்துள்ளே" [திருவாய் 2-8-3] என்கிறபடியே அறிவு வெளிப்படுவதற்குத் தகுதியேயில்லாமல் க3ர்ப்ப4த்திலிருந்த அன்று. (கருவரங்கத்துட்கிடந்து) "ஸுகுமாரதநுர் க3ர்ப்பே4" [வி·பு 6-5-10] என்று தொடங்கி விஷ்ணுபுராணத்தில் ஆறு ச்லோகங்களாலே விவரிக்கப்பட்ட சொல்லவொண்ணு வேதனைகளை அநுப4விக்கவேண்டிய க3ர்ப்ப4ஸ்தா2னத்திலே கிடந்து. (திருவரங்கமேயான் திசை கண்டேன்) ஸம்ஸாரிசேதனர் விலக்காமையே காரணமாக த3யைபண்ணி ரக்ஷிப்பதற்காகத் தாமே திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலேவந்து பள்ளிகொண்டருளிய பெரியபெருமாளுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், கு3ணம் முதலிய எல்லாப் பெருமைகளையும் கண்டேன். (கருவரங்கத்துட்கிடந்து கண்டேன்.)

அவனிடையாட்டத்திலே என்றபடி. அந்தி,க்கிலே என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ஒன்றிரயாதி,) கண்டவளவிலே ஒன்றும் மறந்தறியேன். உம்முடைய ஸௌஜந்யமோ? என்னில், அன்று; (ஓதநீர் வண்ணனை) மறக்கவொண்ணாத அழகு. (ஏழைகாள்!)

ப,ாவங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுப,வித்தேன். காட்சிக்கு அநந்தரமான அஞ்ஜலிப,ந்த,ம் முதலான வ்ருத்தியிலேயும் அந்வயிக்கப்பெற்றேன். மறக்க இடமறும்படி தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்ளவற்றாய், ஓதம் கிளர்ந்த ஸமுத்,ரஜலம்போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவழகை

"ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஶ்யேந் மது,ஸூத,ந: ।
ஸாத்த்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த,சிந்தக: ॥"
[ப,ார-சாந்தி 358-73]

[பிறந்துகொண்டிருக்கும்போது எந்தப் புருஷனை மது,ஸூத,ன் பார்க்கிறானோ, அவனே ஸத்வகுணமுடையவனென்று அறியத்தக்கவன். அவனே மோக்ஷப,லத்தை நினைப்பவன்.] என்கிறபடியே க,ர்ப்ப,த்திற்கிடக்கும்போது, என் விலக்காமையே காரணமாகக் குளிரக்கடாக்ஷித்து என்னோவெல்லாம் தீரும்படி தன் தன்மைகளையெல்லாம் காட்டித்தருகையாலே கண்டேன். *(திசை)* திக்கிலே உள்ள அனைத்தையும், அதாவது அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், கு,ணம், விபூ,தி முதலான அனைத்தையும். *(கண்டேன்)* நேரே கண்டு அநுப,வித்தேன். *(கைதொழுதேன்)* காட்சிக்குப் பிறகு உண்டாகும் 'கைகூப்புதல்' முதலான கைங்கர்யத்திலேயும் அந்வயிக்கப்பெற்றேன். மற்ற ஜீவர்களைப்போலே க,ர்ப்ப,த்திலிருந்து வெளிவந்தவுடன் மறந்துவிட்டீரோ? எனில்: *(ஒன்றும் மறந்தறியேன்)* அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகு,ணவிபூ,திகளில் ஒன்றையும் ஒருகாலத்திலும் மறந்து அறியேன். இப்படி மறந்தறியாதது உம்முடைய பெருமையோ? எனில், *(ஓதநீர் வண்ணனை)* என்பெருமையன்று; அவ்வடிவழகு என்னை மறக்கவொட்டிற்றில்லை என்கிறார். *(ஓதநீர் வண்ணனை)* மறக்கமுடியாதபடி தன்னிடம் வருவாரை இழுத்துக்கொள்ளும் இருண்டு குளிர்ந்த அலைகள் கிளரும் கடல்நீர்போன்று தன்னிடம் வருவாரை அகலவொண்

மறக்க வொண்ணாத விஷயத்தை விட்டு, நினைக்க வொண்ணாத விஷயத்தைப்பற்றி நிற்கிறவர்களே! (அன்று) "அறியாக்காலத்துள்ளே" 18. "ஜாயமாநம் ஹி" (ஜாயமாநம் ஹி) (கருவித்யாதி,) மறக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்திலே மறந்திலேன்; நினைக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்திலே இன்று மறப்பனோ? (திருவரங்கமேயானை) இடையாட்டம் பரதசை யிலேயோ? எல்லைநிலத்திலே.

அன்று கருவரங்கத்துட்கிடந்து, திருவரங்கமேயான் திசை கைதொழுதேன் கண்டேன்; ஒன்றும் மறந்தறியேன், ஓதநீர்வண்ணனை, நான் இன்று மறப்பனோ ஏழைகாள்! என்று அந்வயம். 6.

7. திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத்
திசையும் கருமங்க ளெல்லாம் – அசைவில்சீர்க்
கண்ணன் நெடுமால் கடல்கடைந்த காரோத
வண்ணன் படைத்த மயக்கு.

யுடையவனை ஏகதேசமும் மறந்தறியேன். உத்(இருப்பு) விஷயங்களிலே மண்டித்திரிகிற அறிவுகேடர்காள்! மறக்கைக்கு ஹேதுவுள்ளவிடத்தில் மறவாத நான் நினைக்கைக்கு ஹேதுவுள்ள இன்று மறப்பனோ? 6.

றுதபடி இழுத்துக்கொள்ளும் தன்மையையும், இருண்டு குளிர்ந்த வடிவழகையும் உடையவனை. (நான்) மறக்கைக்குக் காரணமுள்ள கர்ப்பத்திலிருந்தபோதே மறக்காத நான், (இன்று மறப்பனோ) நினைக்கைக்குக் காரணமான ஞானச் சிறப்பையுடைய இன்று மறப்பனோ? பிறருக்கும் உபதேசிக்கத் தக்க ஞானப்பெருமையை உடைய இன்று மறப்பேனோ? (ஏழைகாள்) மறக்கமுடியாத பெருஞ்செல்வத்தைவிட்டு, நினைக்கக்கூடாத மூதேவிபோன்ற விஷயங்களைப்பற்றித் திரியும் நித்யதரித்ரர்களே! பகவத்விஷயமாகிற பெருஞ்செல்வம் எப்படியிருக்கும் என்றுகூட அறியாதவர்களே! (திருவரங்க மேயான்திசை மறப்பனோ) பரமபதநாதனையோ நான் மறவாமலிருப்பது? எல்லைநிலமான (அர்ச்சாவதாரமான) பெரியபெருமாளிடமன்றோ நான் "அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்" என்று ஈடுபட்டிருப்பது. 6

பதவுரை:— **திசையும்**—திக்குகளுடன்கூடிய உலகங்களும், **திசை உறு தெய்வமும்**—அந்த திக்குகளிலிருக்கும் தேவதைகளும், **தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள்**—அந்தந்த தேவதைகளுக்குத் தகுந்த (ஸ்ருஷ்டி முதலிய) காரியங்களும், **எல்லாம்**—ஆகிய இவையெல்லாம், **அசைவு இல் சீர்**—அழிவற்ற கல்யாண குணங்களையுடைய, **கண்ணன்**—க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனும், **நெடு மால்**—(அடியவர்களிடம்) அளவற்ற அன்பையுடையவனும், **கடல் கடைந்த**—(தேவர்கள் அபேக்ஷித்ததே ஹேதுவாக உடம்புநோவக்) கடல்கடைந்தவனும், **கார் ஓத வண்ணன்**—மேகம்போன்றதும், கடல்போன்றதுமான திருநிறத்தையுடையவனுமான எம்பெருமான், **படைத்த**—உண்டாக்கின, **மயக்கு**—அறிவை மயக்கும் பதார்த்தங்கள்.

அவ:—ஏழாம் பாட்டு. "அல்லாத தேவதைகள் ஶரீரதயா ஶேஷபூதர். நிர்வாஹ்யர்; அவனே ஶேஷி, நிர்வாஹகன் என்று சொல்லும்படி எங்ஙனே. அவர்களும் ஓரோ தேஶங்களுக்கு ஈஶ்வரருமாய் அவர்களுக்கு ப்ரதானமான செயல்களுமுண்டாய்ச்செல்லாநிற்க?" என்ன; அதுக்கும் அடி அவனே; அது அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு வர்த்தகம் என்கிறார்.

அவ:—இப்படியாகில், நாட்டார்கள் எம்பெருமானை விட்டுக் கண்ட கண்ட தேவதைகள் கால்கீழே தலையெ(ம?)டுத்துத் திரிகைக்கு அடியென்? என்னில்: உகவாதார் தன்னை வந்து கிட்டாமைக்கு அவன் பண்ணின மயக்குக்கள் என்கிறார்.

அவ:— இப்படி அவன் ஸர்வஶேஷியாகில், உலகமெல்லாம் எம்பெருமானை விட்டு, கண்டகண்ட தெய்வங்களின் காலின் கீழே தலைசாய்த்துத் திரியக் காரணமென்? என்ன, தன்னிடம் அன்பற்றவர்கள் தன்னைவந்து அடையாமலிருப்பதற்காக அவன் பண்ணிவைத்த மயக்குக்களேயாகும் என்கிறார்.

வ்யா:— (திசையும்) தி₃க்கோடே கூடின பூ₄மியும். (திசையுறு தெய்வமும்) அத்திக்கிலே வ்யாப்தரான தே₃வர்களும். (தெய்வத்து இசையும் கருமங்களெல்லாம்)

உரை:— தி₃கு₃பலக்ஷிதையான பூ₄மியும், அவ்வவ தி₃க்குகளிலே வர்த்திக்கிற தே₃வதைகளும், அத்தே₃வதைகளுக்குச் சேர்ந்த ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃வ்யாபாரங்களும் யாவும்,

---

வ்யா:— (*திசையும்*) 'திசை' என்னும் சொல்லால் உபலக்ஷணமுறையாலே உணர்த்தப்பட்ட (நாற்றிசையிலும் பரந்துள்ள) பூ₄மியும். (*திசையுறு தெய்வமும்*) அந்தந்த திசைகளிலே வியாபித்து நிற்கும் தெய்வங்களும். (*தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள்*) அந்தந்த தெய்வங்களிடம் பொருந்தி நிற்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள் முதலான தொழில்களும். (*நெடுமால் படைத்த மயக்கு*) ஸர்வேச்வரன் தன்னிடம் அன்பில்லாதவர்கள் தன்னைவிட்டு அகல்வதற்காகப் பண்ணிவைத்த மயங்கப்பண்ணும் பொருள்கள். எல்லாரும் மோக்ஷமடைந்துவிட்டால் லீலாவிபூ₄தி ஆள் அற்றுப்போகும்; சாஸ்திரமரியாதை குலைந்துபோகும். தன்னிடம் அன்புடையார் தன்னை அடையவும் வேணும்; அன்பற்றவர்கள் தன்னைவிட்டு அகன்று தன் லீலைக்கு விஷயமாகிப் போகவும் வேணும். இவற்றையெல்லாம் கருதிய ஸர்வேச்வரன் பல மயக்குகளைப் படைத்துவைத்தான். (*திசையும் மயக்கு*) பூ₄மியைப் படைத்த பரமன், அதைப் படைத்தவனான தன்னை மறைத்தான். இதனாலே சில பாபிகள், இதற்கு ஈச்வரன் இல்லை என்றும், மற்றும் சிலர் கண்டகண்ட தெய்வங்களைப் பரமன் என்றும் கூறிக்கொண்டு தாமும் மயங்கிப் பிறரையும் மயக்குகிறார்கள். (*திசையுறு தெய்வமும் மயக்கு*) திக்குகள்தோறும் மறைந்துவாழும் பல தெய்வங்களையும் படைத்துவைத்தான்; அந்த தெய்வங்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் கொடுத்துவைத்த சில சக்திகளைக்கண்டு, 'இவையே பரதெய்வம்' என்று பலர் மயங்குகிறார்கள். (*தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள் மயக்கு*) அந்த தெய்வங்களிடத்திலே பொருந்தியிருக்கும் சில காரியங்களையும் ஏற்படுத்தினான் ஸர்வேச்வரன்.

அவ்வவ தே3வதைகளுக்குப் பொருந்தின கர்மங்களெல்லாம். த்ரிபுரத3ஹநாதி3. (அசைவில் சீர்) அல்லாதாருடைய

அபக்ஷயாதி3தோ3ஷங்களின்றிக்கே நித்யமான கல்யாண கு3ணங்களை உடையனாய், அக்கு3ணங்கள் ப்ரேரிக்க

ஒரு ஜீவனைப் பிரமன் என்னும் தேவனாகப் படைத்து, அவனை மேற்போர்வையாகக்கொண்டு மற்றுள்ள உலகத்தைப் படைக்கும் தொழிலைச் செய்கிறான். பார்ப்பவர்களுக்குப் படைப்புத் தொழில் பிரமனிடத்திலே பொருந்தியிருக்கிறது என்னும் மயக்கத்தை உண்டாக்குகிறான். இப்படியே மற்றொரு ஜீவனை உருத்திரன் என்னும் தே3வதையாகப் படைத்து, அவனுக்குத் தான் ஆத்மாவாயிருந்து ஸம்ஹாரம், திரிபுரத3ஹனம், ஆலகால விஷபானம் முதலானவற்றைச்செய்து, பார்ப்பவர்களை இவ்வருஞ் செயல்களைச் செய்யும் இவனே பரம்பொருள் என்று மயங்க வைக்கிறான். அவனோடு நில்லாமல், அவன் மனைவியாகிற து3ர்க்கை3யே பரம்பொருள் என்றும், மகனாகிற முருகனே பரம்பொருள் என்றும், க3ணபதியே பரம்பொருள் என்றும் மற்றும் பலவிதமாகவும் பலரை மயங்கவைக்கிறான். (எல்லாம் மயக்கு) இவை மாத்திரமோ? மற்றும் எத்தனையோ மயக்குகளைச் செய்கிறான் மாயப்பிரான். அந்தந்த தே3வதைகளையே பரம்பொருளாகச் சொல்லும் ஆக3மங்களையும் புராணங்களையும் ஏற்படுத்திப் பலரை மயங்கவைக்கிறான். அந்தந்த மதத்திற்கான கோயில்களையும், மதாசாரியர்களையும், தெய்வமில்லையென்பாரையும், உலகில்லையென்பாரையும், 'தெய்வத்திற்குக் கு3ணமில்லை ரூபமில்லை, ஒன்றுமற்ற அறிவுதான் தெய்வம்' என்பாரையும், மற்றும் எத்தனையெத்தனையோ மதவாதி3களையும் படைத்து உலகத்துச் சேதனரில் மிகப் பெரும் பகுதியினரை மயங்கவைத்துவிடுகிறான் மாயவன்.

இப்படிப் பல மயக்குகளைப் படைத்துவிடுகிறானகில், ஒரு சிலராவது அவனை அடைந்துய்ய வழியில்லையோ? பயில்: சில பா3க்3யவான்களுக்குத் தன்னைக் காட்டியும் கொடுக்கிறான் என்கிறார்: (அசைவு இல் சீர்) "அபக்ஷய விநாசாப்4யாம் பரிணாமர்த்3தி4 ஜந்மபி4: வர்ஜித:" [வி.பு 1-2-11] [குறைவு

சீருக்கு அசைவுண்டு போலே காணும். (கல்லனை) தன்னை இதரஸஜாதீயனுக்குவது தன்னுடைய இச்சை₂யாலே. (நெடுமால்) 10. "यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று ஓதப்படும் பெரியவன். (கடல் கடைந்த) பெரியவன் என்றிராதே அரியன செய்து நோக்குமவன்.

வந்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்து பிறந்த ஸௌலப்₄யத்தையுடையனாய், ஸௌலப்₄யனானவிடத்திலும் அளவிடவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய், தம் பெருமை பாராதே ஶரணம்புக்க தே₃வர்களுக்காக உடம்பு நோவக் கடலைக் கடைந்து அபேக்ஷித ஸம்விதா₄நம் பண்ணுமவனாய், ரக்ஷி

படுதல், அழிதல், மாறுதல், வளருதல், பிறத்தல் என்னும் (மற்ற பொருள்களுக்குள்ள) தன்மைகளற்றவன் பரமபுருஷன்] என்கிறபடியே தான் மற்ற தெய்வங்களைப்போலே பிறப்பு இறப்பு முதலான மாறுபாடுகள் அற்றவன் என்பதை வேத₃ங்களாலும், ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸங்களாலும், ஸாத்விகபுராணங்களாலும் காட்டிக்கொடுத்தான். *(கல்லனை)* இப்படிப்பட்டவனாயிருந்தும், இடைச்சிக்கும் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி கல்லனையுபவதரித்து, அங்ஙனேயிலும், பாரிஜாத கோ₃வர்த்த₄னவிருத்தாந்தத்தின்போது இந்திரனைக் காட்டிலும் மேற்பட்டவனென்றும், பா₃ணஸுரயுத்₃த₄ம் முதலானவிடங்களில் சிவனைக் காட்டிலும் மேலானவனென்றும், பிரமன் பசுக்களையும், ஆயர்களையும் மறைத்தபோது தானே எல்லாமாகவும் நின்று பிரமனைக்காட்டிலும் மேலானவனென்றும் காட்டிக்கொடுத்தான். (நெடுமால்) திரிவிக்கிரமாவதாரசமயத்தில் நெடியமாலாக வளர்ந்து, ஒருவன் திருவடியைக் கழுவவும், மற்றொருவன் ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂த்தைத் தலையாலே தாங்கவும் நின்று தானே ஶார்ங்க₃தா₄ரி எனக் காட்டிக்கொடுத்தான். "*நாராயணபரம் ப்₃ரஹ்ம*" முதலான வேத₃சாஸ்திரவசனங்களாலே தானே மிகப்பெரியவன் என்பதைக் காட்டிக்கொடுத்தான் என்றுமாம். (கடல்கடைந்த) இப்படி மிகப்பெரியவனாயிருந்தும், தம் அபிமானத்தை அகற்றி ஶரணமடைந்த தே₃வர்களுக்காக உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து, மற்றும் அரியன பலசெய்து அவர்கள்

(காரோதவண்ணன்) நோக்காதே அழிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. (படைத்த மயக்கு) பலைசக்தியையும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியையும் கொடுத்துவைத்தால் தன்வழி வாராதவர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி. அல்லாதாரறியாவிடுவான். 19. 'दैवी ह्येषा गुणमयी' (தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ).

(தெய்வத்திசையும்) ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்மங்கள். (அசைவில் சீர்) நித்யமான கல்யாணகுணம். (கண்ணன் நெடுமால்) ஆச்ரிதரை விடாத பெரும்பித்தன். (சடல்கடைந்த) அபேக்ஷிப்பாரே வேண்டுவது. (காரோதவண்ணன்) குணஹீநனானாலும் விடவொண்ணாது. 7.

யாதே அழியச்செய்யிலும் விடவொண்ணாதபடி. கறுத்த கடல்போலே இருண்டு குளிர்ந்த வடிவை உடையவன். தன்பக்கல் வாராதாரை அகற்றுகைக்கு உண்டாக்கின ப்ராமகவஸ்துக்களாயிருக்கும். மயக்கு — மயங்கப் பண்ணும் வஸ்துக்கள். 7.

விருப்பத்தை நிறைவேற்றி, அதனாலும் தேவாதிதேவன் தானே என்பதைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (*காரோத வண்ணன்*) இப்படி அருஞ்செயல்கள் செய்து அளிக்காமல், அழித்தாலும் விடமுடியாத நீலக்கடல்போன்று கறுத்துக் குளிர்ந்த வடிவழகினாலும் தானே பரம்பொருள் என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்தான். (*படைத்த மயக்கு*) இவ்வளவு செய்தும், அறிவைக் கொடுத்தும், தன்னிடம் ஈடுபடாமல் த்வேஷத்தையே காட்டுமவர்கள் அறிவுகெட்டு அகலும்படியாகப் படைத்த மயங்கப்பண்ணும் பொருள்கள்தான் பூமியும், தேவர்களும், அவர்களுடைய தொழில்களும்.

"தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா ।
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ॥"

[கீ. 7-14]

[தேவஸம்பந்தி என்றால் நிருமிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது.

8. மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன் றன்னை —முயங்கமருள்
தேராழி யால்மறைத்த தென் நீ. திருமாலே
போராழிக் கையால் பொருது.

பதவுரை:— **திருமாலே**—ஸ்ரீநிவாஸனே! **நீ**—(ஸத்ய ஸங்கல்பனை) நீ, **முயங்கு அமருள்**—(ஸைந்யம்) நிறைந்த பா₄ரத யுத்₃த₄களத்தில், **போர் ஆழி கையால்**—யுத்₃த₄ம் செய்ய ஸாத₄னமான சக்கரத்தையுடைய கையால், **பொருது**—(பீ₄ஷ்மருடன்) யுத்₃த₄ம் செய்து, **மயங்க**—(அநுகூலர்களும், ப்ரதிகூலர்களும்) மோஹிக்கும்படியாக, **வலம்புரி**—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை, **வாய்வைத்து**—திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதி, **வானத்து இயங்கும்**—ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற, **எறி கதிரோன் தன்னை** - கிரணங்களை வெளிவிடும் ஸூர்யனை, **தேராழியால்**—சக்கரத்தால், **மறைத்தது**—தோற்றுமல் செய்தது, **என்**—எதுக்காக?

அவ:— எட்டாம் பாட்டு. இம்மயக்குப் போதுவோ? என்னில், ஆஶ்ரிதரைத் தன்னை அழியமாறியும் நோக்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இப்படி அநாஶ்ரிதரை மயங்கப்பண்ணுகிற அளவன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஸத்யஸங்கல்பனை தன் நிலை குலைந்தும் பக்ஷபதித்து ரக்ஷிக்கும் என்கிறார்.

என்னையே எவர்கள் ஶரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.] என்று தானே இதை கீ₃தையில் அருளிச்செய்தானன்றோ. "நைவாஸுர ப்ரக்ருதய: ப்ரப₄வந்தி போ₃த்₃து₄ம்" [ஸ்தோ-ர 15] [அஸுரத்தன்மை பொருந்தியவர்கள் உன்னை ஒருபோதும் அறியமாட்டார்கள்] என்றும், "தவ பரிப்₃ரடி₄மஸ்வப₄ரவம் மாயாப₃லேந ப₄வதாபி நிகூ₃ஹ்யமாநம் பஶ்யந்தி கேசித₃நிஶம்" [ஸ்தோ-ர 16] [மயக்குகளின் ப₃லத்தாலே தேவரீராலேயே மறைக்கப்பட்டபோதிலும், உன் பரத்துவத்தைச் சில மஹாத்மாக்கள் எல்லாக் காலத்திலும் அறிகிறார்கள்] என்றும் ஆளவந்தார் இப்ப்ரகாரத்தை அடிபோற்றி அருளினார்.

வ்யா:—(மயங்க இத்யாதி,) அர்ஜுநன்(னை) நிமித்தமாக நிறுத்தி யுத்,த,ம்பண்ணப்புக்கால், இவன் க்ரமந்தாலே தொடுத்துவிட்ட அம்புக்கு எதிரிகள் போகாதவளவில், தன் திருவாயிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வைக்குமித்தனை; அதுக்கு ஒருத்தராலும் இருக்கப் போகாது; அநுகூலரோடு ப்ரதி கூலரோடு வாசிபற எல்லாரும் மயங்குமித்தனை. உகவை யாலே மயங்குவாரும், ப,யத்தாலே மயங்குவாரும். 20. "देवानां वपुषे तेजः प्रसादं च योगिनाम्" (தே,வாநாம் வவ்ருதே, தேஜ:

உரை:— து,ர்யோத,நாதி,கள் பீ,த்யதிமயத்தாலே அறிவழியுமபடியாக,— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத் திலே மடுத்து ஊதி, மறைக்கவொண்ணாத தனனிலமான ஆகாரத்திலே, குறிக்கவொண்ணாதபடி இதனைதன ஸஞ்சரிக்குமவனும், ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே ஸர்வரையும் அபி,

அவதாரிகை:— இப்படித் தன்னை அடையாதவர்களையே மயங்கப் பண்ணுகிறான்; தன்னை அடைந்தவர்கள் விஷயத்திலோ வெளிப்படையான ஸங்கல்பன் எனப்படும் தன் நிலையைக் குலைத்துக் கொண்டும் பக்ஷபாதம் கொண்டு ரக்ஷிக்கிறான் என்கிறார்.

வ்யா:— (மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து) போரிலே, "நிமித்தமாத்ரம் ப,வ" [கீ,தை 11-33] [அர்ஜுநா! இவர்களை அழிப் பதில்) நீ ஒரு வியாஜமாத்திரமாக ஆவாயாக.] என்கிறபடியே வியாஜமாத்திரமான அர்ஜுநன் தொடுத்த அம்புக்கு எதிரிகள் அசையாவிட்டால், தன் திருவாயிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வைத்து ஊத ஆரம்பிப்பான் கண்ணன்; பீ,ஷ்மர் முதலான அன்பர்கள் உகப்பாலே அறிவழிந்து மயங்கிவிடுவார்கள்; து,ர்யோத,னன் முதலான அன்பற்றவர்கள் ப,யத்தாலே அறிவுகெட்டு மயங்கி விடுவார்கள். அர்ஜுநனுடைய அம்புகள் அடிக்கக்கூடியது ஒரு ஸேனை. இவ்வொலிகேட்டால் கூண்டோடு மயங்குவார்கள்.

"யஸ்ய நாதே,ந தை,த்யாநாம் ப,லஹாநிரஜாயத।
தே,வாநாம் வவ்ருதே, தேஜ:
ப்ரஸாத,ஸ்சைவ யோகி,நாம் ॥" [வி.பு 5-21-29]

[யாருடைய பாஞ்சஜந்யத்தின் ஒலியினால் அஸுரர்களுக்கு ப,லக் குறைவு ஏற்பட்டதோ, தே,வர்களுடைய தேஜஸ் விருத்தி யடைந்ததோ, யோகி,களுடைய [illegible] அநு,க்ரஹித்ததோ...]

ப்ரஸாத3ஸ்சைவ யோகி3நாம்) என்கிறபடியே: 21. “स घोषो धार्तराष्ट्राणां हृदयानि व्यदारयत्” (ஸ கோ4ஷோ தா4ர்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத3யாநி வ்யத3ாரயத்). 22. ‘अद्यैव नष्टं कुरूणां बलमिति धार्तराष्ट्रा मेनिरे; तद्विजयाकाङ्क्षिणे सञ्जयोऽकथयत्—ईदृशी भवदीयानां विजयसिद्धिरिति’ (அத்3யைவ நஷ்டம் குரூணாம் ப3லமிதி தா4ர்த்தராஷ்ட்ரா மேநிரே; தத்3விஜயாகாங்க்ஷிணே ஸஞ்ஜயோऽகத2யத், ஈத்3ருசீ ப4வதீ3யாநாம் விஜயஸித்3தி4-ரிதி). (வானத்து) மறைக்கவொண்ணுத நிலத்திலே. (இயங்கும்) ஒரு க்ஷணம் ஓரிடத்தில் நில்லாதவனை. (எறி கதிரோன் தன்னை) குதித்துப் பார்க்கப் போகாதபடி கிரணங்

ப4விக்கிற கிரணங்களையுடையனுன ஆதித்யனை, ஆஸ்ரித விஷயத்திலே ஓரத்துக்கு உவாத்தான பிராட்டியார் பக்கல்

“ஸ கோ4ஷோ தா4ர்த்தராஷ்ட்ராணாம்
ஹ்ருத3யாநி வ்யத3ாரயத்। [கீ3தை 1-19]

[அந்தச் சங்கநாதம் திருதராஷ்ட்ரபுத்ரர்களுடைய ஹ்ருத3யங்களைப் பிளந்தது] என்று சொல்லப்பட்டதன்றே.

(*மயங்க வலம்புரி வாய் வைத்து...என்!*) து3ரியோத4னனிடம் ‘ஆயுத4ம் எடுக்கமாட்டேன்’ என்று ஸங்கல்பம் செய்திருந்த நீ வீரர்கள் மயங்கும்படியாகப் பாஞ்சஜந்யத்தை என் வாயிலே வைத்து ஊதினுய்? பாஞ்சஜந்யம் பஞ்சாயுத4ங்களில் சேர்ந்ததன்றே? அதைக்கொண்டு நீ செய்த காரியம் ஆயுத4த்தின் தொழிலன்றே? என்று கருத்து. நான் என் உகப்புக்குப் போக்குவிடாக ஊதியதில் அவர்கள் மயங்கினுல் அதற்கு நான் என்செய்ய? என்று திருவுள்ளமாக, இவ்வொரு ஆயுத4த்தை மாத்திரமோ எடுத்தது? மற்றென்றையும் எடுக்கவில்லையோ? என்கிறுர் மேலே.—(*வானத்து*) சூரியன் பூ4மிக்கு வந்திருந்தபோதோ அவனை மறைத்தது? மறைக்கமுடியாதபடி தன் ஸ்தானமான ஆகாயத்தில் வெகுதூரத்திலிருப்பவனையன்றே மறைத்தது. (இயங்கும்) ஆகாயத்தில்தான் ஸ்திரமாய்க் காண்கிறுனே? கிழக்குமேற்காக ஸஞ்சரிப்பவனையன்றே மறைத்தது! (*எறி கதிரோன் தன்னை*) குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரனையோ இப்படி மறைத்தது? எவ்வளவு மறைத்தாலும்

களை விடாநின்றுள்ளவனே. (முயங்கித்யாதி₃) 23. "ஸத்ய-ஸங்கல்ப:" (ஸத்யஸங்கல்ப:) என்கிற ஶ்ருதிக்குச் சேருமோ? 24. "ந மே மோகம் வசோ பவேத்" (ந₄மே மோக₄ம் வசோ ப₄வேத்) என்றருளிச்செய்த வார்த்தைக்குச் சேருமோ? ஈஶ்வரத்வத்துக்குச் சேருமோ?

பெரும் பிச்சனுனவனே! ஸகலப்ராணிகளும் யுத்₃த₄த்₃ருக்ஷயா வந்து நெருங்கிக் கிடக்கிற ஸமரபூ₄மியிலே பொருகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியோடேகூடின திருக்கையாலே பீ₄ஷ்மாதி₃களைத் துரத்திப் பொருது ஸத்யஸங்கல்பனுன நீ அதனைக்குலைத்துத் திருவாழியாலே மறைத்தருளிற்று ஏதுக்காக?

தன் ஒளியாலே எல்லார் கண்ணையும் கரிக்கும் கிரணங்களையுடைய மறைக்கமுடியாத சூர்யனையன்றோ மறைத்தது! பூர்ண ஸூர்யக்₃ரஹணத்தின்போதும் கிரணங்களை மறைக்க முடியவில்லையே! அவற்றையுமன்றோ மறைத்துவிட்டாய்! (முயங்கமருள்) ஒருவரிருவருக்கு மறைத்துக் காண்பித்தாயோ? யுத்₃த₄த்தைக் காண்பதற்கு எல்லாப் பிராணிகளும் போர்வீரர்களும் நெருங்கிநின்ற யுத்₃த₄களத்திலுள்ள அனைவர்க்குமன்றோ மறைத்தாய்! (*தோளாழியால் மறைத்தது என் நீ*) சங்கம்போலே பெரும்பாலும் ஆப₄ரணமாயிருப்பதொன்றோ? யுத்₃த₄ம் செய்வதையே தொழிலாகக்கொண்ட சக்ரத்தாலன்றோ மறைத்தாய்! இதை எப்படி நீ செய்யலாம்? "ஸத்யஸங்கல்ப:" [சா₂ந் 8-7-1] [உண்மையான ஸங்கல்பத்தை உடையவன்] என்ற வேத₃த்துக்குப் பொருந்துமோ நீ செய்த இக்காரியம்?

> "த்₃யௌ: பதேத் ப்ருதி₂வீ ஶீர்யேத்
> ஹிமவாந் ஶகலீப₄வேத்।
> ஶோஷ்யேத் தோயநிதி₄: க்ருஷ்ணே!
> ந மே மோக₄ம் வசோ ப₄வேத்॥" [ம₄ஹா-உ 70-48]

[க்ருஷ்ணையே! ஆகாயம் கீழே விழக்கூடும்; பூ₄மி சுக்கலாகக்கூடும்; இமயமலை தூளாகக்கூடும்; ஸமுத்₃ரம் வற்றக்கூடும்; என்னுடைய வார்த்தை வீணுகாது.] என்று நீ அருளிய வார்த்தைக்காவது சேருமோ இது?

(*திருமாலே!*) ஸத்யஸங்கல்பத்தை அழிக்குமவனைச் சொல்லுகிறது. (*போராழி இத்யாதி,*) ஆயுத,மெடுக்க வொண்ணாதென்று சொன்ன பீ,ஷ்மாதி,கள் முன்னே ஆயு த,த்தை எடுத்துப் பொருது.

ஸர்வஸாத,ராணமான உறவுக்குச் சேருமோ? ஸத்ய ஸங்கல்பனாயிருக்கிற இருப்புக்குச் சேருமோ? உன் பெருமைக்குப் போருமோ? இவை எல்லாவற்றையும்

"ஆயுத,த்தைக் கையால் எடுக்கமாட்டேன்" என்றல்லவோ நான் பிரதிஜ்ஞை செய்தது? இங்கு கையால் எடுத்தேனோ? ஸங்கல்பத்தாலன்றோ ஆழியால் சூரியனை மறைத்தேன்? என்று திருவுள்ளமாக, சண்டை செய்வதற்காகவே கையால் எடுத்துப் போரிட்டதும் இல்லையோ? என்கிறார் மேலே. — (*போராழிக் கையால் பொருது*) போர்புரிவதற்கென்றே ஏற் பட்ட ஸுத,ர்ஶனத்தைக் கையில் ஏந்தி பீ,ஷ்மரையும், அவ ரோடு கூட நிற்பாரையும் தாக்கிச் சண்டை செய்யவில்லையோ நீ? (*என் நீ*) இதை எப்படிச் செய்தாய்? து,ரியோத,நாதி,ய ரோடு, பாண்ட,வரோடு வாசியில்லாமல் ஸ்வாமியாயிருக்கும் உன் உறவுக்குப் பொருந்துமோ? ஸத்யஸங்கல்பனை இருப் புக்குப் பொருந்துமோ? உன்பெருமைக்குத்தான் பொருந்துமோ? இவை எல்லாவற்றையும் காலின் கீழ் மிதித்துக்கொண்டு (அலட்சியம்செய்து) இப்படிச் செய்தது எதற்காக? (*திருமாலே*) திருமாலானகையாலே செய்தாய் என்று கருத்து. திருவாகிற பெரியபிராட்டியாரிடம் பெரிய மால் (பித்து) கொண்டிருப்ப வனாகையாலே செய்தாய். அடியார்களுக்குப் பக்ஷபாதம் காட்ட வேண்டிய விஷயத்தில் அவள் உனக்கும் உவாத்தாக (உபாத்தி யாயராக) இருப்பவள். அவளுடைய உபதே,ஶத்தாலே செய் தாயித்தனை என்று கருத்து. இது இவனுடைய ஸத்யஸங்கல் பத்துக்குச் சேருமோ? எனில்: சேரும். பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பம் எதுவும் வீணாகாது என்பது பொதுவிதி,. 'எது செய்தாகிலும், எப்பாடுபட்டாகிலும் என் அடியார்களை ரக்ஷிப் பேன்' என்றும் ஒரு விஶேஷஸங்கல்பம் செய்துவைத்திருக்

(மயங்க) எல்லார்க்கும் ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவர்கள் ஸங்கல்பித்தபடியே நடத்தும் பக்ஷபாதி. (மயங்க) "ஆயுத, மெடேன்" என்றுவைத்து அர்ஜுநன் அம்பாலே தனித் தனியே கொல்லப்பற்றுமே ஒருகாலே முழுக்காயாக அவிய. (வானத்து) தூரத்தே நிற்கிறவனே. (இயங்கும்) ஸஞ்சரிக் கிறவனே. (மயங்கமருள்) தனியிடத்திலல்ல; எல்லாரும் காண. எத்திறம் அறிந்தேன். (திருமால்) நாட்டார் பரிமாற்ற மல்ல; அவை அந்தःபுரத்தில் பரிமாற்றம். போரிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலே கொன்றுன்; ஆதித்யனை மறைத் தான். ஸ்ரீபீஷ்மரைத் தொடர்ந்தான். (மயங்கமருள்) நெருங்கின யுத்தம். (தேராழி) ரதாங்கம்; திருவாழி. 8.

9\. பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க்கு அன்றுன்
ஒருகோட்டின் மேல்கிடந்த தன்றே – விரிதோட்ட
சேவடியை நீட்டித் திசைநடுங்க விண்துளங்க
மாவடிவின் நீயளந்த மண்.

சாற்கடைக்கொண்டு இங்ஙனே செய்தருளிற்று எதுக்காக? ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஓரமாகாதே! என்று விந்ததராகிறூர். தேராழி — ரதாங்கம். 8.

கிறுன் பரமபுருஷன். இந்த விஶேஷஸங்கல்பம் பழுதாகாமைக் காக, ஸாமாந்யஸங்கல்பங்களை மாற்றிக்கொள்வதால், ஸத்ய ஸங்கல்பனுயிருக்கும் தன்மை நிறைவுபெறுமேயொழியக் குறைவுபடாது. 'ஆயுதம் எடுக்கமாட்டேன்' என்றுன் கண்ணன்; 'ஆயுதம் எடுக்கவைப்பேன்' என்றுர் அன்பரான பீஷ்மர். அவருடைய வார்த்தையை ரக்ஷிப்பதற்காக வேறு வழியில்லாமல் தன் வார்த்தையை மாற்றிக்கொண்ட இது. ஆஶ்ரிதருடைய ஸத்யஸங்கல்பம் நிறைவு பெறுவதிலேயே முடியும். தேராழி—தேரின் [illegible] சக்கரம்; அதே பொருளைக்கொண்ட [illegible] "ரதாங்கம்" [தேரின் அவயவம்] என்று [illegible] வடமொழியிலும், "தேராழி" என்று தமிழிலும் [illegible] வழங்குகிறது. 8.

பதவுரை:— **விரி தோட்ட சே அடியை**—மலர்ந்த இதழ் களையுடைய தாமரையைப் போன்ற சிவந்த திருவடியை, **நீட்டி**—வளரச்செய்து, **திசை நடுங்க**—எத்திசையிலுள்ளவர்களும் நடுங்கும்படியும், **விண் துளங்க**—மேலுலகத்திலுள்ளோரும் பயப்படும்படியாகவும், **மா வடிவின்**—(த்ரிவிக்ரமனை) பெரிய வடிவுடன், **நீ அளந்த**—நீ அளந்துகொண்ட, **மண்**—பூமியானது, **பொரு கோட்டு**—போர் செய்யும் தந்தங்களையுடைய, **ஓர் ஏனமாய்**—ஒப்பற்ற வராஹமாய், **புக்கு இடந்தாய்க்கு**—(ப்ரளய ஜலத்தில்) முழுகி எடுத்த உனக்கு, **அன்று**—அக்காலத்தில், **உன்**—உன்னுடைய, **ஒரு கோட்டின் மேல்**—ஒரு தந்தத்தின் நுனியில், **கிடந்ததன்றே**—அடங்கிக் கிடந்ததல்லவா ?

அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. ஆஸ்ரிதரையொழியவும் ஜகத்துக்கு ஸத்தாநாஸம் வரில் பரிஹரிக்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இவ்வளவன்றிக்கே, ஆபத்து முதிர்ந்தவளவில் 'ஆஸ்ரிதர் அநாஸ்ரிதர்' என்று தரம் பாராதே, இருந்ததே குடியாகத் தன்னை அழியமாறி நோக்கும் ஸ்வபாவன் என்கிறார்.

அவதாரிகை :— இப்படி அடியார்களைத்தான் இவன் ரக்ஷிப்பதோ? மற்றவர்கள் அழிந்தே போகவேண்டியதுதானோ? எனில் : அப்படியன்று ; அனைவர்க்கும் ஆபத்துவரும்போது 'அடியார், அல்லாதவர்' என்று பாகுபடுத்தாமல் ஸத்தையுள்ள அனைவரையும் தன் பெருமைக்குத் தகாதவற்றைச் செய்தும் ரக்ஷிக்கும் தன்மையுடையவன் என்கிறார். மஹாபலியாலும், ப்ரளயத்தாலும் இரண்டுவிதமான ஆபத்துக்கள் வந்தபோது, யாசகனாகவும், மானமிலாப்பன்றியாகவும் தன் பெருமைக்குத் தகாதபடி வந்து ரக்ஷித்தவன் இவனே என்று காட்டுகிறார்.

வ்யா :— (விரிதோட்ட சேவடியை) மலர்ந்த தோடாகிற இதழையுடைய தாமரைபோலே சிவந்த அடியை. விரிதோடு-மலர்ந்த தோட்டை உடைய தாமரை. இவ்வடியைக்கொண்டு

வ்யா:— (பொருகோட்டோரேனமாய்) பொராநின்ற கோட்டையுடைத்தான ஏனமாய். அத்₂விதீயமான ஏனமாய். ஜாதிச் செருக்காலே பூ₄மியை உழுதுகொடு திரியாநிற்கும். (புக்கிதயாக₃) ப்ரளயங்கொண்டு, உழுகைக்கு பூ₄மியில்லாத அன்று தன் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கும். இந்நால் சொல்லிற்றாயிற்று:— உத₃ாரனுயிருப்பானொருவன் நாலு பேருக்குச் சோறிட நினைத்தால் நாற்பது பேருக்கு இட்டு மிகும்படி சோறுண்டாக்குமாபோலே, ரக்ஷ்யத்தினளவன்றிறே ரக்ஷகன் பாரிப்பு. (விரிதோட்ட சேவடியை நீட்டி) விரியாநின்ற தோடுகளை உடைத்தான தாமரைபோலே இருந்துள்ள சேவடியை நீட்டி. "விரிதோட்ட" என்று, ஸம்பு₃த்₃தி₄யாகவுமாம். திருமேனியிலே ஒளி விரியும் தோட்டை உடையவனே! (திசைநடுங்க) திக்குகளெல்லாம் நடுங்க. (விண் துளங்க) விண்ணிலுள்ள தே₃வஜாதியெல்லாம் நடுங்கும்படியாக. (மாவடிவின் நீயளந்த மண்) பெரிய வடிவைக்

உரை:— விகஸிதமான இதழையுடைய தாமரை போலே சிவந்த திருவடிகளை வளர்த்து, தி₃க்₃பாலகஸ்தை யான பூ₄மியிலுள்ளார் நடுங்கவும் உபரிதநலோகத்திலுள்ளார் நடுங்கவும் பெரிய வடிவையுடையையாய்க்கொண்டு, நீ அளந்து காற்கீழ் இட்டுக்கொண்ட பூ₄மியானது, நில மகள் முலையில் குங்குமத்தோடு, நிலத்தோடு வாசியற

காடுமேடையெல்லாம் அளப்பதே! என்கை. (விரிதோட்ட) ஒளிவிரியும் தோடுகளை-குண்ட₃லங்களை-உடையவனே! என்றும் கொள்ளலாம். (சேவடியை நீட்டி) திருவடியை நீட்டிய இச் செயலைச் செய்து; இதன்பயனாக,—(திசை நடுங்க) எத்திசைகளிலேயும் பரந்திருக்கும் பூ₄மியிலுள்ளவர்களும் நடுங்கினார்கள்; (விண் துளங்க) வானத்திலுள்ள "நானே ஈச்வரன்" என்று அபி₄மானித்திருக்கும் தே₃வர்களும் நடுங்கினார்கள். திருவடியாலே [illegible] நடுங்கினார்களோ? எனில்: (மாவடிவின்) [illegible] திருவடி [illegible]? இப்பெரிய வடிவைக்கண்டு ப₄யந்து [illegible]. (நீ அளந்த மண்) இப்படி அளந்து

கொண்டு நீ அளந்த மண். ஆச்ரிதர் கார்யம் பெரிய வடிவைக்கொண்டு புக்குச்செய்யிலும் செய்யும், சிறிய வடிவைக் கொண்டு பெரியனாய்ச்செய்யிலும் செய்யும்.

(பொரு) ஆபந்நராய் விலக்காதார்க்கும். தன்னைக் கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவார்க்கும் செய்யும்படி. (விரி தோட்ட) விரிகிற தோட்டை உடையவைபோலே இருந்துள்ள. (விண் துளங்க) அபிமாநிகளான தேவர்கள்

எங்கும் ஜாத்யுசிதமான செருக்காலே பொருதுகொடு வருகிற கொம்புகளையுடைத்தாய், அழகுக்கு அத்விதீயமான வாராஹ வேஷத்தை உடையனாய்க்கொண்டு, ப்ரளய

சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்ட மண்ணன்றோ இது! இதில் வேறொருவர் உரிமை கொண்டாட முடியுமோ? என்று கருத்து.

பெரிய வடிவையெல்லாம்கொண்டு அளக்கவேண்டியிருந்த இந்த பூமி. வராஹாவதாரத்தில் உன் பல்லின் நுனிக்குக்கூடக் காணவில்லையே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார் மேலே.—(பொரு கோட்டு ஓர் ஏனமாய்) பன்றியாய் அவதரிக்கையாலே, அந்த ஜாதிக்குரிய செருக்கோடு கண்டவிடமெல்லாம் தந்தத்தாலே குத்தித் திரிந்தான்! நிலமகள் நாயகனாகையாலே, அவளுடைய ஸ்தனகுங்குமத்திலே உழுது திரிவதில் பொருத்தமுண்டு. அதோடுமில்லாமல் அவளுடைய திருமேனியெல்லாம் குத்தித் திரிந்தான்! அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு இருந்தபடி! (ஓர் ஏனமாய்) மிகத்தாழ்ந்த பன்றியாய்ப் பிறந்தபோதிலும், அழகுக்கு ஒப்பில்லை. (புக்கு இடந்தாய்க்கு) பிரளயஜலத்திலே மூழ்கி அண்டச்சுவரினின்றும் குத்தி எடுத்துக்கொண்டேறின உனக்கு. (ஏனமாய்ப்புக்கு இடந்தாய்க்கு) நீரிலும் சேற்றிலும் அஞ்சாமல்சென்று பூமியைப் பிரித்தெடுக்கவேண்டிய காரியமாகையாலே, அதற்கேற்பப் பன்றியுருவைக் கொண்டான் என்று கருத்து. (அன்று) அக்காலத்திலே. (உன் ஒருகோட்டின் மேல் கிடந்ததன்றே) உன்னுடைய தந்தத்தின் ஒரு நுனியிலே ஒரு மறுப்போலே இருந்ததன்றோ இந்த பூமி. "களிறு மருப்பின் நாப்பண் புள்ளி நிலனும்" [பரிபாடல் 2-32, 33, 34] [களிறு-

நடுங்க. பெரிய வடிவாலே அளந்த மண் / திருவெயிற்றுக்கு ஒரு நீலரத்நம் போலேயிருப்பதே! என்ன ஆஶ்சர்யம்! 9.

ஜலத்திலே முழுகி, அண்டபித்தியளவும் இடந்தெடுத்துக்கொண்டேறின உனக்கு, அக்காலத்தில் உன் எயிற்றின் ஏகதேஶத்திலே ஒரு மறுப்போலே கிடந்ததொன்றன்றோ.

ஆபத்து வந்தால் தலையாலே சுமந்து நோக்குதல், தலையிலே காலை வைத்து நோக்குதல் செய்யுமவனன்றோ நீ? ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நோக்குமளவில் உனக்கு ஒரு நியதி உண்டோ? என்று உகந்து அநுபவிக்கிறார். விரிதோட்ட என்று, விஸ்த்ருதமாய், ப்ரகாஶிக்கிற திருத்தோடுகளை உடையவனே! என்று ஸம்போதநமாகவுமாம். 9.

வராஹம்] என்றனர் சங்கத் தமிழரும். இப்படிப்புள்ளி போன்ற பூமியை எடுக்கப் பெரியதான வராஹவடிவைக் கொள்ள வேணுமோ? எனில்: வண்மை மிக்கவன் ஒருவன் நாலு பேருக்குச் சோறிட நினைத்தால், நாற்பது பேருக்கும் கண்டு மிகும்படியாகச் சோற்றைச் சமைத்து வைப்பதுபோலே, ரக்ஷ்யத்தை (காக்கப்படவேண்டியதை) விஞ்சிநிற்கும் தன் ரக்ஷணமநோரதத்தாலே மிகப் பெரிய வடிவுகொண்டான் என்பர் பரமரஸிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

இவ்வளவால், ஆபத்து வந்த காலத்தில், இவர்களுடைய விலக்காமையையே பற்றிநின்று வராஹாவதாரத்திற்போலே தலையாலே காக்கும் ரக்ஷிப்பவன்; த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திற் போலே தலையிலே காலைவைத்தும் ரக்ஷிப்பவன் என்றும், [illegible] 9

[illegible]

10. மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும்
விண்ணும் விழுங்கியது மெய்யென்பர்—எண்ணில்
அலகளவு கண்டசீ ராழியாய்க்கு அன்றிவ்
வுலகளவு முண்டோவுன் வாய்.

பதவுரை:— **மண்ணும்**—பூமியும், **மலையும்**—பர்வதங்களும், **மறிகடலும்**—அலையெறியும் ஸமுத்ரங்களும், **மாருதமும்**—காற்றும், **விண்ணும்**—ஆகாசமும் ஆகிய இவற்றையெல்லாம், **விழுங்கியது**—அமுது செய்தது, **மெய் என்பர்**—உண்மையென்று (ரிஷிகள்) சொல்லுவர்; **எண்ணில்**—(இதை) ஆராய்ந்தால், **அலகு அளவுகண்ட சீர் ஆழியாய்க்கு**—எண்ணிக்கைகளை எல்லைகண்ட (எண்ணிறந்த) கல்யாண குணங்களையும், திருச்சக்கரத்தையும் உடைய உனக்கு, **அன்று**—அப்போது, **உன் வாய்**—உன்னுடைய திருவாய், **இவ்வுலகளவும் உண்டோ?**—இவ்வுலகளவு பரப்பையுடையதாய் இருந்ததோ?

அவ:— **பத்தாம் பாட்டு. (**மண்ணுமித்யாதி**) சேராதன செய்தும் ஆச்ரிதரை நோக்குமவன் என்கிறார்.**

அவ:— இப்படி பெரியவடிவைக்கொண்டு சிறிய செயலைச் செய்து நோக்குமளவன்றிக்கே, சிறிய வடிவைக் கொண்டு பெரிய செயலைச்செய்து நோக்கிலும் நோக்கும் என்கிறார்.

அவ: — முன் பாசுரத்தில் சொன்னபடி பெரிய வராஹ வடிவைக்கொண்டு, பல் இடுக்கிற்கும் போராத பூமியைத் தூக்கும் சிறிய செயலைச்செய்து ரக்ஷிப்பது மாத்திரமல்லாமல், சிறியதோர் ஆலந்தளிரில் சிறு குழந்தைவடிவோடு எல்லா உலகையும் விழுங்குவதாகிய பெரிய செயலைச் செய்து இவன் ரக்ஷிப்பதும் உண்டு என்கிறார். ரக்ஷிக்கும்போது இன்ன செயலைச்செய்து ரக்ஷிப்பதென்னும் நியமமில்லை. சேராத செயல்களைச் செய்தும் ரக்ஷிப்பவன் நீயன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:— (மண்ணுமித்யாதி) ஆதாரமான மண்ணும், அதற்கு உறுதியான மலையும், வேலியான கடலும், தாரகமான காற்றும், அவகாஶப்ரதாநம் பண்ணும் ஆகாசமும், விழுங்கியது மெய்யென்பர்) இந்த்ரஜாலிகர் செயல்போலே பொய்யன்று இது ஆப்தரான ஆழ்வார்கள் மெய்யென்பர்கள்.

உரை:— ஸர்வாதாரமான பூமியும், அதுக்கு தாரகமான குலபர்வதங்களும், அத்தைச் சூழ்ந்து கிடந்து அலையெறிகிற ஸமுத்ரங்களும், ததந்தர்வர்த்திகளுக்கு உச்ச்வாஸாதிஹேதுவான காற்றும், அதுக்கு அவகாஶப்ரதமான ஆகாஶமும், இவற்றையடையத் திருவயிற்றிலே ஒரு புடையிலே அடங்கும்படி அமுதுசெய்தருளின இத்தை, பரமார்த்தமென்று உன் ஶக்திஸாமர்த்யத்தைத் தரைகாணவல்ல வைதிகபுருஷர்கள் சொல்லாநின்றார்கள்.

வ்யா:— *(மண்ணும்)* உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமான பூமியும். *(மலையும்)* அதற்கும் உறுதியை அளிப்பவையாகையாலே ஆதாரமாய் பூதரம் எனப்படும் மலைகளும். *(மறிகடலும்)* அந்த பூமியைச் சூழ்ந்துநின்று அலைவீசுகிற கடல்களும். *(மாருதமும்)* அந்த பூமியிலிருக்கும் ஜீவராசிகளுக்கு மூச்சுவிடுதல், உயிர்தரித்தல் முதலானவற்றுக்குக் காரணமான காற்றும். *(விண்ணும்)* மேற்கூறிய மண்ணும், மலையும், மறிகடலும், மாருதமுமான பொருள்கள் இருக்க இடமளிக்கும் ஆகாயமும். *(விழுங்கியது மெய்யென்பர்)* இவையெல்லாவற்றையும், வெண்ணெய் விழுங்குவதுபோலே, திருவயிற்றில் ஒரு மூலையிலே அடங்கும்படி அமுதுசெய்தருளின இச்செயல் உண்மையானதே என்று உண்மையே உரைக்கும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் உரைப்பார்கள். (மெய்யென்பர்)
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(எண்ணில்) **ஆராயில்.** (அலகளவு கண்ட சீராழியாய்க்கு) **எண்ணிறந்த கு₃ணங்களையும் திருவாழியையுமுடையனுன உனக்கு. அலகாவது — பரிச்சே₂த₃கமிறே. அத்தை அளவு கண்ட சீர் — அபரிச்சே₂த்₃யமான அலகைப் பரிச்சி₂ந்நமாக்கின சீர்.** (இவ்வுலகளவுமுண்டோ உன் வாய்) **இந்த ரக்ஷணத்தில் த்வரைதான் சிறிய வடிவிலே பெரிய ஜக₃த்தை வைத்தான்.**

(மண்ணுமிதயாதி₃) **சோராச்சேர்த்தியானவை அடைய மெய்யென்பர். இந்த்₃ரஜாலமென்னப்பெற்றதோ? ருஷிகள் கூப்பிடாநிற்பர்கள்.** (எண்ணிலலகளவுகண்ட) **எண்ணை அளவுபடுத்தும் கு₃ணங்கள். 25. "गुणाकरः" (கு₃ணு**

உன் படியைப் பரிச்சே₂தி₃த்து அநுஸந்தி₄க்குமளவில் அளவிடுகைக்குப் பரிகரமான ஆயுத₄ங்களையும் பரிச்சே₂தி₃த்து எல்லைகண்டிருக்கிற அஸங்க்₂யாதமான கல்யாணகு₃ணங்களையும், திருவாழியையும் உடையையான உனக்கு இவற்றையெடுத்துத் திருவயிற்றிலே வைத்தருளின அன்று இஜ்ஜக₃த்தோபாதியும் பெருமையுடைத்தோ உன்னுடைய திருப்பவளமானது?

(எண்ணில்) **உன் தன்மையை அளவிட நினைத்தோமாகில்,** *(அலகு)* **அளக்கும் ஆயுத₄ம் (கருவி) 'அலகு' எனப்படும். அது லக்ஷம், கோடி, ஶங்க₂ம், மஹாஶங்க₂ம், பத்₃மம், குமுத₃ம் என்று பலவகைப்படும். தமிழரும் பரிபாடலிலே "செய்தலும், குவளையும், ஆம்பலும், சங்கமும், மையில் கமலமும் வெள்ளமும்" என்று இவ்வலகுகளைக் குறிப்பிட்டனர்.** *(அலகு அளவுகண்ட சீர்)* **அவ்வலகுகளையே எல்லைகண்ட எண்ணிக்கையற்ற கு₃ணங்களையுடையவன் நீ. "பல அடுக்கல் ஆம்பல் இணைத்தென எண்வரம்பு அறியா" [பரிபாடல் 3-45] என்றனர் சங்கத்தமிழரும்.**

த₄ாதூநாமிவ ஶைலேந்த்₃ரோ கு₃ணாநாமாகரோ மஹாந்।
[ரா.கி 15.21 தாராவாக்கியம்]

நாமாகர:) 26. "बहवो नृप कल्याणगुणाः" (ப₃ஹவோ ந்ருப கல்யாணகு₃ணா:). (ஆழியாய்க்கு) கு₃ணங்களும் அப்படியே சீரிய கை. (உலகளவுமுண்டோ) ரக்ஷகத்வப் பாரிப்புக்கு அடைவில்லாமை. 10.

11. வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தாந்தொழா—பேய்முலைநஞ்
சூணாக வுண்டா னுருவொடு பேரல்லால்
காணாகண் கேளா செவி.

இந்தச் சிறிய திருப்பவளத்தைக்கொண்டு பெரிய ஜக₃த்தை அமுதுசெய்தருளின இவ்வாஶ்சர்யம் என்னா யிருக்கிறதோ? என்று ஈடுபடுகிறார். 10.

[ஒரு சிறந்த மலை த₄ாதுக்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பது போல், ஸ்ரீராமபிரானும் கு₃ணங்களுக்கெல்லாம் பெரியதோர் இருப்பிடமாவர்.]

தே தமூசுர் மஹாத்மாநம் பௌரஜாநபதை₃ஸ் ஸஹ ।
ப₃ஹவோ ந்ருப கல்யாணகு₃ணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே ॥
[ரா-அ 2.26]

[நக₃ரத்திலும், கிராமங்களிலும் உள்ள ஜனங்களுடன் கூடிய அவர்கள் மஹாத்மாவான அந்த த₃ஶரத₂ரிடம் (பின்வருமாறு) சொன்னார்கள் :—"அரசே! உம்முடைய புத்திரனிடம் பல கல்யாணகு₃ணங்கள் இருக்கின்றன"] என்றது ஸ்ரீராமாயணம். (ஆழியாய்க்கு) கு₃ணங்களை மாத்திரமல்லாமல் ஸுத₃ர்சனம் முதலான ஆயுத₄ங்களையும் உடைய உனக்கு. (அன்று) [illegible] அன்று. (இவ்வுலகளவும் உண்டோ உன் [illegible]

[illegible]

[illegible] 11

பதவுரை:—வாய் - (என்னுடைய) வாயானது, **அவனை அல்லது** — எம்பெருமானைத் தவிர, **வாழ்த்தாது** —(மற்றொன்றை) வாழ்த்தாது; **கை தாம்**—கைகளோவெனில், **உலகம் தாயவனை அல்லது**—உலகங்களையெல்லாம் தாவி அளந்துகொண்ட திரிவிக்கிரமனைத்தவிர, **தொழா**-(வேறொருவனைத்) தொழமாட்டா; **பேய் முலை நஞ்சு** — பேயான பூதனையின் முலையிலிருக்கும் விஷத்தை, **ஊணாக உண்டான்**-(தாரகமான) உணவாக நினைத்து அமுதுசெய்த பெருமானுடைய, **உருவொடு பேரல்லால்** — திருவுருவத்தையும், திருநாமத்தையுமல்லது (வேறொன்றையும்), **கண் காணா, செவி கேளா**—கண்கள் பார்க்கமாட்டா; காதுகள் கேட்கமாட்டா.

அவ:— பதினோராம் பாட்டு. (வாய்) இவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தில் த்வரையைக்கண்டு தம்முடைய இந்த்ரியங்கள் வ்யாகுலமானபடி சொல்லுகிறது.

அவ:— இப்படி அவன்படிகளை அநுபவித்துக்கொண்டு போருகிற வழியாலே, தமக்கு அவன்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தைப் பேசினார் கீழ்; இப்போது கரணியான தம்மிலுங்காட்டில் தம்முடைய கரணங்களுக்கு அவன்பக்கல் உண்டான அபிநிவேசாதிசயத்தைப் பேசுகிறார்.

அவ:— இவ்வண்ணமாகச் சென்ற பத்துப் பாசுரங்களில் அவன் பெருமைகளை அநுபவித்துக்கொண்டு போகும் வழியாலே, தமக்கு அவனிடமுள்ள பேரன்பைப் பேசினார். இப்போது கரணங்களை (இந்திரியங்களை) உடையவரான தம்மைக் காட்டிலும் தம்முடைய கரணங்களுக்கு அவனிடம் அன்பு விஞ்சியிருக்கிறபடியைக் காட்டுகிறார். "முடியானே" [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாருக்கு உண்டான நிலை இவருக்கும் உண்டானபடியைப் பேசுகிறது இப்பாசுரம்.

வ்யா:— (வாய்) **என்னைக் காட்டிலும் பேராவலோடு 'அவன் எங்கேயிருக்கிறான் ?' என்று தேடும் என்னுடைய வாய்.**

வ்யா:— (வாயித்யாதி2) நீ அளவிதாம்படி அமையுங் காண் என்றாலும் கேளாது (கையித்யாதி3) திருவுலகளந் தருளினவனுடைய நீர்மையைக்கண்டால், நான் வேண்டா வென்னிலும் தொழுதல்லது நில்லாது. (பேயித்யாதி3) பேய் நஞ்சாகக் கொடுத்தால், இவன் த1ாரகமாக உண்டான். அவள் தன் நெஞ்சில் தண்மையாலே முடிந்தாளத்தனை. (உருவித்யாதி3) அவனுருவல்லது கண்கள் காணா: அவன் பேரல்லது செவிகள் கேளா. ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலும் ஸாமாந்யவிஷயத்திலும் இருக்குமிருப்பிலே ஸர்வேந்த்1ரியங்களும் அபஹ்ருதமானபடி.

(வாயித்யாதி2) தான் புறம்பே வாழ்த்தப் பார்க்கிலும் தாம் செய்யா. (உலகம் தாயவனை) தொழாதார் தலையிலும் இருந்து தொழுவித்துக்கொள்ளும் திருவடிகளை உடையவனை யல்லது. (தாம் தொழா) அவனும் ஏறவாங்கிலும் நாளும்

உரை:— என்னிறுங்காட்டில 'அவனொருத்தன்' என்று பார்க்கிற என்னுடைய வாகிந்த்1ரியமானது அவனை யொழியப் புகழாது. கைகளானவை தாதமவிப1ாகும் பாராதே, இருகதகே குடியாக லோகத்தையடைய அனா யாஸேந அளந்துகொண்ட ஸ்ரீ லாதி1களுனவனையொழியத்

(அவனையல்லது வாழ்த்தாது) அவனைத்தவிர வேறொருவனைப் புகழாது. நான் வாழ்த்த இசைந்தாலும் என் வாய் அவனைத் தவிர மற்றொருவனை வாழ்த்தாது. வாய்மாத்திரமே இப்படியோ? எனில்: *(கை உலகம் தாயவனையல்லது தாம் தொழா)* உயர்ந்தார் தாழ்ந்தார் என்னும் வித்தியாசம் பாராமல் உலகையெல்லாம் விளையாட்டாகத் தாவியளந்துகொண்ட நீர்மைமிக்க திரிவிக்கிரமனைத் தவிர மற்றொருவனை என் கை தொழாது. *(தாம்)* நான் தொழச்சொன்னாலும் என் கைகள் மறந்தும் புறந்தொழா. *(தாயவனையல்லது தாம் தொழா)* தொழாதவர் தலைகளிலும் திருவடியை வைத்துத் தொழுவித்துக்கொள்ளுமவனை, நான் வேண்டாவென்றாலும், அவனே வேண்டாவென்றாலும் தொழாமலிருப்பதில்லை. (பேய் முலைநஞ்சு ஊணாக உண்டான் உருவொடு

ஏறவாங்கிலும். ('ஸாஹஸவிந்யாதி$_3$') கொடாவிடில் பிழையேனென்று கொடுக்க, உண்ணாவிடில் பிழையேனென்று உண்டான். அநந்யார்ஹமாயிற்று. ஹ்ருஷீகேசனன்றோ. 11.

12. செவிவாய்கண் மூக்குடலென் றைம்புலனும் செந்தீ
புவிகால்நீர் விண்பூத மைந்தும் - அவியாத
ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமு மென்பரே
ஏனமாய் நின்றார்க் கியல்வு.

பதவுரை:— செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம் புலனும் — காது, வாய், கண், மூக்கு, த்வக் எனும் ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்களும், **செந்தீ புவி கால் நீர் விண் பூதம் ஐந்தும்** — அக்$_3$னி, பூ$_4$மி, காற்று, ஜலம், ஆகாசம் எனும் பஞ்சபூ$_4$தங்களாலான தே$_3$ஹமும், **அவியாத ஞானமும்** — நாசமற்றதான ப$_4$க்திரூபமான ஞானமும், **வேள்வியும்** — (இந்த ப$_4$க்திக்கு ஸாத$_4$னமான) அக்$_3$நிஹோத்ரம் முதலிய

தாம் தொழப்பாராது. பூதனையுடைய முலையில் விஷத்தை தா$_4$ரகமாக விரும்பி அமுதுசெய்தவனுடைய வடிவை யொழியக் கண் காணாது; கு$_3$ணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களையொழியச் செவி கேளாது. 11.

பேரல்லால் காணா கண் கேளா செவி) பேயான பூதனை முலையிலே நஞ்சைத் தடவிவந்து, அதைக் கொடாவிடில் தான் உயிர்த$_4$ரிக்கமாட்டாதவன்போலே நஞ்சைக்கொடுக்க, அதை உண்ணாவிடில் உயிர்த$_4$ரிக்கமாட்டாதவன்போலே அந்நஞ்சையும் அவளுயிரையும் உடன் உண்டவனுடைய வடிவழகையொழிய மற்றொன்றைக் கண் காணாது; அவனுடைய கு$_3$ணங்களையும் செயல்களையும் சொல்லும் திருநாமங்களைத் தவிர செவிகள் மற்றொன்றைக் கேட்கமாட்டா. *(நஞ்சு அமுதாக உண்டான்...)* அடியார்க்காகத் திருவுலகளந்தருளியதில்தான் ஓரிந்திரியம் ஈடுபட்டதென்றால், அன்பற்ற பூதனையை முடித்ததிலும் சில இந்திரியங்கள் ஈடுபட்டன. ஹ்ருஷீகேசனாகையாலே—(ஹ்ருஷீகங்கள் எனப்படும் இந்திரியங்களுக்கு ஈசனாகையாலே)—இப்படி எல்லா இந்திரியங்களும் அவனுக்கே உரிமைப்பட்டவையாயின. 11.

கர்மங்களும், **நல்லறமும்** —(ப₄க்திக்கு வ்ருத்₃தி₄யைச் செய்யும்) விவேகம், விமோகம் முதலான ஆத்மகு₃ணங்களும், **ஏனமாய் நின்றார்க்கு** — (அபேக்ஷையை எதிர்பாராமல் தானே ரக்ஷித்தருளிய) வராஹமூர்த்தியான எம்பெருமானை அடைவதற்கு, **இயல்வு என்பரே** — ஸாத₄நம் என்று சொல்லுகிறார்களே! (என்ன அறிவுகேடு!)

அவ:— பன்னிரண்டாம் பாட்டு. (செவி) **தம்முடைய அநுப₄வமான ப₄க்தியைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்; ப₄க்தியை விதி₄க்கிறதென்னவுமாம்.**

அவ:— கீழ் ஸமாஶ்ரயணீயனாகச் சொன்னவனை ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் தத₃நுரூபமான ஸாத₄நம் ப₄க்தியென்கிறார்.

உரை:— ஶ்ரோத்ர ஜிஹ்வா சக்ஷுர் க்₄ராண த்வக்குகளாகிற ஜ்ஞாநேந்த்₃ரியங்களைந்தும், தேஜ: ப்ருதிவீ வாயு ஜலாகாஶங்களாகிற பூ₄தபஞ்சகமும், தது₃பலக்ஷிதமான

அவ:— இப்பாட்டில், அடையத்தக்க ப்ராப்யமாகச் சொல்லப்பட்டவனை அடையும்போது, அவனை அடைவிக்கத் தகுந்த ஸாத₄நம் ப₄க்தி என்கிறார். தம்முடைய ஸாத்₄ய ப₄க்தியைச் சொல்லுவதாகவுமாம்; தானே உபாயமாகவும், உபேயமாகவுமிருக்க, சிலர், ப₄க்தியை இவனையடையும் உபாயமாகக் கொள்வதே! என்று கூறுகிறாராகவுமாம். ப₄க்திபரமான முதல் நிர்வாஹத்தை முதலிலும், ப்ரபத்திபரமான பின் நிர்வாஹங்களைப் பின்பும் காட்டுவோம்.

வ்யா:— (*செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும் இயல்வு*) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ஞானவிஶேஷமான (அறிவுருபமான) ப₄க்திக்கு உபகரணமாயிருப்பதன்மூலம் பரமபுருஷனையடைய உபாயமாகின்றன. ஐந்து ஞானேந்திரியங்களைச் சொன்னது கருமேந்திரியங்களுக்கும், மனமாகிற இந்திரியத்திற்கும் உபலக்ஷணம். (*செந்தீ புவி கால் நீர் விண் பூதம் ஐந்தும் இயல்வு*) தீ, நிலம், காற்று, நீர், ஆகாயம் என்னும் ஐந்து பூ₄தங்களும், இவற்றாலேயான ஶரீரத்தை உபலக்ஷணமுறை

வ்யா: — (வேள்வியும்) ப4க்தி விவ்ருத்3த்4யர்த்த2மாகவும் பாபக்ஷயத்துக்காகவும் அநுஷ்டி2க்கிற கர்மங்கள். 27. "अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात्" (அக்3நிஹோத்ராதி3 து தத்கார்யாயைவ தத்3த3ர்ஶநாத்). 28. "आ प्रयाणात् तत्रापि हि दृष्टम्" (ஆ ப்ரயாணாத் தத்ராபி ஹி த்3ருஷ்டம்) என்றும், 29. "यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति" (யஜ்ஞேந

ஶரீரமும், இந்தக் கரணகளேப3ரங்களாலே ஸாத்4யமாகப் படுமதாய் அவிச்சி2ன்ன ஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமான ப4க்தி ரூபாபன்னஜ்ஞானமும், ப4க்த்யுத்பத்தி விரோதி4 நிவ்ருத்தி ஹேதுவாகப்

யாலே காட்டுகிறது: "ஶரீரமாத்3யம் க2லு த4ர்மஸாத4நம்" [குமாரஸம்ப4வம் 5-33] [ஶரீரமே முதல் த4ர்மஸாத4னமாகும்.] என்கிறபடியே ஶரீரமும், இந்திரியங்களுமிருந்தால் தான் ப4க்தி செய்யமுடியுமாகையாலே ப4க்திக்கு உதவும் இவை எம்பெருமானையுடைய உபாயங்களெனப்படுகின்றன. (அவியாத ஞானமும் இயல்வு) "தைலதா4ராவத3விச்சி2ன்ன ஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபம் த்4யாநம்" [எண்ணெய்த் தாரைபோலே இடைவிடாத நினைவுத் தாரையாயிருப்பது ப4க்தி] என்று எம்பெருமானார் ஸ்ரீபா4ஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதி4கரணலகு4ஸித்3தா4ந்தத்தில் அருளியபடியே இடைவிடாத ஞானரூபமாயிருக்கும் ப4க்தியே எம்பெருமானையுடைய உபாயமென்பர். (அவியாத ஞானமும்) கர்மயோக3த்தி லடங்கிய ஞானமும் என்றுமாம். (வேள்வியும் இயல்வு என்பர்)

"அக்3நிஹோத்ராதி3 து தத்கார்யாயைவ தத்3த3ர்ஶநாத்" [ப்3ர.ஸூ 4-1-16]

[அக்3நிஹோத்ரம் முதலிய ஆஶ்ரமகர்மம், ப4க்தியின் உத்பத்தியாகிற கார்யத்தின் பொருட்டே அநுஷ்டி2க்கப்பட வேண்டும்; அப்படியே ஶ்ருதி காணப்படுவதால்.]

"ஆப்ரயாணாத் தத்ராபி ஹி த்3ருஷ்டம்" [ப்3ர.ஸூ 4.1.12]

[(வித்3யை) சாகும் வரையில் அநுஷ்டி2க்கப்பட வேண்டியதே; அந்த எல்லாக் காலங்களிலும் (உபாஸநவிதி4) காணப்படுகிறதன்றோ.]

"தமேதம் வேதா3நுவசநேந ப்3ராஹ்மணா விவிதி3ஷந்தி யஜ்ஞேந தா3நேந தபஸாऽநாஶகேந". [ப்3ருஹ 6.4.22]

த₃ாநேந தபஸா(அ)நாஶகேந ப்₃ராஹ்மணா விவிதி₃ஷந்தி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (நல்லறம்) விவேகாதி₃கள்; (என்பரே ஏனமாய் நின்றார்க்கியல்வு) ஏனமாய் நின்றாரைப் பெறுகைக்குப் பண்ணும் ப்ரவ்ருத்தி இவை என்பர். ஆபத்தே அடையாளமாகத் தானே ரக்ஷிக்குமென்கையாலே, 'அவன் உபாயமாகத் தம்முடைய அநுப₄வமான ப₄க்தியைச் சொல்லுகிறது' என்றுமாம்.

ப₂லஸங்க₃கர்த்ருத்வத்யாக₃பூர்வகமாகப் பண்ணும் யாக₃ாதி₃ கர்மங்களும், காள்தோறும் ப₄க்தியை வளர்க்கக்கடவ விவேக விமோகாதி₃களும், ஆந்ருஶம்ஸ்ய த₃ாநாதி₃களுமாகிற விலக்ஷண த₄ர்மமும், ஸர்வஸாக்ஷப₄னாய், ஆபத்ஸக₂னாய் நின்ற ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸத₃ருஶாராத₄னம் என்று வேத₃வைதி₃கபுருஷர்கள் சொல்லாநின்றார்கள். "भक्तिः" (ப₄க்திதஃ) என்றும், "भक्त्या त्वनन्यया शक्यः" (ப₄க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்யஃ) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

[ப்₃ராஹ்மஜ்ஞானிகள், இந்தப் பரமாத்மாவை வேதா₃த்₄யயனத்தினாலும், யஜ்ஞத்தினாலும், தா₃னத்தினாலும், (ப₂லத்தில்) ஆசையற்ற தபஸ்ஸினாலும் அறிய விரும்புகின்றார்கள்.] என்று சொல்லுகிறபடியே, ப₄க்தியோக₃ம் உண்டாவதற்காகவும், வளர்வதற்காகவும், ப₂லத்தில் பற்றும், 'நான் செய்கிறேன்' என்னும் எண்ணமுமில்லாமல் செய்யப்படும் யாக₃ம் முதலானவையான கர்மயோக₃மும் பரமபுருஷனையுடைய உபாயமென்பர். (நல்லறமும் இயல்வு என்பர்) *" நல்லப்₄தி₃ர் விவேக விமோகாப்₄யாஸ க்ரியா கல்யாண அநவஸாத₃ அநுத்₃த₄ர்ஷேப்₄ய: "* [1. அந்நஶுத்₃தி₄யாலுண்டாகும் ஶரீரஶுத்₃தி₄யாகிற விவேகம், 2. விருப்பங்களில் பற்றற்றிருக்கையாகிற விமோகம். 3. ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் பலகால் பழகுகையாகிற *அப்₄யாஸம்*. 4. பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலியவற்றை இயன்றவரையில் அநுஷ்டி₂க்கையாகிற *கிரியை*. 5. உண்மை, நேர்மை, இரக்கம், கொடை, கொல்லாமை, பேராசையின்மை ஆகிய *கல்யாணங்கள்*, 6. மனவருத்தமின்மை, 7. அதிஸந்தோஷமின்மை என்னும் ஏழு ஸாத₄னங்களாலும் ப₄க்தியுண்டாகிறது.] என்று வாக்யகாரரால் சொல்லப்பட்ட நல்ல த₄ர்மங்களாகிற விவேகம் விமோகம் முதலியவையும் எம்பெருமானையுடைய உபாயமென்பர்.

அவ:—(செவி) கீழ் ப்ராப்யஸிக்ஷை பண்ணினர்; இனி ப்ராபகம் சொல்லுகிறர்.

வ்யா:— (செவியித்யாதி$_3$) ஸர்வேந்த்$_3$ரியங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (செந்தீயித்யாதி$_3$) ஆக இருபத்துநாலுக்கும் உபலக்ஷணம். (அவியாத இத்யாதி$_3$) கர்மயோக$_3$ாந்தர்க$_3$தமான ஜ்ஞாநம். ப்ரக்ருதி ஹேயதயா ஜ்ஞேயை; ஆத்மா உபாதே$_3$யதயா ஜ்ஞேயன்; ஈச்வரன் உபாதே$_3$யதமனுய்க்

அங்ஙனன்றிக்கே, தமக்கு பே$_4$ாக்$_3$ோபகரணமான ப$_4$க்தியை உபாஸகர் உபாயமாக அநுஷ்டி$_2$க்கும் கட்டளை யைச் சொல்லி, ப$_4$க்தியை க்ஷேபித்து ப்ரபத்தியை அருளிச்

உலகில் நல்லோரனைவராலும் நல்ல த$_4$ர்மங்களாக இசையப்பட்ட இரக்கம், கொடை முதலானவற்றை 'நல்லறம்' என்கிறராகவுமாம். (*ஏனமாய் நின்றார்க்கு இயல்வென்பர்*) அனைவர்க்கும் எளியவனாய், ப்ரளயாபத்தில் பூ$_4$மியை ரக்ஷித்தவனான வராஹ மூர்த்தியை அடைய இவற்றையெல்லாம் உபாயமென்பர். இயல்வு என்பது ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுவதாய், இங்கு அவனை யடையும் ப்ரகாரமான (வழியான) உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. (இயல்வு என்பர்) அவனையடையத்தக்கவழி என்று வேத$_3$மும் வைதி$_3$கர்களும் சொல்லுவர்கள். "*தமேவம் வித்$_3$வாநம்ருத இஹ ப$_4$வதி*" [பு-ஸூ] [அவனை இப்படி அறிபவன் இப்பிறப்பில் மோக்ஷமடைகிறன்] "*ப$_4$க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:*" [கீ$_3$தை 11-54] [அநந்ய ப$_4$க்தியினாலேயே நான் அடையத்தக்கவன்] "*ப$_4$க்திக்ரீதோ ஜநார்த்த$_3$ந:*" [ப$_4$க்தியினால் விலைக்கு வாங்கப் படுபவன் ஜநார்த்த$_3$னன்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. "என்பரே" என்ற ஏகாரம் சாஸ்திரங்களில் ப்ரஸித்$_3$தி$_4$யைக் காட்டுகிறது.

ஆழ்வார்கள் ப்ரபத்திநிஷ்ட$_2$ர்களாகையாலே, இப்பாசுரம் ஸாத$_4$நப$_4$க்தியைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளாமல், ஆழ்வாருடைய அநுப$_4$வத்துக்கு உறுப்பான ஸாத்$_4$யப$_4$க்தியைச் சொல்லுகிறது என்று கொள்வதும் உண்டு. முன் பாசுரத்திற் சொன்ன செவி வாய் கண் முதலான ஐந்து இந்திரியங்களும்,

கொண்டு ஜ்ஞேயன். 13. "சஞ்சல ஹரி" (சஞ்சலம் ஹரி). (வேள்வி) கர்மயோக₃ம். (நல்லறம்) ஆந்ருஶம்ஸ்யாதி₃, த₄ர்மங்கள். (என்பர்) வேத₃ஶாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரஸித்₃தி₄. (ஏனமாய் நின்றார்) தளர்ந்தபோது எடுக்குமவன். "என்பரே!"

செய்கிறார் ... அப்போதைக்கு. "ஏனமாய் நின்றார்க்கு ... இவை இயல்வு என்பர்; தானே வந்து ஸங்

புவி கால் நீர் முதலான ஐந்து பூ₄தங்களாலான ஶரீரமும், கர்மங்களும், ஆத்மகு₃ணங்களும், இவற்றைத் துணைகொண்ட ஞானரூபமான ப₄க்தியும் "மயர்வற மதிநலமருளினன்" [திருவாய் 1-1-1] என்கிறபடியே ப்ரபந்நாதி₄காரிகளுக்கு, ஆபத்துக்காலத்தில் நிர்ஹேதுகமாக பூ₄மிக்கு உதவிய அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உண்டாகின்றன. இவையெல்லாம் அவனையநுப₄விப்பதற்கு உறுப்பாகின்றன என்று கருத்து. இயல்வு-என்றது அவனையநுப₄விக்கும் ப்ரகாரம் என்றபடி. என்பரே என்றது இவ்வர்த்த₂மும் வைதி₃க கோ₃ஷ்டி₂யில் ப்ரஸித்₃த₄ம் என்றபடி.

மூன்றாவதொரு நிர்வாஹமாகவும் இப்பாசுரத்துக்குப் பொருள் கொள்ளலாம். ஆபத்துக் காலத்தில் அபேக்ஷையை எதிர் பாராமல் தானே உதவும் உறவுடையவனைப் பெறுகைக்கு —வேலை செய்து கூலி கொள்வாரைப்போலே, நமக்கு அவனையநுப₄விக்க உறுப்பான ப₄க்தியை ப₄க்திநிஷ்ட₂ர்கள் உபாயமாக அநுஷ்டி₂த்துப் ப₂லன்பெறும் முறையைச்சொல்லி, ஸாத₄ந ப₄க்தியை நிஷித்₃த்₄து, அர்த்த₂த் ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

(ஏனமாய் நின்றார்க்கு) ஆரபேக்ஷித்து ஆபத்துக் காலத்தில் மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியுருவையும் எடுத்து ரக்ஷித்தான்? ஸ்வ ப்ராப்தி விரோதி₄யான ப்ரவ்ருத்தியினின்றும் நிவ்ருத்தியடைவதையே கொண்டு உதவுமவனைப்பெற ப்ரவ்ருத்தியிலே கைவைப்பதே! *(செவி வாய் கண் மூக்குடலென்றைம்புலனும் பூதமைந்தும், அவியாத ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமும் இயல்வு என்பரே)* அவனை அநுப₄விக்க உறுப்பாக அவன் கொடுத்த இந்திரியங்கள், ஶரீரம் முதலானவற்றை அவனையடையத் தகுந்த ஸாத₄நம் என்று சிலர் கருதி அவற்

என்று க்ஷேபமானபோது. ப்ரவ்ருத்திகொண்டு புருஷதைக் கைவாங்கினவன்று எடுக்கவிருக்க. "ஞானப்பிரானையல்லா லில்லை". "அறிவானும்" என்றாற்போலே. (இயல்வு) உபாயம். 12.

13. இயல்வாக வீன்துழா யானடிக்கே செல்ல
முயல்வா ரியலமரர் முன்னம் – இயல்வாக
நீதியா லோதி நியமங்க ளால்பரவ
ஆதியாய் நின்றா ரவர்.

பதவுரை:— **முன்னம்** — அநாதி₂காலமாக, **இயல் அமரர்** — போக்₃யதையை உடையவரான நித்யஸூரிகள், **ஈன் துழாயான் அடிக்கே செல்ல** — அழகிய திருத்துழாயை அணிந்துள்ள புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே அனுப₄விப்பதற்கு, **இயல்வாக** — தகுதியாக, **முயல்வார்** — முயற்சி செய்வார்கள்; **இயல்வாக** — (மற்றவர்களுக்கும்) தகுந்தபடி, **நீதியால் ஓதி** — முறைப்படி திருநாமங்களைச் சொல்லி, **நியமங்களால் பரவ** — ஶாஸ்த்ரநியமங்களாலே புகழும்படியாக, **அவர்**- அந்த எம்பெருமான், **ஆதி ஆய் நின்றார்** —(சேதனனை விஷயீகரிப்பதில்) முற்பாடராயிருந்தார்.

நிஹிதனுய ரக்ஷிக்₃மவனைப் பெறுகைக்கு இவற்றை ஸாத₄நமென்று சொல்லாநிற்பர்கள்: என்ன அறிவிலிகளோ!" என்று க்ஷேபமாகக் கடவது. "ஞானப்பிரானை யல்லால் இல்லை நான்கண்ட நல்லது" என்றிறே தம்முடைய ஸித்₃தா₄ந்தம். 12.

நில் கைவைக்கிறார்களே! இது என்ன அறிவுகேடு! (*ஏனமாய் நின்றார்க்கு இயல்வு என்பரே*) ஆபத்துக்காலத்தில் அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் தானே தகாத செயலைச் செய்தும் ரக்ஷிப்பவனைப்பெற இவற்றை ஸாத₄னமென்பதே!" *அரன் அறிவானும்*" [முதல் திருவ-4] என்று தாமே அருளியதுபோலவும், "*ஏனத் துருவாயிடந்த பிரானையல்லால் இல்லை நான்கண்ட நல்லதுவே*" [திருவிருத்தம் 99] என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலும் அருளுகிறார். இவருடைய ஸித்₃தா₄ந்தமும் இதுவேயன்றோ. 12.

அவ:—பதின்மூன்றும் பாட்டு. (இயல்வாக) "வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது" என்னும்படியாயிருந்தது உம்மது; அல்லாதார்க்கு அவனை ஆஶ்ரயிக்கும்போது அவதாரம் வேணும்; எங்ஙனே கூடும்படி? என்னில்; ப்ரக்ருத்யா ஆஶ்ரயித்திருப்பர்கள் நித்யஸூரிகள்; அல்லாதாரும் ஆஶ்ரயிக்கும்படி தானே ப்ரதமபாவியாம் என்கிறார்.

வ்யா:— (இயல்வாக) ஸத்ருஶமாக. (ஈன் துழாயானடிக்கே செல்ல) ஆகமுதலியாகத் தோள்மாலை இட்டிருக்கிறவனுக்குப் போரும்படியாக. (முயல்வாரியலமரர்

அவ:— அவனை நேர்கொடு நேரே கிட்டிப் பரிமாறுகைக்கு அதிகாரிகள் நித்யஸூரிகளே; இப்படியிருக்கச் செய்தேயும், ஸம்ஸாரிகளான நம்போல்வாரகளும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி தன்னை ஸுலபனாக்கிவைக்கும் என்கிறார்.

உரை:— ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான அழகிய திருத்துழாயை உடையனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே கிட்ட

அவ:— அவனை உள்ளபடி அறிந்து அநுபவிப்பதற்கு அதிகாரிகள் நித்யஸூரிகளும், "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்னும்படியான நீரும் ஆகக்கூடும். ஸாமாந்யரான ஸம்ஸாரிகள் மிகப்பெரியவனான அவனை எப்படி ஆஶ்ரயிப்பது? எனில்: அவர்களும் தன்னை அடையலாம்படி தான் முற்படுவான் என்கிறார். அநுபவிக்க உபகரணங்களையும் கொடுத்து, ருசியையும் உண்டாக்கி, உபாயமாகவுமாகி, பலனையும் தானே அளிப்பான் அவன் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஈன் துழாயானடிக்கே செல்ல) சக்ரவர்த்திகள் மாலையிட்டிருப்பார்கள். உபயவிபூதிக்கும் ஏகசக்ராதிபதி தானே என்பதை உணர்த்தும் இனிய திருத்துழாயைத் தோள் மாலையாக உடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை அடைய. *(இயலமரர்)* இயற்கையிலேயே அறிவையுடைய நித்யஸூரிகள். *(முன்னம் இயல்வாக முயல்வார்)* தாங்களே முற்பட்டு அவனுடைய பெருமைக்குத் தகுதியாகப் பெருமுயற்சி செய்வர். சூட்டு நன்மாலைகள் தூயனவேந்தி கண்ணீர் ஆட்டி அந்தூபம் தராநிற்பர்கள். *(இயல்வாக)* இதுவே யாத்ரையாயிருப்பர்

(முன்னம்) இயற்றியை உடையரான நித்யஸூரிகள் முன்னே மஹாயத்நம் பண்ணுவர்கள். விஷயப்ரவணராய் அவனை அறியாதவர்களும். (இயல்வாக) ஸத்ருஶமாக. (நீதியாலோதி) முறையாலே திருநாமங்களைச் சொல்லி. (நியமங்களால் பரவ) பரவும்படிக்கீடாக. ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற நியமங்களாலே பரவஶராய்ப் பரவும்படிக்கீடாக. (அவர் ஆதியாய் கன்றார்) அவர் தாமே ப்ரதமஸுக்ருதமானார்.

ஸத்ருஶமாக உத்யோகிப்பார் முந்துறமுன்னம் அதுக்கீடான யோக்யதையுடையரான நித்யஸூரிகள்; அல்லாத நம்போல்வாரும் ஸ்வரவர்ணாதிகளுக்கு நழுவுதல் வாராதபடி அழகிதாகக்கொண்டு ஶாஸ்த்ரோக்தமான வ்ரதநியமாதி க்ரமங்களோடே அத்யயநத்தைப்பண்ணி, அதீதமான வேதத்தின் அர்த்தத்தை ஆசார்யன் பக்கலிலே கேட்டு மநநம்பண்ணி அர்ச்சநப்ரணாமகீர்த்தநாதிகளோடே

என்றுமாம். (முன்னம் இயலமரர்) அநாதிகாலமாக இயற்கையறிவையுடைய நித்யஸூரிகள் என்றுமாம்.

'இயலமரரான அவர்களிப்படியிருக்கக் குறையில்லை. ஸம்ஸாரிகள் அறப்பெரியவனான அவனை அடைவதெப்படி?' எனில்: அவர்கள் விஷயத்தில் இவன் முற்படுவான் என்கிறார். (இயல்வாக) தங்கள் சக்திக்குத் தக்கபடி. *''மந்த்ரோ ஹீநः ஸ்வரதோ வர்ணதோ வா யஜமாநம் ஹிநஸ்தி''* [பாணினிஶிக்ஷா] [ஸ்வரத்திலாவது, எழுத்திலாவது நழுவின மந்திரம் சொல்லுபவனைக் கெடுக்கும்] என்கிறபடியே ஸ்வரம், வர்ணம் முதலானவற்றில் நழுவாதபடி அழகாகத் துதிக்க என்றுமாம். *(நீதியால் ஓதி)* சாஸ்திரத்தில் சொன்ன விரதம், நியமம் முதலான முறைகள் தப்பாதபடி அத்யயனம்செய்து. *(நியமங்களால் பரவ)* ஓதிய வேதத்தின் உட்பொருளை ஆசாரியனிடம் கேட்பது, அதை மனனம் செய்வது, அர்ச்சிப்பது, வணங்குவது, நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்வது, பகவத், பாகவத பாதஸேவைசெய்வது முதலானவற்றோடு அவனை எப்போதும் தியானிப்பதாகிற நியமங்களாலே பக்திபரவசர்களாகத் துதிக்கும்படியாக. *(பரவ)* துதிப்பதைச் சொன்னது மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும்

அவ:— உபகரணங்களேயும் கொடுத்து, ருசியையும் ஜநிப்பித்து உபாயமுமாய், தானே ப₃லப்ரத₃ாநம்பண்ணும் என்கிருர்.

வ்யா:— (இயலமரர்) இயற்றியையுடைய அமரர். (முன்னம்) முந்துற முன்னம். (இயல்வாக) இதுவே யாத்ரையாக. (ஈன்துழாயான்) பரிபூர்ணன். (அடிக்கே செல்ல) திருவடிகளுக்கேசேர. (முயல்வார்) யத்நம் பண்ணுவார். (இயல்வாக) ஸத்₃ருஶமாக. (நீதியால் ஓத) ஶாஸ்த்ரோக்தமானபடியே. (நியமங்கள்) ஶ்ரவணாதி₃கள். (பரவ) ஆஶ்ரயித்து. (ஆதியாய் நின்ருர்) அவர்களுக்கு உபேயத்துக்கு அடியானுற்போலே வேண்டினவிடத்துக்கு இவர்களுக்கு உபாயத்துக்கு அடியாய் நின்ருல் ஆஶ்ரயிக்கவொண்ணுதோ ? அவனே இதுக்கும் வேண்டினபின்பு அவனேயே பற்ற அமையாதோ? என்றுமாம். 13.

கூட அநவரதப₄ாவனை பண்ணுகையாகிற நியமங்களாலே ப₄க்திபரவஶராய்ப் பரவும்படிக்கீடாக அப்படிப்பட்ட பெருமையுடையரானவர், "पूर्वज" (பூர்வஜ) என்கிறபடியே ருச்யுத்பாத₃கராய்க்கொண்டு முற்பாடராய் நின்ருர். ஆகையாலே நமக்கெல்லாம ஆஶ்ரயிக்கக் குறையில்லை என்று கருத்து. இயலமரர் - இயற்றியை உடையரான - யோக₃யதையை உடையரான நித்யஸூரிகள் என்றபடி. 13.

ஆஶ்ரயிப்பதற்கு உபலக்ஷணம். (*பரவ ஆதியாய் நின்ருர் அவர்*) நித்யஸூரிகளும் பெருமுயற்சிசெய்து ஆஶ்ரயிக்கவேண்டிய மிகப்பெரியவர். ஸம்ஸாரிகளான நம்மைப்போல்வாரும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி முற்பட்டுநின்ருர். "*பூர்வோ யோ தே₃வேப்₄யோ ஜாத:*" [பு-ஸூ] [எவன் தே₃வர்களுக்காக முற்பட்டுப் பிறந்தானே] "*மஹாபுருஷ பூர்வஜ*" [ஜிதந்தே 1-1] [மஹாபுருஷனே! முற்படப் பிறப்பவனே !] என்கிறபடியே, தானே முற்பட்டு உயிரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்து, மனிசர்க்காப் படாதனபட்டு, இவர்களுக்கு ப்ரத₂மஸுக்ருதத்தை உண்டாக்கி, தன் விஷயத்தில் ருசியை உண்டாக்கி, அநுப₄விக்க உபகரணங்களேயும் கொடுத்து, உபாயமாகவும் நின்று, ப₂லத்தைக் கொடுக்கவுமிருக்கிருன்; ஆகையாலே நமக்கும் ஆஶ்ரயிக்கக் குறையில்லை என்கிருர். 13.

14. அவரவர் தாந்தா மறிந்தவா றேத்தி
இவரிவ ரெம்பெருமா னென்று—சுவர்மிசைச்
சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவர். உலகளந்த
மூர்த்தி யுருவே முதல்.

பதவுரை — **அவரவர்** — ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையுமுடையவர்கள், **தாம் தாம் அறிந்தவாறு** — தங்களுடைய குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி தாங்கள் அறிந்தவிதமாக, **இவர் இவர் எம்பெருமான் என்று ஏத்தி** — 'இவர்கள் எமக்கு ஸ்வாமிகள்' என்று (சில தேவர்களைக் குறித்துச்) சொல்லிப் புகழ்ந்து, **சுவர் மிசை சார்த்தியும்** — சுவரின்மேல் எழுதியும், **வைத்தும்** — (விக்ரஹமாக) ப்ரதிஷ்டை செய்தும், **தொழுவர்** — வணங்குவார்கள்; (ஆனால்), **உலகு அளந்த** — (தொழுபவர்களுடைய தலையிலும், தொழப்படுமவர்களுடைய தலையிலும் திருவடியை வைத்து) உலகத்தையெல்லாம் அளந்துகொண்ட, **மூர்த்தி உருவே** — திரிவிக்கிரமமூர்த்தியின் திருவடியே, **முதல்** — பரதத்வமானது.

அவ — பதினாலாம் பாட்டு. ப்ரக்ருத்யா ஆம்ரயிக்குமவர்களையும் சொல்லி, ஆம்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுமவனையும் சொல்லிற்று; இது ஒன்றும் பெருதாரைச் சொல்லுகிறது.

அவ: — இப்படி ருசியுத்பாதகனையக்கொண்டு முற்பாடனாய் நிற்கிறவனைவிட்டு, ஸம்ஸாரிகள் க்ஷுத்ர தேவதாஸமாம்ரயணம் பண்ணுகின்றார்களே? என்னில்: அவர்கள் அப்படி செய்தார்களேயாகிலும் அந்த ஆம்ரயணீயரான தேவதைகளுக்கும் ஆம்ரயணீயன் அவனே என்கிறார்.

அவதாரிகை: — இப்படி ருசி முதற்கொண்டு உண்டாக்கி, முற்பட்டு நிற்கிற ஸர்வேச்வரனைவிட்டு, ஸம்ஸாரிகள் கண்ட கண்ட தேவதைகளின் காலில் விழுந்து திரிகிறார்களே! என்னில்: அறிவிலிகளான அவர்கள் அப்படிச் செய்தாலும் அவர்களால் ஆச்ரயிக்கப்படும் தேவர்களாலும் ஆச்ரயிக்கப்படுமவன் இவனே என்கிறார்.

வ்யா: — *(அவரவர்)* உலகில் சிலருக்கு ரஜோகுணம் அதிகமாயிருக்கும்; சிலருக்குத் தமோகுணம் அதிகமாயிருக்கும். அவர்களால் பரமஸாத்விக தேவதையை எப்படிப்பற்றமுடியும்?

வ்யா:— (அவரவர்) ரஜ:ப்ரசுரரும், தம:ப்ரசுரரும் (தாந்தாமறிந்தவாறேத்தி) கு₃ணநுகு₃ணமாக வெளிச் செறிந்தபடி ஏத்தி. (இவரிவரெம்பெருமானென்று) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கு விஷயமானுரை என்னுடைய ஸ்வாமியென்று. (சுவரித்யாதி₂) ஸர்வேச்வரன்பக்கல் "எவ்வண்ணம் சிந்தித்திமையாதிருப்பர்" என்கிற செயலில் பி₄த்தியிலே எழுதியும் வைத்தும் தொழுவர்.

உரை:— ரஜஸ்தமப்ரசுரராய், பி₄ந்நருசிகளான அவ்வவ் வதி₄காரிகள், சாஸ்த்ரமுக₂த்தாலன்றிக்கே கு₃ணநுகு₃ண மாகத் தாந்தாம அறிந்த ப்ரகாரங்களாலே வாய்விட்டுப்

"*ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய:*" [பா₄ரதம்] என்கிறபடியே கருவிலே திருவுடைய ஸாத்விகர்கள்தானே உண்மையான பரம்பொருளைப் பற்றமுடியும். (*அவரவர்*) "*லோகே பி₄ந்ந ருசி:*" [உலகினர் வெவ்வேறு ருசிகளை உடையவர்கள்] என்கிற படியே சிலருக்குத் தாமஸாஹாரங்களிலும் தாமஸச் செயல் களிலுமே ருசியிருப்பதையும், சிலருக்கு ராஜஸாஹாரங்களிலும் ராஜஸச்செயல்களிலுமே ருசியிருப்பதையும். ஒருசிலருக்கே ஸாத்விகாஹாரத்திலும், ஸாத்விகச் செயல்களிலும் ஈடுபாடிருப் பதையும் காண்கிறோம். தே₃வதாவிஷயத்திலும் இப்படித் தானேயிருக்கும். இதை உணராமல் சில மேதா₄விகள் எந்த தெய்வத்தை உபாஸித்தாலும் ஒன்றுதான் என்று உரைப்பது தான் ஆச்சர்யம்! (*தாம் தாம் அறிந்தவாறு ஏத்தி*) மனிதர்க ளுடைய அறிவை எடுத்துக்கொண்டாலும், அது ஒரே தர முடையதாயிருப்பதில்லை. (இதற்குக் காரணமும் ரஜஸ்தமோ கு₃ணங்களே.) ஆகையால் தம் தம் அறிவுக்குத் தக்கவாறு பற்பல தாழ்ந்த தே₃வதைகளைத் துதிப்பவர்களாகவே உள்ளனர் உலகினர். (*தாம் தாம் அறிந்தவாறு*) ஸத்வகு₃ணம் விஞ்சி யிருந்ததாகில் "*ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்*" [கீ₃தை] என் கிறபடியே சாஸ்திரவிசாரம்செய்து ஞானத்தெளிவை அடைந் திருப்பார்கள். அதில்லாமையாலே 'மனமே ராஜா மதியே மந்திரி' என்று தம்முடைய புல்லறிவுக்குத் தக்கபடி ஒரு தெய்வத்தைப் பரம்பொருளாக நிர்ணயித்துக்கொண்டு அதைத் துதிக்கிறார்கள். "*புடைப்பல தானறி தெய்வம் பேணுதல் தனாது புல்லறிவு ஆண்மை பொருந்தக் காட்டி*" [திருவாசிரியம்-6] என்றார் பரம்பொருளை நேரே கண்ட நம்மாழ்வாரும்.

(உலகித்யாதி) இவர்களுடையவும் ஆஶ்ரயணீயங்களுடையவும் தலையிலே அடியை வைத்தவனே ப்ரதாநம். (மூர்த்தியுருவே முதல) ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமேனியே ப்ரதாநம்.

அவ:— அவனை வேண்டாதார் படுகிற பாடு பாரீர்! (அவரவர்) பிந்நருசிகள். (தாந்தாமறிந்தவாறு) ஶாஸ்த்ரத்தின் பின் செல்லார். (இவரிவர்) ஸகரபுத்ரர்கள். கண்டாரை. "என் குதிரை பிடித்தாய்" என்று பிடிக்குமாபோலே தோற்றி

புகழ்ந்து, தாங்களுகந்த குணங்களையுடைய ஐயன், துர்க்கை தொடக்கமாக ருத்ரன் முடிவாக உண்டான இவர்கள் நமக்கு ஆஶ்ரயணீயரான ஸ்வாமிகள் என்று ஆதரித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு தேவதைகளை ஓரோர் பித்திகளிலே

(இவர் இவர் எம்பெருமான் என்று) தம்மைப்போலவே ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும் அதிகமாக உடைய தேவதைகளில் ஒருவரை 'எம் ஸ்வாமி' என்று அபிமானித்து. *(இவரிவர்)* "ஸகரபுத்ரர்கள் கண்டாரை 'என் குதிரை பிடித்தாய்' என்று பிடிக்குமாபோலே, தோற்றினரை *(பற்றுகை)*" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை. *(இவரிவர்)* ஒரு கணக்கில்லை; ஒருவன் பிரமன் உஷஸ்ஸிடம் கலந்துபெற்ற உருத்திரனை எம்பிரான் என்றான். மற்றொருவன் 'அவன் மனைவியான பராசக்தியே பரம்பொருள்' என்றான். பிறிதொருவன் அவன் மூத்தபிள்ளையான பிள்ளையாரையே பரதத்துவம் என்றான். வேறொருவன் 'அவன் இளையபிள்ளையான முருகனை மெய்ப்பொருள்' என்றான். இன்னமொருவன் அவனுடைய காமாவேசத்தால் வீரியம் விழுந்து உண்டான ஐயனாரை அறுபொருள் என்றான். இன்னம் கறுப்பு, காட்டேரி, முதலானவற்றுக்கு எல்லையேயில்லை. என்னே அறிவுகேடு! ஒருவனாவது தான் சொல்லும் தேவதை தன்னைப்போலவே பிறப்பையுடையதே என்பதையும், பிரகிருதிஸம்பந்தமுள்ளதே என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்கிறானல்லன். இதை அறிவாளியொருவன் எடுத்துச் சொன்னால் த்வேஷியென்று அவனைத் தூற்றவும்,

ணுரை. (உலகளந்த) **ஸமாஶ்ரயிப்பார் தலையிலும், ஸமாஶ்ரயணீயர் தலையிலும் ஒக்கத்துகைத்த ஸர்வேஶ்வரன்.** (உருவே முதல்) **வடிவே முதல்.** **14.**

சித்ரரூபேண எழுதியும், க்ருஹங்தொடக்கமான ஓரொரு இடங்களிலே ப்ரதிமாரூபேண ப்ரதிஷ்டித்து வைத்தும் ஆஶ்ரயியாநிற்பர்கள். இவர்கள் இப்படி செய்தாலும், ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களோடு, ஆஶ்ரயணீயராக இவர்கள் விரும்புகிற அத்தேவதைகளோடு வாசியற எல்லாரும் தன் காற்கீழே துகையுண்ணும்படி ஜகத்தையடைய அளந்து கொண்ட ஸர்வேஶ்வரன் திருமேனியே ப்ரதானம். 14.

அவன் வணங்கும் அருமறைமுதல்வனை திருமாலைத் தாழ்த்திப் பேசவும் தயங்குவதில்லை. "*அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே*" [பு-ரு] என்று வேதமும், "பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்" என்று ஆழ்வார்களும், "பிறவாப் பிறப்பிலே பிறப்பித்தோர் இலையே" என்று மத்யஸ்தர்களான பழந் தமிழரும் திருமாலைக்குறித்துச் சொல்லியிருப்பதைக் காண்பது மில்லை. (*சுவர்மிசைச் சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவர்*) அந்த தேவதைகளை அபிமானத்தாலே சுவர்மீது சித்திரமாக எழுதியும், வீடு, ஆலயம், குன்று முதலானவிடங்களிலே விக்ரஹமாக வைத்தும் தொழுகின்றார்கள். (*உலகளந்த மூர்த்தியுருவே முதல்*) இவர்கள் பக்ஷபாதத்தாலே கண்டகண்ட தேவதைகளைத் தொழுதாலும் உண்மை மாறிவிடாதே. ஆஶ்ரயிக்கின்ற இவர்களோடு, இவர்கள் ஆஶ்ரயிக்க விரும்புகின்ற அந்த தேவதைகளோடு வித்தியாசமில்லாதபடி எல்லாரும் தன் காலின் கீழே மிதிபடும்படி உலகனைத்தையும் அளந்து கொண்ட ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமேனியே ஜகத்காரணமானது. (*உலகளந்த*) இதை இன்று நான் சொல்லவில்லை; பக்ஷபாதிகளான சில சேதனர் சொல்லவில்லை. அபௌருஷேயமான வேதம் ஆயிரக்கணக்கான இடங்களில் சொல்லியிருக்கின்றது என்று கருத்து. (*உலகளந்த மூர்த்தி உருவே முதல்*)

"ஏக: ப்ராஸிஸாத் பாதம் ஏக: ப்ராசிக்ஷனந்முதா ।
அபரோऽப்யதரந் மூர்த்நா கோऽதிகஸ்
தேஷு கண்யதாம் ॥"

15. முதலாவார் மூவரே(ர்). அம்மூவ ருள்ளும்
முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்—முதலாய
நல்லா னருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப்
பல்லா ரருளும் பழுது.

பதவுரை:— **மூவரே**—பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் இம்மூவரே, **முதலாவார்**—முக்கியமானவர்கள்; **அம்மூவருள்ளும்**—அந்த மும்மூர்த்திகளுக்குள்ளும், **மூரி நீர் வண்ணன்**—பரந்த கடலைபோன்ற நிறத்தையும், ஸ்வபா₄வத்வத்தையுமுடையவனான எம்பெருமானே, **முதலாவான்**—காரணபூ₄தனானவனே; **முதலாய**—ஸர்வகாரணனும், **நல்லான்**—உபகாரகனுமான அவனுடைய, **அருள் அல்லால்**—அருளைத்தவிர, **நாம நீர் வையகத்து**—ப்ரஸித்₃த₄மான கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகில், **பல்லார்**—மற்ற பலருடைய, **அருளும்**—கிருபையும், **பழுது**—வீணானது.

அவ:— பதினைந்தாம் பாட்டு. (முதலாவார்) **அவ்வோ தே₃வதைகளும் ஆஶ்ரயணீயராய்ச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே.**

அவ:—நீர் அவனையே ப்ரதா₄நனாகச் சொல்லாநின்றீர். புறம்பே ஆஶ்ரயிப்பார் சிலரும், ஆஶ்ரயித்தார்க்குப் ப₂லங்

[ஒருவன் (விஷ்ணு) திருவடியை நீட்டினன்; வேறொருவன் (பிரமன்) உகட்புடன் அதைக்கழுவினன்; மற்றொருவன் (உருத்திரன்) அந்நீரைத் தலையில் த₄ரித்தான். இவர்களில் எவன் பெரியவன் என்பதை நீங்களே கருகிலே நின்று எண்ணிப்பாருங்கள்.] என்றாற்போலே சொல்லுகிறார். 14.

அவதாரிகை:— நீர் 'உலகளந்த மூர்த்தியே முதல்வன்' என்கிறீர். சிலர் காளி, கருப்பன், காட்டேறி முதலான வேறு தெய்வங்களை முதல்வராகச் சொல்லுகின்றனர். சிலர் மும்மூர்த்திகளில் பிரமன், உருத்திரன் ஆகிய மற்றிருவரையும் முதல்வராகச் சொல்லுகின்றனர். இத்தெய்வங்கள் தங்களுக்குப் ப₂லன் கொடுப்பதையும் சான்று காட்டுகின்றனர். வேறு சிலர் இம்மூன்று மூர்த்திகளிலும் மேற்பட்டதொன்றுதான்

'அவர்கள் அப்ரதாநர். இவன் ப்ரதாநன்' என்று சொல்லுகிறது உம்முடைய பக்ஷத்தாலேயிறே என்ன; 'அர்த்த தத்வமிருந்தபடியைப் பார்க்கலாகாதோ' என்கிறார்.

வ்யா:— (முதலாவார் மூவரே) இருந்ததே குடியாக ஆஶ்ரயணீயரன்றிறே. மூவரிறே ப்ரதாநர். (அம்மூவ

கொடுப்பார் சிலருமாயன்றோ நாட்டில் நடந்துபோருகிறது? என்ன, 'அவையடங்கலும் வ்யர்த்தம்' என்கிறார்.

உரை:—'இவர் இவர்' என்று இருந்ததேகுடியாக ஆஶ்ரயணீயரென்று ப்ரமியாதே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகார்யங்களை அதுக்

பரதெய்வம் என்கின்றனர். அவ்வொன்று எது? என்று கேட்டால், சிலர் பரமசிவன்தான் என்கின்றனர்; சிலர் பராசக்திதான் என்கின்றனர். சிலர் மஹாகணபதி என்கின்றனர். சிலர் ஸுப்ரஹ்மண்யன்தான் என்கின்றனர். 'ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்கு எளிது' என்கிற கணக்கிலே இவர்களுக்குள்ளேயுள்ள இச்சண்டையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வேறு சில மேதாவிகள் 'இவையெல்லாமும், நீயும் நானுங் கூடப் பரம்பொருள்தான்' என்று வழக்குரைக்கின்றனர். இப்படியிருக்கும்போது 'உலகளந்த மூர்த்தியுருவே முதல்' என்று நீர் உரைப்பது எப்படி? எனில்: 'இவையெல்லாம் வேதவிருத்தமான பேச்சுக்கள், நானுரைப்பதே வேதசாஸ்திரங்களோடு ஒட்டியது' என்கிறார்.

வ்யா:— (முதலாவார் மூவரே) வேதசாஸ்திரங்களைக் கொண்டு பார்ப்போமானால், ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவனாய் அறியப்படும் பிரமனும், ரக்ஷணத்தைச் செய்பவனாக அறியப்படும் விஷ்ணுவும், ஸம்ஹாரத்தைச் செய்பவனாக அறியப்படும் ருத்ரனும்தான் முக்கியமானவர்கள் என்று எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். நீயும் நானும் பரம்பொருளாகில் இவ்வுலகில் நாம் துன்பங்களை அனுபவிப்பதும், அதற்குக் காரணமான சரீர ஸம்பந்தமும் கூடாது. ஆகையால் நீயும் நானும் பரம்பொருளாக முடியாது. கறுப்பும், காட்டேறியும்,

ரித்யாதி$_3$) ப்$_3$ரஹ்ம ருத்$_3$ராதி$_3$களுக்கு ஜீவவ்யவதா$_4$நத்தாலே

கடைத்த வடிவெடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோருகிற ப்$_3$ரஹ்ம விஷ்ணுருத்$_3$ரர்களாகிற மூவருமே ஜகத்துக்கு ப்ரதா$_4$னர்

காளியும், முருகனும், க$_3$ணபதியும், ஐயனும் வேத$_3$ங்களில் எங்குமே பரம்பொருளாகச் சொல்லப்படவில்லை. பரம்பொருளின் காரியமான ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி$_2$தி ஸம்ஹாரங்களாகிற முத்தொழில்களிலும் இவர்களுக்கு எவ்வித ஸம்ப$_3$ந்த$_4$மும் லோகவேத$_3$ங்களில் காணப்படவில்லை. ஆகையால், ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி$_2$தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவரான பிரமவிஷ்ணு ருத்$_3$ரர்களே தே$_3$வதைகளுள் முக்கியமானவராவர். முதலாவார் மூவரே என்ற இதற்கு ஆக்ஷேபமாக துரீய (நான்காவது) ப்$_3$ரஹ்மவாதி$_3$கள் சொல்லுவதாவது:— லோகவேத$_3$ங்களில் பிரமன் விஷ்ணுவின் உந்தித்தாமரையில் பிறப்பதாகப் பிரஸித்$_3$தி$_4$யுள்ளது. உருத்திரனும், பிரமனுக்குப் பிறந்தவன் என்று பல வேத$_3$வாக்கியங்கள் உரைக்கின்றன. *"ப்$_3$ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்$_3$ரேந்த்$_3$ரா: தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே"* (அத$_2$ர்வஶிகை$_2$) என்று சில வேத$_3$வாக்கியங்கள் இவர்களோடு கூட விஷ்ணுவுக்கும் பிறப்பை ஓதுகின்றன. ஆகையால் இம்மூன்றிலும் மேற்பட்டதான ஒன்றுதான் பரம்பொருளாக வேண்டும்—என்று துரீய ப்$_3$ரஹ்மவாதி$_3$கள் உரைக்கின்றனர். அவ்வொன்று எது? என்று கேட்டால், ஶிவனிடம் பக்ஷபாதங்கொண்டவர்கள் அது பரமசிவன்தான் என்கின்றனர். ஶக்தியிடம் பக்ஷபாதம் கொண்டவர்கள் பராஶக்திதான் என்கின்றனர். இப்படியே பலரும் பலவிதமாகச் சொல்லுகின்றனர். இவையெல்லாம் வேத$_3$விருத்$_3$த$_4$ம். பரம்பொருளை ஶிவஶப்$_3$த$_3$த்தால் சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு, கர்மபரவஶனான ருத்$_3$ரனைக் காட்டிலும் மேலான ஒரு ஶிவனைக் கற்பிக்கப் புகுந்தால், பரம்பொருளை இந்த்$_3$ரஶப்$_3$த$_3$த்தாலும், ஆகாஶஶப்$_3$த$_3$த்தாலும், வாயு ஶப்$_3$த$_3$த்தாலும் சொல்லியிருப்பதுகொண்டு பரமேந்திரன், பரமாகாஶம், பரமவாயு என்னும் தத்துவங்களையும் கற்பித்து அவையே பரம்பொருள் என்றும் சொல்லவேண்டி வரும். வேத$_3$வாக்கியங்களெல்லாம் பரஸ்பர விருத்$_3$த$_4$மாய் முடியும். மும்மூர்த்திகளைக் காட்டிலும் மேலான

அந்தர்யாமியாயும் தன் பக்கலிலே ஸ்வேத ரூபேண நின்றும்

ஆவர்; அம்மூவர் தம்மில ஸமானர் என்றும், மூவருங்கூட ஒன்றென்றும், மூவர்க்கும் அவ்வருகே ஒருவன் ப்ரதா,ந

றொரு தே,வதை முத்தொழில்களைச் செய்வதாக வேத,த்தில் எங்குமே சொல்லப்படவில்லை. "தே,வர்களுக்குள் விஷ்ணுவே மிகமிக மேலானவன்; அக்,நியே கீழானவன்" என்று ஒரு வேத,வாக்கியம் கோ,ஷிக்கிறது. "நாராயணனே பரப்,ரஹ்மம்" "நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உருத்திரன் முதலிய எல்லாம் உண்டாகின்றன" "எல்லாவற்றினுள்ளும் புறமும் வியாபித்திருப்பவன் நாராயணன்" "பிறப்பற்றவனாயினும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான்" [பு-ஸூ] என்று பல வேத,வாக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. இதிலிருந்து விஷ்ணுவுக்கு மேல் ஒருவரில்லையென்பதும், விஷ்ணுவின் பிறப்பு தன்னிச்சையாலேயேயொழியக் கர்மஸம்ப,ந்த,த்தாலல்ல என்பதும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் தூரீயப்,ரஹ்மவாத,ம் வேத,விருத்,த,மாகும். மேலும், உலகத்திலும் கர்ம பரவானான உருத்திரன் வேறு, பரமசிவன் வேறு என்ற வழக்கில்லை; ருத்,ர பத்னியான பார்வதி வேறு பராசக்தி வேறு என்றும் வழக்கில்லை. முக்கண்ணனும், சூலமேந்தியவனும், திரிபுரஸம்ஹாராதி,கார்யம் செய்தவனுமான உருத்திரனைத்தான் சைவர்கள் வழிபடுகிறார்கள். 'உருத்திரனுக்கு வேத,ங்களில் தாழ்வு சொல்லியிருக்கிறதே' என்று கேட்டால்தான் 'அவன் வேறு, எங்கள் ஶிவன் வேறு' என்னும் வாத,த்தில் மனஸ்ஸாக்ஷிவிருத்,த,மாக இறங்குகிறார்கள். இப்படியே பராசக்தி ப,க்தர்களும் செய்கிறார்கள். ஆகையால் தூரீய பக்ஷவாதி, ப்,ரஹ்மவாத,மும் லோகவிருத்,த,மும் ஆகும். ஆகையால் மும்மூர்த்திகளே உலகிலுள்ள மற்ற அனைவரையும் விட முக்கியமானவர்கள் என்று ஸித்,தி,த்தது. 'மூவரே' என்ற ஏகாரத்தினாலே கண்டகண்ட தெய்வங்களைப் பரம்பொருளாகச் சொல்லுவாரையும், தூரீய பக்ஷவாதி, ப்,ரஹ்மவாதி,களையும் தள்ளினாராயிற்று. மூவர் என்னும் பாட,த்திலும் ஏகாரம் அர்த்த,ஸித்,த,ம்.

இனி, இம்மும்மூர்த்திகளும் ஒருவரே என்றும் இம்மும்மூர்த்திகளும் ஸமானமானவரே என்றும் கூறும் திரிமூர்த்தி

காரணமாவான். (மூரிநீர் வண்ணன்) பொன்னுருவும் தீயுருவு

மென்னும் பராமியாதே, அந்த மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதாநனான ப்ரஹ்மாதிகளை இடுக்கி ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளை

ஐக்ய ஸாம்யவாதிகளைத் தள்ளி பகவத் பரத்வத்தை நிச்சயிக்கிறார் — *(அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்)* இம்மூவரும் ஒன்றென்னலும், ஸமமென்னலும் கூடாது. ஏனெனில்: வேதங்களில் "*நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே நாராயணாத், ருத்ரோ ஜாயதே*" [நாராயணோபனிஷத்] [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிறான்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான்] என்று நாராயணனிடமிருந்து மற்றிருவர்க்கும் பிறப்பும், "*ஸோரோதீத்*" [ஶதபதம்] [உருத்திரன் அழுதான்] "*ஸோப்ரவீத் அநபஹத பாப்மா வாஹம்*" [ஶதபதம்] [நான் பாபம் நீங்கப்பெறாதவனாயிருக்கிறேன் என உருத்திரனுரைத்தான்.] "*வரம் வ்ருணே அஹமேவ பஶூநாமதிபதிரஸாநீதி*" [யஜுர்வேதம்] [நானே பசுபதியாகக்கடவேனென்று வரம் வேண்டுகிறேன் என்றான் உருத்திரன்] என்றும், "*ஸோபிபேத்*" [ஸாபால] [மிருத்யுவைக்கண்டு பிரமன் பயந்தான்] "*உஷஸி ரேதோஸிஞ்சத்*" [ஶதபதம்] [பிரமன் உஷஸ்ஸென்னும் தன் தேவியிடம் வீர்யத்தை விட்டான்] என்றும் பிரமருத்திரர்களுக்குப் பாபபயஸம்பந்தமும், ப்ராக்ருத ஶரீரஸம்பந்தமும், அபூர்ணத்வமும் வேதங்களில் ஓதப்படுகையாலும், நாராயணனெனும் விஷ்ணுவை இவர்களைப் படைத்தவனாகவும், நியமிப்பவனாகவும், எவ்விதத் தாழ்வுமற்றவனாகவும் ஓதுகையாலும் இம்மூவரும் ஸமராகவோ ஒன்றாகவோ முடியாது. "*ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஶிவ:*" [தை-நா 11:] [அவனே பிரமனாகிறான்; அவனே சிவனாகிறான்] "*ப்ரஹ்மா நாராயண: ஶிவஶ்ச நாராயண:*" [பிரமனும் நாராயணனே; சிவனும் நாராயணனே] என்று வேதங்கள் ஓதியிருக்கிறபடியால் இம்மூவரும் ஒன்றெனத் தோற்றுகிறதே ? எனில்: இவர்களை மாத்திரம் வேதங்கள் நாராயணனோடு ஒன்றாகப்படிக்கவில்லை; "*ஸேந்த்ர:*" [தை-நா:11] [இந்திரனும் அவனே] "*ஶக்ரஶ்ச நாராயண:*" [இந்திரனும் நாராயணனே] என்று மும்மூர்த்திகளிலும் தாழ்ந்தவனும்

மானவர்களன்றுஃ பரப்பை உடைத்தான கடல்வண்ணன்.

நிர்வஹித்துப் போருமவனாய், ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள கடல்போலேயிருக்கிற வடிவையுமுடையவனானவன்.

" *அநுநல்யாவை ஜூர:* " என்று வேதத்திலும், ஸ்ரீராமாயணாதிகளிலும் பாதகாரகமனம் செய்தவனாக ஸம்ப்ரஸித்தமான இந்திரனையும் நாராயணனென்றே படித்தது. " *சக்ஷுஸ்ச த்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:* " [ஸுபால] [கண்ணும் காண்பனவும் நாராயணனே] " *திஸஸ்ச நாராயண: விதிஸஸ்ச நாராயண: ஸர்வம் நாராயண:* " [நாராயண] [திக்குகளும் நாராயணனே; விதிக்குகளும் நாராயணனே; எல்லாம் நாராயணனே] " *புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்* " [பு ஸூ] [எல்லாம் புருஷனே] " *விஸ்வமேவேதம் புருஷ:* " [தை-நா] [இவ்வுலகெல்லாம் பரம புருஷனே] " *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* " [சாந் 3-14-1] [இது எல்லாம் ப்ரஹ்மமே] என்று துன்பத்தில் உழலும் எல்லாச் சேதனரையும், அறிவற்ற அசேதனத்தையுங்கூட நாராயணன் என்றே வேதங்கள் படித்தன. இப்படி எல்லாவற்றையும் ஒன்றென ஓதுவதற்குக் காரணத்தையும், " *ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா திவ்யோ தேவ ஏக ஏவ நாராயண:* " [ஸுபால] [*எல்லா பூதங்களிலும் அந்தராத்மாவாயிருக்கும் அப்ராக்ருதனான தேவன் நாராயணன் ஒருவனே*] " *அந்தர்பஹிஸ்ச நாராயண:* " [நாராயண] " *அந்தர்பஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:* " [தை-நா 11] [எல்லாப் பொருள்களையும் உள்ளும்புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்] "*விஸ்வாத்மானம் பராயணம்*" [தை-நா 11] [ஸர்வாத்மாவாயிருப்பவன் நாராயணன்] " *ஸ பூமிம் விஸ்வதோ வ்ருத்வா* " [பு-ஸூ] [பரமபுருஷன் பூமியை முழுவதும் வியாபித்தான்] "*தஜ்ஜலாந்*" [சாந்- 3-14-1] [ப்ரஹ்மத்திடமே எல்லாம் தோன்றி வாழ்ந்து மறைவதால் எல்லாம் ப்ரஹ்மமென்றது] என்று அருகிலேயே அந்தந்த வேதவாக்கியங்கள் படித்து வைத்தன. "*அந்யஸ்ச ராஜந் ஸ பர:, ததாந்ய: பஞ்சவிம்ஸக:। தத்ஸ்தத்வாதநுபஸ்யந்தி ஹ்யேக ஏவேதி ஸாதவ:॥*" [பாரதம்] [*அரசனே!* பரமாத்மா வேறானவன்; ஜீவனும் வேறானவனே. ஆயினும்,

(முதலாய) **காரணமான.** (நல்லானருளல்லால்) **அறவ னவன் அருளல்லால்.** (நாமமித்யாதி) **அவனுடைய அருளொழிய அல்லாதார் எல்லாருடைய அருளும் பழுது.**

ஜக₃த்காரணபூ₄தனுமாய் ஸர்வவிஷயமான வாத்ஸல்யத்தையுமுடையனானவனுடைய க்ருபையொழிய, ப்ரவித்₃த₄

பரமன் ஜீவனில் அந்தர்யாமியாய் நிற்பதால் இருவரையும் ஒருவராகவே நல்லோர்கள் காண்கிறார்கள்.] "*ஸர்வம் ஸமாப்னோஷி ததோऽஸி ஸர்வ:*" [கீ₃தை 11-40] [நீ எல்லாவற்றையும் வியாபித்திருப்பதால் எல்லாமுமாகிறாய்] "*ஸர்வக₃த்வாத₃நந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்தி₂த:*" [வி-பு 1-19-85] [அனந்தன் எங்கும் பரவியிருக்கையால் நானும் அவனாகவேயிருக்கிறேன்.] என்று இவ்வர்த்த₂ம் உபப்₃ரும்ஹணங்களிலும் விவரிக்கப்பட்டது. ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றென்பது வேத₃ஶாஸ்த்ர விருத்₃த₄மேயாகும். 'ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்யும் இம்மூவரும் ஒத்தவர்; மூவரும் சேர்ந்தே பரம்பொருள் என்னலாமே?' எனில்: "*யதோ வா இமானி*" முதலான வேத₃வாக்கியங்களில் முத்தொழில்களையும் செய்பவன் ஒருவனே என்று ஓதியிருப்பதும், "*ஏகமேவாத்₃விதீயம்*" [சா₂ந்-6-2-1] "*ஏக ஏவ நாராயண:*" [ஸுபா₃ல] "*ஏக ஏவாக்₃ர ஆஸீத்*" [ஐதரேயம் 1-1-1] "*ஸோऽதே தே₃வ ஏக:*" [ஶ்வே-1-10] "*ஏகஸ் ஸ்வதந்த்ரோ ஜக₃தோ ப₃பூ₄வ*" "*ஏக: ஶாஸ்தா ந த்₃விதீயோऽஸ்தி ஶாஸ்தா*" [பா₄ர - ஆஶ்வ 27-1] "*ஏக ஏவ ஜகார்த்த₂க:*" [வி-பு] முதலான நூற்றுக்கணக்கான ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவாக்கியங்களில் ஜக₃த்காரணப்பொருள் ஒன்றே என்று ஓதியிருப்பதும், "*நாராயண பரம் ப்₃ரஹ்ம*" "*நாராயணாத் ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே. நாராயணாத் ருத்₃ரோ ஜாயதே*" முதலான வாக்கியங்களில் நாராயணனைப் பரம்பொருளாகவும், மற்ற இருவரையும் படைப்பவனாகவும் ஓதியிருப்பதும் ஒட்டாது. ஆகையால் நாராயணன் ஒருவனே ஞேயம். பிரமருத்திரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தும் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைச் செய்கிறான் என்றும், விஷ்ணுவாய்

அதி,காரிகளாகையாலே அவர்களை முற்படச்சொன்ன வித்தனை; பழுதாமிடத்தில் அவர்களோடு அல்லாதாரோடு வாசியில்லை. அவனுக்கு வ்யாஜமாய்க்கொண்டு ப,லம் தரிலோ? என்னில், இரண்டும் வ்யர்த்த,ம்.

மான நீரையுடைத்தான ஜக,த்திலுள்ள பலருடைய ப்ர ஸாத,மும் வ்யர்த்த,ம்.

அவதரித்து ரக்ஷணத்தைச் செய்கிறான் என்றும் கொண்டே தீரவேண்டும். வேறு வழியில்லை. ஆகையால் மும்மூர்த்திகளும் ஒன்றென்றும் ஒத்தவரென்றும் சொல்லும் வாத,ங்கள் வேத, சாஸ்த்ரவிருத்,த,மேயாகும். வேத,சாஸ்த்ரங்களை நடுநிலைநின்று ஆராய்வார்க்கு நாராயணன் ஒருவனே பரம்பொருள் என்று தெற்றென விளங்கும் என்று கருத்து. *(அம்மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்)* ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி,தி ஸம்ஹாரங்களைச் செய்வதால் உலகிலுள்ள மற்றுள்ளாரிலும் முக்கியரான அம்மூவருக்குள்ளும் முதல்வனாயிருப்பவன் அலையெறி கின்ற கடல்போன்ற நிறத்தையும் தன்மையையுமுடைய நாராயணனே. *(மூரிநீர்வண்ணன் முதலாவான்)* பொன்னுருவமும் சக்தியுருவமும் ஜக,த்காரணமன்று. மாகடலுருவமே ஜக,த்காரணம். *"நீலதோயத,மத்,யஸ்த,ா வித்,யுல்லேகே,வ"* [தை-நா] என்று வேத,ம் புகழ்ந்த வடிவே ஜக,த்காரணம். *(மூரிநீர் வண்ணன்)* நீரானது உலகெங்கும் வியாபித்திருப்பது போலே பிரமன் உருத்திரன் முதலான எல்லா தே,வதைகளையும் வியாபித்திருப்பவன். மேலே மற்ற தே,வதைகளைப் பேசும் போதும் 'நாமநீர் வையகத்துப் பல்லார்' என்று நீர் சூழ்ந்த வையகஸ்தா,னத்திலே அவர்களை வைத்துப் பேசினாரன்றோ.

பிரமன், உருத்திரன் முதலான மற்ற தே,வதைகளும், தங்களை அடைவார்க்கு அருள்புரிந்து ப,லன் கொடுப்பதாக வேத,சாஸ்த்ரங்களில் படிக்கிறோமே? என்னில், அவர்கள் கொடுக்கும் ப,லன்களெல்லாம் ப,ந்த,கமாகையாலும் அல்பா ஸ்தி,ரமாகையாலும் வீணானவை; நிலையானதும், மிகச்சிறந்ததுமான மோக்ஷப,லத்தைத் தர அவர்களால் இயலாது என்

(முதலாய நல்லான்) பெற்ற தாயாகையாலே பரிவன்.
30. "धर्मज्ञश्शरणागतवत्सलः" (த,ர்மஜ்ஞஶ்ஶரணாக,தவத்ஸல:). மூலைப்பாலிருக்க விஷபானம் பண்ணுவரோ? (நாமம்) நாம

இவனையொழிந்த மற்ற இருவருடைய அருளோடு கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு வாசியற ஸர்வமும் வ்யர்த்த,ம்.

கிறார் மேலே — *(முதலாய நல்லான் அருளல்லால்)* "*காரணம் து த்,யேய:*" [அத,ர்வஶிகை,] [காரணவஸ்துவே தியானிக்கத் தக்கது] என்கிறபடியே காரணவஸ்துவிடம் ப,க்தி செய்து பெறும் அருளே பயனுடையது. கார்ய,மானவரின் அருள் வீணானது. *(நல்லான் அருளல்லால்)* முக்குணமற்றவனும், ஸத்வகு,ணத்தையும் ஸமஸ்த கல்யாண கு,ணங்களையுமுடையவனுமான நாராயணனுடைய அருளே பயனுடையது. ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுடைய பிரமருத்திரர்களின் அருள் வீணானதே யாகும். ராவணன், இரணியன் முதலானோர்க்கு அருள்புரிந்தான் பிரமன். அவ்வருள் அவர்களையும் அழிவிலே கொண்டு போய்விட்டது. வரங்கொடுத்த இவனையும், உலகையும் வருத்திற்று. ப,ஸ்மாஸுரன், பா,ணாஸுரன் முதலானோர்க்கு வரங்கொடுத்தான் உருத்திரன். அவ்வருள் அவர்களுக்கும், வரங்கொடுத்த இவனுக்கும் ஆபத்து விளைத்தது. நல்லானை நாராயணனே அவ்வாபத்திலிருந்து பிரமருத்திரர்களை ரக்ஷிக்க வேண்டி வந்தது. இவனுடைய அருள் அப்படிப் பழுது பட்டது என்பதற்குச் சரித்திரமே கிடையாது. *(நாமநீர் வையகத்துப் பல்லாரருளும் பழுது)* முதலானோரான பிரமருத்திரர்களுடைய அருளே இத்தகையதாயிருக்க, உலகிலுள்ள மற்ற தே,வதைகளின் அருளைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? *(நாமநீர் வையகத்துப்பல்லார்)* பிரஸித்,த,மான நீர் சூழப்பெற்றதான உலகிலுள்ள மற்ற தே,வதைகள். "ஊரி நீர் வண்ணன்" [வியாபித்திருக்கும் நீர் போன்ற தன்மையையுடையவன்] என்று அவனைச் சொல்லுகையாலே, "நாமநீர் வையகத்துப்பல்லார்" என்று நீர் சூழப்பெற்ற வையகமாக வைத்து இவர்களைப் பேசுகிறார். இப்படி இவர்களையும் வியாபித்திருப்பவனாகையாலே, இவர்களுடைய அரு

மாத்ரரான பல்லாரென்னுதல், ப்ரஸித்$_{3}$த$_{4}$மான நீர் வையக மென்னுதல். (பல்லார்) கீழ்ச்சொன்ன ப்$_{3}$ரஹ்மருத்$_{3}$ராதி,

---

அன்றிக்கே, 'நீர் சூழ்ந்த பூ$_{4}$மியில் காமமாத்ரமானை பல்லா ரருளும் பழுது' என்னவுமாம். தான் ப$_{4}$லியாதவளவன்

ளும் உண்மையில் அவனுடைய தூண்டுதலாலேயே உண்டா வது என்று உணர்த்துகிறார். *(பல்லார் அருளும் பழுது)* ரஜஸ் தமம் கலந்த அவர்களிடமிருந்து உண்டாகும் அருளாகை யாலே, அதனால் கிடைக்கும் ப$_{4}$லன், அண்டினவர்களை மேலும் மேலும் ஸம்ஸாரத்திலேயே கட்டிவைப்பதாகவும், அல்பமாகவும் (தாழ்ந்ததாகவும்), அஸ்தி$_{2}$ரமாகவும் (நிலையற்ற தாகவும்) இருக்கும். ஆகையால் அவர்களுடைய அருள் வீணானதே. நாராயணன் ஒருவனுடைய அருளே பயனுடை யது என்கிறார்.

" யோ யோ யாம் யாம் தநும் ப$_{4}$க்த: ஶ்ரத்$_{3}$த$_{4}$யார்ச்சிது
மிச்ச$_{2}$தி।
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ஶ்ரத்$_{3}$த$_{4}$ாம் தாமேவ வித$_{3}$த$_{4}$ாம்யஹம்॥
ஸ தயா ஶ்ரத்$_{3}$த$_{4}$யா யுக்தஸ் தஸ்யாராத$_{4}$நமீஹதே।
லப$_{4}$தே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந்॥
அந்தவத்து ப$_{2}$லம் தேஷாம் தத்$_{3}$ப$_{4}$வத்யல்பமேத$_{4}$ஸாம்।
தே$_{3}$வாந் தே$_{3}$வயஜோ யாந்தி மத்$_{3}$ப$_{4}$க்தா யாந்தி மாமபி॥"
(கீ$_{3}$தை 7.21, 22, 23)

[என்னுடைய *ஶரீரமாயிருக்கும்* எந்தெந்த தே$_{4}$வதைகளிடம் ப$_{4}$க்திசெய்யும் எவனெவன் ஶ்ரத்தையுடன் அவர்களை அர்ச்சிக்க விரும்புகிறானோ, அவனவனுக்கு நான் அந்த ஶ்ரத்தையையே நழுவாதபடி செய்கிறேன்; அந்த ஶ்ரத்தையோடு கூடிய அவன் அந்தந்த தேவதையை ஆராதிக்கிறான். என்னாலேயே கொடுக்கப்படும் (அல்பாஸ்தி$_{2}$ர) காமங்களை அந்த தே$_{4}$வதை யிடமிருந்து பெறுகிறான். *புல்லறிவாளர்களான அவர்கள் பெறும் பலன் நிலையற்றதாகிறது.* மற்ற தே$_{4}$வதைகளைத் துதிப்பவர்கள் (நிலையற்றவரும் தாழ்ந்தவருமான) அந்த தே$_{4}$வதைகளையே அடைகின்றனர். என்னிடம் ப$_{4}$க்தி செய்ப வர்கள் (நிலையானவனும், மிகச்சிறந்தவனுமான) என்னை

கள் அகப்பட. தனித்தனியும் திரளவும். (பழுது) வ்யர்த்தம். 15.

16. பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அஞ்சி
அழுதே னரவணைமேற் கண்டு—தொழுதேன்
கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி.

திக்கே பகவத்ப்ரஸாதத்தையும் விலக்குகையாலே 'பழுது' என்கிறார். 15.

அடைகின்றனர்.] என்று கீதையில் கண்ணனும் இதை மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்தான். *(நீர் வையகத்து காமம் பல்லாரருளும் பழுது)* என்று கூட்டி, நீர் சூழ்ந்த பூமியிலே வெறும் *பெயர் மாத்திரமான* மற்ற தேவதைகளின் அருள்கள் வீணானவை என்றும் கொள்ளலாம். 'அருள்' என்று பெயரேயொழிய, உண்மையில் இவை அருளல்ல என்று கருத்து. தான் அந்த ஸ்வர்கபலத்தைக் கொடுக்காததோடன்றியில், அதைக் கொடுக்கவல்ல பகவானுடைய அருளையும் தடைசெய்கையாலே 'பழுது' *(வீணானது)* என்கிறார். நிற்க. "*அரன் காரணன்*" என்னும் பாட்டு சிவவிஷ்ணு ஸாம்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்று மனக்துணிந்து சொல்லும் மேதாவிகள் இப்பாசுரத்திற்கு என்ன பொருள்கொள்கிறார்கள் என்று தெரியவேண்டும். [கீதையிலும் தேவதாஸாம்யம் சொல்லியிருக்கிறது என்னுமவர்கள் மேலே எடுத்த கீதா ச்லோகங்களுக்கும் பொருளுரைக்க வேண்டும்.]

"மூவருள்ளும் முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்" என்கையாலே, கடல் நீர் வையகத்தை வியாபித்திருப்பதுபோலே பிரமருத்திரர்களை வியாபித்திருப்பவன் என்றும், கடல்நீரே மேகமாகவும், நதிகளாகவும் உருவெடுப்பதுபோலே, தான் விஷ்ணு முதலான அவதாரங்களைச் செய்து உலகளிப்பவன் என்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. 15.

பதவுரை:— கடல் ஓதம் — திருப்பாற்கடலில் அலைகளானவை, **கால் அலைப்ப** —(தன்) திருவடிகளிலே அடிக்க, **கண்வளரும்**—(அதனாலே) துயிலுமவனாய், **செம் கண்**— சிவந்த திருக்கண்களை உடையவனாய், **அடல் ஓத வண்ணர்**— நெருங்கிய அலைகள் போன்ற நிறத்தையுடையவனான எம்பெருமானுடைய, **அடி** — திருவடிகளை, **அரவு அணைமேல் கண்டு**— திருவனந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின்மேல் கண்டு, **தொழுதேன்**—(இன்று) வணங்கினேன் ; **பல பகலும்**— (முன்சென்ற) அநாதி₃காலமும், **பழுதே போயின என்று**— வீணாகக் கழிந்தன என்று, **அஞ்சி அழுதேன்**—பயந்து அழுதேன்.

அவ:— **பதினாறும் பாட்டு. (**பழுதே**) நல்லானருள் பெற்ற எனக்கு ஸோகமுண்டாயிற்று என்கிறார்.**

அவதாரிகை:— இதரதே₃வதைகளைப் பற்றி இவ்விஷயத்தை இழந்த நாட்டார் இழவைப் பரத்வநிஷ்கர்ஷமுகத்தாலே பரிஹரித்தவர், அநாதி₃காலம் இதரதே₃வதைகளையும் இதரஸாத₄னங்களையும் பற்றி இவ்விஷயத்தை அகன்று திரிந்த தம்மிழவை நினைத்து ஸோகிக்கிறார்.

உரை:—ஸௌகுமார்யாநுரூபமாகக் கடலின சிறுதிவலைகளானவை, அடைகுத்துவாரைப்போலே அநுகூலமாகத்

அவதாரிகை:— மற்ற தெய்வங்களைப் பற்றி ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை இழந்த உலகினர் இழப்பை, சென்ற பாசுரத்தில் ப₄க₃வத்பரத்வநிர்ணயம் செய்து போக்கியவர், தாமும் அநாதி, காலமாக மற்ற தே₃வதைகளையும், மற்ற உபாயங்களையும் பற்றி ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை விட்டு அகன்று திரிந்து தன் புற்றதை நினைத்து வருந்துகிறார்.

வ்யா:— (கடலோதம் காலலைப்ப) "புஷ்பஹாஸ:" [விஷ்ணுஸஹ] [மலரின் மென்மியவன்] என்கிற திருநாமத்தில் சொல்லப்பட்ட திருமேனியின் மென்மைக்குத் தக்கவாறு கட

வ்யா:— (பழுதே பலபகலும் போயினவென்றஞ்சி யழுதேன்) **போனகாலம் அநாதி, வருங்காலம் அநந்தம், இத்தோடொத்த காலமிறே போயிற்று என்று அழுதேன்.**

திருவடிகளை ஸ்பர்சிக்க அதனாலே பள்ளிகொண்டருளுமவனாய், வாத்ஸல்யத்தாலும், ஐச்வர்யத்தாலும் குதறிச் சிவந்த திருக்கண்களை உடையனுமாய், அநுபவிக்கப்புக்கவர்களை அபிபவித்து எழ வீசுகிற ஸௌந்தர்யதரங்கங்களோடு கூடின வடிவையுடையனுமானவனுடைய திருவடிகளை, வெளுத்த நிறத்தையுடையனை திருவனந்தாழ்வா

னின் நிறுவலைகள், துடையைப் பிடித்துவிடுவாரைப்போலே திருவடிகளைப்பிடித்துவிடுகின்றன. *(கண்வளரும்)* அதனாலே மெய்மறந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறான் ஸர்வேச்வரன். *(செங்கண்)* கண்வளர்ந்தருளும்போதும் சேதனரிடம் வாத்ஸல்யத்தால் ஜகத்ரக்ஷண சிந்தையிலே ஈடுபட்டிருக்கிறான் ஸர்வேச்வரன். உலகில் வாத்ஸல்யமும், ஐச்வர்யமும் மிக்கிருப்பவர்களுக்குக் கண்கள் சிவந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். எல்லாச் சேதனருக்கும் ஈச்வரனாகவும், எல்லாரிடமும் வாத்ஸல்யமுடையவனாகவுமிருக்கும் இவனுக்கு யோகநித்ரை செய்யும் சமயத்திலும் கண்கள் செந்தாமரைபோலே குதறிச் சிவந்திருப்பதில் வியப்பில்லையன்றோ. *(அடலோத வண்ணர்)* தன்னை அநுபவிக்கப்புகுந்தவர்களின் மீது மோதி அவர்களை முழுகவைத்து வெல்கின்றன இவனுடைய திருமேனியின் அழகலைகள். அடல் ஓத வண்ணர் – வெற்றி கொள்கின்ற அழகலைகளோடு கூடிய வடிவையுடையவர் *(கடலோதம் கண்வளரும் அடலோதவண்ணர்)* பாற்கடல்மேலே ஓர் கருங்கடல் பள்ளிகொண்டாற்போலேயிருக்கை. *(அடி)* கைக்குழந்தைக்குத் தாய் முலைபோலே சேஷபூதர்க்கு தாரகமான திருவடிகளை. *(அரவணைமேல் கண்டு)* பொன்தகட்டில் பதித்த மாணிக்கம்போலே. வெள்ளைநிறத்தையுடைய ஆதி, சேஷனாகிற படுக்கையின் மேலே இருப்பதை. அவன் மயர்வற அருளிய மதிநலத்காலே கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேன். *(கண்டு தொழுதேன்)* கண்டால் தொழுதல்லது நிற்கவொண்

இழவுக்கு அழுதாராகில் அச்சமாவதென்? வருமத்தைக் குறித்தன்றோ அஞ்சிற்று என்னில்; அதி,காரி நாலுகில் போனகாலம்போலே ஆகிறதோ வருகிற காலமும் என்கிறார்.

ளுகிற படுக்கையின்மேலே ஜ்ஞானஸாக்ஷாத்காரமுகே,ந கண்டு அநுப,வித்துத் தத,நந்தரப,ாவியான தொழுகையிலும் அந்வயிக்கப்பெற்றேன். இப்படி அநுப,வத்தோடே அடிக் கழஞ்சுபெற்றுச் செல்லுகைக்குறுப்பான கீழ்க்கழிந்த கால மெல்லாம் ஒன்றொழியாதபடி வ்யர்த்த,மே போய்விட்டதே! என்று கண்ணநீர் வெள்ளமிடவிருந்து சோகித்தேன்.

ளுதே! *"யத,ார்ஹம் கேஸவே வ்ருத்திம் அவஸா: ப்ரதி பேதி,ரே"* [ப,ார ஸபா 75] [தங்களையும் மீறிக் கேசவனிடத்தில் உசிதமான மரியாதைகளைச் செய்தனர்.] என்று துரியோதனன் முதலான எதிரிகளையும் கண்டவுடன் ஈடுபடுத்தும் வடிவழகு என்னை ஈடுபடுத்தச் சொல்லவேணுமோ?

(பலபகலும் பழுதே போயினவென்று அழுதேன்) பலநாட்கள் வீணாகவே போய்விட்டனவே என்று கண்ணீர்விட்டு அழுதேன். *(பலபகலும்)* ஒருநாளா? இரண்டுநாளா? அநாதி,யான காலமெல்லாம் போயிற்றே என்று அழுதேன். *(பழுதே)* ஒரு பகுதி பழுதாகவும், ஒருபகுதி பயனுள்ளதாகவுமாகவோ கழிந்தது? எல்லாக்காலமும் வீணாகத் தொலைந்தன்றோ போயிற்று! *(போயின)* அணைக்குக் கீழ்க்குப்பட்ட நீரை மீட்க முடியாததுபோலே, போனநாள் போனதுதானே! மீட்க வொண்ணாதே! *(அஞ்சி அழுதேன்)* போனநாளைக்கு அழுதது ந்யாயமே; ப,யப்படுவது எதற்காக? எனில்: இத்தனை நாளையும் இழக்கவிட்டவன் நான்; என் கர்மமும் குறியழியாமல் கிடக்கிறது; வருகின்ற காலத்தையும் இழக்கவிட்டுவிடுவேனோ? என்று வருங்காலத்தைக் குறித்து அஞ்சுகிறார்.

"காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு தி,க்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத।
ஶரீரே ச க,தௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்,ப,யம்॥"
[ஜிதந்தே 1-9]

31. "यश्च रामं न पश्येत्तु यं च रामो न पश्यति। निन्दितस्स वसेल्लोके स्वात्माप्येनं विगर्हते॥" (யஶ்ச ராமம் ந பஶ்யேத்து யம் ச ராமோ ந பஶ்யதி। நிந்தி₃தஸ்ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விக₃ர்ஹதே ॥) என்று சொல்லுகிறது பெருமாளுடைய ஒருநாளை இழவுக்கிறே. (கடலோதம் காலலைப்ப) திருவடிகளை, கடலோதமானது துடைகுத்து மாபோலே அலைப்ப. (கள்வளருமித்யாதி₃) (அரவணைமேல் கண்டு தொழுதேன்) தகட்டிலழுத்தின மாணிக்கம்போலே.

அவ:—பண்டு உபாயாந்தரங்களிலும் தே₃வதாந்தரங்களிலும் ப்ரவணனாயிழந்தேன் என்று சொல்லுகிறார்.

கீழ் இழவுக்கடியான நம்முடைய கர்மம் இப்போதும் குறியழியாதே கிடக்கையாலே, மேலுள்ள காலத்திலும்

[அடியவர்களை நழுவவிடாதவனே! (மோக்ஷோபாயங்களான) எல்லாப் புண்யகாலங்களிலும், எல்லா திசைகளிலுமுள்ள புண்யக்ஷேத்ரங்களிலும், (த₃ர்மஸாத₄னமான) சரீரத்திலும், சரீராந்தரக₃தியிலும் அடியேனுக்கு மிகுந்த ப₄யமிருக்கிறது.] என்கிறபடியே காலத்தைக் குறித்தும் அஞ்சவதுண்டன்றே. (அழுதேன்) அயோத்தியில் வசிக்கும் ஜனங்கள்

"யஶ்ச ராமம் ந பஶ்யேத்து யஞ்ச ராமோ ந பஶ்யதி ।
நிந்தி₃தஸ் ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம்
விக₃ர்ஹதே ॥" [ரா அ 17-14]

[எவனொருவன் ராமனைப் பார்க்கவில்லையோ, எவனை ராமனும் கடாக்ஷிக்கவில்லையோ, அவன் உலகத்தில் நிந்திக்கப்பட்டவனாய் வாழ்வான். தன்னுடைய மனமும் இவனை நிந்திக்கும்.] என்கிறபடியே, பெருமாளுடைய ஒருநாளைப் பிரிவுக்கு இப்பாடுபட்டால், காலமெல்லாம் இழந்ததற்குக் கண்ணீர்விடச் சொல்லவேண்டுமோ ?

"யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம் வாபி வாஸுதே₃வோ ந
சிந்த்யதே ।
ஸா ஹாநிஸ்தந் மஹச்சி₂த்₃ரம் ஸா ப்₄ராந்தி: ஸா ச
விக்ரியா ॥"

வ்யா:— (பழுதே) பழுதும் பழுதல்லாததும் கூடப் பெற்றேனே? (பலபகல்) இழந்த அநாதி காலம் பலவாய் அதுக்கு அநந்தரம் அநந்தகாலமானபடி. (போயின) போன நீர்களைக் கோலவோ? வரும் காலமும் பழைய காலமும் ஒன்று; பழைய நானே இன்னம் அப்படியாகில் செய்வதென்? என்கிறார். 32. "காலேஷ்வபி ச" (காலேஷ்வபி ச) (அரவணை மேல்கண்டு) பர்யங்கவித்யையிற்படியே பூர்ணமாகக் கண்டேன். (கண்டுதொழுதேன்) கண்டால் செய்யும் தொழில். (காலல்லப்) சிறு திவலை துடைருத்த. (சொங்கண்) வாத்ஸல்யம் தோற்றுகை. (அடலோதம்) நெருங்கின ஓதம். 16.

17. அடியும் படிகடப்பத் தோள்திசைமேற் செல்ல
முடியும் விசும்பளந்த தென்பர்—வடியுகிரா
லீர்ந்தான் இரணியன தாகம் இருஞ்சிறைப்புள்
ளூர்ந்தான் உலகளந்த நான்று.

பதவுரை:— வடி உகிரால்—கூர்மையான நகத்தால், இரணியனது ஆகம்—இரணியனுடைய மார்பை, ஈர்ந்தான்—பிளந்தவனும், இரு சிறை புள்—பெரிய இறகுகளையுடைய பக்ஷியாகிய கருடனை, ஊர்ந்தான்—நடத்துபவனுமான எம்பெருமான், உலகளந்த நான்று—திருவுலகளந்தருளின போது, அடியும்—திருவடியும், படி கடப்ப—பூமியை அளந்து கொள்ள, தோள்—திருத்தோள்கள், திசைமேல் செல்ல—திக்குகளுக்கு மேலே செல்ல, முடியும்—கிரீடமும், விசும்பு—ஆகாசத்தை, அளந்தது—வியாபித்தது, என்பர்—என்று (ஞானிகள்) சொல்லுவார்கள்.

இவ்வநுபவத்துக்குக் குறைந்தல் வரில் செய்வதென்?என்று பயப்பட்டு அழுதேன். 16.

[ஒரு முஹூர்த்தமாவது, க்ஷணமாவது வாஸுதேவன் நினைக்கப்படாமலிருந்தானாகில் அதுவே பேரிழவு; அதுவே பெருந்துக்கம்; அதுவே பெருமயக்கம்; அதுவே மாவிகாரம்] என்று ரிஷிகள் இப்பாடுபடும்போது ஆழ்வார்கள் அழுவதற்குக் கேட்கவேணுமோ? 16.

அவ:— பதினேழாம் பாட்டு. "ஸம்ஸாரத்தில் நினைத்த படியெல்லாம் அநுபவிக்கப்போமோ? பரமபதத்திலே போனாலன்றோ அநுபவிக்கலாவது" என்ன; "இங்கே வெள்ள மிட்டவன்றுதான் பெற்றேனோ!" என்கிறார்.

அவதாரிகை:— *திருப்பாற்கடலிலே சென்று கிட்ட வேண்டும்படி தூரமாய் காணிருந்தேனோ? அவன்தானே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்து நாதிதூரகம் பண்ணுகிற்கச்செய்தேகிடீர் நான் இழந்தேன் என்கிறார்.*

உரை:— கூர்மையான திருநகத்தாலே ஹிரண்யாஸுரனுடைய—தேவர்கள் வரபலத்தாலே மிடியற வளர்ந்த முரட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்டவனாய், பெரிய சிறகையுடையவனான பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸ்வைரமாக நடத்தியருளினவன் ஆஸ்ரிதனான

அவதாரிகை:— அடலோத வண்ணரடியைத் தொழாமல் பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அழுதேன் என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். "அத்திருப்பாற்கடலாவது வெகுதூரத்திலிருப்பதால் இழந்தாலுமிழக்கலாம்; அவனே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைத்து அடிப்பொடித்தானம் செய்தபோதுமன்றோ நான் இழந்துவிட்டேன் பாவியேன்" என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:— (*வடிவுகிரால் இரணியனதாகம் ஈர்ந்தான்*) கூர்மையான திருநகத்தாலே இரணியனுடைய மார்பைக் கிழித்தான். (*வடிவுகிரால் ஈர்ந்தான்*) ஓர் ஆயுதமும் தேவையாயிருந்ததில்லை. நகத்தைக்கொண்டு நாரைக் கிழிப்பதுபோலே கிழித்தான். எதைக் கிழித்தான்? எனில்: (*இரணியனது ஆகம்*) தேவர்களிடமிருந்து பெற்ற வரபலத்தாலே குறைவில்லாமல் கொழுத்து வளர்ந்திருக்கும் இரணியனுடைய முரட்டு மார்பை. (*ஈர்ந்தான்*) விளையாட்டாகக் கிழித்தவன். (*இருஞ்சிறைப் புள் ஊர்ந்தான்*) கஜேந்திராழ்வானைப் போன்ற அடியாரை ரக்ஷிப்பதற்காகப் பலகால் பெரிய சிறகையுடையவனான கருடனின் மேல் ஏறி வந்தவன். (*உலகளந்த நான்று*)

வ்யா:— (அடியும் படி கடப்ப) "கோலமாமென் சென்னிக்கு" என்னும் திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமோடையும் அளப்ப. (தோள் திசைமேல் செல்ல) திருத்தோள்கள் தி₃க்குகளிலே செல்ல. (முடியுமித்யாதி₃) திருவபி₄ஷேகமும் அண்ட₃பி₄த்தியளவும் நிமிர்ந்தது. (வடியித்யாதி₃) கூரிய உகிராலே ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்தான். (இரும் சிறையித்யாதி₃) பெரியதிருவடி முதுகிலிருக்கப் பொருத மருது, வான திருவடிகளைக்கொண்டு உலகளந்த அன்று – அடியும் படி கடப்பத் தோள் திசைமேற்செல்ல முடியும் விசும்பளந்தது என்கிறுர். நான் கேட்டார்வாய் கேட்டுப்போமத்தனை என்கிறுர்.

இந்த்₃ரன் கார்யம் செய்கைக்காகத் திருவுலகளந்தருளின காலத்திலே "கோலமாம் என்சென்னிக்கு" என்கிறபடியே, என் தலைக்கு அலங்காரமாக நான் ஆசைப்பட்டிருக்கும் திருவடிகள், காடும் ஓடையுமான பூ₄மியை அளந்து கொள்ள, பிராட்டியைப் பரிஷ்வங்கி₃க்கக்கடவ திருந்தோள்களானவை இடமுடையும்படி திக்₃குகளின்மேலே வளர்ந்துசெல்ல, திருவபி₄ஷேகமும், அபரிச்சே₂த்₃யமான ஆகாஶத்தை முசிவற நிமிர்ந்து அளவுபடுத்திக்கொண்டது என்று தத்வவித்துக்களான ருஷிகள் சொல்லாநிற்பர்கள்.

இந்திரன் காரியம் செய்வதற்காகத் திருவுலகளந்தருளின போது. (அடியும் படிகடப்ப) "கோலமாம் என் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரை கழலே" [திருவாய் 4.3-6] என்கிற படியே என் தலைக்கு அலங்காரமாக நான் ஆசைப்படும் திருவடிகள் காடும் ஓடையுமான பூ₄மியையெல்லாமன்றே அளந்து கொண்டது! (தோள் திசைமேல் செல்ல) பெரிய பிராட்டியாரை அணைக்கும் தோள் திக்குகளின்மேலே வளர்ந்து செல்ல. (முடியும் விசும்பளந்தது என்பர்) திருமுடியும் அளவிட முடியாத ஆகாசமனைத்தையும் வருத்தமில்லாமல் நிமிர்ந்து அளந்து கொண்டது என்று உண்மையறிந்த ரிஷிகள் உரைப்பார்கள். தானே வந்து அனைவர் தலையிலே

அவ:— 'பழுதென்?' என்னில், 'இன்று கதை கேட்க விருந்தேன்' என்பாரிறே.

வ்யா:—(அடியும் படி கடப்ப) சென்று காணவேண்டும் திருவடிகள் தானே வந்து பூமியை அகப்படுத்திக்கொண்டது. தோள் திக்குகளை எல்லை கண்டது. முடியும் அபரிச்சேத்ய மான ஆகாசத்தை அளவுபடுத்திற்று. நின்றார் நின்றபடியே வெற்றிகொள்ளுமாபோலே. (வடியித்யாதி) ஓரிடத்திலே விரோதி நிரஸநம் பண்ணி ஓரிடத்திலே சென்று முகம் காட்டுமளவன்றிறே ஜகத்துக்கெல்லாம் ஏககாலத்திலே உதவின இது. 17.

18. நான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண்(டு) உறிவெண்ணெய்
தோன்றவுண் டான்வென்றி சூழ்களிற்றை—யூன்றிப்
பொருதுடைவு கண்டானும் புள்ளின்வாய் கீண்டானும்
மருதிடைபோய் மண்ணளந்த மால்.

பதவுரை:— நான்ற முலை தலை—தொங்குகிற ஸ்தனத்தி லிருக்கிற, நஞ்சு உண்டு—விஷத்தை அருந்தி, உறி—உறி யில் வைத்த, வெண்ணெய்—வெண்ணெயை, தோன்ற

'தானேவந்து தலையிலேயிருந்தவன்று இழந்து இன்று கேட்டார் வாய் கேட்பதே காண்' என்று வெறுக்கிறார். 17.

யும் இருந்தவன்று இழந்த பாவியேன் என்று பெறப்போகிறேன்? (என்பர்) அன்று அநுபவிக்கப்பெறாமல் இன்று கதை கேட்கவன்றோ இருந்தேன் என்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார். (இரணியனதாகம் சார்ந்தான் புள் ஊர்ந்தான் உலகளந்த சான்று) ஓரிடத்திலே ஓரடியானுக்கு விரோதியை யழித்து உதவின நரசிம்மாவதாரத்தின்போது இழந்ததில் வியப் பில்லை; கஜேந்திரனுக்குப் புள்ளூர்ந்து காட்சியளித்தபோது இழந்ததிலும் வியப்பில்லை. எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைத்த திரிவிக்கிரமாவதாரத்தின் போதுமன்றோ இழந்து விட்டேன் என்கிறார். 17.

உண்டான்—(திருடி) எல்லாரும் அறியும்படியாக அமுது செய்தவனும், **வென்றி சூழ் களிற்றை**-வெற்றியையும் சூழ்ச்சியையுமுடைய யானையாகிற குவலயாபீடத்தை. **ஊன்றி பொருது**—தரித்து நின்று சண்டைசெய்து, **உடைவு கண்டானும்**—அழித்தவனும், **புள்ளின் வாய்**—கொக்காய் வந்த பகாஸுரனுடைய வாயை. **கீண்டானும்** — கிழித்தவனும், **மருது இடை போய்**—இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவே தவழ்ந்துபோய், **மண்ணளந்த** — உலகங்களை அளந்து கொண்ட, **மால்**—ஸர்வாதிகனான எம்பெருமானேயாவான்.

அவ:— பதினெட்டாம் பாட்டு. திருவுலகளந்ததிலேயோ இழந்தது. அத்தோடொக்க வரையாதே தீண்டிப் பரிமாறின க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் இழந்திலேனோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (கான்ற இத்யாதி) இவன் தன்னுடைய வாயை முலையிலே வைக்க ஸ்வரூபாபத்தியைப் பெற்றாள் அவள்.

அவதாரிகை:— கடலிற்கிடையிலும் அங்குநின்றும் வந்து ஞாலத்தூடே நடந்தவிடத்திலும் இழந்தவளவோ? இடக்கை வலக்கையறியாதாரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்தவிடத்திலும் இழந்தேனிறே! என்று சோகிக்கிறார்.

உரை:—பேய் வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வந்த பூதனையுடைய பாலின் கநத்தாலே சரிந்து நாலுகிற

அவதாரிகை:— கடலிற் கிடந்தபோதும், அங்கிருந்து வந்து ஞாலத்தூடே நடந்தபோதும் இழந்தது மாத்திரமோ? இடக்கை வலக்கை அறியாத இடையரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே ஸர்வஸுலபனாக வந்து பிறந்தபோதும் இழந்தேனன்றோ! என்று வருந்துகிறார்.

வ்யா:— (*கான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண்டு*) பேய் வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்ட பூதனையின் தொங்கும்

ஆரேனுமாக இவனை ஸ்பர்சித்தார்க்கு ஸ்வரூபாபத்தி தப்பாது; எல்லாருக்கும் வந்தேறி போம். 33. "स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" (ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே) என்கிறபடியே. (உறிவெண்ணெய் தோன்ற வுண்டான) உறியிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயைக் கண்டு எட்டி உண்டு. களவு தோற்றும்படி உண்டான். (வென்றி சூழ்களிற்றை) வென்றி மிக்க களிற்றை. வெற்றியை உடைத்தாய், இவனைச் சூழ்க்க நினைத்த களிற்றை என்றுமாம். (ஊன்றி) "ஆனைப்பூசல்" என்றிராதே கிட்டி. "மருப்பொசித்த பாகன்" என்னும்படியே.

முலையிலுண்டான நஞ்சை அவள் பிணமாய் விழும்படி அமுதுசெய்து, உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை யசோதாதிகள் கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படி அமுதுசெய்தருளினவனாய், வெற்றியையுடைத்தாய், எதிர்த்தவர்களைத் தப்பாமல் சூழ்த்துக்கொள்ள வல்ல குவலயாபீடத்தை கஜயுத்தத்துக்கு தேசிகரான

முலையிலுள்ள விஷத்தை அவளுடைய உயிரோடு உண்டு. (கான்ற முலை) பாலின் மிகுதியாலே சரிந்து தொங்குகிறபடி. வஞ்சகப்பாலைக் கண்ணன் உறிஞ்சியவுடன் பண்டை வடிவு பெற்ற பேய்ச்சிமுலை பைபோலே தொங்கியபடியைச் சொல்லுவதாகவுமாம். (உறி வெண்ணெய் தோன்ற உண்டான்) உயரமான உறிகளிலே ஆய்ச்சியர் நன்கு ரக்ஷித்து வைத்த வெண்ணெயை— உபாயங்களாலே எட்டிப்பிடித்து உண்டான்; அன்றிக்கே, பார்ப்பவர்களுக்கெல்லாம் இவனே கள்வன் என்று தோற்றும்படியாக உண்டான் என்றுமாம். களவு செய்து உண்டதுதான் உண்டான், களவு வெளிப்படாதபடி ஒளித்துண்ணத் தெரியவில்லையே! கோபாலர் முதலானோரும் ஏசும்படி அனைவர்க்கும் தெரியும்படியன்றோ வெண்ணெய் களவு செய்துண்டது! இதென்ன சிறு பிள்ளைத்தனம்! (தோன்ற உண்டான்) எதிரிகளுக்கும் தோன்ற உண்டபோதும் தோற்றவில்லையே பாவியேனுக்கு! (வென்றி சூழ்களிற்றை) வெற்றியை உடையதாய், எதிர்த்தவர்களைத் தவறாதபடி சூழ்ந்துகொள்ளவல்ல குவலயாபீட யானையை. தன்னைச் சூழ்ந்துகொள்ள நினைத்த யானையை என்றுமாம். வெற்றிமேல் வெற்றியாகப் பெற்றதாய், தோல்வியறியாத

(பொருதுடைவு கண்டானும்) பசலைக்கலம்போலே உடையும்படி கண்டவன். "இடைவுகண்டான்" என்றுமாம். (புள்ளின் இத்யாதி₃) "மண்ணளந்த மால்" என்று—திருவுலகளந்தருளின நீர்மை பின்னாட்டுகிறது. க்ருஷ்ணவதாரத்துக்கும் திருவுலகளந்தருளினவிடத்துக்கும் அழகும் ஸௌலப₄த்₄யமும் ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதமுமுள்ளிட்டவை இரண்டிடத்துக்கும் ஒத்திருக்கும்.

வர்களைப்போலே உறைக்க நின்று பொருது தலையெடுக்க மாட்டாமல் உருவழிந்து உளுக்காம்படி பண்ணினவனும், தன்னை விழுங்க வந்த ப₃காஸுரன் வாயைக் கிழித்துப் போகட்டவனும் யமளார்ஜுனங்களின் நடுவே அவை வேர்பறிந்து விழும்படி தவழ்ந்துபோய் பூ₄மி முதலான லோகங்களை அளந்துகொண்ட ஸர்வாதி₄கன் கிடீர்!

யானையை என்றுமாம். வெற்றியையும், சூழ்ச்சியையும் உடைய யானையை என்னவுமாம். (*ஊன்றிப் பொருது உடைவு கண்டானும்*) யானைப்போரில் வல்ல யானைப்பாகர்களைப் போலே உடையச்செய்தவனும். "மருப்பொசித்த *பாகன்*" [திருச்சந்த 52] என்றாரன்றோ திருமழிசைப்பிரானும். (*உடைவு கண்டானும்*) மறுபடி தலையெடுக்க முடியாதபடி உருவழிந்து, உளுத்தப்போன மூங்கில்போலே உடைந்து போகும்படி செய்தவனும். "இடைவுகண்டான்" என்று பாட₂மாய், சிதைந்து உளுத்துப்போம்படி பண்ணினான் என்றுமாம். ஆயுத₄த்தை உருவினவுடன் உறை சுருங்கிப்போவதுபோலே, கொம்பைப் பிடுங்கியவுடன் இவ்யானை சுருங்கிப்போகும்படி பண்ணினான் என்றுமாம். (*புள்ளின் வாய் கீண்டானும்*) தன்னை விழுங்கவந்த ப₃காஸுரன் [கொக்குருவோடு வந்தவன்] வாயைக் கிழித்துப் போகட்டவனும். (*மருதிடைபோய்*) இரட்டை மருத மரங்களினிடையே, அவை வேர் பறிந்து விழும்படித் தவழ்ந்துபோய். (*மண்ணளந்தமால்*) திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் பூ₄மி முதலான உலகங்களை அளந்துகொண்ட ஸர்வேஶ்வரனன்றோ. (*மண்ணளந்தமால்*) "உலகளந்த நான்று" என்று சென்ற பாசுரத்தில் சொன்ன நீர்மை பின்னாட்டுகிறபடி.

(நான்ற இத்யாதி,) தன் க்ருத்ரிமமான பால் போனவாறே அந்த முலை பையானபடி. (தோன்றவுண்டான) சிகு பாலாதிகளும் ஏசும்படி (வென்றியித்யாதி,) வெற்றியையும் சூழ்ச்சியையும் உடைய. (ஊன்றி) த,ரித்து நின்று. (உடைவு) கருவிப்பைபோலே ஆக்கினபடி. (மண்ணளந்த மால்) பின்னுட்டினபடி. 18.

19. மாலும் கருங்கடலே என்னோற்றாய் வையகமுண்
டாலி னிலைத்துயின்ற வாழியான்—கோலக்
கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள் என்றும்
திருமேனி நீதீண்டப் பெற்று.

பதவுரை:— வையகம் உண்டு—உலகத்தை உண்டு. ஆலினிலை—ஆலமரத்தின் இலையில், துயின்ற—கண்வளர்ந்தருளியவனும், ஆழியான்—ஸமுத்,ரசாயியாயிருப்பவனும், கோல கருமேனி—அழகிய கறுத்த மேனியையும், செங் கண்—சிவந்த திருக்கண்களையுமுடையவனும், மால்—

வரையாதே தீண்டுகையும், அழகும், ஆனைத்தொழிலும் முதலான ஸ்வப,ாவஸாத,ர்மயத்தாலே க்ருஷ்ணனோடே த்ரிவிக்ரமனைச் சேர்க்கிறார். இவள் முலையைப் பற்றி அமுதுசெய்தவாறே பழைய பேய் வடிவோடே நான்ற முலையும தானுமாய் விழுந்தாள் என்னவுமாம். 'பொருதிடைவு கண்டானும்' என்று பாட,மாய், இடைந்து உளுக்காம்படி கண்டவன் என்னுமாம். 18.

கண்ணனைச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தவர் "மண்ணளந்த மால்" என்று திரிவிக்கிரமனைச் சேர்ப்பானேன்? எனில்: உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னும் பாகுபாடு பாராமல் அனைவரையும் அணைப்பது, அழகு, அதிமாநுஷச்செயல்களைச் செய்வது, சிறுபிள்ளைத்தனம், அடியார் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே தன்னை அழிய மாறுவது முதலான கு,ணங்கள் திரிவிக்கிரமனுக்கும், கண்ணனுக்கும் ஒத்திருக்கையால் இருவரையும் சேர்த்துப்பாடுகிறார். 18.

(அடியார்களிடம்) அன்புடையவனுமான எம்பெருமான், **கண்படையுள்** — பள்ளிகொள்ளும்போது, **என்றும்** — எக்காலத்திலும், **திருமேனி** — (அவனுடைய) திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை, **தீண்டப்பெற்று**—ஸ்பர்சிக்கப்பெற்று, **மாலும்**—(அந்த ஆனந்தத்தாலே) மயங்குகிற, **கருங்கடலே**—கறுத்த ஸமுத்ரமே! **நீ என் நோற்றாய்**—நீ என்ன நோன்பை அனுஷ்டித்தாய்?

அவ:— பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (மாலும்) **அவதார மொழியப் பெற்றாரும் உண்டு கிடீர்! என்கிறார்.**

வ்யா:— (மாலும்) **மது,பாநமத்தரைப்போலே பிச்சேறு நின்ற.** (கருங்கடலே) **பெற்ற பேறு உன்னுடம்பே கோட்**

அவதாரிகை:— காதாசித்கமான அநுபவமும் கிடையாமையால், நான் கண்ணநீர் விழவிடாநிற்க, அவனை மடியிலே சாயவிட்டு முழுநோக்குச்செய்து நித்யாநுபவம் பண்ணி வாழுகிற நீ என்ன பாக்யம் பண்ணினாய்? என்கிறார்.

உரை:— ஜகத்தையடைய ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து, ஓராலந்தளிரிலே கண் வளர்ந்தருளினவனாய், ப்ரளயமாவதில் இது துண்டமாக

அவதாரிகை:— "நான் எக்காலத்திலும் தீண்டப் படாமல் கண்ணீர் விடுகின்றேன். இப்பூமி மண்ணளந்த ஒரு சமயத்திலே தீண்டப்பெற்றது. அவனை மடியிலே சாயவிட்டுக் கொண்டு எப்போதும் கண்டு தீண்டி நிற்கும் நீ என்ன தவம் செய்தாயோ!" என்று கடலை நோக்கிக் கூறுகிறார்.

வ்யா:— (வையகமுண்டு) பிரளயஜலத்தில் அழியாதபடி உலகனைத்தையும் சிறிய திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து. *(ஆலிலைமேல்துயின்ற)* அப்போதே தளிர்விட்ட ஓராலிலையில் கண்வளர்ந்தருளியவன். உலகெல்லாம் இவன் திருவயிற்றில்; இவன் ஓராலந்தளிரில். இதென்ன அகடிதகடநாஸாமர்த்யம்! *(ஆழியான்)* ப்ரளயம் தன்னையும் முழுகடிக்கவந்தால் அதை

சொல்லுகிறதில்லையோ ? இல்லையாகில் உடம்பு வெளுத்திராதோ ? (என் கோற்றாய்) ஆசையை விட்டு நானும் நோற்கும்படி சொல்லாய். (வையகமிதுயாதி₂) சிறு வயிற்றிலே பூ₄மி எல்லாவற்றையும் அடக்கி, பவளுன ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமேனியைத் தீண்டப்பெற்று.

அவ:— (மாலுங்கருங்கடலே) நான் தீண்டப்பெறாதே மயங்காநின்றேன்; நீ தீண்டப்பெற்றுப் பரவஶமாகாநின்றாய். பூ₄மியைப்போலே ஒருகாலன்றியே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பெறுவதே கடல்! என்று கொண்டாடுகிறார்.

விடுகைக்குப் பரிகாரமான திருவாழியை உடையனுமாய், அழகிய கறுத்த நிறத்தையுடைய திருமேனியையும் அதுக்குப் பகைத்தொடையாம்படி வாத்ஸல்யத்தாலே குதறிச் சிவந்த திருக்கண்களையும் உடையனாய், ஆஶ்ரித வ்யாமுக்₄த₄னானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடத்தில், ஸர்வ

ஆழியால் இரண்டு துண்டாக்குவேன் என்பவன்போலே திருவாழியிலே கைவைத்துத் துயின்றான். (கோலக் கருமேனி) அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன். (செங்கண்) அத்திருமேனிக்கு வர்ணச்சேர்த்தியழகைக் கொடுக்கும் சிவந்த கண்ணையுடையவன். வாத்ஸல்யத்தாலும் ஐஶ்வர்யத்தாலும் குதறிச்சிவந்திருக்கை. (மால்) அடியாரிடம் மயக்கங்கொண்டவன். ஸர்வேஶ்வரன் என்று பெருமையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். (கண்படையுள்) "கிடந்ததோர் கிடக்கை" [திருமாலை 23] என்றபடியே அழகு முழுவதும் காணலாமான பள்ளிகொள்ளுமிடத்திலன்றோ கண்டு அநுப₄வித்தது. "பள்ளிகொள்ளுமிடத்து அடி கொட்டிட" [நாச் திரு-4] என்று நாய்ச்சியார் ஆசைப்பட்ட பேற்றையன்றோ பெற்றிருப்பது! (என்றும்) அன்புடையார் ஒருநாள் ஒருபோது பெற ஆசைப்படும் பேற்றையன்றோ எப்போதும் பெற்றிருப்பது. (திருமேனி) பெரியபிராட்டியார் ஆசைப்படும் மேனியையன்றோ பெற்றது. (தீண்டப்பெற்று) பார்ப்பது மட்டுமல்லாமல்

வ்யா: - (மாலும்) மது₂பாநமத்தரைப்போலே பிச்சேறுகிற கடலே! (கருங்கடலே) உடம்பு வெளுக்கவேண்டாவே. (ஆழியான்) ஏகார்ணவத்திலும், திருப்பாற்கடலிலும் துயின்றதாதல். * ஆசிலே கையை வைத்து ப்ரளயத்தை இருதுண்டமாக விடுவேன் என்றிருக்கும் என்றுமாம். பிராட்டிமாரோடு || ஊடினபோதும் உனக்குப் பிரிவில்லை. கடலும் எம்பெருமானும், ஸ்ரீப₄ரதாழ்வானும் பெருமானும்போலே நிறம். / ப்₃ரஹ்மப்ராப்தி ப₂லமாய், கைங்கர்யம் ஆநுஷங்கி₃கம் ஆனாற்போலே, திருமேனி தீண்டுகை ப்ராப்யம்; கைங்கர்யம் // அவக₄ாதத்தில் ஸ்வேத₃ம்போலே; உபாயத்திலும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் வ்யவஸாயம் ஆநுஷங்கி₃கம். 19.

எனைத்திலும் அவன் திருமேனியை நீ அநுப₄விக்கப்பெற்று, அந்த ஸ்பர்ஶஸௌக₂த்தாலே மயங்காநிற்பதாய், அவன் வடிவின் நிழலிட்டாலே கறுத்த நிறத்தையுடைய கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம் பண்ணினாய்? அதைச் சொல்லமாட்டாயோ நானும் அநுஷ்டி₂த்துப் பார்க்கைக்கு? என்று கருத்து.

'மால்' என்று பெருமையைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். 19.

தீண்டவும் பெற்றாய். கண்ணோடு ஸ்பர்ஶேந்த்ரியமும் பசிதீரப் பெற்றாய். (மாலும் கருங்கடலே) அவனுடைய ஸ்பர்ஶஸௌக₂த்தாலே மயங்கி நிற்கும் கருங்கடலே! என்னைப்போலே உடம்பு வெளுக்காமையிருந்தே நீ பேறுபெற்றமை தோற்றுகிறதே! திருப்பாற்கடலைக் கருங்கடல் என்னலாமோ? எனில்: அவன் வடிவில் கருமை நிழலிட்டுக் கறுத்திருக்கிறபடி. "நீலக்கடல் கடைந்தாய்" [திருவாய் 10-10-7] என்றுரைன்றோ ஆழ்வாரும். அன்றியிலே, பிரளய ஜலத்தைச் சொல்லுவதாகவுமாம். (மாலும்) மது₄பானம் பண்ணினாரைப்போலே மயங்கிநிற்கை. (நீ என் கோற்றாய்) இப்பேறு பெறுவதற்கு நீ என்ன தவம் செய்தாயோ? அதைச் சொல்லமாட்டாயோ நானும் அநுஷ்டி₂த்துப் பலன் பெறுவதற்கு? என்று கருத்து. 19.

* ஆசு - ஆயுதத்தின் பிடி; || ஊடுதல் - ப்ரணய கலஹம். / இது உபாஸகர்கள் விஷயம். // நெல் குத்தினால் வியர்வை வருவது போலே தன்னடையே வருவது.

20. பெற்றார் தளைகழலப் பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச்
செற்றார் படிகடந்த செங்கண்மால்—நற்றா
மரைமலர்ச் சேவடியை வானவர்கை கூப்பி
நிறைமலர்கொண் டேத்துவரால் நின்று.

பதவுரை:—பெற்றார்—தாய் தந்தையர்களாகிய தேவகி வஸுதேவர்களுடைய **தளை கழல**—கால் விலங்கு கழலும் படியாக, **பேர்ந்து**—(திருப்பாற் கடலினின்றும்) கிளம்பி, **ஓர்**—ஒப்பற்ற **குறள் உருவாய்**—வாமன வேஷத்தையுடைய வனாய், **செற்றார் படி**—ஆச்ரிதனை இந்திரனுக்கு விரோதி, யான மஹாபலி தன்னுடையதாக அபிமானித்திருந்த உலகத்தை, **கடந்த**—அளந்தவனும், **செம் கண் மால்**—சிவந்த கண்களையுடையவனும், ஆச்ரிதபக்ஷபாதியுமான எம்பெருமானுடைய, **நல் தாமரை மலர் சே அடியை**—அழகிய கமலம் போலிருக்கிற சிவந்த திருவடியை, **வானவர்**—தேவர்கள், **கை கூப்பி நின்று**—அஞ்ஜலி செய்து கொண்டு நின்றவர்களாய், **நிரை மலர் கொண்டு**—தொடுத்த மலர்களைக்கொண்டு, **ஏத்துவர்**—புகழுவார்கள்; **ஆல்**—ஐயோ! (எனக்கு அப்படிப்பட்ட பேறு கிட்டவில்லையே! என்றபடி)

அவ:— **இருபதாம் பாட்டு. "பெற்றார் தளைகழல" என்கிற இத்தால் க்ருஷ்ணாவதாரம் சொல்லவுமாம்; வாமநாவதாரந்தன்னையே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.**

அவதாரிகை:— கடல் அவனைப்பெற்றுக் களித்த அளவேயோ? அப்படுக்கையைவிட்டு இங்கே வந்து அவதரித்த விடத்திலும் சில பாக்யாதிகர் கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றார்களன்றோ! என்கிறார்.

அவதாரிகை:— கடல் அவனைத் தீண்டப்பெற்றுக் களித்ததுமாத்திரமோ? அப்படுக்கையைவிட்டு அவதரித்தவிடத்திலும் சில ஸம்ஸாரிகளுக்கும், தேவதாந்தரங்களுக்கும் தன்னை அனுபவிக்கும் பாக்கியத்தை அருளினானே! நான் ஒருவனே இழந்துவிட்டேன்! என்கிறார்.

வ்யா:— (பெற்றார் தளை கழலப்போர்ந்து) பிறந்து என்றுமாம். ஆரேனுமாக ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றார்க்குத் தளை கழல. (போர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச் செற்றார் படி கடந்த) இந்த்ரனுக்கு அன்றுஆகாத சத்ரு தனக்கு ஆகாதே. 34. "த்ரிபாத் ந

உரை:— தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற ஸ்ரீவஸுதேவர் தேவகியாருடைய காலிலிட்ட விலங்கு நீங்கும்படியாகப் பரமபதத்திலின்றும் போந்து, இங்கே க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து அவ்வளவில் அல்லாமல் அழகுக்கு அத்விதீய

வ்யா:— (பெற்றார் தளை கழல) "தந்தை காலில் விலங்கற வந்து" [பெரிய திரு 8-5-1] என்கிறபடியே தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற தேவகீவஸுதேவர்களின் கால் விலங்கு நீங்கும்படியாக. *(போர்ந்து)* பரமபதத்தினின்றும் போந்து இங்கே கண்ணனாய் அவதரித்து. திருப்பாற்கடலினின்றும் போந்து என்றுமாம். *(பெற்றார்)* நிதி எடுக்கப்பெற்றார் என்னுமாப்போலே இவர்களன்றோ பயன் பெற்றவர்கள் என்கிறார். *(பெற்றார்)* 'என் பிள்ளை கண்ணன்; இவனைப் பெற்றோம் நாம்' என்று அபிமானித்தவர் தளை கழலாநிற்க, "அடியோம்" என்னும் நம் தளை கழலாதிருக்குமோ? *(பெற்றார் தளை கழலப் போர்ந்து)* பிற்பகுதியைப்போலே வாமனனையே சொல்லவுமாம். தன்னை ஸ்பர்சிக்கப்பெற்றவர்களுடைய ஸம்ஸார விலங்கு கழலும்படியாக அடியெடுத்து வைத்த என்று பொருள். *(ஓர் குறளுருவாய்)* அழகிலே ஒப்பற்ற வாமன வேஷத்தைக் கொண்டவனாய். பெரிய வடிவழகையெல்லாம் சிறிய வடிவிலே அடக்கி வைத்திருக்கையாலே, கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாயிருக்கை. *(ஓர் குறள்)* ஒப்பற்ற வாமனன். உலகில் வாமனர்களெல்லாம் இவனோடு ஒப்பிடும்போது த்ரிவிக்ரமர்கள் என்னலாம்படியான வாமனன். *(செற்றார் படி கடந்த)* தன் விரோதியான மஹாபலி முதலானார் 'எம்முடையது' என்று அபிமானித்திருந்த பூமியை விளையாட்டாகத் தாவி அளந்துகொண்ட. *(செற்றார்)* அடியானான இந்திரனைத் துன்புறுத்துகையாலே தனக்கு விரோதியாக நினைத்திருந்தவன் என்று கருத்து.

[illegible]" (த்3விஷத3ந்நம் ந போ4க்தவ்யம்). 35. "[illegible] [illegible] ஸ மா[illegible] [illegible]" (யஸ்த்வாம் த்3வேஷ்டி ஸ மாம் த்3வேஷ்டி) (செற்றுரிந்ய த்3) மஹாப3லி, "என்னது" என்று அபி4மானித்த பூ4மியை அளந்த ஸர்வேச்வரன. (கல்தாமரை மலர்ச் சேவடியை) செல்வி மாருதே இருந்துள்ள திருவடி

மாய், கண்ணாலே முகந்து அனுப4விக்கலாம்படியான வாமந வேஷத்தை உடையனாய், ஆச்ரிதனான இந்த்3ரனை நெருக்குகையாலே தனக்கு சத்ருவான மஹாப3லிபோல்வார் என்னதென்று அபி4மானித்திருந்த பூமியை அநாயாஸேந அளந்து

"த்3விஷத3ந்நம் ந போ4க்தவ்யம் த்3விஷந்தம் நைவ
போ4ஜயேத் ।
பாண்ட3வாந் த்3விஷஸே ராஜந்! மம ப்ராணா ஹி
பாண்ட3வா: ॥" [பா4ர-உ.த்4 91-27]

[த்3வேஷிப்பவனின் அன்னம் பு4ஜிக்கத்தக்கதன்று; த்3வேஷிப்பவனை பு4ஜிப்பிக்கவும் கூடாது. அரசனே! நீ பாண்ட3வர்களை த்3வேஷிக்கிறாய். பாண்ட3வர்கள் எனக்குப் பிராணனன்றோ.]

"யஸ்த்வாம் த்3வேஷ்டி ஸ மாம் த்3வேஷ்டி யஸ்த்வாமநு
ஸ மாமநு ।
அபே4தே3நாத்மநோ வேத்3மி த்வாமஹம் பாண்டு3நந்த3ந ॥"
[விஷ்ணுத4ர்மம் 37-2]

[பாண்டுபுத்திரனே! எவன் உன்னை த்வேஷிக்கிறானோ அவன் என்னை த்வேஷிக்கிறான்; எவன் உன்னைப் பின்பற்றி நிற்கிறானோ, அவன் என்னைப் பின்பற்றி நிற்கிறான்; என்னைக் காட்டிலும் வேறுபடாதவனாக உன்னை நினைக்கிறேன்.] என்று சொல்லுகிறபடியே அடியார்களுடைய எதிரியைத் தன் எதிரியாகவே கருதுபவனன்றோ இவன். (செங்கண்மால்) விரும்பியது பெற்ற உகப்பின் மிகுதியாலே கண்கள் சிவக்கப்பெற்ற ஸர்வேச்வரன். *(மால்)* தே3வர்கள் தலையிலும் காலைவைத்த ஸர்வேச்வரன், *(மால்)* அடியார் திறத்தில் அன்புடையவனாகையாலே தன் ஸ்வரூபத்தை அழித்துக்கொண்டு யாசகனாகித் தொழில் புரிந்தான் என்றுமாம். *(கல் தாமரை மலர்ச் சேவடியை)* செப்பு, அழகு, குளிர்த்தி, மென்மை, மணம் முதலான

களை. (வானவர் கைகூப்பி நின்று நிரைமலர் கொண்டேத்துவர் ஆல்) திரள நின்று பூவைக்கொண்டு ஏத்துவர் என்னவுமாம்; தொடுத்த மாலைகொண்டு ஏத்துவர் என்னவுமாம்.

அவ:— படுக்கையாய்க் கிடந்த கடலுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கச் சொல்லவேணுமோ தே₃வதாந்தரங்களுக்குத் தன்னைக் கொடாநிற்க? என்கிறார்.

கொண்டவனாய், அதனால் வந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களை உடையவனாய், ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்₃த₄னானவனுடைய அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற சிவந்த திருவடிகளை, இந்நீர்மை ஏறிப்பாயாத ஸ்வர்க்க₃த்திலே வர்த்திக்கிற இந்த்₃ராதி₃தே₃வதைகள் இச்செயலுக்குத் தோற்று அஞ்ஜலிப₃ந்த₄த்தைப் பண்ணி, தொடை வாய்த்திருந்துள்ள செவ்விப்பூக்களைப் பணிமாறிக் கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஆஶ்ரயிக்கப் பெறுவர்களாம். பாவியேன்! நாமே இழப்போம்! என்று வெறுக்கிறார். 20.

வற்றிலே நல்ல தாமரை மலர்போன்ற சிவந்த திருவடிகளை. உலகிலுள்ள தாமரைகள் இக்குணங்களில் திருவடியின் அருகும் செல்லமாட்டாவாகையால், லோகவிலக்ஷணமான நல் தாமரை மலரைத்தேடி ஒப்பிடுகிறார் என்றும் கொள்ளலாம். *(வானவர்)* இந்நீர்மை ஏறிப்பாயாத மேட்டு நிலமான சுவர்க்கத்தில் வாழும் இந்திராதி தேவர்களன்றோ பெற்றார்கள்! கீழ் நிலத்திலிருக்கும் நான் பெறப்பெற்றிலேனே! *(கைகூப்பி நின்று)* அபி₄மானிகளாயினும் அழகனைக் கண்டவுடன் கை தானே கூப்புகிறது.

**"த்₃ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணம் தத₃யாந்தம் ப்ரதபந்தமி
வௌஜஸா ।
யதா₂ர்ஹம் கேஶவே வ்ருத்திமவஶா: ப்ரதிபேதி₃ரே ॥"**

[பா₄. ஸபா₄-75]

[தன்னுடைய வீர்யத்தினால் (பிறரைக்) கொளுத்துபவன்போல் அப்படி எழுந்தருளும் கண்ணனைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்த அவர்கள் கேசவனாகிற அவன் விஷயத்தில் நமஸ்காரம் முதலிய காரியங்களைத் தகுந்தபடி செய்தார்கள்.] என்றாற்போலே.

வ்யா:— (பெற்றார்) நிதி, எடுக்கப்பெற்றார் என்னுமா போலே. "என் பிள்ளை" என்று அபிமானித்தால் தளை கழலாநின்றால், "அடியோம்" என்றார் தளை கழலச் சொல்லவேணுமோ? (போகுது) ஸ்ரீவைகுண்டத்தினின்றும் என்னவுமாம். திருப்பாற்கடல் நின்றும் வந்தானாகவுமாம். (ஓர் அருள்) நாட்டில் வாமநர்கள் இவன் வளர்ந்தருளின இடத்தோடொக்கும். (செற்றார்) தன்னைச் செற்றார். 34. "மம ப்ராணா ஹி" (மம ப்ராணா ஹி). (படி கடந்த) இக்காடு மோடையும் அளந்த. பிறாது பெற்றாற்போலே இருப்பதே! (செங்கண்) அபேக்ஷிதம் முடிக்கப்பெறுகை. (மாலை) செய்தது போராது என்று இருக்கை. (கல்தாமரை) செவ்விக்கும், அழகுக்கும், குளிர்த்திக்கும் ஸத்ருசமான தாமரை தேடுகிறார். (வானவர்) எட்டாதபடி பரணிட்டுக்கொண்டிருக்கிற. (கைகூப்பி) 36. "அவஶா: ப்ரதிபேதிரே" (அவஶா: ப்ரதிபேதிரே) (நிரை மலர்) ஏற்கவே தொடையொத்த துளபம் கொண்டிருந்தார்களோ? (ஏத்துவரால்) இப்படி பிறந்தார் பெறுதொழிவதே! (நின்று) / கிண்ணகத்து எதிர்த்து நின்று. 20.

21. நின்று நிலமங்கை நீரேற்று மூவடியால்
சென்று திசையளந்த செங்கண்மாற்கு—என்றும்
படையாழி புள்ளூர்தி பாம்பணையான் பாதம்
அடையாழி நெஞ்சே யறி.

(நிரை மலர்கொண்டு ஏத்துவரால்) தொடுத்த மாலையைக் கைக்கொண்டு துதிப்பார்கள். 'நிரை வானவர்' என்று கூட்டினால், வரிசைவரிசையாக நிற்கும் தேவர் கூட்டங்கள் பூக்கொண்டு துதிப்பார்கள் என்று பொருள்படும். (நின்று) நம்மைப் போலே காலாழ்ந்து கண்சுழன்று நெஞ்சழியாமல் அழகு வெள்ளத்தை எதிர்த்து நிற்கப்பெற்றார்களே! என்ன பாக்யம்! என்று வியக்கிறார். ஆல்-வியப்பைக் காட்டுகிறது. தான் பெற வில்லையேயென்னும் வருத்தத்தைக் காட்டுவதாகவுமாம். 20.

மூ-தி 16 / கிண்ணகத்து—ப்ரவாஹத்தில்.

பதவுரை:— நின்று — (மாவலியினருகில்) நின்று, **நிலம்**— பூமியை, **அம் கை**— அழகிய கையினாலே, **நீர் ஏற்று**— உதகம் வாங்கி, **மூ அடியால்**— மூன்று அடிகளாலே, **சென்று திசை அளந்த**— நடந்தபடி சென்று திக்குகளையெல்லாம் அளந்து கொண்ட, **செம் கண் மாற்கு**— சிவந்த கண்களையுடைய ஸர்வாதீசனுக்கு, **என்றும்**— எக்காலத்திலும், **படை**— ஆயுதம், **ஆழி**— சக்கரம்; **புள்**— கருடாழ்வான், **ஊர்தி**— வாஹனம்; **ஆழி நெஞ்சே**— கம்பீரமான மனமே! **அறி**— (இதைக்) கேட்பாயாக;— **பாம்பு அணையான்**— திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய எம்பிரானுடைய, **பாதம்**— திருவடிகளை, **அடை**— அடைந்திடுவாயாக.

வ்யா:— இருபத்தோராம் பாட்டு. (நின்று) **ஸர்வேச்வரனவன் அர்த்தித்வம் தோற்றும்படிக்கீடாக நின்று.** (நிலம் அங்கை நீரேற்று) **கொடுத்து வளர்ந்த அழகிய**

அவ:— அவனை பெருமையைப் பார்த்துப் பிற்காலியாதே, ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷைகஸ்வபாவனை என்றறிந்து அவன திருவடிகளைக் கிட்டப்பார்கிடாய் நெஞ்சே! என்கிறார்.

உரை:— மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்தளவும் நடந்து சென்று, அவன் முன்னே 'அபிமதம் பெற்றன்றிப் போகேன்' என்று மலையாளர் வளைப்புப் போலே அர்த்

அவதாரிகை:— **அவனுடைய பெருமையைப் பார்த்துப் பின்வாங்காமல், 'அடியாருடன் கலப்பதையே இயல்வாக உடையவன்' என்றறிந்து 'அவன் திருவடிகளைக் கிட்டப்பாராய் என்நெஞ்சே!' என்கிறார்.**

வ்யா:-(சென்று) **மஹாபலியின் யாகசாலைவரையில் நடந்து சென்று; அடியார்க்காகத் தன்னை அழியமாறிச் சென்றான். *(நின்று)* 'நான் விரும்பியது கிடைத்தாலல்லது போகமாட்டேன்' என்று அவன் முன்னே மலையாளர் வளைப்புப்போலேயும், கல்லுளிமங்கன் போலேயும் பழிகிடந்தான். *(அம் கை நீரேற்று)***

கையிலே பூமியை நீரேற்று. (மூவடியித்யாதி) திக்குகள் தோறும் சென்று அளந்து. அத்தாலே அலப்யலாபம் பெற்றானாயிருக்கிறவனுக்கு. (என்றுமித்யாதி) எல்லாவற்றையும் உடையவன் கிடீர் இரந்தான். கையிலே திருவாழியைப் போராதே பிடிக்கவல்லவனும், திருவடி முதுகிலே நற்றரிக்க இருக்க வல்லவனும், திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே சாயவல்லவனும் ஸர்வேஶ்வரனாகிறான். (பாதமடை யாழி நெஞ்சேயதி) மஹாபலியைப்போலே ஆகாதே.

திகமை தோற்ற நின்று, எல்லாருக்கும் குறைவறக் கொடுத்துப்போந்த அழகிய திருக்கைகயிலே பூமியை நீரேற்று வாங்கிக் கொண்டு, ஓரடிக்கு அவனைச் சிறையிட்டு வைப்பதாக மூன்று திருவடிகளாலே திக்குகளோடே கூடின ஸகல லோகங்களையும் அளந்துகொண்டவனாய், அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களை உடையனுமான ஸர்வாதிகனுக்கு ஸர்வ காலத்திலும் ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதம் திருவாழி. மேற்கொண்டு நடத்துகிற வாஹநம் பெரிய திருவடி.

கொடுத்து வளர்ந்த அழகிய கையிலே தானநீரேற்றான். *(நிலம் நீரேற்று)* தன் நிலத்தைத் தானே நீரேற்றுப் பெற்றான்! *(மூவடியால் திசையளந்த)* உலகளந்த இரண்டடிகளே போதுமாயிருக்க, அவனை மூன்றாமடியாலே பாதாளத்தழுத்திச் சிறை வைப்பதற்காக, மூவடி வேண்டிப்பெற்று எல்லாத்திசையையும் அளந்தான் கிடீர்! *(சென்று திசையளந்த)* என்றும் கூட்டலாம். திக்குகள் தோறும் சென்றளந்தன திருவடிகள் என்கை. *(செங்கண் மாற்கு)* தாய் சேயைத் தழுவினாற்போலே அதனால் உண்டான உகப்பாலே கண்கள் சிவந்த ஸர்வேச்வரனுக்கு. *(என்றும் படை ஆழி)* அடியாரை ரக்ஷிக்கக்கருவியான ஆயுதமாயிருப்பது ஸுதர்சனம். அப்படியிருந்தும் சக்கரத்தால் தலைகொள்ளாதே யாசித்துப் பெற்றான் மாவலியிடம். ஏனெனில்: அடியானை அவனையும் கைவிடக் கூடாதென்று.

/ நற்றரிக்க—*(நல் + தரிக்க)* நன்றாகத் தங்கும்படி.

அவன் திருவடிகளை அடை. (அறி நெஞ்சே அறி) அளவுடைய நெஞ்சே! அறி. / ஓலக்கவார்த்தை என்றிராதே இத்தை புத்திபண்ணி இரு.

அவ: இரண்டு பாட்டாலும் ஸர்வேச்வரன் விமர் ஆச்ரிதார்த்தமாக இப்படி எளியனானான்! என்று சொல்லிற்றாய் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா:— (நின்றிநாளதி) பிராட்டியை ஸ்ரீஜநகராஜன் நீர்வார்க்கப்பெற்றாற்போலே சென்று நின்று என்னுதல்.

திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையவனாகையாலே, ஆச்ரிதனம்ஸம்ச்லேஷைகஸ்வபாவனானவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி அநுபவிக்கப்பார். கம்பீரஸ்வபாவமான நெஞ்சே! இதனை, ஓலக்கவார்த்தையென்றிராதே நன்றாக புத்திபண்ணு. 21.

(புள் ஊர்ந்து) மேலேறிச் செலுத்துகிற வாஹனம் கருடனானவன். அப்படியிருந்தும் அடியார்க்காக நடந்து சென்றானே! (பாம்பணையான்) எப்போதும் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைப் பிரியாமலிருப்பவன். இப்படி ஒருவனைக் கையிலும், ஒருவனைக் காலிலும், ஒருவனைப் பிரியாமலும் கொண்டிருக்கையாலே அடியாரோடு கலப்பதையே இயல்வாகக் கொண்டவன் இவன் என்று விளங்குகிறது. (பாதம் அடை) இப்படிப்பட்டவனுடைய திருவடிகளை நீ அடைவாய்; மஹாபலியைப் போலே அவன் திருவடி உன்னைத் தேடிவர இராமல், நீ அவன் திருவடியைத் தேடிப்போ. (அறி நெஞ்சே) கடல்போலே கம்பீரமான நெஞ்சே! எனக்கும் உபதேசிக்கவல்ல உனக்கு நான் உபதேசிக்கவேணுமோ? (அறி) ஸபையிலே டம்பமாகச் சொல்லும் வார்த்தையாக இதை நினையாமல், நன்றாக அறிந்து நடப்பாயாக. (அடை—அறி) அடியார்க்காகத் தன்னை அறிய மாறுமவன், அடியாரோடு கலப்பதையே இயல்வாக உடையவன் என்பதை அறிந்தாயாகில் உன் தாழ்வை நினைத்துப் பின்வாங்காமல் நீ அவனை அடையலாம் என்று கருத்து. 21.

/ ஓலக்கவார்த்தை — ஸபையில் டம்பமாகச் சொல்லும் வார்த்தை.

(சென்று) நடந்தபடி சென்று அளந்தது என்னுதல். /(செங் கண்மால்) தந்தாமது பெற்றாலும் ஆளியராக வேணுமோ? (என்றும்) பரிபூர்ணன் சிறீர்! (பாதம் அடையாழி நெஞ்சே) என்னை ஓதுவிக்கவல்ல நீ. என் சொல்லாமை அறி. அல்லாத வார்த்தை போலல்ல; இத்தை புத்தி பண்ணு. /[சீரால் பிறந்து] அன்று அறுபதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் தபஸ்ஸு பண்ணினவன் வயிற்றிலே. 37. "பிதரம் ரோசயாமாஸ" (பிதரம் ரோசயாமாஸ) என்று. ஆசைப்பட வந்து பிறக்கை. /[சிறப்பால் வளராது] வெண்ணெயையும் பெண்களையும் களவுகண்டு மூலையடியே வளருகை. /[சோர்வாமனுகாக்கால்] நாராயணனுலாகாதோ? /[பேராளா] ஐஸ்வர்யத்திலே இளைப்பாற வேணுமோ? /[மார்வித்யாதி,] பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் பட்ட பூமி. 21.

22. அறிபு முலகெல்லாம் யானேயு மல்லேன்
பொறிகொள் சிறையுவண மூர்ந்தாய் —வெறிகமழும்
காம்பேய்மென் தோளி கடைவெண்ணெ யுண்டாயைத்
தாம்பேகொண் டார்த்த தழும்பு.

பதவுரை — பொறி கொள் சிறை — பல வர்ணங்களை யுடைய சிறகுகளைக் கொண்ட, உவணம் — கருடாழ்வானை, ஊர்ந்தாய் ஏறி நடத்துமவனே, வெறி கமழும் — மணம் வீசப்பெற்றவளும், காம்பு ஏய் மென் தோளி மூங்கிலை ஒத்த மெலிய தோளை உடையவளுமான யசோதைப் பிராட்டியினால், கடை வெண்ணெய் — கடையப்பட்ட வெண்ணெயை, உண்டாயை — அமுது செய்தவனான உன்னை, தாம்பே கொண்டு — ஒரு சிறு கயிற்றையே கொண்டு, ஆர்த்த — கட்டினதாலுண்டான, தழும்பு — தழும்பை, யானேயும் அல்லேன் — நான் ஒருவனே அறிய வல்லேன்; உலகெல்லாம் அறியும் — உலகத்திலுள்ளவர்களெல்லாரும் அறிவார்கள்.

/ பெரிய.திரு.-16.

வ்யா:— இருபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அறியும) ஆச்ரிதார்த்தமாக எளியனானுன் என்னும்படி நீர் அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்; (உலகெல்லாம அறியும் யானேயு மல்லேன்) சிசுபாலன்கூட அறியானோ! (பொறியித்த யாதி) பொறிகொண்டிருந்துள்ள சிறகையுடைத்தான திருவடியை ஊர்ந்த உன்னை. (வெறி கமழும்) பின்னைமுகம் வாடவொண்ணாதென்று எப்போதும் ஒப்பித்தபடியே இருக்கையாலே பரிமளம் கமழாநின்ற. (காம்பு ஏய் மென் தோளி) மூங்கிலோடொத்த ம்ருதுவான தோளை உடையவள்.

அவ:— நீர் நம்மை 'ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷைகஸ்வபாவன்' என்று அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன, 'நான் ஒருவனுமேயோ? லோகமடைய அறியாதோ?' என்கிருர்.

உரை:— சித்ரபடம்போலே நாநாவர்ணமான சிறகையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸ்வபாவனாய், பின்னை அனுங்காதபடி ஸுகந்தத்ரவ்யத்தாலே அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கையாலே பரிமளம் அலையெறியாநிற்பாளாய், பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் ஒழுகு

அவதாரிகை:— 'அடியாரோடு கலப்பதையே இயல்வாக உடையவன்' என்று நீர் என்னை எப்படி அறிந்தீர்? என்று எம்பெருமான் கேட்க, "நான் ஒருவன்தானோ அறிந்தேன்? உலகமெல்லாம் அறியுமே உன் தழும்பைக்கொண்டு!" என்கிருர்.

வ்யா:—(பொறிகொள் சிறை உவணம் ஊர்ந்தாய்) பல வர்ண நூல்களால் செய்யப்பெற்ற வர்ணவஸ்திரம்போலே பல வர்ணங்களையுடைய சிறகை உடைய கருடாழ்வானை வாஹனமாக ஊர்ந்தவனே! உவணம்-பருந்து: (இங்கு) கருடன். ஊர்ந்தவனாய், வெண்ணெயுண்டவனான உன்னை என்று மேலோடே கூட்டவுமாம். *(வெறி கமழும்)* பின்னை முகம் வாடக்கூடாது என்பதற்காக எப்போதும் கந்தமால்யாதிகளால் அலங்கரித்தபடியே இருக்கையால், மணம் கமழாநிற்கிருள் யசோதை. *(காம்பு ஏய் தோளி)* மூங்கில்போன்ற பசுத்து

(கடைவெண்ணெயுண்டாயை) அவன் மார்த்தவம் பாராதே கடைந்த வெண்ணெயுண்டாயை. (தாம்பித்யாதி) கைக்கெட்டிற்றொரு தாம்பாலே கட்டின தழும்பு. (அறிவு முலகெல்லாம்) கயிற்றை நீட்டவொண்ணாது; உரலைச் சிறுக்கவொண்ணாது; இவனுடம்பிலே இடங்காணுமித்தனை யிறே.

அவ:— ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதம்போலே ஆஸ்ரிதவ்யதையும்.

வ்யா:— (உலகெல்லாம்) சிசுபாலனையிட்டுச் சொல்ல வேணுமோ? (யானேயித்யாதி) அநுக்ரஹமுடைய நானே யல்லேன். (பொறையித்யாதி) நிரபேக்ஷனாய் அர்த்திக்கப்

நீட்சிக்கும் வேய்போலேயாய், அதில் வ்யாவ்ருத்தமான மார்த்தவத்தையுடைய தோளையுடையளான யசோதைப் பிராட்டி உடம்பு நோவக் கடைந்து திரட்டி வைத்த வெண்ணெயை அமுது செய்தருளின உன்னை, கைக் கெட்டிற்றொரு அறுதல் தாம்பையே கொண்டு உறைக்கக் கட்டுகையால் வந்த தழும்பு நான் ஒருவனுமேயல்லேன், நாட்டடங்க அறியுங்காண்! 'உவணம்' என்று பருந்துக்குப் பேர். 22.

நீண்டு உருண்டு திரண்ட தோளை உடையவள். (மென்தோளி) மூங்கிலைப் போலே முரடாயிராமல் மென்மைமிக்க தோளை யுடையவள் யசோதைப்பிராட்டி. (கடை வெண்ணெயுண்டாயை) தன் மென்மையையும் பாராமல் அவள் உடம்பு நோவக் கடைந்துவைத்த வெண்ணெயை உண்ட உன்னை. (தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு) கைக்கெட்டினதொரு அறுந்த தாம் பையே கொண்டு அழுத்திக்கட்டியதாலுண்டான தழும்பை. (யானேயுமல்லேன் உலகெல்லாமறியும்) நான் மாத்திரமோ அறிவேன்? உலகனைத்தும் அறியும். அன்புடைய நான்மாத்திர மல்லேன்; வெறுப்புடைய சிசுபாலாதிகளும் அறிவர் 'தாமோ தரன்' என்று பெயர் சுமக்கும்படி பிரசித்தமன்றோ இது. ஆனபடியால் நீ அடியாரோடு கலப்பதையே இயல்வாக உடைய வனென்பது நாடறிந்த விஷயமென்று கருத்து. 22.

பிறந்த ஸ்ரீ. (ஜெறி) ஸ்வாபா$_4$விகமென்னுதல்; பின்னை ||முசியாமைக்கு என்னுதல். (காம்பு; பசுமையும், திரட்சியும், செவ்வையும். (பொன்தோளி கடைவெண்ணெய்திருடியாத$_3$) இருவர்க்கு தா$_4$ரகம்; அப$_3$லை கட்டிலே கட்டுண்பதே! (தாமபே கொண்டு) குறுங்கயிற்றைக்கொண்டு. 22.

23. தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவா மங்கை
தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடி தழும்பிருந்த
பூங்கோதை யாள்வெருவப் பொன்பெயரோன்
வீங்கோத வண்ணர் விரல். [மார்பிடந்த

பதவுரை:— அம் கை — அழகிய கைகளில் **சார்ங்க நாண்** — சார்ங்கவில்லின் நாணி, **தோய்ந்த** — படிந்ததினாலேற்பட்ட, **தழும்பு** — தழும்பானது, **இருந்த ஆம்** — இருக்கின்றனவாம்; **தாள்** — திருவடிகளில், **சகடம் சாடி** — சகடாசுரனை உதைத்ததினாலுண்டான, **தழும்பு இருந்த** — அடையாளம் இருக்கின்றது; **பூம் கோதையாள்** — அழகிய மயிர்முடியையுடைய பிராட்டி, **வெருவ** — (உலகுக்கு என்ன வருமோ என்று) அஞ்சும்படியாக, **பொன் பெயரோன்** — ஹிரண்யன் என்ற பெயரையுடைய அசுரனுடைய, **மார்பு இடந்த** — மார்பைப் பிளந்த, **வீங்கு ஓத வண்ணர்** — பெருகும் அலைகளையுடைய கடலைப்போன்ற திருநிறத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய, **விரல்** — திருவிரல்களிலே, **தழும்பு இருந்த** — தழும்புகள் இருக்கின்றன

அவ:— "நாம் சிலருக்கு அஞ்சுகையாவதென்? கட்டுண்கையாவதென்? அத்தைப் பின்னை நாட்டறிகையாவதென்?" என்று அத்தை மறைக்கப்புக்கான். "ஒரு தழும்பாகிலன்றோ மறைக்கலாவது; உன் உடம்படங்கலும் ஆச்ரிதகார்யம் செய்கையால் வந்த தழும்பன்றோ?" என்கிறார்.

அவதாரிகை:— "ஸர்வேச்வரனான நாம் ஒருத்திக்குப் பயப்படுவதாவது? அவனிடம் கட்டுப்படுவதாவது? அதை உலகெல்லாம் அறிவதாவது?" என்று கூறிக்கொண்டு தழும்பை வார்த்தையாலும், மந்திரத்தாலும் மறைக்கப் பார்த்தான் எம்பெருமான். "ஒரு தழும்பாயிருந்தால் மறைத்துவிடலாம்; உன் உடம்பெல்லாம் அடியார்காரியம் செய்து பட்ட தழும்பாயிருக்கிறது: பிரானே! இதில் எதை மறைப்பாய்?" என்கிறார்.

|| முசியாமை - இளையாமை.

அவ:— இருபத்துமூன்றும் பாட்டு. ஒரு செயலைக் கொண்டு சொல்லும்படியென்? என்னில், ஒரு செயலிலேயோ? ஒரு அவதாரத்திலேயோ தழும்பு சுமந்தது? என்கிறார்.

வ்யா:— (தழும்பிருந்த இத்யாதி) பிராட்டியுங்கூடக் கூசி ஸ்பர்சிக்கவேண்டும் அழகிய கை — சார்ங்கநாண் தோய்ந்த தழும்பிருந்தவாம். / ஜ்யாகிணத்தாலே கர்க்கசமாயிருக்கும். தான் சகடம் சாடித்தழும்பிருந்த (பூங்கோதையாள் வெருவப் பொன்பெயரோன் மார்விடந்த) "அடலரியாய்ப்பெருகினானே" என்கிறபடியே. (விரல் தழும்பிருந்த)

உரை:— அழகிய திருக்கையானது—ஸ்ரீஸார்ங்கத்தினுடைய நாணுறைவால் வந்த தழும்பைச் சுமந்தன. அதிஸுகுமாரமான திருவடிகளானவை—அஸுராவிஷ்டமான ஸகடத்தை முறிந்து விழும்படி உதைத்து, அத்தாலெழுந்த தழும்பைச் சுமந்தன. கிளர்ந்து அலையெறிகிற கடல்

வ்யா:— (அம் கை சார்ங்கநாண் தோய்ந்த தழும்பிருந்தவாம்) பிராட்டிமாரும் தொடக்கூசவேண்டிய அழகிய கையிலே சார்ங்கமென்னும் வில்லின் நாண் படிந்தமையாலுண்டான தழும்புகளிருந்தன. கை தழும்பைச் சுமந்தது என்றுமாம். அடியார்க்காக அசுரராக்ஷஸரைக் கொல்லும்போது, கையில் சார்ங்கநாண் உராய்வதாலுண்டான தழும்பை மறைக்கமுடியுமோ? என்கை. (சகடம் சாடி தான் தழும்பிருந்த) அறியாப்பருவத்திலே ஸகடமாய் ஓரசுரன் நிற்க, தாய்ப்பாலுக்காகக் காலை உதைத்துக்கொண்ட கண்ணனின் மென்மைமிக்க கால்பட்டு அவ்வசுரன் அழிந்துவிழுந்தான். இப்படி அடியார்க்குத் தன்னை நோக்கிக்கொடுத்த தாளிலேயும் ஸகடம் சாடியதினால் உண்டான தழும்பிருந்தது. இதைத்தான் மறைக்கக்கூடுமோ? (சகடம் சாடி) குழந்தை பாலுக்காகக் காலை உதைத்துக் கொண்டவித்தனை; அரிய செயலாக இவர் கருதுகையாலே 'சகடம் சாடி' என்கிறார். (பூங்கோதையாள் வெருவப் பொன் பெயரோன் மார்விடந்த வீங்கோதவண்ணர் விரல் தழும்பிருந்த)

ஜ-தி 17 / ஸ்தோ-ர 33.

கால் தழும்பு. கை தழும்பு. அவாந்தராவயவமான விரல் தழும்பு; ஒன்றேயோ தழும்பாயிற்று? என்கிறார்.

(பூங்கோதையாள் வெருவ) "ஆஸ்ரிதருடைய கார்யம்" என்றால் உகக்கும் அவனும் ப்ரயப்படும்படி உடம்படையத் தழும்பு. (சாடி) அவன் மூரிநிமிர்ந்தான். இவர்க்குக் குவாலாயிருக்கிறபடி. (பூங்கோதையாள் வெருவ) பொருதென்றிருக்குமவள். வீரவாசி அறியுமவள். ருஷிவேஷத்தோடே திரியவேணும் என்னுமவள். (வீங்கோதவண்ணர் விரல்) வளர்த்தியும் குளிர்த்தியும். "महाविष्णु" (மஹாவிஷ்ணும்) விக்ரஹ வ்யாப்தியாயிற்று. 23.

போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையவருடைய திருவிரல்களானவை—அழகிய மயிர்முடியையுடைய பிராட்டி 'என்னைத் தேடுகிறதோ?' என்று நடுங்கும்படியாக, ஹிரண்யனை மார்வைப் பிளந்து சொகட்டத்தால் வந்த தழும்பைச் சுமந்தன. விரல் தழும்பு, கால் தழும்பு, கைத்தழும்பு இவற்றை எங்ஙனே உன்னால் மறைக்கும்படி? என்கை. 23.

'அடியார் காரியம்' என்றால் உகக்கும் அவனும் பயப்படும்படி. 'பொன்னன்' (ஹிரண்யன்) என்னும் அசுரனின் மார்வைப் பிளந்த பொங்குங்கடல்வண்ணனின் விரல்களிலும் ப்ரஹ்லாதனுக்குக் காரியம் செய்ததைக் காட்டும் தழும்பிருந்தன. வயிற்றில் தழும்பைத்தான் வஸ்திரத்தையிட்டு மறைத்து விடலாம். கையில் தழும்பையும், தாளில் தழும்பையும், விரலில் தழும்பையும் எங்ஙனே மறைப்பாய் பிரானே! என்கிறார். (*பூங்கோதையாள்*) அழகிய மயிர்முடியையுடைய பெரியபிராட்டியார். (*வெருவ*) 'பிரளயகாலமே வந்ததோ?' என்று நடுங்கும்படியாக. "*வெருவத் தழும்பிருந்த*" என்றும், "*வெருவ மார்விடந்த*" என்றும் கூட்டிப் பொருள்கொள்ளலாம். (*வீங்கோதவண்ணர்*) "*அடலரியாய்ப் பெருகினானை*" [பெரியதிரு 2-5-8] என்கிறபடியே திசைகளெங்கும் வளர்ந்தானாகையாலே பொங்கும் கடலை உவமிக்கிறார். "மஹாவிஷ்ணும்" என்ற நரஸிம்ஹ அநுஷ்டுப் மந்த்ரத்திலும் இவ்விக்ரஹவ்யாப்தியானது குறிக்கப்பட்டதன்றோ. வளர்த்தியிலும், குளிர்த்தியிலும், நிறத்திலும், ஆழங்காணவொண்ணு

24. விரலொடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு ஆய்ச்சி
உரலோ டுறப்பிணித்த நான்று—குரலோவா
தேங்கி நினைந்தயலார் காண விருந்திலையே
ஓங்கோத வண்ணா வுரை.

பதவுரை:— **விரலொடு வாய் தோய்ந்த**—உன்னுடைய விரல்களிலும் வாயிலும் படிந்திருந்த, **வெண்ணெய்**—வெண்ணெயை, **ஆய்ச்சி**—யசோதைப்பிராட்டி, **கண்டு**—பார்த்து, **உரலோடு**—உரலுடன், **உறப் பிணித்த நான்று**—நன்றாகக் கட்டி வைத்தபோது, **குரல் ஓவாது**—அழுகுரல் நீங்காமல், **ஏங்கி**—ஏங்கிக்கொண்டு, **நினைந்து**—(அப்போதும்) வெண்ணெய் திருடுவதை நினைத்துக்கொண்டு, **அயலார்** — மற்றவர்களெல்லாரும், **காண** — வேடிக்கை பார்க்கும்படி, **இருந்திலையே** — இருக்கவில்லையா? **ஓங்கு ஓத வண்ணா** — கிளர்ந்தெழுந்த அலைகளையுடைய கடல் போன்ற திருமேனியை உடையவனே! **உரை**—நீயே உண்மையைச் சொல்.

அவதாரிகை:—நாம் வெண்ணெய் களவு காணப்புக்குக் கட்டுண்டோமாகவேணுமோ? என்ன; களவுகண்டு கட்டுண்டிருக்கும்படி அறியாயோ? என்கிறார்.

மையிலும், ஒலிஅலையிலும் அழகிலும் கடலை ஒத்திருக்கையாலே 'வீங்கோதவண்ணர்' என்கிறார். நீ ஆச்ரிதபக்ஷபாதியென்பதற்கு உன் திருமேனியிலேயே இத்தனை அடையாளங்களிருக்கும்போது, உன்னால் அதை எப்படி மறைக்கமுடியும்? என்று கருத்து. 28.

அவதாரிகை:— என்பெருமையைக் காட்டும் இத்தழும்புகளிருக்கட்டும்; "கடைவெண்ணெயுண்டானைத் தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு-உலகெல்லாம் அறியும்" (22) என்று, நான் வெண்ணெயைத் திருடித்தின்னும்போது கட்டுண்டதாக ஒன்று சொல்லீரே! என் எளிமையைக் காட்டும் இது உண்மையோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, "வெண்ணெய் திருடிக் கட்டுண்டிருந்ததை நீயே அறியாயோ" என்கிறார்.

வ்யா:— இருபத்திஞலாம் பாட்டு. (விரல் இத்யாதி₃) விரல் வாயிலே தோய்ந்தவளவிலே. "வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு" என்றும் சொல்லா நின்றது; "விரலொடு வாய்தோய்ந்த" என்றும் சொல்லா நின்றது; இவை எங்ஙனே சேரும்படி? என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் ப₄ட்டரைக் கேட்க; "இவனுக்கு என்றும் திருப்பணி இதுவன்றோ? ஒருநாள் அங்ஙனுமாகிறது. ஒரு நாள் இங்ஙனுமாகிறது." என்று அருளிச்செய்தார். "வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்" என்கிற

உரை:— திருக்கையாலே அளைந்து திருப்பவளத்திலே வைத்த வெண்ணெயை அமுதுசெய்தருளுவதுக்குமுன்பே வாய்த்துக்கையதாகக்கண்டு இடைச்சியானவள் களவுக்குப்

வ்யா:— (விரலொடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு) திருக்கையாலே அள்ளி, திருவாயிலே வைத்தளித்தனை; அமுது செய்யவும் பெறவில்லை; அதற்குள் தடுத்துவிட்டாளே தாயா யிருந்தவள்! அமுதுசெய்தபின்பு கட்டுப்பட்டாலும் ஆறி யிருக்கலாமே! வாயில்படும்போது வாயது கையதாகக் கட்டி விட்டாளே! "'வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அதன் ஓசைகேட்கும் கண்ணபிரான் கற்ற கல்வி' [பெரியாழ்திரு 2-9.1] என்று வெண்ணெய் முழுவதையும் உண்டதாகவும் சொல்லுகிறது; 'விரலொடு வாய் தோய்ந்த' என்று வாயில் தோய்த்தளித்தனையேயொழிய உண்ணவில்லை என்றும் சொல்லுகிறது; இவையிரண்டும் எப்படிப் பொருந்தும்?" என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் ப₄ட்டரைக் கேட்க, "'வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்' [திருவாய் 1-8-5] என்கிறபடியே, இவனுக்கு வெண்ணெய் களவுசெய்து உண்பதுதானே திருப்பணி; ஒருநாள் உண்ட பின்பும் பிடிபடுவான்; ஒருநாள் வாயில்வைத்தவுடனும் பிடி படுவான்" என்று ப₄ட்டர் அருளிச்செய்தாராம். இவ்வை திஹ்யம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்₂யானத்திலுள்ளது. வெண்ணெயை உண்டானென்றால், 'திருமேனிக்குச் சேருமோ' என்று பதறுவதும், வாய்தோய்ந்தவுடன் பிடிபட்டானென்

படியே. (உரல் இத்யாதி,) உரலென்றும் அவனென்றும் பிரித்துக்காணப் போகாதபடி கட்டின அன்று. (ஞாலோ வாதேங்கி) அழப்புக்க த்,வநி மாறாதே; ஏங்கின ஏக்கம் கீழ் விழாதே. (நினைந்து) இப்படி அழாநிற்கச் செய்தேயும் பெரிய திருப்பணிகளாயிற்று நினைப்பது. வெண்ணெய் களவு காணும்படி நினைந்து. (அயலார் காண இருந்திலையே) ஐந்துலக்ஷங்குடியில் பெண்களில் காணாதாருண்டோ? இவ னாலே நெஞ்சு புண்பட்டாரெல்லாம் இவன் பட்டபாடு

பெருமிதமின்றி உரலோடெடுத்து உறைக்கக்கட்டின வன்று கூப்பிடுகிற கூப்பீடு உச்சிவீடுவிடாதபடி வாய்விட்டு அழமாட்டாமல் விம்மல் பொருமலாய் ஏங்கிக்கொண்டு அவ்வளவிலும் 'வெண்ணெயெங்கேயிருக்கிறது? அது களவு காணும்படி எங்ஙனே?' என்று இத்தையே உருவ நினைத்துக்கொண்டு, உன்னாலே புண்பட்ட இடைப்

ஞள். 'உன்னையும் பெற்றாளிக்கே,' என்று வயிறெரிவதும் ஆழ்வார்களுக்குப் பணியாகையாலே இரண்டுவிதமாகவும் அது ஸங்ரி,க்கக் குறையில்லை. (உரலோடு உறப்பிணித்த நான்று) இவன் வெண்ணெய் களவுகாண்பதைக்கண்டு உரல்பேசாம லிருக்க குற்றத்திற்காக, இருவருக்கும் தண்டனையாக, இரு வருக்கும் வாசிதெரியாதபடி ஒன்றாகப் பிணைத்துவைத்த போது. (ஞாலோவாது) அழும்போது த்,வனி மாறுபடாமல்; ஓரே ஸ்வரத்துடன். (ஓவாது ஏங்கி) என்றுமாம். ஏங்கின ஏக்கம் கீழ்விழாதபடி என்கை. (ஏங்கி) அழப்புக்கவுடன் கோலை எடுத்துக்காட்டுவாளாகையாலே, அழவும்முடியாமல், விம்மல் பொருமலாய் ஏங்கின்றபடி. (நினைந்து) இந்நிலையிலும் பெரிய திருப்பணிகளையாயிற்று நினைத்திருப்பது. 'எங்கெங்கு வெண்ணெயிருக்கிறது; அதை எப்படியெப்படிக் களவுகாண லாம்?' என்றாயிற்று நினைத்திருப்பது. களவிலே தழும்பேறி யவன் எனக்காட்டும்படி. வயிற்றில் தழும்பேறக் களவுகண்ட தா,மோத,ரனன்றோ. (அயலார் காண இருந்திலையே?) ஆய்ப் பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிற் பெண்களில் காணாதார் ஒருவர் உண்டோ? உன்னாலே புண்பட்ட இடைப்பெண்கள் அத்தனை

காணவருவர்களிறே. 38. ''अत्युत्कटैः पुण्यपापैरिहैव फलमश्नुते'' (அத்யுத்கடை: புண்யபாபைரிஹைவ ப₂லமச்₂நுதே) இறே. (ஓங்கோதவண்ணனுருவுகாண) இவனைக் கட்டிவைத்தது ஒரு கடலைத் தேக்கிவைத்தாற்போலே காணும். (உரை) இவ் வடிவு காணவேணும்; இவ்வடிவோடே கூட வார்த்தையும் கேட்கவேணும்; பொய்யாகில் உரலோடேகூட இழுத்துக் கொண்டு புறப்படுவனோ?

(விரல் இத்யாதி₂) வயிறுவளர்த்து அகப்படப்பெற்றோமோ? மிடற்றுக்குக் கீழ்ழியப்பெற்றோமோ? (உரலோடு) உரலோடு தன்னோடு வாசியில்லாமை. (குரலோவாது)

பெண்கள் எல்லாரும் 'கள்ளனுக்கு இத்தனையும் வேணும்' என்று சிரித்துக்கொண்டு வந்து காணும்படியாக, கூ தார்த்தனாய்க்கொண்டு இருந்திலையோ? கட்டுண்ணப் பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போன்ற வடிவையுடையவனே! நீ இத்தை உண்மையாகச் சொல்லிக் காண!

பேரும் 'கள்ளனுக்கு இதுவும் வேணும்; இன்னமும் வேணும்' என்று சிரித்துக்கொண்டு காணும்படி இருக்கவில்லையோ நீ? (இருந்திலையே?) பெரும்பயன் பெற்றவன்போலே இருக்க வில்லையோ நீ? இவ்வெளிவரவைக்கண்டு நான் உகப்பேனோ? என்ன,— (ஓங்கோதவண்ணனே) இதை நான் சொல்லுவதைக் கேட்குப்போதே ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போலே ஒளிவிகம் நீ, அக்காலத்தில் எத்தனை உகந்திருப்பாய்? அடியார் கையால் கட்டுண்கையாலே, அணைகட்டிய ஆறுபோலே அலைவிகசிற படியைச் சொல்லுகிறது. (உரை) "அந்ருதம் நோக்தபூர்வம் மே ந ச வக்ஷ்யே கதா₃சந" [ரா-கி 7-22] [நான் முன் பொய் சொன்னதுமில்லை; ஒருபோதும் இனிச் சொல்லவும் மாட்டேன்.]

த்₃யௌ: பதேத் ப்ருதி₂வீ ஶீர்யேத் ஹிமவாந் ஶகலீப₄வேத் ।
ஶுஷ்யேத் தோயநிதி₄: க்ருஷ்ணே! ந மே மோக₄ம் வசோ ப₄வேத் ॥ [பா₄ர-உத்-70-48]

அழப்புக்கவாறே. "இக்கோலுண்டு பார்" என்ன, ஏங்கி நின்றான். (கினைக்கு) வெண்ணெயை நினைந்திருக்கை. (அயலார்காண) பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களுடைய; அவர்களை பந்தித்துத் தான் அகப்படாதிருக்கும்; அவர்கள் இவன் அகப்படவல்லனே என்றிருப்பர்கள். (இருந்திலையே) ராமபாணத்தை ராவணன் மறக்கில் மறக்கலாம். (ஓங்கோதவண்ணனே) நெருக்குண்கையாலே வந்த பூர்த்தி. (உரை)

24. "ந மே மோக" (ந மே மோகம்) என்னும் நீ சொல்லிக்காண். அவாப்த ஸமஸ்தகாமன் குறையாய் அழுவதே! ஸர்வசக்தி மிடுக்கின்றியொழிவதே! ஸர்வஜ்ஞன் புரையறுவதே! 24.

25. உரைமேற்கொண் டென்னுள்ள மோவாதுளப் போதும்
வரைமேல் மாதகமே போல — திரைமேல்
கிடந்தானைக் கீண்டானைக் கேழலாய்ப் பூமி
யிடந்தானை யேத்தி யெழும்.

இவர்க்கு இவன வடிவு காணவேணுமென்றும், வார்த்தை கேட்கவேணுமென்றும் போலேகாணும் ஆசை! 24.

[க்ருஷ்ணனே! ஆகாயம் கீழ் விழக்கூடும்; பூமி சுக்கலாகக்கூடும்; ஹிமாசலபர்வதம் தூளாகக்கூடும்; ஸமுத்ரம் வற்றக்கூடும்; என்னுடைய வார்த்தை வீணாகாது] என்னும் ஸத்யவாக்யனை நீயே உரைப்பாயாக. (உரை) இது எப்படிப் பொருந்தும் என்பதை நீயே உரைப்பாய் என்றுமாம். அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் (வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவனாய்) இருப்பவன் ஒன்றைப் பெறுமன் அழுவதே! ஸர்வசக்தியுடையவன் ஒரபலையாலே கட்டுண்பதே! எல்லாமறிந்தவன் அஞ்சுக்க வழியறியாமற்போவதே! பிரானே! இவையெல்லாம் எங்ஙனே சேரும்படி?—என்பதை நீயே உரைப்பாயாக. (ஓங்கோதவண்ணா உரை) அப்போது உன்மேனியழகு எப்படியிருந்தது என்பதை ஒருபுடை கண்டேன்; அப்போது உன் சொல்லழகு எவ்வண்ணமிருந்தது என்று காணலாம்படி ஒருவார்த்தை சொல்லுவாய் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். 24.

பதவுரை:— வரைமேல் — மலையின் மேலே, **மரதகமே போல** — மரதகமணி பதிந்திருப்பது போல, **திரை மேல்**— பாற்கடலின் மேலே, **கிடந்தானை** — பள்ளிகொண்டவனும், **கேழலாய்** - வராஹரூபியாய், **பூமி** - உலகத்தை, **கீண்டானை** - (அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டு விடுவித்து,) **இடந்தானை**— எடுத்தவனுமான எம்பிரானை, **என் உள்ளம்**— என் மனமானது **ஓவாது** — இடைவிடாமல், **எப்போதும்** — எல்லாக் காலத்திலும், **உரைமேற்கொண்டு** — உரைப்பதில் ஈடுபட்டு, **ஏத்தி**— (அவனுடைய கல்யாண குணங்களைப்) புகழ்ந்து, **எழும்**— உய்ந்துபோகும்.

அவ:— **இருபத்தைந்தாம் பாட்டு. இவனுடைய இந்நீர்மை அநுபவித்தால் வேறொன்றால் போதுபோக்கவொண்ணாது என்கிறார்.**

அவதாரிகை:— அவன் ஓவாதே அழுதபடியைககண்டு இவரும ஓவாதே ஏத்தத் தொடங்கினார்.

உரை: — ஒரு மலையின்மேலே ஒரு மரதககிரி படிந்தாற் போலே ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே அலையெறிகிற திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளினவனாய், சிறுக்கன் ஆர்த்தி தீர்க்கைக்காக நரஸிம்ஹமாய்த் தூணிலேவந்து தோற்றி ஹிரண்யனைப் பிளந்து போகட்டவனாய், மஹாவராஹமாய்

அவதாரிகை: — **அவன் விடாமல் அழுதபடியைக் கண்டு ஈடுபட்டு, இவர் விடாமல் துதித்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.**

வ்யா:—(வரைமேல் மரதகமேபோல) **ஒரு மலையின் மேலே ஒரு மரதகமலை படிந்திருப்பதுபோலே.** ***(திரைமேல் கிடந்தானை)*** **தன் ஸ்பர்சத்தாலே அலையெறியும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை.** ***(கீண்டானை)*** **ப்ரஹ்லாதனை சிறுவனைப்பெற்ற தந்தையே துன்புறுத்த, அவ்வருத்தம் போகைக்காக நரசிங்கமாய்த் தூணிலே தோற்றி, இரணியனைப் பிளந்தவனை.** ***(பூமி கீண்டானை இடந்தானை)*** **என்று கூட்டி வராஹசேஷ்டிதமாகவும் கொள்ளலாம்.**

வ்யா:— (உரைமேல்கொண்டு) மேலான உரையைக் கொண்டு; அதாவது — வாக்குக்கு விஷயமானத்தைக் கொண்டு. அன்றிக்கே, உரைக்கையிலே மேற்கொண்டு, அதாகிறது—சொல்லிச்செல்லுகையிலே கிளர்ந்து. (என்னுள்ளமோவாதெப்போதும்) என்னுடைய ஹ்ருத$_{3}$யமானது உச்சிவீடுவிடக்கடவதன்றிக்கே. ஸ்வரூபம் ஒரு காலாக அழியுமோ? ஒருமலையிலே ஒரு மரதக கி$_{3}$ரியானது பரப்புமாறப் படிந்தாற்போலேயாயிற்று திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபோது இருக்கும்படி. ஸர்வேஶ்வரனாய், ஸர்வஶக்தியானவனுடைய ஸௌலப்$_{4}$ய சரிதங்களைச் சொல்லுகைக்கு.

(என்னுள்ளம் இத்யாதி$_{3}$) த$_{3}$ாஸவ்ருத்திகளுன என்னுடைய மநஸ்ஸானது இடைவிடாது. (எப்போதும் இத்யாதி$_{3}$) ஒரு பர்வத ஶிக$_{3}$ரத்திலே இந்த்$_{3}$ரநீலமணி இருந்

ப்ரளயத்திலே கரைந்து அண்ட$_{3}$பி$_{4}$த்தியிலே ஒட்டின பூ$_{4}$மியை இடந்தெடுத்துக்கொண்டு ஏறினவனை என்னுடைய ஹ்ருத$_{3}$யமானது உரைக்கையிலே தத்பரமாய்க் கொண்டு உச்சிவீடுவிடாதே ஸர்வகாலத்திலும் இவ்வபதா$_{3}$னங்களைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து உஜ்ஜீவியாநிற்கும்.

(*கேழலாய் பூமி இடந்தானை*) மஹாவராஹமாய், — ப்ரளயத்திலே துன்புற்று அண்ட$_{3}$க்கவரிலே ஒட்டின பூ$_{4}$மியைக் குத்தி எடுத்துக்கொண்டுவந்தவனை. (*கேழலாய்க் கீண்டானை பூமியிடந்தானை*) என்று கூட்டி, வராஹமாய், பூ$_{4}$மியை அண்ட$_{3}$க்கவரிலிருந்து பிளந்து, பின்னர் குத்தியெடுத்து ஸ்வஸ்த$_{2}$ானத்திலே வைத்தவனை என்றும் கொள்ளலாம். (*இடந்தானை கீண்டானை*) தன்புற்றவரைக் கண்டால் படுக்கை அடிக்கொதிக்கும்படி. "கீண்டானை பூமியிடந்தானை" என்கையாலே ஸர்வேஶ்வரன் என்றும், ஸர்வஶக்தியென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது. "கேழலாய்" என்றதால் ஸௌலப்$_{4}$ய ஸௌஶீல்யங்கள் காட்டப்படுகின்றன. (*என் உள்ளம்*) இக்கு$_{3}$ணங்களிலே ஈடுபட்டுள்ள என் நெஞ்சு; அடியானை

மு-தி 18

தாற்போலே விளங்குகிற ஸமுத்₃ரஶாயியானவனை. (கிடந்தானைக் கீண்டானை) ஆர்த்தரைக் கண்டால் படுக்கை அடிக்கொதிக்கும்படி. (ஏத்தி எழும்) ஸ்துதித்து உஜ்ஜீவிக்கும்.

அவ:— (உரைமேல்கொண்டு) இவனுக்கு நினைவும் பேச்சும் வெண்ணெயிலே ஆகுற்போலே. ஆழ்வார்க்கு நினைவும் பேச்சும் இவன் பக்கலிலே ஆனபடி சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (உரைமேல்கொண்டு) வாக்குக்கு விஷயமாகக் கொண்டு. வாக்₃வ்ருத்தியை மேற்கொண்டு என்னவுமாம். (என்னுள்ளம் இத்யாதி₃) ஒரு மலைமேலே மரதகம் கிடந்தாற் போலே திரைமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (கீண்டானை இத்யாதி₃) வராஹரூபியாய்ப் புக்கு அண்ட₃பி₄த்தியில்நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்து பூ₄மியை இடந்தவனை. (ஏத்தியெழும்) ஏத்தி உஜ்ஜீவியாநின்றது. 25.

'உரைமேற்கொண்டு' என்று மேலான உரையைக் கொண்டு. உத்க்ருஷ்டமான ஶப்₃த₃ங்களைக் கொண்டு என்னவுமாம். "கேழலாய்க் கீண்டானைப் பூமிஇடந்தானை" என்று இரண்டையும் இங்கே சொல்லி, அண்ட₃பி₄த்தியிலே ஒட்டின இடத்தை முதலில் கீண்டு பின்பு இடந்தெடுத்துக் கொண்டு ஏறினபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம் 25.

என் நெஞ்சு: எனக்கும் முன்னிற்கும் என் நெஞ்சு. (உரைமேற்கொண்டு) உரைக்கப்புக்கு வேறொன்றை நினையாதே, உரைக்கையிலேயே ஈடுபட்டு, மேன்மேலே சொல்லி என்றுமாம். மேலான உரைகளான வேத₃ம் முதலானவற்றைக் கொண்டு என்றுமாம் (ஓவாது) இடைவிடாமலும் ஸ்வரங்கல் சிறிதும் குழைப்பமுறும். (ஏத்தி எழும்) இந்த கு₃ணங்களையும் செயல்களையும் சொல்லிப்புகழ்ந்து உயர்வடையும். என் நெஞ்சம் இதனாலேயே உய்வுபெறும் என்று கருத்து. (ஏத்தி எழும்) "முடியானே" [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியிற் போலே சேதநஸாம்ய₃த்தாலே என் நெஞ்சு என்னிலும் முன்னின்று உய்வடைந்தது என்கை. 25.

26. எழுவார் விடைகொள்வா ரீன்றுழா யானை
வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தொழுவார்
வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே வானோர்
மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை.

பதவுரை:— எழுவார்—(செல்வத்தைப் பெற்று) அகலுமவர்களான ஐச்வர்யார்த்திகளும், **விடைகொள்வார்**—(எம்பெருமானைவிட்டு நித்யமாகப்) பிரிந்துபோகும் கைவல்யார்த்திகளும், **ஈன் துழாயானை**—இனிய துழாய்மாலையையுடைய எம்பெருமானை, **வழுவா வகை நினைந்து**—பிரியாமலிருக்கவேண்டுமென நினைத்து, **வைகல்**-தினந்தோறும், **தொழுவார்**—கைங்கர்யமவர்களான பகவத் ப்ராப்திகாமர்களுமாகிய இம்மூவருடைய, **வினைச் சுடரை**—(அவரவர்களுடைய ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியான) பாபத் தீயை, **நந்துவிக்கும்**—அவிக்கும், **வேங்கடமே**-திருவேங்கடமலையே, **வானோர்**—நித்யஸூரிகளுடைய, **மனச்சுடரை**—திருவுள்ளமாகிற விளக்கை, **தூண்டும் மலை**—தூண்டுகின்ற மலையாகும்.

அவ:— இருபத்தாறும்பாட்டு. (எழுவார்) **எல்லார்க்கும் நினைவும் செயலும் ஒக்கப் பரிமாறலாவது பரமபதத்திலேயன்றோ? என்னில்; நித்யஸூரிகளுங்கூட அவனுடைய ஸௌலப்யம் காண வருகிறது திருமலையிலேயன்றோ என்கிறார்.**

அவதாரிகை:— அவ்வவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானோர் இழவைப் பரிஹரிக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான் என்கிறார்.

உரை:— "போற்றியென்று ஏத்தெழுவர்" என்கிற படியே, 'எங்களுக்கு அபிமதமான த்ருஷ்டைச்வர்யத்தைத்

அவதாரிகை:— வராஹ நரஸிம்ஹாத்யவதாரங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களுடைய குறையைப் போக்குவதற்காகத் திருமலையிலேவந்து, அனைவர்க்கும் அருகில் நிற்கிறான் என்கிறார்.

வ்யா:— (எழுவார்) "பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக் காணில் போற்றி என்று ஏற்றெழுவர்" [திருவாய் 9-1-3]

வ்யா:—(பாழுவார்) ஐஶ்வர்யம் வேணுமென்று மேலே மேலே ப்ரார்த்திக்குமவர்கள். (விடைகொள்வார்) ஆத்ம ப்ராப்தியே அமையும்; நீ வேண்டாவென்று இவன் பக்கலில்நின்றும் அகலுமவர்கள். (ஈன்றுழாயானை [illegible])

தரலாகாதோ?" என்று ப்ரயோஜனத்துக்குக் கையேற்றுக் கிளர்ந்து, அது கைப்பட்டவாறே விட்டகன்றுபோம் ஐஶ்வர்யார்த்திகளும், 'உன் அநுபவம் வேண்டா; எங்களாத்மாவை அநுபவித்துக்கொண்டு, ஒருகாலும் உன் முகத்திலே விழியாதிருக்கும்படி விடைகொள்ளுகைக்குத்

எங்கும்படியே நாங்கள் விரும்பும் இம்மைச் செல்வத்தைத் தரக்கூடாதா?' என்று இம்மைப்பயனுக்காகக் கையேற்று எழுந்து, அது கிடைத்தவுடன் கொடுத்தவனைவிட்டு எழுந்து செல்லுமவர்கள். ஐச்வர்யார்த்திகளைச் சொன்னபடி. (விடைகொள்வார்) நிரந்தரமாக எம்பெருமானிடம் விடைபெறும் கைவல்யார்த்திகள், பரமபுருஷனை நேரில் கண்டும், அவன் இனிமையில் நெஞ்சுசெலுத்தாமல், சாணிச்சாற்றைப்போலே, தங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்தினவன் என்றே நினைத்து, "உன் அநுபவம் எங்களுக்குத் தேவையில்லை. எங்களுடைய ஆத்மாவை அநுபவித்துக்கொண்டு, ஒருகாலும் உன் முகத்தில் விழிக்காதிருக்கும்படி விடைகொள்ளுகைக்கு உன் கையாலேயே நீ அனுமதிச்சீட்டுக் கொடுக்கவேணும்" என்று பிரார்த்தித்து, ஸ்வாத்மாநுபவத்தைப்பெற்று நித்யமாக விடைகொண்டு போமவர்களன்றோ கைவல்யார்த்திகள். (ஈன் துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்) மிகவினிய திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவனுகையாலே தானே மேலான பயனாயிருப்பவனை, தாழ்ந்தவையான ஐச்வர்யகைவல்யங்களைப் பெறநினையாமல், ஒருகாலும் விட்டுநீங்காமல் அருகிலிருந்து அநுபவிக்கும் முறையை நினைந்து, எல்லாக் காலமும் அநுபவிக்குமவர்களான பகவச்சரணார்த்திகளான ஞானிகளைச் சொல்லுகிறது. 'வைகல் தொழுவார்' என்று தைலதாரையைப் போல் இடைவிடாத பக்தியைச் சொல்லுகிறது. 'வழுவாவகை' என்று பரமபதத்தில் விட்டுப்பிரியாமல் அநுபவிப்பதைச்

இவனை நாங்கள் பிரியாதொழியவேணும் என்று நினைத்து. காலமெல்லாம் தொழுவார்கள். (வினை இத்யாதி$_3$) ப$_4$க$_3$வத் ப்ராப்திவிரோதி$_4$, ஆத்மப்ராப்திவிரோதி$_4$, ஐஶ்வர்ய ப்ராப்திவிரோதி$_4$ ஆன பாபங்களை, எரிகிற நெருப்பை அவித்தாற்போலே நமிப்பிக்கும் வேங்கடமே. (வானோர் இத்யாதி$_3$) நித்யஸூரிகளுடைய கிளர்ந்த மனஸ்ஸை 'அவனுடைய ஸௌலப்$_4$யம் காணப்போரீகோள்' என்று கிளர்த்தாநிற்கும் திருமலை. காலாந்தரமன்று; ஸந்நிஹிதம்.

(எழுவார்) ப்ரயோஜநம் கைபுகுந்தவாறே போவார் ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$கள். (விடை கொள்வார்) ப$_2$லம் நித்யமாகையாலே மீட்சி இல்லை கேவலர்க்கு. (வினை இத்யாதி$_3$)

திருக்கைச் சிறப்பிட்டருளவேணும்' என்று விடைகொண்டு போம் கைவல்யார்த்தி$_2$களும், நிரதிஶயபோ$_4$க்$_3$யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனாய், பரமப்ராப்யபூ$_4$தனான அவனை ஒருநாளும் விட்டொழியாதே கிட்டிநின்று அநுப$_4$விக்கும் ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து எல்லாகாலமும் அநுப$_4$விக்கக்கடவர்களாயிருக்கும் ப$_4$க$_3$வச்சரணார்த்தி$_2$களுமான இவ்வதி$_4$காரிகளுடைய இஷ்டபுருஷார்த்த$_2$ ப்ரதிப$_3$ந்த$_4$கமான

சொல்லுகிறது. ஆக, இவ்வளவால், கீ$_3$தையில் 'ஆர்த்தன்' என்றும், 'அர்த்தா$_2$ர்த்தி$_2$' யென்றும் சொல்லப்பட்ட ஐஶ்வர்யார்த்தி$_2$களும், 'ஜிஜ்ஞாஸு' எனப்படும் கைவல்யார்த்தி$_2$யும், 'ஜ்ஞாநீ' எனப்பட்ட ப$_4$க$_3$வத்$_3$ப$_4$க்தனும் எடுக்கப்பட்டனர். (வினைச் சுடரை) முன் சொல்லப்பட்ட மூவகைப்பட்ட அதி$_4$காரிகளுக்கும் அவரவருடைய பயனை அடையத் தடையாயிருக்கும் பாபங்களாகிற நெருப்பை. (நந்துவிக்கும் வேங்கடமே) உருத் தெரியாதபடி கணத்திலே அவிக்கும் திருவேங்கடமே யென்பர். (வானோர் மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை) பாபத்தின் வாஸனையும் தொடமுடியாதபடி பரமபத$_3$த்திலிருக்கும் நித்யஸூரிகளின் திருவுள்ளமாகிற விளக்கைத் தூண்டும் மலை. ஒரு சுடரை அவிப்பதே ஒரு சுடரைத் தூண்டுவதாயிருப்பதே! (மனச் சுடரைத் தூண்டும் மலை) பரமபத$_3$த்திலிருக்கும்போது அவ

இம் மூவர்க்கும் உத்3தே3ஶ்ய விரோதி4களைப் போக்கும். நந்துவிக்கை - அவிக்கை. (ஸாஹோர் ஶ்ருத்யாதி3) இங்குள்ளார் ||"ஒழிவில் காலம்" என்ன, அங்குள்ளார் /அகலகில்லேன் என்னச் சொல்லும். 26.

27. மலையால் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து
சிலையால் மராமரமேழ் செற்று—கொலையானைப்
போர்க்கோ டொசித்தனவும் பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்
கார்க்கோடு பற்றியான் கை.

பதவுரை:- மலையால்-கோ3வர்த்த4ந கி3ரியைக்கொண்டு. **குடை கவித்து**—குடையாகக் கவித்தும், **மா வாய் பிளந்து**—குதிரையாய் வந்த கேஶி என்னும் அஸுரனின் வாயைப் பிளந்தும், **சிலையால்**—வில்லாலே, **மராமரம் ஏழ் செற்று**—ஏழு மராமரங்களையும் துளைத்தும், **கொலை யானை** - கொல்லுவதற்காக நிறுத்தின யானையின், **போர் கோடு ஒசித்தனவும்**-சண்டைசெய்யும் தந்தங்களை ஒடித்தவையும், **பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்** — பூத்த குருந்தமரத்தைத் தள்ளினவையும், **கார் கோடு** — மேக4ம்போல் முழங்கும் ஶங்க2த்தை, **பற்றியான்** — பிடித்தவனுடைய, **கை** — திருக்கைகளேயாகும்.

பாபாக்3னியை உருத்தெரியாதபடி ஶமிப்பிக்கும் திருமலையே காணும், அஸ்ப்ருஷ்ட பாபக3ந்த4ரான நித்யஸூரிகளுடைய திருவுள்ளமாகிற விளக்கை, அவன் ஶீலாதி3கு3ணாநுப4வத்தின் ஶ்ரத்3தை4யை வர்த்தி4ப்பித்துக்கொண்டு ப்ரேரியாநிற்கும் மலை. 26.

னுடைய ஸௌலப்4ய ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதி3கு3ணங்கள் பகல்விளக்குப்போலே பிரகாஶமற்றிருக்குமாகையாலே, அவற்றை அநுப4விக்காத குறையாலே ஸூரிகளின் மனச்சுடரும் மங்கியிருக்கும். இங்கு அவை இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பிரகாஶிக்கையாலே, அக்கு3ணங்களை விஶேஷமாக அநுப4விக்கச் செய்வதன்மூலம் திருவேங்கடமலை ஸூரிகளின் மனச்சுடரையும் தூண்டுவதாகிறது. 26.

|| திருவாய் 3.3.1. / திருவாய் 6.10.10.

அவ:—இருபத்தேழாம் பாட்டு. (மலை இத்யாதி) திருவேங்கடமுடையானுடைய திருக்கை நலப் பார்த்தார்போலே.

வ்யா:—(மலையால் குடை கவித்து) வர்ஷத்துக்குக் குடை அபேக்ஷிதமிறே. இந்த்ரன் ஆஸுரப்ரக்ருதியல்லாமை

அவதாரிகை:—இங்கே எழுந்தருளிநிற்கிற திருவேங்கடமுடையானுடைய தோளின் துடிப்பைக் கண்டபோதே அவதாரங்களில் விரோதிவர்க்கத்தைப் பொடிபடுத்தின விளையாட்டங்களும் காணலாம் என்கிறார்.

உரை:— இந்த்ரன் ப்ரவர்த்திப்பித்த சிலாவர்ஷத்தில் ரக்ஷ்யவர்க்கம் அழியாதபடி கைக்கொட்டிநின்ற மலையை

அவதாரிகை:—திருமலையிலே எழுந்தருளிநிற்கிற திருவேங்கடமுடையானுடைய தோளின் துடிப்பைக் காணும்போதே அவதாரங்களில் எதிரிக்கூட்டங்களைப் பொடியாக்கின வீரச் செயல்கள் எல்லாவற்றையும் காணும்படியாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:—(மலையால் குடை கவித்து) ஆயர்களை ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் இந்த்ராதி தேவர்களோடு ஒரு மலையோடு வாசியில்லை என்று உணர்த்துவதற்காக, இந்திரனுக்கிட்ட சோற்றை மலைக்கிடும்படி கண்ணன் நியமிக்க, அவன் நியமனப்படி ஆயர்கள் மலைக்குப் பூசையிட, பசிப்பிணியாலே கோபங்கொண்ட இந்திரன் பொழிந்த கல்மழையாலே கன்றுகளும், பசுக்களும், கோபிகளும், இடையர்களுமான திருவாய்ப்பாடி முழுவதுமே நோவுபட, அவை அழிந்துபோகாதபடி கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்து ரக்ஷித்ததைச் சொல்லுகிறது. (மலையால்) கைக்கெட்டினது அந்த கோவர்த்தன மலையேயாகையால் அதைக்கொண்டு ரக்ஷித்தான். (குடை கவித்து) குடைபிடிப்பாரைப்போலே, மலையைத் தலைகீழாக்கிக் குடையாகப்பிடித்து, மழையால் அப்பாடியிலுள்ளார் நலிவு படாதபடி ரக்ஷித்து. மழைபெய்தால் குடைதானே வேண்டியது. ஒருவரிருவரல்லாமல் பஞ்சலக்ஷம் குடியாகையாலே மலையைக் குடையாகப் பிடித்தான். "இந்திரன் அசுரத்தன்மை கொண்ட

யாலே பசிக்ராஹத்தாலே செய்தானாகில், மலையை எடுத்து நம்மை நோக்கிக்கொள்வோமென்று மலையைக் குடையாகக் கவித்து. (மாவாய் பிளந்து) பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தின் கனத்தாலே கேசியைக் கொன்று. (சிலை இத்யாதி)

குடைபிடிப்பாரைப்போலே கீழதுமேலதாக மறித்து பற்றிக்கொண்டு தன்னை விழுங்குவதாக வந்த கேசியாகிற குதிரையினுடைய வாயை இருபிளவாகக் கிழித்துப் பொகட்டு, க்ஷத்ரியத்வத்துக்கு ஏகாந்தமாகவெடுத்த திருவில்லாலே ஓர் ஸ்ரீதனை விச்வஸிப்பிக்கைக்காக மராமரங்களேழும் இழியச்செய்து, எதிர்த்தவர்களைக் கொன்று விழவிடும்

வல்லவன்; பசிப்பிணியாலே செய்தான் பாவம்; அவன் பாதகனுக்குப் போது இம்மலையும் ரக்ஷகமாகக்கூடும் என்று இவர்களுக்குக் காட்டுவோம்" என்னும் திருவுள்ளத்தாலே, இந்திரனை தண்டிக்காமல், மலையைக்கொண்டு ஆயர்களைக் காத்தான் கண்ணன். *(மலையால் குடைகவித்து)* அகடிதகடநாஸமர்த்தனான இவன் நினைத்தால் மலையைக் குடையாகவும் ஆக்குவான் என்று கருத்து. *(மாவாய் பிளந்து)* நிஷ்காரணமாகக் கண்ணனையே விழுங்கவேணும் என்று குதிரையுருக்கொண்டு வந்த கேசியின் வாயை வாடிய நாரைக் கிழிப்பதுபோலே விளையாட்டாக இரு பிளவாகக் கிழித்து. இந்திரன் பசிப்பிணியாலே நலிந்தானாகையாலே அவனை தண்டிக்காமல் தம்மைத் தானே நோக்கினான். கேசி காரணமில்லாமல் கொல்லவந்தானாகையாலே, அவனை அழித்தேவிட்டான். *(சிலையால் மராமரமேழ் செற்று)* க்ஷத்திரியனாய் அவதரித்த ராமாவதாரத்திலே, க்ஷத்திரியர்களுக்குரிய வில்லாலே, எய்யவொண்ணாதபடி கூட்டமாக நின்ற ஏழு மராமரங்களையும் ஓரம்பாலே, ஸுக்ரீவனுக்குத் தன் பலத்திலே நம்பிக்கை பிறப்பதற்காகத் துளைத்து விழச்செய்து. இதுவும் அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தைக் காட்டுகிறது. *(மலையால்...செற்று)* இடையர் செய்யும் பால்கறப்பது, தயிர் கடைவது முதலான செயல்களெல்லாம் முன் கை உரத்தாலே யாயிருக்கும்; அந்த ஜாதியிலே பிறந்தமைக்கேற்பக் கண்ணன் தன் முன்கையுரத்தைக் காட்டும்படியாக மலையைக் குடையாகப் பிடிப்பது, மாவாய்பிளப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்தான்;

அவதாரத்துக்கடுத்த ஆயுதத்தாலே மராமரமேழையும் செற்று. (கொலையித்யாதி) கொல்லக்கடவதாக நிறுத்தின குவலயாபீடத்தினுடைய பொராநின்ற கோட்டை அநாயாஸேந முறித்தனவும். (பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்) பூப் பறித்தனவும். (கார்க்கோடித்யாதி) ஸ்ரமஹரமாய் முழக்கத்தை உடைத்தாயிருக்கும் என்கை. அன்றிக்கே, திருக்கையிலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் இருந்தபோது மேகத்தைப்பற்றி

குவலயாபீடத்தினுடைய பொருகைக்குப் பரிகரமான கொம்பைப் பிடுங்கிப் போகட்டனவும், கண்டார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி மொட்டாக்கிடப் பூத்துக்கிடக்கிற குருந்தை வேர்

க்ஷத்ரியர் செய்யும் அருஞ்செயல்களெல்லாம் வில்லாலேயாயிருக்கும்; அந்த ஜாதியிலே பிறந்தமை தோற்ற இராமன் வில்லாலே ஏழு மராமரங்களையும் வீழ்த்தினான் என்னும் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டைக் காட்டுகிறது. அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தோடு அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடும் கலந்திருக்கை. முன்கையுத்தாலே கண்ணன் செய்த மற்றும் சில காரியங்களையும் காட்டுகிறார். *(கொலையானைப் போர்க்கோடு ஒசித்தனவும்)* எதிரிகளைக் கொல்வதையே தொழிலாகக்கொண்ட குவலயாபீடம் என்னும் யானையுடைய தந்தத்தைக் கையாலே பிடுங்கினவையும், (கொலையானை) கண்ணனைக் கொல்வதற்காகக் கம்ஸன் நிறுத்தின யானை என்றுமாம். *(போர்க்கோடு)* யுத்தம் செய்வதற்குக் கருவியான தந்தம். *(ஒசித்தனவும்)* வாழைத் தண்டை ஒடிப்பதுபோலே ஒடித்தபடி. *(பூங்குருந்தம் சாய்த்தனவும்)* கண்டவர்களை மயக்கும்படி மரம் நிறையப் பூத்துக் குலுங்கிய குருந்தமரத்தைப் பிடுங்கிப்போட்ட செயலைச்செய்தவையும். (பூங்குருந்தம்) பூப்பறித்தாற்போலே விளையாட்டாகச் செய்தபடி. இவற்றையெல்லாம் செய்தது எது? எனில்: *(கார்க்கோடு பற்றியான் கை)* குளிர்த்தி. தாபத்தை ஆற்றும் தன்மை, பெருமை, முழக்கம் முதலிய குணங்களால் மேகத்தை ஒத்திருக்கும் சங்கத்தைப் பற்றியிருப்பவனுடைய கைகளே இவ்வருஞ்செயல்களைச் செய்தன. *(கார்க்கோடு)* மேகத்தை

யிருந்த சங்குபோலே இருந்ததென்கை. இடையர் செய்வதெல்லாம் முன்கை உரத்தாலே, க்ஷத்ரியர் என்றும் வில்லாலே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் பிடிக்கவும் பொருத ம்ருது₃வான கையைக்கொண்டு கிடீர் இதெல்லாம் செய்தது.

அவ:— சேஷ்டிதங்களிலே உருகுகிறார். ஸௌகுமாரமான கையைக் கொண்டே இப்பெரிய செயல்களைச் செய்வதே! செய்யாநின்றால் அநாயாஸேந செய்வதே!

வ்யா:— (மலையித்யாதி₃) மலையாக விநியோக₃ங் கொண்டானே? (மாவாய் பிளந்து) நாரத₃ாதி₃கள் கூப்பிடும்படி வந்த கேசியை நெட்டிக்கோரை கீண்டாற்போலே கீண்டு. (சிலையித்யாதி₃) எய்யவொண்ணாதபடி திரளநின்ற மராமரங்களை. (கொலையித்யாதி₃) கொலையிலே உற்ற ஆனை. (பூங்குருந்தம்) தழைத்துப் பூத்து நின்ற. (கார்க்கோடு) குளிர்ந்து ஶ்ரமஹரமாய்ப் பெருத்து முழங்குகை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் தொடப்பொறாத கைகிடீர்! 27.

28. கைய வலம்புரியும் நேமியும் கார்வண்ணத்
ஐய மலர்மகள்நின் னாகத்தான்—செய்ய
மறையான் நின்னுந்தியான் மாமதிள் மூன்றெய்த
இறையான் நின்னாகத் திறை.

பதியும்படி தள்ளி விழவிட்டவையும், குளிர்ந்து முழங்குகிற ஸ்வபா₄வத்தாலே மேக₄த்தோடு ஒத்திருந்துள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை த₄ரித்தருளினவனுடைய திருக்கைகள் கிடீர். 27.

ஒத்திருக்கும் ஶங்க₂ம், கார்மேகவண்ணனின் திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறதாகையாலே, மேக₄த்திலேயுள்ள சங்க₂ என்கிறதாகவுமாம். (பத்தியான்கை) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடித்தாலும் கன்றிப்போகும் கையைக்கொண்டு கிடீர் இவ்வருஞ்செயல்களைச் செய்தது! 27.

பதவுரை:— கார்—மேகம் போன்ற, **வண்ணத்து**—திருநிறத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய, **ஐய** — எம்பிரானே! **வலம்புரியும்** — ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும், **நேமியும்**—திருவாழியாழ்வானும், **கைய**—கையிலிருக்கின்றன; **மலர் மகள்**—பூவில் அவதரித்த பெரியபிராட்டியார், **நின்**—உன்னுடைய, **ஆகத்தாள்** — திருமார்பில் இருக்கிறாள்; **செய்ய மறையான்**—உன்னைக் காட்டுகையாகிற செம்மையையுடைய வேதத்தை ஓதும் நான்முகன், **நின்**—உன்னுடைய, **உந்தியான்**—திருநாபியிலே பிறந்தவன்; **மா மதிள்**-பெரிய மதிள்களை உடைய, **மூன்று**—முப்புரங்களையும், **எய்த**—அம்பெய்து அழித்தவனும், **இறையான்**—தன்னை ஈஶ்வரனாக அபிமானித்திருக்கும் ருத்ரன், **நின் ஆகத்து**—உன்னுடைய திருமேனியில், **இறை**—ஒரு மூலையைப் பற்றிக் கிடக்கிறவன்.

அவ:— இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. (கைங்கர்யாதி) **ஐஶ்வர்யம் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். நீர்மை சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.**

அவதாரிகை:— திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கடமுடையான் திருமேனியில் அழகும் ஐஶ்வர்யமும் ஶீலாதிகுணங்களும் கிளர்விட்டுத் தோற்றுகின்றது கிடீர் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கடமுடையான் திருமேனியிலே அழகும், ஐஶ்வர்யமும், ஶீலம் முதலான குணங்களும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன என்கிறார்.

வ்யா:— (*கார் வண்ணத்தைய*) மேகம்போலே தாபங்களை ஆற்றும் வடிவையுடைய ஸ்வாமியே! (*கார் வண்ணம்*) கைம்மாறு வேண்டாத வண்மை முதலான குணங்களாலும் மேகத்தை ஒத்திருப்பவன். வடிவிலேயே குணங்கள் பிரகாசிக்கிறபடி. (ஐய) கைம்மாறு கருதாமல் உதவுமவனாயிருப்பதிலிருந்தே நீ இயற்கையிலேயே அனைவர்க்கும் ஸ்வாமி

வ்யா:— (கைய வலம்புரியும் நேமியும்) **கைய-கையிலே யுள்ள.** (கார்வண்ணனுடைய) ஸ்ரமஹரமான வடிவை **யுடைய ஸ்வாமியானவனே!** (மலர்மகள் நின்னாகத்தாள்) **கோலமலர்ப்பாவை நின்திருமார்விலாள்.** (செய்யமறையான் நின்னுந்தி) **நேரே உன்னைக் காட்டவற்றான வேதத்தையுடைய ப்ரஹ்மா உன் திருநாபிகமலத்திலானான்.** (மாமதிள் மூன்றெய்த) **த்ரிபுர**

உரை:— மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடைய நிருபாதிகபந்துவானவனே! ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருவாழி

யாயிருப்பவன் என்று தெளிவாகிறது. (*கைய வலம்புரியும் நேமியும்*) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருவாழியும் தேவரீருடைய திருக்கையிலேயுள்ளன. ஐச்வர்யத்தையும், அழகையும் காட்டு மவையிவை. வலம்புரிச்சங்கு அரசர்க்கேயுரியது; சக்கரமும் ஏகசக்ராதிபதிகளுக்குரியது. இப்படி ஸர்வலோகைக சக்ரவர்த்தியென்பதைக் காட்டுகையாலே ஐச்வர்யத்தையும் காட்டுகின்றன. பரபாகரஸம் எனப்படும் வர்ணச்சேர்த்தியழகாலே அழகையும் காட்டுமவையிவை. (*மலர்மகள் நின் ஆகத்தாள்*) அலர்மேல்மங்கையான ஸ்ரீதேவி உன் திருமார்பிலே "அகலகில்லேனிறையும்" [திருவாய் 6-10-10] என்று கணநேரமும் பிரியகில்லாதவளாய் உறைகின்றாள். திருவுடைய தேவன் இவனேயென்கையாலே ஐச்வர்யமும், அழகின் செல்வியைத் திருமார்பில் கொண்டவன் என்கையாலே அழகும் உணர்த்தப்படுகிறது. (*செய்ய மறையான் நின் உந்தியான்*) உன்னை உள்ளபடி அறிவிக்கையாகிற செம்மையை உடைய வேதத்தை முதலில் எம்பெருமானிடம் ஓதிப் பிறர்க்கு ஓது வித்தவனாகையாலே 'மறையான்' என்று அவ்வேதத்தை யிட்டே நிரூபிக்கப்படும் பிரமன் உன் உந்தியிலே தோன்றிய வன். (*மாமதிள் மூன்றெய்த இறையான் நின் ஆகத்து இறை*) பெரிய மதிள்களையுடைய திரிபுரங்களை எரிந்துவிழும்படி ஓரம்பாலே எய்தவனும், 'நான் ஈச்வரன்' என்னும் அபிமான முடைய உருத்திரன் உன் திருமேனியில் ஓர்மூலையிலே வாழ்ந்து ஸத்தை பெறுகிறான். (*மா மதிள் மூன்றெய்த இறை யான்*) "ஊரைக் கட்டுப் பேரைப் படைத்தான், கோட்

த₃ஹநம் பண்ணி ஈஶ்வராபி₄மாநியாயிருக்கிற ருத்₃ரன் உன் திருமேனியைப்பற்றி இறையாயிற்று. அன்றியே, (நின்றாகத்திறை) என்று திருமேனியில் ஏகதே₃ஶத்திலே என்னவுமாம்.

(கைங்கர்யார்த்₂) ஐஶ்வர்யமாதல்; அழகாதல். (கார் வண்ணம்) வேறே வேறுமோ ? வடிவே அமையாதோ? (ஐய) என்னது என்னவாயிருக்கை. (மலர்மகள் நின்றாகத்

தும் திருக்கைகளிலே உளவாயிராநின்றன. அலர்மேல் மங்கையானவள் உன்னுடைய திருமார்விலே "இறையும் அகலகில்லேன்" என்று உறையாநின்றாள். உன்னை உள்ள படி காட்டும் செய்கையையுடைய வேதத்தைத் தனக்கு ஒரு வடிவாகவுடைய ப்₃ரஹ்மாவானவன் உன்னுடைய திரு

சொல்லி ப்ரவிஷ்டராமாபோலே" என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. *(இறையான்)* தமோகு₃ணம் விஞ்சியபோது தன்னையே ஸர்வேஶ்வரனாக அபி₄மானித்து எதிரம்புகோக்கவும் வல்லவன். *(நின்னாகத்து இறை)* "வலத்தனன் திரிபுரம் எரித்தவன்" [திருவாய் 1-3-9] "ஒருவிடமும் எந்தை பெருமாற்கரனேயோ" [திருவாய் 2-5-2] என்கிறபடியே உன் திருமேனியின் வலப்புறத்திலே ஒரு மூலையைப் பற்றிக்கொண்டு ஸத்தை பெற்றான்.

"பஶ்யைகாத₃ஶ மே ருத்₃ராந் த₃க்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந்"
[பா₄ர-மோக்ஷத₄ர்மம் 166-58]

[என் வலப்புறத்திலுள்ள பதினொரு உருத்திரர்களையும் காண்பாய்] என்றும்

"தபஸா தோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரப₄விஷ்ணுநா।
ஸ்வபார்ஶ்வே த₃க்ஷிணே ஶம்போ₄ர் நிவாஸ: பரிகல்பித:॥"

[சிவனுடைய தவத்தால் உகந்த ஸர்வேஶ்வரனான விஷ்ணுவாலே தன் திருமேனியின் வலப்புறத்தில் வசிக்குமிடம் ஏற்படுத்தப் பட்டது.] என்றும் இதிஹாஸ புராணங்களில் சொல்லப்பட்டதை நினைக்கிறார். *(மலர்மகள் நின் ஆகத்தாள் செய்ய மறையான் நின் உந்தியான் மாமதிள் மூன்றெய்த இறையான் நின் ஆகத் திறை)* "ஏறாளும் இறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும்

நாள்) அலர்மேல் மங்கையுறைமார்வன். (மாமதிளிர்புராதி$_3$) ஊரைச்சுட்டுப் பேரைப்படைத்தான்; கோட்சொல்லி ப்ர ஸித்$_3$த$_4$ராமாபோலே. ஆகத்தில் ஏகதே$_3$ஶத்தைப் பற்றினு னென்னுதல். ஆகத்தைப்பற்றி இறையானுனென்னுதல். 28.

29. இறையும் நிலனு மிருவிசும்பும் காற்றும்
அறைபுனலும் செந்தீயு மாவான்—பிறைமருப்பில்
பைங்கண்மால் யானை படுதுயரம் காத்தளித்த
செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி.

மேனியைப் பற்றி லப்$_3$த$_4$ஸத்தாகனாயிராநின்றான். பெரிய மதிளையுடைய த்ரிபுரத்தை த$_3$க்$_3$த$_4$மாம்படி எய்துவிழவிட்ட ஈஶ்வராபி$_4$மானியான ருத்$_3$ரன் உன் திருமேனியில் ஏக தே$_3$ஶத்தைப் பற்றி லப்$_3$த$_4$ஸ்வரூபனாகாநின்றான். 28.

கூறுளும் தன்னுடம்பன்" [திருவாய் 4-8-1] "ஏறனைப் பூவனைப் பூமகள் தன்னை வேறின்றி விண் தொழத் தன்னுள் வைத்து" [திருவாய் 2-2-3] என்று நம்மாழ்வாரைப்போலே அம்பபாராண பிரமருத்திரர்களுக்கும், அங்கையான பெரியபிராட்டியாருக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த ஶீலகு$_3$ணத்தை நினைத்து வியக்கிறார். "ப்$_3$ரஹ்மாதி$_3$கள் எப்போதும் திருமேனியைப் பற்றியிருப்பார்களோ?" என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க, "ஓரோ ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங் கொடுக்க ஆழ்வார்கள் அத்தையே வாய்புலற்றுகிறார்களித்தனை யிறே" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். திருவாய்மொழி யீட்டில் (2-2-3) எடுக்கப்பட்டது இவ்வைதிஹ்யம். (இறை *யான் நின் ஆகத்து இறை*) ஈஶ்வரனென்று பெயர்பெற்ற ரிவன் உன் திருமேனியை உபாஸித்து ஈஶ்வரனானான் என்றும் கொள்ளலாம். ப்$_3$ரஹ்மருத்$_3$ராதி$_3$களும் தன்னைப்பற்றி நின்று ஸத்தை பெறுவார்கள் என்றதாலே இவனுடைய ஐஶ்வர்ய மும், "தனை தாமரையான், உனதுந்தியான் வான்கோன் நின் மழுவாளியுன் ஆகத்தான் ஆளும் என்புகழ்கோ உன *சீலமே?*" [திருவாய் 9-3-10] என்கிறபடியே ஶீலகு$_3$ணமும் உணர்த்தப் படுகின்றன. 28.

பதவுரை:— **இறையும்** — பரமபதநாதனுமாகவும், **நில னும்** — பூமியும், **இரு விசும்பும்** — பரந்த ஆகாசமும், **காற் றும்** — வாயுவும், **அறைபுனலும்** — சப்திக்கிற ஜலமும், **செந்தீயும்** — சிவந்த அக்னியுமாகவும், **ஆவான்** — ஆகின்ற வன், **பிறை மருப்பில்** — இளஞ்சந்திரன் போன்ற தந்தத்தை யும், **பைம் கண்** — அழகிய கண்களையுமுடையதான, **மால் யானை** — பெருத்த யானையுடைய, **படு துயரம்** — பெரும் துய ரத்தை, **காத்து** — போக்கி, **அளித்த** — ரக்ஷித்த, **செம் கண் மால் கண்டாய்** — செந்தாமரைக் கண்ணனான பரமபுருஷன் கிடாய்; **தெளி** — (மனமே!) இதை நன்றாக அறி.

அவ:— இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (இறையும்) ஐஶ் வர்யம் கண்டு அஞ்சவேண்டா; ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறார்.

வ்யா:— (இறையும்) பரமபதத்திலிருப்பைச் சொல்லு கிறது. (நிலனும் விசும்பும்) ஜகதாகாரனாய் லீலாவிபூதி

அவதாரிகை:— "நெஞ்சே! உபயவிபூதிநாதனாயிருக் கிற அவன் பெருமையை நினைந்துப் பின்வாங்காதே; அவன் ஆஶ்ரித பாரதந்த்ரன் கிடாய்! இதை நன்றாக புத்திபண்ணு" என்கிறார்.

உரை:— பரமபதத்திலே ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுமாய், பூமியும்,

---

அவதாரிகை:— முற்பாட்டில் ஐச்வர்யத்தை அநுஸந் தித்தவுடன் நெஞ்சம் பின்வாங்க, "நெஞ்சே! உபயவிபூதி நாதனாயிருக்கும் அவன் பெருமையை நினைத்துப் பின்வாங் காதே; அவன் அடியார்க்கு அடிமைப் பட்டிருப்பவனன்றோ; இதை நன்றாக அறிவாயாக" என்கிறார்.

வ்யா:— *(இறையும்)* பரமபதத்திலே அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுமாய். இத்தால் நித்யவிபூதி யோகம் சொல்லிற்று. *(நிலனும் இரு விசும்பும் காற்றும் அறை புனலும் செந்தீயும் ஆவான்)* பஞ்ச

யுக்தனுனபடி சொல்லுகிறது. (பிறைமருப்பிற்பைங்கண்) பிறைபோலும் கொம்பையுடைத்தாய், ஜாத்யுசிதமான கண்ணை யுடைத்தாய், பெருத்த ஆனையினுடைய. (உறுதுயரம் காத்தளித்த) ஆனைக்குப் போரும்படியான துயரைப்போக்கி ரக்ஷித்த. (செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி) வாத்ஸல்யாம்ருதத்தை வர்ஷியாநின்ற கண்ணையுடையனுன ஸர்வேச்வரன். (தெளி) இவனுக்கு ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபம் என்னு மிடத்தை புத்தி பண்ணு.

பரப்பையுடைத்தான ஆகாசமும், வாயுவும், அலையெறிய ஜலமும், சிவந்த நிறத்தையுடைய தேஜஸ்தத்வமுமாகிற பஞ்சபூதாரப்தமான லீலாவிபூதியை ப்ரகாரதயா சேஷ யாக உடையவனுமாயிருக்கிற பெருமையையுடையவன்.

பூதங்களாலான லீலாவிபூதியாகவிருப்பவனும் இவனே. இத்தால் லீலாவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது. (நிலனும்) உயிர்களுக்கு இருப்பிடமான பூமியும். (இருவிசும்பும்) நாலுபூதங்களும் இருக்க இடமளிப்பதாகையாலே அவற்றைக் காட்டிலும் விஸ்தாரமான ஆகாசமும். (காற்றும்) ஸர்வப்ராணிகளும் உயிர்வாழக் காரணமான வாயுவும் (அலைபுனலும்) அலை யெறிகிற ஜலமும். ஸர்வர்க்கும் தாரகமாயிருப்பதொன்று. (செந்தீயும்) காண்பது சமைப்பது முதலானவற்றுக்கு உதவும் சிவந்த தேஜஸ்தத்வமும் (ஆவான்) இவையெல்லாம் அவனுக்கு ப்ரகாரமாகையாலே இவையெல்லாமாகுமவன் அவனே என்கிறது.

இப்படி உபயவிபூதியுக்தனுகில், அவனை அனுகமுடியுமோ? என்ன, நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுகிறுர் :— (பிறை மருப்பில் பைங்கண் மால்யானை) பிறைச்சந்திரன் போல் வெளுத்து வளைந்திருக்கும் கொம்பையும், ஆனைச்சாதிக்குரிய பசுமையான கண்ணையும் உடையவனும், அடிமை செய்வதில் பெரும் பித்தையுடையவனுன ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய. (மால் யானை)

"நாஹம் கனேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணார்த்தம் மதுஸூதந।
கரஸ்தகமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் தவ ॥"

அவ:— ஐச்வர்யம் கண்டு வெருவாதே சீலத்தை அநுஸந்தி, என்கிறார்.

வ்யா:— (இலறுமும்) நியாமகனாய்க்கொண்டு பரமபதத்திலிருக்கும். (கிலெஞாரித்யாதி) இந்த விபூதியை உடையனாயிருக்கிற இருப்பு. (மால்யானை) உடம்பில் பெருமை பாடாற்ற ஒண்ணாமை. (அளித்த) புண்பட்டத்தை

பிறைபோலேயிருக்கிற கொம்பையும், ஜாத்யுசிதமான புகரையுமுடைய கண்ணையுமுடையனாய், அடிமை செய்கையிலே பெரும்பிச்சனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய, முதலையின் கையிலே அகப்பட்டுப் பட்ட து:க்கத்தைப் பரிஹரித்து, கையில் பறித்த பூச்செவ்வி யழிவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே பணிமாறுவித்துக் கொண்டு ரக்ஷித்தருளின வாத்ஸல்யஸூசகமான சிவந்த திருக்கண்களையுமுடைய வ்யாமுக்தன் கிடாய்! இத்தை

[மதுசூதனனே! இந்த சரீரத்தை ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்காக உன் கரைகின்றேனல்லேன்; உன் ஆராதனத்துக்காக எடுக்கப் பெற்று என் கையிலிருக்கும் தாமரைகளை உன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கவே ஓலமிட்டேன்.] என்றபடியே அடிமையிலே பெருங்காதல் பூண்ட யானையன்றோ. பெருத்த யானை என்றுமாம். உடம்பில் பெருமையாலே பாடாற்ற முடியாது என்று கருத்து. (படுதுயரம்) விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம் என்பது போலே பெருத்த யானைக்குத் தகுந்ததாயிருக்குமன்றோ துயரம். (*படுதுயரம் காத்து*) முதலை வாயிலே அகப்பட்டுப் பட்ட துன்பத்தைப் போக்கி. (*அளித்து*) அது விரும்பியதை அளித்து ரக்ஷித்த. அதாவது:—யானை கையால் பறித்த பூவானது வாடுவதற்குள் அதைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கச் செய்து ரக்ஷித்தான் என்று கருத்து. புண்பட்ட இடத்தைத் தடவிக் கொடுத்து ரக்ஷித்ததைச் சொல்லுவதாகவுமாம். ஸர்வேச்வரன் ஓர் விலங்கின் காலைப்பிடிப்பதே! என்கை. இப்படிச் செய்யக் காரணமென்ன? எனில்: (*செங்கண்மால் கண்டாய்*) வாத்ஸல்யத்தாலே சிவந்த கண்களையுடைய பெரும் பித்தன் கிடாய்!

ஸ்பர்ஶித்தருளினபடி. (செங்கல்) வாத்ஸல்யம். (மால்) அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து தோற்றினபடி. அவன், தம்மை 39. 'मा शुचः' (மா ஶுச:) என்ன, திருவுள்ளத்தைத் தாம் 39. 'मा शुचः' (மா ஶுச:) என்கிறார். வாசலைத் திறந்து வைப்பாரைப்போலே பெறுகைக்கு அங்கும் போக வேண்டா; இசைவே வேண்டுவது; ஆர்த்தியே வேண்டுவது. அவனே வாராவிடில் ஸமாப்₄யதி₄க த₃ரித்₃ரனோ அவன்? மற்று அவனைப்பெற உபாயமுண்டோ? வாஸனையாலே "அம்மே" என்பாரைப்போலே அழைத்ததித்தனை. 29.

30. தெளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ ஞானத்
தெளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை – எளிதாகத்
தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்டுழா யானடிக்கே
போய்நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து.

பதவுரை:— **தெளிதாக** — கலக்கம் நீங்கும்படியாக, **உள்ளத்தை**—மனஸ்ஸை, **செம் நிறீஇ**—நன்கு நிறுத்தி, **ஞானத்து** – ஞானத்தாலே, **எளிதாக** – ஸௌலப்₄யமாக, **நன்கு உணர்வார்** – நன்றாக அறிபவர்களுடைய, **சிந்தை** —மநஸ்ஸானது, **எளிதாக** — ஸௌலப்₄யமாக, **தாய்நாடு** — (பசுக்கூட்டத்தின் இடையே உள்ள தன்) தாயை அடைகிற, **கன்றே போல்**—கன்றுக்குட்டியைப்போல், **தண் துழாயான் அடிக்கே**-குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளையே, **புரிந்து**— விரும்பி, **போய்** — அடைந்து, **நாடிக் கொள்ளும்**—சேர்ந்து கொள்ளும்.

அழகிதாக புத்₃தி₄பண்ணுறு. "மால்" என்று அரைகுலைத் தலைகுலைய வந்து தோற்றினபடி. 29.

(*மால்*) "*அதந்த்ரித சமூபதி*" [ர-ஸ்த 2-57] என்று தொடங்கும் ஶ்லோகத்திலே ப₄ட்டர் அருளியபடியே அரையிற்சாத்திய பீதாம்ப₃ரமும், தலையில் த₄ரித்த முடியும் குலையும்படியாக அதிவேக₃மாக வந்த பெரும்பித்தன் என்கை. (*தெளி*) இவ் வாஶ்ரிதபாரதந்த்ரியத்தை அழகாக அறிவாயாக. அவனுடைய ஐஶ்வர்யத்தை நினைத்துப் பின்வாங்காதே என்று கருத்து. 29.

அவ: — முப்பதாம் பாட்டு. (தெளிதாக) ஸம்ஸாரத்திலே ஸமாஶ்ரயணீயர் பலர் உண்டென்று ப்ரமிக்கவேண்டா; ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுண்டாகவே நெஞ்சுதானே அவனை ஆராய்ந்து பற்றும்.

வ்யா: — (உள்ளத்தை - தெளிதாக) விஷயப்ராவண்யத்தாலே கலுஷமான ஹ்ருதயத்திநுடைய காலுஷ்யம்போக. (செந்நிறீஇ) செவ்விதாக நிறுத்தி. (ஞானத்தின்யாதி)

அவதாரிகை: — வ்யதிரிக்தங்களில் போகாதபடி மநஸ்ஸை நியமித்துத் திருவடிகளின் உறவை அறிந்திருப்பார்க்கு, அம்மநஸ்ஸுதானே வர ப்ராப்தி பற்றுதபடி பற்றிக்கொண்டு அத்யபிநிவிஷ்டமாய் அவனைக் கிட்டும் என்கிறார்.

உரை: — விஷயராகங்களாலுள்ள காலுஷ்யம் போய், தெளிவையுடைத்தாகா ஆகார்யத்துக்கிடாக, ஹ்ருதயத்தை பகவத்ஸேவனையாம்படி செவ்வே நிறுத்தி, தத்விஷயபக்திரூபா பக்த்யுத்ஸாஹத்தாலே, 'அவன் ஸேவ்யன், நாம் ஸேவகர்' என்கிற

அவதாரிகை: — மேற்பாட்டில் பரத்வத்தை நினைத்துப் பின்வாங்கிய மனத்தை உபதேசித்துத் திருத்தினார். இப்பாட்டிலே, மற்ற விஷயங்களில் காடுபாயாதபடி மனத்தைத் திருத்தித் திருவடிகளின் உறவை அறிந்திருப்பவர்களுடைய மனமானது, எம்பெருமான்தானே வருவான் என்று பார்த்திராமல், தானே மேல்விழுந்து பெருங்காதலோடு அவனைக் கிட்டும் என்கிறார்.

வ்யா: — *(தெளிதாக உள்ளத்தைச் செந்நிறீஇ)* கலங்கி நிற்கும் மனம் தெளிவுடையதாகைக்காக, அதை நல்வழிப் படுத்தி; விஷயங்களிலே மண்டிக் கலங்கிக்கிடக்கும் உள்ளம் தெளிவதற்காக, பகவத்விஷயத்திலே அதை ஈடுபடுத்தி. சென்ற பாசுரத்திற்போலே, பரத்வத்தை நினைத்துக் கலங்கியிருக்கும் மனத்தை, அவனுடைய ஸௌலப்யத்தைக் காட்டித் திருத்தி என்கிறதாகவுமாம். *(செந்நிறீஇ)* சின்றவா நில்லா

ஞானத்தாலே எளிதாம்படி. "அவன் ஸ்வாமி, நாம் ஶேஷபூதர்" என்று அவனை உணர்வாருடைய சிந்தை. அநேகம் பசுக்கள் நின்றால் தாயைத் தேடும் கன்றுபோலே தண்டுழாயானடியே புரிந்துபோய் நாடிக்கொள்ளும். (செந்தீஇ) இந்த்ரியங்களைத் தான் வெல்லப்பாராதே எம்பெருமான் பக்கலிலே மூட்டி விஷயங்களை ஜயிக்கப்பார்க்கை.

தெளிவுண்டாம்படியாக ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தம் நன்றாக உணர்ந்திருக்குமவர்களுடைய மானஸமானது வருத்தமற, கூடநிற்கிற பசுக்களையும் கணிசியாதே தன் தாயைத் தேடிக்கொண்டு கிட்டும் கன்றுபோலே, ஸௌரமஹரமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனுமையாலே வகுத்த ஶேஷியு

நெஞ்சை இருடீகேசனிடத்திலே நிலைநிறுத்தி. (*செந்தீஇ*) மனத்தைத்தான் அடக்கி வெல்ல நினையாமல், எம்பெருமானிடம் செலுத்தி ஜயிக்கப்பார்க்கை. (*ஞானத்துத் தெளிதாக உள்ளத்தைச் செந்தீஇ*) ஞானத்தாலே தெளிந்த பக்தியாலே மனத்தை நேர்வழிப்படுத்தி என்றுமாம். (*ஞானத்து எளிதாக நன்குணர்வார்*) என்றுமாம். அவன் விஷயத்தில் அன்பாகிற அறிவாலே, ஸ்பஷ்டமாக நன்கு அவன் ஸ்வாமியாயிருப்பதையும், நாம் தாஸராயிருப்பதையும் அறிபவர். (*எளிதாக*) அநாதிகாலமாக மற்ற விஷயங்களிற்போலே, தானே மூளும்படியிருக்கை. (*ஞானத்தெளிதாக நன்குணர்வார்*) ஞானம் - தெளிதாக என்றும் கொள்ளலாம். அவன் விஷயத்தில் 'பக்தி' என்று சொல்லப்படும் அறிவாலே, 'அவன் ஶேஷி, நாம் ஶேஷம்' என்னும் தெளிவுண்டாம்படியாக, நேரே காண்பது வரையில் நன்கு அறிந்திருக்குமவர்கள் என்கை. (*உணர்வார் சிந்தை*) இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞானமுடையவர்களுடைய மனம். (*ஞானத்து எளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை*) அவனளித்த அறிவாலே, பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் என்று அவனுடைய சீர்மையை உணருமவர்களுடைய மனம் என்றுமாம். (*எளிதாகத் தாய் நாடு கன்றே போல்*) ஒரு ஶ்ரமமில்லாமல் பசுக்கூட்டத்திலே மற்ற பசுக்களை அநாதரித்துத் தன் தாயைக்கண்டு அடையும் கன்றுபோலே, (*தண்துழாயானடிக்கே*

(தெளிதாக) ஜ்ஞாநத்தாலே விசதமான பக்தியாலே. (எளிதாக) விஷயங்களில் பழக்கம்போலே தானே மூளும் படியாயிருக்கை. தாயாயிருக்கிறபடி. (அடியே) அல்லாத ஸ்தலங்களைக்கடந்து. (புரிந்து) விரும்பி. 30.

31. புரியொருகை பற்றியோர் பொன்னாழி யேந்தி
அரியுருவு மாளுருவு மாகி – எரியுருவ
வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியை யல்லால்மற்
றெண்ணத்தா னாமோ விமை.

பதவுரை:— **புரி**—வலம்புரிச் சங்கத்தை, **ஒரு கை பற்றி**—ஒரு கையாலே பிடித்து, **ஓர் பொன் ஆழி ஏந்தி**—(மற்றொரு திருக்கையிலே) ஒப்பற்றதும், அழகியதுமான சக்கரத்தைத் தாங்கி, **அரி உருவும் ஆள் உருவும் ஆகி**—

மாய், நிரதிசயபோக்யனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே ஸாக்ஷேத்ரங்களைக் கணிசியாதே அங்கே அபிமுகமாய்க் கொண்டுபோய், தேடிக்கொள்ளாநிற்கும். இது நிச்சயம். 30.

போய் நாடிக்கொள்ளும் புரிந்து) குளிர்ந்து நின்று அடியார்களைப்பை ஆற்றும் துழாய்மாலையை உடையவனுடைய திருவடிக்கே, ஆதரத்துடன் சென்று தேடிப்பற்றிக்கொள்ளும். *(தண் துழாயான்)* ஸர்வலோகத்திற்கும் தாயாயிருப்பவன். (அடிக்கே) மற்ற பசுக்களைக் காணாத கன்றுபோலே இதுவும் மற்ற தெய்வங்களைக் காணாது. மற்ற அவயவங்களெல்லாமிருக்க, தாயின் முலையையே பற்றும் கன்றைப்போலே, மனமும் எல்லா அவயவங்களுமிருக்கத் திருவடிகளையே பற்றும். *(போய் நாடிக்கொள்ளும்)* கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு அவன் வந்தாற்போலே வரப் பார்த்திருக்காது தானே சென்று தேடிக்கொள்ளும். (புரிந்து) தாயைக்கன்று நாடுவதுபோலே பெருங்காதலோடு அடையும், தடுத்தாலும் நில்லாது. (நாடிக் கொள்ளும்) தானே சென்றடையும் என்னுமிது நிச்சயம். இதில் ஐயமில்லை. 30.

ஸிம்ஹத்தின் உருவத்தையும், மனித உருவையும் கொண்ட நரஸிம்ஹரூபியாகி, **எரி உருவ வண்ணத்தான்**—நெருப்பின் உருவம் போன்ற உருவவழகுடைய இரணியனுடைய, **மார்பு இடந்த**—மார்பைக் கிழித்த, **மால்**—ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியுடைய, **அடியை அல்லால்**—திருவடிகளைத் தவிர, **மற்று**—வேறொரு பொருளை, **இமை**—கணப்பொழுதேனும், **எண்ணத்தான் ஆமோ**—நினைக்கத்தான் முடியுமோ?

அவ:— முப்பத்தோராம் பாட்டு. (புரியித்யாதி) **அவனுடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் வேறே ஒன்றை ஒரு சற்றுப்போது அநுஸந்திக்கலாமோ? என்கிறார்.**

வ்யா:—(புரியித்யாதி) **வலம்புரியில், "வலம்" என்கிற இடத்தைக் குறைத்துக் கிடக்கிறது.** (அரியித்யாதி) **ஆயு**

அவதாரிகை— ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அவனுக்குண்டான பாரதந்த்ர்ய வாத்ஸல்யங்களை அநுஸந்தித்தால் வேறேயொரு விஷயத்தை க்ஷணகாலமும் நினைக்கப்போமோ? என்கிறார்.

உரை:— ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஒரு திருக்கையாலே தரித்து மற்றைத் திருக்கையாலே அத்விதீயமாய், ஸ்ப்ருஹ

அவதாரிகை:—'அடிக்கே' என்ற ஏகாரத்தாலே, மனம் மற்றவற்றை நினையாதென்றார் சென்ற பாட்டில். அடியார் திறத்தில் அவனுக்குண்டான பாரதந்திரிய வாத்ஸல்யங்களை நினைத்தால், மற்றொரு விஷயத்தைச் சணநேரமேனும் நினைக்க முடியுமோ? என்று அதை விவரிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

வ்யா:—(*புரி ஒரு கை பற்றி*) ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஒரு கையாலே பிடித்துக்கொண்டு. "எரியுருவவண்ணத்தான் மார்விடந்த" என்று மேலே ஹிரண்யனைப் ஹாரம் சொல்லப்படுகிறதாகையாலே ஹிரண்யன் மேலே விழுந்து அவனைத் தானே ஸம்ஹரித்துவிடத் துடிக்கும் ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானை, 'ஆயுதத்தாலே சாவில்லை' என்ற வரத்துக்கு விரோதம் வாராமைக்காக,

தங்களையொழியவும் இரண்டு வடிவாலும் சாகேனென்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலே நரத்வஸிம்ஹத்வங்களை ஒரு வடிவாகக்கொண்டான். (எரிவித்யாதி) அநபிபவநீயனை ஹிரண்யனுடைய மார்வைப்பிளந்த. (மாலித்யாதி) இமை கொட்டி விழிக்கும் போது வேறொன்றை எண்ணல் ஆமோ? அன்றிக்கே, நெஞ்சை அத்யாஹரித்து, "வேறொன்றை எண்ணப்போமோ? இமை - பார்" என்றுமாம்.

ணியமான திருவாழியை பரித்து, இவற்றுக்கு விஷய மில்லாதபடி நரத்வஸிம்ஹத்வங்களிரண்டுக்கும் ஆஶ்ரய மான வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, அக்நியினுடைய வடிவுபோலே எதிரிட்டுப் பார்க்கவொண்ணாத வடிவை யுடையனை ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்து

ஹிரண்யன் மேலே விழாமல் அழுந்திப்பிடித்துத் தடுத்துக் கொண்டிருக்கையை உணர்த்துகிறது 'பற்றி' என்னும் பதம். (ஓர் பொன்னாழி ஏந்தி) மற்ற இருக்கையிலே ஒப்பற்றதாய், பொன்போல் ஆசைப்படத் தக்கதான ஸுதர்சனத்தை ஏந்தி, இரணியன் நிருகத்துக்கே இரைபோதவில்லையாகையால், திருவாழியானது அழகுக்குப் பிடிக்கப்பட்டதேயொழிய, ஆயுதமாகப் பயன்படவில்லை என்று காட்டுகிறது 'ஏந்தி' என்னும் பதம். (அரியுருவும் ஆளுருவுமாகி) சங்கசக்கரங்க ளாகிற ஆயுதங்களுக்கு ஒரு வேலையுமில்லாதபடி மனிதனும், சிங்கமும் கலந்த வடிவையுடையவனாய்க்கொண்டு, இவனு டைய அகடிதகடநாஸாமர்த்யமிருந்தபடி. 'மனிதனாலும் சாவில்லை; மிருகத்தாலும் சாவில்லை' என்று வரங்கொண்டா னாகையாலே உலகத்தில் நடையாடாததான நரஸிங்கவுருவை யெடுத்தான். அடியானுக்கு ஆபத்து வந்த காலத்தில் ஆராய்ந்துகொண்டு இராமல் கணநேரத்தில் அரியுருவும் ஆளுருவும் ஆனான். (எரியுருவவண்ணத்தான் மார்விடந்த) நெருப்பைப்போன்று பார்க்கவொண்ணாத நிறத்தை யும், எவரையுமழிக்கும் தன்மை முதலான குணங்களையு முடையவனாயிருக்கிற இரணியனின் மார்வைக் கிழித்த. (மால்) அன்புடையவன். இவ்வளவையும் செய்தது பிரஹ்லாதனிடம்

அவ:— இவ்விஷயத்தை ஒருக்ஷணகாலம் விட்டிருக்கை ஸாஹஸிகம் என்கிறார்.

வ்யா:— (புரியித்யாதி) ஹிரண்யன்மேலே விழுகிறவனை விலக்கினாற்போலே. (பொன்னாழியேந்தி) ஹிரண்யன் திருவுகிருக்கு இரையாய்ப்போனான். திருவாழி அழகுக்குப் பிடித்தவித்தனை. (அரியித்யாதி) விசாரியாதிற்கப் பற்றாமே இரண்டு வடிவையும் கொண்டு தோற்றினபடி. (எரியுருவ வண்ணத்தான்) அணுகவொண்ணாதபடி அநபிபவநீயனாயிருந்தபடி. (மால்) கார்யப்பாட்டாலன்றியே பின்னை பக்கல் வ்யாமோஹத்தால் கீண்டான். இமை-பாரென்னவுமாம். 31.

32. இமையாத கண்ணா லிருளகல நோக்கி
அமையாப் பொறிபுலன்க ளைந்தும் – நமையாமல்
ஆகத் தணைப்பா ரணைவரே ஆயிரவாய்
நாகத் தணையான் நகர்.

போகட்ட ஆஹ்லாதத்தாலே ப்ரஹ்லாதன் பக்கல் வ்யாமுக்தனானவனுடைய திருவடிகளையேயொழிய ஒரு க்ஷணகாலமும் வேறு விஷயத்தை நினைக்கத்தான் போமோ? அன்றிக்கே, நெஞ்சை அத்யாஹரித்து. வேறொன்றை எண்ணப்போமோ? இத்தை அநுஸந்தித்துப்பார் என்றுமாம். 31.

வாத்ஸல்யத்தாலே என்று கருத்து. (மார்விடந்த மால்) அடியாருடைய ஆபத்தைப்போக்கின ஆநந்தத்தையுடையவன். (மால்) இவ்வருஞ்செயலைச்செய்த இவனே ஸர்வாதிகன் என்றுமாம். (மாலடியையல்லால் மற்று எண்ணத்தானுமோ இமை) ஆளிட்டு அந்தி தொழாதே, அடியார் ஆபத்தைத் தானே தவிர்த்த பெருமானுடைய திருவடியையல்லால் வேறொரு விஷயத்தைக் கணப்பொழுதும் எண்ணமுடியுமோ? இமை-கண் இமைக்கும் நேரம். இப்படிக்கொள்ளாமல், 'நெஞ்சே' எனனும் பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு, "நெஞ்சே! இப்படி அடியார்திறத்துப் பாரதந்திரிய வாத்ஸல்யங்களையுடையவனை அனுஸந்தித்தால், வேறொன்றை எண்ணமுடியுமோ? இதை எண்ணிப்பார்" என்பதாகவும் கொள்ளலாம். இமை-பார். 31.

பதவுரை:— இமையாத கண்ணால் — ஞானஸங்கோச மற்ற உட்கண்ணாகிய நெஞ்சால், **இருள் அகல**—(அறியாமையாகிற) இருட்டு நீங்கும்படியாக, **நோக்கி**—(ஸவஸ்வருபபரஸ்வரூபங்களைக்) கண்டு, **அமையா** — அடக்கவொண்ணாத, **பொறி புலன்கள் ஐந்தும்**—(கண் முதலிய) ஐந்து இந்த்ரியங்களையும், (ஶப்தம் முதலிய) ஐந்து விஷயங்களையும், **நமையாமல்** — அடக்காமலிருந்தாலும், **ஆகத்து அணைப்பார்**—(அவன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மேல்விழும்போது) அவனை நெஞ்சிலே நினைப்பவர்கள், **ஆயிர வாய் நாகத்து அணையான்**—ஆயிரம் வாய் படைத்த ஆதிஶேஷனைப் படுக்கையாகக்கொண்ட எம்பெருமானுடைய, **நகர்**—நகரமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, **அணைவரே** —அடைவார்கள்.

அவ:— முப்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (இமையாத இத்யாதி) **அவன் மேல்விழ விலக்காதார்க்கு இந்த்ரியஜயம் பண்ண ஶக்தரன்றாகிலும் கிட்டலாம் என்கிறார்.**

அவதாரிகை:— சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற ஸாதநாநுஷ்டானங்களில் அந்வயமில்லையேயாகிலும், ஶேஷஶேஷிஸ்வரூபமான உறவை அறிந்தவர்களுக்கும் பரமபதத்தை ப்ராபிக்கலாகுங்கிடீர் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—**சாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகிற கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதநாநுஷ்டானங்களில் தொடர்பில்லையாகிலும், சேஷசேஷி பாவமாகிற உறவைமாத்திரம் அறிந்தவர்களுக்கும் பரமபதத்தை அடையலாம் என்கிறார்.**

வ்யா:— **(இமையாத கண்ணால்) கண்களில் இரண்டுண்டு: மனிதவுடலின் வெளியே காணும் கண் இமைக்கும் கண். நெஞ்சென்னும் உட்கண் இமையாத கண். அந்த உள்ளமாகிற இமைக்காத கண்ணாலே. "*ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே*" [முண்ட, 3-1-8] [புறக்கண்ணால் காணப்படாதவன் பர**

வ்யா:— (இமையாத கண்ணால்) "கண்" என்றும், "உட்கண்" என்றும் சொல்லக்கடவது. அதில் உட்கண்ணாலே. 40. "मनसा तु विशुद्धेन" (மநஸா து விஶுத்₃, தே₄ந) என்னும்படி. (இருளகல நோக்கி) அஜ்ஞாநாந்த₄காரம் போம்படியாக நோக்கி. (அமையா இந்த்₃ரியங்கள் ஐந்தும். (நமையாமல்)

உரை:— ஜ்ஞாநஸங்கோசரஹிதமான நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணாலே அஜ்ஞாநமாகிற வல்லிருள் விட்டு நீங்கும்படியாக, ஸ்வஸ்வரூபபரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி த₃ர்ஶித்துப் பெற்ற விஷயங்களால் பர்யாப்தி பிறக்கக் கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற யந்த்ரகல்பமான ஶ்ரோத்ராதி₃கள் ஐந்தையும், தத்₃விஷயமான ஶப்₃தா₃தி₃கள் ஐந்தையும்

மாத்மா] "மநஸா து விஶுத்₃தே₄ந" [விஷ்-த₄ர் 275-2] [பரிஶுத்₃த₄மான மனத்தாலேயே காணத்தக்கவன்] "என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் காணும் உணர்ந்து" [பெரியதிருவ 28] என்கிறபடியே கட்கண்ணால் காணப்படாதவனாகவும், உட்கண்ணாலேயே காணவுரியவனாகவுமிருப்பவனன்றோ இவன். *(இருளகல நோக்கி)* அஞ்ஞானமாகிற காரிருள் போகும்படியாக ஞான விளக்காலே தன் ஸ்வரூபத்தையும், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் கண்டு. *(அமையாப் பொறி புலன்கள் ஐந்தும் நமையாமல்)* எத்தனை விரகிட்டாலும், மேன்மேலும் கேட்கும் அனலத்தைப்போலே, எத்தனை விஷயங்களை அநுப₄வித்தாலும் மேலும்மேலும் விஷயாநுப₄வத்தையே விரும்பும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளாகிற ஐந்து இந்திரியங்களையும், அவற்றுக்கு இரையான சப்₃த₃, ஸ்பர்ச ரூப ரஸ க₃ந்த₄ங்களாகிற விஷயங்கள் ஐந்தையும் அடக்காமலேயே. *(பொறி)* எலிப்பொறி போலே நம்மைச் சிறைப்படுத்தும் யந்திரமாயிருப்பது. *(அமையாப்பொறி)*

"ந ஜாது காம: காமாநாமுபபோ₄கே₃ந ஶாம்யதி।
ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூ₄ய ஏவாபி₄வர்த்த₄தே॥"

ஜயியாதிருக்கச்செய்தே. (ஆகத்தணைப்பார்) அவன் மேல் விழ விலக்காதவர்கள் அனைவரும். (அணைவரே ஆயிரவாய் நாகத்தணையான் நகர்) என்கிற இத்தால், ஒருவனே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்னுமிடமும் ஒரு தே,ஶவிஶேஷமுண்டென்னுமிடமும், அத்தே,ஶமே ப்ராப்ய மென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

அவ:— ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரமபத,ம் ஆஶ்ரயியா தார்க்குக் கிடைக்குமோ? ஆஶ்ரயித்தார் பேர விரகுண்டோ? ருசிமாத்ரமுடையார் அவனாலே பெறுமித்தனை என்றும், அவனல்லது இல்லை என்றும்.

நியமியாமல், ஸம்பூ,ர்த்த,ஜ்ஞாக மாத்ரயுக்தராய்க்கொண்டு, ஹ்ருத,யத்திலே அவனை வைத்து அநுஸந்தி,க்குமவர்கள் அவனைப் புகழுகைக்கு ஆயிரம் வாயையுடைய திருவனந் தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய கலங்காப் பெருநகரைச் சென்று கிட்டப்பெறுவர்.

[காமுகர்களின் காமம் விஷயத்தை அநுப,விப்பதால் ஒரு போதும் அடங்குவதில்லை; ஆஜ்ய,இயினால் நெருப்பு மேன் மேலும் கொழுந்துவிட்டெரிவதுபோலே, மேன்மேலே அபி,விருத்,தி,யடைகிறது.] என்று கூறப்பட்டதன்றோ. 'அமையா' என்றதை 'பொறி' 'புலன்' என்னும் இரண்டுக்கும் விஶேஷண மாக்கி, அடக்கமுடியாத விஷயங்களையும், இந்திரியங்களையும் என்றும் கொள்ளலாம். (புலன்களைத்தும் நமையாமல்) "காவல் இல் புலனை வைத்து" [திருமாலை-1] என்றார் தொண்டரடிப் பொடிகளும். *(ஆகத்தணைப்பார் அணைவரே ஆயிரவாய் நாகத் தணையான் நகர்)* இந்திரியங்களை ஜயிக்காமலிருந்தபோதிலும், 'அவன் ஸ்வாமி, நாம் அடிமை' என்று அவனுக்கும் நமக்கு முள்ள உறவைமாத்திரம் அநுஸந்தி,த்துத் தம் உள்ளத்திலே அவனை அணைப்பவர்கள் ஆயிரவாயுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய கலங்காப் பெரு நகரை அடையப்பெறுவர். (ஆகத்து) ஆகம் - நெஞ்சம். *(அணைப்பார்)* ஸர்வேஶ்வரன் மேல்விழும்போது விலக்காமையே

வ்யா:— (இமையாத கண்) நெஞ்சென்னும் உட்கண். திருவாசலை நீக்கி அவனையும் தன்னையும் உள்ளபடி அறிகை. (அமையா) திரிய விடுவிக்கவொண்ணாத பொறியைந்தும், புலனைந்தும். (சுமையாமல்) நியமியாமல். (ஆகத்தணைப்பார்) மூலையடி என்னுதல்; அவன் மேல்விழாநின்றால் இரு யாமலென்னுதல். (நாகத்தணை) பர்யங்கவித்₃யை. 32.

33. நகர மருள்புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல்
பகர மறைபயந்த பண்பன் – பெயரினையே
புந்தியால் சிந்தியா தோதி யுருவெண்ணும்
அந்தியா லாம்பயனங் கென்?

பதவுரை:— பூ மேல் — உந்தித் தாமரையின் மேல், நான் முகற்கு பிரமனுக்கு, நகரம் அருள் புரிந்து — வாஸஸ்தா₂ னத்தைக் கொடுத்தருளி, பகர — (பிறர்க்கு) ஓதுவிக்கும்படி,

---

அந்த ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம் பண்ணுமவர்க்குப் பரம பத₃த்தை ப்ராபிக்கப்போமோ? என்றுமாம். 'அமையாப் பொறிபுலன்கள்' என்று, நியமிக்க அரிதான விஷயேந்த்₃ரி யங்கள் என்றுமாம். 32.

வேண்டுவது. (அணைவரே) உறுதியாக அணைவர்கள். தேற்றே காரம். (ஆயிரவாய் நாகத்தணையான்) தன்னைப் புகழுவதற்கு ஆயிரம் வாய்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானை எல்லா அடிமை களும் கொள்ளுமவன். (நகர்) இத்தால் மோக்ஷம் என்பது ஒரு தே₃சவிசேஷத்தில் அடையப்படுவதென்றும், கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்த₂மென்றும் உணர்த்தப்படுகிறது.

'ஆகம்' என்றது உருவத்தையும் குறிக்குமாகையாலே, "தெரிவைமார் உருவமே மருவி" [பெரியதிரு 1-1-3] என்கிற படியே காமினிகளின் உருவத்தை அணைப்பவர்கள் பரம பத₃த்தை அடையமுடியுமோ? என்பதாகவும் கொள்ளலாம். இப்படிக் கொள்ளும்போது பிரிநிலையேகாரமாகிறது. இந்திரி யங்களை ஜயிக்காமல் மூலையடியே திரியுமவர்கள் பரமபத₃த்தை அடையமாட்டார்கள் என்று கருத்து. 32.

மறை பயந்த—வேதத்தை உபதேசித்த, **பண்பன்**—நீர்மையையுடைய எம்பிரானின், **பெயரினையே**—திருநாமங்களையே, **புந்தியால் சிந்தியாது**—மனத்தால் எண்ணாது, **ஓதி உரு எண்ணும்**—ஜபித்துக்கணக்கெண்ணும், **அந்தியால்**—ஸந்த்யாவந்தனத்தால், **அங்கு ஆம் பயன் என்**—உண்டாகப்போகிற ப்ரயோஜனம் என்ன ?

அவ:— **முப்பத்துமூன்றாம் பாட்டு.** (நகரம்) **ஸர்வேச்வரனை நெஞ்சாலே ஆதரியாதே பண்ணுகிற கர்த்தவ்ய தந்த்ராத்தால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கிறார்.**

வ்யா:— (நான்முகத்துப் பூமேல் நகரமருள்புரிந்து பகரவித்யாதி) **பிறர்க்கு ஓதுவிக்கும்படி ப்ரஹ்மாவை ஓதுவித்த நீர்மையை உடையவனுடைய. செல்வப்பிள்ளையைத் தேவைக்கு ஓதுவிக்குமாபோலே.** (பெயரினையே புந்தியால் சிந்தியாது) **அவனுடைய திருநாமங்களையே நெஞ்சால்**

அவதாரிகை:— எம்பெருமானை உள்ளீடாகக் கொள்ளாதே பண்ணும் ஸந்த்யாவந்தனாதி கர்மாநுஷ்டானம் நிஷ்ப்ரயோஜநம் என்கிறார்.

உரை:— அந்தரங்கர்க்குக் கிட்ட மாளிகை கட்டுமாபோலே ஜந்மபூமியான திருநாபிகமலத்திலே சதுர்முகனுக்கு இருப்பிடத்தை க்ருபாபுரஸ்ஸரமாகப் பண்ணிக்

அவதாரிகை:— எம்பெருமானை இவற்றால் ஆராதிக்கப்படுமவனாக அனுஸந்தியாமல் செய்யப்படும் ஸந்த்யாவந்தனம் முதலான கர்மங்கள் பயனற்றவை என்கிறார்.

வ்யா:— *(நகரமருள் புரிந்து நான்முகத்துப் பூமேல்)* நெருங்கியவர்களுக்கு அருகிலேயே வீடுகட்டிக் கொடுப்பதுபோலே, மகனை நான்முகனுக்குப் பிறப்பிடமான திருநாபிகமலத்திலேயே இருப்பிடத்தைக் கருணையோடு அருளினான். *(பூமேல் மறைபயந்த பண்பன்)* செல்வப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்கள் அவர்களை

நினையாது. (ஓதியித்யாதி₃) அல்லாதவற்றை ஓதிச்சென்று அவ்வுருவை எண்ணும் ஸந்த்₄யாவந்த₃நாதி₃களால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? எம்பெருமானுக்கு உடலல்லாத கேவல ஸந்த்₄யை வ்யர்த்த₂ம்.

(ககரமித்யாதி₃) திருநாபீ₄கமலத்தைக் கலவிருக்கையாக ப்ரஸாதி₃த்தான்; ப்₃ரஹ்மாவுக்கு ஜந்மதே₃ஶத்தையே கொடுத்தான். அந்தரங்க₃ர்க்குக் கிட்ட மாளிகை சமைக்குமாபோலே. (பகரவித்யாதி₃) அந்த வேண்டப்பாட்டுக்கு மேலே நாட்டாரை ஓதுவிக்கைக்கு வேத₃த்தைக் கொடுத்தான். (பண்பன்) அந்நீர்மை மறக்கவொண்ணுமை. (பெயரித்யாதி₃) ஸ்வாப₄ாவிக ஸம்ப₃ந்த₄த்தை அநுஸந்தி₄த்து அவனை உகப்பியாதே. (ஆம் பயனங்கென்?) எம்பெருமானை அகலுகையே ப₂லித்துவிடுவது.

கொடுத்து, இவ்வருகுள்ளார்க்கும் ஓதுவிக்கத்தக்கதாகத் தத்வஜ்ஞாபகமான வேத₃த்தை உபகரித்த ஸௌஶீல்யாதி₃ கு₃ணங்களை உடையவனானவனுடைய அந்த கு₃ணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை மநஸ்ஸால் அநுஸந்தி₄யாதே வாங்மாத்ரத்தாலே ஜபித்து. இடக்கைபற்றிக்

பஞ்சணையிலே உட்காரவைத்துத் தாம் காழகின்ற பாடம் சொல்லுவர்கள். அதுபோலே தன் செல்லப்பிள்ளையான பிரமனைத் தாமரைப் பூவிலே இருத்தித் தான் அவனுக்கு வேத₃த்தை உபதேசித்த கு₃ணசீலன். (பண்பன்) ஸௌசீல்யம், வாத்ஸல்யம் முதலான கு₃ணங்களையுடையவன். *(பகர மறை பயந்த)* தான் ஒதியதோடல்லாமல், பிறருக்கும் ஓதுவிக்கலாம்படி நான்முகனுக்கு வேத₃த்தை ஓதுவித்தான். *(பெயரினையே புந்தியால் சிந்தியாது ஓதி உருவெண்ணும் அந்தியால் ஆம்பயன் அங்கென்)* அவனுடைய கு₃ணங்களுக்கு வாசகமான கேசவன் முதலான திருநாமங்களை மனத்தால் நினையாமல், கா₃யத்திரி முதலான மந்திரங்களை வாயாலே ஓதி, கையாலே உருவெண்ணி அநுஷ்டி₂க்கிற ஸந்த்₄யாவந்த₃னம் முதலான கர்மங்களால் மறுமையில் உண்டாகும் பயன்

(பெயரினையே) அவன் கு₃ணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமம். (ஒதியிந்₃யாதி₃) அஹ்ருத₃யமாகப் பண்ணும் ஆயாஸரூபமான கர்மத்தைப் பற்றுவதே! 33.

34. என்றொருவர் மெய்யென்ப ரேழுலகுண்டு ஆலிலையில்
முன்னொருவ னாய முகில்வண்ணா! – நின்னுருகிப்
பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலளால் பேரமர்க்கண்
ஆய்த்தாய் முலைதந்த வாறு.

பதவுரை:— ஏழுலகு உண்டு – ஏழு உலகங்களையும் திரு வயிற்றிலே வைத்து, **ஆல் இலையில்** – ஓர் ஆலந்தளிரிலே, **முன்** — முன்னொரு காலத்தில், **ஒருவனாய** — துணையற்றவனாய்த் தூங்கிய, **முகில் வண்ணா** —மேக₄வண்ணனே!, **முலை தந்தாள்** — முலைகொடுத்த, **பேய் தாய்** —தாயாய் வந்த பேயாகிய பூதனை, **பேர்ந்திலளால்** —அசையமுடியாமல் இறந்து கிடந்தாள்; **பேர் அமர் கண்** —ஒன்றோடொன்று யுத்₃த₄ம் செய்வன போன்றிருக்கும் பெரிய கண்களையுடைய, **ஆய்த்தாய்** —இடைத்தாயாகிய யசோதை, **நின் உருகி** — உன்னிடம் பேரன்புகொண்டு, **முலை தந்த ஆறு** —முலை கொடுத்த விதத்தை, **ஒருவர்** — ஒப்பற்ற ஞானிகளான ரிஷிகள், **மெய் என்பர்** — உண்மை என்று உரைப்பர்; **என்** —(இது) எங்ஙனே கூடும்?

அவ:— முப்பத்துநாலாம் பாட்டு. (என்றொருவர்) ப்ரளயத்தில் லோகத்தையெல்லாம் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலிலையிலே தனியே கண்வளரா நின்ற ஈஶ்வரனுக்கு அஞ்சுகிற யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹம் ஒரு ஸ்நேஹமே! என்கிறார்.

கொண்டு அநுஷ்டி₂க்கிற ஸந்த்₄யாவந்த₃நாதி₃ கர்மாநுஷ்டா₂னங்களால் அவ்விடத்திலுண்டான ப்ரயோஜநமேது? 33.

என்ன? ஒன்றுமில்லையென்கை. இத்தால் ப₄க₃வத₃ராத₄னமாக நினையாமல் அநுஷ்டி₂க்கப்படும் கர்மாநுஷ்டா₂னம் வீணானது என்றதாகிறது. 33.

வ்யா:—(என்றொருவர் மெய்யென்பர்) இத்தை ஒருவர் மெய்யென்னும்படி எங்ஙனே? என்னவுமாம். "என்?" என்று. "எத்திறம்?" என்னும்படியே சொல்லவுமாம். (ஒருவர் மெய்யென்பர்) அறிந்த ருஷிகளிலே சிலர் "அர்த்தவாதஶங்கை இல்லை. இது மெய்" என்பர்.

அவதாரிகை:— இவ்விஷயத்தில் தலையான பக்தியை யுடையளாய்க்கொண்டு அவனை அநுபவிக்கப்பெற்றவள் யசோதைப் பிராட்டியொருத்தியுமேயன்றோ என்கிறார்.

உரை:— ப்ரளயத்திலழியாதபடி ஸப்தலோகங்களையும் அமுதுசெய்து முகிழ்விரியாததோராலந்தளிரிலே ஒரு பரிவருமில்லாத ப்ரளயஸமயத்திலே [illegible]ஆயனாய்க்கொண்டு

அவதாரிகை:—பரமபுருஷனிடத்தில் இயற்கையான தலைசிறந்த பக்தியையுடையவளாய்க்கொண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றவள் யசோதைப் பிராட்டி ஒருத்தியேயன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:— *(ஏழுலகுண்டு)* பிரளயகாலத்திலே பூர்புவஸ்ஸுவர்மஹர்ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யமெனப்படும் ஏழு உலகங்களாலும் உபலக்ஷிக்கப்பட்ட எல்லாவுலகங்களையும் ப்ரளயத்திலழியாதபடி வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து. ஒரு சில வஸ்துக்களையோ உண்டது? (ஆலிலையில்) அப்போதேயுண்டானதாகையாலே முகிழ்விரியாததோர் ஆலந்தளிரிலே, ஏழுலகங்களையுமுண்ட தன்னை தரித்து நின்ற ஆதாரம்தான் உறுதியானதொரு பொருளோ? (முன்) பிரளயகாலத்திலே. இச்சிலைக்குப் பரிவதற்கும் ஓர் ஆளில்லாத காலமன்றோ *(ஒருவனாய)* குழந்தையின் இந்த ஸாஹஸச்செயலைத் தடுக்கத் தாய்தந்தையர் கூட இல்லையே! *"ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேஶாந:"* [மஹோபநிஷத்] [நாராயணன் ஒருவனேயிருந்தான்; பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை] எனப்படும் தத்துவமன்றோ. (ஒருவனாய *முகில்வண்ணா*) "படியாதுமில் குழவிப்படி எந்தை" [திருவாய் 3-7-10] என்றாரன்றோ நம்மாழ்வாரும். (முகில் வண்ணா) கார்மேகவண்ணா! எக்கேடும் கெட்டும் என்று இருக்க விடுகிறதோ வடிவழகு? அன்று நேர்ந்த ஸாஹஸத்திற்கு இன்றிருந்து வயிறெரியவன்றோ செய்கிறது.

(ஏழுலகித்யாதி,) **ஏழுலகத்தையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஆலிலையிலே.** (மூன்) **முன்பு தனியேயாய் ஸ்ரமஹரமான வடிவை உடையவனே.** (பேய்த்யாதி,) **பேயான தாய் முலையைத்தந்து திருமேனியினின்றும் பேராதே கிடக்கச் செய்தே.** (நின்றுருகி பேரமர்க்கண் ஆய்த்தாய் முலைதந்தவாறு) **உனக்கு நல்லவளாய், யசோதைப்பிராட்டி, விஷத்துக்கு அம்ருதமாக முலைதந்தவாறு இதென்ன ஆஸ்சர்யம்!**

கண் வளர்ந்தருளிய காளமேகநிப ஸ்யாமமான வடிவை யுடையவனே! அத்தாறையிழவுதீர உனக்கு ஸ்நேஹித்துப் பரிவுடனே முலைதந்து உகப்பித்தாளாயிருந்து பேய்த் தாயான பூதனையானவள் அவ்விடத்தினின்றும் பேரமாட்டாமல் பிணமாய் விழுந்தாள். அத்தை, பெரிய வராஹபூமியிலே இடைத்தாயான யசோதைப்பிராட்டி அஞ்சாமல் அந்த விஷத்துக்கு அம்ருதமாக முலைதந்த ப்ரகாரத்தை,

---

இப்படிப் பரிவில்லாத அன்பாபத்தைப் பேசவொட்டாமல், அன்மையில் நடந்த மற்றொருபத்திலே பரிவருண்டாக்கின்றதை அநுஸந்தித்து இழவு தீருகிறார்.—*(நின் உருகிப் பேய்த் தாய் முலைதந்தாள்)* உன்னிடம் பொய்யன்பும், பொய்ப்பரிவும் பாவித்துவந்த பேயான பூதனை உன் வடிவழகைக் கண்டவுடன் மெய்யன்பும் மெய்ப்பரிவுமுடையவளாகி விஷமூட்டப் பெற்றிருந்த முலையைக் கொடுத்தாள். *(பேர்ந்திலளால்)* தீய வினையோடு வந்த அவளுடைய வினைவு அவளோடே போம்படி, விஷத்தோடே அவளுயிரையும் சேர்த்து அமுது செய்கையாலே அவள் அசையமாட்டாத பிணமானாள். 'நின்றுருகி' என்பதை மேலோடு கூட்டவுமாம். *(பேரமர்க்கண் நின்றுருகி ஆய்த்தாய் முலைதந்தவாறு என்?)* பூதனையோடு குழந்தையான நீ போரிட்டு அவளைக் கொன்ற அந்த யுத்தபூமியிலே, விஷமூட்டப்பெற்ற உனக்காகப் பரிந்து, அப்பிணம் கிடக்கையிலேயே ஆய்த்தாயான யசோதை அஞ்சாமல் அந்த விஷத்தைமுறிக்கும் அமுதமாகத் தான் முலைதந்தபடி எத்திறம்! ஒருத்தி முலைகொடுத்து இறந்துகிடக்கிறபடியைக் கண்டும், பரிவாலே மற்றொருத்தி

அவ:— ஸோபாதி₄கமாகவன்றியே ஸ்வப₄ாவத ஏவ ஸ்நேஹிக்குமவனை நினைக்கிறார்.

வ்யா:— (என்) எத்திறம் ? (ஒருவர் மெய்யென்பர்) விலக்ஷணர் மெய்யென்பர். இத்தை ஒருவர் மெய்யென்பதே! "என்?" என்றபோது ஜக₃த்தில் நடையாடுவதொரு ஸ்நேஹமாகிலன்றோ மெய்யென்னலாவது ? (ஏழித்₃யாதி₃) நீ செய்யும் செயலுக்கு அடைவுண்டாகிலிறே உன்னை ஆஶ்ரயித்தார் செயலுக்கு அடைவுண்டாவது. (ஒருவனுடைய) பரிஹரிக்கத் தாயும் தமப்பனும் ஒருவருமில்லை. (முகில் வண்ணா!) பரிவர் வேண்டியிருக்கிறபடி. (கின்னுருகி) உன் கு₃ணங்களுக்கு உருகி. (பேர்த்தெல்லாம், அப்பிணம் கிடக்கச்செய்தே. அப்பேயின் கையில் அகப்பட்ட தடையப் படுத்திக் கால்நடைதந்து. நஞ்சுக்குப் பரிஹாரமாக அம்ருதமான முலையைக் கொடுத்தபடி. 34.

அறிவுக்கு அத்₃விதீயரான வ்யாஸ பராஶராதி₃களான ரிஷிகள் பரமார்த்த₂மென்று சொல்லாநிற்பர்கள். எங்ஙனே? நாட்டில் கண்டறிவதொரு ஸ்நேஹமாகிலன்றோ மெய்யென்னலாவது. அக₄டிதக₄டநாஸமர்த்த₂னான வனுக்கு அஞ்சுகிற யசோதைப் பிராட்டி ஸ்நேஹமும் ஒருஸ்நேஹமே! என்று வித்₃ரவிக்கிறார். 34.

முலைகொடுத்தாளென்றால், அப்பரிவை வார்த்தைகளால் அளக்கமுடியுமோ ? (பேரமர்க்கண் ஆய்த்தாய்) பரிவாலே ஒன்றோடொன்று பெரும்போர்புரியும் திருக்கண்களையுடைய யசோதைப்பிராட்டி எனறும் சொன்னலாம் (ஒருவர் மெய் என்பர்) இதைப் பொய்யென்னவொண்ணாதபடி அறிவிலே ஒப்பற்றவர்களான வியாஸபராஶராதி₃களான ரிஷிகள் இதை உண்மையென்பர்கள். *(என்னொருவர் மெய்யென்பர்)* இதை ஒருவர் உண்மையென்பது எப்படி? என்றுமாம். உலகத்தில் நடையாடுவதொரு அன்பாகில் உண்மையென்னலாம்; பொய்யன்பே நிறைந்த இவ்வுலகிலுள்ள பொய்யர்களான நமக்கு இவ்வன்பு மெய்யாகத் தோற்றவில்லை என்று கருத்து. ஏழு

35. ஆறிய வன்பி லடியார்த மார்வத்தால்
கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்நீ—தேறி
நெடியோய்! அடியடைதற் கன்றே ஈரைந்து
முடியான் படைத்த முரண்.

பதவுரை:—ஆறிய அன்பு இல்—பொங்கித் தணிந்த பக்தி இல்லாத, **அடியார்**—அடியவர்கள், **தம் ஆர்வத்தால்**—தங்களுடைய ஸ்நேஹத்தால், **கூறிய**—சொன்னசொற்களை, **நீ குற்றமாக்கொள்ளல்**—நீ தவறுகக் கொள்ளலாகாது; **ஈர் ஐந்து முடியான்**—பத்துத் தலைகளை உடையவனுன ராவணன், **படைத்த**—செய்த, **முரண்**—வைரம், **தேறி**—(க்ரமமாக) தெளிந்து, **நெடியோய் அடி**—நெடுமாலான உன்னுடைய திருவடிகளை, **அடைதற்கு அன்றே**—அடைவதற்குக் காரணமாயிற்றல்லவோ ?

அவ:—முப்பத்தைந்தாம் பாட்டு. யசோதைப் பிராட்டியோபாதி ஸ்நேஹமின்றிக்கே, அவளுடைய ஸ்நேஹத்தையுடைத்தாக பாவிக்கிறவர்களுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணும் என்கிறுர்.

அவதாரிகை:—இவளுடைய ஸ்நேஹத்தைக் கண்டவாறே அல்லாத தம்போல்வார் ஸ்நேஹம் ப்ராதிகூல்யஸமமாய்த்தோற்றி அதைப்பொறுத்தருளவேணும் என்று அவனை க்ஷமை கொள்கிறுர்.

லருண்டு ஆலிலையில் துயின்று, குழந்தையாயிருக்கும்போதே பேயைக்கொன்ற அகடிதகடனா (நடக்கமுடியாதவற்றையும் நடத்தவல்ல) ஸாமர்த்யமுடைய உனக்கு என்வருமோ? என்று அஞ்சி முலைதந்த யசோதைப் பிராட்டியின் அன்பும் ஓர் அன்பே என்று ஈடுபடுகிருர். 35.

அவதாரிகை:—யசோதையினுடைய அன்பை அநுஸந்தித்தவுடன் தம்மைப்போல்வாருடைய அன்பு விரோதத்தோடு ஒக்கத் தோற்றுகையாலே, இப்பொய்யன்பைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று எம்பெருமானைப் ப்ரார்த்திக்கிருர்.

வ்யா: — (அறிவொன்றிலா அடியார்) ஏறிமறிந்த பக்தி இல்லாதவர்கள். (தம் ஆர்வத்தால் கூறியவை) தங்களுடைய ஸ்நேஹத்தாலே சொன்னவற்றை. (குற்றமாக்கொள்ளல்) நீ குற்றமாகக் கொண்டருளாதொழியவேணும். "நீர் குற்றத்தைச் செய்து வைத்து, 'குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும்' என்னப்போமோ?" என்னில்; (மறைந்த முடியான் மறைந்த முரண் தேறி வெகுண்டான் அடியடைதற்கன்றே) ராவணன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யம் க்ரமத்திலே சிசுபாலனுக்கு உன்னை அடைகைக்கு உடலாயிற்றில்லையோ? ப்ராதிகூல்யம்

உரை: — 'உனக்கு என் புகுந்ததென்?' என்று ஏறிட்டு வயிறெரியும்படி ஏறிமறிந்த பக்தியின்றிக்கே மேலெழுந்த [illegible] யுக்தராயிருக்குமவர்கள் தங்களுடைய ஸ்நேஹத்தாலே அநுபவிக்கவேணும், அடிமைசெய்யவேணும் என்றுசொன்னவை [illegible] சொன்ன வார்த்தைகளை, [illegible] குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும் [illegible]

வ்யா: — (*அறிய அன்பில் அடியார்*) ஏறிக்கிடக்கும் உலகமெல்லாம் ஏறி அடங்கியிருக்கும் அதிகம்பீரமான கடல்போலே, பொங்கிப்பொங்கிய பக்தியை உடைய யசோதைப் பிராட்டியைப்போன்ற அன்பில்லாத அடியார். (*அடியார்*) 'அவன் ஸ்வாமி; நாம் தாஸபூதர்' என்னும் அறிவுமாத்திரமுடையவர்கள். (*அன்பில் அடியார்*) அவ்வறிவின் பலமாய் வருவதாய், தன்னைப்பேணுதே அவனையே நோக்கும் அன்பு இல்லாத அடியார். (தம் ஆர்வத்தால் கூறிய) தம்மளவான தம் அன்பாலே 'எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேணும்; அவனுக்கு அடிமைசெய்யவேணும்' என்றாற்போலே கூறியவைகளை அறிவன்பில்லாதார்களாகையாலே அவனுக்குப் பரியாமல், தம் நன்மையைத் தேடிச்சொல்லும் வார்த்தைகளை. யசோதைப்பிராட்டியினளவு அன்பில்லாமலிருக்கும்போது, "*ஆய்த்தாய் முலைதந்தவாறு என்*" என்று அவனைப்போலே அன்புடையவனைப்போலே சொன்ன வார்த்தைகளை என்றுமாம். (குற்றமாகக் கொள்ளல் நீ) பிரானே! என்னைப்போன்ற பொய்யன்புடையவர்களுடைய புன்மொழிகளை நீ குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும்.

ஆநுகூல்யமாய்ப் பலித்தால், ஆநுகூல்யாபாஸம் ஆநுகூல்யமாகத் தட்டுண்டோ? "தேறி" என்றது, செய்த குற்றத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும் என்னவுமாம். அங்ஙனன்றிக்கே, "தேறி" என்றது, சிசுபாலன் 'கையும் திருவாழியுமாயிருந்தபடி என்!' என்று நினைத்துக் கிடக்க, அது அந்திமஸ்ம்ருதியானாற்போலேயாகவுமாம்.

ஆத்மாவுடைய நீ குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும். "கூறொக்கப் பெறுகைக்கு ஈடு?" என்று அருளுமாகில், ப்ரதிகூலரான ராவணாதிகள் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின திருவிலே பிரித்த அபசாரத்தை, ஆநுகூல்யலேசமுமின்றிக்கே இருந்தவர்களுக்கு எல்லையான உன் திருவடிகளை, காலக்ரமத்திலே தெரிந்து சிசுபாலனுக்கு விட்டுக் கொடுக்கவில்லையோ?

(குற்றமாகக் கொள்ளல் நீ) "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளுமாளுடைதனே!" [திருச்சந்த-111] என்கிறபடியே குற்றத்தைக் குணமாகக் கொள்ளும் பேரன்புடைய நீ எங்கள் குற்றத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளமுடியுமோ? குற்றத்தைக் குணமாகக் கொள்ளவிட்டபடி முடியுமோ?" என்று அருளுமாகில், குற்றத்தையே குணமாகக் கொண்டு இசைந்திக் கைக்கொண்டமைக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார்.—(வளைந்து முடியான் படைத்தமுரண் தேறி அடியடைந்தன்றே) பத்துத் தலையாலும் விரோதத்தையே செய்துபோந்த ராவணனுடைய விரோதமும் சிசுபாலனாய்ப் பிறந்தபோது காலக்ரமத்திலே தெளிந்து திருவடிகளைக் கிட்டுவதற்குக் காரணமாய்விட்டதன்றோ. (வளைந்து முடியான்) பத்துத் தலையாலும் பிராட்டி திறத்தில் அபசாரப்பட்டவன். (படைத்த) அஜ்ஞானத்தாலே அபசாரப்படவில்லை. புத்திபூர்வமாக அபசாரப்பட்டபடி. (முரண்) "கரிகுழல் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையில் கடுவிசையரக்கன்" [பெரிய திரு 5-7-7] என்கிறபடியே அபசாரத்தில் எல்லைநிலம். (தேறி நெடியோயடி அடைதற்கன்றே) கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளே வைதுபோந்தவன், தன்னைக் கொல்லக் கையும்

(ஆறியவன்பு) ஏறிமறிந்து தன்னைப்பெறாதே அத் தலைக்குப் பரிகை. யசோதைப்பிராட்டி பரிவு தம்முடைய ப்ராதிகூல்யத்தோடு ஒக்குமென்கை. அவனுடைய ப்ராதி கூல்யம் தேறி அடைகைக்கு உடலாயிற்றில்லையோ? "செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்". பொறுக்கவே அடைய நன்றாம் என்றிருக்கிறார். (நெடியோய்) ஆநுகூல்ய லேசமுடையார் திறத்து நீ இருக்கும் இருப்பு எல்லை காணப்போமோ? 35.

36. முரணை வலிதொலைதற் காமென்றே முன்னம்
தரணி தனதாகத் தானே — இரணியனைப்
புண்ணிரந்த வள்ளுகிராற் பொன்னாழிக் கையால் நீ
மண்ணிரந்து கொண்ட வகை.

அன்றிக்கே, நீ தேறி ப்ரஸந்நனாய், செய்த குற்றத்தைக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும் என்னவுமாம்; ப்ராதிகூல்யம் ஆநுகூல்யமாய்ப் பலித்தால் ஆநுகூல்ய பலம் ஆநுகூல்யமாகத் தட்டுண்டோ? என்றபடி. 35.

திருவாழியுமாய் நிற்கும் நிலையைக்கண்டு, 'இஃதொரு நிலையிருந்த படியென்!' என்று ஈடுபட, அதுவே அந்திமஸ்ம்ருதியாகிக் கண்ணனுடைய அடியை அடைவதற்குக் காரணமாகிவிட்டதல்லவா. (நெடியோய் அடி) சிறிது அன்புடையார் திறத்திலும் வைக்கும் அன்புக்கும் பக்ஷபாதத்திற்கும் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி. வாத்ஸல்யத்தாலே நெடியமாயிருப்பவன் திருவடி. 'நெடியோய்' என்று ஸம்போதனம் *(விளி)* ஆகவுமாம். *(முரண் தேறி அடியடைதற்கன்றே-ஆர்வத்தால் கூறிய குற்றமாகக் கொள்ளல்)* வைரமே திருவடியைக் கிட்டக் காரணமானபோது பொய்யன்பை மெய்யன்பாகக் கொள்ளத்தடையென்ன? என்று கருத்து. *(தேறி குற்றமாகக் கொள்ளல்)* என்று கூட்டியும் பொருள்கொள்ளலாம். நீ எங்களுடைய தன்மையையும், உன் பெருமையையும் ஆராய்ந்து தெளிந்து எங்களுடைய புன்மொழிகளைக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணும் என்று கருத்து. 35.

பதவுரை:— முன்னம்—முன்னமேயே, **தாரணி தனது ஆக தானே**—பூமியைத் தன்னுடையதாகவே அபிமானித்திருந்த, **இரணியனை**—ஹிரண்யகசிபுவை, **புண் நிரந்த**—புண்படும்படி பிளக்க, **வள் உகிரால்**—கூர்மையான நகங்களால். **பொன்** — ஸ்வர்ணமாக விளங்குவதும், **ஆழி கையால்**—சக்கரத்தை உடையதுமான திருக்கையால், **நீ**—நீ, **மண் இரந்துகொண்ட வகை**—பூமியை யாசித்துப் பெற்ற வகையானது, **முரனை வலி தொலைதற்கு ஆம் என்றே** (முரனைப்போன்ற ஸம்ஸாரிகளின்) அஹங்கார மமகாரங்களைப் போக்கடிப்பதற்காகவேயல்லவா?

அவ:— முப்பத்தாறும் பாட்டு. (முரனை) யசோதைப் பிராட்டி ஸ்நேஹமின்றியிலேயிருக்கச்செய்தே அவளுடைய ஸ்நேஹம் உண்டாக பாவித்துச் சொன்னவற்றைக் குற்றமாகக் கொள்ளாதொழியவேணுமென்று நீர் இரக்க வேணுமோ, தன்னுடைமையை வேறொருத்தனதாக்கிவந்து இரக்குமவனுக்கு?

அவதாரிகை:—இப்படிக் 'கூறிய குற்றமாக்கொள்ளல்' என்று பொறுக்கொள்ள வேண்டாதபடி, நீதானே உன்னை வழிய மாறிவந்து கார்யஞ்செய்தது ஸம்ஸாரிகளின் கோணையைப் போக்கி உனக்காக்கிக் கொள்ளவாமென்று பார்த்தே? என்கிறார்.

அவதாரிகை:— 'கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்' என்று பிரார்த்திக்கவும் வேணுமோ? நீயே உன் பெருமைக்குத் தகாதபடி இரப்பாளனாய்வந்து காரியம் செய்தது எங்களுடைய வைரத்தைப்போக்கி உனக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ள நினைத்தன்றோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (*முன்னம்*) வாமனாவதாரத்துக்கும் முற்பட்டதான நரஸிம்ஹாவதார காலத்திலேயே. (*தாரணி தனதாகத் தானே இரணியனை*) உன்னதாயிருக்கும் பூமி முழுவதையும் தன்னுடையதாகவே அபிமானித்திருந்த இரணியனை. (*புண் நிரந்த*

வ்யா:— (முன்னம் தானே) முன்பே பூ₄மியடையத் தன்னதாக அபி₄மாநித்திருந்த ஹிரண்யனைப் புண்படுத்திப் பிளந்த உகிரை உடைத்தாயிருந்துள்ள பொன்னாழிக்கையால். (நீயிரந்தது) ப்ரகாரம். (முரணை வலி தொலைதற்காமென்றே) ஸர்வேச்வரனுமிருந்துள்ள நம்முடைய அர்த்தி₂த்வம் தோற்ற நின்ற ஸௌலப்₄யத்தைக்காண நாட்டாருடைய அஹங்கார மமகாரத்தாலே பிறந்த தண்மை நெகிழுமென்றோ நீ இப்படிச் செய்தது? (முன்னம் தானே தனதாக்கினானே) முன்னே பூ₄மி அடங்கலும் தன்னதாக அபி₄மாநித்த மஹாப₃லி பக்கலிலே என்னவுமாம்.

உரை:- முன்பே உள்ளதான பூ₄மியைத் தன்னதாகத் தானே அபி₄மானித்திருந்த ஹிரண்யனைப் புண்படுத்திப் பிளந்த கூரிய திருவுகிரோடே கூடியிருப்பதாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியையுடைத்தான திருக்கையாலே ஸ்ரீய:பதியான நீ பூ₄மியை யாசித்து அளந்துகொண்ட ப்ரகாரம்—"க கர்மைக" என்கிறபடியே தலைவணக்கமற்றுத் திரியும் அஹங்காரரான ஸம்ஸாரிகள் கோலைமிறுக்கு அறுக்கவாமன்றோ.

வன் உகிரால் பொன் ஆழிக்கையால்) புண்படுத்திப் பிளந்த கூர்மையான நகங்களாலே கழுவியதாய் விளங்கும் சக்கரக் கையால். (நீ மண் இரந்து கொண்ட வகை) லக்ஷ்மீநாதனான நீ உன்னை இரப்பாளனாக்கி உன்னுடையதான பூ₄மியை யாசித்துப்பெற்ற வழி. (முரணை வலி தொலைதற்காமென்றோ) "இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டாலும் படுவேனேயொழிய வணங்கேன்" [ரா-யு 36-11] என்னும் எங்களைப்போன்ற ஸம்ஸாரிகளின் அஹங்காரமமகாரங்களை வலியழிப்பதற்காகவன்றோ. "ஸர்வேச்வரனான நாம் இரப்பனாய் நின்று தாழ்ந்த காரியம் செய்தமையைக் கண்டால், நம் கு₃ணங்களிலும் ஈடுபட்டு ஸம்ஸாரிகளுடைய அஹங்காரமமகாரங்களும் ப₃லமழிந்து ஒடுங்கும்; அவர்களையும் ஆளாக்கிக் கொள்ளலாம்" என்று கருதியன்றோ நீ இச்செயலைச் செய்தது.

(முரணையித்யாதி₂) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே எங்களை உருக்கலாமென்றே. (முன்னமித்யாதி₂) தன்னதாக உகக்குமாகில், நாம் இன்று பெற்றோமாக அமையாதோ? என்று இரந்துகொண்ட வகை. 36.

37. வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள் நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலு மேந்தி - திசைதிசையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே வெண்சங்கம்
ஊதியவாய் மாலுகந்த வூர்.

இரப்புத் தோற்றுகின்ற ஸௌலப்₄யத்தையும் வடிவழகையுங்காட்டி 'காண் எனக்கு' என்றிருக்கும் மிறுகுதலை மீட்டு உனக்கேயாளாம்படி சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காகவன்றோ என்றபடி. 36.

ப₃லத்தாலே மஹாப₃லியை வெற்றிகொண்டிருந்தால் உனக்கு இவ்வரும்பயன் ஸித்₃தி₄க்காதென்பதாலேயன்றோ உன்னை அழியமாறி இச்செயலைச் செய்தாய். (முன்னம் தரணி தனதாக-பொன்னாழிக்கையால் தானே மாவலியை மண்ணிரந்து கொண்ட வகை) என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். முற்காலத்திலேயே மாவலியானவன் பூ₄மியைத் தன்னுடையதாக அபி₄மானிக்க, ஆநுகூல்யமெல்லாம் அவனிடமிருக்கையாலே, இரணியனைப்போலே அவனை அழிக்காமல் உன்னை அழியமாறிக் காரியம் செய்தாயன்றோ என்று கருத்து. (தரணிதனதாகத் தானே—இரணியனைப் புண்ணிரந்த பொன்னாழிக்கையால் மண்ணிரந்து கொண்ட) பூ₄மியைத் தன்னுடையதாக அபி₄மானித்தமையிலே இரணியனுக்கும், மாவலிக்கும் வாசியில்லை. ஆயினும் மாவலியானவன் இரணியனைப்போலே த்₃வேஷம் இல்லாதவனாகையாலும், ப₄க₃வதபசாரமில்லாதவனாகையாலும், வண்மை முதலான கு₃ணமுடையவனாகையாலும் அவனைப்பிளந்த கையாலே இவனிடம் யாசித்தான்; இதொரு கு₃ணபக்ஷபாதமிருந்தபடியென்! என்று ஈடுபடுகிறார். 36.

பதவுரை:— **வகை அறு** — மற்ற தெய்வங்களும், மற்ற புலன்களுமாகிற வகைகளை அறுக்கும்படியான, **நுண் கேள்வி வாய்வார்கள்** — ஸூக்ஷ்மமான கேள்வி ஞானத்தை உடையவர்களான, **வேதியர்கள்** — விப்ரர்கள், **நாளும்** — தினந்தோறும், **புகை விளக்கும்** — தூ₂ப தீ₃பங்களையும், **பூம் புனலும்** — பூவுடன் கூடிய ஜலத்தையும், **ஏந்தி** — த₄ரித்துக் கொண்டு, **திசை திசையில்** — எல்லா தி₃க்குகளிலிருந்தும், **சென்று** — (திருமலைக்குச்) சென்று **இறைஞ்சும்** — தொழும்படியான, **வேங்கடமே** — திருவேங்கடமலையே, **வெண் சங்கம் ஊதிய வாய்** — வெளுத்த சங்கத்தை ஊதிய திருப்பவளத்தையுடைய, **மால்** — எம்பிரான், **உகந்த** — விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கும், **ஊர்** — தேசமாகும்.

அவ:— முப்பத்தேழாம் பாட்டு. (வகையித்யாதி₃) **'நாம் அந்த அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டோமிறே; அது தீர்த்த₂ம் ப்ரஸாதி₃த்துப் போயிற்றிறே' என்ன; அவன்தான் ஸம்ஸாரத்திலே திருமலையை உகந்து வந்து நிற்கவும் அதுக்கு வெறுக்கவேணுமோ? என்கிறது.**

அவதாரிகை:— அங்ஙனே தன் ஆர்த்தித்வம் தோற்ற வந்து ஒருவனளவன்றிக்கே என்றும் தன்னை அர்த்தி₂யாக்கிக் கொண்டு ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி திருமலையிலே வந்து நித்யஸந்நிஹிதனானான் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— மாவலியிடம் யாசகனாய் வந்தமையைக் கூறினார் சென்ற பாசுரத்தில்; அப்படியே தன்னிடமும், தன்னுடனில்லாமல் எல்லாக்காலத்திலும் எல்லாச்சேதனரிடமும் 'என்னைக் கொள்ளலாகாதோ?' என்னும் இரப்புத் தோற்றவந்து அவைவரும் தன்னை அடைந்து விநியோகம் கொள்ளலாம்படி அருகிலேயே திருமலையிலே வந்து நிற்கிறான் என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:—(வகையறு) உலகில் ப்ரயோஜநாந்தரங்களையும், தே₃வதாந்தரங்களையும் பற்றி நிற்கும் அறிவு பலவகைப்பட்டிருக்கும். அந்தவகைகளை அறுத்தவர்கள் என்றபடி.

வ்யா:—(வகையறும்) 41. "[illegible]" (ப3ஹுஶாகா2 ஹ்யநந்தாஶ்ச) என்னும்படி ப்ரயோஜநாந்தரபரமான தே3வதாந்தரஸ்பர்ஶியான வகையறுகை. (நுண் கேள்வி வாய்வார்கள்) ஸ்தூ2லமாகவன்றிக்கே ஶ்ரவண வேளையிலே ஸூக்ஷ்மமான கேள்வி வாய்த்தவர்களான.

உரை:— ஆயு: புத்ர க்3ருஹ க்ஷேத்ர வித்த பஶ்வந்ந ஸ்வர்க்கா3தி3ரூபேண பலவகைப்பட்டிருக்கிற க்ஷுத்3ர புருஷார்த்த2ங்களையும், பரமபுருஷார்த்த2லக்ஷண மோக்ஷத்தையும் ஆலகலகாக வகையறுக்கைக்கு உறுப்பாய், ஸூக்ஷ்மார்த்த2விஷயமான ஶ்ரவணம் வாய்த்திருக்கும்

"வ்யவஸாயாத்மிகா பு3த்3தி4ரேகேஹ குருநந்த3ந ।
ப3ஹுஶாகா2 ஹ்யநந்தாஶ்ச பு3த்3த4யோऽவ்யவஸாயிநாம்॥"
[கீ3தை 2-41]

[குருகுலத்துதித்தவனே! (ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையைப் பற்றிய) நிச்சயத்துடன் கூடிய பு3த்3தி4 (மோக்ஷப2லம் ஒன்றையே குறிக்கொண்டிருப்பதால்) ஒன்றாயிருக்கும்; அந்த நிச்சய மற்றவர்களுடைய பு3த்3தி4கள் (பல பலன்களைக்குறிக்கொண்டிருப்பதால்) பல கிளைகளுடன் கூடியதாகவும், கணக்கற்றவையாகவுமிருக்கும்.] என்று இவை பலவகைப்பட்டிருப்பவை என்னுமர்த்த2ம் சொல்லப்பட்டதன்றோ. அப்படியல்லாமல், ஆயுள், மக்கள், மனை, நிலம், பணம், மாடு, உணவு, சுவர்க்கம் முதலான பலவகைப்பட்ட தாழ்ந்த பயன்களையும், மேலான ப2லமான மோக்ஷத்தையும் வகைவகையாக அறுத்து ஆராய்ந்து பார்த்தவர்கள் என்றுமாம். இப்படி ஆராய்வதற்கும், ப்ரயோஜநாந்தரதே3வதாந்தரங்களைத் தள்ளுவதற்கும் ஸாமாந்ய ஜனங்களால் முடியுமோ? என்னில்; (நுண்கேள்வி வாய்வார்கள்) இப்படிச்செய்வதற்குக் கருவியான ஸூக்ஷ்மமான கேள்வி ஞானத்தை உடையவர்கள்; எனினும் ஸ்தூ2லபு3த்3தி4யுடையவர்களால் இவ்வருஞ்செயலைச் செய்யமுடியாது; ஸூக்ஷ்மபு3த்3தி4யுடையவர்களே ப்ரயோஜநாந்தரதே3வதாந்தரங்களை வகையறுத்துத் தள்ளமுடியும் என்று கருத்து. "உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின் மனப்பட்டதொன்றே"

(வேதியர்கள்) வேத3தாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள். (புகை யித்யாதி3) புஷ்பாத்3யுபகரணங்களைக்கொண்டு. (திசை யித்யாதி3) ஸர்வதோதி3க்கமாக வந்து தொழப்படும் திருமலை. (வெண்சங்கமித்யாதி3) பா4ரதஸமரத்திலே அர்ஜுனன் தொடுத்துவிட்ட அம்புகளுக்கு எதிரிகள் எட்டும் அளவன்றியேயொழிந்தால் ஒருவராலும் இருக்கப் போகாத படி நின்ற நிலையிலே முழக்காயாக அவியும்படிக்கிடாக

வேத3தாத்பர்யவித்துக்களடங்கலும் ஸர்வகாலமும் ஆராத4நோபகரணமான தூ4பதீ3பங்களையும் பூவோடே கூடின ஜலத்தையும் த4ரித்துக்கொண்டுபெரியதிருநாளுக்குப்போமா போலே ஸர்வதோதி3க்கமாக எடுத்துவிட்டுச்சென்று ஆஶ்ரயிக்கும் திருமலையே பா4ரதஸமரத்திலே ப்ரதிபக்ஷம் ஶமிக்கும்

[திருவாய் 1-3-6] என்று நம்மாழ்வாரும். "ஆலோட்3ய ஸர்வ *ஶாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: | இத3மேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்4யேயோ நாராயண: ஸதா3 ||"* [பா4ர-ஆநு 186-11] எல்லா சாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து மறுபடியும் மறுபடியும் விசாரித்தால் *நாராயணன்* ஒருவனே *என்றும் தியானிக்கத்தக்கவன்* என்னுமிது தேறிநிற்கும்.] என்று ரிஷிகளும் இதை அருளினார்களன்றோ. இப்படி ஸங்க்ஷேபத்தியும் ஆராய்ச்சியறிவும் இருந்துவிட்டால் மாத்திரம் போதுமோ? என்னில். *(வேதியர்கள்)* வேதத்தின் உட்பொருள் அறிந்தவர்களாகவும் இருக்கவேணும் என்கிறது. *(நாளும் புகைவிளக்கும் பூம்புனலும் ஏந்தி)* நாள் தோறும் மூற்கூடிய வேதியர்கள் தங்கள் ஸ்வரூபாநுகு3ணமாக ஆராத4நோபகரணமான தூ4பதீ3பங்களையும், பூவையும் நீரையும் ஏந்திநின்று வழிபடுகிறார்கள். *(திசை திசையின் சென்று இறைஞ்சும்)* ப்3ரஹ்மோத்ஸவம் எனப்படும் பெரிய திருநாளுக்குப்போவதுபோலே, எல்லா திக்குகளிலுமுள்ள தேசங்களிலிருந்தும் தினந்தோறும் திருமலைக்குச் சென்று வழிபடுகிறார்கள். ஆழ்வாருடைய மங்க3ளாசாஸந ப3லத்தாலே இன்றளவும் திருமலையிலே நித்யப்3ரஹ்மோத்ஸவமாயிருப்பதைக் காண்கிறோமன்றோ. *(வேங்கடமே வெண்சங்கம் ஊதிய வாய் மாலுகந்த ஊர்)* இப்படிப்பட்ட திருவேங்கடமலையே, பா4ரத

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலே வைத்து ஊதின க்ருஷ்ணன் உகந்த ஊர்.

(வளைகையாறும்) முழுகுவாரைக் கண்டவாறே முழுகி, ஐயிப்பாரைக் கண்டவாறே ஐயியா. (நல்கேள்வி) ஸங்ஸ்மார்த்த,ம் கேட்டுக் கைபுகுந்தார். 13. "चञ्चलं हि मनः कृष्ण" (சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண). (திசைதிசையில்) ஸர்வதோ தி,க்கமாக. (வேதியர்கள்) வேத,தாத்பர்யம் கைப்பட்டார். (வெண்சங்கம்) ஆச்ரிதபக்ஷபாதி வர்த்திக்கிற ஊர். 37.

38. ஊரும் வரியரவ மொண்குறவர் மால்யானை
பேர வெறிந்த பெருமணியை – காருடைய
மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே மேலசுரர்
எம்மென்னு மால திடம்.

பதவுரை:— ஊரும் — ஊர்ந்து செல்கின்றதும், வரி அரவம்—(உடம்பில்) கோடுகளை உடையதுமான பாம்பானது, ஒண் குறவர்—மேலான குறவர்கள், மால் யானை

படியாக வெளுத்த நிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை மடுத்தூதின திருப்பவளத்தையுடையவனும், ஆச்ரித வ்யாமுக்த,னுமான க்ருஷ்ணன். ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான தே,சமென்று உகப்புடனே வர்த்திக்கிற ஊர். 37.

யுத்,த,த்திலே எதிரிகள் அழியும்படியாக வெளுத்த நிறத்தையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே மடுத்து ஊதின திருமால் உகப்புடன் வாழும் தி,வ்யதே,சம். (வெண் சங்கம் ஊதிய வாய் மால்) "ஸ கோ,ஷோ தா,ர்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருத,யானி வ்யதா,ரயத்" [கீ,தை 1-19] [அப்பாஞ்சஜந்யகோ,ஷம் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களின் நெஞ்சைப் பிளந்தது] என்கிறபடியே அர்ஜுனனின் அம்புக்கும் எட்டாதவர்களை நின்ற நிலையிலிருந்தே அழித்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஊதிய திருப்பவளத்தை உடைய கண்ணன். (மால்) அடியார்பக்கல் அன்புடையவன். (உகந்த ஊர்) அடியாரைக் காக்க உரிய ஸ்த,லம் என்று உகப்புடன் வாழும் ஊர்.

பேர—(பட்டி மேய்கிற) பெரிய யானைகள் (புனத்தை விட்டு) வெளிச்செல்லும்படியாக, **எறிந்த**—(அந்த யானைகளின் மீது) வீசி எறிந்த, **பெரு மணியை**—பெரிய மாணிக்கத்தை, **கார் உடைய மின் என்று**—மேகத்தில் இருக்கும் மின்னல் என்று நினைத்து, **புற்று அடையும் வேங்கடம்**—(இடிக்கு பயந்து) புற்றினுள் நுழையுமிடமான திருவேங்கடமலையே, **மேலசுரர்**—மேலான தேவர்களான நித்யஸூரிகள், **எம் என்னும்**—எங்களுடையது என்று அபிமானிக்கும், **மாலது இடம்**—எம்பெருமானுடைய திவ்யதேசமாகும்.

அவ:— முப்பத்தெட்டாம் பாட்டு. (ஊரும்) **பரமபதத்திலுள்ளாருடைய உத்தேச்யரானவோபாதி திருமலையில் வர்த்திக்கும் ஸர்ப்பம், குறவர், பட்டிதின்னும் ஆனை யடைய இவர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி. "எம்பெருமான் பொன்மலை மேல் ஏதேனுமாவேனே".**

அவதாரிகை: இப்படி அவன் திருமலையிலே உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, இவரும் தத்ஸம்பந்தத்தாலே அங்குண்டான ஸர்ப்பம், குறவர், ஆனை, அத்தையெறிகைக்குக் கருவியான மணி, புற்று முதலான பதார்த்தங்களையெல்லாம் அவனோபாதி ப்ராப்யமாக நினைத்து மண்டி அநுபவிக்கிறார்

அவதாரிகை:—இப்படிப் பரமபதநிலையனைவன் திருமலையிலே உகந்து என்றும் வாழ்கையாலே, இவரும் அவனோடு தொடர்புபெற்ற அந்த மலையிலிருக்கும் பாம்பு, குறவர், பட்டி மேயும் யானை, அதைத் துரத்தும் கருவியான மணி, பாம்பு புகும் புற்று முதலான பொருள்களையெல்லாம் அவனைப் போலும், பரமபதத்திலுள்ளாரைப்போலும் உத்தேச்யமாக நினைத்து ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:—(ஊரும் வரியரவம்–புற்றடையும்) ஒரு காரியமில்லாவிடினும் ஊர்வதையே இயற்கையாகக்கொண்ட பாம்பு புற்றையடைகிறது. *(ஊரும்) "புத்ர ப்ராதரி கச்சதி*

வ்யா:— (ஊரும்) ஒரு கார்யப்பாடறத் திருமலையிலே ஊர்ந்து திரிகையே உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கிறபடி. (வரிப்யரவம்) பாம்பினுடைய உடம்பில் வரி திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமேனியில் ஓர் அவயவத்தோபாதி உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கிறபடி. (ஒண் குறவர்) திருவேடுவர்க்கு ஒண்மையாவது - " இவர்கள் பாட்டன் பாட்டனிலே ஒருத்தன் பூ₄மியிலே இறங்கினுன் " என்னும் பழியின்றிக்கேயிருக்கை. (மால்யானைபிடித்யாதி₃) மலைபோலே இருந்துள்ள ஆனை. தன்னை. ஒரு மலை சலித்தாற்போலே இருக்கப்போம்படிக்

உரை:— ஒரு கார்யப் பாடற ஸஞ்சாரம் பண்ணுகிற்பதாய், து₃ர்லப₄மான வரிகளையுடைத்தான ஸர்ப்பமானது, திருமலையில் நின்றும் கீழிழியுமது குடிப்பழியாக நினைத்திருக்கும் விலக்ஷணரான குறவர் புனத்தில் வந்து பட்டிமேய்கிற பர்வதோபமமான ஆனையானது மணிகளின் ஒலியைக்கண்டு சலித்து மலைபேர்ந்தாற்போலே பேர்ந்து

ப்ரமதா₂ம் மாகார்ஷீ: ' [ரா-அ 40·5] [சுமுக்காய்! ராமன் நடந்து செல்லுகையில் (அந்த நடையழகில் ஈடுபட்டு—அவனை ரக்ஷிப்பதில்) கவனமில்லாமல் இருந்துவிடாதே] என்று இளைய பெருமாள் பெருமானின் நடையழகில் ஈடுபடுகிறுர். ஒரு ப₄லனையும் எதிர்பாராமல் திருமலையில் ஊர்வதே ஒரு நிரயக்குக்குப் பயனுவதே! என்று இவர் ஈடுபடுகிறுர். (வரிவரவம்) வரிகளையுடைய பாம்பு. திருவேங்கடமுடையானின் தி₃வ்யாவயவங்களைப்போலே பாம்பின் வரிகளும் இவர்க்கு உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கிறபடி. ஊரும் வரியரவம் புற்றடைவதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது மேலே—(ஒண்குறவர்) சிறந்த குறவர் இவர்களுக்குச் சிறப்பாவது – " இவர்களுடைய பாட்டன் முப்பாட்டன்களிலே ஒருவன் திருமலையைவிட்டுக் கீழேயிறங்கினுன் " என்னும் பழியில்லாமலிருக்கை. (மால் யானை பேர எறிந்த பெருமணியை) குறவர்களுடைய புனங்களில் வந்து பட்டிமேய்கிற மலைபோன்ற யானையானது பேர்ந்து போம்படியாகக் குறவர் எறிந்த பெரிய மணியை. (மால் யானை) மலைபோல் பெரிய யானை, (பேர எறிந்த) மலை

கீடாக. (எறிந்த பெருமணியை) **மஹார்க்கமான மணியை. ஆனை மேகம்போலே இருக்கையாலும், அதிலே பட்ட மணி மின்போலேயிருக்கையாலும், பாம்பானது, இடிக்கு அஞ்சுகையாலே மின்னினவநந்தரம் இடி உண்டாமென்று கொண்டு அதுக்கு முன்னே புற்றடையாநிற்கும் திருமலை.** (மேலை சுரர் எம்மென்னு மாலதிடம்) **ஆக்கரான தேவர்களன்றியே, மேலான சுரர் - நித்யஸூரிகள். எம்மென்னு மாலதிடம் - அஹமஹமிகயா விரும்புமிடம்.**

போம்படியாக எறிந்த, ஒரு மலையிலே ஒரு மலை தாக்கினாற் போலேயிருக்கும் பெருமையையுடைய மாணிக்கத்தை, யானையின் கறுப்பும், மணியின் புகரும் தன்னில் வாசி தோற்றுகையாலே, மேகத்தோடே கூடினதொரு மின்னாகக் கருதி, தத்அநந்தரபாவியான இடிக்கு பயப்பட்டு, நிர்ப்பயஸ்தானமான புற்றிலே சென்று ப்ரவேசிக்கும் சிறப்பையுடைய திருமலையே, ஆக்கரான தேவர்களன்றியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான நித்யஸூரிகள் எங்களதென்று மேல் விழுந்து அத்யபிநிவிஷ்டராய் அநுபவிக்கும் தேசம்.

பேர்ந்தாற்போலே பேர்ந்துபோம்படி எறிந்த. (பெருமணியை) கருமலைமேல் வெள்ளிமலையை எறிந்தாற்போலே பெருத்திருக்கும் மணியை எறிந்தபடி. (பெருமணியை) பெருவிலையுள்ள மணியை என்றுமாம். குறவர்கள் யானையை விரட்டக் கற்களை விட (விலையுயர்ந்த) மணியே எளிதில் அகப்படும் என்று தோற்றுகையாலே, திருமலையின் செல்வச்சிறப்பு உணர்த்தப் படுகிறது. (காருடைய மின்னென்று புற்றடையும்) யானையின் கறுப்பையும், மணியின் ஒளியையும் கண்டு மேகத்தோடு கூடிய மின்னலென நினைக்கிறது பாம்பு. மின்னல் தோன்றினால் சில கணங்களில் இடியிடிக்கும். இடிக்கு பயப்படுவது பாம்பு. ஆகையாலே 'இடி இடிக்கப்போகிறது' என்று பயந்து தன்னிலமாகையாலே பயமற்றவிடமான புற்றை அடைகிறது நாகம் வரியரவம். (வேங்கடமே மேலை சுரர் எம்மென்னு மாலதிடம்) இப்படிப்பட்ட சிறப்பையுடைய திருமலையே மிகச்சிறந்த நித்யஸூரிகள் 'எங்களுடையது' என அபிமானிக்கும் இடம்.

அவ:— அங்கே புக்காலோவென்னில்; உள்ளுப்புக வொட்டாநின்றதோ?

வ்யா:— (ஊரும்) 42. "प्रातरि गच्छति" (ப்ராதரி கச்சதி) போலே. (வரி) அதுவும் ஸ்ப்ருஹணீயம். (மால் யானை) மலை நடந்தாற்போலே. (போர) ஆமிஷார்த்தமாக வந்து மலைபேர்ந்தாற்போலே போர. (பெருமணியை) மலை போல இருக்கை. (ஊரும் வரியரவம்) இவை ஸ்வைர ஸஞ்சாரத்தாலே ஸௌபாக்யம் கொண்டாடப் புறப்பட்டு. (புற்றடையும்) இடிக்கு முன்னான மின்னுகையாலே. 38.

"என்னென்ற மாலதிடம்" என்று 'எங்களது, எங்களது' என்று அபிநிவேசிக்கைக்கு விஷயமான ஸ்தாநம் என்றபடி. 'என்' என்கிற இத்தை மாலோடே கூட்டி எங்களுக்கு ப்ராப்யமென்னப்பட்ட ஸர்வேச்வரனை தான இடம் என்றுமாம். முற்பட்ட யோஜனைக்கு 'மால்' என்று வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகிறது. 39.

(மேல சரர்) மேலான சரர்; அறியக்கூடிய இந்த்ராதி தேவரைப் போலன்றியே, அறியாதவராய், "யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:" [பு-ஸூ] [யாதொரு பரமபதத்தில் ஸநாதனரான (பரமப்ராப்யராகையாலே) ஸாத்யரெனப்படும் தேவர்கள் உள்ளனரோ] என்று அநாதிஸித்தராயுள்ள அநந்தகருடாதிகளான நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறார். *(என்னென்ற மாலதிடம்)* நித்யஸூரிகள் 'எங்களுடைய இடம், எங்களுடைய இடம்' என்று மேல்விழுந்து அபிமானத்தை வைக்குமிடம். மால்-அன்பு; அபிமானம். "கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனே" [திருவாய் 1-8-3] "வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்" [அமலனாதி-3] என்று மற்றையாழ்வார்களும் நித்யஸூரிகள் திருமலையிலே மண்டியிருப்பதைச் சொன்னார்களன்றோ. *(மேல சரர் என்னென்ற மாலது இடம்)* நித்யஸூரிகளால் 'எங்களுக்கு ப்ராப்யன்' எனப்பட்ட திருமாலுக்கு ப்ராப்யமா

39. இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்
கடந்தது கஞ்சனைமுன் னஞ்சக் கிடந்ததுவும்
நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே
பேரோத வண்ணர் பெரிது.

பதவுரை:— பேர் ஓதம் வண்ணர்— பெரிய கடல் போன்ற திருநிறத்தை உடைய எம்பெருமான், **முன்**— முற்காலங்களில், **இடந்தது**—(வராஹரூபியாகக்) குத்தியெடுத்தது, **பூமி**— உலகமாகும்; **எடுத்தது**—குடையாக எடுத்தது, **குன்றம்**— கோவர்த்தனமலையாகும்; **அஞ்ச கடந்தது** பயந்து அழிந்து போகும்படி செய்தது, **கஞ்சனை**— கம்ஸனையாகும்; **கிடந்ததுவும்**— திருக்கண் வளர்ந்தருளினதும், **நீர் ஓதம் மா கடல்**— நீர் நிரம்பியதும், அலையெறிவதுமான பெருங் கடலிலே; **பெரிது நின்றதுவும்**—எப்போதும் நின்றதுவும், **வேங்கடமே**— திருமலையேயாகும்.

அவ:— முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. 'இடந்தது' ஆபத்திலே பூமியை ரக்ஷிப்பது; அவதாரங்கள் ஸாது பரித்ராணார்த்தமும் துஷ்க்ருத் விநாசார்த்தமாவது; எப்போதும் உகந்து திருமலையிலே நிற்பது என்கிறார்.

அவதாரிகை:— மற்றுமுள்ள திவ்யதேசங்களிற்காட்டில் திருமலைக்கு இத்தனை யேற்றமென்? என்ன; 'அவையெல்லாம் ஒருதட்டு இதுவொரு தட்டு' என்னும்படி அவன் விரும்பின தேசமன்றோ திருமலை என்கிறார்.

யிருக்கும் இடம் என்றும் கொள்ளலாம். முதற் பொருளில் மால் என்றது அபிமானத்தையும், இரண்டாவதான இப்பொருளில் 'மால்' என்று மிகப்பெரியவனை ஸர்வேச்வரனையும் சொல்லுகிறது. "எம்மென்னும் மாலதிடம்" என்றும் பாடம். பொருள் வேறுபாடில்லை. 38.

அவதாரிகை:—மற்றுமுள்ள திவ்யதேசங்களிற்காட்டிலும் திருமலைக்கு நித்யஸூரிகளும் விரும்பும்படியான இத்தனை ஏற்றமென்ன? எனில்; அவையெல்லாம் ஒருதட்டு, இந்திருமலை

வ்யா:— (இடந்தது பூமி) ப்ரளயாபத்திலே பூமியை எடுத்த அழகு காணலாவது. (எடுத்தது குன்றம்) கோவர்த்தநோத்தரணத்திலே அவ்வழகு காணலாவது. (கடந்தது கஞ்சனை) கம்ஸன் அஞ்சும்படி அவனை அழித்த அன்று வெற்றியழகு காணலாவது. (கிடந்ததுவும் நீரோத மாகடலே) கண்வளர்ந்த அழகு காணலாவது ஆழ்ந்த கட

உரை:— பெரிய திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல் போன்ற வடிவையுடையவர். வராஹவேஷங்கொண்டு ப்ரளயத்திலே முழுகி இடந்தெடுத்துக்கொண்டேறினது பூமி; க்ருஷ்ணவேஷங்கொண்டு வர்ஷாபத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக எடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்றது கோவர்த்தந பர்வதம்; உறவிலே அழைத்து கலியவிளைத்த முற்காலத்திலே

ஒருதட்டு என்னும்படி அவர் விரும்பிய திவ்யதேசமன்றோ இது என்கிறார்.

வ்யா:—*(பேரோத வண்ணர்)* பெரிய அலைகள் எறியாநிற்கும் கடல்போலே காண்பார் கண்களைக் குளிரவைக்கும் திருநிறத்தையுடையவர். *(இடந்தது பூமி)* பிரளயத்தாலே உலகம் மறைந்தபோது வராஹவேஷங்கொண்டு பிரளயத்திலே முழுகி, குத்தியெடுத்துக்கொண்டு ஏறினது பூமியையாகும். *(எடுத்தது குன்றம்)* இந்திரனாலே கல்மழையாகிற ஆபத்து வந்தபோது, கண்ணனாகிற உருவத்தோடு கல்மழையினின்று ஆயர்பாடியைக் காப்பதற்காக எடுத்துத் தாங்கிநின்றது கோவர்த்தநகிரியை. *(அஞ்ச முன் கடந்தது கஞ்சனை)* அவ்வவதாரத்திலேயே, மாமன் என்னும் உறவைச் சொல்லியழைத்து அழிக்கநினைத்த முற்காலத்திலே, "கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப்பென்ன நின்ற" [திருப்பாவை-25] என்கிறபடியே கண்ட காட்சியிலே நடுங்கும்படியாக, மேலேறி அழித்தது கம்ஸனையாகும். *(கிடந்ததுவும் நீரோத மாகடலே)* இவ்வவதாரங்களுக்கெல்லாம் மூலமாகக் கண்வளர்ந்தருளியதும், மிகுந்த நீரையுடையதாய், அலையெறிகிற பெரிய திருப்பாற்கடலிலேயாகும். இவையெல்லாம் ஒவ்வொரு சமயத்திலே பாக்கியசாலிகளான ஒரு சிலரே

விலே சாய்ந்தபோது. (பேரோத வண்ணர் பெரிது நின்றதுவும் வேங்கடமே) கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவை உடையவன் எப்போதும் உகந்து நிற்பது திருமலையிலே.

(இடந்தது) ப்ரளயத்தாலே வந்த நலிவுதீர. (எடுத்தது) இந்த்ரனால் வந்த நலிவுதீர. (கடந்தது) கம்ஸனால் வந்த நலிவுதீர. (கிடந்ததுவும்) அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமாம். நாம் பெருமானை உகந்தோமென்று சோற்றை உகப்புதோம்; சோற்றை உகந்தோமென்று நாளும் பத்தும்

கண்டகாட்சியிலே நடுங்கும்படியாகக் கம்ஸனை ஆக்ரமித்து முடித்து விட்டது; இவ்வவதாரங்களுக்கு அடியாக மிக்க சீலமுடைத்தாய் அலையெறிகிற பெரிய திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று; இங்கு அப்படியன்று, ஸமஸ்தாவதாரங்களிலுமுள்ள ஸௌசீல்ய தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசிக்

கண்டு அநுபவிக்கக்கூடியனை; எல்லார்க்கும் எல்லாக்காலத்திலும் கண்டு அநுபவிக்கக்கூடிய நிலை வேங்கடத்திலேயே என்கிறார் கடைசியாக – (பெரிது நின்றதுவும் வேங்கடமே) எல்லா அவதாரங்களிலும் உள்ள குணங்களையும் செயல்களையும் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லோரும் கண்டு அநுபவிக்கும்படியாக மிகவும் நின்றருளியது திருமலையிலேயேயமர்.

“ரக்ஷகனான அவன் நமக்கு ப்ரளயத்தால் வந்த நலிவுதீர பூமியிடந்தான்; இந்திரனால்வந்த நலிவுதீரக் குன்றமெடுத்தான்; கம்ஸனால்வந்த நலிவுதீர அவனைக்கடந்தான். கூப்பீடுகேட்கவும் அவதாரமெடுக்கவும், க்ஷீரோதமாகடலில் கிடந்தான்; என்றும் அனைவர்க்கும் முகங்கொடுக்கத் திருமலையில் நின்றான். இப்படி ரக்ஷகவஸ்துவான நம்மிடம் ஸ்நேஹத்தாலே அவன் செய்யாத செயலில்லை. நாமோவெனில், பெருமானை உகக்கிறோம் என்று கூறிக்கொண்டே சோற்றை உகக்கிறோம். சோற்றையாவது நெஞ்சார உகக்கிறோமா என்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை, சோறு பிடிக்காமல் மௌனம் பட்டினி கிடக்கிறோம். ஸ்த்ரீகளை உகக்கிறோம் என்று எண்ணிக்கொண்டே சதுரங்கமாடுகிறோம்;

பட்டினி விடுவதோம்; ஸ்த்ரீகளை உகந்தோமென்று சதுரங்கம் பொருதல், உறங்குதல் செய்வதோம்; ஒன்றிலும் ஸ்நேஹமில்லை. 39.

40. பெருவில் பகழிக் குறவர்கைச் செந்தீ
வெருவிப் புனந்துறந்த வேழம் — இருவிசும்பில்
மீன்வீழக் கண்டஞ்சும் வேங்கடமே மேலசுரர்
கோன்வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று.

பதவுரை:— **பெரு வில்** — பெரிய வில்லையும், **பகழி** — அம்புகளையும் உடைய **குறவர்** — வேடர்களுடைய, **கை** — கையிலே பிடித்த, **செம் தீ** — சிவந்த நெருப்புக்கு, **வெருவி** — அஞ்சி, **புனம் துறந்த** — வயலை விட்டு நீங்கின, **வேழம்** — யானை, **இரு விசும்பில்** — பரந்த ஆகாயத்திலிருந்து, **மீன் விழ** — நக்ஷத்திரம் விழ, **கண்டு** — அதைப்பார்த்து, **அஞ்சும்** — (குறவர்கள் வீசி எறிந்த கொள்ளிக்கட்டையென்று) பயப்படுமிடமான, **வேங்கடமே** — திருமலையே, **மேல்** — முற்காலத்தில், **அசுரர் கோன் வீழ** — அசுரர்களுக்கு அரசனான ஹிரண்யன் முடிந்து விழ, **கண்டு** — (அதைப்)பார்த்து, **உகந்தான்** — மகிழ்ந்தவனுடைய, **குன்று** — திருமலையாகும்.

நம்மது உகப்புடனே என்றுமொக்க மிகவும் நின்றருளிற்று திருமலையிலே கிடீர். 39.

அவதாரிகை:— ஆச்ரித விரோதி நிரஸனம் பண்ணி உகக்குமிதுவே கிடீர் அவன் இங்குத்தை நித்யவாஸத்துக்கு ப்ரயோஜனமாக நினைத்திருப்பது என்கிறார்.

உறங்குகிறோம். எந்த விஷயத்திலும் நமக்கு உண்மையான அன்பில்லை. இதுவே நமக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்குமுள்ள வாசி" என்னும் இப்ப்ரகாரத்தின் ஸாரார்த்தத்தைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பரமபோக்யமான வ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்திகள் தெரிவிக்கின்றன. 39.

அவதாரிகை:— அடியாருடைய விரோதிகளை அழித்து உகக்கும் இதுவேயன்றோ இத்திருமலையில் நித்யவாஸத்துக்கு அவன் பயனாக நினைத்திருப்பது என்கிறார்.

வ்யா:— நாற்பதாம் பாட்டு. (பெருவில்) திருமலையை உகக்கிறார். 43. "அவஷ்டப்ய மஹத்தநு:" (அவஷ்டப்ய மஹத் தநு:) என்கிறபடியே, சக்ரவர்த்தித்திருமகன் கையும் வில்லும்போலே பெரியவில்லையும் நெரிந்த பகழியையும் உடையரான திருவேடுவர். (குறவரிந்யாதி) குவிலே கோளுத்திக் கையிலே கொடுபோகிற நெருப்பொளியிலே வில்லின் பெருமையையும் கண்டு நெருப்புதனக்கு ஆனை அஞ்சும்படியாகவும், பட்டிமேய்ந்த ஆனை இப்புனம் கொய்

உரை:—"அவஷ்டப்ய மஹத்தநு:" (அவஷ்டப்ய மஹத்தநு:) என்கிறபடியே ஒரு கையிலே எடுத்துப்பிடித்த பெரிய வில்லையும் வாயம்புகளையும் உடையரான திருக்குறவர். மற்றக் கையிலே வழியில் வெளிச்செறிப்புக்காகப் பிடித்த சிவந்த நிறத்தையுடைத்தான குன்றெரிப்பின் ஒளிவழியே, இவர்கள் கையும் வில்லும் பிடித்த குறைவைக் கொண்டு அயர்ந்தப்பட்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, கம்மை கலியவந்திருக்கள் என்று பயப்பட்டு, ஒருகாலும் இங்கு வரக்

வ்யா:—(பெருவில் பகழிக்குறவர்) "ஆலிகஞ்தமிவ ஸ்தாமவஷ்டப்ய மஹத்தநு:" [ரா-யு 100-12] [ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் பெருவில்லை அழுத்திப்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும் ராமனை] என்கிறபடியே ஸ்ரீராமபிரானைப்போலே ஒரு கையாலே அழுத்திப் பிடிக்கவேண்டும்படியான பெருமையையுடைய வில்லையும், அதற்கேற்ற பெருவாயையுடைய அம்புகளையும் உடைய குறவர்கள். (கைச் செந்தீ) மற்ற கையிலுலே இருண்ட திருமலைப்புனங்களிலே வழிதெரிவதற்காகப் பிடித்த கைப்பந்தத்தின் சிவந்த தீ. (செந்தீ வெருவிப் புனம் துறந்த வேழம்) அந்த நெருப்புக்கு பயந்து புனத்தைவிட்டோடும் யானை. (குறவர்கைச் செந்தீ வெருவி) இருட்டில் வழிதெரிவதற்காகவே குறவர்கள் பந்தம்பிடித்திருக்கிறார்கள்; யானையை விரட்டுவதற்காகவல்ல; "வைப்பன் மணிவிளக்கா மாமதியை மாலுக்கென்று எப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானையை எப்பாடும் வேடுவளைக்கக் குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே" [நான்-திருவ 46] என்கிறபடியே திருமலைக்குப் புறம்புள்ள வேடர்

தாலும் இங்கு வாரேனென்று ஸத்யாபித்துப்போனது. (இருவிசும்பித்யாதி.) வெளியையும் பரப்பையுமுடைத்தான ஆகாசத்தினின்றும் மீன்விழக்கண்டு இனி ஓரிடத்திலும் போகவில்லையென்று நின்றநிலையிலே நின்று அஞ்சுகிற திருவேங்கடம். மேல் - பண்டு. (அசுரரித்யாதி.) "சிறுக்கனுடைய விரோதி, போயிற்று" என்று உகந்து இன்னமும் ஆச்ரிதவிரோதி, ஏதேனும் வரிலும் பரிஹரிக்கவேணும் என்று அவன் பற்றிநிற்கும் திருமலை.

கடவேனாமல்லோம் என்று புகுதாத ஸத்யமிட்டுப்போன ஆனையானது. போயிடத்திலும், பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தினின்றும் நக்ஷத்ரங்கள் விழ, அதைக்கண்டு, நமக்கு ஆகாசமும் ஓரிடமுமொன்றுமில்லை பூமியிலே நெருப்பை விழவிட்டார்கள் என்று அவ்வருகு போகமாட்டாமல் புனத்திலே புகமாட்டாமல் நடுவேநின்று நடுங்கும்படியான திருமலையே. முன்பொரு காலத்திலே அஸுர

யானையை வளைத்தாலும் அவர்களை எதிர்க்கவே வில்லேந்திய வர்களைப்போல திருமலைக்குறவர்கள். (பெருவிற்பகழிக்குறவர் கைச் செந்தீ வெருவி) யானைக்கு நெருப்பென்றாலே பயம்; அதோடு தீயின் ஒளியின் பெருகின் பயங்களையும் கண்டுவிடு கிறது. பெரும்பயம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. 'இனி எக்காரணத் தைக் கொண்டும் இப்புனத்தினுள் நுழையக்கூடாது' என்னும் உறுதியான ஸங்கல்பத்தோடு புனத்தைத் துறந்துசெல்கிறது யானை. (இருவிசும்பில் மீன்வீழக் கண்டஞ்சும்) பயத்தாலே புனத்துறந்து சென்ற யானைக்கு வெளியிலேயும் பெரும்பயம் ஒன்று காத்திருக்கிறது. விசும்பாகிய ஆகாயத்திலிருந்து எரி நட்சத்திரங்கள் விழுகின்றன. 'புனத்தைக் காக்கும் குறவர்கள் கொள்ளிக்கட்டையைக் காட்டி நம்மைத் துரத்தியதோடு நில்லாமல்; வெளியிலும் செல்லமுடியாதபடி மேலிருந்து கம்பீரமாக கொள்ளிக்கட்டையை வீசுகிறார்கள்' என்று கருதிய யானை வெளியிலும் செல்லமாட்டாமல் உள்ளேயும் புகமாட்டாமல் அந்தரத்திலே அஞ்சிநிற்கிறது. (அஞ்சும் வேங்கடமே) "வேங்கடங்கள்" [திருவாய் 3-3-6] என்று பயம் முதலான

(பெருவிலித்யாதி) இதில் உத்தரார்த்தம் மின் வீழக் கண்டடங்கும் நிலத்திலே நெருப்பை விழவிட்டார்களென்று குறவர் எறிந்த கொள்ளிக்கு வெருவினதாகையாலே. (வேங்கடம்) நிர்ப்பயமான தேசம்; அஸ்தானே பய சங்கை பண்ணுமித்தனை. 40.

ராஜனென்று விருதூதித்திரிந்த ஹிரண்யன் பிணமாய் விழுந்து போகக்கண்டு, 'சிறுக்கன் விரோதி, போகப் பெற்றோம்' என்று உகந்த ஸர்வேச்வரன், பின்புள்ள ஆச்ரிதவிரோதிகளையும் தீர்க்கவேணும் என்று வர்த்திக்கிற மலை. 40

வற்றைப் போக்கடிக்குமிடம் வேங்கடம். ஆனை அஞ்சு அஸ்தானே பயாசங்கைபண்ணி அஞ்சிற்றேயொழிய, உண்மையில் யானைக்கு ஒருபயமுமில்லை. 'பயம் பயாநாம் அபஹாரிணி ஸ்தி2தே'' (வி-பு 1-17-36) என்கிறபடி பயத்தையெல்லாம் போக்கும் பரமபுருஷன் நிற்குமிடமன்றோ இது. அஸ்தானே பயாசங்கைபண்ணிப் பரமபுருஷனுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்வார் நிறைந்த இடமாகையாலே, இதுவும் அஸ்தானே பயாசங்கை நிறைந்ததாயுள்ளதுபோலும்!

இது பயங்கொள்வதற்கே இடமில்லை. அவனுடைய தன்மையை நோக்கினால் என்கிறார் மேலே. - *(மேல் அசுரர்கோன் வீழக் கண்டுகந்தான் குன்று)* முற்காலத்தில் அசுரர்தலைவன் என்று விருது ஊதித்திரிந்த பகவதபசாரிகளில் தலைவனான இரணியன் செத்துவிழக்கண்டு, 'பரமபாகவதனான சிறுவன் பிரகலாதனின் விரோதி, போகப்பெற்றோம்' என்று உகந்த ஸர்வேச்வரனுடைய மலையாகும் இத்திருவேங்கடம் (*உகந்தான் குன்று*) ஆச்ரிதவிரோதி, அழிந்ததைக்கண்டு உகந்தவன் பின்புள்ள ஆச்ரிதவிரோதிகளையும் அழிக்கவேண்டுமென்று நித்யவாஸம் செய்கிற மலை. ஆகையால் அஸ்தானே பயாசங்கையொழிய யானைக்கு பயமொன்றும் வர இடமில்லை என்று கருத்து. 40.

41. குன்றனைய குற்றஞ் செயினும் குணங்கொள்ளும்
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே - என்றும்
புறனுரையே யாயினும் பொன்னாழிக் கையான்
திறனுரையே சிந்தித் திரு.

பதவுரை:— என் — என்னுடைய, **நெஞ்சே**—மனமே! **இன்று முதலாக**—இப்பொழுது தொடங்கி, **என்றும்**—எப்பொழுதும், **புறன் உரையே ஆயினும்**—வெளிக்குச் சொல்லும் வார்த்தையாயிருந்தாலும், **பொன் ஆழி கையான் திறன் உரையே**-அழகிய சக்கரத்தைக் கையிலே கொண்ட எம்பெருமான் விஷயமான பேச்சையே, **சிந்தித்து இரு**-நினைத்திருப்பாயாக; (அப்படியிருந்தால்) **குன்று அனைய** - மலையைப் போல் பெருத்த, **குற்றம் செ(ய்)யினும்**—பாபங்களைச் செய்தாலும், **குணம் கொள்ளும்** — (அவைகளைக் காணாமல் எம்பெருமான்) குணங்களையே திருவுள்ளம் பற்றுவான்.

அவதாரிகை: —இப்படி அவன் ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸந பரனாகிலும் தோஷமே வேஷமான நமக்கு அவனைச் சென்று அணுகப்போமோ? என்று திருவுள்ளம் பயப்பட, "உனக்கு ஆபிமுக்யமாத்ரமுண்டாகவே, அவன் நம் குற்றத்தையடைய நற்றமாகக்கொள்ளும்; அஞ்சவேண்டா" என்கிறார்.

அவதாரிகை:— "இப்படி அவன் அடியார்களின் விரோதிகளை அழிப்பதையே இயற்கையாகக் கொண்டவனாயினும், தோஷத்தையே வேஷமாகக் கொண்ட நமக்கு அவனைச் சென்று அணுகமுடியுமோ?" என்று ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயப்பட, "உனக்கு அவனிடம் ஈடுபாடு மாத்திரமே உண்டானாலும் அவன் நம் குற்றங்களையெல்லாம் நன்மையாகக் கொள்ளுவன்; அஞ்சவேண்டியதில்லை" என்கிறார்.

வ்யா:— (என் நெஞ்சே) நான் ஒன்று சொன்னால் நீயொன்று சொல்லாமல், எனக்கு பவ்யமாயிருக்கும் நெஞ்சே! (என்றும்

வ்யா:— நாற்பத்தோராம் பாட்டு. (குன்றனைய) அவன் குற்றம் பொறுக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்றான். ஆபி₂முக்₂யத்தைப் பண்ணினாலும் தோ₃ஷாம்ஶத்தைப் பாராதே கு₃ணாம்ஶத்தைக் கொள்ளும். அவன் உள்ளவன்றோ இவ்வாத்மா உண்டு என்கிறார். இத்தனை நாளும் இத்தைச்

உரை—என் வழியே ஒழுகும்படி எனக்குப் பாங்கான நெஞ்சே! ஸர்வகாலத்திலும் ஸௌஹ்ருத₃யமாகவன்றிக்கே, கேவலம் வாங்மாத்ரஸித்₃தமான புறப்பேச்சேயாகிலும், அஸௌஹ்ருத₃யோக்தியை ஸௌஹ்ருத₃யமாம்படி பண்ணவல்லனான அழகிய திருவாழியும் கையுமான சேர்த்தியழகையுடைய ஸர்வேஶ்வரனிடையாட்டமாய், மித்ரபா₄வமடியாக, "न त्यजेयं" (ந த்யஜேயம்) என்னும்படியான சொல்லையே அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டு, "स्थितोऽस्मि" (ஸ்தி₂தோऽஸ்மி) என்

புறனுரையேயாகிலும்) நீ சொல்லும் வார்த்தைகள் என்றும் நெஞ்சாரச் சொல்லுமவையாயல்லாமல், "பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேயாடி" [திருவாய். 5-1-1] என்கிற படியே பொய்ப்பேச்சேயானாலும், அவன் விஷயமான வார்த்தைகளையே கேளப்பாய். (பொன்னாழிக் கையான்) நீ பொய்ப் பேச்சாகப் பேசினாலும், அதை மெய்ப்பேச்சாக்கவல்ல பொன்னாழியன்றோ அவனோடு கூடியிருக்கிறது. (பொன்னாழிக் கையான் திறனுரையே) அழகிய சக்கரத்தையுடையவன் விஷயத்திலேயான வார்த்தைகளையே. அன்றிக்கே பொன்னாழிக் கையானால் அருளிச்செய்யப்பட்டதான, "*மித்ரபா₄வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத₂ஞ்சந। தோ₃ஷோ யத்₃யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத₃க₃ர்ஹிதம்*" [ரா-யு 18-3] [நண்பன் என்னும் வேஷத்தோடு வந்தடைந்தவனையும் நான் ஒருபோதும் விடமாட்டேன். அவனுக்குக் குற்றமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே. நல்லோர்களுக்கு இது இகழத்தக்கதன்று] என்னும் திறனுள்ள உரையையே சிந்தித்திருப்பாயாக என்றுமாம். (*சிந்தித்து இரு*) இவ்வார்த்தையையே அநுஸந்தி₄த்துக்கொண்டு. "*ஸ்தி₂தோऽஸ்மி க₃தஸந்தே₃ஹ:*" [கீ₃தை 18-73] [ஐயம் நீங்கப்பெற்றவனாய் நிலைநிற்கிறேன்] என்கிறபடியே கவலையற்றவனாய் நிலை

செய்யாதொழிவானென்? என்னில்; (இன்று முதலாக) இவனுக்கே ஸ்வப,ாவமென்று அறிந்த இன்று தொடக்கமாக. (என்னெஞ்சே) எனக்கு ஹிதம் பார்க்கும் நெஞ்சே! ஸஹ்ருத,யமாக அவன் கு,ணங்களைப் பேசப்போமோ? என்னில்; (புறனுரையேயாயினும்) அஹ்ருத,யமான பேச்சேயாகிலும். ப்ரயோஜநமின்றிக்கே அநர்த்த,மாயிற்றாகிலும் என்றுமாம். (பொன்னாழி இத்யாதி,) ஸர்வேஶ்வரன் திறத்தில் ஶப்,த,ங்களையே அறிந்து. (சிந்தித்திரு) க்ருதார்த்த,மாய் இரு.

அவனோடே ஸம்ப,ந்த,முண்டாகிலும் முன்பு அங்ஙன் செய்தருளவிடுவானென்? என்னில்; "குற்றம் - கு,ணம்" என்று நினையாமை. (பொன்னாழி) தானே ஸஹ்ருத,யமாக்கும். 41.

னும்படி நிர்ப்ப,ரனுய்க்கொண்டு இரு. இவ்வாநுகூல்ய லேஶமுண்டான இன்று முதலாக, மலைபோலே ஸ்வயத்நத்தால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி பெருத்து உறைத்திருக்கிற குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகச் செய்தாலும், அதிமாத்ர வத்ஸலனானவன், "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்னும்படி கு,ணமாகக் கொள்ளும். 41.

நிற்பாயாக. (இன்று முதலாக) இப்படி அவனிடத்திலே உனக்குச் சிறிது ஈடுபாடு உண்டான இன்றுமுதலாக அவன் "மித்ரபா,வேந" என்னும் ஶ்லோகத்திற்படியே உன்னிடத்திலே நடந்துகொள்ளும். அதாவது ஏதென்னில்: (குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணங்கொள்ளும்) தன் முயற்சியாலே அசைக்கமுடியாததாகையால் மலைபோலேயிருக்கும் பெரிய குற்றங்களைச் செய்தாலும், அவற்றைக் குணமாகக் கொள்ளுவன். "தோ,ஷம் இருந்தாலும் இருக்கட்டுமே; நல்லோர்களுக்கு இது இகழத்தக்கதன்று" என்றவனுகையாலே. (குற்றம் செயினும்) அறியாமல் அரைகுறையாய்ச் செய்ததன்று; மனப்பூர்வமாகப் பரிபூர்ணமாகக் குற்றம்புரிந்தாலும். (குணங்கொள்ளும்) "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" [பெரியாழ்திரு 4-9-2] என்று கூறும் மஹாவாத்ஸல்யத்தை உடையவனுகை

42. **திருமகளும் மண்மகளு மாய்மகளும் சேர்ந்தால்**
திருமகட்கே தீர்ந்தவா றென்கொல்—திருமகள்மேல்
பாலோதம் சிந்தப் படநா கணைக்கிடந்த
மாலோத வண்ணர் மனம்.

பதவுரை:— பால் ஓதம் சிந்த—பாற்கடலின் சிறு துளிகள் சிதறி விழும்படியாக, **படம் நாகணை கிடந்த**—படத்துடன் கூடிய திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே பள்ளி கொண்ட, **மால் ஓதம் வண்ணர்**—பெரிய கடல்போன்ற திருமேனியை யுடைய எம்பெருமானுடைய, **திரு மகள் மேல் மனம்**—பெரிய பிராட்டியார் மேல் (அன்புபூண்ட) திருவுள்ளம், **திருமகளும் மண் மகளும் ஆய் மகளும சேர்ந்தால்**—ஸ்ரீதேவியும், பூதேவியும், நீளாதேவியும் (எம் பெருமானோடு) கலந்து பரிமாறும்போது, **திருமகட்கே தீர்ந்த ஆறு என்கொல்**—பெரியபிராட்டியாரிடத்திலேயே அற்றுத் தீர்ந்திருப்பது என்ன ஆச்சரியம்!

அவ:— (திருமகளும்) **பாராதே பொறுக்கைக்கடி பிராட்டிமார் அருகே இருக்கை என்கிறார்.**

அவதாரிகை:— இப்படி குற்றத்தை ஸ்வதந்த்ரனான அவன் குணமாகக் கொள்ளக்கூடுமோ? என்னில்: **"ந கஶ்சிந்நா-பராத்யதி"** (**ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி**) என்னும் பிராட்டிமார் மூவருமே அங்கே கூடியிருக்கையாலே கூடும் என்கிறார்.

யாலே செய்தகுற்றத்தை நற்றமாகவே கொள்வான். (குற்றம் செயினும் குணங்கொள்ளும்) குன்றுபோன்ற குற்றம் செய்தா லும், அதைக் கணிசியாமல் கடுகளவுள்ள குணத்தையே திருவுள்ளம் பற்றுவான் என்றும் கொள்ளலாம். 41.

அவதாரிகை:— ஸ்வதந்திரனான ஸர்வேச்வரன் இப்படி யாகக் குற்றத்தை குணமாகக் கொள்ளக்கூடுமோ? என்னில்: *"பாபாநாம் வா ஶுபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம! கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி"* [ரா-யு116-44] [வானரனே! பாபிகளாயினும், புண்ணியசாலிகளாயினும்,

வ்யா:— (திருமகளிதயாதி,) அநந்தாழ்வான், "திருமகட்கே தீர்ந்தவாறென்கொல், மண்மகட்கே தீர்ந்தவாறென்கொல், ஆய்மகட்கே தீர்ந்தவாறென்கொல்" என்று பணிக்கும். (பாலோதம் சிந்த) "திருப்பாற்கடலின் குறுந்

உரை:— (பாலோதம்) திருப்பாற்கடலில் சிறு திவலைகளாலே ப்ரமனை ... பிடித்துவிடுவாரைப் போலே

தொல்லைக்கரையிலும் அவர்கள் இறந்து நல்லோராயிருப்பவனால் கருணை காட்டப்படவேண்டும். குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.] என்று கூறும் பிராட்டிமார் மூவரும் அவனோடு கூடியிருக்கையாலே அவன் குற்றத்தை குணமாகச் சொல்வது கூடும் என்கிறார்.

வ்யா:— இப்ப்ரகாரத்துக்கு எம்பெருமானாருடைய சிஷ்யரான திருமலை அனந்தாழ்வான் ஒருவிதமாகவும், கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் மற்றொரு விதமாகவும் பொருள் உரைக்கின்றனர். அனந்தாழ்வான் அருளிய பொருளாவது:— "திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல்! மண்மகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல்! ஆய்மகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல்!" என்று மூன்று பிராட்டிமாரிடத்திலும் "தீர்ந்தவாறு என்கொல்" என்பதைக் கூட்டி, ஒவ்வொரு பிராட்டியிடத்திலும் எம்பெருமான் ஸம்ஶ்லேஷித்தபோது, 'இப்பிராட்டியிடமே எம்பெருமான் தன் முழுமனத்தோடு ஈடுபட்டிருக்கிறான்' என்று காண்பார் நினைக்கும்படியிருப்பது என்ன ஆச்சரியம் என்று கருத்து என்றார். ஸௌபரியான ஸௌபரியென்னும் முனிவன் பல கன்னியரை மணம் புரிந்துகொண்டு, பல சரீரமெடுத்து ஒவ்வொருவரையும் உகப்பித்து, ஒரு மனைவியோடு அவன் இருப்பதைக் கண்டார்க்கு "இவன் இவளையன்றி வேறொருத்தியை அறியான்" என்று கூறும்படியிருந்தான் என்று இதிஹாஸங்களிலே கேட்கிறோம். பரமபுருஷனுக்கு இது கூடாமையில்லையே. இனி, பட்டர் நிர்வஹித்த பொருளைக் காண்போம்.

(பாலோதம் சிந்த) திருப்பாற்கடலில் சிறு திவலைகளாலே துடைபிடித்து விடுவாரைப்போலே எம்பெருமா

திவலை திருமுகத்திலே படும்படிக்கிடாகத் திருவநந்தாழ்வான் மேலே கிடந்த மாலோதவண்ணருடைய திருமகள்மேல் வைத்த திருவுள்ளம். திருமகளும் மண்மகளும் ஆய்மகளும் சேர்ந்தால் திருமகட்கே தீர்ந்தவாறென்கொல்?" என்று

நாலுபாடும் சிதறிவிழ, ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியகடல்போலே ச்யாமளமான வடிவையுடையனான ஸர்வேச்வரனுடைய பெரியபிராட்டியார்மேலே அத்யபிநிவிஷ்டமாய்ச் செல்லுகிற திருவுள்ளமானது—குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும்பெரியபிராட்டியாரும், பொறை விளையும் தரையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும்,

---

னுடைய திருமேனியிலே நாற்புறமும் தெறித்து அனந்தாழ்வான் நிர்வாஹத்திலே. "திருமகள்மேல் பாலோதம் சிந்த" என்று கூட்டி, "திருவடியைப் பிடிக்கும் திருமகள்மேல் திருப்பாற்கடல் திவலைகள் தெற" என்று பொருள்கொள்ளவேணும். பட்டர் நிர்வாஹத்திலே "திருமகள்மேல் மனம்" என்று மேலோடே கூட்டிப் பொருள்கொள்ளவேணும். (*படநாகணைக்கிடந்த*) எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் ஸ்பரிசத்தாலே விரிந்த படங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே பள்ளிகொண்டருளும். (*மாலோதவண்ணர்*) பெரிய கடல்போலே கறுத்துக்குளிர்ந்த வடிவையுடைய பரமபுருஷனுடைய. (*திருமகள்மேல் மனம்*) பெரியபிராட்டியார் மேலே பெருங்காதல்கொண்ட திருவுள்ளம். (*திருமகளும்*) "குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே" என்று கூறிக் குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியும். (*மண்மகளும்*) 'குற்றத்தைக் கண்டுவிட்டுப் பொறுக்கவேண்டுமோ?' என்று குற்றத்தையே காணாமல் பொறுமையே வடிவெடுத்த பூமிப்பிராட்டியும், (*ஆய்மகளும்*) காணாதிருப்பதோடன்றியில், குற்றத்தையே நற்றமாகக் கொள்ளுமவளாய், குற்றம் பரமபுருஷனின் நெஞ்சில் படாதபடி அவனுடைய திருவுள்ளத்துக்குத் தன் இன்பப்பெருக்காகிற திரையிடும் ஆய்க்குலத்தில் அவதரித்த நப்பின்னைப் பிராட்டியும். (*சேர்ந்தால் திருமகட்கே*

அருளிச்செய்வர் பட்டர். பிராட்டியோடு கலந்தபோது.

குற்றம் கிளராதபடி திருவுள்ளத்தைத் திரை கொள்ளும் கேசுப தலேசவதீதிலையான கம்பீர்கைப் பிராட்டியும் ஸாதுர்

தீர்த்தவாறு என்சொல்) இப்படி மூன்று பிராட்டிமாரும் எம்பெருமானோடு ஸம்ச்லேஷிக்கின்றபோதிலும், எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் பெரியபிராட்டியாருக்கே அற்றுத்தீர்க்கிறது என்று சொல்லும்படியிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்! மூவரிடத்திலும் கலந்தாலும், ஒருத்திக்கே அற்றுத் தீர்ந்தவன் என்பது எப்படியெனில்: முதலில் இந்த கலவி என்பது தாழ்ந்தவர்களான நம்போல்வாருடைய சிற்றின்பமாகிற ஆண் பெண் உறவன்று. பரமபுருஷனை பரமாத்மா ஸ்த்ரீப்ராயரான ஜீவர்களுடன் அணைந்து மகிழ்ந்து மகிழ்விக்கும் பேரின்பமேயாகும். அதிலே பரமபுருஷன் பரமாளியான பெரிய பிராட்டியாரோடு அணைந்து இன்புறும்போது பூமிநீளாதேவிகள் புஷ்பம், சந்தனம் முதலானவற்றைப்போலே அவர்களுடைய போகத்துக்கு உபகரணமாய் நிற்பார்கள். அவர்களுடைய ப்ரணயரஸம் (காதற்பெருக்கு) கட்டுக்கடங்காமற் செல்லும் போது வ்ருத்தகீர்த்தனம் (கடந்ததைப் பேசுவது) முதலானவற்றைச் செய்வதன்மூலம் அதற்கு வடிகாலாயிருப்பார்கள். பூமிநீளைகளோடு பரமபுருஷன் அணைந்து இன்புறும்போது பெரியபிராட்டியார் தம் இடையிலும் முலையிலும் அவன் அணைந்ததுபோலே உகந்திருப்பர். ஆக இப்படி தேவிகளிலே யாரிடத்தில் கலந்தாலும், அது பெரியபிராட்டியாரிடத்திலே கலந்ததாகவேயாகும். இக்காரணத்தாலேயே இங்கு ஸாபத்ந்யம் (சக்களத்தி போராட்டம்) இல்லை. ப்ராக்ருதர்கள் பல மனைவியரோடு இன்புறும்போது அவர்கள் அனுபவிக்கும் இன்பம் இருவர்க்கே போராமையாலே, ஒருவரோடொருவர் போராடவேண்டியிருக்கிறது இங்கு பேரின்பமாகையாலே மஹாதடாகங்களிலே குடைந்தாடுவாரைப்போலே பலர்கூடி அனுபவித்தாலும் இன்பம் விஞ்சியிருக்கையாலே போட்டியும் பொருமையுமில்லை என்றதாயிற்று. இப்ப்ரகாரத்தின் ஸாரார்த்தத்தை ஸ்ரீபராசரபட்டர்—

44. "ஸ்பாஜராகீஸுசம்" (புஷ்பாங்க₃ராகை₃ஸ்ஸமம்) என்கிற படியே அல்லாத பிராட்டிமார் உபகரண கோடியிலே நிற்பர்கள்; அல்லாத பிராட்டிமாரோடு பரிமாறும்போது, இவள் தன் இடையிலும் முலையிலும், கலந்தாற்போலே இருக்கும். போ₄க₃ந்தான் உந்மஸ்த்தகமானால் வ்ருத்த கீர்த்த நாதி₃களுக்குக் கூட்டாய் நிற்பர்கள். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று:— இதர விஷயங்கள் இருவருக்கும் போராமையாலே "சீறு-பாறு" என்கைக்கு உடலாம்; இங்கு போ₄க்₃ய தாதிஶயத்தாலே விண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே திரண்டு அவகா₃ஹிக்கவேணும் என்றதாயிற்று. 42.

மாக ஸம்ஶ்லேஷித்தால், புஷ்பாங்க₃ராக₃ாதி₃களோபாதி போ₄கோ₃பகரண கோடியிலே நின்று பிராட்டியோடே கலக்குமிடத்தில் ஸாபத்ந்ய க₃ந்த₄மற அல்லாத பிராட்டிமார் எடுத்துக் கைகட்டுகையாலும், அவர்களோடே கலக்குமிடத்தில் தன் முலையிலும் இடையிலும் கலந்தாற்போலே பிராட்டி கீழ்த்திருக்கையாலும் பெரியபிராட்டியார்க்கே அற்றுத்தீர்ந்ததாயிருக்கிறபடி எங்ஙனேதான்! இத்தால் மூவர்க்கும் உண்டான ஐகரஸ்யம் சொன்னபடி. 42.

"போ₄க்₃யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்க₃ராகை₃ஸ் ஸமம்
நிர்வ்ருத்த ப்ரணயாதிவாஹநவிதௌ₄ நீதா: பரீவாஹதாம்।
தே₃வி! த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தே₃வ்ய: ஸஹஸ்ரம் தத₂ா
யாபி₄ஸ்த்வம் ஸ்தநபா₄ரஹா⁼ த்₃ருஷ்டிபி₄ரிவ ஸ்வாபி₄: ப்ரியம்
ஶ்லாக₄ஸே ॥" [ஸ்ரீகு₃ண 26]

[ஹே ஸ்ரீதே₃வி! உம்முடைய ஸ்தனம், திருக்கை, திருக்கண்ணுக்கு இவைகளைக்கொண்டு உம்முடைய காந்தனை உகப்பிப்பதுபோல், எந்த பூ₄மி நீளா தே₃விகளைக்கொண்டும் உகப்பிக்கிறீரோ, உம்முடன் கூடியவளும், நீளா ஸஹிதையுமான அந்த பூ₄மிப்பிராட்டியும், மற்றும் கணக்கற்ற தே₃விகளும், உமக்கும் எம்பெருமானுக்கும் புஷ்பம், சந்த₃னம் முதலியவைகளைப்போல் விட்டுப்பிரியாத உபகரணமாயிருக்கையால் போ₄க்₃யர்களாயிருப்பார்கள், ப்ரணயரஸம் கட்டுக்கடங்காமல் அதி₄கரிக்கும்போது (அந்த தே₃விகள் அந்த ரஸத்திற்கு) வடிகாலாயிருக்கும்தன்மையை அடைவிக்கப்படுகிறார்கள்] என்ற ஸ்ரீகு₃ணரத்னகோஶத்திலே மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்தார். 42.

43. மனமாசு தீரு மருவினையுஞ் சாரா
தனமாய தானே கைகூடும் - புனமேய
பூந்துழா யானடிக்கே போதொடு நீரேந்தி
தாந்தொழா நிற்பார் தமர்.

பதவுரை:— **புனம் மேய பூம் துழாயான்**—தன் நிலத்தில் விருப்பத்தோடு போலவே பூத்து விளங்கும் திருத்துழாயை அணிந்திருக்கும் எம்பெருமானுடைய, **அடிக்கே**—திருவடிகளுக்கே, **போதொடு நீர் எந்தி**—புஷ்பத்துடன் தீர்த்தத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, **தமர்**—அடியார்கள், **தாம்**—தாங்களாகவே, **தொழா நிற்பார்**—தொழுவார்கள்; (தொழுதவுடன்) **மனம் மாசு தீரும்** — மனத்திலுள்ள அஞ்ஞானம் முதலிய அழுக்குகள் விலகும்; **அரு வினையும் சாரா**—தீராத பாபங்களும் கிட்டமாட்டா; **தனமாய**—செல்வமாகிய பக்தியும், **தானே கைகூடும்**—தானாகவே வந்துசேரும்.

அவ:— நாற்பத்துமூன்றும் பாட்டு. (மனமித்யாதி) பிராட்டிமாரடியாக அவனைப் பற்றினர்க்கு போகத்தில் ப்ரதிபந்தகங்கள் போகவேணுமென்றும் பக்த்யாதிகள் உண்டாகவேணுமென்றும் இவர்களுக்குக் கரையவேண்டா என்கிறது.

அவதாரிகை:— பிராட்டிமார் நித்யஸந்நிஹிதராயிருக்கையாலே தங்கள் குற்றத்தை நினைத்துப் பிற்காலிக்க வேண்டுவதில்லை. இனி, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே அந்வயிக்கவே விரோதிவர்க்கமும் தன்னடையே விட்டு நீங்கும் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—*பொன்னாழிக்கையான் திறனுரையே சிந்தித்திருக்கும்படி விடுமோ ஸம்ஸாரியினுடைய அஜ்ஞானம், கர்மம், ருசி, வாஸனை முதலானவை? என்னும் கேள்வியெழ, சென்ற பாட்டிற்படியே பிராட்டிமார் பெருமானோடு சேர்ந்திருக்கையாலே இவன் அக்குற்றங்களை நினைத்துத் தயங்க வேண்டியதில்லை. தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கவாறு இவன்

வ்யா:— (மனமாசுதீரும்) மனஸ்ஸுக்கு மாசாகிறது-ருசி வாஸனைகள். (அருவினையும் சாரா) அவித்₃யாதி₃,

---

உரை:— திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே தன் நிலத்தில் நின்றாற்போலே செவ்வி பெற்றுப் பூத்த திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளுக்கே அடிமைக்குக் கைதொடுமானமான சூட்டுநன்மாலைகளோடே நீராட்டுகைக்கு உபகரணமான தண்ணீரையும் ஸாதரமாக த₄ரித்துக்கொண்டு நின்று, தங்களபி₄நிவேஶாநுரூபமாக ஆஶ்ரிதரான தாங்கள் அடிமைசெய்யாநிற்பர்கள்.

ப₄க₃வத் கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்தானாகில். அக்குற்றங்கள் இவனைத் தடை செய்யமாட்டாததோடன்றியில், தாமே இவனைவிட்டு நீங்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— *(புனம் மேய பூந்துழாயான்)* திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே தன் நிலத்தில் நிற்பதுபோலே பூத்துக்குளுங்கும் திருத்துழாயை உடையவன். பாலே மருந்தாமாப்போலே யிருக்கை. "குடிக்கிற வேப்பங்குடி நீர்" என்பர் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை. (அடிக்கே) இவனைத் தவிர வேறொருவனை எண்ணுவதுமில்லை; இவனுடைய திருமேனியிலும் மற்ற அவயவங்களைக் காண்பதுமில்லை. *(போதொடு)* மாலைகட்டிச் சாத்துதல், அர்ச்சனை செய்தல் முதலான பலவிதங்களில் அடிமைசெய்வதற்குக் கருவியாயிருக்கும் புஷ்பங்களோடு. *(நீர் ஏந்தி)* நீராட்டுவதற்குக் கருவியான நறுமணம் மிக்க நீரையும் அன்போடு த₄ரித்து நின்று. இவை தூ₄பம், தீ₃பம் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். "சூட்டுநன் மாலைகள் தூயன வேந்தி விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டி அந்தூபம் தராநிற்கவே" [திருவிருத்தம்-20] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகள் செய்யும் உபசாரங்களைச் செய்கை. *(தமர் தாம் தொழாநிற்பார்)* "நீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" [திருவிருத்தம் 79] என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளிலும் இவனுக்கினிய அடியார்கள் தங்கள் அன்புக்குத் தக்கவாறு அடிமைசெய்து நிற்பார்கள். *(தொழாநிற்பார்)* இவர்கள் இதை ஒரு பயனைக் கருதிச் செய்வதில்லை. ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகச் செய்வார்கள்.

கர்மங்கள் அணையா. (*தனமித்யாதி₃*) இப்படியான அதி₄காரிக்கு த₄னமான கைங்கர்யபூர்வப₄ாவியான ப₄க்த்யாதி₃கள் தானே உண்டாம். (*புனமித்யாதி₃*) தமரானவர்கள் ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளிலே தாங்களே தொழாநிற்பர்கள். இவர்களுக்கு அவனுடைய திருவடிகளிலே புஷ்பாத்₃யுபகரணங்களைக் கொண்டு தொழுவது அவனை அநுப₄விக்கையிலே அந்வயம்.

திறனுரையே சிந்தித்திருக்கவொட்டுமோ இவனுடைய அவித்₃யாதி₃கள்? என்னில்; (*தனமாய*) அவித்₃யாதி₃கள் போனார்க்கு வரும் த₄நம். 45. “अन्तरिक्षगतः श्रीमान्”

இவர்களிப்படி வகுத்த அடிமைசெய்யவே அநுஸந்த₄ாநபரிகரமான மநஸ்ஸைப் பற்றிக்கிடக்கிற அஜ்ஞாநம் விஷயராகமும் முதலான தோ₃ஷங்களடங்கலும் தன்னடையே விட்டுக் கழலும். அவற்றுக்கடியாய், ஸ்வயத்நத்தால் போக்கவரிய து₃ஷ்கர்மங்களும் கிட்டவாராது. கைங்

இப்படி ஒரு பயனைக் கருதாமல் தங்களுக்கு வகுத்த அடிமையை இவர்கள் செய்தபோதிலும், இவர்களுக்கு ஏற்படும் பலன்களைச் சொல்லுகின்றன முன்னடிகள்.—(*மனமாக நீரும்*) இவர்கள் அவனுடைய திறனுரையே சிந்திருப்பதற்குக் கருவியான மனத்திலுள்ள அறியாமை, ஶப்₃தா₃தி₃ விஷயங்களில் பற்று முதலான குற்றங்களெல்லாம் தானே அகலும். (*அரு வினையும் சாரா*) மூற்கூறிய அஜ்ஞானம் முதலானவற்றுக்குக் காரணமாகவும், காரியமாகவும் சுழன்று வருபவையாய், தன் முயற்சியால் அறுக்கமுடியாதவையான புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களும் அருகில் வரமாட்டா. (*தனமாய தானே கைகூடும்*) இப்படிப்பட்ட அதி₄காரிக்குப் பெருஞ்செல்வமாயிருப்பதாய், கைங்கர்யத்துக்கு முன் ஏற்படுவதான ப₄க்தி முதலானவை தானேவந்து கைகூடும். (*தனம்*) ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாததான இவ்வுலகச் செல்வமன்று; ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்ததான பரப₄க்தி, பரஜ்ஞானம், பரமப₄க்தி முதலானவையே ‘தனம்’ எனப்படுகின்றன. “அந்தரிக்ஷக₃த

(அந்தரிக்ஷக,த: ஸ்ரீமாந்) (பூந்துராயாண்டிக்கே) குடிக்கிற வேப்பங்குடிநீர். (தாமித்யாதி,) இவன் வருத்தது செய்ய அவன் வருத்தது செய்யாதொழியுமோ? 43.

44. தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே
தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர் — தமருகந்து
எவ்வண்ணம் சிந்தித் திமையா திருப்பரே
அவ்வண்ண மாழியா னும்.

பதவுரை:— **ஆழியான்**— சக்ரபாணியான எம்பெருமான், **தமர்**—ப,க்தர்கள், **உகந்தது எவ்வுருவம்**— எந்த உருவத்தை விரும்புகிறார்களோ, **அவ்வுருவம் தானே ஆம்**— அந்த உருவத்தைத் தானே அடைவன். **மற்று**— மேலும் **தமர் உகந்தது எப்பேர்**— அடியார்கள் விரும்பியது எந்தப்பெயரோ, **அப்பேர் ஆம்**— அப்பெயரை அடைவான். **தமர்**— அடியவர்கள், **உகந்து**— விரும்பி, **எவ்வண்ணம் சிந்தித்து**— எவ்விதமாக நினைந்து, **இமையாது இருப்பரே**— இடைவிடாமல் த்,யானம் செய்து கொண்டிருப்பரோ, **அவ்வண்ணம் ஆம்**— அவ்விதமாகவே ஆவான்.

அவ:— நாற்பத்து நாலாம் பாட்டு. (தமரித்யாதி,) "தமர்" என்று சிலவரும் அவர்களுக்கு ப்ரதிப,ந்த,கம் போக்கவேண்டா. பே,ாக,த்திலே அந்வயம் சொல்லுகிறபடி

கர்யோபகரணமாய் ஸ்வரூபானுரூபமான த்,ரமமயிருக்கிற பரப,க்த்யாதி,களும் தனக்குத்தானே வந்து கைபுகுரும். 43.

ஸ்ரீமாந்" [ரா-யு 16-17] [ஆகாயத்தில் நின்றவனும், செல்வம் நிரம்பியவனுமான விபீ,ஷணன்] "ஸ து நாக,வர: ஸ்ரீமாந்" [செல்வம் நிரம்பிய கஜேந்திராழ்வான்] 'லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" [ரா-பா 18-29] [செல்வம் நிரம்பிய லக்ஷ்மணன்] என்று லங்கைஸ்வர்யத்தையும், தன் மூயற்சியாலிற செல்வத்தையும், அயோத்தி செல்வத்தையும் கைவிட்டு ப,க்தி முதலானவற்றைக் கைக்கொண்டவர்களைச் செல்வர்களாகச் சொன்னார்களன்றோ ரிஷிகளும். 43.

எங்ஙனே? என்னில், அவனுடைய ஸ்வரூபம் ஆச்ரித பாதந்த்ரமாகையாலே சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (தமருகந்ததித்யாதி,) 46. "ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्" (யே யதா,ா மாம் ப்ரபத்,யந்தே தாம்ஸ் ததை,வ ப,ஜாம்யஹம்) நமக்கு நல்லவர்கள் இன்னாரென்று மில்லை. இன்னபடி ப,ஜிப்பாரென்றுமில்லை; அவர்கள் நின்ற நிலையிலே அவர்கள் ப,ஜித்தபடியே அவர்களைப் பற்றுவேன் என்கிறது. தமரானவர்கள் ப்ராக்ருத த்,ரவ்யங்களிலே

அவதாரிகை:— ஆச்ரிதர் இப்படி அடிமை செய்யுமளவில், இவர்கள் உகந்த ரூபநாமாதி,களை உடையனுக்கொண்டு தன்னையமைத்து அர்ச்சாவதாரரூபேண இங்கே அடிமை கொள்ளும் என்கிறார்.

உரை:— தன் கருத்தறிந்து எடுத்துக் கைநீட்டும் திருவாழி முதலான திவ்ய பரிகரங்களை உடையனான ஸர்வேச்வரன், அவர்களைக் காத்தடைக்கொண்டு இந்த ஸம்ஸாரத்திலே தன்னைப்பற்றியிருக்கும் ஆச்ரிதரானவர்கள்,

---

அவதாரிகை:— "தாம் தொழுகிற்பார்" என்றது கீழ்ப் பாட்டில். இவனைக்கண்ட பின்பன்றோ தொழுவது; எங்கே காண்பது? என்னும் கேள்வியெழ, அடியார் இப்படி அடிமை செய்ய நினைத்தால், இவர்கள் உகந்த உருவங்களையும் பெயர்களையும் உடையவனுக்கொண்டு தன்னை அமைத்துக் கொண்டு அர்ச்சாவதாரரூபத்தோடு இவ்வுலகிலேயே அடிமை கொள்ளுவான் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஆழியான்) ஸாதநத்தை உடையவன். இங்கே ஸாதநத்தைச் சொன்னது திவ்யஸூரிகள் அனைவர்க்கும் உபலக்ஷணம். "கருதுமிடம் பொருது கைநின்ற சக்கரத்தன்" [திருவாய் 10-6-8] என்கிறபடியே தன் கருத் தறிந்து கைங்கர்யம் செய்யும் திருவாழியாழ்வான் முதலான திவ்ய ஸூரிகளைக் கிங்கரர்களாக உடைய ஸர்வேச்வரன் அவர்களை யும் பொருட்படுத்தாமல் செய்யும் காரியத்தை மேலேசொல்லு

ஒன்றை "உனக்குத் திருமேனியாகக் கொள்ளவேணும்" என்றால் அத்தைத் திருமேனியாகக் கொள்ளும். 47. "ஸுவர்ணரஜதாதிபி:" (ஸுவர்ணரஜதாதி,பி,:). எம்பெருமானார் /மாது

ஸுவர்ணரஜதாதி,களான த்,ரவ்யங்களாலே உகந்து ஏறியருளப்பண்ணினது யாதொரு விக்,ரஹம், அந்த விக்,ரஹத்தை அஸாதா,ரணவிக்,ரஹத்தோபாதி தானே ஆதரித்துப் பரிக்,ரஹியாநின்றும். இப்படி அவர்களுகந்த திரு

ஒறது. (தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே ஆம்) நித்யஸூரியாயிருந்து இன்றே கண்ணைப்பற்றிய அடியார்.

ஸுரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவத,நேக்ஷணம் ।
க்ருத்வாऽऽத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதி,பி,: ॥
தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் யஜேத் தாம் விசிந்தயேத் ।
விஶத்யபாஸ்ததோ,ஷஸ்து தாமேவ ப்,ரஹ்மரூபிணீம் ॥

[விஷ்ணுத,ர்மம் 103-16]

[அழகிய உருவமுள்ளதும், மலர்ந்த திருமுகமண்டலத்தையும் திருக்கண்களையும் உடையதும், தனக்குப் பிரியத்தைத் தருவதுமான விஷ்ணுவின் ஒரு பிம்பத்தை, தங்கம், *வெள்ளி முதலிய திரவியங்களாலே* செய்து அதைப் பூஜிக்கக்கடவன்; அதை வணங்கக்கடவன்; அதை ஆராதி,க்கக்கடவன்; அதை த்,யானிக்கக்கடவன். (இதைச்செய்தானாகில்) தோ,ஷங்கள் நீங்கப்பெற்றவனாய், பரரூபத்துடன் கூடிய அந்த எம்பெருமானையே அடைகிறான்.] என்று சொல்லப்பட்டபடியே தங்கம் வெள்ளி முதலான த்,ரவ்யங்களாலே உகந்து செய்த விக்,ரஹம் யாதொன்றுண்டோ அதை, தன்னுடைய அப்ராக்ருத தி,வ்ய மங்க,ளவிக்,ரஹத்தைப்போலே தானே ஆதரித்து, திருமேனியாக ஏற்றுக்கொள்வான். 'தமர் "உகந்தது' என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகையாலே, இன்னார் இனையார் என்னும் நியதியில்லை; இன்னபடி அவனை பூ,ஜிக்கவேணுமென்னும் நியதியுமில்லை; அவர்கள் நினைவிலே அவர்கள் பூ,ஜித்தபடியே அவர்களையடைவான் என்று காட்டுகிறார். இவ்வர்த்த,த்தை,

---

/ மாதுகரம் - உஞ்ச வ்ருத்தி.

காத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில பிள்ளைகள் காலாலே கீறி, "உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி" என்று காட்ட, பாத்ரத்தை வைத்து தண்டனிட்டருளினார். இவ்வர்த்த,த்திலே, "கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்கள் திருவீதியிலேயிருந்து பெருமாளும் நாய்ச்சிமாரும் பெரியதிருமண்டபமும் கற்பித்துப் பெரும் திருப்பாவாடையும் அமுதுசெய்வித்து, 'எம்பெருமானார்! ப்ரஸாத,ப்படும்' என்று மணலைக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தத்காலத்திலே மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே அது கேட்டருளி தண்டனிட்டு அவர்களெடுத்த ப்ரஸாத,த்

மேனியை விரும்புகிறவளவன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதர் உகந்து சாத்தின திருநாமம் யாதொன்று, அந்தத் திருநாமத்தை நாராயணாதி,நாமங்களோபாதி தனக்கு நாமமாக விரும்பா

யே யதா,2 மாம் ப்ரபத்,யந்தே தாம்ஸ்ததை,வ ப,ஜாம்யஹம் ।
[கீ,தை 4.11]

[எந்த ப,க்தர்கள் எவ்விதமாக நினைத்துக்கொண்டு என்னை ஆஶ்ரயிக்கிறார்களோ, அவ்விதமாகவே ஆனவனாய் (அர்ச்சாரூபியான) நான் அவர்களை அடைகிறேன்.] என்று கீ,தையில் கண்ணனே அருளினானன்றோ. "தெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன் அவனாகும் நீள்கடல் வண்ணனே" என்றார் ஆழ்வாரும். இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்வரும் ஐதிஹ்யங்களைக் காட்டியருளினார்:—

"எம்பெருமானார் மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில பிள்ளைகள் காலாலே கீறி, "உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி" என்று காட்ட, பாத்ரத்தைவைத்து தண்டனிட்டருளினார். இவ்வர்த்த,த்திலே, "கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்கள் திருவீதியிலேயிருந்து பெருமாளும் நாய்ச்சிமாரும் பெரியதிருமண்டபமும் கற்பித்துப் பெரும் திருப்பாவாடையும் அமுதுசெய்வித்து, 'எம்பெருமானார்! ப்ரஸாத,ப்படும்' என்று மணலைக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தத்காலத்திலே மதுகரத்துக்கு எழுந்தருளுகிற உடையவர், அவ்விடத்திலே

தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்ருர்'' என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார். (தமருகந்ததெப்பேர் மற்றப்பேர்) நல்லவர். '' சதங்கை யழகியார் '' என்று திருநாமம் சாத்தினாராகில், நாராயணுதி, நாமங்களைக் காட்டிலும் அத்தை விரும்பும். (தமரித்யாதி,) நல்லவர் உகந்து. 46. 'ये यथा'' (யே யதா,) என்னும்படி யாதொரு ப்ரகாரத்திலே உகந்து ஸாவதாநராயிருப்பர்கள், அந்த ப்ரகாரத்தாலே அத்தை உடையனும். (ஆழியான்) அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள ஸகல பரிகரத்துக்கும் உப லக்ஷணம். அவை எல்லாம் கிடக்க இவர்கள் நினைத்தபடி யாகத் தன்னை அமைத்துக்கொடுக்கும்.

(தமரித்யாதி,) இவன் கண்டு தொழவேண்டாவோ ? எங்கே காண்பது? என்னில், (அவ்வுருவந்தானே) 48. ''आत्मानं मानुषं मन्ये'' (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) 46. ''ये यथा'' (யே யதா,) (அப்பேர் மற்றப்பேர்) எங்களாழ்வார் பாடே ஆயர்தேவு சென்று நாவற்பழம்வேண்ட. ''நீ யார்''

கிற்கும். ஆஸ்ரிதரானவர்கள் உகந்துகொண்டு குணசேஷ்டிதாதிகளான யாதொரு ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து அநவரதபாவனை பண்ணியிருப்பர்கள். அந்த ப்ரகாரத்தை உடையனுகாகிற்கும்.

அதுகேட்டருளி தண்டவிட்டு அவர்களெடுத்த ப்ரஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்ருர்'' என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.''

(மற்று) இப்படி அவர்கள் உகந்த திருமேனியை விரும்பு கிறவளவோடல்லாமல். *(தமர் உகந்தது எப்பேர் அப்பேர் ஆம்)* அவ்வடியார் உகட்புடன் எந்தத்திருநாமத்தைச் சாத்துகிருர் களோ அந்தப்பெயரையே உடையவனும். ''சதங்கையழகியார்'' என்று அடியார்கள் திருநாமஞ்சாத்தினாலும் நாராயணுதிநாமங் களைக்காட்டிலும் அத்திருநாமத்தை விரும்பும் என்பர் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை. நஞ்சீயருடைய திருவாராதனைப் பெருமா ளுக்குப் பெயர் 'ஆயர்தேவு' என்பது. இப்பெயரைத்தான் மிகவுகந்திருப்பதைக்காட்ட, அப்பெருமான் ஓர் ஆச்சரிய மான செயலைச் செய்தானும். விஷ்ணுபுராணவ்யாக்யாதாவான விஷ்ணுசித்தரென்னும் எங்களாழ்வானுடைய ஸ்வப்னத்திலே இப்பெருமான் தோன்றி நாவற்பழம்வேண்டினனும். ''நீ யார்''

என்று அவர் கேட்க, "ஜீயர் மகனுன ஆயர்தேவு" என்ன, ஜீயரைக்கண்டு "உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க வொட்டுகிறிலன்" என்றுர். (ஆழியானும்) ஸ்ரஷ்டாவாய் நியாமகனுயிருக்கிறவன் ஸ்ருஜ்யனுமாய் நியாம்யனுமாம். 44.

இப்படி தன் பெருமைபாராதே ஆஶ்ரிதருகந்த ரூபநாம குணசேஷ்டிதாதிகளைத் தானுடையனுய்க்கொண்டு ஆஶ்ரிதரை அடிமைகொள்ளும் அர்ச்சாவதாரத்தின் நீர்மையின் ஏற்றத்தை அநுஸந்தித்து வித்தகராகிறுர். 44.

என்று அவர்கேட்க, "ஜீயர் மகனுன ஆயர்தேவு" என்று அருளிச்செய்தானும். அவருகந்த பெயரைத் தான் உகந்த தோடன்றியில் அப்பெயருக்கேற்ப நாவற்பழமும் இரந்துசென்ற நீர்மையைக்கண்ட எங்களாழ்வான் நஞ்சீயரைக் கண்டபோது, "உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க விடமாட்டே னென்கிறுன்; நாவற்பழத்தை கொடு; வெண்ணெயைக்கொடு; அதைக்கொடு; இதைக்கொடு என்று துன்புறுத்திக்கொண்டே யிருக்கிறுன்" என்று கூறி வியந்தாராம். இவ்வைதிஹ்யமும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையெடுத்தது. (*தமருகந்து எவ்வண்ணம் சிந்தித்து இமையாது இருப்பரே அவ்வண்ணம் ஆழியானும்*) அடியார்கள் உகப்புடன் தன்னுடைய குணம் செயல்கள் முதலானவற்றில் எந்த குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து இடைவிடாமல் த்யானித்திருப்பார்களோ, அந்த குணசேஷ்டிதங்களையுடையவனுகவே அவர்களுக்குக் காட்டியளிப்பான் ஸர்வேஶ்வரன்; காளிங்கநர்த்தனக் கண்ணனுகச் சிந்தித்துத் திருமேனியை அமைத்தால் அப்படியே ஆவான்; பட்டாபிஷேக ராமனுகச் சிந்தித்து அமைத்தால் அப்படியேயாவான். (ஆழியான் ஆம்) ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவனுய், அனைவரையும் நியமிப்பவனுயிருப்பவன், ஒருவனுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுபவனுய், நியமிக்கப்படுபவனுக ஆவான்.

இப்படித் தன் பெருமைபாராதே அடியார் உகந்த உருவம் பெயர், குணம், செயல்கள் முதலானவற்றைத் தான் உடையவனுய்க்கொண்டு அடியாரை அடிமைகொள்ளும் அர்ச்சாவ

45. ஆமே யமரர்க் கறிய வதுநிற்க
நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே! — பூமேய
மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியை
பாதமத்தா லெண்ணினான் பண்பு.

பதவுரை:— நல் நெஞ்சே - நல்ல மனமே!, **பூ மேய மாதவத்தோன்**—திரு நாபீ, கமலத்தில் வஸிக்கும் பெருந்தவத்தோனாகிய பிரமனுடைய. **தாள் பணிந்த**—பாதத்திலே வந்து வணங்கின, **வாள் அரக்கன்**—தீய ராக்ஷஸனான இராவணனுடைய, **நீள் முடியை**—நீண்ட (பத்து) தலைகளையும், **பாதம் அத்தால் எண்ணினான்**—அந்தத் திருவடிகளால் எண்ணிக் காட்டிய பெருமானுடைய, **பண்பு**—குணங்கள், **அமரர்க்கு அறிய ஆமே** — தேவர்களுக்கு அறியத்தக்கவையோ? **அது நிற்க**—அது கிடக்கட்டும்; **நாமே அறிகிற்போம்**—(அவனுடைய நிர்ஹேதுக கிருபைக்கு இலக்காகிய) நாமே அறிவோம்.

அவ:— நாற்பத்தைந்தாம் பாட்டு. (ஆமே) இது அவன் காட்டக் கண்டவருக்கொழிய அல்லாதார்க்கு அறியப்போகாது என்கிறார்.

அவதாரிகை— இப்படியிருக்கிற அவன் நீர்மை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் நிலமல்லகிடீர்! என்கிறார்.

தாரத்தின் நீர்மையின் ஏற்றத்தை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறார். 44.

அவதாரிகை:— ஸர்வேச்வரன் இப்படியும் ஒரு நீர்மையுடையவனாவனோ? என்னில்: இப்படி இருக்கிற அவனுடைய நீர்மை அவன்தானே காட்டக்கண்ட எமக்கல்லது பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கும் அறிய அரிதானது என்கிறார்.

வ்யா:— (நல்நெஞ்சே) என் நினைவின்படி நடக்கும் நல்ல நெஞ்சே! *(பூமேய மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியை பாதம் அத்தால் எண்ணினான் பண்பு)* இங்கு

வ்யா:— (ஆமேயமரர்க்கறிய) **எத்தனையேனும் அதி ஶயிதஜ்ஞாநரான தே₃வர்களுக்கும் அறியப்போகாது என்கிறது.** (அது நிற்க நாமே அறிகிற்போம்) **அவ்விடையாட்டம் நிற்க. நமக்கு அறியத்தட்டென்?** (நன்னெஞ்சே) **அவன் காட்டக்கண்ட நெஞ்சே!** (பூமேயவித்யாதி₃) "ப்₃ரஹ்

உரை:— என் நினைவிலே நடக்கும் நல்ல நெஞ்சே! திருநாபீ₄கமலத்தைத் தனக்கு வாஸஸ்தா₂நமான உடையனும், ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டிக்கு உபகரணமான தபஶ்ஶப்₃த₃வாச்யமான ஜ்ஞாநத்தையுடையனுன ப்₃ரஹ்மாவினுடைய கால்

சொல்லப்படும் விருத்தாந்தமாவது: ராவணன் பிரமனிடம் சாவாவரம் வேண்டினபோது அப்பிரமன் வரத்தைக் கொடுக்க முற்பட்டவுடன், அப்பிரமனுடைய மடியில் ஒரு குழந்தையாக பகவான் தோன்றி அவ்விராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் தன் திருவடியாலே எண்ணிக்காட்டி இவை அறுப்புண்ணும் தலைகள் என்று பிரமனுக்கு உணர்த்தி, அவனை அப்படி வரம் கொடுக்காமல் தடுத்தான் என்பது. மூன்றும் திருவந்தாதியில் "ஆய்ந்த வருமறையோன்" [77] என்னும் பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில் "கொண்டு குடங்கால்மேல்" [44] என்னும் பாட்டிலும் இவ்விருத்தாந்தம் அநுஸந்தி₄க்கப்பட்டது. *(பூமேய மாதவத்தோன்)* திருநாபீ₄ கமலத்தைத் தன் இருப்பிடமாக உடையவனும், உலகத்தைப் படைப்பதற்குறுப்பான பெரிய ஞானத்தையுடைய பிரமன், "தப ஆலோசநே" என்று தா₄துவாகையாலும், "*யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:*" [முண்ட₃, 1-1-10] [எவனுடைய 'தபஸ்ஸு' ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநமயமாயிருக்கிறதோ] என்று ஶ்ருதியில் சொல்லுகையாலும், இங்கும் 'தவம்' என்று அறிவைக் குறிக்கிறது. *(தான் பணிந்த வாளரக்கன்)* பிரமனுடைய காற்கீழே தலையை வைத்து, 'எனக்குச் சாவாவரம் தரவேணும்' என்று வேண்டியவனும், சிவன் கொடுத்த வாளையுடைய ராக்ஷஸனுன ராவணனுடைய. *(நீள் முடியை எண்ணினான்)* நீண்டுயர்ந்திருக்கும் பத்துத்தலைகளையும் நேரே எண்ணிக்காட்டுவதன்மூலம், 'இவை என்னால் ஒரு சமயத்தில் நேரே எதியப்பட

மாவின் மடியிலே ஒரு சிறுபிள்ளையாய்க் கண்வளருவாரைப் போலே கிடந்து 'இவனுக்கு வரம் கொடுக்கவேண்டா. இது அநர்த்த2மாம்' என்று ராவணன் தலையைத் தன் திருவடிகளாலே எண்ணினவனுடைய நீர்மையை அமரர்க்கு அறியவாமே" என்கிறது. இத்தால் ப்3ரஹ்மாவினுடைய அறிவுகேடு சொல்லுகிறது.

கீழே தலைமடுத்து 'எனக்கு வரம் தரவேணும்' என்று ஆஶ்ரயித்த ஸாயுத4னான ராவணனுடைய ஔக்கத்தை யுடைத்தான தலைகளை, புதுக்கும்பீடுகண்டு இறுமாந்து, மேல் விளைவதறியாமல் அந்த ப்3ரஹ்மா அவனுக்கு வேண்டின வரங்களைக் கொடுப்பதாக ஒருப்படுகிறவளவிலே, ஒரு பா3லனுய்க்கொண்டு அவன் மடியிலே வந்து ஆவிர்ப4வித்து, அவைகள் அறுப்புண்ணும் தலைகள் என்னு மிடத்தை எனக்கு நிரதிஶயபோ4க்3யமான அந்தத் திரு வடிகளாலே கீறி எண்ணிக்காட்டி, அந்த ப்3ரஹ்மாவின் அநர்த்த2த்தைப் பரிஹரித்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய கு3ணங் களை, தங்கள் ஹிதமறியாமல் அநர்த்த2த்தைச் சூழ்த்துக் கொள்ளக்கடவ ப்3ரஹ்மாதி3தே3வர்களுக்கு அறியப் போமோ? அது கிடக்கிடாய்! அவனருளாலே தெளியக் காணவல்ல நாமே அறிகைக்கு ஶக்தராகாநின்றோம்.

வேண்டியவை' என்று உணர்ந்திலன். "குடங்கால் மேல் வைத்த குழவியாய்" [நான்-திருவ-44] 'நன் குறங்கில் வாய்ந்த குழவியாய்" [மூன்-திருவ 77] என்று மற்றையாழ்வார்கள் அருளுகையாலே பிரமனின் மடியில் ஒரு குழந்தையாய்த் தோன்றி இச்செயலைச் செய்தான் ஸர்வேஶ்வரன் என்று விளங்குகிறது. *(பாதம் அத்தால் எண்ணினன்)* "அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா! உன் கோலப் பாதம்" [திருவாய் 10-3-6] என்று என்னைப்போன்ற அடியார் ஆசைப்படும் அழகிதுமினிய அத்திருவடியை அரக்கன் தலையிலே வைப்பதே! என்று வியக்கிறார். *(எண்ணினன் பண்பு)* தன்னால் படைக்கப்பட்ட பிரயோஜ னாந்தரபரனை பிரமனின் மடியிலே அவனுடைய பிள்ளையைப்

(ஆமே) அபிமாதிகளான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் எளியனும். (தான் பணிந்த வானரக்கன்) புதுத்தண்டன் கண்டு இறுமாந்து விளைவது அறியாதே வரம் கொடுத்தபடி. 45.

46. பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற
வெண்புரிநூல் மார்பன் வினைதீர—புண்புரிந்த
வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் அமரர்தம்
போகத்தால் பூமியாள் வார்.

பதவுரை:— பண் புரிந்த நான்மறையோன் — ஸ்வரங்களோடு கூடிய நாலு வேதங்களையும் ஓதுவிக்கப்பட்டவனான பிரமனுடைய, **சென்னி**—தலையில், **பலி ஏற்ற**—பிச்சையை வாங்கினவனும், **வெண்புரிநூல் மார்பன்**—வெளுத்த யஜ்ஞோபவீதத்தை மார்பிலே தரித்தவனுமான ருத்ரனுடைய, **வினை தீர**—ப்ரஹ்மஹத்தி பாபம் அகலும்படியாக, **புண் புரிந்த ஆகத்தான்**—திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்திக்கொண்ட எம்பெருமானுடைய, **தாள்** — திருவடிகளை, **பணிவார் கண்டீர்**—வணங்குமவர்கள் கிடீர், **அமரர் தம் போகத்தால்**— நித்யஸூரிகளுடைய போகத்தோடு கூட, **பூமி ஆள்வார்**— இவ்வுலகத்தையும் ஆட்சி செய்வார்கள்.

பேரளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகள் மதிகெட்டு நிலம் துழாவா நிற்க, நாமே அவனை அறியப்புகாநின்றோம்? என்றுமாம். 45.

போலே தோன்றி அவனுடைய அனர்த்தத்தைப்போக்கிய குணசாலியானவன் தன்னடியாருக்கு வசப்பட்டிருப்பான் என்பது வியப்போ? என்று கருத்து. (*ஆமோ அமரர்க்கு அறிய*) தங்களுக்கு எது நன்மை, எது தீமையென்றறியாமல் புதுக்கும்பீடு கண்டு வரங்கொடுத்துவிட்டுத் திண்டாடும் பிரமன் முதலான தேவர்களுக்கு இவனுடைய சீர்மையை அறியமுடியுமோ? (*அதுநிற்க*) அது கிடக்கட்டும். (*நாமே அறிகிற்போம்*) அவன் அருளாலே தெளியக்காணவல்ல நாமே அறியவல்லோம். (*அதுநிற்க நாமே அறிகிற்போம்?*) மாதவத்தோனான பிரமன் முதலான தேவராலும் அறியமுடியாமலிருக்க அல்பஜ்ஞானத்தையுடைய நாமோ அவனை அறியப்போகிறோம்? என்று நைச்யாநுஸந்தானம் செய்வதாகவும் கொள்ளலாம். 45.

அவ:— நாற்பத்தாறும் பாட்டு. (பண்புரிந்தாதி) **ருத்ரனுடைய லஜ்ஜைக்கேடு சொல்லுகிறது.**

வ்யா:— (பண்புரிந்த நான்மறையோன்) **ஸ்வரயுக்தமாக ஸர்வேச்வரனாலே ஓதுவிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவின்.**

அவதாரிகை,— ப்ரஹ்மாவுக்கு வந்த அநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, லோககுருவுமாய், பிதாவுமான அந்த ப்ரஹ்மாவின் தலையை அறுத்து, சாபோபஹதனுய்க் கையும் கபாலமுமாய் இரந்து உண்டு திரிந்த ருத்ரன் அநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து ரக்ஷித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:— ஸ்வரத்திலே நோக்காய், ருகாதிபேதத்தாலே நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதத்தை தரித்திருந்துள்ள ப்ரஹ்மாவினுடைய தலையை, **"छिन्नं तस्य शिरो मया"**

அவதாரிகை:— பிரமனுக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தது மாத்திரமல்ல. உலகைப் படைத்தவனும், தனக்குத் தந்தையான அந்தப் பிரமனின் தலையை அறுத்து, அவனிட்ட சாபத்தாலே பீடிக்கப்பட்டு, கையிலே ப்ரஹ்ம கபாலத்தையுடையவனும் யாசித்து உண்டுதிரிந்த உருத்திரனின் துன்பத்தையும்போக்கி ரக்ஷித்தவன் இவனே என்கிறார். ["அரன் நாரணன்" முதலான சில பாட்டுக்களிலே ஹரிஹர ஸாம்யத்தைக் கூறுவதாகச் சொல்லும் மேதாவிகள் இப்பாசுரத்திற்கு என்ன பொருளுரைக்கிறார்கள் என்பது தெரிய வேண்டும்.]

வ்யா:—(பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப்பலி ஏற்ற) "யோ வை வேதாம்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" [எவன் பிரமனுக்கு வேதம் ஓதுவிக்கிறானோ] என்கிறபடியே, ஸர்வேச்வரனாலே ஓதுவிக்கப்பட்ட நாலு வேதங்களையும் ஸ்வரத்தோடு ஓதாநிற்கும் பிரமனின் தலையைக்கிள்ளி, பிரமனின் சாபத்தாலே தலை கையில் ஒட்டிக்கொள்ள, அதை பிக்ஷாபாத்திரமாகக்கொண்டு உலகெல்லாம் திரிந்து பிச்சை ஏற்று, கபாலியென்றும், பிக்ஷாடனன் என்றும் தன்னடியார்களாலும் அழைக்கப்படுகின்ற விருத்தாந்தத்தைக் கூறுகிறார்.

(சென்னிப்பலியேற்ற) 49. "वामाङ्गुष्ठनखाग्रेण छिन्नं तस्य शिरो मया" (வாமாங்கு3ஷ்ட2நக2ாக்3ரேண சி2ந்நம் தஸ்ய ஶிரோ மயா) என்கிறபடியே ப்3ரஹ்மாவின் தலையை அறுக்க. அவன், "கபாலி ஆவாய்" என்று ஶபிக்க, அவனுடைய தலையோட்டிலே பி4க்ஷையேற்ற. (வெண்புரி நூல் மார்பன் வினைதீர) விநீதவேஷனாய் ப்ராயஶ்சித்தியானபடி. இவனோடு ஸம்ப3ந்தி4த்தார்க்கெல்லாம் அதுவேயிறே பணி. அக முடையவரும் தகப்பனாரைக் கொன்றான்; இவனை ஆஶ்ர யித்தவனும் தகப்பனைக் கொன்றான். "வினைதீர" என்கிற இத்தால் இவனுடைய கர்மவஶ்யதவமும், தான் பண்ணின கர்மம் தன்னால் பரிஹரிக்கப் போகாமையும் சொல்லுகிறது.

(சி2ந்நம் தஸ்ய ஶிரோ மயா) என்கிறபடியே அறுக்க, அவன் "कपाली त्वं भविष्यसि" (கபாலீ த்வம் ப4விஷ்யஸி) என்று அநந்தரம் ஶபிக்க, தச்சா2போபஹதனாய்க்கொண்டு அவன் தலையோட்டிலே நெடுங்காலம் இரந்து திரிந்தவனாய், ப்ராயஶ்சித்தியென்னுமிடம் தோற்ற வெளுத்த பூணூலையும் மார்பிலேயிட்டு விநீத வேஷனுமாயிருக்கிற ருத்3ரனுடைய

"தே3வீம் ப்ரதி ருத்3ர:—தத: க்ரோத4பரீதேந ஸம்ரக்தநயநேந ச ।
வாமாங்கு3ஷ்ட2நகா2க்3ரேண சி2ந்நம் தஸ்ய ஶிரோ மயா ॥
ப்3ரஹ்மா—யஸ்மாத3நபராத4ஸ்ய ஶிரஶ்சி2ந்நம் த்வயா மம ।
தஸ்மாச்சா2பஸமாவிஷ்ட: கபாலீ த்வம் ப4விஷ்யஸி ॥
ருத்3ர:-ப்3ரஹ்மஹா ஽ ஽குலிதோ பூ4த்வா சரந் தீர்த்தா2நி பூ4தலே ।
ததோ ஽ஹம் க3தவாந் தே3வி! ஹிமவந்தம் ஶிலோச்சயம் ।
தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா பி4க்ஷாம் ப்ரயாசித: ।
ததஸ்தேந ஸ்வகம் பார்ஶ்வம் நகா2க்3ரேண விதா3ரிதம் ॥
மஹதீ ஸ்ரவதீ தா4ரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா ॥
விஷ்ணுப்ரஸாதா3த் ஸுஶ்ரோணி! கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரதா4 ॥
ஸ்பு2டிதம் ப3ஹுதா4 யாதம் ஸ்வப்நலப்3த4ம் த4நம் யதா2 ॥
[மாத்ஸ்யபுராணம்-182]

[தே3வியைக் குறித்து ருத்3ரன்:— 'பிறகு கோபத்தையுடைய வனும், சிவந்த கண்களை உடையவனுமான என்னால், அப் பிரமனுடைய தலை இடதுகைக் கட்டைவிரல் நகத்தின் நுனி யால் வெட்டப்பட்டது'. பிரமன்:-'அபராத4மற்ற என்னுடைய தலை உன்னால் அறுக்கப்பட்டபடியால், நீ ஶாபத்தை அடைந்து

இத்தால் ஈஶ்வரத்வ ஶங்கை இல்லை என்றபடி. (புண் புரிந்த இத்யாதி) **ஈஶ்வராபிமாநியாய் ஒருத்தனுக்குத் திரிந்தவன் வாசல்தோறும் இடறித்திரிவதே! என்று திருவுள்ளத்திலே புண்பட்ட ஸர்வேஶ்வரனுடைய தாள் பணிவார் கிடீர்.** (அமரர் இத்யாதி) **பூமியும் ஆண்டு பரமபதத்தில் போகமும் அநுபவிப்பார்கள். அன்றியே, போகபூமியிலே இருக்கச்செய்தே பரமபதத்தில் போகமெல்லாம் அநுபவிப்பார்கள் என்றுமாம்.**

ப்ரஹ்மஹத்யாரூபமான பாபம் விட்டு நீங்கும்படியாக **''नखाग्रेण विदारितं" (நகாக்ரேண விதாரிதம்)** என்கிறபடியே திருவுகிராலே கீறி, மாம்ஸளமான ரக்தஜலத்தை உபகரித்த திருமேனியை உடைய ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள் கிடீர் நித்யஸூரி போகமான பரமபதைஶ்வர்யத்தோடே கூட பூம்யுபலக்ஷிதையான லீலா விபூதியையும் ஸ்வாதீனமாக நிர்வஹிக்குமவர்கள்.

கபாலியாக (கபாலத்துடன் கூடியவனாக) ஆவாய்.' ருத்ரன்:— 'தேவி! ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தவனாயும் கலங்கினவனாகவும் பூமியில் தீர்த்தங்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த நான் அதற்குப் பின் ஹிமாசலமலைக்குச் சென்றேன். அங்கு ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்னால் பிச்சைக்காக யாசிக்கப்பட்டான். அதன்பின் அவனால் தன்(தேஹத்தில்)ஒரு பாகம் நகத்தின் நுனியால் கீறப்பட்டது. அதிலிருந்து பெரிதாக வெள்ளமிடும் ரத்ததாரை பெருகிற்று. ......அழகிற் சிறந்தவளே! விஷ்ணுவினுடைய அருளினால் அக்கபாலம் ஆயிரக்கணக்கான பல துண்டுகளாக வெடித்து, கனவில் கிடைத்த பணம்போல் சென்றது.] என்று மாத்ஸ்ய புராணத்தில் கூறப்பட்டதன்றோ. ஒரு மனிதனைத் தலையறுப்பதே மஹாபாபம்; அதிலும் அந்தணனைத் தலையறுப்பது ப்ரஹ்மஹத்தியெனும் பெரும்பாபம். அதிலும் வேதமோதிய அந்தணனைத் தலையறுப்பது ஒப்பற்ற பாபம். அப்படிப்பட்ட மறையவனும், நாலுமுகங்களாலும் நாலுவேதங்களையும் ஓதிக் கொண்டேயிருப்பவனும், எல்லாவற்றுக்கும்மேலே தனக்குத் தந்தையான பிரமனின் தலையைக் கிள்ளினான் என்று பாபத்தின் பெருமையை உணர்த்துகிறார். உருத்திரன் தமோகுணம் நிறைந்தவன் என்பதை இவ்வொரு செயலே காட்டும்.

அவ: — ப்ரஹ்மாவாலே ஒரு ருத்ரன் அலைந்துகொடு கிடக்க அது தீர்த்தாரோ?

வ்யா:— (பன்னலித்யாதி,) ஒத்துச் சொல்லாநிற்கத் தலையறுத்தபடி. மூலையடியே திரிந்தார் பாதகியானவாறே முழுகித் திரியும்படி. "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்றுமாம். 46.

உரைத்திடலைப் பற்றிநிற்பவர்களும் இப்படித் தாமஸச் செயலையே செய்கின்றனர் என்பது அவர்கள் கூறிக்கொள்ளும் கதைகளே காட்டுகின்றன. உருத்திரனின் மனைவி தகப்பனைக் கொல்லச் செய்தாள். உருத்திரனின் மகன் தகப்பனுக்கே உபதேசம் செய்தான். உருத்திரனின் பக்தனொருவன் தந்தையின் காலைவெட்டினன் முதலானவைகள் சைவர்களே இசையும் கதைகளன்றோ. இவ்வளவையும் இசைந்துகொண்டே உருத்திரனுக்குப் பரத்துவமும் ஸாம்யமும் கூற முன்வருவது கால காரணன் மாயையாகும். *(வெண்புரிநூல் மார்பன்)* தந்தையின் தலையைக் கிள்ளின பாபம் தீருவதற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்துகொண்டிருப்பவன் என்பது தோற்றக் குளித்து முழுகிச் சாம்பலைப் பூசியிருப்பவனாகையாலே வெளுத்திருக்கும் பூணூலை தரித்திருக்கிறான் உருத்திரன். *(வினைதீர)* அவனுடைய ப்ரஹ்மஹத்திபாபம் தீரும்படியாக. *(புண்புரிந்த ஆகத்தான்)* ஆகம் - மார்பு. முன் எடுக்கப்பட்ட மாத்ஸ்ய புராணவசனத்திற் சொன்னபடியே, தன் மார்பைக் கீறிப் புண்ணாக்கிக்கொண்டு அதிலிருந்து பெருகிய நறுமணமுள்ள ரத்தஜலத்தாலே மண்டையோட்டை நிறைத்ததைக் கூறுகிறார். *"அலங்கல் மார்வில் வாசநீர் கொடுத்தவன்"* [திருச்சந்த-118] என்றாரன்றோ மழிசைக்கிறைவனும். *(புண்புரிந்த ஆகத்தான்)* 'நானே ஸர்வேச்வரன்' என்று கூறிக்கொண்டு திரிந்தவன் இறந்து கிடக்கும் வாசல்தோறும் யாசித்துத் திரிவதே! என்று புண்பட்ட திருவுள்ளத்தையுடையவன் என்றும் கொள்ளலாம். ஆகம்-நெஞ்சு. *(தான்பணிவார் கண்டீர்...)* அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பணியுமவர்களே இவர் பரமப்ராப்

47. வாரி சுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும்
சேரி திரியாமல் செந்நிறீஇ — கூரிய
மெய்ஞ்ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே மேலொருநாள்
கைந்நாகங் காத்தான் கழல்.

பதவுரை:- மதம் களிறு ஐந்தினையும் — மதம் பிடித்த யானைகள் போன்ற ஐந்து இந்திரியங்களையும், **வாரி சுருக்கி** — போகமாகிற மதஜலத்தைக் குறைத்து, **சேரி திரியாமல் செம்நிறீஇ** — சப்தம் முதலிய விஷயங்களாகிற தெருக்களில் அலையாமல் நன்றாக நிறுத்தி, **கூரிய** — ஸூக்ஷ்மமான, **மெய் ஞானத்தால்** — உண்மையான பக்தி ரூபமான அறிவால், **உணர்வார்** — (அவனை) அறிய வல்லவர்கள், **மேல் ஒரு நாள்** — முன்னொரு காலத்தில், **கை நாகம் காத்தான்** — தும்பிக்கையுடன் கூடிய யானையாகிற கஜேந்த்ராழ்வானை ரக்ஷித்தவனுடைய, **கழல்** — திருவடிகளை, **காண்பர்** — கண்டு அநுபவிப்பார்கள்.

த்தைப் பெறுவது என்கிறார். (*அமரர் தம் போகத்தால் பூமி ஆள்வார்*) நித்யஸூரிகளுடைய போகமாகிற பரமபதச் செல்வத்தோடு கூட பூமி என்று உபலக்ஷணமுறையாலே காட்டப்படும் லீலாவிபூதிச் செல்வத்தையும் தாமிட்ட வழக்காகப் பெறுவார்கள். இம்மையின்பத்தையும், மறுமையின்பத்தையும் பெறுவர் என்றபடி. அன்றிக்கே இவ்வுலகிலிருக்கும்போதே பரமபதத்தில் அனுபவிக்கும் போகமெல்லாம் அனுபவிப்பார்கள் என்றுமாம். "*அத்ர ப்ரஹ்ம ஸமச்நுதே*" "*அம்ருத இஹ பவதி*" என்ற ஶாஸ்த்ரங்களில் இவ்வுலகிலேயே மோக்ஷமடைகிறான் என்றும், ப்ரஹ்மத்தை யடைகிறான் என்றும் கூறுவதும் இக்கருத்திலேயன்றோ. விஷ்ணுவின் பரமபதமென்று ஒரு லோகம் உண்டென்றும், அங்கு சென்றாலேயே மோக்ஷமென்றும், அர்ச்சிராதிகதியாலே முக்தன் அங்கு செல்கிறான் என்றும், அங்கிருந்து திரும்பி வருவதில்லையென்றும் பல வாக்யங்கள் ஓதாநிற்க, அத்வைதிகளைப்போலே ஜீவன்முக்தியை ஒப்புக்கொள்வது வேதவிருத்தமேயாகும்.

அவ:— நாற்பத்தேழாம் பாட்டு. (வாரிசுருக்கியேத்யாதி) இந்த்ரியங்களுடைய போகத்தைச் செறுத்து, விஷயத்தினுடைய ஸந்நிதியில் நில்லாமல் பரிஹரித்து, மெய்யான பக்தியை உடையவர்கள் அவனைக் காண்பர் என்கிறார்.

அவதாரிகை:— இந்த்ரியங்களை ஜயித்து மெய்யஜ்ஞானத்தை உடையவர்களாய், அவனை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கல்லது, அவன் திருவடிகளைக் கிட்டவொண்ணாது என்கிறார்.

உரை:— போக்யங்களான ஶப்தாதிகளான ஜலத்தைக் கண்டு கடுகமாற்றுதல், நெடுகவிடுதல் செய்யாதே நடுத்தரமான க்ரமத்திலே ஸங்கோசிப்பித்து, களித்துக் கண்ட கண்ட விஷயங்களிலே காடுபாய்ந்து திரிகிற ஶ்ரோத்ராதிகளான மத்தகஜங்கள் ஐந்தையும் விஷயங்களாகிற குடியிருப்புகளில் பண்டுபோலே கயிறுருவிவிட்டு

47. *அவதாரிகை:—* இந்திரியங்களை ஜயித்து, நல்லறிவுடையவர்களாய் அவனை அடையமுயலுமவர்களே அவனை அடையமுடியும், மற்றையோர் அவன் திருவடிகளை அடையமுடியாது என்கிறார்.

வ்யா:— *(வாரிசுருக்கி)* மதங்கொண்ட யானைகளை அடக்குவதற்கு அவை குடிக்கும் தண்ணீரைச் சுருக்க வேண்டும். தண்ணீரை அதிகமாக நெடுநாள் கொடுத்தால் மதம் அதிகரிக்கும்; ஒரேயடியாக நிறுத்திவிட்டாலும் மாண்டுபோம். ஆகையால் நீரைச் சிறுகச்சிறுகச் சுருக்குவது தான் அவற்றின் மதத்தை அடக்கும்வழி. அதுபோலே இந்திரியங்களாகிற யானைகளையும், அவற்றின் போகமாகிற நீரைச் சிறிதுசிறிதாகக் சுருக்கியே அடக்கவேண்டும். *(மதக் களிறு ஐந்தினையும்)* இவன் அடக்கவேண்டிய மதயானைகள் ஒன்றல்ல; இரண்டல்ல; மெய்வாய்கண்மூக்குச்செவிகளாகிற ஐந்து மதயானைகளையும் ஒன்றாக அடக்கவேண்டியுள்ளது. சிறிது சோம்பினால் அவை இவனை அழித்துவிடும். *(சேரி திரியாமல்)* யானைகள் மதங்கொள்ளும்போது, முன்போல் அவற்றைக் கயிறுருவி அவிழ்த்துவிட்டுவிட்டால் மனிதர்

15. "विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः । रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥" (விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: । ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே ॥).

வ்யா: — (வாசிகருக்கி) மதித்த ஆனைகளைத் தன்னிலே நெருக்குமாபோலே இந்த்ரியங்களினுடைய போகத்

ஸஞ்சரியாதபடியாக, ப்ரத்யக்விஷய ப்ரவணமாம்படி பெண்ணிலே நிறுத்தி. அகிஞ்சன்யம்ஸிதபூர்வமாக அநுஷ்டித்த ஸத்கர்மத்தாலே தெளிந்த மனஸ்ஸை தனமாக முனைத்து ஸ்வரூபயாதாத்ம்யத்தை யதார்த்தமாக தர்சிக்கும்படி அதிஸூக்ஷ்மமாய், த்யேய விஷயத்தை ப்ரத்யக்ஷமாக க்ரஹிக்கையாலே பரமார்த்தமாயிருக்கிற [illegible]ரூபாயம்.

பாழும் இடங்களெல்லாம் சென்று நாசம்செய்துவிடும். ஆகையால் அவற்றை அவ்விடத்திலே கட்டிவைக்க வேணும். அதுபோலவே களித்துக் கண்ட விஷயங்களிலே காடுபாய்ந்து திரியும் பஞ்சேந்திரியங்களையும் இச்சைப்படியே [illegible] விஷயங்களிலே அலையாதபடி கட்டிவைக்கவேணும். (செங்கீற்று) யானையை அங்குசத்தால் கட்டிவைப்பதுபோலே, இவ்விந்திரியங்களையும் உள்ளேயுள்ள ஆத்ம பரமாத்மவிஷயத்திலே செல்லும்படி கட்டிவைக்கவேணும்.

"விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: ।
ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே"
[கீதை, 2.59]

[(இந்திரியங்களுக்கு) ஆஹாரமாகிய விஷயங்களைத் தராதவனுக்கு விஷயங்கள் மட்டும் விட்டுப்போகின்றன; விஷயங்களில் ஆசை நீங்குவதில்லை. ஆசையும் (விஷயங்களுக்கு) மேலான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கண்டவுடன் நீங்குகின்றது.] என்கிறபடியே, "விஷயங்களைச் சுருக்கினால் மாத்திரம் போதாது; ஆத்மதர்சனமுண்டானால்தான் ஆசை

தைக் குறுக்கி. (செவி திரியாமல்) தெருவே திரியில் கொல்லுமிறே ஆனே. அப்படி விஷயத்திலுடைய ஸந்நிதி, யில் திரியாமல். (செருகிதி:) செவ்விதாக நிறுத்தி. பதா₃ர்த்த₂ங்களில் போகாமல் ப்ரத்யக்₃வஸ்து விஷயமாக்கி. (கூரியவித்யாதி₃) விஹித கர்மங்களைப் ப₂லாபி₄ஸந்தி₄ரஹித மாக அநுஷ்டி₂த்து அதிஶயபாபராய் ஆத்மயாதா₂த்ம்ய ஜ்ஞாநமுண்டாய் ஸ்வஸ்வரபாரதந்த்ர்யம் என்றுமிடம். 50. "उपासनं ध्रुवा स्मृतिः दर्शनसमानाकारता प्रत्यक्षतापत्तिः" (உபாஸநம் த்₄ருவா ஸ்ம்ருதி: த₃ர்ஶநஸமாநாகாரதா ப்ரத்யக்ஷதா பத்தி:) 51. "विशते तदनन्तरम्" (விஶதே தத₃நந்தரம்) என்று

ஞானத்தாலே அவனை உள்ளபடி உணரு அடியார்கள் பண்டை நாளிலே ... அடியவர்களாலே ஒருவன்' என்னும் அறிவாலே, புஷ்பாபசயார்த்₂மான ஒரு பொய்கை

யாலும்" என்றுண்டிறே கீ₃தாசார்யன். (கூரிய மெய்ஞ் ஞானத்தால் உணர்வார்) முதலில் ப₂லன்களில் பற்றுவைக்காமல் கர்மங்களை அநுஷ்டி₂க்கவேணும்; இதனால் மனம் தெளியும்; அதிலே ப₄க்தியுண்டாகும். அந்த ப₄க்தியானது ஆத்ம பரமாத்மஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி உணரவைக்கும் கூர்மையை உடையதாயிருக்கும். த்₄யானிக்கத்தக்கதான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை நேரே காணவைக்கையாலும், மிகச்சிறந்த ஞானமாயிருக்கையாலும் 'மெய்ஞ்ஞானம்' என்றும் 'உபாஸநம் த்₄ருவாஸ்ம்ருதி:' [நிலையான நினைவே உபாஸனம் எனப்படு கிறது] என்றும் கூறப்படுகிறது. (மெய்ஞ்ஞானத்தால் உணர் வார் காண்பரே) இப்படிப்பட்ட ப₄க்திரூபமான அறிவாலே அவனை உள்ளபடி அறிபவர்கள் அவன் திருவடிகளை நேரே கண்டு அநுப₄விக்கப்பெறுவார்கள்.

"ப₄க்த்யா மாமபி₄ஜாநாதி யாவாந் யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத:
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே
தத₃நந்தரம் ॥" /கீ₃தை 18.55/

[(ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வபா₄வத்திலும்) நான் எப்படி யிருக்கிறேனோ (கு₃ணத்திலும், விபூ₄தியிலும்) நான் எம்

சொல்லுகிற ப₄க்தியாலே காண்பர்கள். (மேலித்யாதி₃) பண்டொருநாள் ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ரமோக்ஷம் பண்ணினவனுடைய திருவடிகளை. இத்தால் விரோதி₄யான முதலையைப் போக்கித் தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தாற்போலே இவர்களுடைய ப்ரதி ப₃ந்த₄கங்களைப் போக்கித் தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கும் என்கிறது.

(சேரிதிரியாமல்) ஆள் நடையாடாதவிடத்தே கொண்டு போய். (கூரியவித்யாதி₃) ஸாபா₄ஶ்ரயமாகவும், நாத₂னாகவும், உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் அநுஸந்தி₄க்கை. (கைத்தாகம்) 52. "परमापदमापन्नः" (பரமாபத₃மாபந்ந:) 47.

யிலே புக்குத் துதிக்கை முழுத்தும்படி முதலையாலே இடர்பட்ட ஸ்ரீக₃ஜேந்த்₃ராழ்வானை விரோதி₄யைப்போக்கி அடிமை கொண்டு ரக்ஷித்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக் கண்டு அநுப₄விக்கப்பெறுவர்கள். 47.

மாதிரியிருக்கிறேனே, அப்படிப்பட்ட என்னை ப₄க்தியினால் உள்ளபடி அறிகிறான். என்னை உள்ளபடி அறிந்து, அதன் பிறகு, அந்த ப₄க்தியினாலேயே என்னை அடைகிறான்.] என்று கீ₃தையில் சொல்லப்பட்டதன்றோ. எதைக் காண்பார்கள் எனில்: (மேலொருநாள் கைக்காகம் காத்தான் கழல்) பண்டு ஒருநாளிலே 'பரமபுருஷனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேணும்' என்னும் ஆசையாலே பூப்பறிக்க ஒரு பொய்கையிலேபுக்கு, துதிக்கையளவும் முழுகும்படி முதலையாலே இழுக்கப்பட்டுத் துன்புற்ற ஸ்ரீக₃ஜேந்திராழ்வானின் விரோதி₄யான முதலையை அழித்து, அவனை அடிமைகொண்டு ரக்ஷித்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்பெறுவர்கள்.

"பரமாபத₃மாபந்நோ மநஸாঽசிந்தயத் ஹரிம் ।
ஸ து நாக₃வர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: ॥"

[விஷ்ணுத₄ர்மம் 69-47]

[மேலான ஆபத்தை அடைந்தவனும், கைங்கர்யஶ்ரீயை உடையவனும், நாராயணனையே மேலான க₃தியாகக்கொண்ட

48. கழலொன் றெடுத்தொருகை சுற்றியோர் கைமேல்
சுழலும் சுராசுரர்க ளஞ்ச—அழலும்
செருவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல
மருவாழி நெஞ்சே மகிழ்ந்து.

பதவுரை:— **ஆழி நெஞ்சே!**—கடல் போன்று ஆழ்ந்த மனமே! **கழல் ஒன்று**—(தமது திருவடியுடைய) ஒரு காலை, **எடுத்து**—பிடித்து, **ஒருகை**—ஒரு திருக்கையாலே, **சுற்றி**—சுழற்றி, **கழலும்**—(என்ன தீங்கு நேரிடுமோ என்று) கலங்குகிற, **சுராசுரர்கள்**—தேவர்களும் அசுரர்களும், **அஞ்ச**—பயப்படும்படியாக, **ஓர் கைமேல்**—மற்றொரு கையின் மேல் **அழலும்**—எரிகின்றதும், **செரு ஆழி ஏந்தினன்**—சண்டை செய்வதுமான திருச்சக்கரத்தை ஏந்துகின்ற பெருமானுடைய, **சே அடிக்கே செல்ல**—சிவந்த திருவடிகளை அடையும்படி, **மகிழ்ந்து மருவு**—உகந்து அநுபவிப்பாயாக.

அவ:— **நாற்பத்தெட்டாம் பாட்டு.** (கழல்) **'இப்படி இந்த்ரிய ஜயம் பண்ணி நாம் பெறுகையாவதென்!' என்று தம்முடைய திருவுள்ளம் பயப்பட, 'எளிதாகப் பற்றலாம் நீ பயப்படவேண்டா' என்கிறார்.**

அவதாரிகை:—நமக்கு இவ்வருந்தொழில்களில் இழிய வேண்டா; தானே வந்து தன்னைத்தரும் ஸ்வபாவனென்றே என்று, அவன்படியை அநுஸந்தித்து, நெஞ்சே! நீ அவனை ப்ரீதிபூர்வகமாக அநுபவிக்கப்பார் என்கிறார்.

வனுமான அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞன் மனத்தினாலே ஹரியை நினைத்தான்.) என்கிறபடியே மனத்தாலே நினைத்த அவனுடைய விரோதியைப் போக்கி ரக்ஷித்ததுபோலே, மெய்ஞ் ஞானத்தாலுணர்ந்த இவர்களுடைய விரோதிகளான இந்த்ரியம் முதலானவற்றை அழித்து இவர்களையும் ரக்ஷிக்கும் என்று கருத்து. 47.

48. அவதாரிகை:— "வாசிகருக்கு மதக்களிறைந்திணையும் சேரிதிரியாமல் செறுத்துவது முதலான அருந்தொழில்களை அவ

வ்யா:—(கழலெடுத்து) நமுசியுடைய ஒரு காலை எடுத்துக் கையாலே சுற்றி என்னவுமாம். அன்றியே, பூமியளக்க வென்று தன்னுடைய ஒருதிருவடிமலரை எடுத்த அவஸரத்திலே நமுசியை ஒரு கையாலே சுற்றி என்னவுமாம்.

உரை:— ஒரு திருவடியை ஊர்த்வலோகங்களில் செல்ல வளர்த்து, ஒரு திருக்கையாலே ப்ரதிகூலரான நமுசிப்ரப்ருதிகளைச் சுற்றியெறிந்து, மற்றையொரு திருக்கையின்மேலே, வயிறுமறுகிப் பரிப்ரமிக்கிற அநுகூலரான தேவர்களும் ப்ரதிகூலரான அஸுரர்களும் நடுங்கும்படிக்

ஞலே அவனைப் பெறவிருக்கும் நாம் செய்யவேண்டியதில்லை; தானே ஏன்றுத்தரும் தன்மையையுடையவன் என்று நீ அவனை உகப்புடன் அநுபவிக்கப்பார்" என்று நெஞ்சை நோக்கி அருளுகிறார்.

வ்யா:— *(கழல்[2] ஒன்று எடுத்து)* ஒரு திருவடியை மேலுலகங்கள் எல்லாவற்றையும் வியாபிக்கும்படி உயர வளர்த்துவிட்டு. *(ஒரு கை சுற்றி)* ஒரு திருக்கையாலே எதிரிகளான நமுசி முதலானவரைச் சுழற்றி எறிந்து. "என்னிது மாயம்! என் அப்பன் அறிந்திலன் முன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாய் என்ன, மன்னு நமுசியை வானிற் சுழற்றிய மின்னு முடியனே' [பெரியாழ்-திரு 1-8-6] என்று பெரியாழ்வார் அநுஸந்தித்த விருத்தாந்தத்தை உணர்த்துகிறார். *(கழல் ஒன்று எடுத்து ஒரு கை சுற்றி)* நமுசியுடைய ஒரு காலை எடுத்து ஒரு திருக்கையாலே சுழற்றியெறிந்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். *(சுழலும் சுராசுரர்கள் அஞ்ச)* 'என்ன நேருமோ?' என்று வயிறெரிந்து நிலைதடுமாறிச் சுழல்கின்ற அநுகூலரான தேவர்களும், எதிரிகளான அஸுரர்களும் பயந்து நடுங்கும்படியாக. *(ஓர்கைமேல் அழலும் செரு ஆழி ஏந்தினான்)* மற்றொரு திருக்கையின்மேல், அஸ்தாநே பய ஶங்கையாலே அநுகூலரா, ப்ரதிகூலரா என்று ஆராயாமல் தேவாஸுரர்கள்மேலே நெருப்பை உமிழும் போர்க்கருவியான ஸுதர்சநாழ்வானை தரித்த ஸர்வேச்வரன். செரு ஆழி-போர்க் கருவியான சக்கரம். சண்டையை உடைய சக்கரம் என்றுமாம்.

(ஓர்கைமேலித்யாதி.) ஒரு திருக்கை மலரிலே அநுகூல ப்ரதிகூலரோடு வாசியற அழலாநின்ற செருவுடைத்தான திருவாழியை ஏந்தினவனுடைய. (சேவடிக்கே செல்ல, ஆழிநெஞ்சே மகிழ்ந்து மருவு) உகந்துகந்து அநுபவி.

(கழலித்யாதி.) அனந்தபடி. (ஆழி நெஞ்சே) உனக்கு உபதேசிக்க வேண்டாவிறே; சேவடிதானே இருந்த இடத்தே வந்தால், இறாயாமையே வேண்டுவது. 48.

கீடாக ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே அழலையுமிழுகிற யுத்தசாதனமான திருவாழியை தரித்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடமே எல்லையாக வாரும் திருவடிகளிலே கிட்டும்படி. அளவுடைய நெஞ்சே! நிரந்தரமாகப் பொருந்தப்பார்; அது தேவையாகாதபடி மகிழ்வதும் செய். ப்ரீதிபூர்வகமாக வாவளாகப் பண்ணு என்றபடி. சேவடி—சிவந்த அடியென்றுமாம். 48.

(சேவடிக்கே செல்ல) அடியார் தன்னைத் தேடிவர இராமல், தானே அவர்களிருக்குமிடம் செல்லும் திருவடிகளைக் கிட்ட. சேவடி-செல்லும் அடி. இருக்குமிடம் தேடிச்செல்லும் அடிக்குச் செல்லுவதாவது என்? என்னில்: அவ்வடிகளை விலக்காமையே சேவடிக்குச் செல்லுகையாகிறது. சேவடி-சிவந்த அடியென்றுமாம். மனிதும் மென்மையதாகையாலே, காடுமேடெல்லாமளந்து கன்றிச் சிவந்திருக்கிறபடி. (ஆழி நெஞ்சே) கடல்போலே பேரளவுடைய நெஞ்சே! உனக்கு உபதேசிக்க வேண்டாவன்றே. (மருவு) அச்சேவடியானது உன்னைத்தேடிவரும்போது அதை விலக்காமல், அதோடு இடைவிடாமல் அணையப்பார். (மகிழ்) வருத்தத்தோடு இதைச்செய்யாமல் மகிழ்வதும் செய்வாயாக. அன்போடு பகவத்விஷயத்தில் பழகு என்றபடி. (மகிழ்ந்து மருவு) என்றும் பாடம். உகந்துகந்து அநுபவிப்பாயாக என்றபடி. 48.

49. மகிழலகொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை
நெகிழ முயல்கிற்பார்க் கல்லால் — முகிழ்விரிந்த
சோதிபோல் தோன்றும் சுடர்பொன் நெடுமுடிஎம்
ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது.

பதவுரை:— மகிழ் அலகு ஒன்றே போல் — மகிழ மரத்தின் விதை ஒன்றே காணி ஸ்தானத்திலும், கோடி ஸ்தானத்திலும் வைக்கப்படுவது போல், **மாறும் பல் யாக்கை** — மாறி மாறி வருகிற பல சரீரங்களை, **நெகிழ** — நீங்கிப்போகும்படியாக, **முயல்கிற்பார்க்கல்லால்** — முயற்சி செய்கின்றவர்களுக்குத் தவிர, **காண்பார்க்கும்** — காண வேணுமென்னும் விருப்பத்தையுடைய மற்றவர்களுக்கும், **முகிழ் விரிந்த சோதி போல் தோன்றும்** — மலர்ந்த தேஜஸ்ஸைப்போல் காணப்படுவதும், **சுடர் பொன் நெடு முடி** — ஒளிவிடுவதும், அழகியதும், பெரிதுமான கிரீடத்தையுடையவனும், **எம் ஆதி** — எமக்குக் காரணபூதனுமாயிருக்கிறவனுமான ஸர்வேஶ்வரன், **அரிது** — கிடைத்தற்கரியவன்.

அவ:— நாற்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (மகிழலகித்யாதி.) **இப்படி இராதார்க்கு அவனைக் கிடையாதென்று பின்னையும் அதினுடைய அருமை சொல்லுகிறது.**

அவதாரிகை:— எல்லாம் செய்தாலும் ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் விரக்தி பிறந்து அவனை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கல்லது அவனைக் காணமுடியாது என்கிறார்.

---

49. ***அவதாரிகை:***— எவ்வளவு ஸாதனங்களை அநுஷ்டித்தாலும், இதர விஷயங்களில் வைராக்யம் பிறந்து அவனை ஆஶ்ரயிப்பவர்களுக்கல்லது, அவனைக் காணமுடியாது என்கிறார்.

வ்யா:— (மகிழலகொன்றேபோல் மாறும் பல் யாக்கை) பலகறை, மகிழம் விதை முதலியவற்றைக்கொண்டு கணிதம் பார்க்கிற முறைகள் சிலவுண்டு. அவற்றிலே, கணிதத்தில் வல்லவனாயிருப்பவன் ஓரே மகிழம் விதையை ஒருசமயத்தில்

வ்யா: — (மகிழலகித்யாதி) அலகானது கோடிஸ்தாநத்திலும் நின்று காணிஸ்தாநத்திலும் நிற்குமா போலே, இவ்வாத்மாவானது தேவசரீரத்திலே புகுவது, திர்யக் சரீரத்திலே புகுவதாய் மாறிமாறி வருகிற பல யாக்கைகளை நெகிழ்ந்து போம்படியாகப் பண்ணுவார்க்கல்லால், (முகிழிந்யாதி) விகஸிதமாயிருந்த தேஜஸ்ஸைப் போலே தோன்றுமதாய், ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தையுடையனுய், எனக்குக் காரணமாயிருக்கிற வினைக் காணுமவர்களுக்கு அரிது.

உரை: — கணிதத்தில் நிபுணனாலே வைக்கப்பட்டதொரு மகிழலகு காணிஸ்தானத்திலும் கோடிஸ்தானத்திலும் மாறி மாறி நிற்குமா போலே, பகவத்ஸங்கல்பத்தாலே கர்மாநுகுணமாக உச்சாவசரூபேண மாறிமாறி வரக்கடவ ப்ராரப்த மாத்ர விபாகாத்மகமாகப் பலவகைப்பட்ட சரீரங்கள் தன்னை விட்டு நீங்கும்படியாக, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்ய

காணிஸ்தானம் எனப்படும் மிகத்தாழ்ந்த ஸ்தானத்திலும் வைத்துக் கணக்குப் பார்ப்பான். மற்றொரு சமயத்தில் அதையே கோடிஸ்தானம் எனப்படும் மிகவுயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைத்தும் கணக்குப் பார்ப்பான். [இவை மேனாட்டு கணிதநிபுணர்கள் அல்ஜீப்ரா எனும் கணிதமுறையில் X என்னும் எழுத்துக்கு ஒரு கணக்கில் மிகக்குறைந்த மதிப்பும், மற்றொரு கணக்கில் மிகவுயர்ந்த மதிப்பும் கொடுத்துக் கணக்கிடுவது போன்றது இதுவென்று கொள்க.] இது போலவே பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இந்த ஸம்ஸாரிசேதனனுடைய சரீரமும் கர்மாநுகுணமாக ஒரு சமயத்தில் மிகச்சிறிய எறும்புருவா யிருக்கிறது. மற்றொரு சமயம் மிகவுயர்ந்த பிரமனாகவும் ஆகிறது. இதனிடையே தேவர், மநுஷ்யர், திர்யக், ஸ்தாவரம் என்று எத்தனையோ ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் அடைகிறது. இந்த விசித்ரத்தைக் குறிக்கிறார் 'மகிழலகொன்றேபோல் மாறும் பல் யாக்கை' என்று. (மகிழலகொன்றே போல் மாறும்) இத்தொடரை அடியொற்றியே பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்

அவ:— ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் அருசியும், எம்பெருமானைக் காண்கையில் ருசியுமுடையார்க்கு எளிதாகக் காணலாமென்கிறது. a "பொய்ந்நின்ற" இத்யாதி₁.

வ்யா:— (மகிழ்த்யாதி₂) கர்மாநுகு₃ணமாக ஶரீரங்கள் தோறும் நுழைகை. b "யாதானுமோராக்கை" (முகிழ்விரிந்த சோதி) c "செவ்விப்படிக்கோலம்" (எம்மாதி) ப்ராபகனை. (காண்பார்க்கும்) கேட்பார்க்குமரிது. இப்படி ஆஶ்ரயிப்பார்க்

ஸம்பாத₃நமுகே₂ந யத்நம்பண்ணுமவர்களுக்கல்லது விகஸித ஸ்வரூபமான தேஜஸ்ஸைப் போலே தோற்றுகிற தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், ஆதி₄ராஜ்யஸூசகமான திருவபி₄ஷேகத்தையுடையனாய், எல்லார்க்கும் என்னுடையவனென்று முறைசொல்லிப் பற்றலாம்படி ஸர்வகாரண

நில் "பலுகைகவராடிவேஷ க்லுப்தா ஸ்தூலவோ: காகணிகா ஸுவர்ண கோடயோ:" [ப்ஸ்த 2-88] [ஸமர்த்த₂னை ஒரு அரசனால் ஒரு பைசாவின் ஸ்தா₂னத்திலும், ஒரு ஸுவர்ண ஸ்தா₂னத்திலும் கல்பிக்கப்பட்ட ஒரு பலகைறபோலே] என்று அருளினர். (யாக்கை நெகிழ முயல்கிற்பார்க்கல்லால்) இப்படிப் பட்ட இந்த ஶரீரம் தானேவிட்டு நீங்கும்படியாக ஜ்ஞானம், ப₄க்தி வைராக்₃யம் முதலான நற்குணங்களைப் பெற முயற்சி செய்பவர்களுக்கல்லது. (முகிழ் விரிந்த சோதிபோல் தோன்றும் சுடர் பொன் நெடுமுடி எம்ஆதி) மலர்ச்சி பெற்ற மஹாதேஜஸ்ஸைப்போலே தோன்றும் ஒளியையுடையதாய். பொன்போலே விரும்பத்தக்கதாய், "ஆதி₄ராஜ்யமதி₄கம் பு₄வநாநாம் ஈஶ தே பிஶுநயந் கில மௌளி:" [வரத₃-ஸ்த25] [ஸர்வேஶ்வரனே! உன் கிரீடமே நீ எல்லாவுலகுக்கும் சக்கரவர்த்தியென்பதைக் கோட்சொல்லித்தருகிறது] என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸர்வாதி₄பத்யத்தைக் கோட்சொல்லித்தருவதான நீண்ட முடியையுடையவனும், எல்லாச்சேதனர்க்கும் 'என்னுடையவன்' என்று உறவுசொல்லிப் பற்றலாம்படி அனைவர்க்கும் காரணனு மிருப்பவனுமான ஸர்வேஶ்வரன். (ஆதிகாண்பார்க்கும் அரிது) ஸர்வேஶ்வரனை இவன், தருக்க யோக்₃யதையைப் பெறுமவ்

---

a திருவிருத்தம்-1. b பெ 95. c இர-திருவ 82.

கல்லது ப்ரக்ருதியை உகப்பார்க்கு முகம்கொடுக்கும் இதர புருஷனல்லன். 49.

50. அரியபுல னைந்தடக்கி யாய்மலர்கொண்டு ஆர்வம்
புரிய பரிசினல் புல்கில்—பெரியனுய்
மாற்ருது வீற்றிருந்த மாவலிபால் வண்கைநீர்
ஏற்ருனைக் காண்ப தெளிது.

பதவுரை:— **அரிய** — அடக்க முடியாததான, **புலன் ஐந்து**—ஐந்து இந்திரியங்களையும், **அடக்கி**—வசப்படுத்தி, **ஆய் மலர் கொண்டு**—ஆராய்ந்து எடுத்த புஷ்பங்களைக் கையில்கொண்டு, **ஆர்வம் புரிய பரிசினல்**—அன்பு மிக்க வழியாலே, **புல்கில்**—தொழுதால், **பெரியனுய்**—(செல்வத்திலும், கொடையிலும்) பெருத்தவனுய், **மாற்ருது வீற்றிருந்த**—(கொடுப்பதில்) மாருபடாமலிருந்த, **மாவலிபால்**—மஹாபலியிடம், **வண்கை**—உதாரமான திருக்கையிலே, **நீர் ஏற்ருனை**—தாரைஜலத்தை வாங்கின எம்பிரானை, **காண்பது**—ஸேவிப்பது, **எளிது**—ஸுலபமாயிருக்கும்.

பூதனை ஸர்வேஸ்வரன், கேவலம் காணவேணுமென்றிருப்பார்க்கும் அரியனுயிருக்கும். 49.

தன்னைக் காணவேணும் என்னும் நினைவைமாத்திரம் உடையவர்க்கு அரியனுகவேயிருப்பன். 'காண்பார்க்கும்' என்ற உம்மையாலே கேட்டார்க்குமரிது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. ப்ராக்ருதவிஷயங்களை விரும்பிக்கொண்டே அவனைக் காணவேணும், கேட்கவேணும் என்னும் விருப்பத்தை மாத்திரமுடையவர்களுக்கு முகங்காட்டமாட்டாளிவன் என்று கருத்து. 'ஆதி காண்பு ஆர்க்கும் அரிது' என்று பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம் 49.

50. *அவதாரிகை:—* மற்ற விஷயங்களில் பற்றற்று அன்போடுகூட அவனை அடைபவர்களுக்கு அவனைக்காண்பது மிக எளிது என்கிருர்.

அவ:— ஐம்பதாம் பாட்டு. இந்த்₃ரியங்களை விஷயங்களில் போகாமல் காத்து அவன் பக்கலிலே ஸ்நேஹிக்கில் காண எளிது என்கிறார்.

வ்யா:— (அரியவித்யாதி₃) ஒரு செய்யிலே பாயும் நீர் இரண்டு செய்யிலே பாய்ந்தால் இரண்டு செய்க்கும் போராதொழியுமிறே. ஸர்வேஶ்வரனை இச்சி₂க்கக் கடவனான இந்த்₃ரியங்களை விஷயங்களிற் போகாதபடி அடக்கி. "அரிய" என்றது.—13. "तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम्" (தஸ்யாஹம் நிக்₃ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது₃ஷ்கரம்);

அவதாரிகை:— இதர விஷயங்களில் மற்று ஸ்நேஹபூர்வகமாக ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு அவனைக் காணச் சால எளிது என்கிறார்.

உரை:— நியமிக்கவரிதான ஸ்ரோத்ராதி₃ ஜ்ஞாநேந்த்₃ரியங்களைந்தையும் இதர விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்து, அவன் திருத்தைக்கு போக்₃யமாம்படி மலர்ப்பூவைச் சோதித்த செவ்விப்பூக்களை ஸம்பாதி₃த்துக் கொண்டு ஸ்நேஹோத்தரமான ப்ரகாரத்தாலே, அபி₄மதவிஷயத்தை அணைக்குமா

வ்யா:— *(அரிய புலன் ஐந்து அடக்கி)*

சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி₂ ப₃லவத்₃ த்₃ருட₄ம் ।
தஸ்யாஹம் நிக்₃ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுது₃ஷ்கரம் ॥
[கீ₃தை 6-34]

[க்ருஷ்ணா! மனம் சஞ்சலமுள்ளதாகவும், கலக்கம் செய்வதாயும், ப₃லமுள்ளதாகவும், (தீயான விஷயங்களில்) திடமானதாகவுமிருக்கிறதன்றோ. வாயுவைப்போல், அதை அடக்குவதையும் மிகவும் செய்தற்கரியதாகவே நான் நினைக்கிறேன்.] என்கிறபடியே அடக்க அரிதான மெய்வாய் கண்மூக்குச்செவி என்னும் ஞானேந்த்₃ரியங்கள் ஐந்தையும், ஶப்₃த₃ஸ்பர்ஶரூப ரஸக₃ந்த₄ங்களாகிற இதர விஷயங்களிற் போகாதபடி அடக்கி. இப்படி அடக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தி என்னே? எனில்: "ஒரு செய்யிலே (வயலிலே) பாயும் நீர் இரண்டு செய்யிலே பாய்

ப்ரதிகூலமான வாயுவை நியமிக்க அரிதானாற்போலே மநஸ்ஸை நியமிக்க அரிது என்று அர்ஜுநன் சொன்னபடியே இருக்கை. (ஆய்மலர்கொண்டு) செவ்விப்பூக்களைக் கொண்டு. (ஆர்வம் புரிய பரிசினால்) ஸ்நேஹம் மிக்க ப்ரகாரத்தாலே. (புல்கில்) அணையில். (பெரியனாயித்யாதி) உதாரமான கையைக்கொண்டு நீரேற்றவனைக் காண்கை எளிது.

போலே ப்ரசுரமாக ஆச்ரயிக்கில், ஈச்வரனிலுங்காட்டில தன்னைப்பெருக்க நினைத்திருக்குமவனும், அர்த்திகளுக்குக் கொடுக்கும் கொடையில் ஒன்றும் மாறாமல், 'ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணக்கடவன்' என்று தன் வேறுபாடு தோற்ற வீற்றிருந்த மஹாபலிபக்கலிலே கொடுக்கக்கொடுக்கப் பூரிக்

தால் இரண்டு செய்ச்சேய் போராதொழியுமிறே. (ஆகையாலே) ஸர்வேச்வரனை இச்சிக்கக்கடவனான இந்த்ரியங்களை விஷயங்களிற்போகாதபடி அடக்கி" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (ஆய்மலர்கொண்டு) பகவத்விஷயத்துக்குத் தகுந்தவாயிருக்கும்படி மயிர், புழு முதலான அசுத்தங்களில்லாதபடி. ஆய்ந்து எடுத்த மலர்ந்த பூக்களைத் தேடியெடுத்துக்கொண்டு. (ஆர்வம் புரிய பரிசினால்) அன்புமிக்க வழியாலே. (புல்கில்) காதலன் காதலியை அணைப்பதுபோலே ஸர்வேச்வரனைப் பெருங்காதலோடு அணைத்தால். (*பெரியனாய் மாற்றாது வீற்றிருந்த மாவலி*) "*ஸர்வஸ்வதாநம்*" [இ.கை 16-15] என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் தன்னைப் பெரியவனாக நினைத்திருப்பவனும், கேட்பார் கேட்டதையெல்லாம் கொடுக்கும் கொடைக்குணத்தில் சிறிதும் மாறாமல், 'எல்லாவற்றையும் கொடுப்பேன்' என்று பறைசாற்றிக்கொண்டு தன் பெருமை தோற்ற வீற்றிருந்த மஹாபலி. (*பெரியனாய்*) செல்வத்திலும் வண்மையிலும் பெரியவனாய் என்றுமாம். (*மாவலிபால் வண்கைநீர் ஏற்றானைக் காண்பது எளிது*) அந்த மஹாபலியின் பக்கலிலே, "அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை" [திருநெடு-6] என்கிறபடியே யாசிப்பார் 'போதும் போதும்' என்று கூறும்படியாகக் கொடுத்துக் கொடுத்துப் பூரித்தவனாகும் நீருக்

(புல்கில்) புல்கப்பெறில். (பொய்யாகும்) ஐச்வர்யமும் ஔதார்யமும். (வள்ளை) கொடுத்து வளர்ந்த கை. (நீரேற்றுனைக் காண்பரியெளிது) அப்ரதிஹதமுடையார்க்கு அர்த்தியாய் வரும் என்றவாறு. 50.

51. எளிதி லிரண்டடியுங் காண்பதற்கு என்னுள்ளம்
தெளியத் தெளிந்தொழியும் செவ்வே – களியில்
பொருந்தா தவனைப் பொரலுற்று அரியா
யிருந்தான் திருநாம மெண்.

பதவுரை:— **என் உள்ளம்**—என்னுடைய நெஞ்சமே! **எளிதில்**-ஸுலபமாக, **இரண்டு அடியும்**-இரண்டு திருவடிகளையும் **காண்பதற்கு**—ஸேவிப்பதற்குத் தகுந்தபடி, **தெளிய**—(நீ) தெளிவு பெற்றால், **செவ்வே தெளிந்தொழியும்**—(அவனும்) நன்றாக உகந்து விடுவான்; **களியில்**—கர்வத்தினும், **பொருந்தாதவனை**-தன்னைச் சேராதவனுடன், **பொரல் உற்று**—போர் செய்கைக்கு ஒருப்பட்டு, **அரியாய்**—நரஸிம்ஹமாய், **இருந்தான்**—அவதரித்தவனுடைய, **திருநாமம்**—அழகிய பெயர்களை, **எண்**—எண்ணுவாயாக.

கிற அழகிய திருக்கையிலே தான் அர்த்தியாய்ச் சென்று நீரையேற்று மண்கொண்டவனைக் கண்டு அநுபவிக்கை சால எளிதாயிருக்கும். 50.

கையாலே த்ரவ்யத்தை ஏற்று மண்கொண்டவனைக்கண்டு அநுபவிப்பது எளிது. (புல்கில் எளிது) அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் நிருபாதிகமாக வந்தாற்போலே ஆச்ரயமுடையாரையும் அணையவருவான் அவன். அப்போது அவனை விலக்காமல் அப்போது அணைப்பவர்களுக்கு மிக எளியனாயிருப்பானவன். (மாவலிபால்...... எளிது) எத்தனையோ தேவாஸுரர்களிருந்தும் விலக்காமையையே பற்றாசாகக்கொண்டு மஹாபலியிடம் யாசகனும் ஆனான். அப்படிப்பட்டவன் அரிய புலன் ஐந் தடக்கி ஆய்மலர்கொண்டு ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புக்கிலும் எளியனாவான் என்பது சொல்லவும் வேணுமோ? 50.

அவ:— ஐம்பத்தோராம் பாட்டு. (எளிதில்) தம்முடைய திருவுள்ளத்தை ஸம்போதித்து, 'நீ விஷயகாலுஷ்யத்தைத் தவிர்; அவன் ப்ரஸந்நனும்' என்கிறார்.

வ்யா:— (எளிதிலிரண்டடி) எளிதின்றிக்கே இருந்துள்ள இரண்டு திருவடிகளும் காண்பதற்கு. எளிதாக என்னவு

அவதாரிகை:— இனிதாகத் திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லவே ப்ரஹ்லாதனுக்கு விரோதியைப்போக்கித் தன்னைக் கொடுத்தாற்போலே நமக்கு விரோதியைப்போக்கித் தன்னை நமக்குத் தந்தருளும் என்கிறார்.

உரை:— வஶ்ய விதேயமான நெஞ்சே! காண வேணும் என்னும் ஸம்ருத்தியுடையார்க்கு அதிஸுலபமான திருவடிகளிரண்டையும் கண்டு அநுபவிக்கைக்கு

---

51. *அவதாரிகை:—* இனிய பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் தீருமாபோலே இனிதாகத் திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லவே, ப்ரஹ்லாதனுக்கு விரோதியைப்போக்கித் தன்னைக் கொடுத்தாற்போலே நம் விரோதிகளைப்போக்கித் தன்னை நமக்குக் கொடுத்தருளுவான் என்று தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(என் உள்ளம்) உள்ளமே! என்றது விளி. எனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் நெஞ்சமே! என்றபடி. *(எளிதில் இரண்டடியும் காண்பதற்கு)* காணவேணும் என்னும் உறுதியுள்ளவர்களாய், சென்ற பாசுரத்திற்படியே அரிய புலனைந்தடக்கி ஆய்மலர்கொண்டு ஆர்வம் புரிய பரிசினால் புக்குமவர்களுக்கு எளிதாயிருக்கும் இரண்டு திருவடிகளையும் காணத்தக்கபடி. எளிதில்—எளிதாயிருக்கும். அன்றிக்கே, எளிதில் காண்பதற்கு—எளிதாகக் காண்பதற்கு என்றுமாம். அப்படியுமன்றியே எளிது இல்—நாற்பத்தொன்பதாம் பாசுரத்தில் சொல்லியபடியே காணவேணும் என்னும் ஆசையை மாத்திரம் உடைய விஷயப்ரவணர்க்கு ஸுலபமல்லாத திருவடிகள் என்றுமாம்.

மாம். (என்னுள்ளம்) என் நெஞ்சே! என்றபடி. (தெளிய) விஷயகாலுஷ்யத்தைத் தவிர. (செவ்வே தெளிந்தொழியும்) அவன் நேரே ப்ரஸந்நனாம். (களிப்பில் ப்ராதிகூல்ய) செருக்காலே பொருந்தேன் என்றிருந்த ஹிரண்யனை. (பொருதுற்று

நீ அழகிதாக விஷயகாலுஷ்யமற்று நிர்மலமாக, அவன் மேலெழுவன் றிக்கே திருவுள்ளத்தோடே செவ்விதாக நான் முன்பு பண்ணின ப்ராதிகூல்யபரம்பரைகளிலே அதிப்ரஸந்நனாய்விடும். "ந நமேயம்" (ந நமேயம்) என்று தன்னைக் கிட்டாமல் என்றிருந்த ஹிரண்யனைப் பொருது முடிக்கைக்கையிலே ஒருப்பட்டு அவன் வரத்துக்குள்ளடங்காத நரஸிம்ஹ வேஷத்தையுடையனாய்க்கொண்டு ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதியைக் கைதொட்டழித்த ஆஹ்லாதத்தாலே

(காண்பதற்குத் தெளிய) அத்திருவடிகளைக்கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி நீ தெளிவு பெற்றாயாகில், விஷயங்களிலே ஈடுபட்டுக் கலங்கியிருக்கும் நீ அவற்றிலே பற்றைவிட்டு அழகாகத் தெளிவு பெற்றாயாகில். (செவ்வே தெளிந்தொழியும்) அவனும் மேலெழுந்தவாரியாகவல்லாமல் மனப்பூர்வமாக நன்கு தெளிந்துவிடுவான். அதாவது:–நான் முன்செய்த துஷ்கர்ம ஸமூஹங்களாலே கலங்கியிருந்தவன் என் மனமாகிற நீ தெளிந்தவுடன் தானும் மனப்பூர்வமாக மிகத்தெளிந்து விடுவான். இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணமென்னவெனில்: சிறுவனான ப்ரஹ்லாதன் தெளிந்திருக்க, அவன் விஷயத்தில் தெளிந்துநின்று காரியம் செய்தபடி கண்டிலேயோ? என்கிறார் மேலே (களிப்பில் பொருந்தாதவனை) வரபலம், அதனால் வந்த தேஹபலம் முதலானவற்றாலே கர்வங்கொண்டு "எவருக்கும் வணங்கமாட்டேன்" என்று ராவணனைப்போலே கூறிக்கொண்டு தன்னிடம் பொருந்தாமலிருந்த இரணியனை. (பொருதுற்று) சண்டைசெய்து அழிக்கமுற்பட்டு. (அரியாய்) அவன் வரத்துக்குள் அடங்காத நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய். (இருந்தான்) அடியானான ப்ரஹ்லாதனின் விரோதியைப்போக்கிய உகப்பாலே நிலையாக இருந்தான். "சீற்றத்துக்கு இரை போராமல் சோம்பியிருந்தான்" என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை.

அரியாயிருந்தான் திருநாமமென்) சிறுபிள்ளைக்காக உதவி ஹிரண்யனை முடித்தவனுடைய திருநாமத்தை எண்ணு.

(என்னுள்ளம்) உள்ளமே! நீ தெளியில் அவன் செவ்வே நம் திறத்துத் தெளிந்தொழியும். ப்ரமாணமென்? ப்ரஹ்லாதன் தெளிய அவன் விஷயத்துத் தெளிந்து நின்று கார்யம் பார்த்தபடி கண்டிலையோ? (பொருனுற்று) பொருது. (இருந்தான்) சீற்றத்துக்கு இரை போராமல் சோம்பியிருந்தான். (திருநாமம்) வாக்காலே. (எண்) எண்ணவொட்டாதவன் பட்டபாடு அறிவுதியிறே. 51.

52. எங்கள் பதிநொருவ ரீராறுவ ரோரிருவர்
வண்ண மலரேந்தி வைகலும்—நண்ணி
ஒருமாலை யால்பரவி யோவாது எப்போதும்
திருமாலைக் கைதொழுவர் சென்று.

ஸாப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஆச்ரித வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை ரஸ்யதையாலே நெஞ்சிலே ஊற்றிருக்கும்படி அநுஸந்தி. பின்னை நம் கையிலும் பிறர்கையிலும் விட்டுக்கொடான் என்று கருத்து.

எளிதில்—எளிதல்லாத—ஸாலப்யமல்லாத இரண்டு திருவடிகள் என்னுதல். என்னுள்ளம்—என் உள்ளமே! என்று ஸம்புத்தி. 51.

(திருநாமமென்) அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய ஆச்ரிதவாத்ஸல்யம், ஸௌசீல்யம் முதலான குணங்களைச் சொல்லும் திருநாமங்களை இனிமையாலே நெஞ்சிலே ஊன்றியிருக்கும்படி எண்ணுவாயாக. அப்படி எண்ணினால் நம்மை நாமே ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்படியாகவும், பிறர் ரக்ஷிக்கும்படியாகவும் கைவிட்டுவிடமாட்டான். ப்ரஹ்லாதனைத் தானே ரக்ஷித்ததுபோலே வந்து ரக்ஷிப்பான் என்கிறார். (திருநாமம் எண்) திருநாமங்களை வாயைக்கொண்டு எண்ணி ஸங்கீர்த்தனம் செய் என்றுமாம். இரைச் செய்யவொட்டாத இரணியன் பட்டபாடு அறிவாயன்றோ என்றபடி. 51.

பதவுரை:— எண்மர் — அஷ்டவஸுக்களும், **பதினொருவர்** — ஏகாத3ஶருத்3ரர்களும், **ஈராறுவர்** — த்3வாத3ஶாதி3த்யர்களும், **ஓர் இருவர்** — இரட்டையான அஶ்விநீதே3வர்களும், **வண்ணம் மலர் ஏந்தி** பல நிறங்களையுடைய பூக்களை ஏந்திக்கொண்டு, **வைகலும் நண்ணி** — தினந்தோறும் அணுகி, **ஒரு மாலையால்** — ஒப்பற்ற புருஷஸூக்தமாகிற சொல்மாலையாலே, **ஓவாது எப்போதும்** — இடைவெளியின்றியிலே எல்லாக்காலமும், **பரவி** — துதித்து, **திருமாலை** — லக்ஷ்மீநாத2னை, **சென்று கைதொழுவர்** — அணுகி வணங்குவார்கள்.

அவ:— **ஐம்பத்திரண்டாம் பாட்டு.** (எண்மரித்யாதி3) **கீழ் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, ஸ்ரீப்ரஹ்லாத3ாழ்வானுக்கு உதவினவனுடைய திருநாமத்தை எண்ணு; அவன் ப்ரஸந்நனும் என்றது. மற்றும் து3ர்மாநிகளான தே3வாதி3களும் அவனை ஆஶ்ரயிக்கத்தக்க காரணங்களும் அதி4காரம் பெற்றது என்கிறார்.**

அவதாரிகை:— நமக்கு அவன் பேர் சொல்லாவிடில் ஜீவிக்க அரிதோ? என்ன, து3ர்மாநிகளான அதி4காரி புருஷர்களடங்கலும் அவனை ஆஶ்ரயித்தன்றோ தங்கள் அதி4காரங்களைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிறது. நமக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ? என்கிறார்.

---

52. *அவதாரிகை:—* "திருநாமம் எண்" என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்தார் கீழ்ப்பாசுரத்தில். 'நமக்கு அவன்பேர் சொல்லாவிடில் உயிர்வாழமுடியாதோ?' என்று திருவுள்ளம் கேட்க, 'து3ரஹங்காரமுடைய அதி4காரிபுருஷர்களான தே3வர்களும் அவனைத் தொழுதே தங்களுடைய அதி4காரங்களை உறுதிசெய்துகொள்ளும்போது, நாம் அவனுடைய திருநாமத்தாலேயே உயிர்வாழவேணும் என்பதைச் சொல்லவேணுமோ?' என்கிறார்.

வ்யா:— **(எண்மர்)** அஷ்டவஸுக்களும். **(பதினொருவர்)** பதினொரு உருத்திரர்களும். *(ஈராறுவர்)* பன்னிரு ஆதி3த்யர்

வ்யா: — (எண்மரித்யாதி) அஷ்டவஸுக்கள், ஏகாதஶருத்ரர்கள், த்வாதஶாதித்யர்கள், அஶ்விநிகள், (வண்ணமலரேந்தி) நாநாவர்ணமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு, (வைகலும் நண்ணி ஒரு மாலையால்) புருஷஸூக்தத்தாலே, (ஓவாதெப்போதும்) விச்சேதமின்றிக்கே, (திருமாலித்யாதி) ஶ்ரிய:பதியைச்சென்று ஆஶ்ரயிப்பர்கள்.

உரை: — அஷ்டவஸுக்களும், ஏகாதஶருத்ரர்களும், த்வாதஶாதித்யர்களும், அத்விதீயரான அஶ்விநிகளிருவரும், நாநாவர்ணமான புஷ்பங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸர்வகாலங்களிலும் வந்துகிட்டி, அத்விதீயமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதி ஸந்தர்ப்பங்களைக்கொண்டு அடைவுகெட்

களும். (ஓர் இருவர்) அழகிலே ஒப்பற்றவர்களான அஶ்விநீ தேவதைகள் இருவரும். இப்படி முப்பத்துமூன்று தேவதைகளைச் சொன்னது முப்பத்துமுக்கோடி தேவதைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ருக்வேதம் பத்தாம் மண்டலம் 125-வது ஸூக்தம் முதல்மந்த்ரத்திலே "ருத்ரேபி: வஸுபி: ஆதித்யை: அஶ்விநோபா" என்று இம்முப்பத்துமூன்று தேவர்தலைவர்களும் எடுக்கப்பட்டது இங்கு அறியத்தக்கது. (வண்ண மலரேந்தி) நாநாவர்ணங்களையும் காட்டும் திருமேனிக்குப் பொருத்தமாகப் பல வர்ணங்களையுடைய மலர்களை ஏந்தி. (வைகலும் நண்ணி) ஒருநாள் இரண்டுநாளல்ல; நித்யமும் ஸர்வேஶ்வரனைச் சென்று அடைகிறார்கள். அடைந்து செய்வதென்? என்னில்: (ஒருமாலையால் பரவி) ஒப்பற்றதான புருஷஸூக்தத்தாலே துதித்து "வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம்" [வேதங்களுள் சிறந்தது புருஷஸூக்தம்] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. (பரவி) அன்பின் மிகுதியாலே முறைதப்பித் துதித்து. (ஓவாது எப்போதும்) துதித்து முடித்தார்களன்றிக்கே எல்லாக்காலத்திலும் இடைவிடாமல் துதித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். (திருமாலைக் கைதொழுவர்) லக்ஷ்மீநாதனைக் கைகளால் தொழுவார்கள். தாங்கள் விரும்பும் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களாகிற பயன்களை ஸாதித்துக் கொள்வதற்குப் புருஷகாரபூதையான பெரியபிராட்டியாரோடே

52. "तदुपर्यपि बादरायणः सम्भवात्" (ததுபர்யபி பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்) தேவர்களுக்கும் பவிஷ்யத்தில் பெறவிருந்துள்ள அதிகாரார்த்தமாக ஆதித்யாந்தர்யாமியாயிருந்துள்ள பரமாத்மோபாஸநம் விதியாநின்றதே.

(எப்போதும்) வ்யாபார யோக்யரான ப்ரயோஜநாந்தர பரர் ஒரு மாலையால் பரவி ஒவுகையன்றிக்கே, எல்லாக் காலமும்; எப்போதும் என்றுமாம். (திருமால்) வேண்டுவதெல்லாம் பெறுகைக்கடி. 52.

53. சென்றால் குடையா மிருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் — என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கு
மணையாம் திருமாற் கரவு.

புகழ்ந்து, எல்லாக்காலத்திலும் உச்சிவீடுவிடாதே அதிமுதல்களை கூடுமபிக்கும் கூடலையான பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஆஸ்ரயணத்தைத் துறந்து சென்று விட்டு ஆஶ்ரயிப்பர்கள். 52.

கூடியிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயிப்பார்கள். (ஒரு மாலையால் பரவி - திருமாலைக் கைதொழுவ) "ஐஶ்வர்யகாமீ சம்பத்யென" என்னும் புருஷார்த்தயத்நத்தைச் சொல்லி ஸங்க்ரோத்தை காண்பதுகள். "ததுபர்யபி பாதராயண: ஸம்பவாத்" [ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-3-25] ['ப்ரஹ்மோபாஸனம், (மநுஷ்யர்களைக் காட்டிலும்) மேலான தேவர்களுக்கும் (கூடும்)' என்று பாதராயணர் (நினைக்கிறார்); (அவர்களுக்கும் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடைத்தாயிருக்கையாகிற அர்த்தித்வமும், மோக்ஷஸாதனத்தை அநுஷ்டிக்கத்தக்க ஸாமர்த்யமும்) இருக்கக் கூடுமாகையால்.] என்கிறபடியே மோக்ஷத்திற்காகவும் தேவர்கள் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கக்கூடும் என்று ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது (சென்று) "ஸ்வஸ்வரூபம்" என்றிருக்கும் தங்களுடைய ஆபிமானத்தை விட்டு, அவனிருக்குமிடம் சென்று அவனை ஆஶ்ரயிப்பார்கள். 52.

பதவுரை:— **திருமாற்கு**—பிராட்டியுடன் கூடியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு, **அரவு**—திருவநந்தாழ்வான், **சென்றால் குடை ஆம்**—(எம்பெருமான்) உலாவப்புக்கால் குடையாயிருப்பன்; **இருந்தால் சிங்காசனமாம்**—எழுந்தருளியிருந்தால் ஸிம்ஹாஸனமாயிருப்பன்; **நின்றால்**—நின்றுகொண்டிருந்தால், **மரவடியாம்**—திருப்பாதுகையாயிருப்பன்; **நீள் கடலுள்**—பரந்த கடலிலே, **என்றும்**—கண்வளர்ந்தருளும் போதெல்லாம், **புணையாம்**—தெப்பமாயிருப்பன்; **மணி விளக்காம்**—மங்களதீபமாயிருப்பன்; **பூம் பட்டாம்**—அழகிய திருப்பரியட்டமாயிருப்பன்; **புல்கும் அணையாம்**—தழுவிக் கொள்ளும் தலையணையாயிருப்பன்.

அவ:— ஐம்பத்துமூன்றாம் பாட்டு. (சென்றால்) கீழே எல்லா நேர்த்தியும் நேர்ந்து தங்களுக்குறுப்பாக ஆஶ்ரயிக்குமவர்களைச் சொல்லிற்று; இதில் தங்களை எல்லாமழிய அங்குத்தைக்குறுப்பாமவர்களைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை:— ஸ்வப்ரயோஜநத்துக்கு மடியேற்கும் க்ஷுத்ரமானிகள் ஆஶ்ரயிக்கும்படியை அநுஸந்தித்த உள் வெதுப்பு அடங்கும்படி அநந்யப்ரயோஜனராய், அபிமாநகந்தரஹிதராய், தத்ததவஸ்தோசிதமான வடிவெடுத்துக் கொண்டு அடிமைசெய்யக்கடவ நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான திருவநந்தாழ்வான் அங்குத்தைக்கு அடிமை செய்யும்படியை அநுபவிக்கிறார்.

---

53. **அவதாரிகை:—** சுயநலத்தை விரும்பி யாசிக்கும் துராபிமானிகளான தேவர்கள் அவனையடையும்படியைச் சொன்ன பாசுரத்தில் பேசியதாலே உண்டான மனவருத்தம் நீங்கும்படியாக, ஒரு பயனையும் கருதாதவராய், துராபிமானத்தின் நாற்றமும் அற்றவர்களாய், பரமபுருஷனுடைய அந்தந்த நிலைகளுக்குரிய வடிவையெடுத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்பவரான நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான திருவனந்தாழ்வான் பரமபுருஷனுக்கு அடிமைசெய்யும்படியை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— (சென்றால் குடையாம்) கைங்கர்யம் ஸ்வபுத்த்யதீநமன்று என்கிறது. "நான் குடையாய் நின்றேன்; நீ இங்கே வா" என்கையன்றிக்கே, அவன் உலாவப்புக்கால் குடை அபேக்ஷிதமானபோது குடையாகை. (இருந்தால் சிங்காசனமாம்) இருக்கை திருவுள்ளமானபோது த்ிவ்ய ஸிம்ஹாஸநமாம். நிற்கை திருவுள்ளமானபோது மரவடியாம். கண்வளர அபேக்ஷிதமானபோது கடலிலே எல்லாக்

உரை:— பெரியபிராட்டியாரோடே நித்யஸம்யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு அவனும் அவளுங்கூடக் கலந்து துகைத்துப் பரிமாறுகைக்கு யோக்யமான படுக்கையுடைய திருவனந்தாழ்வான், உகப்புக்குப் போக்கு விடாக அவன் உலாவியருளப்புக்கால் மழை வெயில்

வ்யா:— (திருமாற்கு) பெரியபிராட்டியாருடனே எப்போதும் சேர்ந்தேயிருக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கு. "தயா ஸஹாஸீநமநந்தபோகிநி" [ஸ்தோத்ர 39] [திருவனந்தாழ்வான் மேலே, பெரிய பிராட்டியாரோடே எழுந்தருளியிருப்பவனை] என்றார் ஆளவந்தார். (அரவு) திருவனந்தாழ்வான், பரமபுருஷன் பிராட்டியோடு தனியேயிருக்கும்போதும் ஒரு சேதனன் என்று கூச வேண்டாமல், அவனும் அவளுங்கூட இஷ்டப்படித் துகைத்து விளையாடலாம்படியான படுக்கை போலேயிருக்கிறபடி. ராஜாக்களின் அந்தப்புரங்களிலே கூனர், குறளர், அலிகள் முதலானவர் வேலைக்காரர்களாயிருப்பதுபோலே இவனும் இருக்கிறபடி. (ஆகவு) கட்டிப்பொன் பலவிதமான ஆபரணங்களாக்கவல்லதாயிருப்பதுபோலே இவ்வடிவையும், குடை, சிங்காசனம், மரவடி, புணை, மணிவிளக்கு, பூம்பட்டு, அணை முதலான பல கைங்கர்யோபகரணங்களாக ஆக்கிக்கொள்ளலாம்படியிருக்கிறது. (சென்றால் குடையாம்) தன் உகப்புக்குப் போக்குவிடாக ஸர்வேச்வரன் உலாவியருளப்புக்கால் மழை வெயில் படாதபடி குடையாக ஆவான் திருவனந்தாழ்வான். கிருஷ்ணாவதாரத்திலே குழந்தையாகிற கண்ணனை வஸுதேவர் தூக்கிச் செல்லும்போது இவன் குடையாகப் பின்தொடர்ந்ததைக் கண்டுகொள்வது. 'வர்ஷாதபவாரணத்ருதிர:' [ஸ்தோத்ர 40] [மழையிலிருந்தும், வெய்யிலிலிருந்தும் காக்கும் குடை முதலான சரீரங்களாலே] என்றார் ஆளவந்தார்.

காலத்திலும் படுக்கையாம். (மணி விளக்காம்) ஒரு விளக்காலே ஒரு பதார்த்தத்தைக் காணவேணும் என்றபோது மங்களதீபமாயிருக்கும். (பூம்பட்டாம்) திருப்பரியட்டம் அபேக்ஷிதமானபோது அழகிய பட்டாம். (புல்குமணையாம்) தழுவணை அபேக்ஷிதமானபோது தழுவணையாம். (திருமாற்கு) ஶ்ரிய:பதிக்கு. (அரவு) கட்டிப்பொன்போலே எல்லா வடிவையும் ஆக்கிக்கொள்ளலாம்படி இருக்கிறபடி.

(சென்றால்) "குடையானேன், செல்" என்று ஶேஷியை நியமியாதே. (இருந்தால்) அபேக்ஷை உள்ளபோது. (நின்றால்) நின்றபின்பு. (புணை) தெப்பம். (மணிவிளக்கு)

படாதபடி குடையாம். தன் இச்சையாலே எழுந்தருளியிருந்தால் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனமாம், ஸ்வேச்சையாலே எழுந்தருளிநின்றால் திருவடி நிலைகளாம். பரப்பையுடைத்தான கடலிலே கண்வளர்ந்தருளும்போதைக்கு ஸர்வகாலத்திலும் திருப்பள்ளி மெத்தையாம். ஏதேனுமொன்றை விளக்கிட்டுக்காண அபேக்ஷிதமானபோது மங்களதீபமாம்.

(சென்றால்) "நான் குடையாய் நின்றேன்; நீ உலாவுவாயாக" என்று கூறுவதில்லை. அவன் உலாவினால் குடை வேண்டிய போது தான் குடையாயிருந்தான். ஶேஷிக்குத் தக்க அடிமைசெய்பவன் என்று கருத்து. இதனாலன்றோ 'ஶேஷன்' எனப்படுகிறான். *(இருந்தால் சிங்காசனமாம்)* ஸர்வேஶ்வரன் தானே விரும்பி எழுந்தருளியிருக்க நினைத்தபோது அழகிய ஸிம்ஹாஸனமாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொள்வன். *(நின்றால் மரவடியாம்)* அவன் தான் விரும்பி எழுந்தருளிநின்றால் இவன் திருப்பாதுகைகளாவான். *(நீள் கடலுள் என்றும் புணையாம்)* பெரும் பரப்பையுடைய தான திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளும்போது இவன் எல்லாக் காலத்திலும் திருப்பள்ளிமெத்தையாயிருப்பான். *(மணிவிளக்காம்)* ஏதேனும் ஒரு பொருளை விளக்கிட்டுக் காணவேண்டியிருக்கும்போதும், மங்களகாலங்களிலே மங்களதீபம் வேண்டியிருக்கும்போதும் சோதிமயமான இரத்தினங்களைத் தலையிலே தாங்கிநிற்கும் இவன் மங்களதீபமாகவும்

மங்க₃ளதீ₃பம். (பூம்பட்டு) பும்ஸ்த்வாவஹமான பரியட்டம். (புல்கும் அணை) பிராட்டிமார் ஊடினால் வ்யஸநம் மறப்பிக்க வற்றாகை. ஊடலுக்கு ஹேதுவாகவுமாம். (திருமாற்கு) இளையபெருமாளுக்கு அந்தரங்க₃ஸேவை. (அரவு) தான் ஒரு சேதநனென்று கூசவேண்டாதபடி தன்னை அமைத்தபடி. ராஜநிவேஸநங்களில் கூனர் குறளரைப்போலே. 53.

54. அரவ மடல்வேழ மான்குருந்தம் புள்வாய்
குரவை குடமுலைமற் குன்றம்—கரவின்றி
விட்டிறுத்து மேய்த்தொசித்துக் கீண்டுகோத் தாடிஉண்
டட்டெடுத்த செங்க ணவன்.

பதவுரை:—செம் கண் அவன்—செந்தாமரைக் கண்ணனாகிய எம்பெருமான், கரவு இன்றி—மறைவில்லாமல், அரவம் விட்டு—காளியநாகத்தை விரட்டிவிட்டும், அடல் வேழம் இறுத்து—சண்டை செய்ய வந்த குவலயாபீட₃மென்ற யானையின் கொம்பை முறித்தும், ஆன் மேய்த்து—பசுக்களை மேய்த்தும், குருந்தம் ஒசித்து—(அஸுராவேஸமுடைய) குருந்தமரத்தை ஒடித்தும், புள் வாய் கீண்டு—

சாத்தியருளத் திருப்பரியட்டம் அபேக்ஷிதமான ஸமயத்தில், பும்ஸ்த்வாவஹமான அழகிய திருப்பரியட்டமாம். சாய்ந்தருளினபோதைக்குப் பிராட்டிமார் 'சீறுபாறு' என்னும்படி தழுவணையாம். 53.

ஆவான். (பூம்பட்டாம்) ஸர்வேஸ்வரன் சாத்திக்கொள்ளத் திருப்பீதாம்ப₃ரம் வேண்டியிருக்கும்போது இவன்தானே பரமபுருஷனெனக் காட்டித்தரும் திருப்பீதாம்ப₃ரமாவான். (புல்கும் அணையாம்) சாய்ந்தருளும்போது, பிராட்டிமாரும் பொருமை கொள்ளும்படி பரமபுருஷன் தழுவிக்கொள்ளும் அணையாக ஆவான் திருவனந்தாழ்வான். பிராட்டிமாரோடு ஊடல் நடைபெறும்போது அத்துன்பம் தீரத்தழுவிக்கொள்ளும் அணையாயிருப்பான் என்றுமாம். "நிவாஸஸய்யா" [ஸ்தோ-ர 40] என்னும் ஸ்லோகத்திலே ஆளவந்தார் இப்பாசுரத்தை மொழிபெயர்த்தருளினர். 53

கொக்குருவங்கொண்டு வந்த அஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்தும், **குரவை கோத்து** — (ஆய்ச்சிகளுடன்) ராஸக்ரீடை செய்தும், **குடம் ஆடி** — குடக்கூத்து ஆடியும், **முலை உண்டு** — (பூதனையின்) முலைப்பாலை (உயிருடன்) உறிஞ்சியும், **மல் அட்டு** — (சாணூரமுஷ்டிகர்களென்னும்) மல்லர்களைக் கொன்றும், **குன்றம் எடுத்த** — கோவர்த்தன கிரியை எடுத்தும் (செய்த செயல்களிருந்தபடியென்!)

அவ:— ஐம்பத்துநாலாம் பாட்டு. (அரவம்) ஆச்ரிதர்க்குச் சில விரோதம் வந்து போக்கவேண்டில் படுக்கையும் பொருந்தாமல் வந்து நிற்குமென்கிறது. இப்பாட்டு நிரனிறை.

வ்யா:— (அரவம் இத்யாதி) காளியனைவிட்டு, குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறித்து, ஆனை மேய்த்து, குருந்தை மோசித்து, புள்வாய் கீண்டு பகாஸுரனைக் கொன்று,

---

அவதாரிகை:— இப்படி தன் கிலேசக்கீடாக அடிமை செய்யும் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைவிட்டு, இங்கே வந்து அவதரித்துக் களைபிடுங்கித் தன் விபூதியை நோக்கும்படியை அநுபவிக்கிறார்.

உரை:— புண்டரீகாக்ஷனான அந்த ஸர்வேச்வரன், மறைக்கையின்றிக்கே ஸர்வலோகப்ரஸித்தமாம்படி காளியனாகிற ஸர்ப்பத்தை விட்டடித்து, யுத்தோந்முகமான குவ

---

54. *அவதாரிகை:*— இப்படி தான் விரும்பியபடியெல்லாம் அடிமைசெய்யும் திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையைவிட்டு இங்கே வந்து கண்ணனாய் அவதரித்துத் தன் விபூதிக்குக் களையாயிருக்கும் அஸுரராக்ஷஸர்களை அழித்துத் தன் லீலா விபூதியை ரக்ஷிக்கும்படியை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா:— *(செங்கண் அவன்)* அடியார்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தைக் கோட்சொல்லித்தரும் தாமரைக்கண்ணனான அந்த ஸர்வேச்வரன். *(கரவின்றி)* மறைவில்லாமல் எல்லாவுலகும் அறியும்படி செய்தசெயல்களை அநுபவிக்கிறார். முதலிரண்டடி

குரவை கோத்து, குடமாடி, பேய்முலை உண்டு, மல்லரை அட்டு, குன்றமெடுத்த ஸர்வேச்வரன். எடுத்த இச்

லயாபீடத்தை முறித்து விழவிட்டு, பசுக்களைக் குறைவற மேய்த்து, குருந்தத்தை இறுங்கிப் பொகட்டு, பூதனையுடைய வாயைக்கிழித்து, இடைப்பெண்களோடே திருக் குரவைகோத்து, ஐச்வர்யச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடமெடுத்தாடி, நலிய வந்த பூதனை முலையை ப்ராண ஸஹிதமாக உண்டு, கம்ஸன் ஏவிற்றுச் செய்வானென்று எதிர்ந்து வந்த மல்லரை முடித்து, வர்ஷாபத்தைப் பரி ஹரிக்கைக்காக கோவர்த்தநபர்வதத்தை எடுத்தது முத லான இச்செயல்களானவை இருந்தபடியென்! என்று

களிலுள்ள ‘அரவம்’ முதலான பத்துப்பதங்களையும் கடை யிரண்டடிகளிலுள்ள ‘விட்டு’ முதலான பத்துப்பதங்களோடு முறையே சேர்த்துப் பொருள்கொள்ளவேணும். இதை ‘நிரனிறையணி’ என்பர். (*அரவம் விட்டு*) காளியனுடைய பாம்பை, அவன் மனைவியர் சரணம் புகுகையாலே உயிரை வாங்காமல் பொய்கையிலிருந்து விரட்டிவிட்டு. (*அடல் வேழம் இறுத்து*) தன்னைக் கொல்லவந்த குவலயாபீடயானையைக் கொப்பைமுறித்து அழித்து. (*ஆன் மேய்த்து*) தன் மேன்மை பாராமல் இடையனாய் அவதரித்தபோது பசுக்களை ஒரு குறையுமில்லாமல் மேய்த்து. (*குருந்தம் ஒசித்து*) அஸுராவேச முடைய குருந்தமரத்தை ஒடித்து. (*புள்வாய் கீண்டு*) கொக் குருவங்கொண்டுவந்த பகாஸுரனுடைய வாயைக்கிழித்து. (*குரவை கோத்து*) ஆய்ச்சிகளுடன் ரஸக்ரீடை எனப்படும் குரவைக்கூத்து ஆடி. (*குடம் ஆடி*) நாற்சந்தியிலே அனைவரும் காணும்படி ஸர்வாதிபனாயிருக்கையால் உண்டான மதிப்புக்குப் போக்குவிடாகக் குடமெடுத்து ஆடி. (*முலை உண்டு*) கொல்ல வந்த பேயான பூதனையின் முலைப்பாலை உயிரோடு உண்டு. (*மல் அட்டு*) கம்ஸன் ஏவினபடியே தன்னைக் கொல்லவந்த சாணூர முஷ்டிகர்களென்னும் மல்லர்களை அழித்து. (*குன்றம் எடுத்த*) இந்திரன் கல்மழை பொழிந்தபோது ஆயர்களையும் பசுக்களையும் காக்க கோவர்த்தனமலையை எடுத்து ஆக

செயல்கள் எம்பெருமான் மோக்ஷவிஷயத்தில் குறைந்து பரிமாறும்படி அவன் ஸ்வரூபம்.

"செங்கணவன் - விட்டிறுத்து மேய்த்தொசித்துக் கீண்டு கோத்தாடி உண்டு அட்டு எடுத்தவை —அரவமித்யாதி." 54.

55. அவன்தம ரெவ்வினைய ராகிலும் எங்கோ
னவன்தமரே யென்றொழிவ தல்லால்—நமன்தமரா
லாராயப் பட்டறியார் கண்டீர் அரவணைமேல்
பேராயர்க் காட்பட்டார் பேர்.

பதவுரை:— **அவன் தமர்** —அந்தப் பரமபுருஷனுடைய பக்தர்கள், **எவ்வினையர் ஆகிலும்** —எப்படிப்பட்ட கர்மத்தை உடையராயிருந்தபோதிலும், **'எம் கோன் அவன் தமரே' என்று** —'எமக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தர்களல்லவா' என்று புகழ்ந்து, **ஒழிவதல்லால்** —நீங்கிப்போவதைத் தவிர, **அரவணை மேல் பேர் ஆயர்க்கு ஆட்பட்டார் பேர்** —திருவநந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின் மேல் இருந்து (அடியவர்களை அளிப்பதற்காக) ஆயனாய் வந்து அவதரித்த எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்பவர்களுடைய பெயரை தரித்தவர்களும், **நமன் தமரால்** —யமனுடைய தூதரால், **ஆராயப்பட்டு அறியார் கண்டீர்** — தேடப்பட்டறியார்களன்றோ.

வித்தராய் அநுபவிக்கிறார். இது நிரனிறையென்று தமிழர் சொல்லும் லக்ஷணம். 54.

இப்படிச்செய்த செயல்கள் என்ன ஆச்சர்யமானவை என்று அநுபவிக்கிறார். எடுத்த — எடுத்தன. "செங்கண் அவன் விட்டிறுத்து மேய்த்தொசித்துக் கீண்டு கோத்து ஆடி உண்டு அட்டு எடுத்தவை - அரவம் முதலானவை" என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்வது. இவ்வுலகிலுள்ளாரையும் திருவனந்தாழ்வானைப்போலே அடிமைகொள்வதற்காக அவன் கண்ணனாய் அவதரித்து இப்படியெல்லாம் தாழநின்று பரிமாறினான் என்று கருத்து. 54.

அவ:— ஐம்பத்தைந்தாம் பாட்டு. (அவன் தமர்) இப்படி அவன் ஆஶ்ரிதவிரோதி, நிரஸன ஸ்வரூபனான பின்பு அவனுடைய தமரை யமப,டன் ஆராய்வது எங்ஙனே? என்கிறார்.

அவதாரிகை:—அவன் இப்படி ஆஶ்ரிதரைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டு நோக்கி தத்,விரோதி,களையும் போக்கும் ஸ்வப,ாவனாயிருக்க, ஆர்தான் இவர்களைக் கண்கொண்டு சிவக்கப்பார்க்கவல்லார்? என்கிறார்.

55. அவதாரிகை:—அவன் இப்படிக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக்கொண்டு தன் அடியார்களை நோக்கி, அவர்களுடைய விரோதி,களையும் நீக்கியருளுகையில் எவர்தான் இவர்களைக் கண்சிவக்க நோக்கமுடியும்? என்கிறார்.

ஸ்வபுருஷமபி,வீக்ஷ்ய பாஶஹஸ்தம்
வத,தி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே।
பரிஹர மது,ஸூத,நப்ரபந்நாந்
ப்ரபு,ரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்॥
[வி.பு 3.7-14]

[பாஶத்தைக் கையில்கொண்ட தன்னுடைய கிங்கரனைக் கண்ணாலேநோக்கி, அவனுடைய காதிலுள் யமன் (பின்வருமாறு) சொல்லுகிறான்:—"மது,ஸூத,னனை சரணமடைந்தவர்களை அணுகாதே; நான் மற்ற மனிதர்களுக்கே ப்ரபு,; வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரபு,வல்ல".]

"அஹமமரவரார்ச்சிதேந தா,த்ரா
ஸம இதி லோகஹிதாஹிதே நியுக்த:।
ஹரிகு,ருவஶகோ,ऽஸ்மி ந ஸ்வதந்த்ர:
ப்ரப,வதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு:॥"
[வி.பு. 3.7-15]

[தே,வர்களுள் சிறந்தவர்களாலும் பூஜிக்கப்படும் ஸர்வேஶ்வரனால் '(எல்லாரிடமும்) ஸமமாயிருப்பவன்' என்றும் காரணத்தினால் உலகத்திற்கு ஹிதத்தைக் கொடுப்பதிலும், அஹிதத்தைப் போக்குவதிலும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்; (நான்) ஸ்வதந்த்ரனல்லேன்; விஷ்ணு என்னையும் நியமிப்பதில் ஶக்தியுள்ளவன்.]

வ்யா:— (அவனித்யாதி₃) அவனுக்கு அநுகூலமான வர்கள் எத்தொழிலாராகிலென்? விஹிதத்தைச் செய்யி லென்? நிஷித்₃த₄த்தைச் செய்யிலென்? (எங்கோனித்யாதி₃) 55. ''ப்ரப₄வதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு:'' (ப்ரப₄வதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு:) என்னும்படியே. (நமன்தமரித்யாதி₃)

உரை:— அந்த ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அநுகூலராய்ப் போரும் ஆஶ்ரிதரானவர்கள், அக்ருத்யகரணக்ருத்யாகரண ரூபமான எந்தத் தொழிலையுடையராணுர்களாகிலும், 'எங்க ளுக்கு ஸ்வாமியான அந்த ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்த

''கமலநயந! வாஸுதே₃வ! விஷ்ணோ!
த₄ரணித₄ராச்யுத! ஶங்க₂சக்ரபாணே!।
ப₄வ ஶரணமிதீரயந்தி யே வை
த்யஜ ப₄ட! தூ₃ரதரேண தாநபாபாந்॥'' [வி-பு 3.7.33]

[தூத! ''செந்தாமரைக்கண்ணு! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! பூ₄மியை த₄ரிப்பவனே! அடியாரை நழுவவிடா அச்சுதனே! ஶங்க₂சக்கரங்களைத் திருக்கையில் த₄ரித்தவனே! (எனக்கு) நீயே க₃தியாகவேணும்' என்று எவர்கள் சொல்லுகிருர்களோ, பாபமற்றவர்களான அவர்களை வெகுதூரத்தில் விட்டுப்போ.] என்னும் ஶ்லோகங்களின் ஸாரார்த்த₂மிது.

வ்யா:— (*அவன் தமர் எவ்வினையராகிலும்*) ஸர்வேஶ்வர னுடைய ப₄க்தர்கள் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தாலும் சரி; செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாமற்போனாலும் சரி; புண்ணி யத்தைச் செய்தாலும் சரி; பாபத்தைச் செய்தாலும் சரி. (*எங்கோன் அவன் தமரே என்று ஒழிவதல்லால்*) 'எம்முடைய ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனை அண்டிய மஹான்களன்றே' என்று கொண்டாடி விலகிச்செல்வதல்லாமல், (*எங்கோனவன்...*) ராஜமஹிஷியின் குற்றத்தை ராஜஸேவகன் ஆராயலாமோ? என்கை. (*நமன் தமரால் ஆராயப்பட்டறியார் கண்மர்*) நம னுலேயே ஆராயப்படமாட்டாதபோது, அவன் தமராலே ஆராயப்படமுடியுமோ? (நமன்) நாட்டார் செய்யும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்வதற்கென்றே அவனால் நியமிக்கப்பட்டவன்.

நமன் தமரால் ஆராயப்படாதொழிகிறார். (அரவணைமேல் பேராயர்க்காட்பட்டார் பேர்) இவர்கள் தாங்களோ? என்னில்; அன்று; ஒரு பாகவதனுடைய பேரை ஒரு அபாகவதன் தரித்தால் அவனுடைய பேரும் யமஸதஸ்ஸிலே வாசிக்கப் பெறாது என்கிறது. பேர் ஆராயில், குவலயாபீடம் தொடக்கமானவை பட்டது படுமத்தனை. 56. "मधुसूदनप्रपन्नान्" (மதுஸூதநப்ரபந்நாந்).

(எங்கோனவன் தமரே) என் நாயகனானவன் அடியார். (எவ்வினையாராகிலென் என்றொழிவதல்லால்) அவர் புண்ணியம் பண்ணிலென்? பாபம் பண்ணிலென்? அத்துறை நாம் ஆராயும் துறை அல்லவென்று கைவிடுமதொழிய.

மஹாபுருஷர்களிறே' என்று அவர்களைக் கொண்டாடித் தங்களைக்கொண்டு கடக்கப் போயித்தனையொழிய, திருவரவணையிலே வர்த்திக்கக்கடவனாய், இடைத்தனத்தில் தனக் கொத்தாரில்லை என்னும்படி அதில் ப்ரதானனான க்ருஷ்ண

(தமரால்) அவனுக்கு அந்தரங்க லேகக்காரர்களாலும் ஆராயப்படமாட்டார். (பேர் ஆராயப்பட்டறியார்) தங்களுடைய புண்ணியபாபங்கள் ஆராயப்படுவதில்லையென்பது மாத்திரமன்றாயே தங்களுடைய பெயருங்கூட நமன் தமரால் ஆராயப்பெற்றறியார்கள். இப்படிப்பட்ட பெருமையுடையவர்கள்தான் ஆர்? என்னில்: (*அரவணைமேல் பேராயற்கு ஆட்பட்டார்*) திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளி, வருந்துவார் கூக்குரல் கேட்டுப் படுக்கையில் பொருந்தப்பெறுமன், இடச்சையும் வலக்கையுமறியாத இடைத்தனத்தில் இவனையொத்தாரில்லை என்னும்படி இடையர்களில் பெரியவனான கண்ணனாக அவதரித்தவனுக்கு ஆட்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் (*அரவணைமேல்......— ஆட்பட்டார்*) படுக்கைப்பற்றில் ஆராயமுடியுமோ? (*அரவணைமேல் பேராயற்கு ஆட்பட்டார் பேர்*) 'அரவணைமேல் பேராயனுக்கு ஆட்பட்டவர்களுடைய பெயரை தரித்தவர்கள்' என்றும் கொள்ளலாம். ஒரு பாகவதனுடைய பேரை ஒரு அபாகவதன் தரித்தாலும், அவனுடைய பெயரையும் யமன் சபையில் வாசிக்கமாட்டார்கள் என்று கருத்து.

57. "ध्वज भट दूरतरेण तानपायात्" (த்₄வஜ ப₄ட தூ₃ரதரேண தாநபாயாந்). (அரவணை மேல் பேராயர்க்காட்பட்டார்) படுக்கை பாராட்டிலிறே ஆராய்வது. "நன்று செய்தா ரென்பர் போலும்" என்று பிராட்டிக்கும் அகப்பட நிலமல்லாத விடத்தே யமனோ ஆராயப்புகுகிறான்? அவனுடைய ஒரு பேரான ஸம்ஸாரி பேரும் திட்டி வாட்டான். 55.

56. பேரே வரப்பிதற்ற லல்லாலெம் பெம்மானை
 ஆரே யறிவா ரதுநிற்க—நேரே
 கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ண
 னடிக்கமலந் தன்னை யயன்.

பதவுரை:— **பேரே**—(எம்பெருமானுடைய) திருநாமத்தாலே, **வர**—அவன் வரும்படியாக, **பிதற்றல் அல்லால்**—முறையில்லாமல் சொல்லுவதைத் தவிர, **எம் பெம்மானை**—எம்பெருமானை, **ஆரே அறிவார்**—யார்தான் அறியமுடியும்? **அது நிற்க**—அது கிடக்கட்டும்; **கடி கமலத்து உள்**—வாஸனை நிறைந்த தாமரையினுள், **நேரே இருந்தும்**—(எம்பெருமானுக்கு) ஸமீபத்திலேயே இருந்தும், **அயன்**—அகாரவாச்யனை ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து பிறந்த பிரமன், **கண்ணன்**—அப்பிரானுடைய, **அடி கமலம் தன்னை**—திருவடித்தாமரைகளை, **காண்கிலான்**—அறியமாட்டான்.

னுக்கு அடிமை புக்கிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, தங்களை யன்றிக்கே தங்கள் பேருக்கூட்டார் கார்யம் ஆராய்கைக்கு அவனுடைய ஆளாயிருக்கிற யமனுக்கு அந்தரங்கபடராயிருக்கிறவர்களால் ஆராயப்பட்டறியார் கிடீர். 55.

இது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான ப்ரக்ரியை. (அரவணை மேல் பேராயற்கு) அவனே அவர்களுக்காகப் படுக்கையும் அடிக்கொதித்து நாட்டிற்பிறந்து படாதனபடும்போது இவர்கள் அவர்களை ஆராயமுடியுமோ? "தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அதுசெய்யார், செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் போலும்" [பெரியாழ்திரு 4-9-2] என்கிறபடியே பிராட்டியாலும் குற்றஞ் சொல்லமுடியாதவிடத்தில் யமனோ ஆராயப்போகிறான்? 55.

அவ:— ஐம்பத்தாறும் பாட்டு. (பேரே) பேராயர்க்கு ஆட்படுகையாவது.— அவன் விஷயீகரிக்கப்புக்கால் தன் செல்லாமை தோற்ற நிற்கையல்லது இவன் அவனைப் பரிச்சே₂தி₃த்து அறிகையாவதென்? என்கிறது.

வ்யா:— (பேரித்யாதி₃) பேராலே அவன் வரும்படி. (பிதற்றலல்லால்) திருநாமத்தைச் சொல்லலாமென்னுமாம். அன்றிக்கே, ஏதேனும் சொல்லப்புக்காலும் திருநாமம் வாயிலே வரும்படி பிதற்றலல்லால். இதுக்கிடாகச் சொல்

அவதாரிகை:— அவன் திருநாமங்களை அடைவுகெடச் சொல்லிப்போமத்தனையல்லது ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரபா₄வம் ஆர்க்கும் பரிச்சே₂தி₃க்க அரிதென்கிறார்.

உரை:— ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லினும் திருநாமம் வாயிலே வரும்படி அக்ரமமாகச் சொல்லிக்கூப்பிடுமித்தனை யல்லது, தன் படிகளை எனக்குத் தானே காட்டித்தந்த

---

56. அவதாரிகை:— அறிவுடைமைக்குச் சேர அவனுடைய திருநாமங்களை முறைதப்பிச் சொல்லாமேயொழிய ஸர்வேஶ்வரனுடைய பெருமையை ஒருவரால் அளவிட முடியுமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (பேரே வர) ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் எம்பெருமானுடைய திருநாமம் வாயிலே வரும்படி. "ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் வா ஸ்தோப₄ம் ஹேளநமேவ வா வைகுண்ட₂நாம க்₃ரஹணம் அஶேஷாக₄ஹரம் விது₃:" என்கிறபடியே ஒரு ஸங்கேதத்தின் பொருட்டோ, பரிஹாஸத்திற்காகவோ, பொருளற்றதாகவோ, அவமதிப்பதற்காகவோ, ப₄க₃வந்நாமங்களைச் சொல்லுவதும் ஸமஸ்தபாபங்களையும் போக்கும் என்றதன்றோ. (வர-பேரே பிதற்றலல்லால்) அவன் தானே வரும்படி திருநாமங்களை முறைகெடச் சொல்லுவதல்லாமல் என்றும் கொள்ளலாம். (பிதற்றலல்லால்) "அத்யந்த ப₄க்தியுக்தஸ்ய ந ஶாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:" அதிகமான அன்புடையார்க்கு சாஸ்திரமும் முறையும் பார்க்க]

ஹுகை என்றுமாம். (எம்பெருமான் இத்யாதி3) என்னுடைய ஸ்வாமியை ஆரே அறிவார். அவ்விடையாட்டம் நிற்க, (பேர் இத்யாதி3) அறிவார் கிடக்கிடீர். அறியாதாரைக் கேட்கலாகாதோ? ஸர்வேச்வரனுடைய பரிமளத்தையுடைத்தான திருநாபீ4கமலத்திலே அவ்யவதா4நேந பிறந்து அவன் தன்னாலே ஓதுவிக்கப்பட்டு அங்கே இருக்கிற ப்3ரஹ்மா, ஸர்வேச்வரனைக் காண்கிறிலன். அறிகிறிலன்.

என் ஸ்வாமியானவனை ஆர்தான் அறியவல்லார்? அவ்விடையாட்டம் கிடக்கிடீர்! பரிமள ப்ரசுரமான திருநாபீ4கமலத்திலே அவ்யவதா4நேந பிறந்து அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணாநின்றச் செய்தேயும், அவன் பக்கலில் ஓதி இவ்வரு

மாட்டார்கள்] என்கிற ரீதியிலே முறைகெடப் பேசலாமே பொழிய. (எம்பெருமானை ஆரே அறிவார்) எனக்குத் தன் தன்மைகளைத் தானே காட்டித்தந்த என் ஸ்வாமியை யார்தான் அளவிட்டு அறியமுடியும்?

(அது நிற்க) யார் அறியமுடியும் என்னும் ஆராய்ச்சி ஒருபுறமிருக்கட்டும். அறியாதார் யாரென்பதைக் கேட்கலாகாதோ? (கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும்) மணம்மிக்க உந்தித்தாமரையிலேயே பிறந்து அங்கேயேயிருந்தவைத்தும். (பேரே இருந்தும்) ஓரிடைவெளியின்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுடைய உந்தித்தாமரையிலேயே இருந்தவைத்தும். (யோ ப்3ரஹ்மாணம் வித3த4ாதிபூர்வம் யோ வை வேத3ாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை" [எவன் பிரமனை முன் படைக்கிறானோ எவன் வேதங்களை அவனுக்கு ஓதுவிக்கிறானோ........................] என்கிறபடியே அவனிடமே பிறந்து, அவனாலேயே வேத3ம் ஓதுவிக்கப்பட்டவனாயிருந்தும். (அயன்) அகாரவாச்யனான ஸர்வேச்வரனிடமிருந்து உண்டானவனாகையாலே பிரமன் 'அஜன்' எனப்படுகிறான். "ஆத்ஜாயதே இதி அஜ:" என்று வ்யுத்பத்தி. அன்றிக்கே, "ந ஜாயதே இத்யஜ:" என்றே கொண்டு, உலகிலுள்ளாரைப்போலே ஸ்த்ரீபுருஷஸம்யோக3த்தாலே பிறவாதவனாகையாலே 'அஜன்' என்பதாகவுமாம். தமிழில் அயன் என்று திரிந்தது. (காண்கிலான் கண்ணன் அடிக்கமலந்தன்னை

நம்மால் அறியவொண்ணுமோ? என்னில், (பேரேவரப் பிதற்றல்) **கன்று நின்றவிடத்தே தாய் வருமாப்போலே வாஸிதமாக என்றுமாம்.** (எம்பெருமானை) **நமக்கு நேரே காட்டினபடி.** (உள்ளிருந்தும் காண்கிலான்) **கடற்கரையிலே குடில் கட்டிக்கொண்டிருக்குங்காட்டில் கடலைப் பரிச்சே,தி,க்க வொண்ணுமோ ? அபரிச்சே,த்,யமென்று அறியில் அறியலாம். பெரியகிழாயார்; 58. "ब्रह्मविदां वरः" (ப்,ரஹ்ம விதா,ம் வர:).** **56.**

குள்ளார்க்கும் அறிவு கொடுக்கும்படி அறிவில் சிறந்த சதுர்முகனானவன் ஸர்வஸர்வாதாகனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடித்தாமரைகளை இவ்வளவென்று அளவிட்டு தர்ஶிக்கைக்கு ஶக்தனல்லன். பேரே வரப்பிதற்றுகையாவது - அவன் தானே வரும்படி திருநாமங்களை அக்ரமமாகச் சொல்லுமத்தனை போக்கி என்றுமாம். 56.

அயன்) இப்படி லோகவிலக்ஷணமாக அவனிடம் பிறந்து, அவனிடமே ஓதி உலகிலுள்ளார் அனைவர்க்கும் அறிவளிக்கலாம்படி மிகச்சிறந்த அறிவாளியான பிரமன் ஸர்வவ்யாபியாய் ஸர்வநிர்வாஹகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடித்தாமரைகளை இவ்வளவென்று அளவிட்டு அறியவல்லனல்லன். **கண்** - இடம். **கண்ணன்** - இடமுடையவன். ஸர்வவ்யாபியாய், ஸர்வநிர்வாஹகனுமிருப்பவன். இப்படி ஸர்வலோகஸ்ரஷ்டாவான நான்முகனே அவனை அறியவல்லனல்லனாகில், வேறு எவர் தான் அவனை அளவிட்டு அறியமுடியும் ? என்று கருத்து. *(உள்ளிருந்தும் காண்கிலான்)* 'கடற்கரையில் குடில்கட்டிக் கொண்டிருக்குங்காட்டில், கடலைப் பரிச்சே,தி,க்க (அளவிட) வொண்ணுமோ ? அபரிச்சே,த்,யம் (அளவிடவொண்ணாதது) என்று அறியில் அறியலாம். *(அயன்)* *"ப்,ரஹ்மா ப்,ரஹ்ம விதா,ம் வர:"* [ரா-யு 120-3] [ப்,ரஹ்மஜ்ஞானிகளுள் தலை சிறந்தவனான பிரமன்] என்று சொல்லப்பட்டவன் பாடு இப்படியானால் மற்றுள்ளாரைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ ? 50.

57. அயனின்ற வல்வினையை யஞ்சினே னஞ்சி
உயநின் திருவடியே சேர்வான் — நயநின்ற
நன்மாலை கொண்டு நமோநாரணா வென்னும்
சொன்மாலை கற்றேன் தொழுது.

பதவுரை:— **அயல் நின்ற** — அருகில் நின்ற, **வல் வினையை** — மிகுந்த வலிமையுள்ள பாபங்களைக்கண்டு, **அஞ்சினேன்** — பயந்தேன்; **அஞ்சி** — (இம்மாதிரி) பயந்து, **உய** — (பாபங்கள் நீங்கப்பெற்று) உய்ந்துபோவதற்காக, **நின்** — உன்னுடைய, **திருவடியே சேர்வான்** — திருவடிகளை அடையும்பொருட்டு, **நயம் நின்ற** — சாஸ்திரரூபமாய் இருக்கிற, **நல் மாலை கொண்டு** — அழகியதான மாலையைக் கொண்டு **தொழுது** — வணங்கி, **நமோ நாரணா என்னும்** — அஷ்டாக்ஷரமந்திரமாகிய, **சொல்மாலை** — சொல்லான மாலையை **கற்றேன்** — அப்யஸித்தேன்.

அவ:— ஐம்பத்தேழாம் பாட்டு. (அயல் நின்ற) நீர் பகவத் விஷயத்தில் செய்வதென்? என்னில்; ஸம்ஸாரம் பயஸ்தானமென்னுமிடமும் உஜ்ஜீவிப்பார் அவனைப்பற்றி யென்னுமிடமும் அறிந்தேன் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—ப்ரஹ்மாவுக்கு அறியவொண்ணாத விஷயத்தை நீர் அறிந்தபடி எங்ஙனே? என்ன; திருநாமம் ஆஶ்ரயித்து அவன் தானே தன்னைக் கொண்டுவந்து காட்டக்கண்டேன் என்கிறார்.

---

57. *அவதாரிகை:—* பிரமனுக்கும் அறியவொண்ணாத விஷயத்தை நீர் எப்படி அறிந்தீர்? என்ன; திருமந்திரத்தைப் பற்றி நின்று, அத்தாலே அவன் தானே தன்னைக் கொண்டு வந்து காட்டக்கண்டேன் என்கிறார்.

வ்யா:—(அயல் நின்ற) அருகிலே நின்ற. என்னருகு விட்டுப்பெயராமல் இடைவிடாமல் தன்புறத்திரிகிற. நானிட்ட அடியிலே அடியிட்டு என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகிற. பகவத்ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதும் பாபஸம்பந்தம் விட்டது.

வ்யா:— (அயம் இத்யாதி) **நானிட்ட வடியிலேயிட்டு வாராநின்ற மஹாபாபங்களை அஞ்சினேன்.** (அஞ்சி உய) **அவற்றை** அஞ்சி **உஜ்ஜீவிக்கைக்காக.** (நின் திருவடியே சேர்வான் நயம் நின்ற நன்மாலை கொண்டு) **நிர்வசநரூபமாக நின்ற நல்மாலைகொண்டு.** (நமோநாராயணவென்னும்

உரை:— அருகுவிட்டுப் போகாதே இடைவிடாமல் கவிந்த படியே நிற்கிற அதிப்ரபலமான பாபத்தைக் குறித்து முன்பு போலே இன்னமும் வந்து மேலிடில் செய்வதென்னென்று பயப்பட்டேன். இப்படி பயப்பட்டு, இந்தப் பாபஸம்பந்தம் அற்று உஜ்ஜீவிக்கைக்கு நிர்ப்பந்தமான உன் திருவடிகளிலே வந்து கிட்டுகைக்காக நயப்புடைத்தாய், அதிவிலக்ஷணமான மெய்ப்பதங்களாலே தொடுக்கப்பட்ட இப்ரபந்த ரூபமான மாலையைக்கொண்டு உன்னை ஆச்ரயித்து உனக்கு வாசகமாய், திருமந்த்ரமென்று ப்ரஸித்தமான சொல் தொடையை அப்யஸித்தேன்.

ஆயினும் 'இவன் அவ்வழியினின்று மீண்டு நம்வழியிக் வாரானோ' என்னும் சாபல்யத்தாலே அருகிலேயே நின்றது வல்வினை. "மாடே வரப்பெறுவராமென்றே வல்வினையார் காடானும் ஆதானும் கைக்கொள்ளார்" [பெரியதிருவ 59] என்றாற்போலே. *(வல்வினையை அஞ்சினேன்)* **இதன் ஸம்பந்தம் விட்டபோதிலும் இது முன்பு நலிந்தபடியை நினைத் தால், 'முன்புபோலே இன்னமும் வந்து அன்புறுத்தினால் என்செய்வது?' என்று அஞ்சும்படியாயிருக்கிறது.** *(அஞ்சி உய)* **இப்படி பயப்பட்டபின், இந்தப் பாபஸம்பந்தம் அடியோடு அற்று உஜ்ஜீவிப்பதற்காக.** *(நின் திருவடியே சேர்வான்)* **இப்படிப் பாபஸம்பந்தமற்று உஜ்ஜீவிக்கக் காரணம் உன் திருவடியை அடைவது; அப்பயனைப் பெறுகைக்காக.** *(நயம் நின்ற நன்மாலை கொண்டு)* **நயம்-அன்பும் மகிழ்ச்சியும். அன்பும் மகிழ்ச்சியுமுடைய சொல்தொடைகளாலே தொடுக்கப்பட்ட மிகச்சிறந்த இந்நூலாகிற மாலையைக்கொண்டு.** *(நயம் நின்ற நன்மாலை)* **திருமந்திரார்த்தத்தை, நயிப்பிக்கையிலீடுபட்ட இந்நூல் என்றுமாம். அன்றிக்கே, 'நயம் நின்ற'**

சொன்மாலை கற்றேன் ; சொல்தொடை கற்றேன். (தொழுது) வணங்கி, சொன்மாலை கற்றேன். ஆற்றாமையாலே நானு கைக்கும் பேசினேன்.

(அயல்நின்ற) விஶ்லேஷத்தாலே வரும் வ்யஸநத்துக்கு அஞ்சி, *திருநாமம் சொல்லுந்தனையும் கடக்க, சாபலத் தாலே நின்ற. 57.

58. தொழுது மலர்கொண்டு தூபம் கையேந்தி
எழுது மெழுவாழி நெஞ்சே—பழுதின்றி
மந்திரங்கள் கற்பனவும் மாலடியே கைதொழுவான்
அந்தரமொன் றில்லை யடை.

பதவுரை:— நெஞ்சே — மனமே! வாழி — (உனக்கு) நன்மையுண்டாகட்டும்; மலர் கொண்டு — பூவைக் கையில் கொண்டு, தூபம் கை ஏந்தி —புகையைக் கையிலே தரித்

---

*அந்நிக்கே, திருமந்த்ரார்த்தத்தை நயிப்பிக்கையிலே தங்குமாலைக்கொண்டு நின்ற விலக்ஷண மந்த்ரரூபமான ஸ்தோத்ரத்தைக்கொண்டு என்னவுமாம். அயல்நின்ற என்றது திருநாமம் பிறந்தபின் பாபங்கள் தம்மைவிட்டுக் கடக்க நின்றபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அயல்நின்ற வல்வினையென்று திருநாமஞ் சொல்லாதபோது தமக்குள்ள வ்யஸநமாகவுமாம். 57.

என்றது திருமந்த்ரார்த்தத்தை நயிப்பிக்கையில் ஈடுபட்ட ஸாஸ்திரமாய், ஸாஸ்திர ரூபமாய் நிற்கும் விலக்ஷணமான மாலையைக்கொண்டு என்றுமாம். *(தொழுது)* இந்நால். அல்லது ஸாஸ்திரமாகிற மாலையைக்கொண்டு உன்னை ஆஶ்ரயித்து, *(நமோ நாரணா என்னும் சொன்மாலை கற்றேன்)* உன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை ஸங்கோச விஸ்தாரமறத் தெரிவிக்கும் திரு மந்திரமாகிற சொன்மாலையைக் கற்றேன். *(அயல்நின்ற வல் வினையை அஞ்சினேன்)* திருநாமஞ் சொல்லாமல் பகவானை விட்டுக் கடக்கநின்ற மஹாபாபத்தை நினைந்து வருந்தினேன் என்றும் கொள்ளலாம். 57.

துக்கொண்டு, **தொழுது**—வணங்கி, **எழுதும்**—உய்ந்து போவோம்; **எழு**—எழுந்திருப்பாயாக; **பழுதின்றி**—இடைவெளியின்றி, **மந்திரங்கள்**—பகவானைப் பற்றிய மந்திரங்களை, **கற்பனவும்**—கற்றுக்கொள்வதும், **மால் அடியே கை தொழுவான்**—எம்பிரானுடைய திருவடிகளைக் கையாலே வணங்குவதற்காகவே, (ஆகையால்) **அந்தரம் ஒன்று இல்லை**—காலதாமதம்செய்ய வேறு எதுவும் இல்லை; **அடை**—(அவனை) அணுகு.

வ்யா:— ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு. (தொழுது) **கையாலே தொழுது. புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு தொழுது. (**எழுதும்) **எழுவோம்; போவோம்.** (எழு) **போகு.** (வாழி நெஞ்சே) **நெஞ்சே! உனக்கு நன்மை உண்டாக.**

அவதாரிகை:—"ஆனபின்பு, நெஞ்சே! இவ்விஷயத்தை விட்டு நமக்கு ஒரு க்ஷணம் ஆறியிருக்க விரகில்லை; அவன் திருவடிகளை ஆச்ரயி" என்கிறார்.

உரை:— நெஞ்சே! செவ்விப்பூக்களை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு தூபத்தைக் கையிலே தரித்து, ஸ்வரூபாநுரூபமாக அவனைத் தொழுது உஜ்ஜீவிப்போம்; கடுக எழுந்திரு.

---

58. **அவதாரிகை:**— நெஞ்சே! இப்படியிருக்கும்போது, இவ்விஷயத்தைவிட்டு நமக்கு ஒருகணம் ஆறியிருக்கக் காரணமில்லை. அவன் திருவடிகளை அடைவாயாக என்கிறார்.

வ்யா:—*(நெஞ்சே!)* எனக்கு அநுகூலமாயிருக்கும் நெஞ்சே! *(மலர்கொண்டு)* அவனுடைய மென்மைக்குத்தக்க அன்றலர்ந்த மலர்களைக்கொண்டு. *(தூபம் கை ஏந்தி)* தூபத்தைக் கையிலே தரித்து. இது த்ரவ்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். *(தொழுது)* நம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கவாறு அவனைத்தொழுது. *(எழுதும்)* உய்வோமாக. *(எழு)* உறங்காதே விரைவில் எழுந்திருப்பாயாக *(வாழி)* சொன்னபடியே எழுந்திருக்கக்கண்டு, 'வாழி நெஞ்சே! உனக்கு இப்பெருமை நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்' என்று மங்களாசாஸனம் செய்கிறார்.

(பழுதின்றி இத்யாதி) விச்சேதமின்றிக்கே எல்லாத் திரு மந்த்ரங்கள் கற்கிறதும் கைதொழுகை. ஆனபின்பு, (அந்தரமொன்றில்லை யடை) ஒரு க்ஷணமாத்ரம் போகாதே அவன் திருவடிகளிலே அடை.

(எழுதும்) உஜ்ஜீவிப்போம். (எழு) ஒருப்படு. (வாழி) ஒருப்பட்டபடிக்கு மங்களாஶாஸநம். இது உனக்கு நித்யமாய் உண்டாக. (பழுதின்றி) குருகுலவாஸம் பண்ணிப் பழுத்து விழக்காண்கை. முதலிலே சொல் என்னில்; உத்

உலக்கு இந்த ஸம்ருத்தி, நித்யமாய்ச்செல்ல! கிடந்தானை கண்டேறுதே ஆசார்யனைப் பழுக்க ஸேவித்து, திருவஷ்டாக்ஷரம் முதலான மந்த்ரங்களைப் பழுதற நாம் அப்யஸிக்கிறவையும், ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே இடைவிடாமல் அஞ்ஜலி பந்தம் முதலான வ்ருத்திவிசேஷங்

(பழுதின்றி மந்திரங்கள் கற்பனவும்) பழக்கமில்லாதவன் கிடந்த ஆனையைக்கண்டவுடன் அதில் ஏறினால், அது தூக்கியெறிந்து மிதித்துவிடும். யானைப்பாகன் கைகொடுக்க அதில் ஏறினால் அது அடங்கி நின்று இடங்கொடுக்கும். அதுபோலே, "தென்னனை வடவானை" முதலானவிடங்களிலே யானையாக நிருபிக்கப்படும் பகவானும் நேரே பற்றினால் ஸ்வதந்திரனாகை யாலே இவன் பாபங்களைக்கண்டு உதறிவிடுவான். ஆசாரியனை முன்னிட்டுப் பற்றினால் ஏற்றுக்கொள்வன். ஆகையால் ஆசார்யனிடம் பகவன் மந்திரங்களைக் கற்கையே பழுதின்றிக் கற்கையாகிறது. *(பழுதின்றி மந்திரங்கள் கற்பனவும்)* ஆசார்ய னிடமும் கண்டவுடன் 'மந்திரத்தைச் சொல்' என்னுமல், அவனுக்கு ஶுஶ்ருஷைசெய்து, தானே பழுத்துவிழும் கனி போலே அவனாகவே மனமிரங்கி உபதேசிப்பதே பழுதின்றிக் கற்பதாகிறது. இப்படி ஆசார்யஶுஶ்ருஷை செய்து திரு மந்திரம் முதலான மந்திரங்களை நாம் பழுதில்லாமல் கற்பவை யும். *(மாலடியே கைதொழுவான்)* ஸர்வேஶ்வரன் திருவடி களிலே இடைவிடாமல் அஞ்ஜலிசெய்வது முதலான கைங்கரி

பத்திதோஷமாயிறே. (கற்பனவும்) கிடந்தானை கண்டேருதே சந்தையிட்டுக் கற்கை. 58.

59. அடைந்த வருவினையோ டல்லல்நோய் பாவம்
மிடைந்தவை மீண்டொழிய வேண்டில் – நுடங்கிடையை
முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய முன்னொருநாள்
தன்விலங்கை வைத்தான் சரண்.

பதவுரை:— **அடைந்த** — வந்தேறியான, **அரு வினையோடு** — கொடுமையான அர்த்தம் முதலியவைகளோடு, **அல்லல்** — மனோவியாதி, **நோய்** — சரீர வியாதி, **பாவம்** — துஷ்கர்மாநுஷ்டானம் **மிடைந்தவை** — (சரீரத்தின் ஹேதுவான) நெருங்கிய பாபங்கள் ஆகிய இவைகளை, **மீண்டு ஒழிய வேண்டில்** — திரும்பிப் போகும்படி செய்யவேண்டுமானால், **நுடங்கு இடையை** — துவளாநின்ற இடையையுடைய ஸீதாபிராட்டியை, **முன்** — முன்னொரு காலத்தில், **இலங்கை வைத்தான்** — இலங்கையிலே இருத்திய ராவணனுடைய, **முரண் அழிய** — பலம் நசிக்கும்படியாக, **முன் ஒரு நாள்** — முன்பு ராமனாக அவதரித்திருந்த காலத்தில், **தன் வில் அம் கை வைத்தான்** — தன்னுடைய தநுஸ்ஸை அழகிய கையிலே தரித்தவனே, **சரண்** — உபாயம் ஆவான்.

அவ:— **ஐம்பத்தொன்பதாம் பாட்டு.** (அடைந்த) **காலக்ஷேபம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.**

களைப் பண்ணுகைக்காக. ஆனபின்பு நமக்கு ஆறியிருக்கைக்கு அவகாசமும் ஏகதேசமுமில்லை சடுகச் சென்று கிட்டு. 58.

அவதாரிகை:— போகத்துக்கு வேணுமாகில் இத்தைச் செய்கிறோம். இதுக்கு இடைச்சுவரான விரோதியை இரு

யங்களைச் செய்வதற்காகத்தான். (அந்தரம் ஒன்றில்லை அடை) ஆகையால், நாம் காலதாமதம் செய்வதற்கு நேரமில்லை; விரைவிலே சென்று அவனை அடையப்பார். 59.

வ்யா:— (அடைந்தவருவினை) ஆத்மஸ்வரூபத்திலன்றியே அசித்ஸம்பந்தியாலே வந்தேறியான அஜ்ஞாநாதிகள். (அல்லல்) மாநஸவ்யாதி. (நோய்) ஶாரீரவ்யாதி. ஆதி, வ்யாதிகள் என்றபடி. (பாவம்) பரிக்ரஹித்த ஶரீரத்

துண்டமாக விடுகைக்கு ஸாதநம் ஏதென்ன; அதுக்கு வேணுமாகில், தஶரதாத்மஜனை ஶரணம்புகு என்கிறார்.

உரை:— ஜ்ஞாநசங்கோசாதி ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமென்றபடி அடியே பிடித்துப் பற்றிக்கிடக்கிற போக்கவரிதான ப்ராசீநபாபம், அதடியாக வருகிற மாநஸ

---

59 அவ:— "அநுபவத்துக்கு வேணுமாகில் சென்ற பாசுரத்தில் சொன்னபடியே செய்கிறேன்; இவ்வநுபவத்துக்குத் தடைசெய்யும் பாபம் முதலானவற்றை அழிக்க வழி என்ன?" என்று திருவுள்ளம் கேட்க 'அதற்கு ஸாதநம் சக்ரவர்த்தி திருமகனைச் சரணம் புகுவதேயாகும்' என்கிறார்.

வ்யா:— (அடைந்த அருவினை) பாபமானது சேதனனோடு கூடப் பிறந்ததன்று. அசேதனத்தோடு நெடுங்காலமாக நெருங்கிக்கிடந்தமையாலே இவனுக்கு வந்தேறியாயிருக்கிறது. வந்தேறியாயிருந்தபோதிலும், அநாதிகாலமாக இவன்மேலே ஏறிக்கிடக்கையாலே, இவனுடைய ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களான ஜ்ஞாநானந்தங்களைப்போலே, இவனுக்கு இதுவும் ஒரு நிரூபகம் என்று சொல்லலாம்படி வலிமையுடன் இவனைப் பற்றிக் கிடக்கிறது. (அருவினை) இதனாலேயே இவனால் அழிக்க அரிதானதாயிருக்கிறது. (அருவினை) அநாதிகாலமாக இவனால் ஸம்பாதிக்கப்பெற்றதாய், மலைமலையாயிருப்பதாய், புண்யபாபரூபமான கர்மங்களைக் குறிக்கிறது. (அல்லல்நோய்) அல்லல் என்று முன்னும் பின்னும் சொல்லப்படும் பாபங்கள் காரணமாக வரும் மனத்துன்பங்களையும், 'நோய்' என்று அவற்றாலேயே நேரும் ஶரீரத்துன்பங்களையும் சொல்லுகிறது. இவையே முறையே ஆதி, என்றும், வ்யாதி, என்றும் வடமொழியில் சொல்லப்பெறும். (பாவம்) 'அருவினை' என்று முன்செய்த வினைகளைக் குறித்தது. இங்கு இந்த ஶரீரங்கொண்டு

தாலே பண்ணின நிஷித்₃த₄ாநுஷ்டா₂நம். (மிடைந்தவை) ஶரீராரம்ப₄ஹேதுவான பாபங்களுமாக நெருங்கினவை. (மீண்டொழியவேண்டில்) 39."अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" (அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்னும்படி ஒரு ராஜகுலஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே மீளாதபடி போக

மான து₃:க்க₂ங்கள், ஶரீரமான வ்யாதி₄, வர்த்தமான ஶரீரங்கொண்டு பண்ணுகிற நிஷித்₃த₄ாசாரம் என்றும் போலே ப₃ஹுவித₄மாய்க்கொண்டு பரணிக்கடுவரித்தால்

செய்கிற புண்யபாபங்களைக் குறிக்கிறது. புண்ணியத்தோடு பாபத்தோடு வாசியற இவ்விரண்டும் ஸம்ஸாரத்தில் கட்டும் விலங்குகளாயிருக்கையாலே இரண்டும் இவனுக்கு அநிஷ்டமாகையாலே இரண்டையுமே 'பாவம்' என்கிறார். 'அருவினை' 'பாவம்' என்பவை இவன் செய்யும் நற்கருமங்களையும், தீய கருமங்களையும், அது காரணமாகப் பரமபுருஷனுக்கு இவன் பால் ஏற்படும் ப்ரீதிகோபங்களையும் குறிக்கின்றன. 'அருவினை' என்று அஜ்ஞானப் பூர்வமானவற்றையும், 'பாவம்' என்று அதற்குக் காரணமான கர்மங்களையும் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். (மிடைந்தவை) இவையெல்லாம் இச்சேதனன் தானே தன்னால் வெளியேறமுடியாதபடி சூழ்ந்துகொண்டவை. பட்டுப் பூச்சியைப்போன்ற சில பூச்சிகள் தம்மைச் சுற்றித் தாமே கூடுகட்டித் தம்மை மூடிக்கொண்டுவிடும். பிறகு அவற்றாலும் அக்கூட்டைவிட்டு வெளியேறமுடியாமல் அங்கேயே கிடந்து அழியும். அதுபோலவே இச்சேதனனும் தன்னையே அறியமுடியாதபடி தன்னைச் சுற்றிப் பாபங்களாகிற கூட்டைக் கட்டிக்கொண்டு வெளியேறமுடியாமல் தவிக்கிறான் என்று கருத்து. *(மீண்டு ஒழியவேண்டில்)* இத்தனைகாலமாக இவன் பயப்பட்டுவந்த பாவங்கள் இவனைக்கண்டு பயப்பட்டு 'கம்மெனாதே கைவிட்டோடி' [பெரியாழ்திரு 5-4-3] என்கிறபடியே ஓடவேண்டுமானால். தொடர்கிற பாம்பைத் திரும்பிப் போடச் செய்யவேண்டுமானால். (ஒழியவேண்டில்) வாஸனையோடே விட்டுப்போகவேண்டுமானால். *"மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி"* [ஸ்ரீகீதைசரமஶ்லோகம்]

வேண்டில். (துடங்கிடையை) பிரியத்தகாதவளை. (முன் னித்யாதி,) பண்டு லங்கையிலே வைத்தவனுடைய மிடுக் கொழிய. (தன் வில் அங்கை வைத்தான்) தன்னுடைய திருவில்லை அழகிய திருக்கையிலே வைத்தவன் உபாயம். இத்தால், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு போக்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மாவை "என்னது" என்றிருக்குமவன் பிராட்டியைப் பிரித்த ராவணனோடு ஒக்குமென்னுமிடமும். "இவ்வாத்மா அவனுடையது" என்று அநுஸந்தித்தவனுக்குப் பிராட்டியிருந்த மார்விலே அம்பேற்றுப் பரிஹரித்தாற்போலே பரிஹரிக்கு மென்னுமிடமும். அவனோடு கூடினவர் உபாயமென்கை

போலே ஆத்மாவைத் தெ... போதைப்படி நூடிக்கிடக்கிற இவை [illegible] விட்டுப்போகவேண்டில், க்ஷணகாலமும் விஸ்லேஷிக்கத்தகாதபடி சேர்ந்த இடையழகையுடைய பிராட்டியை முன்பொரு காலத்திலே லங்காபுரிக்கே கொண்டு போய்ச் சிறைவைத்த ராவணனுடைய மிடுக்கு அழியும்படிக் கீடாகப் பண்டொரு காலத்திலே தன்னுடைய ஸ்ரீசார்ங்கத்

[என்னையொருவனையே சரணமடை; எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்] என்ற ஸர்வசக்தியை சரணமடைவதே வழி என்கிறார் மேலே.—(துடங்கிடையை) துவளாநிற்கும் நுண்ணிய இடையையுடைய தேவிபிராட்டியை. ஒருகணம் பிரிந்தாலும் தாளமாட்டாள் என்று தழுக்குறவேண்டிய தேவியை. (முன் இலங்கை வைத்தான்) முன்னொரு காலத்தில் பிரித்து இலங்கையிலே சிறைவைத்த பாவியான இராவணனுடைய. (துடங்கிடையை இலங்கை வைத்தான்) தாயையும் தகப்பனையும் பிரித்தான். ஏகத்ரவ்யத்தை பிந்னமாக்கினான்! (முன்) அதுவும் ஒருகாலே! எனத்துன்புறுகிறார். (முரண் அழிய) அவனுடைய பலம் அழியும்படியாக. (முன் ஒருநாள்) இதுவும் ஒருநாளே! என இன்புறுகிறார். (தன் வில் அங்கை வைத்தான் சரண்) தன் ஶார்ங்கவில்லை அழகிய கையிலே வைத்தவனே ஸர்வ பாபங்களும் போவதற்கு உபாயமாவான். (தன் வில் அங்கை வைத்தான்) தன் வில்லிலே அழகிய கையை வைத்தவன் என்றுமாம். தோளில் மாட்டியிருக்கும் வில்லிலே கையை வைத்தவுடனே ராவணனின் மிடுக்கு அழிந்தது என்று கருத்து.

யாலே, பற்றுவார்கள் அவன் முன்னாகப் பற்றவேணுமென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது.

திருவுள்ளம்! இந்த்ரிய ஜயம் பண்ணு என்றது, தொழு என்றது, திருநாமம் சொல்லு என்றது, நினை என்றது-பல்படிகள் சொன்ன இவற்றுக்குத் தாத்பர்யமென்? என்னில்; இதுக்குக் கீழெல்லாம் ஷட்கத்ரயத்திற் சொன்ன வார்த்தைபோலே ஸ்வரூபம் விசத₃மாகைக்குச் சொன்ன நிலை; இது சரமஶ்லோகத்தில் நிலைபோலே. உணர்ந்தவன்று அவனல்லதில்லை.

திருவில்லை அழகிய திருக்கையிலே வைத்த த₃ஶரதா₂த்மஜனே உபாயம்.

இத்தால் பிராட்டி விஷயத்திற்போலே ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஈஶ்வரன் உகந்து கார்யஞ்செய்யுமென்னுமிடமும். அவன் ஸ்வரக்ஷணத்திலே இரங்குமன்று இவனுக்கு ...

இப்ரகாரம் இந்நூலாகிற ரத்னஹாரத்திற்கு நடுநாயகக் கல்போலே அமைந்துள்ளது. இதிலிருந்து தெளிவாகும் ஸாரார்த்தங்களாவன: — வினை முதலியவற்றால் சூழப்பெற்று இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் இருப்பது ராக்ஷஸிகளால் சூழப்பட்டு அசோகவனிகையிலே பிராட்டியிருந்த இருப்பை ஒக்கும்- பிராட்டியானவள் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்யாமல், "தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத்" [ரா-ஸு 39-30] [என்னை அழைத்துச்செல்வது ராமபிரானுக்கே தக்கது] என்று இருந்தாற்போலே, இவனும் மற்ற உபாயங்களில் கைவைக்காமல் அவனையே க₃தியாகப் பற்றிநிற்கவேணும். இதுவே இவன் செய்யவேண்டியது என்பதையும், இப்படி இவன் இருந்தானாகில் அவன் பிராட்டியின் கார்யத்தை மார்பிலே அம்பேற்று உகந்து செய்ததுபோலே இவனுடைய பாபவிமோசனத்தையும் உகந்து செய்வான் என்பதையும், அவனோடு கூடியவன் உபாயமாகையாலே அவனைச் சரண்புகும் போது, பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுச் சரண்புக வேண்டும் என்பதையும், ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இனியதான ஆத்மவஸ்துவை 'என்னுடையது' என்று நினைப்பவர்கள்

(அடைந்த அருவினை) அவித்₃யாதி₃கள். ஆத்மா ஹேய ஸம்ஸர்க்க₃த்துக்கு அநர்ஹனாகையாலே "அடைந்த" என்றது. பரமாத்மாவுக்கும் ப்ரவேசம் ஒக்குமிறே. 59. "अनश्नन्" (அநஶ்நந்). (அல்லல் நோய்) ஆதி₃, வ்யாதி₃. (பாவம்) ஶரீரத்துடன் பண்ணும் பாவம். (மிடைந்தவை) ஸமிதையிடா ஆணிபோலே பரணிக்கூடு வரிந்தாற்போலே. (மீண்டொழியவேண்டில்) தொடருகிற பாம்பைத் திரிய விடுத்தாற்போலே. 39. "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" (ஸர்வ பாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) இறே. ஸர்வஶக்தியைக் கொண்டு கார்யங்கொள்ள வேண்டாவோ? (நுடங்கிடையை)

ஸம்ஸாரத்தின் னென்றுமிடமும், அவன் அபேக்ஷிதம் செய்யுமிடத்தில் இவன் புருஷகாரமென்றுமிடமும், அவன் வஸ்துவை எனக்கென்பார் ராவணாதி₃கள் பட்டது படுவர் என்றுமிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து. இத்₃ர்ப்யத்தைப் பண்ணு. அவனைத்தொழு. அவன் திருநாமத்தைச் சொல்லு,

---

பிராட்டியைத் தனக்கென நினைத்த இராவணன் பட்டது படுவார்கள் என்பதையும் இப்பாசுரம் உணர்த்துகிறது.

மற்ற உபாயங்களைவிட்டு, அவனையே பற்றவேணும் என்று இப்பாசுரம் சொல்லுகிறதாகில், முன் பாசுரங்களில் "சிந்தித்திரு" [41] "வாரி சுருக்கி...உணர்வார் காண்பரே" [47] "மருவாழி நெஞ்சே" [48] "மூவர்க்கிற்பார்க்கல்லால்.........ஆதி காண்பார்க்குமரிது" [49], "அரிய புலனைந்தடக்கி......புல்லில்...... எளிது" [50] "திருநாமம் எண்" [51] "தொழுது எழுதும் எழு" [58] என்று மற்ற உபாயங்களைப் பற்றச்சொல்லுவது போலே அருளிச்செய்வானேன்? எனில்: இப்பாசுரத்துக்கு விரோத₄மில்லாமல் காணும்போது, தே₃ஹயாத்ரை நடப்பதற்காகத் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் முதலானவற்றைச் செய்யும்படி அருளுகிறாரே யொழிய உபாயபு₃த்₃தி₄யோடு அவற்றைச்செய்யச் சொல்லி விதி₄க்கவில்லை என்று கொள்ளலாம். அப்படியல்லாமல், கீ₃தையில் கண்ணன் மூன்று ஷட்கமாயிருக்கும் பதினெட்டு அத்தியாயங்களாலும் கர்மம் ஞானம் ப₄க்தி

ஏகத்ரவ்யத்தை பிந்நமாக்கின. (இலங்கை வைத்தன்; தாயையும் தமப்பனையும் பிரித்த வாயஸ் மிடுக்குமிப. பிராட்டி அம்பெய்யுமன்று இவரால் போக்கலாவது. 60. " [illegible] " (தத் தஸ்ய ஸத்ருஸம் பவேத்) கூர்மையை விப்லவித்திருக்குமத்தனை; அவனுக்குப் பரிபு மாபோலே பரியும் அவதார ஸௌலப்யம். பிறந்து முன்னே உன்னைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுநின்றான்; இனி ப்ரதிபத்தியே உள்ளது. 59.

60. சரணா மறைபயந்த தாமரையா னோடு
மரணாய மன்னுயிர்கட் கெல்லாம் — அரணாய
பேராழி கொண்ட பிரானன்றி மற்றறியாது
ஓராழி சூழ்ந்த வுலகு.

அவனை யின்ன என்றுத்போலே கீழ்ப் பாட்டியாகச் சொல்லிற்றெல்லாம் ஷட்சத்ரத்தில் வார்த்தைபோலே, ஸ்வரூப விரோதமாகச் சொன்னவை; இது சரமஸ்லோகத்தில் நிலைபோலே, உணர்ந்தவன்று அவனல்லாது உபாயமில்லை யென்கை. 59.

முதலான பல உபாயங்களையும் விதித்து, 'எல்லாவற்றையும் நம்மால் இவை செய்யப்போமோ? இவற்றைச் செய்து கடைத்தேறுவது தான் எப்படி?' என்னும் சோகத்தை அர்ஜுனனுக்கு விளைத்து, அதற்குப்பின் சரமஸ்லோகத்தை உபதேசித்தாற்போலே, இவரும், அனுஷ்டிக்க அரிதாய், தம் அத்யந்த பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபத்திற்கு ஒவ்வாததான மற்ற உபாயங்களை முன் பாசுரங்களில் திருவுள்ளத்தை நோக்கி உபதேசிக்க, அதனால் ஸ்வரூபம் தெளியவடைந்து திருவுள்ளத்திற்கு சோகம் பிறக்க, இந்தப்பாசுரத்தில் ஸ்வரூபத்திற்கு அனுகுணமான சரணாகதியை வெளியிடுவதாகவும் கொள்ளலாம். இச்சேதனன் தன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவன்று அவனல்லாது உபாயமில்லை என்பது இப்பாசுரத்தின் ஸாரார்த்தம். இந்நூலின் ஸாரார்த்தமும் இதுவே. 59.

பதவுரை:— சரண்-(நாலுவகைப் புருஷார்த்தங்களுக்கும்) உபாயமாக, **மறை**—வேதத்தை, **பயந்த**—உபதேசிக்கப் பெற்ற, **தாமரையாளோடு** — உந்தித்தாமரையில் பிறந்த ப்ரமனுடன் கூட, **மரணம்**—மரணத்தை இயற்கையாகக் கொண்ட, **மன் உயிர்கட்கு எல்லாம்**—நித்யமான ஜீவர்களுக்கெல்லாம், **அரண் ஆய** — ரக்ஷகமாயிருப்பவைகளை, **பேராழி கொண்ட பிரான் அன்றி** — பெரிய சக்கரத்தைக் கையில் கொண்ட எம்பிரானைத் தவிர, **மற்று**—(அவனைக் காட்டிலும்) வேறாயிருப்பதும், **ஓர் ஆழி சூழ்ந்த**—ஒப்பற்ற கடலினால் சூழப்பட்டிருப்பதுமான, **உலகு**—உலகிலுள்ளோர், **அறியாது**—அறியமாட்டார்கள்.

அவ:— அறுபதாம் பாட்டு. (சரணித்யாதி) கீழ் அவனையே உபாயமென்றது; பேறு இவர்களதேயானபின்பு இவ்வாத்மாக்கள் உபாயமாலாகாதோ? என்னில், கீழ் போக்கறியான்; இப்போது தாங்கள் படுகிறது இன்னதாலே என்றறியார்கள்; வரக்கடவது அறியார்கள்.

அவதாரிகை:— இவன் பலபோக்தாவாயிருக்க, அவன் ஸாதநமாகவேண்டுகிறதென்? என்ன; ஸர்வஜ்ஞனாய்,

---

60. அவ:—முன் பாசுரத்தில் அவனே உபாயம் என்றார்; “மோக்ஷமாகிற பயன் இச்சேதனனுடையது; ஆகையால் உபாயமும் இவனுடையதாகவேண்டியிருக்க, அவன் உபாயம் என்பானேன்?” என்னும் கேள்வியெழ, ‘இவனுடைய தன்மையைப் பார்த்தால் தனக்குக்கீழ் நடந்தவற்றையும் அறியான்; இப்போது இப்பாடுபடுகிறது எதனாலே என்பதையும் அறியான். இனி வரப்போவதையும் அறியான். ஸர்வேச்வரனை அவனோவென்னில், இவற்றையெல்லாம் அறியும் ஸர்வஜ்ஞனாயிருப்பதோடன்றியில் இவனுடைய தாழ்வுகளைத் தவிர்த்து வாழ்விக்கவல்ல ஸர்வசக்தியுடையவனுமிருக்கிறான். அப்படியிருக்கும்போது அவன் உபாயமாகமுடியுமே யொழிய இவன் உபாயமாகமுடியுமோ?” என்கிறார்.

ஈச்வரன் இவை எல்லாம் அறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதிகளை உடையவன். a "பழகியான் தானே" என்னுமாபோலே. ஆகையாலே அவனே உபாயமாமித்தனை; இத்தை லோகம் அறியாது என்கிறது.

ஸர்வஶக்தனுயிருப்பானொருவன் உபாயமாமித்தனைபோக்கி, அஜ்ஞனாய், அஶக்தனான இவனால் செய்யலாவதுண்டோ? என்கிறார்.

இப்பாசுரத்தை மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது, "உயிர்களுக்கெல்லாம் ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறொன்றையும் உலகம் அறியாது" என்னும் பொருள் தோன்றும். ஆப்பான் என்பவர் இப்பொருளைச்சொல்லி, "இவ்வுலகம் எம்பெருமானையன்றி அறியாமலிருந்ததோ?" என்று ஜீயரைப் பரீக்ஷிப்பதற்காகக் கேட்க, அவரும் 'நீரே பொருளை உரைப்பீர்' என்று கேட்க, "உலகம் என்பது உயர்ந்தோரைக் குறிக்குமாகையால், உயர்ந்தோர் எம்பெருமானையன்றி அறியார்" என்று ஆப்பான் உரைக்க, இதுபற்றி பட்டரைக் கேட்க, "உலகு என்னும் பதம் உயர்ந்தோரைக் குறிப்பதாகில் 'ஓராழிசூழ்ந்த உலகு' என்று விசேஷித்திருப்பது பொருந்தாது. இப்படி விசேஷித்திருப்பதாலேயே உயர்ந்தாரோடு தாழ்ந்தாரோடு வாசியற எல்லா உலகினரையும் இது குறிக்கிறதென்பது தெளிவு. ஆகையால், மன்னுயிர்களுக்கெல்லாம் அரணாய - ரக்ஷகமாயிருப்பவைகளை ஸர்வேச்வரன் அறிவானேயொழிய உலகம் அறியாது" என்று பட்டர் உணர்த்தினார் என்னும் ஐதிஹ்யம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுரையில் காணத்தக்கது.

வ்யா.—(சரண் மறை பயந்த) தாங்கள் விரும்பிய பலன்களைப் பெறலாம்படியான உபாயங்களை அறிவிக்கையாலே வேதம் 'சரண்' [உபாயம்] எனப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட வேதத்தை உலகினர்க்கு உபதேசிக்கையாலே பிரமனை மறை பயந்தவன் என்கிறது. இல்லாவிடில் வேதத்தை அபௌருஷேயம் என்பது ஒட்டாதே. 'பயந்த' என்றது 'பயக்கப்பெற்ற' என்றபடியாய், தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மைக்காக

a நான்.திருவ. 22.

வ்யா:— (சரணுவித்யாதி₃) எல்லார்க்கும் ஹிதத்தைச் சொல்லக்கடவதான வேத₃த்தை ஓதுவிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாவோடு. "சரணுமறைபயந்த" என்றத்தை, "அரணுய" என்றத்தோடே கூட்டி ஈஶ்வரனுக்கு விஶேஷணமாக்கவுமாம். (மரணுய மன்னுயிர்கட்கெல்லாம்) கல்பாதி₃யிலே யுண்டாய், கல்பாந்தத்திலில்லையாகிற ப்₃ரஹ்மாவோடேகூட 61. "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா" (ந ஜாயதே ம்ரியதே வா) 62. "ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ" (ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ) என்று ஜநநமரண த₄ர்மாக்க

உரை:— 'அபி₄மதவித்₃தி₄க்கு அநுரூபமான உபாயங்களை அறிகைக்கு ஸாத₄னமான வேத₃த்தை நாட்டுக்கு உபதே₃ஶமுகேந உண்டாக்கின ஜ்ஞாநமாஹாத்ம்யத்தை உடையோம்' என்று அபி₄மானித்திருக்கிற ப்₃ரஹ்மா

வேத₃ங்களை எம்பெருமானுலே ஓதுவிக்கப்பட்ட பிரமன் என்கிறதாகவுமாம். ஆட்டான் நிர்வாஹத்தில் "மறைபயந்த.........மன்னுயிர்கட்கெல்லாம் அரணுய.........பிரான்" என்று ஸர்வேஶ்வரனுக்கு விஶேஷணமாகவுமாம். *(மறை பயந்த தாமரையானேடு)* 'இப்படிப்பட்ட வேத₃த்தையும் உபதே₃சிக்கவல்ல ஞானப்பெருமையை உடையேன்' என்னும் அபி₄மானத்தையுடைய பிரமன். *(தாமரையான்)* 'எம்பெருமானிடமிருந்து நேரே தாமரையில் பிறந்தோம்' என்று அபி₄மானித்திருப்பவன். *(தாமரையானேடு மரணுய உயிர்கட்கெல்லாம்)* கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் உண்டாகி, கல்பத்தின் முடிவில் அழியும் பிரமனேடு. "ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வ" என்று முதல் கணத்தில் தோன்றி மறுகணத்தில் அழியும் கிரிமிகளோடு வாசியற எல்லா உயிர்களுக்கும். *(மரணுய உயிர்கள்)* மரணத்தையே இயற்கையாக உடைய உயிர்கள் என்று ஶரீரத்தின் தன்மையைச் சொல்லுகிறது. *(மன்னுயிர்)* நிலை நிற்கும் உயிர்கள் என்ற ஆத்மாவின் தன்மையைச் சொல்லுகிறது. "*ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதா₃சித்*" [கீ₃தை 2-20] [(ஆத்மா) ஒருபோதும் பிறக்கிறதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை] என்று சொல்லப்பட்டதன்றே. *(மரணுய மன்னுயிர்கட்கெல்லாம்)* மரணத்தையே இயற்கையாக உடையவர்கள் என்றது

ளான உயிர்களுக்கெல்லாம். (அரணாய) ரக்ஷகமான. (பேராழியித்யாதி,) கீழ் பெருமான் ப்ரஸ்துதராகையாலே கடலை வெதுப்பித்து. தமக்கு வசமாக்கிக்கொண்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகனென்னவுமாம். கையிலே திருவாழியையுடையனாய் உபகாரகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய உபாயப,ாவத்தை அறிவர். (மற்றறியாதோராழி சூழ்ந்த உலகு) மற்றாயிருந்துள்ள கடல்சூழ்ந்த லோகமானது உபாயமாக அறியாது.

(சரணாமறைபயந்த) அபி,மதஸித்,தி,களுக்கடைத்த உபாயபே,த,ங்களையுடைய வேத,ங்களை ஜக,த்துக்கு ஓதுவிக்கும் ப்,ரஹ்மவித,ாம்வரனான ப்,ரஹ்மா மந்த்ரக்கும் என்பது. (மரணாய) சாவது பிறப்பதாகிற ஶரீரத,ர்மம். (மன்னுயிர்) ஆத்மத,ர்மம்; மரணத,ர்மங்களுடைய அஜ்ஞு

வோடே கூட மரணத,ர்மாக்கவாசகையாலே அறிவுகேடராய், நித்யமான ஸ்வரூபத்தை உடையரான ஆத்மாக்களுக்

மற்றுள்ள தாழ்வுகளுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாய். இவர்களுடைய அறிவுகேடு அஶக்தி முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. (அரணாய) இவர்களுக்கு ரக்ஷகமானவற்றை. ஆப்பான் நிர்வாஹத்தில் "அரணாய பிரான்" என்று கூட்டுவது. (பேராழி கொண்டபிரானன்றி) ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக மிகப்பெரியவனான ஸுத,ர்சனாழ்வானை த,ரித்த பெருமானே இவற்றுக்கு ரக்ஷையானவற்றை அறிவான். (பிரான்) உபகாரம்செய்தவன். (பேராழி கொண்ட பிரான்) மூன் பாசுரத்தில் ராமபிரானைச் சொல்லுகையாலே. இங்கேயும். 'பெரிய கடலை வெதுப்பித் தன்வசப்படுத்திக்கொண்ட பிரான்' என்று அப்பிரானையே சொல்லுகிறதாகவுமாம். (மரணாய மன்னுயிர் — பேராழி கொண்ட பிரான்) இவற்றின் அஜ்ஞான அஶக்திகளையும், அவனுடைய ஜ்ஞானஶக்திகளையும் சொல்லுகிறது. (மற்று ஓராழிசூழ்ந்த உலகு அறியாது) அவனுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கும் உலகம் தனக்கு நன்மைகளைத்தான் அறியாது. (ஓராழி சூழ்ந்த உலகு) ஒப்பற்ற கடலாலே சூழப்பட்ட உலகம். 'உலகம்' என்றது உலகிலுள்ளாரைக் குறிக்கிறது.

னும், அமாத்தனும், அரணும் ஆணை - இவற்றை விநாயகன் அறியுமத்தனை. 63. "மூடோ நாபிஜாநாதி" (மூடோ,ாயம் நாபி, ஜாநாதி). 64. "வேதாந்த" (வேத,ாநம்). ஆப்பான், ஜீயர்க்கு, "ஜீயரே! இவ்வுலகு எம்பெருமானையல்லாது இருந்ததோ?" என்ன, "அதுக்குப் பொருளென்?" என்ன, "உயர்ந்தோர் எம்பெருமானை யல்லதறியார்" என்ன, இத்தை பட்டரைக் கேட்க, "அதுக்கொரு குற்றமுண்டு, 'ஓராழி சூழ்ந்த' என்று விசேஷிக்கவொண்ணாது" என்ன, 'இதுக்குப் பொருளோ?' என்ன, "ஜீயரே நான் சொல்லும் பொருளென்!" என்ன, "உலகறியாது" என்ன, "அதுவே பொருள்" என்றார். இத்தைப் பிள்ளையும் ஜீயருக்கு உரைக்க, 'திருக்கலிகன்றிதாஸர் மறந்ததை உணர்த்தினார்' என்றருளிச் செய்தார். 60.

61. உலகு முலகிறந்த ஊழியும் ஒண்கேழ்
விலகு கருங்கடலும் வெற்பும்—உலகினில்
செந்தீயும் மாருதமும் வானும் திருமால்தன்
புந்தியி லாய புணர்ப்பு.

கெல்லாம் ரக்ஷையானவற்றை, ரக்ஷாபரிகரமான பெரிய திருவாழியை உடையவனை உபகாரகனையல்லது, வேறு அத்,விதீயமான கடலாலே சூழப்பட்ட பூ,லோகத்திலுள்ள ப்ராணியானது அறியாது.

இத்தால் சிறியாரோடு பெரியாரோடு வாசியறத் தந்தாமுடைய ரக்ஷணம் தாங்களறியமாட்டார்கள்; இவனே ஸர்வர்க்கும் ரக்ஷாப்ரகாரம் அறியுமவன் என்றதாய்த்து. 60.

ஆக, இப்பாசுரத்தால் "சிறியாரோடு பெரியாரோடு வித்தியாசமில்லாமல் இவ்வுலகிலுள்ளாரனைவரும் தங்களுக்கு நன்மை பெறு என்பதைத் தாங்களறியார்கள். ஸர்வேச்வரன் ஒருவனே இவர்களனைவர்க்கும் நன்மையை அறியவல்லவன்' என்கிறது. 60.

பதவுரை:— **உலகும்** — எல்லா லோகங்களும், **உலகிறந்த ஊழியும்**— உலகம் அழிந்துபோனாலும் இருக்கும் காலமும், **ஒண் கேழ் விலகு கரும் கடலும்** — அழகிய நிறத்தையுடையதாய், அலையெறியாநிற்பதாய், கறுத்திருப்பதான கடலும், **வெற்பும்** —(உலகிற்கு ஆதாரமான) மலைகளும், **உலகினில்** — லோகத்தில் காணப்படுகிற, **செம் தீயும்**— சிவந்த அக்நியும், **மாருதமும்** — காற்றும், **வானும்**— ஆகாசமும், **திரு மால் தன்**— பிராட்டியுடன் கூடிய எம்பெருமானுடைய, **புந்தியில் ஆய**— ஸங்கல்பத்தினால் உண்டாகிய, **புணர்ப்பு**— ஸ்ருஷ்டி.

அவ:— **அறுபத்தோராம் பாட்டு.** (உலகு) **ஹிதத்திலே அறியாததுக்கு, தந்தாமுடைய உத்பத்தியிலே வைத்து அறிவுணர்த்துகிறார்.**

அவதாரிகை:— அவனையொழிய இவை தந்தாமுக்கு ஹிதமறியாதென்றீர்; அவன்றான் இவைதன்னை நோக்க வேண்டுமென்கிற ஹேதுவென்? என்னில்; பெற்றவனையொழிய பார்ப்பாருண்டோ? என்கிறார்.

61. *அவ:*— அவனைத்தவிர மற்ற உயிர்கள் தங்களுக்கு நன்மையைத் தாங்களறியமாட்டார்கள் என்றீர். அவன்தான் இவைகளை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தமென்ன? எனில்; இவற்றைப் பெற்றவன் அவனாகையாலே அவன் நோக்காதொழியான் என்கிறார்.

வ்யா:— (*உலகும்*) பூமி முதலான உலகங்களும். (*உலகிறந்த ஊழியும்*) உலகங்களெல்லாம் லயப்பட்டு அழிந்துபோதுமிருக்கும் ஸம்ஹாரகாலமும். இத்தால் இந்த லீலாவிபூதியில் காலம் அநித்யம் என்னும் பக்ஷம் ஆழ்வார் உகந்ததன்று என்று தெளிவாகிறது. (*ஒண்கேழ் விலகு கருங்கடலும்*) அழகிய நிறத்தையுடையதாய், அலையெறிவதாய், கண்குளிரக் கறுத்திருப்பதான கடலும். (*வெற்பும்*) பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே ஆதாரமாயிருக்கும் குலமலைகளும். (*உலகினில் செந்

வ்யா— (உடலும்) லோகமடங்கத் தானே ஸம்ஹரித்த காலமும். (ஒண்கேழ்) அழகிய நிறத்தையுடையதாய் அலையெறியாநின்ற கடலும். லோகத்துக்காதாரமான மலையும். (செந்தீயித்யாதி) இவ்வோக்கமான கடலிலே லோகம் அலைந்து நோவுபடப்புக்கவாறே. 'ஐயோ! நோவுபடாநின்றதே!' என்று அதுக்கு துக்கித்த பிராட்டிக்கு ப்ரியமாகத் தன் ஸங்கல்ப ஜ்ஞானத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்து.

(ஒண்ணிறத்யாதி) தெளிந்து அழகியதாய்ச் சலிக்கின்ற கடலும். (வெற்பும்) பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே இருக்கும். (திருமாலித்யாதி) தாய்க்கு ப்ரியமாக ப்ரஜை களை நோக்குமித்தனையிறே. இத்தலை அறிந்தோ ஸ்ருஷ்டித் தது? விலக்காமையே உள்ளது. 61.

உரை:— பூம்யாதிகளான லோகங்களும், லோகங்க ளெல்லாம் காலமெல்லாம் அடங்கிக்கிற ஸம்ஹார காலமும், அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய், அலையெறியா நின்றுள்ள ஸமுத்ரமான கடலும், பூமிக்கு ஆணியடித் தாற்போலிருக்கிற குலபர்வதங்களும், பின்னையும் லோகத்தி லுண்டான சிவந்த நிறத்தையுடைய தேஜஸ்பதார்த்தங்க ளும், வாயுவும், ஆகாசமும் இவையெல்லாம் பிராட்டிக்குக் பாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியிலே ஒருப்பட்ட ஸ்ரீயபதியுடைய ஸங்கல்பகல்பிதமான வகுப்பையுடையன. 61.

தீயும்) உலகிலேயுள்ள சிவந்த ஒளிப்பொருள்களும். *(மாருதமும்)* உலகினர் உயிர்வாழ உதவும் காற்றும். *(வானும்)* மற்ற அனைத்துக்கும் இடமளிக்கும் ஆகாயமும். இங்கு இவற்றைச் சொன்னது ப்ரக்ருதிகார்யமான மஹான், அஹங்காரம், தந்மாத்ரைகள், இந்த்ரியங்கள் முதலான மற்ற பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். *(திருமால் தன் புந்தியிலாய புணர்ப்பு)* பிராட்டியை உகப்பிப்பதற்காக உலகைப் படைப்பதில் ஈடுபட்ட லக்ஷ்மீநாதனின் ஸங்கல்பத்தாலுண்டான பிரிவுகளையுடைய ஸ்ருஷ்டி களாகும். ஜீவர்கள் அர்த்திக்காமலும், அபேக்ஷிக்காமலுமிருக்க, அவர்கள் தடுக்காமலிருப்பதையே பற்றாசாகக்கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கையாலே அவனே உபாயம் என்று கருத்து.

(திருமால் தன் புந்தியிலாய புணர்ப்பு) 'திருமால் தன்' என்று பிராட்டியோடு கூடிய ப,க,வானின் ஸ்ருஷ்டி கல்பனை என்கையாலே ஜக,த்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றிலே பிராட்டிக்கும் ஒருவகையான அந்வயம் உண்டென்று உணர்த்தப்படுகிறது. 'திருமால்' என்று பிராட்டியை விசேஷணமாகவும் எம்பெருமானை விசேஷ்யமாகவும் நிர்த்தே,சிக்கையாலே இவளுடைய அந்வயம் அப்ரதா,நமானது என்றும், அவனுடையதே ப்ரதா,நமானது என்றும் காட்டப்படுகிறது. எல்லாவுலகையும் தனக்கு சரீரமாகவுடையவன் அவனேயாகையாலே, அவனுக்கே 'ப,ஹு ஸ்யாம்' [நான் பலவாகக் கடவேன்] என்கிற ஸங்கல்பமும், உலகிற்கு நிமித்தோபாதா,ந காரணமாயிருக்கும் தன்மையும் கூடும். இவளுக்கு அவை கூடா. ஜக,த்ஸ்ருஷ்டியில் அவனைத் தூண்டுவதும், ஸ்ருஷ்டி லீலாரஸத்தில் அவனோடு பங்குபெறுவதும் இவளுக்குள்ள அப்ரதா,நமான அந்வயங்கள். "*யதா, முக்தஸ்ய ப,க,வதா பரமஸாம்ய ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி,ஸித்,தே,பி ஜக,த்,வ்யாபார வர்ஜமிதி லக்ஷணபூ,தைராகாரைர் வைஷம்யம் ஸ்தா,ப்யதே ததே,ஹாபி ப,வதி*" [முக்தன் பரமபுருஷனோடு பரமஸாம்யமுடையவனென்பது ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸித்,த,மாயினும், ஜக,த்வ்யாபாரம் தவிரவே பரமஸாம்யம் என்று பரப்,ரஹ்மலக்ஷண பூ,தமான ஆகாரங்களால் எப்படி வேறுபாடு ஸ்தா,பிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே பிராட்டி விஷயத்திலும் கொள்ள வேண்டும்.] என்று சது:ச்லோகீ இரண்டாம் ச்லோகபா,ஷ்யத்தில் அருளிச்செய்கையாலே தே,சிகருக்கும் இவ்விஷயத்தில் கருத்து வேற்றுமையில்லை. ஸகல பூர்வாசார்யர்களின் கருத்தும் இதுவேயாகும். இவ்வந்வயத்தை இல்லைசெய்வாரும் யாருமில்லை.

"ஈஷத் த்வத்கருணா நிரீக்ஷண ஸுதா,
ஸந்து,க்ஷணாத், ரக்ஷ்யதே
நஷ்டம் ப்ராக் தத,லாப,தஸ்
த்ரிபு,வநம் ஸம்ப்ரத்யநந்தோத,யம் ।
ச்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த,லோசந
மந:காந்தாப்ரஸாத,ாத்,ருதே
ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்,வஸு
ந்ருணாம் ஸம்பா,வ்யதே கர்ஹிசித் ||"

[எந்தக் கடாக்ஷம் இல்லாமையாலே, முன் நசித்துக்கிடந்த தான மூவுலகமும், இப்போது நிறிதுபோது உன்னுடைய கருணை கடாக்ஷமாகிற அம்ருதவர்ஷத்தினால் அளவற்ற பெருமையை உடையதாகும்படி ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. மனிதர்களுக்கு ஐச்வர்யம், கைவல்யம், பரமபத3ம் இவைகளில் மேன்மையானது தாமரைக்கண்ணனின் மனத்துக்கினியவளான ஸ்ரீதே3வியின் அருளில்லாமல் ஏற்படாதன்றோ.] என்று ஆளவந்தாரும்,

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர் தி3ஶதாத3ஶேஷஜக3தாம்
ஸர்க்கோ3பஸர்க்க3ஸ்தி2தீ:
ஸ்வர்க்க3ம் து3ர்க்க3திமாபவர்க்கி3கபத3ம்
ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி: ।
யஸ்யா வீக்ஷ்ய முக2ம் ததி3ங்கி3தபராதீ4நோ விதத்4த்தேऽகி2லம்
க்ரீடே3யம் க2லு நாந்யதா2ऽஸ்ய ரஸதா3
ஸ்யாதை3கரஸ்யாத் தயா ॥

[எல்லாவுலகையும் படைத்தளித்து அழிப்பதையும், ஸ்வர்க்க, நரகமோக்ஷங்களைக் கொடுப்பதையும் செய்யும்போது ப4க3வான் எவளுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அதனுடைய இங்கி3தத்திற்கு வசப்பட்டவனாய் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்கிறானோ, அந்தப்பிராட்டி (நமக்கு) மங்க3ளத்தை அளிக்கட்டும்; ப4க3வான் அவளுடன் ஒரே அபி4ப்ராயத்தை உடையவனாயிருக்கிறபடியால், அவளுடைய இங்கி3தபராதீ4னனாகக் காரியங்களைச் செய்யாவிடில் அக்காரியங்கள் ரஸத்தை அளிக்கமாட்டா.] என்று ஆழ்வானும்

"யத்3ப்4ரூப4ங்கா3: ப்ரமாணம் ஸ்தி2ரசரரசநாதாரதம்யே
முராரே:"

[எவளுடைய புருவநெறிப்புகள் ப4க3வானுடைய ஸ்தா2வரஜங்க3ம ஸ்ருஷ்டியிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்குக் காரணமோ...] என்றும்.

"நம: ஸ்ரீரங்க3நாயக்யை யத்3ப்4ரூவிப்4ரமபே4த3த: ।
ஈஶேஶிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமித3ம் ஜக3த் ॥"

[எவனுடைய ப்ரூலதைகளின் வித்யாசத்தாலே இவ்வுலகம் நியமிப்பவர்களும், நியமிக்கப்படுபவர்களுமாகிற பே,த,த்திலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வை உடையதாயிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்க,நாயகிக்கு நமஸ்காரம்.] என்றும்,

ஸ்ரீயை ஸமஸ்தசித,சித், விதா,நவ்யஸநம் ஹரே: |
அங்கீ,காரிபி,ராலோகைஸ் ஸார்த்த,யந்த்யை
க்ருதோऽஞ்ஜலி: ||

[ஸகலசேதநாசேதனங்களையும் படைப்பதால் ப,க,வானுக்குண்டாகும் ச்ரமத்தைத் தன் அங்கீ,காரத்தைக் காட்டும் கடாக்ஷங்களாலே ஸப,லமாகச் செய்கின்ற பிராட்டியின் பொருட்டு அஞ்ஜலியானது (அடியேனால்) செய்யப்பட்டது.] என்றும்,

உல்லாஸபல்லவிதபாலிதஸப்தலோகீ-
நிர்வாஹகோரகிதநேமகடாக்ஷலீலாம் |
ஸ்ரீரங்க,ஹர்ம்யதலமங்க,ளதீ,பரேகா,ம்
ஸ்ரீரங்க,ராஜமஹிஷீம் ஸ்ரியமாஸ்ரயாம: ||

[ஏழுலகங்களையும் (ப,க,வான்) படைத்தவுடன் தளிர்விடுவதாகவும், (அவனாலே) ரக்ஷிக்கப்பட்ட ஏழு உலகங்களின் நிர்வாஹத்திலுள் மொட்டுவிடுவதாகவுமிருக்கின்ற அர்த்த,கடாக்ஷலீலையை உடையவளும் திருவரங்க மாளிகைக்கு (ஒரு) மங்கள தீபக்கொழுந்து போலிருப்பவளும், ஸ்ரீரங்க,நாத,னுடைய தி,வ்ய மஹிஷியானவளுமான ஸ்ரீதே,வியை ஆச்ரயிக்கிறோம்.] என்றும் ப,ட்டரும் ப,க,வானுடைய ஜக,த்,வ்யாபாராதி, ஸர்வகார்யங்களிலும் இவளுக்கு ப்ரேரகத்வ ரூபமான அந்வயம் உண்டென்று அருளிச்செய்தார்களன்றே. ஈண்டிடத்தில் ""இப்படி ஜக,த்காரணத்வத்தில் இவளுக்கு அந்வயமுண்டோ?" என்று ப்ரச்னம் பண்ணின நடாதூரம்மாளைக் குறித்துப் பிள்ளான் 'இவ்வர்த்த,த்தில் ஸந்தே,ஹமுண்டோ?' 'ஆவாப்,யாம் கர்மாணி கர்த்தவ்யானி ப்ரஜாச்ச உத்பாத,யிதவ்யா:' [நம்மிருவராலும் கர்மங்கள் செய்யப்பட வேண்டும். குழந்தைகளும் பிறப்பிக்கப்பட வேண்டும்.] என்று ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலே ஸஹத,ர்ம சாரிணியான இவளுக்கு அந்வயமுண்டு" என்று அருளிச்செய்தார்" என்றும் ஐதிஹ்யம் அநுஸந்தி,க்கத்தக்கது. 61.

62. புணர்மருதி னூடுபோய்ப் பூங்குருந்தம் சாய்த்து
மணமருவ மால்விடையேழ் செற்று — கணம்வெருவ
ஏழுலகந் தாயனவு மெண்டிசையும் போயினவும்
சூழரவப் பொங்கணையான் றோள்.

பதவுரை — புணர் மருதின் — (ஒன்றோடொன்று) இடைவெளியின்றிச் சேர்ந்திருக்கிற இரு மருதமரங்களின், **ஊடு போய்** — நடுவே தவழ்ந்து சென்றும், **பூம் குருந்தம் சாய்த்து** — அழகிய குருந்தமரத்தைத் தள்ளியும், **மணம் மருவ** — (நப்பின்னைப் பிராட்டியை) மணம் புரிவதற்காக, **மால் விடை ஏழ் செற்று** — பெரிய எருதுகள் ஏழையும் கொன்றும், **கணம் வெருவ** — தேவாஸுரர்களெல்லாம் 'என்னாகிறதோ' என்று அஞ்சும்படியாக, **ஏழ் உலகம் தாயனவும்** — ஏழுலோகங்களையும் கடந்தவையும், **எண் திசையும் போயினவும்** — எட்டு திக்குகளிலும் வியாபித்தவையும், **சூழ் அரவ** — பாந்த திருவநந்தாழ்வானுடைய, **பொங்கு அணையான்** — விளங்கும் படுக்கையையுடையவனுடைய, **தோள்** — திருத்தோள்களாகும்.

அவ:— அறுபத்திரண்டாம் பாட்டு. (புணர்) **உத்பந்நமானபின் இவரதோ தம் கார்யத்துக்குக் கடவராயிருக்கிறது என்கிறது.**

அவதாரிகை:— இவற்றை உண்டாக்கித் தான் கடக்க விருக்கையன்றிக்கே, இவற்றைக் களைபிடுங்கி நோக்குவானும் அவனே யென்கிறார்.

---

62. *அவதாரிகை:*—இப்படி இவற்றை உண்டாக்கிவிட்டுத் தான் தூரத்திலிருக்கின்றானோ? இவைகளுடைய விரோதி, களை நீக்கி ரக்ஷிப்பவனும் இவனேயன்றோ என்கிறார்.

உரை:—(புணர் மருதின் ஊடுபோய்) இடைவெளியில்லாமல் ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக்கிடக்கும் இரட்டை மருதமரங்களினிடையே இடைவெளிகண்டு அவற்றினிடையே போய் அவற்றை முறித்து நளகூபரர்களுக்கு சாபவிமோசனத்

வ்யா:— (புரிந்யாதி) ஒன்றென்னலாம்படி நிர்விவரமாயிருந்த மருதினிடை போய். (பூங்குருந்தம் சாய்த்து) த₃ர்ஶநீயமான குருந்தத்தைச் சாய்த்தும். (மணமித்யாதி) நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய பாணிக்₃ரஹண மங்க₃ளமானது தலைக்கட்டும்படிக்கீடாகப் பெரிய எருதுகள் ஏழையும் செற்று. (கணமித்யாதி) 65. "ஸத்₃:ஸுராணாம்" (ஸங்கை₃ஸ்ஸுராணாம்)

உரை:— இடைவெளியறப் பொருந்திநின்ற யமளார்ஜுனங்களின் நடுவே நடந்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய் இலையும் கொம்பும் தெரியாதபடி பூத்துக்கிடந்த குருந்தத்தைத் தள்ளிப்போகட்டு, பிராட்டியைக் கைப்பிடிக்கையாகிற கல்யாணம் தலைக்கட்டுகைக்காகப் பெரிய வடிவையுடைய ருஷப₄ங்களேழையும் முடித்து. "ஸத்₃: ஸுராணாம்"

தையும், அவற்றிலே ஆவேசித்திருந்த அசுரர்களுக்கு அழிவையும் உண்டாக்கின விருத்தாந்தத்தைக் கூறுகிறார். "பொய்ம்மாய மருதான அசுரரைப் பொன்றுவித்து" [பெரியாழ்திரு 3-1-3] என்று பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலே இவற்றில் அஸுராவேசமும் உண்டு. கலைவறுத்ததைக் காட்டும் பிரகரணமாகையாலே இவருக்கும் விவக்ஷிதமாயிருக்கத்தகும். (பூங்குருந்தம் சாய்த்து) இலையும் கொம்பும் தெரியாதபடி பூத்துக்கிடக்கும் குருந்தமரமாய் நின்றான் ஓரசுரன்—'பூக்களைக் கண்டு கண்ணன் மயங்கி நிற்கும்போது அவன்மேலே விழுந்து அவனை அழிப்போம்' என்னும் நினைவுடன். அம்மரத்தைச் சாய்த்து அவனை அழித்து அவனுடைய நினைவை அவனோடே போம்படி பண்ணிய செயலைச் சொல்லுகிறார். (மணம் மருவ மால் விடை ஏழ் செற்று) நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் செய்வதற்காக, அவளுடைய தந்தையாலே வளர்க்கப்பட்டிருந்த அஸுராவேசமுள்ள பெரிய எருதுகள் ஏழையும் அழித்த காரியத்தைக் கூறுகிறார். (கணம் வெருவ ஏழுலகம் தாயனவும்)

ஸங்கை₃ஸ் ஸுராணாம் தி₃வி பூ₄தலஸ்தை₂ஸ்
ததா₂ மநுஷ்யைர் க₃க₃நே ச கே₂சரை: ।
ஸ்துத: க்ரமாத் ய: ப்ரசகார ஸர்வதா₂
மமாஸ்து மாங்க₃ல்யவிவ்ருத்₃த₄யே ஹரி: ॥ [விஷ்ணுதர்மம்]

என்கிறபடியே அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற "இது என்னுகப்புகுகிறதோ!" என்று வெருவும்படிக்கீடாக ஏழு உலகையும் அநாயாஸேந கடந்தனவும். எட்டு திக்குக் களிலும் போய் வ்யாபித்தனவும். (சூழ்ந்தியாதி) பரந்து. மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைத்தாயிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவன்.

அவ:— களைபிடுங்கும்படி.

வ்யா:— (பூங்குருந்தம்) பூவைக்காட்டி அந்யபரதை பண்ணி வஞ்சிக்கப்பார்க்கை. (மணாமித்யாதி) தனக்கு வந்த கர்மத்தைத் தீர்த்தபடி. (ஏழுலகித்யாதி) பிராட்டிக்குச் செய்யும் செயலை இந்த்ரனுக்குச் செய்கை. (எண்டிசையும் போயினவும்) **திக்குகளை வெளியடைக்கை.** (குமர

(ஸங்கை: ஸாராணும்) என்கிறபடியே அனுகூலப்ரதிகூல விபாகமற பார்வதி ஸரிகர முதல் 'என்னுகத் தேடுகிறதோ?' என்று கருங்கும்படி ஸப்தலோகங்களையும் வருத்தமற அனந்தியகொண்டனவும், எட்டு திக்குகளிலும் போய் வியாபித்தனவும், லேப்த்ருதமும், மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை

[ஸ்வர்க்கத்தில் தேவகணங்களாலும், அப்படியே பூமி ப்ரதேசத்திலிருக்கும் மனுஷ்யர்களாலும், ஆகாசத்தில் ஆகாச ஸஞ்சாரிகளாலும் துதிக்கப்பட்டவனாய் எந்த பகவான் திருவடிகளை வைத்தருளினரே, (திரிவிக்கிரமாவதாரம் செய்த) அந்த ஹரி எமக்கு எப்போதும் மங்களங்களின் விருத்தியின் பொருட்டு ஆகட்டும்! என்கிறபடியே தேவர் முதலான அநுகூலர்களையும், அஸுரர் முதலான பிரதிகூலர்களையும், மற்றும் உதாஸீநர்களையும் 'என் வருகிறதோ?' என்று கலங்கும்படியாக ஏழுலகங்களையும் சிரமமில்லாமல் கடந்தனவும். (எண்டிசையும் போயினவும்) எட்டு திக்குகளிலும் வியாபித்தனவும். அனைத்தும் பிராட்டிக்காக எடுத்துக் காரியம் செய்ததுபோலே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜனத்தை இந்திரனுக்கும் மாவலியைப்படக்கிக் காரியம் செய்ததைக் குறிப்பிடுகிறார். (எண்டிசையும் போயின) என்று விலக்ஷணப்ரதமான வையம்

வித்யாதி,) இப்படிப் படுக்கையில் கண்வளரப்பெறுதே அலமந்து திரிவதே! 66. "पाण्डरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया" (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்சாயாயாம் ஜரிதம் மயா) விஷ்ணுபோதத்திலிருக்க அவஸரம் பெற்றிலன், இக்காலத் திலேயிறே நிழலிலே முத்துக்குடையிடுவது. 62.

63. தோளவனை யல்லால் தொழாஎன் செவியிரண்டும்
கேளவன தின்மொழியே கேட்டிருக்கும் - நாநாளும்
கோணை கணையான் குரைகழலே கூறுவதே
நாணாமை நள்ளேன் நயம்.

பதவுரை:— தோள்—(என்னுடைய) கைகள், அவனை யல்லால் தொழா—அப்பெருமானைத் தவிர வேறொருவரையும் தொழமாட்டா; என் செவி இரண்டும்—என்னுடைய இரண்டு காதுகளும், கேள் அவனது—(எனக்கு எல்லா

யுடைய திருவனந்தாழ்வானுகிற ஓங்கிய திருப்படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேச்வரனுடைய திருத்தோள்கள் கிடீர்! 'அந்தப் படுக்கையும் பொருத ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன்கிடீர் இச்செயல்களைச் செய்தான்! அப்படுக்கை யில் கண்வளரப்பெறுமல் இப்படி அலமந்து திரிவதே!' என்று வயிறுபிடிக்கிறுர். 62.

கள் நிக்ருகளில் வியாபித்ததைச் சொல்லுவதாகவுமாம். இவற்றையெல்லாம் செய்தது எதுவென்னில்: (அரவப் பொங் கணையான் தோள்) பரிசுத்தமும், மென்மை, குளிர்த்தி, நறுமணம் முதலான படுக்கையின் லக்ஷணங்களைப் பூர்ணமாகப் பெற்றவனும், பகவத்ஸம்பந்தத்தாலே ஓங்கிநிற்பவனுமான திருவனந்தாழ்வானுகிற திருப்படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேச்வரனுடைய திருத்தோள்களன்றே இக்காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்தன. அந்தப் படுக்கையும் உறுத்தும்படி யான மென்மையை உடையவனன்றே இம்முரட்டுச் செயல் களைச் செய்தான்! மென்மைக்குச்சேர அப்படுக்கையிலேயே கண்வளரப்பெறுமல் அடியார்க்காக இப்படிப் பாடுபட்டுத் திரிவதே! என்று வயிறெரிகிறுர். 62.

விதமான) உறவுமாயிருக்கும் அவனுடைய, **இன் மொழியே**—இனிய சொற்களையே, **கேட்டு இருக்கும்**—கேட்டு உயிர் தரித்திருக்கும்; **நா**—என்னுடைய நாக்கு, **நாளும்**—தினந்தோறும், **கோள் நாகணையான்**—ஒளிமிக்க ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாக உடையவனுடைய, **குரை கழலே**—(ஆபரண ஒலியினால்) ஸப்தியாநிற்கும் திருவடிகளையே, **கூறுவதே**—சொல்லுவதாயிருக்கும்; **நயம்**—(ஸம்ஸாரிகள்) விரும்புமவையான விஷயங்களை, **நாணமை நள்ளேன்**—(நான்) வெட்கமில்லாமல் அணுகமாட்டேன்.

அவ — அறுபத்துமூன்றும் பாட்டு. (தோள்) இப்படி அவன் ஸௌலபனென்று அநுஸந்தித்த பின்பு என்னுடைய இந்த்ரியங்கள் அவனையல்லது அறிகிறதில்லை.

வ்யா:— (தோளித்யாதி) நான் வேறேயொன்றைத் தொழச் சொன்னாலும் என் தோளானது அவனையல்லது தொழுகிறதில்லை. (என்செவியித்யாதி) என் செவிகள்,

---

அவதாரிகை:— இப்படியிருக்கிற அவன் பக்கலிலே என்னுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களும் ப்ரவணமாய்த்து; நானும் ப்ரவணனானேன் என்கிறார்.

உரை:—என்னுடைய தோள்களானவை நான் 'வேறு சிலரைத் தொழு' என்னினும் அந்த ஸர்வேஶ்வரனையல்லது

---

63. *அவதாரிகை:*— 'இப்படியிருக்கிற அவனிடம் என்னுடைய எல்லா இந்திரியங்களும் ஈடுபட்டன; அதனாலே நானும் ஈடுபட்டேன்' என்கிறார். "மூடியானே" [திருவாய் 3-8] என்னும் திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார்க்கு ஏற்பட்ட அநுபவம் இதுவேயாகும்.

வ்யா:—(தோள் அவனையல்லால் தொழா) என்னுடைய தோள்களானவை நான் 'வேறு சிலரைத் தொழு' என்றாலும் அந்த ஸர்வேஶ்வரனையல்லது தொழ மறுக்கின்றன. (என் செவி இரண்டும்...) என் இரண்டு காதுகளும் இயற்கை

உறவாளனானவனுடைய (இனிய மொழியைக் கேட்டிராநின்றது). (நா நாளும்) என்னுடைய நாக்கானது எப்போதும். (கோள் நாகணையாய் குறித்தெழுது) "கோள்" என்று வலிக்கும். மிடுக்குக்கும் பேர். 67. "ஸதஏகவிஜ்ஞானபலைகதாமநி" (ப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாநபலைகதாமநி) என்னும்படியே, அநந்தசயனமான வர்வேப வாணையே கூறுமத்தனை. (பகல் இரவாய் நன்மேனாள்)

தொழுகிறதுமில்லை; என்னுடைய செவிகளிரண்டும் திருபாதிக பந்துவான அவனுடைய "ஸம்ப்ரவே மதுரம்" (ஸம்ப்ரவே மதுரம்) ஆன பேச்சைக் கேட்டு அத்தாலே தரித்திருக்கும். காவாளனது ஸர்வஸாலமும் மிடுக்கையுடைய திருவனந்தாழ் வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய ஆபரணத்வனியை உடைத்தான திருவடிகளையே சொல்லாநிற்கும்.

புறவினனுன அவனுடைய செவிக்கினிய செஞ்சொல்லைக் கேட்டு அதனாலே உயிர்தரிக்கும். (பின் துவனது) "மாதா பிதா ப்ராதா- நாராயண:" என்று ஸுபாலோபநிஷத்தில் சொல்லியபடியே இப்படைக்கிலே எல்லா உறவாகவுமிருக்கும் அவனுடைய. கேள்—உறவினர். இன்ன உறவு என்று விசேஷிக்கமையாலே எல்லா உறவுமிலனே என்கை. (இன்மொழியே) "ஸம்ப்ரவே மதுரம் வாக்யம்" [ரா-ஸு 31-1] [கேட்பதற்கு இனிய வாக்கியம்] என்னும்படியிருக்கை. (மொழியே கேட்டு) காது வேறொன்றையும் கேளாதே என்றுமதையே கேட்கும். (கேட்டு இருக்கும்) கேளாவிடில் இராது என்று கருத்து. (கா நாளும்...) என் நாவானது பலமுடையவனான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய வீரக்கழலொலியையுடைய திருவடிகளையே எப்போதும் பேசிக்கொண்டிருக்கும். (கோள் நாகணை) கோள் - பலம். "அமிதௌஜா: பர்யங்க:" [கௌஷீதகி] [அளவற்ற பலத்தையுடையவன் படுக்கை] என்று உபனிஷத்திலும். 'ப்ரக்ருஷ்ட விஜ்ஞாநபலைகதாமநி அநந்தபோகிநி' [ஸ்தோ-ர 39] [மிகச் சிறந்த அறிவுக்கும் பலத்திற்கும் ஒரே இருப்பிடமான திருவனந்தாழ்வானிடத்தில்] என்று ஆளவந்தாராலும் அருளிச் செய்யப்பட்டபடியே, பிராட்டியும் பெருமாளும் ஏறித் துகைக்கலாம்படியான அளவற்ற பலத்தையுடைய ஆதிசேஷன்.

ஆசைப்படப்படுவதான ஶப்தாதிகளை லஜ்ஜியாதே விட்டேன், ஹாஸ்யமான விஷயமென்றுமாம். அவன் ரஸிகனாகவுமாம், தவிரவுமாம்.

(தோளவளை) அவன்தான் தனக்குப் பகையென்னலாம்படி இருந்தாலும் என் செவிதானும் கேட்பது. ஆசைப்படும் விஷயங்கள். (நாணுமை கள்ளேன்) ஆண்பிள்ளைச் சோற்றுன்விலை ஆசைப்பட்டவனைப்போலே உணர்ந்தவனுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணும். (கோள்) பிராட்டிக்கும் தனக்கும் கிடக்கைக்குண்டாகை. 63.

64. நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு
உயவே னுயர்ந்தவரோ டல்லால்—வியவேன்
திருமாலை யல்லது தெய்வமென் றேத்தேன்
வருமாறென் னென்மேல் வினை.

நாட்டார் விரும்பி மேல்விழுகிற விஷயங்களை அவர்களில் வ்யாவ்ருத்தனான நான் நிர்லஜ்ஜனாய்க்கொண்டு செறியேன். ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு லஜ்ஜித்து மீளவேண்டும்படி காணும் விஷயப்ராவண்யத்தின் பொல்லாங்கிருப்பது. 63.

(குரை கழல்) ஒலிக்கும் வீரக்கழல் முதலான ஆபரணங்களை அணிந்த திருவடி. நாட்டிலுள்ள மற்றவர்கள் ஈடுபடும் இதர விஷயங்களை விட்டு. இப்படி நீர் ஸர்வேந்திரியங்களாலும் பகவத்விஷயத்தையே பற்றியிருப்பதே! என்று ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கருத்தாகக்கொண்டு கூறுகிறார்; (*நயம் நாணுமை கள்ளேன்*) நயம்—(*பிறரால்*) விரும்பப்படுவது. ஸம்ஸாரிகளால் விரும்பப்படுவது. ஸம்ஸாரிகளால் விரும்பப்படும் சப்தஸ்பர்ச ரூபரஸகந்தங்களாகிற ப்ராக்ருதவிஷயங்களை நான் லஜ்ஜையில்லாமல் அனுகமாட்டேன். (*நாணுமை*) ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு வெட்கத்தோடு மீளவேண்டும்படியன்றோ ப்ராக்ருதவிஷயங்களின் நிலைமை உள்ளது. "ஆண்பிள்ளைச் சோற்றுன்விலை (*பெண்வேடம் பூண்ட ஆண்பிள்ளை*) ஆசைப்பட்டவனைப்போலே, உணர்ந்தவனுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணும்" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. 63.

பதவுரை:— பிறர் பொருளை — விலக்ஷணனான எம்பெருமானுடைய உடைமையான ஆத்மவஸ்துவை, **நயவேன்** — (எனக்கென்று) ஆசைப்படமாட்டேன்; **கீழாரோடு** — (ஆத்மாவைத் தம்முடையதாக நினைத்திருக்கும்) ஸம்ஸாரிகளோடு **நன்னேன்** — நெருங்கமாட்டேன்; **உயர்ந்தவரோடல்லால் உயவேன்** — (எம்பிரானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாலே) உயர்ந்திருப்பவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தவிர வேறு மனிதரிடம் பேசமாட்டேன்; **திருமாலை அல்லது** லக்ஷ்மீநாதனைத் தவிர வேறு சிலரை, **தெய்வம் என்று ஏததேன்** - தேவதை என்று துதிக்கமாட்டேன்; **வியவேன்** — (அவர்களைக் கண்டு) வியக்கவுமாட்டேன்; **என் மேல்** — (இப்படிப்பட்ட) என் மேல், **வினை வரும் ஆறு என்** — பாபம் வரும் வழி எப்படி?

அவ:— அறுபத்துநாலாம் பாட்டு. (நயவேன்) **ப்ராப்தத்தைச் செய்து அப்ராப்தத்தைச் செய்யேனென்றிருக்கிற என்பக்கல் பாபத்துக்கு வரப்போமோ ? என்கிறார்.**

அவதாரிகை:— உமக்கும் உம்முடைய கரணங்களுக்கும் பகவத்விஷயத்திலே இதரவிஷயங்களைக் கடைக்கணியாதபடி ப்ராவண்யம் உண்டேயாகிலும் துர்வாஸனையாலே அவை வந்து மேலிடில் செய்வதென் ? என்ன,— நான் நின்ற நிலை இதுவானபின்பு எங்ஙனே அவை வந்து மேலிடும்படி ? என்கிறார்.

---

64. ***அவதாரிகை:***— 'உமக்கும் உம்முடைய இந்திரியங்களுக்கும் மற்ற விஷயங்களில் பற்று சிறிதுமில்லாதபடி பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபாடு மிக்கிருந்தாலும், அநாதிவாஸனையாலே மற்ற விஷயங்கள் உம்மையும் உம்முடைய இந்திரியங்களையும் வெற்றிகொண்டு விட்டால் என்செய்வீர்' என்று ஸம்ஸாரிகள் கேட்க, 'நான் நின்ற நிலை இதுவானபின்பு எப்படி அவை வந்து மேலிடும் ?' என்கிறார்.

வ்யா:— (*நயவேன் பிறர்பொருளை*) பிறர்பொருளை விரும்பமாட்டேன். சாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்படும் ஸாதாரண

வ்யா:- (கயவேன் பிறர் பொருளை) பிறர்பொருளை ஆசைப்படேன். த்₃ரவ்யத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது:- த்₃ரவ்யந் தன்னுடைய நன்மையாலும், உடையவனுடைய நன்மையாலும்; த்₃ரவ்யம் பரிணாமியான அசித்தன்றிக்கே ஆத்ம த்₃ரவ்யமாயிருந்தது; 68. "யஸ்யாத்மா ஶரீரं" (யஸ்யாத்மா ஶரீரம்), 8. "பதிं விஶ்வஸ்ய" (பதிம் விஶ்வஸ்ய) என்று ஓதப்படுகிறவன் உடையவன். உத்க்ருஷ்டமான ஆத்மாவை "என்னது"

உரை:— "उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः" (உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:) என்கிறபடியே ஸர்வவிஜாதீயனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆத்மத்₃ரவ்யத்தை என்னதென்று விரும்பேன். பிறரதான ஆத்மாவை என்னது என்றிருக்கும் தாழ்ந்த ஸம்ஸாரிகளோடு சேறியேன். உத்துங்க₃மான ஆத்மவஸ்து

மான திருட்டு தன்னிடமில்லை என்று ஆழ்வார் பெருமையாகக் கூறிக்கொள்ள ப்ரஸக்தியேயில்லை. திருட்டுகளில் மிகக்கொடிய திருட்டு தன்னிடமில்லை என்பதே ஆழ்வாருடைய கருத்து. திருடப்படும் பொருளைவிட்டும், திருடப்படுகிறவனைவிட்டும் திருட்டில் ஏற்றத்தாழ்வுண்டு. அழியக்கூடிய அசேதனப் பொருள்களைக் காட்டிலும், அழியாததான ஆத்மவஸ்து மிக வுயர்ந்தது. ஸர்வேஶ்வரன் அனைவரிலும் உயர்ந்தவன். அவனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துப₄ம்போலே இனியதான ஆத்மவஸ்துவைத் திருடுவதே மிகக்கொடிய திருட்டாகும். அதாவது – அவனுடையதான ஆத்மாவைத் தன்னுடையதென நினைக்கை.

யோ ऽந்யதா₂ ஸந்தமாத்மாநமந்யதா₂ ப்ரதிபத்₃யதே।
கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா॥

[பகவானுடைய உடைமையாயிருக்கும் ஆத்மாவை, எவனொருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறானோ, ஆத்மாவை அபஹரிப்பவனான அந்தத் திருடனால் செய்யப்படாத பாபம் எது?] என்கிறபடியே இதையே மிகக்கொடிய பாபமாக ஶாஸ்திரமும் சொல்கிற்று. ராவணன் செய்ததையொத்த இத் திருட்டு தன்னிடமில்லை என்கிறார். (பிறர்) "உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:" [கீ₃தை 15-17] [பரமபுருஷன் மற்ற புருஷர்களிலும்

என்றிரேன். (கள்ளேன் கீழாரோடு) ஆத்மாவை "என்னது" என்றிருக்குமவர்களாயிற்று கீழாராகிறார். அவர்களோடே கிட்டேன். தமகன்படியாக்கிக்கொள்வரென்று. (உய்யவேன் உயர்ந்தவரோடல்லால்) உத்தமரென்னுமவர்களோடல்லது உசாவேன். (வியவேன் திருமாலையல்லது) ஸ்ரிய:பதியைக் கண்டல்லது விஸ்மயப்படேன். (தெய்வமென்றேத்தேன்) அவனையல்லது வேறு சிலரை தெய்வமென்று ஸ்துதியேன். (வியவேன் திருமாலை) ஸ்ரிய:பதியினுடைய ஐஶ்வர்யத்தை அர்த்தவாதமென்றிரேன். (வருமாறென் என்மேல்வினை) 69. "अवश्यमनुभोक्तव्यं" (அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்கிற வசநத்தைக்கொண்டு என்பக்கலிலே வரப்போமோ பாபத்துக்கு? என்கிறார்.

ஸர்வோத்தமனை ஸர்வேஶ்வரனுடையது என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையொழிய ஏதேனுமொன்றை உசாவேன். ஸர்வாதிகனை ஸ்ரிய:பதியையொழியப் புறம்பே சிலரை ஆஶ்ரயணீய தேவதைகளென்று புத்தி பண்ணி வாய்விட்டுப் புகழேன். இவ்வாகாரங்கள் நமக்கு உள

வேறுபட்டவன்] என்றதை அடியொற்றிப் பரமபுருஷனைப் 'பிறர்' என்கிறார். (கள்ளேன் கீழாரோடு) பரமபுருஷனுடைய ஆத்மவஸ்துவைத் தம்முடையதாக நினைத்திருக்கும் தாழ்ந்தவர்களோடு சேரமாட்டேன். (உய்யவேன் உயர்ந்தவரோடல்லால்) பரமபுருஷனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே இனிய ஆத்மவஸ்துவைத் தம்மதாக நினையாமல் ஸர்வோத்தமனான அவனுடையதாக நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தவிர வேறெவரிடமும் பேச்சுவார்த்தைகள் வைத்துக்கொள்வதில்லை. (திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன்) திருவுடைய தேவனாகையாலே புருஷோத்தமனான அவனைத்தவிர மற்றொரு திருவில்லாத் தெய்வத்தை அடையத்தக்க தெய்வமென்றெண்ணி, வாய்விட்டுத் துதிக்கமாட்டேன். (இவ்வாழ்வாரைச் சமரசவாதியென்று சிலர் கூறுகிறார்களே, அவர்கள் அறிவிலிகளாகவாவது வஞ்சகர்களாகவாவது இருக்கவேண்டும்.)

(வியவேன்) வாக்யார்த்த₂ம்:— க்ருதக்ருத்யனென்கிறார். எம்பெருமான் விரும்பும் ஆத்மாவை அபஹரியேன். ராவணன் செயலைச்செய்யேன். கீழோர் - அவனுக்குக் கூட்டுப்படும் மாரீச ப்ரப்₄ருதிகள். உயர்ந்தவர் - விஶ்வாமித்ராதி₃கள். 70. "महात्मानस्तु" (மஹாத்மாநஸ்து) "பெரியோர்" (வியவேன்) 71. "तृणीकृतविरिञ्चादिनिरङ्कुशविभूतयः" (த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி₃நிரங்குஶ விபூ₄தய:) ப்₃ரஹ்மாதி₃களைக் கண்டால் அடுப்படைக்கல்லாக நினைத்திருக்குமதனை. (திருமாலை யல்லது வியவேன் - தெய்வமென் றேத்தேன் - வருமாறென் னென்மேல் வினை) 69. "अवश्यमनुभोक्तव्यं" (அவஶ்யமநுபோ₄க்தவ்யம்) என்கிறவை என்னை நலியவோ? 64.

65. வினையா லடர்ப்படார் வெந்நரகில் சேரார்
தினையேனும் தீக்கதிக்கண் செல்லார் - நினைதற்
கரியானைச் சேயானை ஆயிரம்பேர்ச் செங்கட்
கரியானைக் கைதொழுதக் கால்.

டாய்த்தே என்று ஆச்சர்யப்படேன். இப்படியானபின்பு ப₄க₃வத₃நுக்₃ரஹபாத்ரரான நம்முடைய மேலே நிக்₃ரஹ ரூபமான பாபம் வந்து மேலிடும்படி எங்ஙனே? திருமாலை யல்லது வியவேன்; அவனையல்லது தை₃வமென்றேத்தேன் என்னவுமாம். 64.

(வியவேன்) அவனைப் பற்றியவர்க்கு இவை தாமே வருமாகை யாலே, "இப்பெருமைகள் நமக்கு எப்படி வந்தன" என்று ஆச்சரியப்படமாட்டேன். *(வியவேன் திருமாலை)* 'திருமாலுக்குச் சொல்லப்படும் பெருமைகள் வெறும் புகழ்ச்சி என நினையேன்' என்றும் கொள்ளலாம். *(வியவேன் திருமாலையல்லது.........)* "திருமாலைத் தவிர வேறொருவரின் ஸ்வரூபரூபகு₃ணவிபூ₄தி சேஷ்டிதங்களைக் கண்டு ஆச்சர்யப்படமாட்டேன்; அவனைத் தவிர வேறொருவரை தெய்வமாகத் துதிக்கமாட்டேன்" என்றும் கொள்ளலாம். *(வருமாறென் எனமேல்வினை)* இப்படியிருக்கும் போது ப₄க₃வானுடைய அநுக்₃ரஹத்திற்கு இலக்கான என் மேல், அவனுடைய நிக்₃ரஹரூபமான பாபங்களும், அதுகாரணமாக வரும் விஷயாநுப₄வமும் எப்படி வந்து வெற்றி கொள்ள முடியும்? 64.

பதவுரை:— நினைதற்கு அரியானை — தம் முயற்சியாலே அறியமுடியாதவனும், **சேயானை -** வெகுதூரத்திலிருப்பவனும், **ஆயிரம் பேர் செம் கண் கரியானை —** ஆயிரம் திருநாமங்களையும், சிவந்த திருக்கண்களையும், கறுத்த திருமேனியையும் கொண்டவனுமான எம்பிரானை, **கைதொழுதக்கால் —** கையாலே வணங்கினால், **வினையால் அடர்ப்படார் —** கர்மங்களால் துன்புறுத்தப்படார்கள்; **வெம் நரகில் சேரார் —** கொடிய நரகத்தில் சேரார், **தினையேனும் —** சிறிதாவது, **தீ கதிக்கண் செல்லார் —** கெட்ட கதிகளுக்குப் போக மாட்டார்கள்.

வ்யா:— அறுபத்தைந்தாம் பாட்டு. (வினையித்யாதி$_3$) **பாபத்தால் அடக்கப்படார்.** (வெந்நரகில் சேரார்) **பாப ப$_3$லமான நரகிலும் சேரார்.** (தினையித்யாதி$_3$) **த$_4$ர்மபுத்ரன் நரகத$_3$ர்சநம் பண்ணினவோபாதியும் கூடாது இவர்களுக்கு.** (நினைதற்கரியானை) **ஸ்வயத்நத்தாலே அறியப் போகாதவனை.** (சேயானை) **அதுக்கடி தூ$_3$ரஸ்த$_2$னுகை.**

அவதாரிகை:— இது எனக்கு ஒருவனுக்குமேயன்று; அவனை ஆஸ்ரயித்தார்க்கெல்லாம் ஒக்குங்கிடீர் என்கிறார்.

உரை:— ஸ்வயத்நத்தால் அளவிட்டு நினைக்கைக்கு மிகவும் அரியனாய், மநோரத$_2$பத$_2$த்துக்கு எட்டாதபடி அதிதூ$_3$ரஸ்த$_2$னுமாய், தன்னருளாலே அறிந்து அநுப$_4$விக்க

---

65. ***அவதாரிகை:—*** **மூன் பாசுரத்திற்சொன்ன பெருமை எனக்கு ஒருவனுக்கு மாத்திரமன்று. அவனை அடைந்தார் அனைவர்க்கும் உள்ளதொன்று கிடீர் என்கிறார்.**

வ்யா:— (நினைதற்கு அரியானை) **"யாரும் ஓர் நிலைமையன்** என அறிவரிய எம்பெருமான்" [திருவாய் 1-8-4] என்கிறபடியே எத்தனையேனும் விலக்ஷண அறிவையுடையவர்களுக்கும் தம் முயற்சியாலே அறிய அரியவனை. **இதற்குக் காரணம் சொல்லு**கிறது மேலே.—*(சேயானை)* **மனக்குதிரைக்கும் சென்றுகிட்ட**

(ஆயிரமித்யாச,) தான் கொடுத்த அறிவை உடையவர்களுக்கு ஏத்துகைக்கு ஆயிரம் திருநாமத்தையும், கண்டு அநுப,விக்கைக்கு ஶ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையவனை. (கைதொழுதக்கால்) அஞ்ஜலி பண்ணினால்.

(வினையாலடர்ப்படார்) என்னைப்போலே விதே,யகரண மின்றியே பாவநமென்று ஆஶ்ரயித்தார்க்குப் பாபம் போம். (வினை) இங்கு அநுப,விக்கும் பாபப,லம் அநுப,வியார். (வெந்நரகு) போய் அநுப,விக்கும் பாபப,லம். (தினை) அலத்யாப,ாவ,தாலே. (வினை தக்கரியானை) ஸ்வயத்நத்தாலே

இழிந்தார்க்கு இழிந்தவிடமெங்கும் துறையாம்படி கு,ண சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையனாய், வாத்ஸல்யஸூசகமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்களையும், அதுக்குப் பகைத்தொடையான கறுத்த வடிவையுமுடையனான ஸர்வேஶ்வரனை, அஞ்ஜலிப்ரணாமாத்யநுவர்த்தனங்களைப் பண்ணி ஆஶ்ரயித்தால் புண்யபாபரூபகர்மங்

முடியாதபடி மிகவும் தூரத்திலிருப்பவனை. (ஆயிரம்பேர்) "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே அவனுடைய அருளாலே அவனை அநுப,விக்க இழிந்தவர்களுக்கு, இறங்கின விடமெல்லாம் அநுப,விக்கும் துறையாம்படி கு,ணச்செயல்களைச் சொல்லும் ஆயிரம் பெயர்களை உடையவனை. (ஆயிரம் பேர்)வாய்க்கினியவிருந்து. (செங்கட் கரியானை) கண்ணுக்கினிய விருந்து- வாத்ஸல்யத்தைக் கோட்சொல்லித்தரும் சிவந்த திருக்கண்களையும், அதுக்கு நிறச்சேர்த்தியழகைத்தரும் கரிய திருமேனியையும் உடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (கைதொழுதக்கால்) கைகூப்புவது, வணங்குவது முதலான ஸேவைக்ருத்திகளைப் பண்ணி ஆஶ்ரயித்தால். (வினையால் அடர்ப்படார்) புண்யபாபரூபமான பாபங்களாலே துன்பப்படமாட்டார்கள். (வெங்கரகில் சேரார்) அந்தப் புண்யபாபங்களுக்குப் ப,லமான ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய நரகிலும் சேரார். (வினையால் அடர்ப்படார் வெங்கரகில் சேரார்) பாபபலன்களை இவ்வுலகில் அநுபவியார்; கொடியநரகில் சென்றும் பாபபலன்களை அநுபவியார்;

நினைப்பார்க்கு அரியானை. (சேயானை) இவன் குற்றமன்று. வஸ்துஸ்வபாவம். (ஆயிரமித்யாதி) தானே காட்டு வார்க்கு இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாகை. (வாகதொழுதக் கால்) பாலைக்குடிக்க நோய் போம். வருத்தது செய்ய அமையும். 65.

66. காலை யெழுந்துலகம் கற்பனவும் கற்றுணர்ந்த
மேலைத் தலைமறையோர் வேட்பனவும்— வேலைக்கண்
ஓராழி யானடியே யோதுவது மோர்ப்பனவும்
பேராழி கொண்டான் பெயர்.

பதவுரை:— காலை எழுந்து—(ஸத்வகுணத்தை வளரச் செய்வதான) காலை வேளையில் கண் விழித்து எழுந்து, **உலகம்**—உயர்ந்தோரான முமுக்ஷுக்கள், **கற்பனவும்**—அப்யாஸம் செய்பவையும், **கற்று உணர்ந்த மேலை தலைமறையோர்**—படித்து அறிந்தவர்களான வைதிகஸ்ரேஷ்டர்கள், **வேட்பனவும்**—காண ஆசைப்படுபவையும், **வேலைக்கண்**—திருப்பாற்கடலினுள், **ஓர் ஆழியான் அடியே**—ஒப்பற்ற திருவாழியைக் கைக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளும் எம்பிரானது அடிகளே; **ஓதுவதும்**—(இப்பெரியோர்கள்) கேட்பவையும், **ஓர்ப்பனவும்**—நினைப்பவையும், **பேர் ஆழி கொண்டான் பெயர்**—பெரிய சக்கரத்தைக் கொண்டவனுடைய திருநாமங்களே.

களாலே நெருக்குப்படார்; அதுக்குப் பலமாக வரக்கடவதாய், அதிக்ரூரமான ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே சென்று கிட்டார். ஏகதேசமும் துர்மார்க்கங்களில் போகார். 65.

"ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" [கீதை 18-66] என்னுமவன் 'பொறுத்தேன்' என்னப் பாபங்கள் நீருகையாலே. (தீயேனும் தீக்கதிக்கண் செல்லார்) புண்யபாபங்களுக்குக் காரணமான தீயவழிகளில் ஒரு நாளும் செல்லமாட்டார்கள். தர்மபுத்ரன் நரகத்தைப் பார்த்ததுபோலும் இவர்களுக்குச் சிறிதேனும் நரகாதி, துர்மார்க்கஸம்பந்தம் கூடாது என்றுமாம். 65.

வ்யா:— அறுபத்தாறும் பாட்டு. (காலையெழுந்து) ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே எழுந்திருந்து. (உலகம்) மோக்ஷேச்சையுடையவர்கள் கற்பனவும். (கற்றுணர்ந்த இத்யாதி) அறிவு தலைக்கட்டினவர்கள் பாவநாப்ரகர்ஷத்

அவதாரிகை:— அறிவுடையராயிருப்பார்களாகில் பஜனீயன் அவனே கிடீர்! என்கிறார்.

உரை:— "கிளரொளியிளமை" என்கிறபடியே பஜனாநுரூபமான கரணபாடவமுள்ள பால்யாவஸ்தையிலே ஆஶ்ரயணோந்முகராய்க்கொண்டு கிளர்ந்து லோகமடங்க அப்யஸிக்குமவையும், ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்களை ஓராசார்யன் பக்கலிலே கேட்டு அவற்றை அலகலகாக அறிந்திருப்பார்களாய் அத்தால் வந்த மிக்க உயர்த்தியை உடையரான பரமவைதிகரடங்கலும் அறிவின் பலமாக ஸாக்ஷாத்

---

66. அவதாரிகை:— அவனை அடைந்தவர் இடர்ப்படார் என்றார் சென்றபாட்டில்; அறிவுடையவர்களாயிருந்தால் அவனை அடையாதிருக்கமுடியுமோ? என்கிறார் இப்பாட்டில்.

வ்யா:— *(காலை எழுந்து உலகம் கற்பனவும்)* அனைவர்க்கும் ஸத்வகுணம் விஞ்சியிருக்கும் காலைவேளையில் எழுந்திருந்து உயர்ந்தோர் கற்கின்றனவும். "உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்கிறபடியே 'உலகம்' என்னும் சொல் உயர்ந்தோரான முமுக்ஷுக்களைக் குறிக்கிறது. 'காலை' என்று ஆயுளுக்கு ஆரம்பநிலையாகிற இளமையைக் குறிப்பதாய். "கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்" [திருவாய் 2-10-1] என்கிறபடியே அவனை நினைக்கத்தக்கபடி ஐம்புலன்களும் வலிமையோடிருக்கும் இளமையிலே அவனை அடைய விரும்பிக் கிளர்ந்து உலகமெல்லாம் (உயர்ந்தோரனைவரும்) கற்கின்றவையும். *(கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலைமறையோர் வேட்பனவும்)* அறிய வேண்டிய விஷயங்களையெல்லாம் ஓராசார்யனிடம் கேட்டு அவற்றை அலகி அலகி ஆராய்ந்து அறிந்திருப்பவர்களாய், அதனால் உண்டான மிகுந்த சிறப்பையுடையவர்களான பரம வைதிகர்களனைவரும் அறிவின் பலனாகக்காணவிரும்புகின்ற

தர்லே ஸாக்ஷாத்கரிப்பனவும். (வேலையித்யாதி,) **இவற்றி னுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கையும் திருவாழியுமாய்க் கிடக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடி களையே.** (பேராழி கொண்டான் பெயரே ஓதுவதும் ஓர்ப் பனவும்) **ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களே இவர்களுடைய ச்ரவணத்துக்கும் ஆநந்த,த்துக்கும் விஷயமாவது.**

(காலை) **ஸத்வோத்தரமான காலம்.** (வேலைக்கண் ஓராழியானடியே) **கரையையுடைத்தாய், ஒப்பில்லாத கடல்.** (பேராழி கொண்டான்) **இவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு உருவின பத்திரமும் தாலுமாயிருக்கை. "கைகழலாநேமியான்" 66.**

கரிக்க ஆசைப்படுவனவும், கரையோடே கூடி இடமுடைத் தாய், அத்,விதீயமான கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளே. அதுக்கு ஸாத,நமாக ச்ர வணம் பண்ணுவதும் மனனம் பண்ணுவதும் ரக்ஷணபரி கரமான பெரிய திருவாழியையுடையனான ஸர்வேச்வர னுடைய கு,ணசேஷ்டிதாதி,களுக்கு வாசகமான திரு நாமங்கள். பேராழிகொண்டான் — பெரியகடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னவுமாம். அப்போது 'ஓராழியான்' என்றது அத்,விதீய மான திருவாழியை உடையவனென்று கொள்வது. 66.

வையும். *(வேலைக்கண் ஓராழியானடியே)* கரையோடே கூடிய தாய், பெரிதான இடமுடையதாய், ஒப்பற்றதாயிருக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளே இப்பெருமைகளை உடையவை. வேலை—கரை. கண்—இடமுடைமை. அன்றிக்கே, வேலை என்று திருப்பாற் கடலைக் குறிப்பதாய், திருப்பாற்கடலிலே ஒப்பற்ற திருவாழியை ஏந்திநிற்பவனுடைய திருவடிகளே என்றுமாம். *(ஓதுவதும் ஓர்ப்பனவும் பேராழிகொண்டான் பெயர்)* அவ்வடியை அடைவதற்கு ஸாத,நமாகக் கேட்பதும் மனனம் செய்வதும், அடியார்களை ரக்ஷிப்பதற்குறுப்பாகப் பெரிய திருச்சக்கரத்தை ஏந்திநிற்பவனுடைய பெயர்களேயாகும். *(பெயர்)* அவனுடைய

67. பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு ஒண்பூ
உயருங் கதிரவனே நோக்கும்—உயிரும்
தருமனையே நோக்குமொண் தாமரையாள் கேள்வன்
ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு.

பதவுரை:— ஆறு—நதியானது, **பெயரும் கரும் கடலே நோக்கும்** — அலைபெறிகின்ற கறுத்த கடலையே நோக்கிச் செல்லும்; **ஒண்பூ**—ஒளிபொருந்திய தாமரைப்பூ, **உயரும் கதிரவனே நோக்கும்** — மிக உயர்ந்த இடத்திலேயிருக்கும் ஸூர்யனைக்கண்டே மலரும்; **உயிரும்**—(அவைஷ்ணவர்களுடைய) ஆத்மாக்கள், **தருமனையே நோக்கும்**—(ஆயுள் முடிவில்) யமதர்மராஜனையே அடையும்; (அப்படியே), **உணர்வு**—ஞானமானது. **ஒண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே**—ஒளிபொருந்திய தாமரையில் வஸிக்கும்லக்ஷ்மியின் நாதனாகிய நாராயணனை மட்டுமே, **நோக்கும்**—அறியும்.

அவ:— அறுபத்தேழாம் பாட்டு. (பெயரும்) **மோக்ஷேச்சையுடையவர்களுக்கும் அறிவு தலைநின்றவர்களுக்கும், அவனுடைய திருவடிகளை ஏத்துவது, அவனுடைய திருநாமங்களையே ஏத்துவது என்று சொல்லிற்று. ஜ்ஞானத்துக்கு அவனே விஷயமாகையாலே என்கிறது.**

அவதாரிகை:— இப்படி அறிவில் தலைநின்றவர்கள் அவனை ஆசைப்படுகைக்கடி அறிவுக்கு க்ருத்யபூமி ஸ்ரிய:பதியல்லதில்லாமையாலே என்கிறார்.

குணங்களையும் செயல்களையும் காட்டும் பெயர்கள். 'ஓராழியான்' என்றதை சக்ரதாரி என்று கொள்ளும்போது, 'பேராழி கொண்டான்' என்றதை, பெரிய கடல்போலே, கண்டாரிகளைப் பையாற்றும் வடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்று பொருள்கொள்வது. 66.

67. *அவதாரிகை:—* இப்படி அறிவிற்சிறந்தவர்களனைவரும் அவனை ஆசைப்படுவதற்குக் காரணம், அறிவுக்குப் போக்கிடம் திருமாலையல்லது வேறொரு தத்துவமில்லாமையாலே என்கிறார்.

வ்யா:— (பெயருமித்யாதி2) **ஆறானது. பூர்ணமாய்ச் சலியாநின்ற கடலையே நோக்காநின்றது. ஆறு கடலை நிறைக்கைக்கன்று புகுகிறது; புக்கல்லது தான் த4ரிக்க மாட்டாமை. தாமரைப் பூவானது. தூ3ரஸ்த2னுகிலும் ஆதி3த்யனுக்கு அலருமத்தனை; அக்3ந்யாதி3களுக்கு அலராது.** (உயிரும் தருமனையே நோக்கும்) **யமனைக் கிட்டியல்லது வேறோரிடத்தில் புகவொண்ணாது.** (ஒண்தாமரை

உரை:— காற்றுவளத்திலே கொந்தளித்துக் கிளரக் கடவதாய், பரப்பையுடைத்தான கடலை ஆறானது நோக்கா நிற்கும். அழகிய தாமரைப்பூவானது உச்சஸ்த2லவர்த்தியான ஆதி3த்யனையே நோக்காநிற்கும், ப4க3வத்பரரல்லாத நாட்டில் ப்ராணிகளடங்கலும் ஶரீரவிஶ்லேஷாநந்தரத்தில் த4ர்மராஜனான யமனையே சென்று கிட்டாநிற்கும். இவை

வ்யா:— *(பெயரும் கருங்கடலே நோக்கும் ஆறு)* காற்றடிக்கும் திசையிலே அலையெறிவதாய், கறுத்திருப்பதாய், பரப்பையுடையதான கடலை நோக்கியே செல்லாநிற்கும் ஆறு. ஆறு கடலை நிறைப்பதற்காகப் புகவில்லை; புகுந்தல்லது நிற்க மாட்டாமையாலே கடலுடன் கலக்கிறது. இவ்வாறே அறிவும் கடல்வண்ணனான திருமாலையடைந்தல்லது நிற்கமாட்டாது என்கை. *(ஒண் பூ உயரும் கதிரவனே நோக்கும்)* அழகிய தாமரைப் பூவானது உயரவிருக்கும் சூரியனின் வரவையே பார்த்திருந்து அவனுக்கே மலருமேயொழிய, அருகிலிருக்கும் நெருப்பு முதலானவற்றுக்கும் மலராது. "செந்தழலே வந்தழலைச் செய்திடினும் செங்கமலம் அந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லால் அலராவால்" [பெருமாள் திரு 5-6] என்கிறபடியே. அதுபோலவே உண்மையறிவாகிற கமலம் ஆதி3த்யவர்ணனை திருமாலையே விஷயமாகக் கொள்ளுமேயொழிய சந்திரமௌளி முதலாய மற்ற தெய்வங்களை நோக்காது என்கை. *(உயிரும் தருமனையே நோக்கும்)* ப4க3வானையடையாத ஜீவர்களுடைய உயிர் உடம்பைவிட்டுப் பிரியும்போது த4ர்மராஜனான யமனையே சென்றடையும். அப்படியே அறிவும் த4ர்மஸ்வரூபியான தாமரையாள் கேள்வனையே சென்றடையும். *(தாமரை*

வித்யாதி,) ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரீய:பதியை அறியுமத்தனை, மற்றொன்றை அறியாது. 72. "तत् ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तं" (தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யது,க்தம்) 73. "विद्याऽन्या शिल्पनैपुणं" (வித்,யாऽந்யா ஶில்பநைபுணம்) என்னும்படியே. 67.

யிலை நியதமாளுப்போலே, ஜ்ஞாநமானது அழகிய தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபனான ஸர்வேஶ்வரன் ஒருவனையுமே சென்று பற்றுகிற்கும். ஜ்ஞாநமாகில் ஸ்ரீய:பதியைப் பற்றியல்லது நில்லாது என்கை. ப,க,வத்,வ்யதிரிக்த விஷயங்களைப் பற்றிப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநமெல்லாம் அஜ்ஞாநகல்பம். "तत् ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्तं" (தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோந்யது,க்தம்) "विद्यान्या शिल्पनैपुणं" (வித்,யாந்யா ஶில்பநைபுணம்) என்னக்கடவதிறே. 67.

யான் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு) கருங்கடலை ஆறு நோக்குவதும், தாமரை கதிரவனை நோக்குவதும், உயிர் தருமனை நோக்குவதும் இயற்கை நியதியானாற்போலே, அறிவென்று ஒன்று உள்ளதாகில் அது தாமரையாளான லக்ஷ்மியின் நாதனான நாராயணன் ஒருவனையே நோக்கும். திருவில்லாத்தேவரான வேறெவரையும் நோக்காது என்று கருத்து. சிலருடைய அறிவு மற்ற தெய்வங்களையும் விஷயங்களையும் நோக்குகிறதே எனில்; அவ்வறிவுகள் அறிவேயல்ல; அறியாமையை ஒத்தவையே என்பதைப் பின்வரும் பிரமாணங்கள் பேசின.

"ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந தத,ஸ்ததே,ாஷம்
ஶுத்,த,ம் பரம் நிர்மலமேகரூபம் ।
ஸந்த்,ருஶ்யதே வாऽப்யதி,க,ம்யதே வா
தத் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாநமதோऽந்யது,க்தம் ॥"
[வி.பு 6-5-87]

[எந்த அறிவினால் தோஷமற்றதும், ஶுத்,த,மானதும், மிகவும் மலமற்றதும், ஒப்புயர்வற்றதுமான அந்தப் பரவஸ்து அறியப்படுகிறதோ, பார்க்கப்படுகிறதோ, அடையப்படுகிறதோ அதுவே ஜ்ஞானம்; அதைக்காட்டிலும் வேறானது அஜ்ஞானமெனப் படுகிறது.]

68. உணர்வாரா ருன்பெருமை யூழிதோ றூழி
உணர்வாரா ருன்னுருவந் தன்னை—உணர்வாரார்
விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய்
பண்ணகத்தாய் நீ கிடந்த பால். [நால்வேதம்

பதவுரை:—விண் அகத்தாய்—ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!, **மண் அகத்தாய்**—இவ்வுலகிலும் அவதரித்தவனே!, **வேங்கடத்தாய்**—திருவேங்கடமலையிலும் நிற்பவனே! **பண்** ஸ்வரத்தை ப்ரதானமாக உடைய, **நால் வேத அகத்தாய்**—நாலு வேதங்களிலும் விளங்குபவனே!, **உன் பெருமை**—உன்னுடைய மேன்மையை, **உணர்வார் ஆர்** அறியவல்லவர் யார்? **ஊழி தோறு ஊழி**—கல்பங்கள்தோறும் (ஆராய்ந்தாலும்), **உன் உருவம் தன்னை**—உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ரூபத்தையும், **உணர்வார் ஆர்**—யார் அறிய முடியும்? **நீ கிடந்த பால்**—நீ பள்ளிகொண்ட பாற்கடலை, **உணர்வார் ஆர்**—யார் (அளவிட்டு) அறியமுடியும்?

அவ:— அறுபத்தெட்டாம் பாட்டு. (உணர்வாரார்) கீழ் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் அவன் என்றது. உணர அரிது என்கிறது இப்பாட்டில்.

அவதாரிகை:— இப்படி அறிவுக்குப் பர்யவஸாநபூமி அவனல்லது இல்லையாயிருக்க, அவன் தன்மை அறிவார் தான் இல்லை என்கிறார்.

"தத் கர்ம யந்ந பந்தாய ஸா வித்யா யா விமுக்தயே।
ஆயாஸாயாபரம் கர்ம வித்யாந்யா ஶில்பநைபுணம்॥"
[வி.பு 1.19.41]

[எந்தக் கர்மம் பந்தத்திற்குக் காரணமல்லவோ அதுவே கர்மம்; எது முக்திக்குக் காரணமோ அதுவே வித்யை; மற்ற கர்மம் ஶ்ரமத்திற்கே. மற்ற வித்யை ஶில்பஶாஸ்த்ர பாண்டித்யம் போன்றதே.] 67.

68. *அவதாரிகை:—* சென்ற பாசுரத்தில், "நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம்" என்றபடியே அறிவென்று பேர் பெற்றதெல்லாம் அவனையே அறியும் என்றார். இப்பாசுரத்தில், அவனை அளவிட்டு அறிவார் எவருமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (உணர்வாராருன் பெருமை) 74. "जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशम्" (ஜுஷ்டம் யதா3 பச்யத்யந்யமீசம்) என்கிறபடியே, கு3ணங்களோடே கூடியிருக்கிற உன்னை உணர்வாரார்? என்கிறது. (ஊழியித்யாதி3) காலத்தையெல்லாம் ஒரு போகியாக்கி உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகு3ணங்களை உணரப்புக்கால் உணரவரிது என்கிறது. (விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய்) ஸ்ரீவைகுண்ட2த்திலேயிருந்த நீ அவதாரரூபேண பூ4மியிலே வந்தவதரித்து அத்தாலே ஸௌலப்4யத்தை

உரை:—பரமபத3த்திலே மேன்மை தோற்ற எழுந்தருளியிருக்குமவனாய், பூ4மியுபலக்ஷிதையான லீலாவிபூ4தியிலே நீர்மைதோற்றவந்து அவதரிக்கும் ஸ்வபா4வனாய், இரண்டிடத்துக்கும் பொதுவாய்க்கொண்டு மேன்மை நீர்மைக

வ்யா:— (விண்ணகத்தாய்) பரமபத3த்திலே மேன்மை தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிறவனே! (விண்ணகத்தாய் உணர்வார் ஆர் உன் பெருமை) "*யோ அஸ்யாத்4யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்-ஸோ அங்க3 வேத3 யதி3 வா ந வேத3*"[எவனொருவன் இவ்வுலகிற்கெல்லாம் தலைவனாய், பரமபத3த்திலிருக்கிறானோ, அவனே தன் பெருமையை அறிவானோ மாட்டானோ] என்று பரமபதத்திலிருக்கும் உனக்கே உன் பெருமையை அறிய முடியுமோ என்று வேதம் ஐயமுறும்போது, உன் பரத்வத்தை வேறொருவரால் அறியமுடியுமோ? என்கை. (*மண்ணகத்தாய் உணர்வாரார் உன் பெருமை*) பரமபதத்திலிருந்து கீழேயிறங்கி பூமி முதலான கீழுலகங்களிலே நீர்மை தெரியும்படியாக அவதரித்த பின்புதான் உன்பெருமையை ஒருவரால் அறியமுடியுமோ? கடல் விட்டவந்தாலும் அதை அளவிடமுடியுமோ? "*தஸ்ய தீ4ரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்*" [பு-ஸூ] [உயர்வறவுயர்ந்த அவனுடைய அவதாரத்தை மயர்வறமதிநலமுடையவர்கள் அறிகின்றார்கள்] என்று வேதம் அவதாரத்தைச் சில அறிவாளிகள் அறிவதாகச் சொல்லிற்றே எனில்: அங்கு "பரிஜாநந்தி" [அறிகிறார்கள்] என்றதும் க்ஷணந்தோறும் 'எத்திறம்' என்னும்படியேயாகும் என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (*மண்ணகத்தாய்*) 'மண்' என்றது ப்ராக்ருதலோகங்கள் அனைத்துக்கும் உப

யுடையவனே! கடல் கிட்டிற்றென்று பரிச்சே2தி3க்கப் போகாதிறே. (வேங்கடத்தாய்) ஸம்ஸாரிகளுடைய ஸகல து3ரிதங்களும் போம்படி திருமலையிலே வந்து நிற்கிறவனே! (நால்வேதப்பண்ணகத்தாய்) ஸ்வரத்துக்குள்ளீடாய் நின்று ப்ரதிபாதி3க்கிற வேத3ங்களுக்கு ப்ரவர்த்தகனானவனே! நீ கிடந்த பால் உணர்வாரார்?

ளிரண்டும் கரைபுரளும்படி திருமலையிலே வந்து நின்றருளினவனும், ஸ்வரப்ரதா4நமான நாலு வேத3த்தாலும் உக்த ஷாட்3கு3ண்யயுக்தனாக ப்ரதிபாதி3க்கப்படும் ஸ்வபா4வனானவனே!

லக்ஷணம். (*வேங்கடத்தாய் உணர்வாரார் உன்பெருமை*) எல்லாருக்கும் உய்யலாம்படி ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாய், அர்ச்சக பராதீ4நமான ஸ்வரூபரூபகு3ணவிபூ4திகளையுடையவனும், வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் பொதுவானவனும், மேன்மை நீர்மைகளிரண்டும் வெள்ளமிட வேங்கடத்திலே நீ நிற்கும் பெருமையைத்தான் ஒருவரால் அறியமுடியுமோ? "*ஹ்ருத3யாலுபி4 ஸீலாத் இவ து3ஹ்யதே*"[ர-ஸ்த] என்கிறபடியே நெஞ்சுடையார் இந்த ஸௌஶீல்யத்தைக்கண்டு மோஹத்தையடைகின்றார்களன்றோ. (*நால் வேதப்பண்ணகத்தாய் உணர்வாரார் உன் பெருமை*) "*வேதா3ஹமேதம் புருஷம்*" [நான் இப்புருஷனை அறிந்தேன்] என்ற வேத3புருஷனும் எப்படியறிந்தது என்னும் கேள்வியெழ "*மஹாந்தம்*" என்று அளவிட்டு அறியமுடியாதபடி அறப்பெரியவன் என்று அறிந்தேன் என்றானன்றோ. பிறர் இவனை அறிவதைப்பற்றிப் பேசப்போதும், "*யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்*" [எவன் பரம்பொருளை அளவிட்டு அறியவில்லையோ, அவனுக்கே அது அறியப்பட்டதாகிறது.] என்றல்லவோ கோ4ஷித்தான் வேத3புருஷன். (*நால்வேதப்பண்ணகத்தாய்*) உதா3த்தம் அநுதா3த்தம் முதலான ஸ்வரங்களை ப்ரதா4னமாகக் கொண்ட நாலுவேத3ங்களாலும் இப்படி அளவிட்டு அறியமுடியாதவனாக ஓதப்படுபவனே என்றபடி. (*உணர்வாரார் உன் பெருமை*) இப்படியிருக்கிற உன்னுடைய மேன்மை நீர்மை முதலான கு3ணங்களால் வந்த பெருமையை யார்தான் அளவிட்டு அறியமுடியும்?

(உணர்வாரார் இத்யாதி₃) என்றாலும் அறியவொண்ணாது உன் ஐஶ்வர்யம். (ஊழிதோறூழி இத்யாதி₃) காலமெல்லாம் கூடினாலும் ஸௌலப்₄யம் அறியவொண்ணாது. விண்ணகம் அவதாரம் இவை என்கை. விண்ணகத்தாய், பாற்கடலாய், மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய் நின்றான். (நால்வேதப்பண்ணகம்) ஐஶ்வர்யம் ப்ரதிபாதி₃க்கிறது கண்ணுக்கு விஷயமிறே. மற்றையது இங்கு சொல்லிற்று அநுவாத₃ம் காண்கையாலே. 75. "तस्य योनिं" (தஸ்ய யோநிம்) அவனுடைய பிறப்பு. உயர்வற உயர்நலமுடையவன் பிறப்பிறே. 75. "धीराः" (தீ₄ரா:) "धीमतां अग्रेसराः" (தீ₄மதாம் அக்₃ரேஸரா:) மயர்வற மதிநலம் பெற்றார். 75. "परिजानन्ति" (பரிஜாநந்தி) க்ஷணந்தோறும் 'எத்திறம்' என்பர். 68.

இப்படியிருக்கிற உன்னுடைய கு₃ணவைலக்ஷண்யத்தால் வந்த பெருமையைக் காலதத்வமெல்லாம் கூடினாலும் அறியவல்லார் ஆர்? அந்த கு₃ணங்களுக்கு ஆஶ்ரயமாயிருக்கிற உன்னுடைய தி₃வ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைத்தான் அறியவல்லார் ஆர்? நீ ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காகப் பள்ளி கொண்டருளுகிற திருப்பாற்கடலை அறியவல்லார் ஆர்? 68.

(உணர்வாரார் உன் உருவந்தன்னை) அந்த கு₃ணங்களுக்கு இருப்பிடமான உன் ஸ்வரூபத்தின் பெருமையைத்தான் யார் அறிவார்? அன்றிக்கே, அந்த கு₃ணங்களை வெளிக்காட்டும் உன் தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தின் பெருமையைத்தான் யாரறிவார்? என்றுமாம். *(ஊழிதோறூழி உணர்வாரார்)* ஒரு காலத்திலன்றிக்கே காலமுள்ளபொழுதெல்லாம் எப்போதும் நின்று எல்லாரும் அறியப்பார்த்தாலும் உன் ஸ்வரூபரூப கு₃ணப் பெருமைகளை அறியமுடியுமோ? "யானுமேத்தி ஏழுலகும் முற்றும் ஏத்திப் பின்னையும் தானும் ஏத்திலும் தன்னை ஏத்த ஏத்த எங்கெய்தும்" [திருவாய் 4-3-10] என்றாரன்றோ நம்மாழ்வாரும். *(நீ கிடந்த பால் உணர்வார் ஆர்)* உன் ஸ்வரூபரூபகு₃ணங்களை உணர்வது ஒருபுறமிருக்கட்டும். உன் வ்யூ₄ஹக்கடலிலே ஒருதுளியாய், வருந்தினார் கூப்பீடு கேட்

69. பாலன் றனதுருவா யேழுலகுண்டு ஆலிலையின்
மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர் – ஆலன்று
வேலைநீ ருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ
சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு.

பதவுரை:— பாலன் தனது உருவாய்—சிறு குழந்தையின் ரூபத்தை உடையவனாய், **ஏழுலகு உண்டு**—ஸப்த லோகங்களையும் அமுது செய்து, **ஆல் இலையின் மேல்**—ஆலமரத்தின் தளிரின் மேல், **அன்று**—ப்ரளய காலத்தில், **நீ வளர்ந்த**—நீ கண்வளர்ந்தருளினதை, **மெய் என்பர்**—உண்மை என்று (வைதிகர்கள்) சொல்லுவார்கள்; **அன்று**—அப்போது, **ஆல்**—அந்த ஆலந்தளிர், **வேலை நீர்**—(நீ கண்வளர்ந்த) ஸமுத்ரஜலத்திலே, **உள்ளதோ**—இருந்ததோ? **விண்ணதோ**—(ஆதாரமற்றதான) ஆகாசத்திலிருந்ததோ? **மண்ணதோ**—(கரைந்துபோன) பூமியிலிருந்ததோ? **சோலை சூழ் குன்று எடுத்தாய்**—தோட்டங்களால் சூழப்பட்ட கோவர்த்தனமலையை (குடையாக) எடுத்தவனே! **சொல்லு**—(நீதான்) சொல்லவேணும்.

அவ:— அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (பாலன்) **எல்லாமொழிய ஓரொன்றை அறியப்போமோ? என்கிறது.**

அவதாரிகை:— வேறொருவரால் அறியவொண்ணாமை கிடக்கிடீர்! ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான உன்னாலேதான் உன்னை அறியப்போமோ? என்கிறார்.

பதற்காக நீ கண்வளர்ந்தருளுமிடமான திருப்பாற்கடல் ஒன்றையேனும் அளவிட்டு அறியவல்லார் உண்டோ?

இத்தால், இவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ஒரு சிறிதும் ஒருவராலும் அளவிட்டு அறியமுடியாது என்றதாயிற்று. 68.

69. *அவதாரிகை:*—வேறொருவரால் உன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை அறியமுடியாது என்பது இருக்கட்டும்; இயற்கையிலேயே எல்லாமறிந்தவனான நீயே உன்னுடைய சேஷ்டிதமொன்றை அறியவல்லவனோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (பாலன் இத்யாதி$_3$) **ரக்ஷகாபேக்ஷமான வடிவை யுடையையாய்.** (ஏழுலகுண்டு) **ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸகலபதா$_3$ர்த் த$_2$த்தையும் ரக்ஷித்து.** (ஆலிலையின் மேல்) **ஸர்வர்க்கும் ஆதா$_3$ரமான ஸர்வரக்ஷகனுக்குக் கண்வளரப்போகாத ஆலிலை யின் மேலே.** (அன்று இத்யாதி$_3$) **அன்று வளர்ந்தத்தை ஆப்ததமரானவர்கள் மெய்யென்பர்கள். வேத$_3$மர்யாதை, இல்லையாகில் ஸம்ஶயமாதல். உண்டாகில் ஸத்யமாதலே யுள்ளது.** (சோலை இத்யாதி$_3$) **ஏழு வயஸ்ஸிலே மலையைக் கீழ்மேலாக எடுத்த நீ அவற்றைச் சொல்லவேணும்.** (அன்று) **தி$_3$க்கெல்லாம் அழிந்த அன்று.** (வேலை இத்யாதி$_3$)

உரை:— ஒரு குறட்டைத் தெறித்தால் ஒரு குறட்டிலே பால்பெருகும்படி முக்$_3$த$_4$சிசுவான விக்$_3$ரஹத்தையுடைய னாய், ஸப்தலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே அந்த ப்ரளயஸமயத்திலே ஸர்வ ஶக்தியான நீ கண்வளர்ந்தருளின இத்தைப் பரமார்த்த$_3$

வ்யா:—(பாலன் தனதுருவாய்) **பா$_3$லன் என்றால் எப்படிப் பட்ட பா$_3$லன்? அன்றுபிறந்த குழந்தையைப்போன்ற பா$_3$லன். தாயானவள் குழந்தை உள்ளே குறட்டை** *(மூச்சை)* **இழுக்கும் போது பாலைத் தெறித்தால்** *(பீச்சினால்)* **வெளியே குறட்டை** *(மூச்சை)* **விடும்போது வயிறுநிரம்பி வாய்வழியாகவும் மூக்குவழி யாகவும் பால் பெருகி வரும்படியான அத்தனை சிறிய இளங் குழந்தையின் உருவத்தையுடையவன் என்கை. ஸர்வலோக ரக்ஷகனானவன் தனக்கு ஒரு ரக்ஷகர் வேண்டும்படியான வடி வைக்கொண்டு செய்த செயல் என்னவெனில்:** *(ஏழுலகுண்டு)* **ஏழுலகங்களையும் பிரளயம் அழிக்காதபடி தான் விழுங்கித் தாயிருக்கும் வண்ணமே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தான் என்கிறார்.** *(ஏழுலகுண்டு)* **ஏழுலகம் என்றது ஸர்வேஶ்வரனால் ரக்ஷிக்கப்படும் எல்லாப் பொருள்களையும் உபலக்ஷணமுறை யாலே காட்டுகிறது.** *(ஆலிலையின்மேல்)* **அன்று தளிர்த்த ஓராலந்தளிரின் மேலே கண்வளர்ந்தானே! அனைத்துக்கும் ஆதா$_3$ரமான ஸர்வேஶ்வரன் ஓராலந்தளிரிலே கண்வளருவதே!** *(அன்று)* **மஹாப்ரளயகாலத்தில்.** *(நீ வளர்ந்த)* **நீ கண்வளர்ந்**

நீ கண் வளர்ந்த பாற்கடலுள்ளதோ? நிராலம்ப3நமான ஆகாஶத்ததோ? கரைந்து போன பூ4மியிலதோ? சொல்ல வேணும். பின்பு மலை எடுத்த ஆஶ்சர்யம் இதுக்கு ஸத்3ருஶமோ? இத்தால் அவன்தன் படியை அவன் தானே சொல்லுகையும் அரிது என்றபடி.

(பாலன்றனதுருவாய்) பா3லனுடைய ரூபத்தையுடையையாய். அப்ராக்ருதமாய் மஹத்தரமான திருமேனியைச் சிறுக்கி ஸஜாதீயமாக்குகை மெய்யென்பர் ருஷிகள். "எத்

பென்றுகொண்டு பரமாப்தரான ருஷிகளடங்கலும் சொல்லாநின்றார்கள். அந்த ஆலானது ஸர்வமும் அழிந்தவன்று வெள்ளங்கோத்துக் கிடக்கிற ஸமுத்3ர ஜலத்திலே உள்ளதோ? அன்றிக்கே, நிராலம்ப3நமான ஆகாஶத்திலே உள்ளதோ? இல்லையாகில், ப்ரளய ஜலத்திலே கரைந்து

ததை. (மெய் என்பர்) உண்மை என்று ரிஷிகள் சொல்லுவர். அப்ராக்ருதமான மிகப்பெரிய திருமேனியை, ப்ராக்ருதமான மிகச்சிறிய குழந்தையின் வடிவாக்குவது; அவ்வடிவினுள்ளே மிகப்பெரிய எல்லாவுலகங்களையும் அடக்குவது; அவ்வடிவைக் கொண்டு மிகச் சிறியதொரு ஆலந்தளிரிலே கண்வளருவது; இவை எல்லாவற்றையும் உண்மையென்று பரமாப்தரான ரிஷிகளனைவரும் சொல்லுகிறார்கள். மெய்யல்லதறியாத அவர்கள் இச்செயலிலே 'எத்திறம்' என்று ஈடுபடுகையாலே இதைப் பொய்யென்னவொண்ணாது. (மெய்) உன் திருமேனி அப்ராக்ருதமென்பதும் மெய்; அதை ப்ராக்ருத ஸஜாதீயமாக்கினாய் என்பதும் மெய். அது மிகப்பெரியதென்பதும் மெய்; அதை மிகச் சிறியதாக்கினாய் என்பதும் மெய். அது ஸர்வாதா4ரமென்பதும் மெய்; அதற்கு ஓராலந்தளிரை ஆதா4ரமாக்கினாய்என்பதும்மெய்; இவை சில அக4டித க4டநாஸாமர்த்2யங்களிருந்தபடியென்!

இவ்வளவேயோ? (ஆலன்று வேலைநீர் உள்ளதோ) எழுலகுண்ட உன்னைத் தாங்கிநிற்கும் ஆலிலை—எல்லாம் அழிந்த அன்று. வெள்ளமிட்டுக்கிடக்கிற ப்ரளயஜலத்திலே உள்ளதோ? (விண்ணதோ) அப்படியில்லாவிடில், ஒரு வஸ்துவும் பற்றி

திறம்" என்ன, "பொய்" என்னவொண்ணாது. (மெய்) நீயே ஸர்வத்துக்கும் த₄ாரகனானமையும் மெய். இருந்த படியென்? (சோலை இத்யாதி₃) ஏழு பிராயத்திலே பெரிய மலையையெடுத்த ஆச்சர்யமும் சொல்லவேணும். இது ஆழ்வார் வந்தால் கேட்கவிருந்தோமோவென்றனே எம்பெருமான். இது அத்யந்தம் விஸ்மயம் என்கிறார். 69.

70\. சொல்லுந் தனையும் தொழுமின் விழுமுடம்பு
செல்லுந் தனையும் திருமாலை — நல்லிதழ்த்
தாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால்
தாமத்தா லேத்துதிரேல் நன்று.

பதவுரை:— **திருமாலை** — லக்ஷ்மீநாத₂னை, **சொல்லுந் தனையும்** — சொல்லுவதற்கு ஶக்தியுள்ளபோதெல்லாம் (சொல்லி), **தொழுமின்** வணங்குங்கள்; **விழும் உடம்பு**— நஶிப்பதை இயற்கையாகக்கொண்ட ஶரீரமானது, **செல்**

போனை பூ₄மியிலேயுள்ளதோ? ஏழு திருநக்ஷத்ரத்திலே ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட்ட சோலைகளாலே சூழப்பட்ட கோ₃வர்த்த₄நபர்வதத்தை எடுத்து த₄ரித்துக்கொண்டு நின்றவனே! இத்தை அருளிச்செய்யவேணும். உன்னாலும் உன்படி சொல்லமுடியாது என்று கருத்து. 69.

நிற்கமுடியாத ஆகாயத்திலே உள்ளதோ? *(மண்ணதோ)* அப்படியுமில்லாவிடில் ப்ரளயஜலத்திலே கரைந்துபோன பூமியிலேயுள்ளதோ? *(சொல்லு)* எல்லாமறிந்தவன் நீ வேலைகீர், விண், மண் முதலிய ஒன்றுமில்லாமையாலே இவற்றிலெல்லாம் அவ்வாலத்தளிர் இருந்திருக்க முடியாது. அது எங்கேயிருந்தது என்பதை நீயே சொல்லவேணும். *(சோலைசூழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு)* ஏழுபிராயத்திலே ஏழுநாள் ஆடாமல் அசையாமல் சோலைகளாலே சூழப்பட்ட கோ₃வர்த்த₄ன பர்வதத்தைத் தாங்கிநின்றவனே! இச்செயலும் எப்படி முடிந்தது என்பதைச் சொல்லவேணும். இச்செயலும் முன் சொன்ன செயலுக்கு ஒப்பாகாது என்றபடி. *(சொல்லு)* இவ்வொரு செயலின் பெருமையை உன்னாலும் சொல்லமுடியாது. 69.

லுந்தனையும் — இருக்கும் வரையிலும், **நல் இதழ் தாமத்தால்**— அழகிய பூவிதழ்களைக் கொண்ட மாலையாலாவது, **வேள்வியால்** — யாகத்தாலது, **தந்திரத்தால்** — (மந்திரமில்லாத) கிரியைகளாலாவது, **மந்திரத்தால்**—(கிரியையற்ற) மந்திரத்தினலாவது, **நாமத்தால்** — திருநாமஸங்கீர்த்தனத்தினலாவது, **எத்துதிரேல்**—(ஆஶ்ரயித்துத்) துதிப்பீர்களாகில், **நன்று**—நன்மை தருவது.

அவ:— எழுபதாம் பாட்டு. இப்படி அபரிச்சிந்ந மக்தியான பின்பு அவனை எல்லாரும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (சொல்லும் இத்யாதி) **நாக்குச் சொல்லப் பாங்கானபோதெல்லாம் சொல்லி ஆஶ்ரயியுங்கோள்.** (விழுமுடம்பு செல்லுந்தனையும்) **உடம்பு பாங்கான போதெல்லாம்**

அவதாரிகை:— இப்படியான பின்பு ஜகத்திலுள்ளாரடங்கலும் அநந்யபரராய்க்கொண்டு அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

உரை:—புருஷகாரபூதையான பிராட்டியோடே நித்யஸம்யுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனை, 'இப்போது விழும், இப்போது

---

70 ***அவதாரிகை:***—இப்படி ஒரு செயலின் பெருமையையும் அளவையும் சொல்லமுடியாதபடி அத்தனை பெரிய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷ்டிதங்களை உடையவனானபின்பு, உலகிலுள்ளாரனைவரும் வேறொன்றிலும் ஈடுபடாமல் அவனை அடையுங்கள் என்கிறார்.

வ்யா:—*(திருமாலைத் தொழுமின்)* புருஷகாரமாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாரோடே எப்போதும் சேர்ந்திருக்கும் ஸர்வேஶ்வரனைத் தொழுங்கள். *(திருமாலை)* உங்கள் குற்றங் கண்டு அஞ்சவேண்டாதபடி, அவனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றிச் சேரவிடுமவள் எப்போதும் அருகிலிருக்கிறாள். *(விழுமுடம்பு செல்லுந்தனையும் தொழுமின்)* 'இப்போது விழும், இப்போது விழும்' என்னும்படி மின்னின் நிலையிலதான ஶரீரமானது விழும்வரையிலும் தொழுங்கள். பாங்காயிருக்கும்

ஆஶ்ரயியுங்கோள். (திருமாலை) பாங்கானபோது ஆஶ்ரயிக்க. யாவதா₃த்மபா₄வி ஆஶ்ரயித்தாளுகைக் கொள்ளும் பித்தனைச் சொல்லுகிறது. (நல்லிதழ்த் தாமத்தால்) நல்ல செவ்விப்பூவையுடைய மாலையால். (வேள்வியால்) செவ்வி மாலை கிடையாதாகில் கர்த்தவ்யமான கர்மத்தாலே, அது கிடையாதாகில் அதுக்கடியான தந்த்ரத்தாலே, அது அடையப் போகாதாகில் மந்த்ரத்தைக் கொண்டு செய்வது. க்ரியாரூபமான தந்த்ரம் அரிதாகில் வாக்₃வ்ருத்தியான மந்த்ரத்தாலே செய்வது. மந்த்ரத்துக்கு தே₃ஶகாலநியதியும் அதி₄காரி நியதியும் வேணுமென்றிருந்திகோளாகில் நாமத்

விழும்' என்னும்படி அஸ்தி₂ரமான ஶரீரமானது விழுமளவும் அழகிய பூக்களாலேயுண்டான திருமாலையாலும் யாகா₃தி₃ ஐச்வர்யங்களாலும், யந்த்ரவிது₄ரமான கேவலக்ரியைகளாலும், க்ரியாவிது₄ரமான மந்த்ரங்களாலும் ஆஶ்ரயியுங்கோள். இதுக்கு ஶக்தரன்றிக்கேயிருக்கில், உங்கள் வாக்கு உக்தி ஸாமர்த்₂யத்தை உடைத்தாய்க்கொண்டு சொல்லுமளவும்,

---

வரையில் தொழுங்கள் என்றவாறாம். தொழுவதற்கு உபகரணங்கள் எவையென்னில்: (நல்லிதழ்த் தாமத்தால் தொழுமின்) சாத்துவதற்காக அழகிய பூவிதழ்களைக்கொண்ட மாலையைக் கைக்கொண்டு தொழுங்கள். (வேள்வியால்) அழகிய பூமாலை கிடைக்கவில்லையென்றால், மந்திரங்களும் கிரியைகளுமடங்கிய யாக₃ம் முதலான நல்ல நித்யநைமித்திகாதி₃ கர்மங்களாலே ஆஶ்ரயியுங்கள். (தந்திரத்தால்) அதுவும் முடியவில்லையானால் மந்திரமில்லாத வெறும் அஞ்ஜலி நமஸ்காராதி, க்ரியைகளாலே தொழுங்கள். (மந்திரத்தால்) தே₃ஹத்தில் அஶக்தியாலே அதுவும் முடியவில்லையாகில், க்ரியையற்ற வெறும் அஷ்டாக்ஷராதி₃ மந்திரங்களாலே அவனை பஜனம் செய்யுங்கள். மந்திரங்களைச் சொல்லுவதற்கும் தே₃ஶகாலநியதியும் அதி₄காரி நியதியும் வேணுமே என்னில்: (சொல்லுந்தனையும் நாமத்தால் ஏத்துதிரேல் நன்று) முற்கூறிய ஒன்றும் முடியாவிடில், உங்கள் வாக்கானது பேசுவதற்கு வல்லமைபெற்றிருக்கும் வரையில் ஒரு நியதியையும் அபேக்ஷியாத அவனுடைய

தாலே ஏத்துவது. தாய்பேர் சொல்லக் குளித்துவர வேண்டாவிறே. (திருமாலை) நியதியுண்டென்னில்; "அம்மே" என்னுமோபாதி சொல்ல அமையும். 70.

71. நன்று பிணிமூப்புக் கையகற்றி நான்கூழி
நின்று நிலமுழுது மாண்டாலும்—என்றும்
விடலாழி நெஞ்சமே வேண்டினேன் கண்டாய்
அடலாழி கொண்டான்மாட் டன்பு.

பதவுரை:—**ஆழி நெஞ்சே**—கடல் போன்று ஆழ்ந்த மனமே! **பிணி மூப்பு நன்று கையகற்றி**—நோயையும், கிழத்தனத்தையும் நன்றாகப் போக்கடித்து (கைவல்யத்தைப் பெற்று), **நான்கு ஊழி நின்று**—நாலு யுகங்களிலும் நிலையாயிருந்து, **நிலம் முழுதும் ஆண்டாலும்**—அண்டம் முழுவதையும் ஆளும் சிறந்த செல்வத்தைப் பெற்றாலும், **அடல் ஆழி கொண்டான் மாட்டு**—சண்டை செய்யும் திருவாழியாழ்வானைக் கைக்கொண்டவனிடம், **அன்பு**—ஸ்நேஹத்தை, **விடல்**—விடாதே; **வேண்டினேன் கண்டாய்**—யாசிக்கிறேன் கிடாய்.

குணநிஷ்டனுக்கு வாசகமான திருநாமங்களாலே ஸ்ரிய:பதியைப் புகழ்வதிகோளாகில், அது மிகவும் நல்லது. 70.

குணசேஷ்டிதாதிகளைச் சொல்லும் திருநாமங்களைக்கொண்டு துதித்தீர்களானால் அதுவே மிக நல்லது. (*திருமாலை நாமத்தால் ஏத்துதிரேல்*) தாய்பேர் சொல்லக் குளித்து வர வேண்டாமே! ஆபத்துக்காலத்திலே 'அம்மா' என்பது போலே சொன்னாலும் போதுமே. 'திருநாமஞ்சொல்ல ஒரு நியதி வேண்டியதில்லையோ?' என்று பட்டரை நஞ்ஜீயர் கேட்க, 'கங்கையிலே நீராடப்போகிறவன் சுத்திக்காக மற்றொரு உவர்க்குழியிலே நீராடவேண்டுமோ?' என்று பட்டர் அருளினார் என்னும் ஐதிஹ்யத்தை இங்கு அநுஸந்திப்பது. பதவுரையிலுள்ளதுபோலே, 'சொல்லுந்தனையும் தொழுமின் விழுமுடம்பு செல்லுந்தனையும்... நன்று' என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். 70.

அவ:— எழுபத்தோராம் பாட்டு. (நன்று) ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் புகாதே அவன்தன்னையே ஆசைப்படப் பார் என்கிறார்.

வ்யா:— (நன்று இத்யாதி$_3$) இத்தால் கைவல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (நான்கூழியித்யாதி$_3$) ப்$_3$ரஹ்மாவினுடைய

அவதாரிகை:— நாட்டாரைக்கொண்டு கார்யமென்? நெஞ்சே! நீ இவ்விஷயத்தை விடாதே கிடாய்! என்கிறார்.

உரை:—கேவலாத்மாநுப$_4$வத்துக்கு விலக்கான வ்யாதி$_4$ ஜரை தொடக்கமானவற்றை நன்றாகக் கைகழலவிட்டு

---

71. *அவதாரிகை:*—மற்றுள்ளார் எவ்வளவு உபதே$_3$சித்தாலும் திருந்தாமலிருப்பதைக்கண்டு, "ஆராலுமாதாலும் செய்ய அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே" [பெரிய திருவ-25] என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே, 'உலகிலுள்ளார் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன? நெஞ்சே! நீ இவ்விஷயத்தைக் கைவிடாதேகிடாய்!' என்கிறார்.

வ்யா:—(*நன்று பிணி மூப்புக் கையகற்றி*) பிணி - வியாதி; மூப்பு-கிழத்தனம். இவையிரண்டும் மரணம் முதலான மற்ற சரீரத$_4$ர்மங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இவையே இந்த ஜீவன் தன் ஆத்மாவை அநுப$_4$விப்பதற்கு விலக்காயிருக்கின்றன. இவையும் இவற்றுக்குக் காரணமான *சரீரமும்* கழிந்தால் ஆத்மாநுப$_4$வம் தானே ஏற்படும். இதுவே கைவல்யமோக்ஷம் எனப்படுவது. இதைப் பெறுவதற்காகச் சிலர் பரமபுருஷனை அடைவதுண்டு என்பதை "*ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாச்ரித்ய யதந்தி யே*" [கீ$_3$தை 7-29] [மூப்பும் மரணமும் விடுவதற்காக எவர்கள் என்னையடைந்து முயலுகின்றனரோ......] முதலான இடங்களில் கண்ணன் காட்டினான். கைவல்யமெனப்படும் அந்தப் புருஷார்த்த$_2$த்தை எடுக்கிறார் இங்கு. (*நன்று...*) இவ்வுலகில் *சரீரத்தோடு* இருக்கும் வரையில் பிணிமூப்புக்களை அடியோடு களைவதென்பது ஆகாது. பிணி மூப்புக்களுக்குக்

ஐச்வர்யத்தைப் பெற்றாலும். (ஆழி நெஞ்சமே) அளவுடைய நெஞ்சே! நீயே முற்பட்டிருக்கிற உன்னை இரக்கிறேனிறே.

இப்படி ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தனான ஆத்மாவை அநுப₄விக்கையாகிற கைவல்யபுருஷார்த்த₂த்தோடே காலதத்வமுள்ள

காரணமான சரீரம் நீங்கப்பெற்று கைவல்யத்தைப் பெற்றால்தான் அவை அடியோடு களையப்படுகின்றன. *(கையகற்றி)* பிணி மூப்புக்களைவதே இவனுக்கு முக்கிய புருஷார்த்த₂ம். ஞானிக்கோவெனில் ப₄க₃வத் கைங்கர்யமே முக்கிய புருஷார்த்த₂ம். இக்காரணங்களால் 'கன்று பிணிமூப்புக் கையகற்றி' என்று கைவல்யமோக்ஷமே கூறப்படுகிறதென்று விளங்குகிறது. *(நான்கூழி நின்று)* ஊழி என்று கற்பகாலம். "ஸஹஸ்ரசீர்ஷா" என்றவிடத்தில் ஸஹஸ்ரசப்₃த₃ம்போலே 'நான்கூழி' என்றவிடத்தில் 'நான்கு' என்பதும் 'அநந்தம்' என்னும் பொருளையுடையது. இத்தால் பிரகிருதியினின்றும் நீங்கிய ஆத்மாவை அனுப₄விக்கையாகிற இக்கைவல்யமோக்ஷமானது காலதத்துவமுள்ளவரையிலும் நித்யமாயிருப்பது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. "குறுகாநீளா இறுதிகூடா எனையூழி சிறுகா பெருகா அளவில் இன்பம்" [திருவாய் 8-8-10] என்று இதைப் பேசினாரன்றோ நம்மாழ்வாரும். "நான்கூழி நின்று" என்பதைப் பின்னே கூட்டியும் பொருள்கொள்ளலாம். *(நான்கு ஊழி நின்று நிலம் முழுதும் ஆண்டாலும்)* பல கற்பகாலங்கள் நிலையாயிருந்து, பூ₄மி முதலாக ப்₃ரஹ்மலோகம் வரையிலிருக்கும் இந்த அண்ட₃ம் முழுவதையும் தன் வசமாக்கிப் பிரமனாயிருந்து ஆண்டாலும். ஐச்வர்யமெனப்படும் புருஷார்த்த₂த்தின் மேலெல்லையைச் சொல்லுகிறது. *(நான்கு ஊழி நின்று)* *"புநஸ் த்ரைலோக்ய தா₄த்ருத்வம் ப்ராப்தவாந்"* என்கிற நீதியிலே ஒரு கல்பத்தில் பிரமனாயிருப்பவனே. பரமபுருஷனை ஆராதி₄த்து மறுகல்பத்திலும் பிரமனாவதுண்டாகையாலே. இப்படிப் பல கற்பங்களில் பிரமனாயிருந்து உலகாண்டாலும். 'ஊழி' என்று யுக₃த்தைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு, 'நான்கூழி' என்று பிரமனுக்கு ஒரு பகலான சதுர்யுக₃த்தைச் சொல்லி, பிரமனின் ஆயுட்காலத்தை உபலக்ஷிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இங்கேயும் 'நான்கூழி' என்று அநந்த

(அடலாழி கொண்டான் மாட்டன்பு விடல்) **விடாதே**

தனையும் நெடுகின்ற பூ4மிதொடக்கமாக ப்3ரஹ்மலோக பர்யந்தமாக உண்டான இவ்வண்டைஶ்வர்யமெல்லா

காலத்தைக் குறிப்பதாகக்கொண்டு. பிரமனின் ஐஶ்வர்யமும் நிலையற்றது என்னும் குறையும் நீங்கி, நித்யமான ப்3ரஹ்ம ஐஶ்வர்யத்தைப் பெற்றாலும் என்றுமாம். *(நன்று-கின்று)* கைவல்யத்திற்கு ப4க3வத3நுப4வத்தைக் காட்டிலும் அல்பமானது என்னுமொரு குறையுண்டு. ப்3ரஹ்மாவின் ஐஶ்வர்யத்திற்கும் அஸ்தி2ரமானது என்னும் குறையுண்டு. இவ்விரண்டு குறைகளும் நீங்கி 'அளவில் இன்பம்' என்கிறபடியே கைவல்யமே நன்றான – மிகச்சிறந்த – இன்பமானாலும். ப்3ரஹ்மாவின் செல்வம் நிலைநிற்கும் நித்யைஶ்வர்யமானாலும். *(கையகத்தி... ஆண்டாலும்)* இவ்விரண்டு புருஷார்த்த2ங்களையும் ஒரே அதி4காரி ஒரே காலத்தில் பெறுவதென்பது இயலாத காரியம். அதுவும் கூடி, நன்றான கைவல்யபுருஷார்த்த2மும், நிலைநிற்கும் ஐஶ்வர்யமும் ஒரேகாலத்தில் எனக்குக் கிடைப்பதாயிருந்தாலும். *(ஆழி நெஞ்சே)* கடல்போலே பேரளவுடைய க3ம்பீ4ரமான நெஞ்சே! குறைகள் நீங்கப்பெற்ற ஐஶ்வர்ய கைவல்யபுருஷார்த்த2ங்களைப் பெற்றாலும் அது அவனுக்கே ஆளாகும் சிறு காலத்தையும் ஒவ்வாது என்பதை அறிந்திருப்பாயன்றோ நீ என்று கருத்து. *(ஆழி நெஞ்சே)* என்னிலும் முற்பட்டுநிற்கும் உன்னையன்றோ யாசிக்கிறேன் நான். *(அடலாழி கொண்டான் மாட்டு அன்பு விடல்)* எத்தனையேனும் சிறந்த புருஷார்த்த2ங்களைப் பெறுவதாயிருந்தாலும் ஸுத3ர்ஶநத4ரியான பரமபுருஷனிடம் அன்பை விடாதே. *(அடல் ஆழி கொண்டான்)* அடியார்களின் விரோதி4களிடம் போர்புரிவதையே தொழிலாகக்கொண்ட ஸுத3ர்ஶனத்தை த4ரித்தவன். *(அன்பு என்றும் விடல்)* அவன் விஷயத்தில் அன்பை விடாதே. இதர புருஷார்த்த2ங்கள் அல்பாஸ்தி2ரங்களாகையாலே அவனைப்பற்று என்று சொல்லுகிறேனல்லேன். அவை அநந்தஸ்தி2ரப2லமானாலும், இவனை அனுப4விப்பது அல்பாஸ்தி2ரமானாலும் இவனிடம் அன்பை விடாதேகிடாய்.

கொள். (வேண்டினேன் கண்டாய்) பால்குடிக்க இரக்கி றேனிறே. ஐஶ்வர்யம் நிலை நில்லாது; கைவல்யம் ப₃க₃வத் கைங்கர்யத்தைப் பார்க்க அல்பமென்கை.

அன்றியே, இரண்டையும் சேர்த்துத் தரிலும், விடல்— இவை நன்றானவன்றும் அவனல்லாமை(யை)யும், பற்று கைக்கு அவனாக அமையும். (வேண்டினேன்) இவ் வர்த்த₂ம். (அடலாழியித்யாதி₃) எனக்குக் கைக்கூலி தந்து பற்றும் விஷயம். 71.

72. அன்பாழி யானை யணுகென்னும் நாவவன்றன்
பண்பாழித் தோள்பரவி யேத்தென்னும்—முன்பூழி
காணானைக் காணென்னும் கண்செவி கேளென்னும்
பூணாரம் பூண்டான் புகழ்.

பதவுரை:—அன்பு—அன்பு நிரம்பியதான மனம், **ஆழி யானை அணுகு என்னும்**—'சக்கரபாணியைக் கிட்டுவாயாக'

வற்றையும் ஸ்வாதீ₄நமாக நிர்வஹிக்கப்பெற்றாலும், அளவு டைய நெஞ்சே! யுத்₃தோ₄த்₃யுக்₃தமான திருவாழியைத் திருக் கையிலே த₄ரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் விஷ யத்திலுண்டான ஸ்நேஹத்தை ஸர்வகாலத்திலும் விடாதே கொள்; இவ்வேப்பங்குடிநீரைக் குடிக்கைக்கு உன் காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொள்கிறேன்கிடாய்! என்கிறார். 71.

கு₃ணக்ருததா₃ஸ்யத்தைக் காட்டிலும் ஸ்வரூபக்ருததா₃ஸ்யத் தின் ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறார். (வேண்டினேன் கண்டாய்) உண்மையில் அவை அநந்தஸ்தி₂ரப₂லங்களுமன்று; இவனை யடைவது அல்பாஸ்தி₂ரமுமன்று. இப்படிப்பட்ட விலக்ஷண விஷயத்தைப் பற்றுகைக்கன்றோ நான் உன்னை யாசிக்கிறேன். பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கவேண்டுமோ? இவ்வேப்பங்குடி நீரைக் குடிக்கவன்றோ உன் காலைப்பிடித்து வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். [வேப்பங்குடிநீர் — வேப்பங்கஷாயம். இங்கு விபரீத லக்ஷணையாலே இனிய பொருளைக் காட்டுகிறது.] 71.

என்று சொல்லும்; நா-நாக்கு, **அவன் தன் பண்பு ஆழி தோள் பரவி ஏத்து என்னும்**-' அப்பெருமானுடைய அழகுக்கடலான திருத்தோள்களை முறைகெடத் துதிப்பாயாக' என்று சொல்லும்; **முன்பு ஊழி காணானைக்காண் என்னும் கண்**-கண்ணானது '(நாம் அபராதம் பண்ணிப்போந்த) அநாதியான காலத்தைக் காணாதவனை எம்பிரானைக் காண்பாயாக' என்று கூறும்; **செவி**-காதோவென்னில், **பூண் ஆரம் பூண்டான் புகழ் கேள் என்னும்**—'ஆபரணமாயிருக்கும் முத்துமாலையை தரித்தவனுடைய கீர்த்தியைக் கேட்பாயாக' என்று கூறும்.

அவ:—எழுபத்திரண்டாம் பாட்டு. (அன்பு) **ஶிஷ்யர்கள் ஆசார்யர்களானார்கள்.**

வ்யா:— (அன்பு) **என்று நெஞ்சைச் சொல்லிற்று. "அடலாழிகொண்டான் மாட்டன்பு — விடாதே" என்று**

அவதாரிகை:—இவர் கரணங்கள் இவர்க்கு முன்னே அங்கே ப்ரவணமாய், குருஶிஷ்யக்ரமம் மாறாடி எதிரே நின்று, "ஆழ்வீர்! நீர் இவ்விஷயத்தை விடாதேகிடீர்" என்று அவைதான் தமக்கு முன்னே உபதேஶிக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:—அன்பென்றும், அன்புக்கு ஆஶ்ரயமென்றும் தெரியாதபடி அன்புதானே ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலே

---

72. ***அவதாரிகை:***—'அவனிடம் அன்பை விடாதே' என்று நெஞ்சை வேண்டினார் சென்ற பாசுரத்தில். இவருடைய நெஞ்சு முதலான இந்திரியங்கள் இவர்க்கு முன்னே பகவானிடத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவையாகையாலே, தாங்களே இவருக்கு ஆசார்யர்களாகி, 'ஆழ்வீர்! நீர் இவ்விஷயத்தை விடாமலிரும்' என்று இவருக்கு உபதேஶிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:—(அன்பு) அன்புக்கு இருப்பிடமான நெஞ்சைச் சொல்லுகிறது. இது அன்பு; இது அன்புக்கு இருப்பிடமான

திருவுள்ளத்தை இரக்க. அதுவும் 'நீர் ஆழியானை விடாதே கொள்ளும்' என்கிறது. (நாவித்யாதி,) நாவானது அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸாகரமான தோள்களை அக்ரமமாக ஏத்து என்னுநின்றது; முடியும்படி யாதொன்று அறியாது காணும். (முன்பு இத்யாதி,) ஸாபராதராயிருந்துள்ள நம்மால் அவனைக் கிட்டப்போமோவென்னில், ஓரடி வரநின்றால் குற்றமேயன்றியே குற்றம் கிடக்கும் நாளும் காணவரியான்

யிருக்கிற நெஞ்சானது 'திருவாழியை உடையவனானவனைக் கிட்டி அனுபவி' என்று உபதேசியாநிற்கும்; வாகிந்த்ரியமானது 'நீர்மையையும், மிடுக்கையுமுடைத்தான அவ

மனம் என்று பிரித்துக் காணமுடியாதபடி அன்பே வடிவெடுத்ததாயிருக்கையாலே மனத்தை 'அன்பு' என்கிறார். "விஜ்ஞாதாரம் யஜ்ஞும் ததுதே" என்று உபநிஷத்தில் அறிவையுடைய ஆத்மாவை அறிவென்றே கூறியிருப்பதும், "தத்குண ஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்" [ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் 2-3-29] என்னும் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்யாயமும் இங்கு அனுஸந்திக்கத்தக்கவை. (அன்பு ஆழியானை அனுகென்னும்) "அடலாழி கொண்டான் மாட்டு அன்பு விடல்" என்று நான் நெஞ்சை யாசித்தேன்; "ஆழ்வீர்! என்னைப்பற்றி ஐயம் வேண்டா; நீர் ஆழியானை விடாமல் அனுபவிராக" என்று அது என்னை யாசிக்கிறது. (என்னும்) அதற்கும் தலைவனாகையாலே நான் அதற்கு உபதேசித்தேன்; என்னிலும் முற்பட்டுவிட்டதாகையாலே அது எனக்கு உபதேசிக்கிறது. எனக்கு வேலைக்காரனான அந்நெஞ்சமட்டுமோ எனக்கு உபதேசித்தது? அந்நெஞ்சுக்கு வேலைக்காரர்களான மற்ற இந்திரியங்களுமன்றோ எனக்கு உபதேசிக்க முற்பட்டன என்கிறார் மேலே — (நா அவன்தன் பண்பாழித் தோள் பரவி ஏத்து என்னும்) என் நாவானது 'அவனுடைய அழகையும் பலத்தையும் உடைய தோளை (அன்பின் மிகுதியாலே) முறைகெடப்பேசித் துதிப்பீராக' என்று கூறும். பண்-அழகு. பாழி-மிடுக்கு. (பண்பு ஆழித்தோள்) அழகுக்கு ஓர் கடலாயிருக்கும் தோள் என்றுமாம். 'குற்றமே வடிவான நம்மால்

என்கிறது. (முன்பூழி காணுனே) அவனைக் காணும் என்று நின்றது கண். (செவி இத்யாதி,) குற்றம் பார்த்துப் போகிறானாகிலும் விடப்போகாத ஆப,ரணஸோபை,யை உடையவனுடைய புகழைக் கேள் என்று நின்றது செவி.

(ஆழியானை) ராஜபுத்ரர்கள் இடைச்சேரிக்குள் அகப் படுமாபோலே. (பண்பு ஆழித்தோள்) ஸௌந்த,ர்ய ஸாக,ரமான. (பரவியேத்து) நீ ஏத்தும் க்ரமம் தப்பாமே. (முன்பு இத்யாதி,) நாம் பண்ணிவைத்த பாபங்களை நினைத்துச் சீறிலோவென்னில்; பாபமும் கிழ்க்கிடந்த காலமும் மறக்கும். கண் கண்டவாறே தெரியுமிறே—சீறி நோக்கும் நோக்கும். வாத்ஸல்யத்தாலே நோக்கும் நோக்கும். (செவி கேளென்னும்) செவிக்கு விக்ருதி சொல்ல அவஸரமில்லை. (பூணாரம்) ஆப,ரணமான உடம்புக்கு ஆப,ரணம்.

னுடைய தோளை அடைவுகெடப் பேசிக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணு' என்னுமிற்கும்; கண்களானவை 'நம் அபராத,ம் காணுதவளவன்றிக்கே அபராத,ம் பண்ணின முன்புள்ள காலத்தையும் காணுதவனைக்கண்டு அநுப,வி' என்னும்; செவிகளானவை 'ஆப,ரணமான திருமேனிக்கு

அவனைக் கிட்டமுடியுமோ' என்னில்; (முன்பூழி காணுனைக் காண் என்னும் கண்) என் கண்களானவை, "நம் குற்றங்களைக் காணுததோடன்றியில், நாம் குற்றம்செய்த அநாதி,யான காலத்தையுங்கூடக் காணுதவனைக் காண்பீராக" என்று கூறும். (செவி கேள் என்னும்) காதானது இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய், "அவன் குற்றம் பார்ப்பவனேயானாலும் அவன் கு,ணங்களைக் கேட்பாயாக" என்னும். இதற்குக் காரணம் என்னவெனில்: (பூணாரம் பூண்டான் புகழ்) ஆப,ரணத்துக்கு அழகுசெய்யும் திருமேனிக்கும் ஆப,ரணமான ஆரம் முதலிய தி,வ்யாப,ரணங்களை அழகுபெற அணிந்திருக்குமவனுடைய கு,ணங்களன்றோ. அவன் குற்றம்பார்த்தாலும் இதை விடமுடியுமோ? என்கிறார். (பூணாரம்) மற்றைய ஆப,ரணங்களுக்கு ஆப,ரணமாயிருக்கும்

76. "सर्वभूषणभूषार्हाः" (ஸர்வபூ₄ஷணபூ₄ஷார்ஹா:) மற்றைய ஆப₄ரணங்களுக்கு ஆப₄ரணமென்றும். (பூண்டான்) பூண வல்ல அழகு. (புகழ்) ப்₃ரஹ்மபூ₄ஷணம். 72.

73. புகழ்வாய் பழிப்பாய்நீ பூந்துழா யானை
இகழ்வாய் கருதுவாய் என்நெஞ்சே—திகழ்நீர்க்
கடலு மலையு மிருவிசும்புங் காற்றும்
உடலு முயிருமேற் றான்.

பதவுரை:—என் நெஞ்சே—என்னுடைய மனமே!, **நீ**—நீ, **பூம் துழாயானை**—அழகிய திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவனை, **புகழ்வாய்**—புகழ்ந்தாலும் புகழ்; **பழிப்பாய்**—பழித்தாலும் பழி; **இகழ்வாய்**—இகழ்ந்தாலும் இகழ்; **கருதுவாய்**—எண்ணினாலும் எண்ணு; (நீ எதைச் செய்தாலும் அவன்) **திகழ் நீர் கடலும்**—விளங்காநின்ற ஜலத்தையுடைய ஸமுத்₃ரம், **மலையும்**—மலை முதலிய கார்யவஸ்துக்களையும், **இரு விசும்பும் காற்றும்**—பரந்த ஆகாசம், வாயு முதலிய காரணப்பொருள்களையும், **உடலும் உயிரும்**—ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும், **ஏற்றான்**—த₄ரித்தவனாகவேயிருப்பான்.

ஆப₄ரணமாகப் பூணப்படும் ஹாரம் முதலான தி₃வ்யாப₄ரணங்களை அழகுபெறப் பூண்டிருக்குமவனுடைய கல்யாணகு₃ணங்களைக் கேளாய்' என்று தாண்டாகிற்கும். 'பண்பாழித்தோள்' என்று 'ஸௌந்த₃ர்யஸாக₃ரமான திருத்தோள்' என்னவுமாம். 72.

ஆரம் என்றுமாம். மூந்திய பொருளில் 'பூண்' என்று "ஆப₄ரணஸ்யாப₄ரணம்" என்கிறபடியே ஆப₄ரணத்துக்கும் அழகு கொடுக்கும் திருமேனியைச் சொல்லுக. 'ஶ. "ஸர்வபூ₄ஷண பூ₄ஷார்ஹா:" [ரா-கி 3-15] [எல்லா பூ₄ஷணங்களையும் அலங்கரிக்கத் தக்க திருத்தோள்கள்] என்றுளன்றோ திருவடி. 72.

அவ:— எழுபத்துமூன்றும் பாட்டு. (புகழ்வாய்) கீழ் தம்முடைய இந்த்₃ரியங்கள் ப்ரவணமானபடி சொல்லிற்று; அவ்விஷயந்தான் இனி அறிய ப்ராப்தமாயிருந்தது; நீ அத்தைப் பற்றிலும் பற்று, விடிலும் விடு என்கிறது.

வ்யா:— (புகழ்வாய் பழிப்பாய்) புகழிலும் புகழ்; பழிக்கி லும் பழி. (இகழ்வாய் கருதுவாய்) இகழிலும் இகழ்; கருதி

அவதாரிகை:— அந்தக் கரணங்கள் தானும் கீழ்ப்படும் படி தாம் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணரானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:—நல்லது இன்னதென்று வகையிட்டறியவல்ல நெஞ்சே! இப்படி நல்லது காணவல்ல நீ புகழ்ந்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அழகிய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருத னானவனை வாய்விட்டுப் புகழ்வாய். அன்றிக்கே பழிப்பாய், வேண்டிற்றுச் செய். இப்படிப்பட்ட விஷயத்தை அநாத₃

---

73. **அவதாரிகை:**—முன் பாசுரங்களில் சொன்ன இந்தி ரியங்களும் கீழ்ப்படும்படி தாம் ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே ஈடுபட்டு, நெஞ்சைப் பார்த்து 'அவனுடைய பெருமையைக் கண்டு விட்டு, நீ அவனைப் பற்றினாலும் பற்று; விட்டாலும் விடு' என்கிறார்.

வ்யா:— *(என் நெஞ்சே)* நாட்டுக்குச் சொல்லுகிறேனோ? என்னுடைமையான உனக்கன்றோ சொல்லுகிறேன். (**நெஞ்சே**) 'இது நன்று; இது தீது' என்று பிரித்தறியவல்ல நெஞ்சே! (**நீ**) இப்படி நல்லது காணவல்ல நீ; ப₃ந்த₄மோக்ஷங்களுக்குக் காரணமான நீ என்றுமாம். *(பூந்துழாயானைப் புகழ்வாய் பழிப்பாய்)* வாய்விட்டுப் புகழ்ந்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அழகிய திருத்துழாயாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவனை நீ புகழ்ந் தாலும் புகழ்; பழித்தாலும் பழி; தோளும் துழாய்மாலையுமாய் நின்ற நிலையைப் பார்த்துவிட்டு நீ எதைவேண்டுமானாலும் செய். *(இகழ்வாய் கருதுவாய்)* விலக்ஷணவிஷயமான இவனை

லும் கருது. (பூந்துழாயானை) **பழித்தல். இகழ்தல் செய்யப் போமோ? என்கிறது.** (என்னெஞ்சே) **நாட்டுக்குச் சொல்லு கிறேனோ; உனக்கன்றோ.** (திகழ்நீர்க்கடலும் மலையும்) **இரண் டாலுமாகக் கார்யத்தைச் சொல்லுகிறது.** (இரு விசும்பும் காற்றும்) **காரணபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.** (உடலும் உயிரும்) **காரணமான சிதசித்துக்களைச் சொல்லுகிறது.** (உடலுமுயிருமேற்றான்) **இத்தால் இவையெல்லாம் அவ னுக்குக் கார்யதயா சேஷம். அவன் சேஷி என்கிறது.**

ரிப்பாய், அன்றிக்கே ஆதரிப்பாய், செய்தபடி செய்; விளங்கா நின்றுள்ள ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான கடலும், பர்வத மும், பரப்பையுடைத்தான ஆகாசமும், வாயுவும், தேவாதி சரீரங்களும், தத்தச்சரீரஸ்தங்களான ஆத்மவர்க்கமுமாகிற இவ்வஸ்துக்களெல்லாம் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கும்படி ஸர்வப்ரகாரியாயிருப்பா னொருத்தன்; இப்படி ஸர்வப்ரகாரியாய் நிற்கிறவனைப் பற்றிலும் பற்று. அன்றிக்கே ப்ரகாரத்திலே ஒன்றைப்

ஆதரித்தாலும் ஆதரி; அநாதரித்தாலும் அநாதரித்திரு. (*புகழ்வாய் பழிப்பாய்*) என்று வாயைத் தூண்டிச் செய்யும் காரியம்; (*இகழ்வாய் கருதுவாய்*) என்று நெஞ்சு தானே செய்யும் காரியம்; அப்படியானால், இவனை நான் விட்டு விடலாமோ? என்ன, இவனுடைய பெருமையை முதன் முதலில் கேட்டுவிட்டுப் பிறகு எதைவேண்டுமானாலும் செய் என்கிறார் மேலே. (*திகழ் நீர்க்கடலும்*) விளங்காநிற்கும் நீர்ப் பெருக்கையுடைய கடலும். (*மலையும்*) பர்வதங்களும். கார்யங்களான இவையிரண்டும் கார்யங்களான எல்லாப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (**இரு விசும்பும் காற்றும்**) பரந்திருக்கும் ஆகாயமும் காற்றும். நீர், பூமி முதலானவற் றுக்குக் காரணமான இவையிரண்டும் எல்லாக் காரணப்பொருள் களுக்கும் உபலக்ஷணம். (*உடலும் உயிரும்*) உடல் என்றது தர்மஸாதனமான இந்த்ரியாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். தர்மஸாதனமாயிருக்கும் பெருமையை நினைத்துத் தனியே எடுக்கிறார். 'உயிர்' என்றது தர்மபூதஜ்ஞானம், நித்யவிபூதி

அவை மத்₄யஸ்த்த₂மென்னும்படி தம்முடைய ப்ராவண்யம். (புகழ்த்யாதி₂) வாசகத்துக்கு. (இகழ்வாய் கருதுவாய்) மநஸ்ஸூ. (என்னெஞ்சே) புகழ்ந்து பழகின நெஞ்சே! பூந்துழாயானைப் புகழ்ந்தல்லது நிற்கவொட்டாது. (பற்றுன்) ஆத₄ாரத்தைப் பற்றிலும் பற்று. ஆதே₄யத்தைப் பற்றிலும் பற்று. இது இருந்தபடி. 73.

பற்றிலும் பற்று என்றபடி. அன்றிக்கே உடலும் உயிருமான இப்பதா₃ர்த்த₂ங்களை, எற்றுன்—த₄ரித்தான் என்னவுமாம். 73.

முதலான மற்ற * அஜட₃ப்பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (எற்றுன்) இப்படிக் கார்யமாகவும், காரணமாகவும் த₄ர்ம ஸாத₄னமாகவுமிருக்கும் * ஜட₃ப்பொருள்களையும், * அஜட₃ப்பொருள்களையும் 'தான்' என்னும் அபி₄மானத்திலே அடங்கும்படி தனக்கு ப்ரகாரமாக வைத்துக்கொண்டிருப்பவனன்றோ அவன். இப்படிப்பட்டவன் அவன் என்று தெரிந்துகொண்டபின்பு, அவனைப்பற்றிலும் பற்று; விட்டாலும் விடு என்கிறர். ஸௌலப்₄யத்தை அறிந்துகொண்டால் பின்பு விட இயலாது யன்றோ. அன்றிக்கே, அவனை எப்படிப்பற்றுவது என்று நெஞ்சம் கேட்க, ஸகலவஸ்துக்களையும் ப்ரகாரமாக உடையவன் அவன்; ஆகையால் ப்ரகாரியான அவனை நேரே பற்றினும் பற்று; இயலாவிடில் நிற்பனவெல்லாம் நெடுமாலெனும் சீலவோடு அவனுடைய ப்ரகாரங்களில் ஒன்றைப் பற்றினும் அவனையே பற்றியதாகுமாகையாலே ப்ரகாரங்களான கடலும் மலையுமானவற்றில் ஒன்றைப் பற்று என்கிறராகவுமாம்; ப்₃ரஹ்மஸூத்ரங்களில் ப₄க₃வானுடைய ப்ரகாரங்களான இந்த்₃ராதி₃களுக்கு அந்தர்யாமியாக அவனை உபாஸிக்கும் முறைகள் விதி₄க்கப்பட்டனவன்றோ. அன்றிக்கே, நீ பற்றினும் விட்டாலும் கடல் மலை உடல் உயிர் முதலானவற்றை த₄ரித்திருப்பவனாகவே அவனிருப்பான் என்று அவனுடைய பெருமையைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். 73.

---

* தானே பிரகாசியாதபொருள் 'ஜட₃ம்' எனப்படும். தானே பிரகாசிக்கும் பொருள் 'அஜட₃ம்' எனப்படும்.

74. ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தா னெயிலெரித்தான் மார்விடந்தான்
நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான் — கூற்றொருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான் நீண்முடியான்
கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு.

பதவுரை:— **ஏற்றான்**—(அப்ரஸித்தமான) எருதை வாஹனமாக உடையவனாய், **எயில் எரித்தான்** (தன்னுடைய அடியார்களின்) முப்புரங்களையும் எரித்தவனாய், **நீற்றான்**— (பாபம் அகலுவதற்காக) சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவனாய், **கூற்றொருபால் மங்கையான்**—(ஶரீரத்தின்) ஒரு பாகத்தில் பத்நியாகிய பார்வதியை தரித்தவனாய், **வார் சடையான்**—தொங்கின ஜடையுடன்கூடிய ஸாதகனாய், **கங்கையான்**—(பாபம் நீங்குவதற்காக) கங்கையைத் தலையிலே ஏந்தினவனாயிருக்கும் ஶிவன், **புள் ஊர்ந்தான்**— (வேதத்தை ஶரீரமாகக்கொண்ட) கருடனை வாஹனமாகக் கொண்டவனாய், **மார்வு இடந்தான்**—(பக்தனாகிற ப்ரஹ்லாதனுக்காக) இரணியனின் மார்பைக் கிழித்தவனாய், **நிழல் மணி வண்ணத்தான்**—குளிர்ந்த நீலமணி போன்ற உருவையுடையவனாய், **பூ மகளான்** — (கமலாஸனியைத் திருமார்பிலே) உடையவனாய், **நீள்முடியான்**-(மேன்மையைக் காட்டும்) நீண்ட கிரீடத்தையுடையவனாய், **நீள் கழலான்**- (கங்கைக்குப் பிறப்பிடமான) நீண்ட திருவடியை உடையவனான விஷ்ணுவினுடைய, **காப்பு**—ரக்ஷையாயிருப்பான்.

அவ:— எழுபத்துநாலாம் பாட்டு. (ஏற்றான்) **இது இவனுக்கு ஏற்றமாகச் சொல்லுவானென்? அல்லாத ருத்ரனும் இப்படி ஶேஷியாயன்றோ இருப்பது என்னில், அவனுடைய**

அவதாரிகை:-அவனே ஆஶ்ரயணீயன் என்பானேன்? ருத்ரனை ஆஶ்ரயணீயனாகக்கொண்டாலோ? என்ன;

---

74. *அவதாரிகை :—* பகவானையே அடையவேண்டும் என்று சொல்லுவானென்? சிலர் உருத்திரனையும் அடையத் தகுந்த பரம்பொருள் என்று கூறுகிறார்களே; அவனையே

ப்ரகாரங்களைப் பார்த்தால் ரக்ஷ்யமாய்த் தோற்றும்; இவனைப் பார்த்தால் ரக்ஷகனாயிருக்கும் என்கிறது.

வ்யா:— (ஏற்றன் புள்ளூர்ந்தான்) வேதாத்மாவான திருவடியைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையனாயிருக்குமாகில், அவன் அப்ரஸித்தமாயிருப்பதொரு எருத்தை வாஹநமாக

அவனும் அவனுக்கு ஶரீரபூதனாகையாலே அவனே ரக்ஷகன் என்கிறார்.

உரை:— தமப்ரக்ருதியான தனக்குச் சேரும்படி அற்ப மான ருஷபத்தை வாஹநமாக உடையனாய், தன்னை ஆஶ்ர

ப்ரகாரிகளையும் கிளைத்துப் பற்றலாகாதோ? எனில்: அந்த உருத்திரனும் பரமபுருஷனுக்கு ப்ரகாரமாய், ஶரீரமாய், சேஷமாய், ரக்ஷ்யனாயிருக்கையாலே பரமபுருஷன் ஒருவனே ப்ரகாரியாய், ஶரீரியாய், சேஷியாய், ரக்ஷகனாயிருப்பவன் என்கிறார். உருத்திரனுக்கும் ஸர்வேஶ்வரனுக்குமுள்ள வாசிகளை அடுக்கடுக்காக ஆராய்ந்து முன்னவன் பின்னவனுக்கு அடைக்கலப்பொருள் என்று அருளும் இப்பாசுரம் ஆழ்வார் சிவ விஷ்ணுஸாம்யவாதம் என்று கூறும் அறிவிலிகளின் வாயை அடைக்கும்.

வ்யா:— *(ஏற்றன் புள்ளூர்ந்தான் காப்பு)* அறிவுகேட்டை விளைக்கும் தமோகுணம் விஞ்சியிருக்கும் தனக்குப் பொருந்தியிருக்கும்படி தான் அறிவற்றிருப்பதாய், அறிவில்லார்க்கு உபலக்ஷணமாயிருப்பதான மாட்டை வாஹனமாயுடையவன். "*ஸுபர்ணோஸி கருத்மான்*" என்று வேதத்திலேயே வேத ஸ்வரூபனாகச் சொல்லப்படுகையாலே அறிவே வடிவெடுத்தவனாயிருக்கும் கருடாழ்வானை வாஹனமாயுடையவனுக்கு அடைக்கலப் பொருளாயிருப்பான். வாஹனமும் அறிவு கேட்டுக்கு உபமானமாயிருப்பவனுக்கு வாஹனமும் அறிவு வடிவாயிருப்பவனேயன்றோ அடைக்கலமளிக்கக்கூடியவன். தமோமயனை ரக்ஷிக்கக்கூடியவன் சுத்தஸத்வமயனன்றோ என்கிறார். *(எயிலெரித்தான் மார்விடந்தான் காப்பு)* தன்னை அண்டியிருந்தவர்களான திரிபுராஸுரர்களின் குடியிருப்பான

உடையனுமிருக்கும். (எயிலெரித்தான்) ஆஶ்ரிதரை ஒரு வ்யாஜத்திலே அழிக்குமவன். (மார்விடந்தான்) ஆஶ்ரிதனுக்காகத் தன்னை அழியமாறும் இவன். (நீற்றான்)
77. "भस्मच्छन्नः" (ப4ஸ்மச்ச2ந்ந:) என்று ப்ராயஶ்சித்தம்

ஸித்தவர்கள் குடியிருப்பான த்ரிபுரத்தை மஞ்சாட்டமாகச் சுட்டுப் பொகட்டவனாய், ப்ராயஶ்சித்தி என்று தோற்றும்படி ப4ஸ்மோத்4தூ4ளிகனாய் வாங்க3ளாய், ஶரீரத்தில் ஒரு பார்ஶ்வ

த்ரிபுரங்களை "ருத்3ரோ வை க்ரூர:" என்கிறபடியே த3யையில்லாமல் எரித்தவன், தன்னை அண்டிய ப்ரஹ்லாத3னுக்காகத் தன் வடிவையும் நரஸிங்கமாக்கிக்கொண்டு ஆஶ்ரிதவிரோதி4யான இரணியனின் மார்பைப் பிளந்தவனுக்கு அடைக்கலப் பொருளாயிருப்பவன். தன்னடியார்களுக்கும் விரோதி4யாயிருப்பவனுக்கு அவனுமே விரோதி4களாயிருப்பார்கள் என்பது தெளிவு. அப்படிப்பட்டவனுக்கு அடியார்களைத் தன்னை அழியமாறியும் ரக்ஷிக்குமவனே ரக்ஷகனாயிருக்கமுடியும் என்று கருத்து. *(எயிலெரித்தான்...காப்பு)* "வரம் வ்ருணே" என்று வேத3த்திற் சொல்லியபடியே தே3வர்களிடமிருந்து வரம் பெற்றுத் திரிபுரங்களை எரித்தவனுக்கு. "விஷ்ணும் தேஜநம்" என்று வேத3த்திலும், *"விஷ்ணுராத்மா ப4க3வத: ப4வஸ்யாமிததேஜஸ: । தஸ்மாத் த4நுர்ஜ்யா ஸம்ஸ்பர்ஶம் ஸ விஷேஹே மஹேஶ்வர: ॥"* [அதி4கமான தேஜஸ்ஸையுடைய ருத்3ரனுக்கு விஷ்ணு ஆத்மாவாயிருந்ததனாலேயே (திரிபுராஸுரர்களையழிக்க) மஹேஶ்வரனும் (மஹாமேருவாகமான) வில்லில் நாணேற்ற முடிந்தது] என்று பா4ரதத்திலும் சொல்லியபடியே ஆத்மாவாகவும் அம்பாகவுமிருந்து உதவியவனே ரக்ஷகனாகமுடியும் என்று கருத்து. *(எயிலெரித்தான் மார்விடந்தான் காப்பு)* திரிபுராஸுரர்களையே உதவிபெற்று அழித்தவன். ஒருதவியுமில்லாமல் அவர்களிலும் விஞ்சிய இரணியனை அழித்தவனுடைய அடைக்கலப்பொருளாகவேயிருக்கமுடியும். *(நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான் காப்பு).*

"மத்3யம் பீத்வா கு3ருதா3ராம்ஶ்ச க3த்வா
ஸ்தேயம் க்ருத்வா ப்3ரஹ்மஹத்யாஶ்ச க்ருத்வா ।
ப4ஸ்மச்ச2ந்நோ ப4ஸ்மஶய்யாஶயாநோ
ருத்3ரத்4யாயீ முச்யதே ஸர்வபாபை: ॥"

[ஶாதாதபஸ்ம்ருதி]

பண்ணும் அவன். (நிழல்மணிவண்ணத்தான்) கண்டால் ச்ரமஹரமான வடிவு இவனது. (கூற்றொருபால் மங்கையான்) ஒரு ஸ்த்ரீயைத் தனக்கே வைத்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். (பூமகளான்) 78. "अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी" (அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ) என்னுமவளைத் தனக்காக உடையவன் இவன். (வார்சடையான்) ஸாதக

ப்ரதேசத்திலே பார்வதியை தரிக்குமவனும், ஸாதகத்வ ஸூசகமான தாழ்ந்த ஜடையையுடையவனும், பாவகார்த்த

[கள்ளைக் குடித்தாலும், குருதாரகமனம் பண்ணினாலும், சிசுஹநநமும் ப்ராஹ்மஹத்தி செய்தாலும், *சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு*, சாம்பலான படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு, ருத்ரனை நினைத்துக்கொண்டிருப்பானாகில் (முன் சொல்லப்பட்ட) எல்லாப் பாபங்களினின்றும் நீக்கப்பெறுகிறான்.] என்கிறபடியே கபாலியின் தலையைக் கிள்ளினது முதலான பாபங்களுக்குப் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணுகிறவன் என்பது தோற்ற உடல் முழுவதும் நீற்றைப் (சாம்பலைப்) பூசியிருப்பவனாகையாலே ப்ராக்ருதசரீரத்தையுடையவன், *"நீலதோயத மத்யஸ்தா"* *"புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம்"* முதலான வேதவாக்யங்களாலும் புகழப்படுவதாய், கண்டார் களைப்பையாற்றும் நிழல்போலே குளிர்ந்திருண்ட மணி போன்ற அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனுக்கு அடைக்கலப்பொருளாயிருப்பவன். *(கூற்றொருபால் மங்கையான் பூமகளான் கரப்பு)* தன் சரீரத்தின் ஒரு பகுதியிலே தனக்கென பெண் என்றும், மலைமகள் என்றுமே ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கையாலே ஒரு ப்ராக்ருத ஸ்த்ரீயையுடையவன் *"அஸ்யேசானா ஜகதோ விஷ்ணு பத்நீ"* [தைத்-ஸம் 4-4-12] [விஷ்ணுபத்னியாய், இவ்வுலகிற்கு ஈச்வரியாயிருப்பவள்] *"ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்"* [ஸ்ரீஸூக்தம்] [எல்லா பூதங்களுக்கும் ஈச்வரியாயிருப்பவள்] என்று வேதத்திலும் ப்ரஸித்தி பெற்ற அகிலஜகந்மாதாவான தாமரையாளை திவ்யமஹிஷியாயுடையவனுக்கு அடைக்கலப் பொருளாயிருப்பன். (பூமகளான்) இரட்டுற மொழிதலாய், ஸ்ரீபூமிநாதன் என்கிறதாகவுமாய், 'பூமகள்' என்று பூவில் வாழும் திருமகளையும், 'பூ' எனப்படும் நிலமகளையும் குறிக்கும். *(வார்சடை*

வேஷன் அவன். (நீண்முடியான்) ஆதி₄ராஜ்யஸூசகமான திருமுடியை உடையவன் இவன். (கங்கையான்) பாவநார்த்த₂மாக க₃ங்கை₃யை த₄ரித்துக்கொண்டிருக்கும் அவன். (நீள்கழலான்) அந்தத் தீர்த்த₂பூ₄தையான க₃ங்கை₃க்கு உத்பாத₃கமான திருவடியை உடையவன் இவன்.

மாக ஜடாமத்₄யத்திலே த₄ரிக்கப்பட்ட க₃ங்கை₃யை உடையனை ருத்₃ரன் த்₃ராயீமயனை பெரியதிருவடியை வாஹநமாக உடையனும், ஆஸ்ரிதவிரோதி₄யான ஹிரண்யன் மார்வைப் பிளந்து பொகட்டவனும், ஸ்ரமஹரமான கீஸ்ரத்நம் போன்ற வடிவையுடையனும், புஷ்பகிவாஸிநியான பெரியபிராட்டியாரை தி₃வ்யமஹிஷியாக உடையனும், ஆதி₄ராஜ்யஸூசகமான திருவபி₄ஷேகத்தை உடையனும், க₃ங்கோ₃த்பத்திஸ்த₂ாநமான நீண்ட திருவடிகளை உடையனை ஸர்வேஸ்வரனுடைய ரக்ஷையாயிருக்கும். 74.

யான் நீண்முடியான் காப்பு) தான் ஒருவனைக் குறித்துத் தவம் செய்பவன் என்பது தோற்றத் தொங்கும் சடையையுடைய சிவன். *"ஆதி₄ராஜ்யமதி₄கம் பு₄வநாநாம் ஈஸ தே பிஸுநயந் கில மௌளி:"* [ஈசனே! உன் கிரீடம் நீயே ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தியென்பதைக் காட்டித் தருகிறது] என்கிறபடியே தானே ஸர்வலோக சக்ரவர்த்தியென்பது தோற்ற நீண்ட கிரீடத்தை த₄ரித்தவனுக்கு அடைக்கலப் பொருளாயிருப்பன். *(கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு)* *"பாவநார்த்த₂ம் ஜடாமத்₄யே த₄த₄ார ஸிரஸா ஹர:"* [தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ள, பரமபுருஷனின் ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂மான கங்கையைத் தலையில் த₄ரித்தான் சிவன்] *"யச்சௌ₂சநிஸ்ஸ்ருதஸரித்ப்ரவரோத₃கேந தீர்த்தே₂ந மூர்த்₄நி வித்₄ருதேந ஸிவ: ஸிவோ(அ)பூ₄த்"* [பா₄க₃வதம்] [எவனுடைய திருவடி கழுவிய நீரைத் தலையில் த₄ரித்ததனால் சிவன் சிவனாக (பரிசுத்தியுள்ளவனாக) ஆனானோ] என்கிறபடியே பரமபுருஷனின் ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂மான கங்கையைத் தன்னைப் பரிசுத்தப்படுத்திக் கொள்ளத் தரித்தவன் அந்த கங்கைக்கு உத்பத்தி ஸ்த₂ானமாக நீண்டுவளர்ந்த திருவடியுடைய திரிவிக்ரமனின் அடைக்கலப் பொருளாயிருப்பன். இக்காரணங்களால் 'பரமபுருஷனே ஸர்வலோகரக்ஷகன்' என்பதும், சிவன் அவனால் ரக்ஷிக்கப்படுபவனே என்பதும் தெளிவாகிறது என்று கருத்து.

"ஏற்றான் - எயிலெரித்தான் - நீற்றான் - கூற்றொருபால் மங்கையான்-வார்சடையான்-கங்கையானான அவன், புள் ளூர்ந்தான்-மார்விடந்தான் - நிழல்மணிவண்ணத்தான் - பூமக ளான்-நீண்முடியான்-நீள்கழலான் காப்பு" அவனுடைய ரக்ஷை இவன். "உடலுமுயிரும்" என்றத்தோடு இவனோடு வாசியில்லை அவனுக்கு மோக்ஷமாமிடத்தில். 74.

75. காப்புன்னை யுன்னக் கழியு மருவினைகள்
ஆப்புன்னை யுன்ன வவிழ்ந்தொழியும்—மூப்புன்னைச்
சிந்திப்பார்க் கில்லை திருமாலே நின்னடியை
வந்திப்பார் காண்பர் வழி.

பதவுரை:-**உன்னை உன்ன**—உன்னை நினைத்தால், **காப்பு**-காவல் தேவதைகள், **கழியும்**—நீங்கும்; **அருவினைகள்**—கொடிய வினைகள், **உன்னை உன்ன**—உன்னை நினைத்தவுடன், **அப்பு அவிழ்ந்து ஒழியும்**—கட்டவிழ்ந்து நசிக்கும்; **உன்னை சிந்திப்பார்க்கு**—உன்னைத் தியானிப்பவர்களுக்கு, **மூப்பு இல்லை**—கிழத்தனம் முதலிய ஆறு விகாரங்களும் கிடையாது; **திருமாலே**—லக்ஷ்மீகாந்தனான எம்பிரானே! **நின் அடியை**—உன் திருவடிகளை, **வந்திப்பார்**—வணங்குமவர்கள், **வழி காண்பர்**—அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக் காண்பார்கள்.

அவ:—எழுபத்தைந்தாம் பாட்டு. (காப்பு) சேஷியாயிருந் துள்ள உன்னையுணர ப்ரதிபந்தகமெல்லாம் போமென்கிறது.

"ஏற்றான் எயிலெரித்தான் நீற்றான் கூற்றொருபால் மங்கையான் வார்சடையான் கங்கையானானவன், புள்ளூர்ந்தான் மார்விடந் தான் நிழல்மணிவண்ணத்தான், பூமகளான், நீண்முடியான், நீள்கழலான் காப்பு" என்று அந்வயம். 74.

75. *அவதாரிகை:*—தன்னை ஈச்வரன் என்று அபிமானித் திருப்பவனாய், பிறரையும் அபிமானிக்கச்செய்பவனான உருத் திரனுக்கும் ரக்ஷகனான உன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தடை களெல்லாம் நீங்கிவிடும்; நல்வழியில் நடப்பதும் நேரும் என்கிறார்.

வ்யா:— உன்னையுணரக் காப்புக்கழியும். "காப்பு" என்கிறது ஈச்வரனுக்குப் புரவர்போலே இவ்வாத்மாக்கள் செய்த கர்மங்களை ஆராயக்கடவரான சந்த்₃ராதி₃த்யர்கள் தொடக்கமான பதினாலு பேருடைய சிறைகள். கர்மவச்யதையிறே இவர்கள் காக்கைக்கு அடி. (உன்னையுன்ன அருளினை எளாப்பு அவிழ்ந்தொழியும்) அக்காப்புக்கடியான

அவதாரிகை:— இப்படி ஈச்வராபி₄மானிக்கு ரக்ஷகனான உன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு விரோத₄ம் விட்டு நீங்கும். கஸ்மரியே போகதுமாம் என்கிறார்.

வ்யா:— ஸர்வாதி₄கனான உன்னை அநுஸந்தி₄க்க, பாபங்களுக்கு ஸாக்ஷியாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்படி நீ கற்பித்துவைத்த ய(ரு₃த்₃ர)மாதி₃களான பதினாறு வஸ்துக்களும் நமக்கு இவ்விடம் ஆகாடவிஷ்டமென்று விட்டு நீங்கும். அந்தக் காப்புக்கு அடியான, அவித்₃யாஸஞ்சித

வ்யா:— *(காப்புன்னை உன்னக் கழியும்)* உன்னை அறிந்தால் காவல் கழியும். காவலாவது என்னவென்னில் ;

ஆதி₃த்யசந்த்₃ராவநிலோநலஶ்ச
த்₃யௌர் பூ₄மிராபோ ஹ்ருத₃யம் யமஶ்ச ।
அஹஶ்ச ராத்ரிஶ்ச உபே₄ ச ஸந்த்₄யே
த₄ர்மஶ்ச ஜாநாதி நரஸ்ய வ்ருத்தம் ॥

[(1) சூரியன் (2) சந்திரன் (3) காற்று (4) அக்₃னி (5) ஆகாயம் (6) பூ₄மி (7) ஜலம் (8) மனஸ்(ஸாக்ஷி) (9) யமன் (10) பகல் (11) இரவு (12) ப்ராதஸ்ஸந்த்₄யை *(காலைவேளை)* (13) ஸாயம் ஸந்த்₄யை *(மாலைவேளை)* (14) த₄ர்மம் ஆகிய *(பதினாறு)* பொருள்களுக்கு அபி₄மானிதே₃வதைகளும் மனிதனுடைய நடத்தையை எப்போதும் அறிகின்றன.] என்றபடியே பாபங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக எப்போதும் காவல்புரியும்படி எம்பெருமானால் ஏற்படுத்திவைக்கப்பட்ட பதினாறு தே₃வதைகள். *(உன்னையுன்னக் கழியும்)* உன்னை அநுஸந்தி₄க்கவுடன் இக்காவல் தே₃வதைகளெல்லாம், நமக்குத் தலைவனான

அவித்₃யாதி₃களாலுண்டான ப₃ந்த₄ம் உன்னை நினைக்க நெகிழும். (மூப்பித்₃யாதி₃) காப்பும் அருவினைகளும் போன அதி₄காரிகளுக்கு. மூப்பாவது கைவல்யம். அன்றியே, ஷட்₃பா₄வவிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகவுமாம். (திருமாலே) ஈச்வரன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே ஆராயப்புக் காலும் ப்ராயச்சித்த ஸாத்₄யமல்லாத பாபம் நாம் பொறுக்கு மத்தனையன்றோ என்று உணர்த்துவாளொருத்தி அருகே உண்டென்கிறது. 79. "दासीनां रावणस्याहं मर्षयामीह दुर्बला...... राजसंश्रयवश्यानां कुर्वन्तीनां पराज्ञया ॥" (தா₃ஸீநாம் ராவண ஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ து₃ர்ப₃லா..............ராஜஸம்ச்ரய வச்யாநாம் குர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா ॥) என்னும்படியே. (நின்னடியை வந்திப்பார் காண்பர் வழி) உன் திருவடிகளிலே விழுவார்கள் நல்ல வழி காண்பர். "வழி" என்று, அர்ச்சிராதி₃ மார்க்₃கமுமாம். பரமபத₃ம்போலே பரமபத₃த்துக்குப்போம் வழி; நரகம்போலே பொல்லாதாயிருக்கும் நரகத்துக்குப்போம் வழி.

(ஸாக்ஷித்₃யாதி₃) 56. "प्रभुरहमन्यनृणां न वैष्णवानां" (ப்ரபு₄ரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்) 80. "देवि"

பாப கர்மப₃ந்த₄ங்கள் உன்னை அநுஸந்தி₄க்கக் கழன்று போம். ஆஸ்ரிதர் குற்றத்தை குற்றமாக(க்கொண்டு) ஏற்றும் பிராட்டி பக்கல் பெரும்பிச்சனானவனே! உன்னை அநுஸந்தி₄ப்பார்க்கு ஜராதி₃களான ஷட்₃பா₄வவிகாரங்களும்

ஸர்வேச்வரனின் அந்தரங்க₃ர்களாகிவிட்ட இவர்கள் குற்றத்தைக்காண நமக்கு அதி₄காரமில்லை' என்று தாமாகவே இவர்களை விட்டு ஒதுங்கிநிற்கும். இப்படியுமுண்டோவெனில்: இவர்களிலே ஒருவனை யமன்—

ஸ்வபுருஷமபி₄வீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம்
வத₃தி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே।
பரிஹர மது₄ஸூத₃நப்ரபந்நாந்
ப்ரபு₄ரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்॥ [வி-பு 3.7.4]

[பாசத்தைக் கையில் கொண்ட தன்னுடைய கிங்கரனைக் கண்ணாலே நோக்கி, அவனுடைய காதில் யமன் (பின்வரு

(தே,வர்ஷி) இத்யாதி,. (அருவினை) அவித்,யாதி,களால்

முதலிலேயில்லை. தேவரீர் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்திருக்கு மவர்கள் போம்வழி என்னும்படி ஸ்ரதிஶயபோ,க்,யமான

மாறு) சொல்லுகிறுன்:—"மது,ஸூத,னனை ஶரணமடைந்தவர் களை அனுகாதே; நான் மற்ற மனிதர்களுக்கே ப்ரபு,; வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரபு,வல்ல".]

கமலநயந! வாஸுதே,வ! விஷ்ணே!
த,ரணித,ராச்யுத! ஶங்க,சக்ரபாணே!।
ப,வ ஶரணமிதீரயந்தி யே வை
த்யஜ ப,ட! தூ,ரதரேண தாநபாபாந் ॥ [வி-பு 3.7.33]

[தூத! "செந்தாமரைக் கண்ணு! வாஸுதே,வா! விஷ்ணே! பூ,மியை த,ரிப்பவனே! அடியாரை நழுவவிடா அச்சுதனே! ஶங்க,சக்கரங்களைத் திருக்கையில் த,ரித்தவனே! (எனக்கு) நீயே க,தியாகவேணும்" என்று எவர்கள் சொல்லுகிறுர்களோ, பாபமற்றவர்களான அவர்களை வெகுதூரத்தில் விட்டுப்போ.] என்று கூறினனன்றே. ஸ்ரீபா,க,வதத்திலும்,

தே,வர்ஷிபூ,தாப்தந்ருணும் பித்ருணும்
ந கிங்கரோ நாயம் ருணீ ச ராஜந்!।
ஸர்வாத்மநா ய: ஶரணம் ஶரண்யம்
நாராயணம் லோககு,ரும் ப்ரபந்ந: ॥ [பா,க, 11-5-41]

[அரசனே! எவனொருவன் ஶரணமடையத்தகுந்தவனும், லோககு,ருவுமான நாராயணனை எல்லா விதத்திலும் ஶரணமடைந்தானே, அவன் தே,வர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பூ,தங்களுக்கும், ப,ந்து,க்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் அடிமைப்பட்டவனல்லன்; கடன் பட்டவனுமல்லன்.] என்று கூறப்பட்டது. ஆகையாலே இவனுக்கு எத்தேவர் வாலாட்டும் ஒழியும். இந்தக் காவலுக்கும் காரணமான கர்மப,ந்த,ம் கழிவதைக் கூறுகிறுர் மேலே: *(உன்னையுன்ன அருவினைகள் ஆய்பழிந்து ஒழியும்)* உன்னை நினைத்தவுடன் கடத்தற்கரிய புண்யபாபங்கள் கட்டவிழ்ந்து தாமே விட்டு நீங்கும். *(உன்னை உன்ன அருவினைகள் ஒழியும்)* அவித்,யை (அஜ்ஞானம்), அந்யதா,ஜ்ஞானம்,

பிறக்கும் புண்யபாபங்கள். ஶரீரமான மூப்பு. (திருமாலே)
81. "युवाकुमारः" (யுவாகுமாரः) 82. "युवतिश्च कुमारिणी"

அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைக் கண்டு அநுபவிக்கப்பெறுவர்கள். நல்லவழியே போகப்பெறுவர்கள் என்றுமாம். "மூப்புன்னைச் சிந்திப்பார்க்கில்லை" என்றது காப்பும் அருவினைகளும்

விபரீதஜ்ஞாநம் என்னுமிவ்வறிவுகேடுகளால் பிறந்த பாபங்கள் உன்னைப்பற்றிய அறிவுண்டானவுடன், ஸூர்யனைக்கண்ட இருள் தன்னடையே நீங்குவதுபோலே நீங்கும். அருவினைகளுக்குக் காரணமான அவித்யை (அஜ்ஞாநம்) முதலானவற்றுக்குக் காரணமான ஶரீரஸம்பந்தமும் நீங்குகிறபடியை அருளுகிறார் மேலே: (மூப்புன்னைச் சிந்திப்பார்க்கு இல்லை) மூப்பாவது – கிழத்தனம். இது ப்ராக்ருத ஶரீரங்களுக்கெல்லாம் இயல்பான ஆறு விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவையாவன:– அஸ்தி (உண்டாகிறான்), ஜாயதே (பிறக்கிறான்), பரிணமதே (மாறுதலடைகிறான்), விவர்த்ததே (வளர்ச்சியடைகிறான்), அபக்ஷீயதே (இறங்குகிக் குறைகிறான்), விநஶ்யதி (மரணமடைந்து அழிகிறான்) என்னும் வழக்குகளுக்குக் காரணமான ஆறுநிலைகள். இவ்வாறு விகாரங்களும் உன்னை நினைப்பவர்களுக்கு இல்லையென்கிறது. அன்றிக்கே—அவனை ப்ராப்யமாகவும் நினையாமல், ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகமாத்திரம் நினைக்கும் கைவல்ய நிஷ்டர்களுக்கும் காப்பும் அருவினைகளும் கழியும்; ஆயினும் என்றுமே பகவதநுபவமில்லாமையாலே நித்யநரகம் போன்றிருக்கையாலே 'மூப்பு' எனத்தக்க கைவல்யமோக்ஷம் உண்டாகிவிடும்; நித்யஜரையாகிற இக்கைவல்யமோக்ஷமும், உன்னை ஸாதநமாகமாத்திரம் உன்னுமல் (நினையாமல்) ப்ராப்யமாகவும் சிந்திப்பவர்களுக்கு இல்லை என்கிறாராகவுமாம். (திருமாலே) ஸர்வேஶ்வரன் தன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே பாபங்களை ஆராயப்புக்காலும், 'இவ்வுலகில் பாபம் செய்யாதவன் யார்?' என்று கூறி உசிதமான உபாயங்களாலே அவனைப் பாபங்களை மறக்கச்செய்யும் தாயும் அருகிலிருக்கிறுளாகையாலே இவ்வர்த்தத்தில் ஐயமில்லை என்கிறார். (மூப்பில்லை திருமாலே) "யுவாகுமாரः" [ருக்-விஷ்ணுஸூக்தம்] [யௌவன வயதையுடையவன்; சிறிது குமாரனாகவுமிருப்பவன்]

(யுவதிஶ்ச குமாரிணீ) என்கிற உங்களை ஆஶ்ரயித்தால் உங்களைப்போலே பரமம் ஸாம்யமுபைதியிறே, வந்தியா தார்க்கு முள்ளும் முடுக்குமான வழி. 75.

76. வழிநின்று நின்னைத் தொழுவார் வழுவா
மொழிநின்ற மூர்த்தியரே யாவர்—பழுதொன்றும்
வாராத வண்ணமே விண்கொடுக்கும் மண்ணளந்த
சீரான் திருவேங்கடம்.

பதவுரை:— **வழிநின்று**—ப₄க்திமார்க்க₃த்தில் நிலையாயிருந்து, **நின்னை**—உன்னை, **தொழுவார்**—ஆஶ்ரயிப்பவர்கள், **வழுவா மொழி நின்ற**—பொய்யா மொழியாகிய வேத₃த்தில் சொல்லப்பட்ட, **மூர்த்தியரே ஆவர்**—ஸ்வரூபத்தை உடைய

கழிந்த அதி₄காரிகளுக்கு வரும் மூப்பாவது கைவல்யமாய், அது முதலிலே உன்னை அநுஸந்தி₄ப்பார்க்கு இல்லை என்றபடி. 75.

"*யுவதிஶ்ச குமாரிணீ*" [(*முக்கியமாகக்*) குமாரியாயிருப்பவள்; சிறிது யௌவன வயதையுமுடையவள்] என்று கூறப்படுகிற உங்களை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு நீங்கள் தம்மையேபோக்க அருள் செய்கிறவர்களாகையாலே யௌவனமும் கௌமாரமும் ஏற்படக்கூடுமேயொழியக் கிழத்தனம் ஏற்பட வழியில்லை என்று கருத்து. நித்யமுக்தர்கள் என்றுமே இருபத்தைந்து வயதுள்ள திருமேனியோடு விளங்குவர் என்று கூறப்படுகிறதன்றோ. இப்படித் தடைகள் நீங்குமளவேயோ? என்னில்; (*நின்னடியை வந்திப்பார் வழிகாண்பர்*) உன் காலிலே விழுகின்றவர்கள் "போம்வழி" என்று கூறுகிறபடியே பரமபத₃ம் போலே தானே மிகவினியதாயிருக்கும் அர்ச்சிராதி₃மார்க்க₃த்தைக் காண்பர். (*வந்திப்பார் காண்பர் வழி*) "வந்தியாதார்க்கு முள்ளும் முடுக்குமான வழி; பரமபத₃ம்போலே பரமபத₃த்துக்குப் போம் வழி; நரகம்போலே பொல்லாதாயிருக்கும் நரகத்துக்குப் போம் வழி" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (*வழிகாண்பர்*) இவ்வுலகிலேயே நல்வழியில் போகப்பெறுவர் என்கிறதாகவுமாம். 75.

வர்களாக நிஶ்சயமாக ஆவர்கள்; **மண் அளந்த சீரான்**— (தன்னுடைய மேன்மை பாராதே) உலகையெல்லாம் அளந்தருளிய கீர்மையை உடையவனுடைய, **திரு வேங்கடம்**—திருவேங்கட மாமலையானது **பழுது ஒன்றும்**— ஒருவிதமான குறையும், **வாராத வண்ணமே** – ஏற்படாதபடி, **விண் கொடுக்கும்** – பரமபத₃த்தைத் தருமன்றே.

அவ: எழுபத்தாறும் பாட்டு. (வழிநின்று) **'உன்னைத் தொழுவார் பிழைப்பரென்று சொல்லவேணுமோ, உன்னோடு ஸம்ப₃ந்தி₄த்த தே₃ஶமே எல்லா நன்மையும் கொடுப்பதாக விருக்க?' என்கிறது.**

வ்யா:— (வழிநின்று நின்னைத் தொழுவார்) **83. "आत्मा वाऽरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः" (ஆத்மா வா அரே த்₃ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:) 84. "विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत" (விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத)**

அவதாரிகை:- உன்னைத் தொழுவார் பிழைப்பார் என்று சொல்லவேணுமோ, உன்னோடு ஸம்ப₃ந்த₄முடைய திருமலை யாழ்வார் தம்மைப் பற்றினார்க்குத் தப்பாமல் ப்ராப்யத்தைக் கொடா நின்றபின்பு?' என்கிறார்.

உரை:— ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸித்₃த₄மாய் ஶ்ரவணமநநத்₃யா நோபாஸந த₃ர்ஶநாத்₃யவஸ்தா₂யுக்தமான ப₄க்திமார்க்க₃த்

---

76. *அவதாரிகை:*—நீ வாழும் திருமலையே தன்னிடம் சிலகாலம் வாழ்ந்தார்க்கும் தவறாமல் மோக்ஷமளிக்கவல்லதான பின்பு உன்னைத் தொழுவார் மோக்ஷமடைவர் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமோ?

வ்யா:— (வழிநின்று நின்னைத் தொழுவார்)

ஆத்மா வாऽரே த்₃ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ
மந்தவ்யோ நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:। [ப்₃ருஹ 6.5.6]

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்கத் தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.]

தமேவ தீ₄ரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்₃ராஹ்மண:।
[ப்₃ருஹ 6.4.21]

50. "उपासनं ध्रुवा स्मृतिः दर्शनसमानाकारता प्रत्यक्षतापत्तिः" (உபாஸநம் த்₄ருவா ஸ்ம்ருதி: த₃ர்ஶநஸமாநாகாரதா ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி:) 51. 'विशते तदनन्तरम्' (விஶதே தத₃நந்தரம்) என்னுமளவும் சொல்லுகிறது.

திலே சலியாமல் உறைக்கநின்று ஸர்வாதி₄கனை உன்னை ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள் யத₂ா பூ₄தவாதி₃யாகையாலே ஒரு கழுவுதலற்றிருக்கிற உபநிஷத்ப₄ாக₃ங்களிலே

[ஞானமுடையவர்களுள் சிறந்தவனான ப்₃ராஹ்மணன் அந்தப் பரமாத்மாவையே (ஶ்ரவணமனனங்களால்) அறிந்து த்₄யானம் செய்யக்கடவன்.]

உபாஸநம் த்₄ருவா ஸ்ம்ருதி:
த₃ர்ஶநஸமாநாகாரதா ப்ரத்யக்ஷதாபத்தி:

[உபாஸனம், நிலையான நினைவு, பார்ப்பதற்கு ஸமானமான ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கை, ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கும் தன்மையை அடைதல் (ஆகிய இப்பத₃ங்களெல்லாம் ஒரே பொருளையுடையவை.)]

"ப₄க்த்யா மாமபி₄ஜாநாதி யாவாந் யஶ்சாஸ்மி தத்த்வத: ।
ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத₃நந்தரம் ॥"
[கீ₃தை 18-55]

[(ஸ்வரூபத்திலும், ஸ்வப₄ாவத்திலும்) நான் எப்படியிருக்கிறேனோ, (கு₃ணத்திலும், விபூ₄தியிலும்) நான் எம்மாதிரியிருக்கிறேனோ, அப்படிப்பட்ட என்னை ப₄க்தியினால் உள்ளபடி அறிகிறான். என்னை உள்ளபடி அறிந்து, அதன்பிறகு, அந்த ப₄க்தியினாலேயே என்னை அடைகிறான்.] என்று ஶ்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லியபடியே ஶ்ரவணம் (சாஸ்திரங்களிலிருந்து பரமாத்மாவைக் கேட்பது), மனனம் (அவனைச் சிந்திப்பது), த்₄யானம் (பரமாத்மாவை த்₄யானிப்பது), உபாஸனம் (அவனை உபாஸிப்பது), த₃ர்ஶனம் (அவனை நேரே காண்பது) முதலான நிலைகளை உடையதாய், தினந்தோறும் வளர்ந்து வருவதான ஸாத₄நப₄க்திமார்க்க₃த்திலே சஞ்சலமில்லாமல் ஊன்றிநின்று ஸர்வேஶ்வரனை உன்னைத் தொழுகின்றவர்கள். (வழிநின்று) கிடைக்கும் ப₂லனுக்கு இதனை உபாயமாக இவர்கள் நினைக்கையாலே, இத்தனை அருமைப்பட வேண்டும்படி ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கிறான் எம்பெருமான்.

(வழுவாமொழி நின்ற மூர்த்தியரேயாவர்) யத,ாபூ,தவாதி,யான வேத,த்திற்சொன்ன வடிவை உடையவராவர்.
33. "परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" (பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்,ய ஸ்வேந ரூபேணாபி,நிஷ்பத்,யதே) என்கிற

"स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते" ஸ்வேந ரூபேணாபி,நிஷ்பத்,யதே என்று ப்ராப்யதயா ப்ரதிபாதி,க்கப்படாநின்றுள்ள ஸ்வரூபாவிர்

ஆகையால், ப,லப்ரத,ன் அவனேயாகிலும், இந்த ஸாத,ந ப,க்தியும் ப,லகாரணமான (பலத்திற்குத் தனிக்காரணமான) வழியாகிறது. அவனே உபாயமாக நினைத்திருக்கும் ப்ரபன்னர்களுக்கு ஒரு முயற்சியுமின்றி ஸாமனிருக்கச்செய்தேயும் ப,லனை யளிக்கிறான் எம்பெருமான். ஆகையால் இவனுக்குப் ப,லப்ரத,னும் ப,லகாரணமும் எம்பெருமானேயாகிறான். முயற்சியின் பெருமை உபாஸகனுக்கு. அத்,யவஸாயத்தின் (அவனே உபாயமென்னும் மனவுறுதியின்) பெருமை ப்ரபந்நனுக்கு. உபாஸகன் வழிநின்று எம்பெருமானைத் தொழுகிறவன். ப்ரபன்னன் எம்பெருமானையே வழியாக நினைத்துத் தொழுகிறவன். (வழுவா மொழிநின்ற மூர்த்தியரேயாவர்) உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லும் மொழியாகையாலே எக்காலத்திலும் வழுவுதலற்ற மறைமுடிகளிலே,

ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோ,ऽஸ்மாச்ச,ரீராத் ஸமுத்த,ாய
பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்,ய ஸ்வேந ரூபேணாபி,நிஷ்பத்,யதே ।
[சா,ந் 8-12-2]

[இந்த ஜீவன் இந்த ஶரீரத்தினின்றும் கிளம்பிப் பரஞ்சோதியான நாராயணனை அணுகி, ஸ்வரூபப்ராப்தியடைகிறான்.] என்று பரமப்ராப்யமாகச் சொல்லப்படும் தன் ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்ப,ாவத்தை உடையவராகப் பெறுவர்கள். 'மூர்த்தி' என்று ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. (மூர்த்தியரேயாவர்) மோக்ஷம் என்பது புதிதாக உண்டாகும் ஒருநிலையன்று; ப்ரக்ருதி ஸம்ப,ந்த,த்தாலே மறைந்துகிடந்த தன் ஸ்வரூபத்தை மறைவின்றி அடையப்பெறுகையேயாகும் என்று உணர்த்துகிறார்.

படியே. (பழுதித்யாதி₃) ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் ஒன்றும் குறையாதபடி பரமபத₃த்தைக் கொடுக்கும் திருவுலகளந்த நீர்மையை உடையவனுடைய திருமலை. "மன்னனந்த சீரான்" என்று ஸம்பு₃த்₃தி₄யாகவுமாம்.

(வழுவாமொழி) ஒருவர்க்கொருவர் ஓதுவித்துப் போருகை. (மூர்த்தியரோயாவர்) அதுக்கீடான ஸ்வரூபத்தை யுடையராவர். மன்னனந்த சீரான் அந்த ஸ்வபா₄வ முண்டு திருமலைக்கு. எம்பார் விடிவோறே அநுஸந்தி₄க்கும் பாட்டு. 76.

ப₄ாவத்தை உடையராசப் பெருமக்கள்; பூ₄மியை அளந்து கொண்ட ஸௌலப்₄யாதி₃ கல்யாண கு₃ணங்களை உடையவன் எழுந்தருளி நிற்கிற திருமலை, தன்னை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ப்ராப்யப்ராபகங்களில் ருசிவிஸ்வாஸங்களுக்கு ஒரு குறையும் வாராதபடியாகப் பரமாகாஸ ஸப்₃த₃வாச்யமான பரமபத₃த்தைக் கொடாநிற்கும் 76.

அவனை வழிநின்று தொழுவார்க்கு ஸ்வரூபாவிர்ப₄ாவமேற்படும் என்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும். அந்த ஸர்வேஸ்வரன் உகந்து வாழுமிடமான திருவேங்கடமலையே பரமபத₃த்தைக் கொடுக்குமே தலையெடுத்தவர்களுக்கு என்கிறார் மேலே. (மன்னனந்த சீரான் திருவேங்கடம்) வஸிஷ்ட₂சண்டா₃ளாதி₃ விபா₄க₃ம் பாராமல் அனைவருடைய தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸௌலப்₄யம் (எளிதாயிருக்கை). ஸௌஸீல்யம் (தாழ்ந்தாரோடு புரையறப் பரிமாறுகை) முதலான கு₃ணங்கள் விளங்க நின்ற ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமலை. (பழுதொன்றும் வாராதவண்ணமே விண்கொடுக்கும்) தன்னிடம் சிலகாலம் அண்டினார்க்கும் ப்ராப்யமாகிற பரமபுருஷனிடமும், ப்ராபகமாகிற தன்னிடமும் ருசிக்கும், நம்பிக்கைக்கும் ஒருகுறையும் வாராமல் தானே ரக்ஷித்துப் பரமபத₃த்தையும் தானே கொடாநிற்கும். அசேதனமான திருமலை தானே கொடுக்கும் என்பது எப்படி? எனில்: இந்த தி₃வ்ய தே₃ஶவாஸமே ப₄லஸாத₄நமாய் நின்று ப₄க்திப்ரபத்திகளில் மூட்டியோ, நேரேயோ எம்பெருமானை உகப்பித்துப் பரம

77. வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும் அஃகாத
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும் — நான்கிடத்
நின்றா னிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே [தும்
என்றால் கெடுமா மிடர்.

பதவுரை: **வேங்கடமும்** — திருமலையும், **விண் நகரும்** — ஸ்ரீவைகுண்ட2மும் **வெஃகாவும்** — திருவெஃகாவும், **அஃகாத பூம் கிடங்கின்** — மாறாத புஷ்பங்களுடன் கூடிய அகழிகளை யுடையதாயும், **நீள் கோவல் பொன் நகரும்** — இனிதாயும், அழகியதாயுமிருக்கும் திருக்கோவலூரும், **நான்கு இடத்தும்** — ஆகிய நான்கு திவ்யதே3சங்களிலும், **நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே என்றால்** — (எம்பிரான்) நிற்பதும், இருப்பதும், பள்ளிகொண்டிருப்பதும், நடப்பது மாயிருக்கிறான் என்று சொன்னால், **இடர்** — (நிற்கும் போதும், இருக்கும்போதும், கிடக்கும்போதும், நடக்கும் போதும் நாம் செய்யும்) பாபங்கள், **கெடுமாம்** — நசித்துப் போய்விடும்.

அவ: **எழுபத்தேழாம் பாட்டு.** (வேங்கடமித்யாதி3) **உகந்தருளின தே3சங்கள் பூ4மியிலே உண்டாயிருக்க, ஸம்ஸாரமுண்டோ? என்கிறது.**

அவதாரிகை:— திருமலையொன்றுமேயல்லகிடீர்! உகந்தருளின தே3சங்களடங்க இப்படியே கிடீகோள்! என்கிறார்.

பத3த்தை எம்பெருமானைக்கொண்டு கொடுப்பிக்கிறதாகை யாலே 'விண் கொடுக்கும்' என்கிறார். முற்பகுதியால் ப4க்தி யோக3ம் மோக்ஷஸாத4நமாவதை அருளிச்செய்தார். பிற்பகுதி யால் தி3வ்யதே3சவாஸம் மோக்ஷஸாத4நமாகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார். "தே3ஶோऽயம் ஸர்வகாமது4க்" [இந்த தே3சமானது அறம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய எல்லாப் பயன்களையும் கொடுக்கும்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றோ. தினந்தோறும் இப்பாசுரத்தை எம்பார் விடியற்காலையில் அநுஸந்தி4ப்பர் என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. 76.

வ்யா:— (வெஃகா முதலியவற்றில்) பூமாருதே இருந்துள்ள அகழையுடைத்தான திருக்கோவலூரும். "விண்ணகரும்" என்று பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. (நான்கிடத்தும் இத்யாதி) நான்கு இடத்தும் நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்

உரை:— "திருமலையிலே நின்றருளினான்; வைகுந்த மாநகரிலே எழுந்தருளியிருந்தான்; திருவெஃகாவிலே கண்வளர்ந்தருளினான்; ஒன்றோடொன்று பார் சேர்த்தியாகவே

---

77. *அவதாரிகை:*— திருமலையொன்றுக்கே மோக்ஷ ஸாதநத்வமுண்டு என்று எண்ணவேண்டாம்; திவ்ய தேசங்கள் எல்லாவற்றுக்குமே தம்மையநுஸந்திப்பார்க்கு மோக்ஷமளிக்கும் பெருமையுண்டு என்கிறார். அன்றிக்கே, திருமலையை அடைந்தவுடன் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் உண்டாகிவிடுமோ? என்னில்; ஜீவாத்மாவைப் பெறுகைக்காக அவன் திவ்யதேசங்களில் நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் பட்டபாடுகளைக் கண்டால் இந்த திவ்ய தேசங்கள் சேதநனோடு பரமசேதநனோடு வாசியற இருவர்க்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் செய்விக்கும் என்பது தன்னடையே ஸித்திக்குமன்றோ என்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— (*வேங்கடம் நின்றான் என்றால் கெடுமாம் இடர்*) பாபங்களைப் போக்கடிக்கும் வேங்கடத்திலே நின்றான் என்றால் பாபங்கள் பறந்தோடிப்போம். (*விண்ணகர் இருந்தான்...*) பரமபதத்திலே வீற்றிருந்தான் என்று அநுஸந்தித்தாலும் இடர் கெடும். (*விண்ணகர் இருந்தான்*) திருவிண்ணகரிலே நின்ற திருக்கோலமாகையாலே, இங்கு விண்ணகர் என்று பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறார். (*வெஃகா கிடந்தான்...*) திருவெஃகா என்னும் திவ்யதேசத்தில் பள்ளிகொண்டருளினான் என்று அநுஸந்தித்தாலும் இடர்கெடும். (*நீள் கோவல் பொன்னகர் நடந்தான்...*) இனிமையில் பெருமைபெற்ற திருக்கோவலூராகிய அழகிய நகரிலே, நடந்த திருக்கோலத்திலே யிருக்கிறான் என்று அநுஸந்தித்தாலும் இடர்கெடும். (*அஃகாத பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகர்*) அவன்

நடந்தபடியையும் சொல்ல, நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் செய்த பாபபலம் போமென்கிறது. (என்றும் கெடுமாமிடர்) தாய் பேர் சொல்ல க்லேசம் போமாபோலே.

அவ:— நம்முடைய இடரானவை திருமலையை ஆஸ்ரயிக்கப் போமோ? என்னில், அநாதிகாலம் நம்மைப்பெறுகைக்கு அவன் படுகிற பாட்டை அநுஸந்தியாய்.

சேர்ந்து அழகியதான ஜலபரிபூர்ணமான அகழ் மூடத் தாய் புஷ்பங்களை மலர்விரிந்துள்ள திருக்கோவலூராகிற ஸ்ஹஸ்ரணியமான திவ்யநகரத்திலே கடந்தருளினான்" என்று இந்த நாலு திருப்பதிகளிலும் ஆஸ்ரிதார்த்தமாக

தம்மை நெருக்கிவிடமாகையாலே, அதசு இனிமையாலே மண்டுகின்றார் (அஃகாத கிடங்கு) எம்பெருமானும் அடியாரும் ஒருவரோடொருவர் நெருக்கிவிடத்தித்த ரக்ஷகமாயிருக்கும் அகழ்களும் ஒன்றுக்கொன்று இடைவெளியில்லாமல் நெருங்கியிருக்கிறபடி. (பூங்கிடங்கு) அழகிய கிடங்கு; கிடங்கின் அழகிலே ஈடுபட்டுகள் எம்பெருமானிடமும் செல்லவொண்ணாது. (அஃகாத பூங்கிடங்கு) பூக்கள் இடைவெளியில்லாமல் பூத்துக் கிடக்கும் அகழ்கள் என்றுமாம். (பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகர்) ஒருவன் கிடங்கைத் தாண்டிக் கண் செலுத்தினால் இந்நகரின் இனிமையும் அழகும் காண்பார் கண்ணையும் நெஞ்சையும் ஈர்க்கும். (பொன்னகர்) தானே வந்து நெருக்கிக் கடாக்ஷித்தவிடமாகையாலே 'பொன்னகர்' என்கிறார். (வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும்...கோவல் பொன்னகரும்) பக்தவத்ஸம்பந்தம் மாறாத இடங்களாகையாலே, நெடுந்தூரம் இடைவெளியுள்ள இவ்விடங்கள் எல்லாம் ஆழ்வாருக்கு ஒரு போலியாயிருக்கிறபடி. (நான்கிடத்தும் நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே என்றால்...) இந்த நாலு இடங்களிலும் முறையே நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும், நடந்தும் ஆஸ்ரிதரைப் பெறுகைக்காகப் படாதபாடு பட்டான் என்று அநுஸந்தித்தால் இடர்கெடும். (என்றும் கெடும்) இந்நான்கு இடங்களிலும் வாஸம் செய்யவும் வேண்டா; இந்நான்கிடங்களிலும் அவனிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்தாலும் இடர்கெடும்.

வ்யா:— (நடந்தானே) (வேங்கடமும் விண்ணகரும்) இவர்களுக்கு எல்லாம் ஒரு போகியாயிருக்கிறபடி. (பொன் னகர்) தானே வந்து நோக்கினவிடம். 77.

78. இடரார் படுவா ரெழுநெஞ்சே! வேழம்
தொடர்வான் கொடுமுதலை சூழ்ந்த—படமுடைய
பைந்நாகப் பள்ளியான் பாதமே கைதொழுதும்
கொய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு.

பதவுரை:— வேழம்—கஜேந்திராழ்வானை, **தொடர்**—(விழுங்குவதற்காகத்) தொடர்ந்து வந்த, **வான்**—பலமுள்ள, **கொடு முதலை**—கொடிய முதலையை, **சூழ்ந்த**—கொன்றவனும், **படம் உடைய**—படத்தை உடையவனும், **பை நாகம் பள்ளியான்**—பரந்திருக்கும் திருவனந்தாழ்வானைத் திருப்படுக்கையாக உடையவனுமான எம்பிரானுடைய,

---

அவன் நிற்பது இருப்பது கிடப்பது நடப்பதான வ்யாபாரங்களை அநுஸந்தித்தால் தாங்களே சூழ்த்துக்கொண்ட ஸாம்ஸாரிகது:க்கங்கள் போனவழி தெரியாதபடி தாமே விட்டோடிப்போம். 77.

(என்றும் கெடும்) இவ்வநுஸந்தானத்தை உபாயபுத்தியுடன் செய்யவும் வேண்டா; ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகச் சொன்னாலும் இடர்கெடும். "தாய் பேர் சொல்லக் கிலேசம் போமாபோலே" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. *(நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே என்றும் கெடும்)* அவன் நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பது, நடப்பது ஆகிய செயல்களை நினைத்தால் இச்சேதனன் நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும், நடந்தும் செய்த பாபங்களின் பயன் அழியும். *(இடர் கெடுமாம்)* இச்சேதனன் தானே வரவழைத்துக்கொண்ட இவ்வுலகத் துன்பங்கள் "கம்மெனவே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே" [பெரியாழ்-திரு5-4 3] "வாளோ மதிகடலோ"[பெரியதிருவ 54] என்கிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தாமே கைவிட்டுப் போம். *(இடர் கெடுமாம்)* அநிஷ்டநிவ்ருத்தியைச் சொன்ன இது பகவத்ப்ராப்தி முதலான இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபலக்ஷணம். 77.

பாதமே — திருவடிகளையே, நாகம் கொய் பூம் போது கொண்டு — புன்னை மரத்திலிருந்து கொய்யப்பட்ட அழகிய புஷ்பங்களைக்கொண்டு, கை தொழுதும் — வணங்குவோம்; நெஞ்சே — மனமே! எழு — (இப்படித் தொழுவதற்காக) புறப்படுவாயாக; (இப்படித் தொழுதால்) ஆர் இடர் படுவார் — துன்பத்தை யார்தான் அநுபவிப்பார்கள்?

அவ:— எழுபத்தெட்டாம் பாட்டு. (இடரித்யாதி) நீ துக்கப்படுகைக்கு சங்கையுண்டோவென்னில்; போராய் நெஞ்சே! இனி நம் பக்கல் இடர் வந்ததாகில் முதலை பட்டது படுமித்தனை.

வ்யா:— (மேழுமித்யாதி) ஆனையைத் தொடருவதான கொடிய முதலையை முடித்த. "சூழ்ச்சி" என்று வஞ்சித்த

அவதாரிகை:— அவன் ஆனைக்காகச் செய்த செயல்களை அநுஸந்தித்தால், அவன் திருவடிகளில் அடிமையிலே ஈடுபடாதிருக்க ஒண்ணாது கிடீர்! என்கிறார்.

உரை:— ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை வருத்தியிட்டு நலியக் கடவதான, அதிப்ரபலமான, நெஞ்சிரக்கமில்லாதபடி அதிக்ரூரமான முதலையைத் தப்பாதபடி சூழ்ந்து அழித்துப்

அவதாரிகை:— இப்படி நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் செய்த செயல்கள் மாத்திரமோ? அடியார்க்காக அவன் செய்த கஜேந்த்ரரக்ஷணம் முதலான செயல்களை நாம் அநுஸந்தித்தால் அவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்தல்லது நம்மால் தரிக்கவொண்ணாது கிடீர்! என்கிறார்.

வ்யா:— (வேழம் தொடர் வான் கொடு முதலை) ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானை விடாமல் தொடர்ந்து துன்புறுத்துவதாய், மிக வலியதாய், நெஞ்சிரக்கமில்லாததாயிருக்கையாலே மிகக்கொடியதான முதலை. (முதலை சூழ்ந்த) முதலையைத் தப்பமுடியாதபடி கொன்ற. "சூழ்ச்சி" என்று வஞ்சித்ததாய் இங்கு கொல்வதைச் சொல்லுகிறது. இக்காரியம் செய்தவன் யாரெனில்:

லாய், முடித்த என்றபடி. (படாமித்யாதி) இத்தால் அநாஸ்ரிதர் வந்தாலும் ஆஸ்ரிதர் வந்தாலும் அவனிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (கொய்ந்நாகமித்யாதி) கொய்யப்பட்டுச் செவ்வியையுடைய நாகப்பூவைக்கொண்டு. "பைந்நாகப்பள்ளியான் பாதமே கைதொழுதும்—இடரார் படுவார்—எழுநெஞ்சே" என்று அந்வயம்.

(எழு) போது. "நாகப்பூ" என்கையாலே அப்ராக்ருத புஷ்பம் தேடிப்போகவேண்டா. காட்டில் ஒரு பூ அமையும் என்கிறது. இவர்கள் என்றும் காட்டிலேயிறே பழகிற்று. 78.

போகட்டவனும், ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதபணனும், இடம்வலங்கொண்டு பரிமாறுகைக்குத் தக்க பரப்பையுடையவனுமான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக் கொய்து கொள்ள வேண்டும்படி ஸம்ருத்தமான, போக்யமான நாகப்புஷ்பங்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயிப்போம். அவனுக்கு அடிமை செய்யாமல் கிடந்து துக்கப்படவல்லார் ஆர்? நெஞ்சே! சடக்கென எழுந்திரு. 78.

ஆதிரூபமான தேவனை என்கிறார் மேலே.— (படமுடைய பைந்நாகப் பள்ளியான்) எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே பணைத்து விளங்கும் படங்களையுடையவனும், எம்பெருமான் இடப்புறமும், வலப்புறமும் சாய்ந்து படுக்கலாம்படி பரப்பையுடையவனுமான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன். (படமுடைய பைந்நாகப்பள்ளி) "ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும்" [நான்-திருவ 10] என்கிறபடியே விரோதிகள் குரலோ, அடியார் குரலோ என்றும் ஆராயாமல், அஸ்தாநே பயஶங்கையாலே படமெடுத்தாடும் திருவனந்தாழ்வானாகிற ரக்ஷையுண்டு என்று பயம் தீருகிறார் இவர். (பாதமே கைதொழுதும்) அவனுடைய திருவடிகளையே கையால் வணங்குவோம். (கொய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு) கொய்து கொள்ளவேண்டும்படி நிறைந்து விளங்கும் திருப்புன்னைப் பூக்களைக் கையிற்கொண்டு தொழுவோம். (நாகப்பூ) அப்ராக்ருத புஷ்பம் தேடிப்போகவேண்டாம்.

79. கொண்டானை யல்லால் கொடுத்தாரை யார்பழிப்பார்
மண்தா வெனவிரந்து மாவலியை—ஒண்டாரை
நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே நீள்விசும்பி
லாரங்கை தோய வடுத்து.

பதவுரை— **'மண் தா' என**—'(மூன்று அடி) மண்ணைக் கொடு' என்று, **மாவலியை இரந்து** — மஹாபலியிடம் யாசித்து, **ஒண் தாரை நீர்**—(அவனால் வார்க்கப்பட்ட) ஒளிபொருந்திய நீர்த்தாரை, **அம் கை தோய**—(உன்னுடைய) அழகிய திருக்கையிலே விழுந்தவுடன், **நீள் விசும்பிலார்**—பரந்த ஆகாசத்திலிருக்கும் தேவர்கள், **அம் கை**—(உன்னுடைய) அழகிய திருத்தோள்களிலே, **தோய**—அணையும்படியாக, **அடுத்து நிமிர்ந்திலையே**-விரைவாக வளரவில்லையா? **கொண்டானை**—(தன்னுடைமையைத்) தனக்காக்கிக்கொண்ட எம்பிரானை, **(பழிப்பார்) அல்லால்**—பழிக்கிறார்களே தவிர, **கொடுத்தாரை**—(தன்னுடைமையல்லாததைத் தன்னதாக அபிமானித்துக்) கொடுத்த மாவலியை, **யார் பழிப்பார்**—பழிப்பவர்கள் யார் உளர்?

அவனுகந்த துளசியும் வேண்டாம். காட்டிலே யிருக்கும் ஒரு பூ அமையும் என்கிறார். முதலாழ்வார்கள் காட்டிலேயே திரிந்தவர்களன்றோ. (நாகப்பூ) நாகப்பள்ளியானுக்கு நாகப்பூவே பொருத்தம் என்றுமாம். (இடரார் படுவார்) அவனுக்கு இப்படி அடிமைசெய்யாமல் கிடந்து துன்பப்படுவார் ஆர்? (எழுநெஞ்சே) எனக்கு பவ்யமான நெஞ்சே! அவனுக்கு அடிமைசெய்ய எழுந்திரு. (இடரார் படுவார் எழுநெஞ்சே) நெஞ்சே! இப்படி அவன் திருவடிகளிலே பூம்போதுகொண்டு தொழுதால் நீ துன்பப்பட இடமேயில்லை; இனி, நம்மிடம் இடர் வந்தாகில் முதலைபட்டதுபடுமத்தனை; ஆகையால், இடர்ப்படுவோமோ என்று கலங்காமல் அவனைத் தொழ எழுவாயாக என்கிறாராகவுமாம். 78.

வ்யா:— எழுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (கொண்டானை) கு3ணமே குற்றமாம், குற்றம் கு3ணமாங்கிடீர் ஸம்ஸாரம். ராவணனோபாதி வத்4யனாயிருக்க ஔதா3ர்யகு3ணம் இவன் பக்கலிலே கிடக்கையாலே தன்னதான பூ4மியை அவனுக்காக மேலெழுத்திட்டு அவன் கொடுத்தானாக இவன் கொண்டத்தை. தன் கையிலே நீர் வார்த்தவனைப் பாதா

அவதாரிகை:— ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னை அழியமாறிக் கார்யம்செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்: ஆச்ரிதனான இந்த்3ரனுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாக்கிக் கார்யம் செய்திலனோ? என்கிறார்

உரை— 'உன் விபூ4தியில் ஏகதே3சமான பூ4மியை எனக்குத் தரவேணும்' என்று மஹாபலியைச் சென்று அர்த்தி2த்து, அவன் மறுக்கமாட்டாமல் 'உனக்குத் தந்தேன்' என்று தா4ரை சாய்க்க, அழகிய அந்த உத3கதா4ரையின் நீரானது, கொடுத்து வளர்த்த அழகிய திருக்கையிலே

அவதாரிகை:— அடியார்க்காகக் காரியம் செய்வதை வேறெங்காவது கண்டோமா? எனில்; அடியானான இந்திரனுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாக்கிப் பழிசுமந்து, 'கொடுப்பவனேயொழியக் கொள்பவனல்லன்' என்னும் தன் தன்மையையும் மாற்றிக்கொண்டு காரியம் செய்ததைக் கண்டிலேயோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(*மண் தா என இரந்து*) பிரானே! உன் செல்வத்தில் ஒரு பகுதியாய், 'வாமனன் மண்' எனப்படுவதான இந்த பூ4மியை 'எனக்குத் தரவேணும்' என்று ஒருவனிடம் யாசித்தாயே! (*மாவலியை*) யாசித்ததுதான் யாசித்தாய். ஒரு கு3ணவானிடம் யாசித்திருந்தால், "*யாச்ஞா மோக4ா வரமதி4கு3ணே*" [கு3ணசாலியிடம் யாசித்துக் கிடைக்காமற்போனாலும் சிறந்தது] என்கிறபடியே நன்றாயிருக்குமே! ஓர் அஸுரனிடமன்றோ யாசித்தாய்! "*நாத4மே லப்3த4காமா*" [ஈனனவனிடம் யாசித்து விரும்பியது கிடைத்தாலும் சிறப்பில்லை] என்றபடியன்றோ ஆயிற்று. (*மண் தாரை நீர்*) இரப்பிலே தழும்பேறிய இவ்

ளத்திலே தன்னிருனென்று பழிசொல்லாநிற்பர்கள். தன்ன நல்லாத பூ₄மியைத் தன்னதென்று கொடுத்தவனையிறே நெல்வாலிலே வைத்துத் தெறிக்கவேண்டுவது. அவனைப் பழி சொல்லுவாரில்லை. (கொண்டாரையித்யாதி₂) ஆரத்தை இரக்கிறுனே இவன்? (ஒண்டாரையித்யாதி₂) அலப்₄ய லாப₄ம் பெற்றரைப்போலே; 85. "वर्षेण बीजं प्रतिसंजहर्ष" (வர்ஷேண பீ₃ஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ) என்னுமாபோலே. அழகிய கையிலே நீர்விழுங்காட்டில் வளர்ந்திலையோ?

வந்து விழுங்காட்டில், 'அவன் மறுமனஸ்ஸாய்படில் செய்வதென்?' என்று நினைத்துப் பரப்பையுடைத்தான அந்தரிக்ஷாதி₃ லோகங்களில் வர்த்திக்கிற ப்₃ரஹ்மாதி₃க ளுடைய அழகிய கையானது ஸ்பர்ஶித்துத் திருவடிகள் விளக்கும்படிக்கீடாகக் கடுகச்சென்று கிட்டி, உத₃க ஜலமும் திருவடிவிளக்கின ஜலமும் ஏகோத₃கமாம்படி வளர்ந்திலையோ? தன்னை அழியமாறி ஔதா₃ர்யகு₃ணம்

வாமனன் பெறும்பேறு பெற்றதாக நினைத்திருக்கையாலே 'ஒண் தாரை நீர்' [ஒளிபொருந்திய தாரை நீர்] ஆகக் காட்சி யளித்தது இவனுக்கு. (*தாரை நீர் அங்கை தோய*) மாவலி யானவன் 'தனக்கு இயலாவகை தாழ்வது தாழ்வில் சுனைக்கரி யானது சைத்தலம் என்னில் எனக்கு இதன்மேல் நலம் யாது கொல்?' [கம்பராமாயணம்] என்று வாமனனின் வடிவழகிலும் பேச்சிலும் மயங்கி மறக்கமாட்டாமல் 'வேண்டியபடியே மூவடிமண் தந்தேன்' என்று தா₄ரை சாய்க்க, அது அழகிய கையிலே விழுந்தவளவிலே. (*அங்கை*) ''அலம் புரிந்த நெடுந் தடக்கை'' [திருநெடு 6] என்கிறபடியே யாசிப்பவர் 'போதும் போதும்' என்னக் கொடுத்து நீண்ட கை, இன்று கூனிக் குறுகி ஒருவனிடம் கொள்ளுவதே! என்கை. (*தோய நிமிர்ந் திலையே*) ''கணம் தப்பினால் மாவலி மனம் மாறிவிட்டால் என்ன செய்வது?'' என்று நீர்த்தாரை கையில் விழுந்ததும் நிமிர்ந்தாயல்லையோ? (*தோய நிமிர்ந்திலையே*) ''*வாதாதபக்லாந்தமிவ ப்ரணஷ்டம் வர்ஷேண பீ₃ஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ*'' [ரா-ஸு 29-6] [மழையினாலும் வெயிலாலும் வாடி நசித்துப்

(*நீள்விசும்பித்யாதி,*) பரந்த விசும்பிலே ஆரமும் கையும் அடுத்துத் தோயும்படிக்கிடாக. அன்றிக்கே, நீள்விசும்பிலார்—விசும்பிலுள்ளார் அழகிய தோளிலே அணையவென்றுமாம். நாம் ஆஶ்ரயிக்கவேணுமோ? தானே அர்த்தி,யாம்; நான் அர்த்தி,யோ? என்ன (நிமிர்ந்திலையே).

பற்றுசாகத் தன் விபூ,தியை 'என்னது' என்று அபி,மானித்திருந்த அவன் குற்றம் பாராதே தானே சென்று இரந்து நீரேற்று வாங்கிக்கொண்ட கு,ணநி,கனானவனை, 'வஞ்சகன், ஸர்வஸ்வாபஹாரி, தனக்கு அபக்ஷிதம் செய்தவனைப் பாதாளத்திலே தள்ளினவன்' என்றாற்போலே

போன விதை மழையினால் (ஸந்தோஷிப்பது) போல் (பிராட்டி.) ஸந்தோஷித்தாள்] என்ற நீர் விழுந்ததும் வாடிய விதை வளருமாப்போலே வாமனனாய்க் குறுகி நின்ற நீ திரிவிக்கிரமனாய் வளரவில்லையோ? (*நீள் விசும்பிலார் அங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே*) பரப்பையுடைய அந்தரிக்ஷம் சுவர்க்கம் முதலான உலகங்களிலுள்ள பிரமன் முதலான தே,வர்களுடைய அழகிய கையானது திருவடிகளிலே தோய்ந்து அவற்றை விளக்கலாம்படி நிமிர்ந்திலையோ? நீள் விசும்பில் தே,வர்கள் அனைவரும் ஒதுங்க நிழல்தரும் உன் திருத்தோள்களிலே அணையும்படியாக வளரவில்லையோ? என்றுமாம். (*நீள் விசும்பிலார் அங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே*) நீண்ட சுவர்க்கத்திலிருக்கும் தேவர்கள் அனைவரும் தங்கள் கைகளைக் கூப்பி வணங்கும்படியாக வளரவில்லையோ? என்றுமாம். (*நீள் விசும்பில் ஆரம் கைதோய நிமிர்ந்திலையே*) நீர்த்தாரையேந்துவதற்காகக் கையை மார்பளவும் உயர்த்தி நின்ற திருக்கோலத்தோடு திரிவிக்கிரமனாக வளருகையாலே, மார்பிலிருக்கும் திருவாரமானது ஏந்திநிற்கும் கையிலே தோயும்படியாக வளரவில்லையோ என்கிறதாகவுமாம். (*அடுத்து நிமிர்ந்திலையே*) அடியவனான இந்திரன் காரியத்தைச் செய்வதில் த்வரையாலே அதிவேக,மாக வளரவில்லையோ? (*அடுத்து நிமிர்ந்திலையே*) மாவலி கையில் வார்த்த நீரும், பிரமன் திருவடி விளக்கிய ஜலமும் ஒன்றுசேரும்படி அதிவேக,மாக வளரவில்லையோ? (*கொண்டானை... பழிப்பார்*)

(கொண்டாலென்னாவல்) தன்னதென்று கொடுக்கப் புகுமாகில் நமக்கு இதில் ப்ராப்தியில்லை என்று இருந்தாலாகாதோ என்று இருக்க, அது கு₃ணமாகை தவிர்ந்து நிற்கைக்கு உடலாயதே! பைபலை நெல்லிலே வைத்துத் தெறிக்கவேணுமென்பாருண்டாயிற்றே? ஆரறியப்பட்டான்? (மண்தானென்) தன்னதிலே ஏகதே₃சத்தை (மாவலியை)

பழிசொல்லுமிதல்லையொழிய, கொடுத்த மஹாப₃லியை 'ப₃ந்த₄வத்₄யபுத்₃த₄யாஹாரி, அஹங்காரக்₃ரஸ்தன், ஆஸுர ப்ரக்ருதி' என்றுச் சொல்லாநின்றான அவன் குற்றங்களை ஆர்தான் சொல்லுவார்? ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபா₄வம் கு₃ணத்தைக் குற்றமாக்கியும், குற்றத்தைக் கு₃ணமாக்கியும்,

---

பிரானே! இப்படிப்பட்ட அருஞ்செயலைச் செய்த உன்னைப் பழிப்பார் இப்புவியில் நிறைந்திருக்கிறார்களேயொழிய, தன்னதல்லாததைத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்த மாவலியைப் பழிப்பாரில்லையே! என்கிறார் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் கு₃ணத்தைக் குற்றமாகவும் குற்றத்தை கு₃ணமாகவும் கருதுமவர்களே நிறைந்திருக்கிறார்களே! என்று வெறுக்கிறார். (கொண்டானைப் பழிப்பாரல்லால்) வாமனன் மண்ணைத் தன்னதாக அபி₄மானித்திருந்தான் மாவலி. பிராட்டியைத் தனக்கென அபி₄மானித்த ராவணனைக் கொன்றாற்போலே அவனையும் கொன்றிருக்க வேண்டும்; ஆனால் நீ அப்படிச் செய்யவில்லை. அவனிடமுள்ள வண்மைக்குணம் ஒன்றையே நோக்கி அவன் குற்றத்தையும் உன் ஸ்வரூபத்தையும் பாராமல், உன்னை இரப்பாளனாக்கிக் கொண்டு நீயே அவனிடம் சென்று நீரேற்று உன் பூ₄மியை வாங்கிக்கொண்டாய். கு₃ணத்திற்சிறந்த உன்னுடைய இச்செயலைக் கேட்பார் யாவரும் இச்சீர்மைக்குணத்திலே நீராயுருக வேண்டியிருக்க, உன்னை 'சிறிய வடிவைக் காட்டிப் பெற்றுப் பெரிய வடிவாலே அளந்துகொண்ட வஞ்சகன்' 'தனக்கு தா₃னம் கொடுத்தவனிடம் உள்ளதையெல்லாம் அபஹரித்த கள்வன்' 'தான் விரும்பியதைக் கொடுத்தவனைப் படுகுழியில் (பாதாளத்தில்) தள்ளியவன்' என்றெல்லாம் இவ்வுலகிற் பிறந்த பல பாவிகள் ஏசுகிறார்களே! (கொடுத்தாரை

அஸுரனைக்கிடீர்! (நீர்தோய நிமிர்ந்திலையோ) மறு மதங்கஸு படுமென்று அப்போதே. 'நீள் விசும்பிலாய் ஆங்கை நோய அடுத்து ஆஸ்ரயிக்க நிமிர்ந்திலையே'' என்றுமாம். 79.

80. அடுத்த கடும்பகைஞற் காற்றேனென் றோடி
படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த - விடத்தரவை
வல்லாளன் கைகொடுத்த மாமேனி மாயவனுக்கு
அல்லாது மாவரோ ஆள்.

பதவுரை:— அடுத்த கடும் பகைஞற்கு — இயற்கை யாகவே கொடிய சத்ருவான கருடனுக்கு, **ஆற்றேன் என்று**—(நேர் நின்று) பிழைக்க வல்லேனல்லேன் என்று சொல்லி, **ஓடி**— விரைந்து சென்று, **படுத்த பெரும் பாழி**— (எம்பெருமான்) பள்ளிகொண்ட பெரிய திருப்பள்ளிக் கட்டிலை, **சூழ்ந்த**— சுற்றிக்கொண்ட, **விடத்து அரவை**— விஷமுடைய (ஸுமுகனென்னும்) பாம்பை, **வல்லாளன்**—

செய்யும்படியன்றோ இருப்பது என்று வெறுக்கிறார். நீள் விசும்பிலே ஆரும் கையும் சென்று ஸ்பர்சிக்கும்படி கிட்டி என்னுதல். அன்றிக்கே, நீள் விசும்பிலாரடையக் கையெடுத்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியாக என்னவுமாம். 79.

யசர் பழிப்பார்) தன்னுடையதல்லாத பூமியைத் தன்னுடைய தாக நினைத்ததல்லாமல், அதற்குடைய நீ வந்து கேட்கும் போது, உன்னை இன்னாரென்று அறிந்திருந்தும் உன்னுடைய பூமியை உனக்கெதிரிலேயே தன்னதாக அபிமானித்து உனக்கே நீர் வார்த்துக் கொடுக்கவல்ல துணிவுடைய மாவலியை 'பகவானுடைய செல்வத்தை அபஹரித்தவன்' 'அஹங்காரம் நிறைந்தவன்' 'அஸுரத்தன்மையுள்ளவன்' என்று தூற்றவேண்டியிருக்க, அப்படியொருவரும் அவனைப் பழிப்பாரில்லையே! பழியாததோடன்றியில் 'கொடையாளி' என்று அவனைப் புகழவுமன்றோ செய்கிறார்கள். குணம் மிக்கவர்களைப் பழிப்பதும், குணமற்றவர்களைப் புகழ்வதும் இவ்வுலகினரின் இயற்கையாயன்றோ இருக்கிறது என்று வெறுக்கிறார். 79.

வலிமையுடையவனை கருடனின், கைகொடுத்த — கையி லேயே (தலைக்காவலாக) கொடுத்தருளியவனும், மா மேனி மாயவனுக்கு அல்லாதும் — சிறந்த திருமேனியை யுடையவனும், ஆச்சர்யபூதனுமான எம்பிரானைத் தவிர மற்றவர்களுக்கும், ஆள் ஆவரோ — அடிமையாவர்களோ?

அவ:— எண்பதாம் பாட்டு. (அடுத்த) பரிஹாரமில்லாத ஆச்ரித விரோதம் பிறக்கிலும் அவர்களைப் பொறுப்பித்து, புருஷகாரமாக அவர்களைக் கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்குமென்கிறது. அபயமென்று புகுந்த ஸ்ரீவிபீஷணப் பெருமாளை "புகுரவொட்டோம்" என்றவரைப் பொறுப்பித்து
86. "आनयैनं हरिश्रेष्ठ" (ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட) என்று அவரைக்கொண்டு அழைப்பித்தாற்போலே. பாதாளத்திலே ஸுமுகனென்றொரு ஸர்ப்பத்தைப் பெரியதிருவடி அமுது செய்ய நினைக்க, அத்தை அறிந்து ஸ்வர்க்கத்திலே உபேந்த்ரமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கிற இடத்திலே

அவதாரிகை:— மஹாபலிபக்கல் நின்றும் பூமியையீட்டு ரக்ஷித்தவனன்றிக்கே, அனாதசரணபரிகரத்தோடே விரோதித்து வந்து ஒருவன் சரணம் புக்கால், "न क्षमामि" (ந க்ஷமாமி) என்றதுக்கும் "न त्यजेयं" (ந த்யஜேயம்)

அவதாரிகை:— மஹாபலியிடமிருந்து பூமியைமீட்டு ரக்ஷித்தவனேயோ? '*ந க்ஷமாமி*' [என்னடியார்க்கு விரோதிகளானவர்களை ஒருகாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.] என்கிறபடியே தனக்கு அந்தரங்கரான அடியாரோடு விரோதித்து வந்து ஒருவன் சரணம் புகுந்தாலும், 'ந க்ஷமாமி' என்னும் வசனத்துக்கும், '*ந த்யஜேயம்*' [சரணம் புகுந்தவனைக் கைவிடமாட்டேன்] என்ற வாக்யத்திற்கும் விரோதம் வாராதபடி தன்னைச் சரணமடைந்தவனை அவனுக்கு விரோதியாயிருந்த தன் அடியாரிடமே ஒப்படைத்து அவனைக்கொண்டே ரக்ஷிக்க வல்ல அதிஸமர்த்தனன்றோ என்கிறார். எம்பெருமான் தேவலோகத்தில் இந்திரனுக்குத் தம்பியான உபேந்திரனாயவதரித்திருக்கும்போது, பெரியதிருவடியும் வினதை சிறுவனாக அவ

திருப்பள்ளிக்கட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க, திருவடி பாதாளத்திலே சென்று தேடிக்காணாமல் திருவடிகளிலே வந்து இவன் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு சிவிகையார் சொல்லும் வார்த்தையை விண்ணப்பம் செய்ய, திருவாழியை இவன் கையிலே கொடுத்து பலத்தை க்ஷயிப்பிக்க, பின்பு திருவடி ஸ்தோத்ரம் பண்ண, க்ருபைபண்ணித் திருவடி கையிலே அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்து ரக்ஷித்தான் என்கிற உபாக்யாநத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்கிறார்.

என்றதுக்கும் விரோதம் வாராதபடி அவன் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து அவனைக்கொண்டே நோக்குவான் ஒருவன் என்கிறார்.

தரித்திருக்க, பாதாளத்தில் ஸுமுகன் என்றொரு பாம்பை அத்திருவடி அமுதுசெய்ய நினைக்க, அதையறிந்த ஸுமுகன் உபேந்திரனின் திருப்பள்ளிக்கட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு சரணடைய, அதைக்கண்ட திருவடி 'தேவதேவனை உம்மையும் தாங்கும் எனது இரையை நீரே பறிக்கலாமோ?' என்று கூற, 'உன்னையுள்ளிட்ட எல்லாவுலகையும் நான் தாங்கியிருக்க நீ என்னைத் தாங்குவதாவது! என் வலக்கை யொன்றை மாத்திரமாவது தாங்குவாயா?' என்று எம்பிரான் தன் வலக் கையைத் திருவடிமேல் வைக்க, அக்கையாழியின் பாரத்தையும் தாங்கமுடியாமல் திருவடி வலியழிந்து துதித்திருக்க அந்த ஸுமுகன் என்னும் நாகத்தைத் திருவடியின் கையிலேயே அடைக்கலமாகக் கொடுத்து அவனைக்கொண்டே இவனை ரக்ஷித்த உபாக்யானத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(அடுத்த பகைஞன்) பிறவியிலேயே உண்டான பகையை உடையவன். (கடும் பகைஞன்) கருடன் பெயரைச் சொன்னாலும் பாம்புகள் முடியவேண்டும்படியான அத்தனை கொடிய விரோதத்தை உடையவன். இவனை விரோதித்துக் கொண்டவர் தப்ப முடியாது என்கை. (பகைஞர்க்கு ஆற்றேன் என்று ஓடி) 'இத்தகைய விரோதியோடு நேர் நின்று என்னால் வாழமுடியாது' என்றெண்ணிப் பெரிய வேகத்தோடே ஓடிச்சென்று.

வ்யா:— (அடுத்தவித்யாதி₃) அடுத்த—ஸஹஜஶத்ரு. (கடும்பகைஞன்) திருவடியோடு விரோத₄ங்கொண்டால் பிழைக்கப்போகாது என்கை. (ஆத்தேனென்றேடி) "பாழி" என்று படுக்கைக்குப்பேர். (சூழ்ந்த) சுற்றின. (விடத்தரவை) ஶரண்யனுக்கு க்ருபாவிஷயமென்கிறது. (வல்லாளன் கைகொடுத்த) ப்ரஸந்நனானபோது அவனைப் பொறுக்க மாட்டேனென்றே ரக்ஷிக்கவல்லனானவன் கையிலே காட்டிக்கொடுத்த. (மாமேனி) காட்டிக்கொடுத்த பின்பு வடிவிற்பிறந்த பௌஷ்கல்யம். (மாயவனுக்கித்யாதி₃) எல்லா அவஸ்தை₂யிலும் விட்டுக்கொடாத ஆஶ்சர்யபூ₄தனுக் கொழிய வேறொருவருக்கானவரோ?

உரை:— பிறப்பே பிடித்து உண்டான தொன்றுகை யாலே ப்ரத்யாஸந்நமாய், பேர் சொல்லவே முடியும்படி கொடிதான ஶாத்ரவத்தை உடையனை பெரியதிருவடிக்கு நேர்நின்று பொறுக்கமாட்டேனென்று பெரிய வேக₃த் தோடே ஓடிச்சென்று, அங்குத்தைக்கு அநுரூபமாம்படி விரித்த தி₃வ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு கிடந்த ப₄யத்தாலே உமிழுகிற விஷத்தையுடைய

(படுத்த பெரும்பாழிசூழ்ந்த) தே₃வலோகத்தில் உபேந்திரனாயிருக்கும் இருப்பிற்குத் தக்கவாறு தன்னை அமைத்துக்கிடக்கும் ஆதி₃சேஷனென்கிற தி₃வ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு கிடந்த. ஸுமுக₂னும் ஸர்ப்பமாகையாலே, ஆதி₃ சேஷனென்கிற நாக₃த்தை முன்னிட்டுப் பற்றுகிறபடி. இரண்டிடத்திலும் உறவுடையாரிடமன்றோ புருஷகாரத்வபூர்த்தி யிருப்பது. (விடத்தரவை) ப₄யத்தாலே உமிழுகிற விஷத்தை யுடைய ஸுமுக₂னென்கிற பாம்பை. (விடத்தரவை) தோ₃ஷ முள்ளவிடமே கிருபைக்கு விஷயம் என்று காட்டுகிறார். ஸம்ஸாரியானவன் தன் பாபத்தையே பச்சையாகக் (காணிக் கையாகக்) கொண்டு ஶரணம் புகுவதுபோலே, இவன் தன் விஷத்தையே உபஹாரமாகக்கொண்டு ஶரணம் புகுந்தபடி. (அரவை) ஸுமுக₂னென்கிற ஸர்ப்பத்தை. (வல்லாளன் கை

அவ:— 87. "न क्षमामि" (ந க்ஷமாமி) என்னும் தப்புக்குப் போக்கடி காணவல்லன் என்கிறார்.

வ்யா:— (வல்லாளன்) நலிய நினைக்கில் அத்தை வெல்ல வல்லாருமில்லை, ரக்ஷிக்க நினைக்கில் அத்தைத் தடுக்கவல்லாருமில்லை. (அல்லாதுமாவரோ ஆள்) ஆஶ்ரித விரோதியென்று கைவிடவேண்டும் விஷயத்தையும் பொருத்திவிட வல்லவனையொழிய, கடித்த வாயாலே தீர்க்கை. 88. "वत्सलताम्" (வத்ஸலதாம்) என்றவரையே.

ஸுமுகனாகிற ஸர்ப்பத்தை "न क्षमामि" (ந க்ஷமாமி) என்றத்தையும், "न त्यजेयं" (ந த்யஜேயம்) என்றத்தையும் ஒக்கநோக்குகைக்காக ஶரணாகதபரித்ராணத்துக்கு அனுகூலமான மிடுக்கையுடைய பெரியதிருவடி கையிலே

கொடுத்த) இவனைத்தானே ரக்ஷித்தால் 'ந க்ஷமாமி' [பாகவத விரோதிகளை நான் ஒருபோதும் பொறுக்கமாட்டேன்] என்னும் வசனத்தோடு விரோதம் வரும்; இவனைக் கைவிட்டால் 'ந த்யஜேயம்' [ஶரணமடைந்தவனைக் கைவிடமாட்டேன்] என்னும் வாக்யத்தோடு விரோதம் வரும். இரண்டுக்கும் விரோதம் வாராதபடி இவனை ரக்ஷிக்கவல்ல பெருமிடுக்கையுடைய திருவடியிடமே இந்த ஸுமுகனை அடைக்கலமாகக் காட்டிக்கொடுத்தான். திருவடியானவன் இவனைக் கடித்தவாயாலேயே முத்தமிடும்படி செய்தான். (மாமேனி) இப்படி அடியானைக் காப்பாற்றியதாலுண்டான ஆனந்த, வெள்ளமெல்லாம் திருமேனியிலே நிழலிட்டுத் தோற்றும்படி பசுபசுகென்றிருந்தான். (மாயவனுக்கு) ப்ராயஶ்சித்தமில்லாத பாகவதவிரோதத்திற்கும் பரிஹாரம் காணவல்ல ஆஶ்சர்யபூதனுக்கு. அன்றீன்ற கன்றின் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே முன்னணைக் கன்றைக் கொம்பாலும் குளம்பாலும் தள்ளும் தாய்ப் பசுவைப்போலே அப்போதே ஶரணமடைந்த ஸுமுகனுக்காக, பழவடியானை திருவடியையும் ஶிக்ஷித்த ஆஶ்சர்யபூதன் என்றுமாம். இது இவனுடைய ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தைக் காட்டுகிறது. "வத்ஸலதாம்" [ரா-யு 17-29]

89. "अस्माभिस्तुल्यो भवतु" (அஸ்மாபி4ஸ்துல்யோ ப4வது) என்னப்பண்ணுகை.

(அடுத்த) ஸஹஜஶத்ருவினுடைய, ஸத்தையுண்டாகில் பகையாயே இருக்கும். (கடும்பகை) பேர் சொல்ல முடியும்படி கொடிதாகையும். (பெரும்பாழி) இந்த்3ராநுஜன் படுக்கை. திருப்பாற்கடலாகவுமாம். 80.

81. ஆளமர் வென்றி யடுகளத்து ளஞ்ஞான்று
வானமர் வேண்டி வரைநட்டு—நீளரவைச்
சுற்றிக் கடைந்தான் பெயரன்றே தொல்நரகைப்
பற்றிக் கடத்தும் படை.

பதவுரை:— ஆள் அமர் வென்றி அடுகளத்துள்—யுத்3தம் செய்பவர்கள் நிறைந்ததும், வெற்றியை உடையதுமான யுத்3த4களத்திலே, **அஞ்ஞான்று** — (அஸுரர்கள் தே3வர்களை ஹிம்ஸித்த) அக்காலத்தில், **வான் அமர் வேண்டி**—

கடித்த வாயாலே திரும்படி காட்டிக்கொடுத்து ரக்ஷித்தவனாய், ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணப்பெற்ற ஹர்ஷப்ரகர்ஷமடங்கலும் நிழலிட்டுத் தோற்றுகிற ஶ்லாக்4யமான திருமேனியையுடையவனாய், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஓரத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாத ஆஶ்சர்யபூ4தனுக்கொழியவும் ஸ்வபரஸம்ரக்ஷணக்ஷமரல்லாத வேறு க்ஷுத்3ர தே3வதைக்கு அடிமையாவர்களோ? 80.

[இவன் கொல்லப்படட்டும்] என்ற வானரமுதலிகளையே இசைவித்து "அஸ்மாபி4ஸ்துல்யோ ப4வது" [ரா-யு 18-38] [இவன் நம்மோடொருவனாகட்டும்] என்று கூறவைத்தாற்போலே, கொல்ல வந்த க3ருட3னையே ரக்ஷகனாக்கிய ஆச்சரியத்தை நினைக்கிறார். (மாயவனுக்கல்லாதும் ஆவரோ ஆள்) இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்யமான ஸ்வபா4வத்தையுடையவனுக்கு அடிமைப்படலாமே யொழிய, தம்மையும் பிறரையும் ரக்ஷித்துக்கொள்ள வல்லமையற்ற வேறொரு க்ஷுத்3ரதே3வதைக்கு அடிமைப்படலாமோ? 80.

மதிப்பை உடைத்தான சண்டையை விரும்பி, **வரை நட்டு**—மந்த₃ரகி₃ரியை (மத்தாக) நாட்டி, **நீள் அரவை சுற்றி**—நீண்டதான (வாஸுகியென்னும்) பாம்பைக் கயிறாகச் சுற்றி, **கடைந்தான்** —(திருப்பாற்கடலைக்)கடைந்தவனுடைய, **பெயர்**—திருநாமங்கள், **பற்றி** — (சேதனர்களை) அள்ளி யெடுத்து. **தொல் நரகை**—பழமையாயிருக்கும் நரகங்களை, **கடத்தும்**-தாண்டுவிக்கும், **படை அன்றே**-உபாயம் அன்றோ.

அவ:— எண்பத்தோராம் பாட்டு. (ஆளமர்) **ப்ரயோஜ நாந்தரபரர்க்குங்கூட உடம்பு நோவக் கடலைக்கடைந்து அம்ருதம் கொடுத்து அவர்களைச் சாவாமல் காத்தவ னுடைய பேரன்றோ அநாதி₃யான நரகத்தினின்றும் கைப் பிடித்தேறவிடும் பரிகரம் என்கிறார்.**

வ்யா:— (ஆளமரித்யாதி₃) **அமர்ந்து—நிறைந்து. ஆள் நிறைந்து வென்றியையுடைத்தாய் முடிப்பதான யுத்₃த.**

அவ:— ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குமுட்பட உடம்பு நோவக் கடல்கடைந்து அபேக்ஷிதஸம்வித₄ாநம் பண்ணுமவன் திரு நாமமே கிடீகோள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கைக்கு உபாயம் என்கிறார்.

உரை:— ஆளோடுஆள் மிடைந்து கிடப்பதாய், வென் றியையுடைத்தாய், எதிர்த்தவர்களை முடித்துவிழவிடுகிற

அவதாரிகை:–கற்பகவிருக்ஷத்திடம் கௌபீநத்தைக் கேட் பாரைப்போலே தன்னையே தரும் கற்பகமான எம்பெருமா னிடம் ஒரு பிரயோஜனத்தை விரும்பிய தே₃வர்களுக்கும் உடம்புநோவக் கடல் கடைந்து விரும்பியது கொடுத்தவன் திருநாமமேயன்றோ ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கைக்கு உபாயம் என் கிறார்.

வ்யா:–*(ஆளமர் களத்துள்)* ஆளோடு ஆள் நெருங்கிக் கிடக் கும் போர்க்களத்தில். *(வென்றிக்களத்துள்)* அசுரர்க்கே வெற்றி யைத்தந்த அப்போர்க்களத்தில். *(அடுகளத்துள்)* எதிர்க்கும்

ஸ்தலத்திலே. (வாளமர் வேண்டி) மதிப்புடைத்தான பூசலைவேண்டி மந்தரத்தை நட்டு. (அஞ்ஞான்று) அஸுரர் தேவர்களை முறித்து வாயிலிட்டுச் செல்லுகிறவன்று. (வாளித்யாதி) தேவர்களுக்கு மதிப்பும் ஆயுஸ்ஸும் உண்டாரும்படி. (கீளரவை) சேதநத்தை. (பற்றிக்கடத்தும்

யுத்தபூமியிலே அஸுரர்கள் தேவர்களை மேலிட்டு நலிகிறவன்று அநுகூலரான தேவர்களுக்கு ஜயமுண்டாம்படி ஒளியையுடைத்தாயிருப்பதொரு யுத்தம் வேணும் என்று அபேக்ஷித்து, நீரைக்கண்டால் ஆழக்கடவ மந்த்ரபர்வதத்தைக் கடலுக்குள்ளே மத்தாக நாட்டி, ம்ருதுஸ்வபாவமாய், ஒழுகு நீட்சியை உடைத்தான வாஸுகியாகிற

தேவர்களை முடித்து விழச்செய்துவந்த அப்போர்க்களத்தில். (அஞ்ஞான்று) அஸுரர்கள் தேவர்களை மேல்விழுந்து துன்புறுத்திய அன்று. (வாளமர் வேண்டி) ஒளிபொருந்திய போரை விரும்பி. முன் நடந்த யுத்தத்தில் நல்லோரான தேவர்க்குத் தோல்வியும் துஷ்டரான அசுரர்க்கு வெற்றியும் ஏற்பட்டு வந்ததாகையாலே அது வாளமராயில்லை. அப்படிப்பட்ட வாளமரை விரும்பி அதற்காக எம்பெருமான் செய்த செயலைச் சொல்லுகிறது மேலே. (வரை நட்டு) நீரில் போட்டால் அமிழ்ந்து போகக்கூடிய மந்தரமலையைக் கடலினுள் மத்தாக நாட்டினான். உலகிலுள்ளார் கடைவதற்கு மத்தாக மிதக்கக் கூடிய மரத்தை உபயோகித்தால், இவன் அமிழக்கூடிய மலையை உபயோகித்தான். அகடிதகடநாஸாமர்த்யமுடையனாகையாலே. (கீளரவைச்சுற்றி) உலகிலுள்ளோர் உறுதியானதாய், சொரசொரப்புள்ள கயிற்றைக் கடைவதற்கு உபயோகிப்பர். இவன் வழுவழுப்பாயிருக்கும் மிருதுவான நீளும் தன்மையுடைய அரவைக் கடைகயிறாகக் கொண்டான். (கடைந்தான்) உலகில் அற்பமான தயிரைக்கடைந்தால், இவன் மஹத்தான கடலைக்கடைந்தான். (பெயரன்றே) இப்படிப்பட்ட அகடிதகடநாஸாமர்த்தியமுடையவனுடைய திருநாமமன்றோ. (பெயரன்றே...படை) அவன் ஸாதனமாய் நின்று உதவாத தசையிலும் நமக்கு இது வேயன்றோ ஸாதனமாய் நின்று உதவுகிறது. (தொல்சரகைப்

படை) அள்ளியெடுத்துக் கொடுபோய், பரமபதத்திலே வைக்கும். (பற்றி) "அல்லேன்" என்னுலும் விடாது. 81.

82. படையாரும் வான்கண்ணார் பாரசிநாள் பைம்பூந்
தொடையலோ டேந்திய தூபம்—இடையிடையில்
மீன்மாய மாசூணும் வேங்கடமே மேலொருநாள்
மான்மாய வெய்தான் வரை.

பதவுரை:— படை ஆரும்—வாள் போன்று, **வாள் கண்ணார்**—ஒளிபொருந்திய கண்களையுடைய பெண்கள், **பாரசி நாள்**—த்வாதசியன்று, **பை**—அழகிய, **பூ தொடையலோடு**—பூ மாலைகளோடு, **ஏந்திய**—தரித்த, **தூபம்**—புகையானது, **இடையிடையில் மீன்**—நடுவில் நடுவில் தோன்றும் நக்ஷத்திரங்கள், **மாய**—மறையும்படியாக, **மாசூணும்**—அழுக்கடையும்படி செய்யும், **வேங்கடமே**—திருமலையே, **மேல் ஒரு நாள்**—முன்னொரு காலத்தில், **மான்**—மாய மானாகிய மாரீசன், **மாய**—இறக்கும்படியாக, **எய்தான்**—அம்பு விட்டவனுடைய, **வரை**-மலையாகும்.

பாம்பைக் கடைகயிறாகச் சுற்றி, மஹத்தத்வமான கடலைக் கடைந்தருளினவனுடைய திருநாமமன்றோ பழையதாய் வருகிற ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தை அள்ளியெடுத்துக் கொடுபோய்க் கடத்திவிடும் ஸாதநம். 81.

பற்றிக்கடத்தும் படை) அநாதியான ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலிருந்து இச்சேதனனை அள்ளியெடுத்துக் கொண்டுபோய்க் கடத்திவிடும் ஸாதனம். அவனையே உபாயமாக நினைத்திருக்கையாகிற மஹாவிச்வாஸமற்றவர்களுக்கும், இதுதானே பலஸாதனமாய் நின்று எம்பெருமானைக்கொண்டு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பிக்கும். "வாச்யப்ரபாவம் போலன்று வாசகப்ரபாவம்; அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்; த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே" என்னும் முமுக்ஷுப்படி ஸூத்ரங்களை அநுஸந்திப்பது. 81.

வ்யா:— எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு. (படையித்யாதி) **வாள்போன்ற ஒளியையுடைத்தான கண்களையுடையரான ஸ்த்ரீகள்.** (பாரசி நாள்) **த்வாதசி நாள்.** (பைம்பூம் இத்யாதி) **அழகியதாகத் தொடுத்த மாலையோடே ஏந்தின தூபம்.** (இடையிடையிலித்யாதி) **பூக்களோடே கூடின புகையானது. ஆகாசத்திலே கலக்கத் தோற்றின நக்ஷத்திரங்களை மாசுணப்பண்ணுநின்றது.** (மேலொருநாளித்யாதி) **பண்டொருநாள் ராக்ஷஸன் மாயாம்ருகமாய் வர. "இத்தைப் பிடித்துத் தரவேணும்" என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தது மறுக்கமாட்டாமே அத்தை முடித்தவனுடைய மலை.**

அவ:— தேவர்கள் ஆஸ்ரயிக்கும்படி கடலிலே கிடந்த வளவன்றிக்கே, பெண்பிறந்தாரும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி திருமலையிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான் என்கிறார்.

உரை:— வேலாகிற ஆயுதத்தோடு ஒத்திருப்பதாய், ஒளியையுடைத்தான கண்களையுடைய பெண்களானவர்கள் த்வாதசி நாளிலே அழகிய பூக்களாலே தொடுத்த மாலை

அவ:—கடல் கடைவதற்காக தேவர்கள் சரணடையும்படி கடலிலே கிடந்தது மாத்திரமல்லாமல், பெண்களும் சரணடையலாம்படி திருமலையிலே வந்து சேர்ந்திருந்தான் என்கிறார். இத்தால், அனைவரும் ஆச்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும் தன்மையும், 'மான்மாய' என்கையாலே ஆச்ரிதபாரதந்திரியமும் இப்பாசுரத்தில் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—*(படையாரும் வாள்கண்ணார்)* **வேலாகிற ஆயுதத்தோடு ஒத்திருப்பதாய் ஒளியை உடையதான கண்ணையுடையவர்கள். ஸ்வாபதேசத்தில் நுண்ணிய ஒளிபொருந்திய அறிவையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் குறிக்கிறது.** *(வாள் கண்ணார்)* **பெண்களும் ஆச்ரயிக்கலாம்படியான ஸௌலப்யம்.** *(பாரசிநாள்)* **துவாதசிநாள். பகவத்ஸம்பந்தமுள்ள காலம்.** *(நாள்)* **விடியற்காலவேளையாகையாலே ஸத்வோத்தரமான**

அவ:— இப்பாட்டாலே ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வமும் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமும் சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (வாள்கண்ணார்) தங்களைச் சிலர் ஆஶ்ரயிக்க இருக்குமவர்கள். (மீன்மாய) ஆகாஶம் தோற்றுதபடி பூக்களும் புகையுமாகத் தோற்றுகை. (மானித்யாதி) பிராட்டிக்கு நியாம்யனானாற்போலே நியாம்யனுப்புக்கு, தன் அநர்த்த, மென்று பாராது கார்யம் செய்யுமவன். 82.

களோடே கூட தரித்த தூபமானது நடுநடுவே ஒரோ நக்ஷத்ரங்களையுடைத்தான ஆகாஶமானது மறையும்படி அத்தைச்சென்று மாசேறும்படி பண்ணுகிற்கும் திருமலையே முன்பொரு நாளிலே பிராட்டி வசகபர தந்த்ரனும்கொண்டு மாயாம்ருகமும் முடியும்படி எய்துவிழவிட்ட சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற மலை. 82.

காலம். (பைம்பூத் தொடையலோடு) அழகிய பூக்களாலே தொடுத்த மாலைகளோடேகூட. (ஏந்திய தூபம்) கையிலே ஏந்திய தூபமானது. (இடையிடையே மீன் மாய மாசூணும்) விடியற்காலைவேளையாகையாலே இடையிடையில் அங்கொன்று இங்கொன்றாகத் தோன்றும் நக்ஷத்திரங்கள் மறையும்படியாக மாசுபடுத்துகிறது தூபம். மீன்-நக்ஷத்திரங்கள். அந்த நக்ஷத்திரங்களையுடைய ஆகாஶத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். ஆகாசமே மறையும்படியாக தூபப்புகை கிளம்புகிறது என்றபடி.. (மாசூணும் வேங்கடமே) இப்படி ஆகாயத்தையே மாசுபடுத்தும்படி பெண்கள் தூபம் கையேந்தி ஆஶ்ரயிக்கும் திருவேங்கடமே. (மேலொருநாள் மான்மாய எய்தான்வரை) முன் ராமாவதார காலத்தில் சீதாபிராட்டியின் வாக்கியத்திற்கு வசப்பட்டவனாய் மாயமான் மாய்ந்த மாளும்படி அம்பெய்து அதை விழச்செய்த சக்கரவர்த்தித்திருமகன் வாழ்கிற மலையாகும். பிராட்டிக்கு வசப்பட்டவனாய், தன் அனர்த்தத்தையும் காணாமல் அவள் காரியம்செய்ய முற்பட்டாற்போலே அடியார்க்கும் வசப்பட்டு அவர்கள் காரியம் செய்ய முற்படுவான் என்று கருத்து. 82.

83. வரைகுடைதோள் காம்பாக ஆநிரைகாத்து ஆயர்
நிரைவிடையேழ் செற்றவா றென்னே - உரவுடைய
நீராழி யுள்கிடந்து நேரா நிசாசரர்மேல்
பேராழி கொண்ட பிரான்.

பதவுரை:-**உரவு உடைய**-பலத்தையுடைய. **நீர் ஆழியுள் கிடந்து**—நீரைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி. **நேர் ஆம்**—விரோதிகளாக வந்த. **நிசாசரர் மேல்**—(மது, கைடபர்களாகிய) அஸுரர்கள் மேல். **பேர் ஆழி கொண்ட**—பெரிய சக்கரத்தை எடுத்துவிட்ட. **பிரான்**—உபகாரகனே! **வரை குடை (ஆக)**—கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகவும். **தோள் காம்பு ஆக**—தன் திருத்தோள்களைக் குடைக்காம்பாகவும் (ஆக்கி), **ஆ நிரை காத்து**—பசுக்கூட்டங்களை ரக்ஷித்து. **ஆயர்**-இடையர்களுடையதான. **நிரைவிடை ஏழ்**—ஏழு பருத்த எருதுகளையும். **செற்ற ஆறு**—அழித்த விதம். **என்னே**—எப்படி?

அவ:-"நாம் ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரராய் அவர்கள் கார்யம் செய்வோம் என்பதற்கு நீர் என் கொண்டு அறிந்தீர்?" என்ன, "மது கைடபர்களைப் பொடிபடுத்தும் பரிகரமுடைய நீ அத்தை விட்டு மலையையெடுப்பது ஏறடர்ப்பதாய்த்து வெறுமனேயோ?" என்கிறார்.

---

83. அவதாரிகை:—"எனக்கு உயிரிலுமினிய பிராட்டியின் காரியம் செய்ததாலே எல்லா அடியார்க்கும் வசப்பட்டு அவர்கள் காரியம் செய்வோம் என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டோ?" என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, "மது, கைடபர்களைப் பொடியாக்கிய சக்கரத்தை தரித்த நீ, அப்படிக் காரியம் செய்யாமல் மலையெடுப்பது, ஏறடர்ப்பது ஆகிய காரியங்களைச் செய்தது யாருக்காக?" என்கிறார்.

வ்யா:—(*உரவுடைய நீராழியுட் கிடந்து*) பலத்தையுடைய நீரைக்கொண்ட திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து. 'உரகம்' என்பது 'உரவு' என்று கிடக்கிறதாய், ஆதிசேஷனையுடைய

வ்யா,— எண்பத்துமூன்றும் பாட்டு (வரையித்யாதி,) **மலை குடையாகவும், தோள் காம்பாகவும், பசுக்களைக் காக்க.** (ஆயரித்யாதி,) **நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ப்ரதிப,ந்த,கமான ஏழு வ்ருஷப,த்தையும் முடித்தபடி எங்ஙனே?** (உரவுடையவித்யாதி,) **"உரவு" என்று மிடுக்குக்குப்பேர். ஸர்ப்பமென்றுமாம். திருப்பாற்கடலிலே கிடந்து.** (கோரவித்யாதி,) **எதிரான மது,கைடப,ர் மேலே திருவாழியை வாங்கின உபகாரகன். இத்தால் ஆச்ரிதர்க்கு விரோத,ம் வந்தபோது தன் உடம்பு நோவக் கார்யம் செய்யும் என்றபடி.**

உரை:— மிடுக்குடைத்தான நீரையுடைய திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்து எதிரிட்ட ராக்ஷஸப்ரக்ருதிகளான மது,கைடப,ர்கள்மேலே அவர்கள் பொடிபடும்படி மிடுக்கால் பெரிய திருவாழியை எடுத்துக்கொண்ட உபகாரகனே! இப்படிக் கருதுமிடம் பொருது கைகிற்கவல்ல சக்ரமுண்டாயிருக்க, அத்தைவிட்டு ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாத மலை குடையாகவும் திருத்தோள் அதற்குக் காம்பாகவும்

திருப்பாற்கடலிலே என்கிறதாகவுமாம். *(கோரம் விசாசரச் மேல்)* போர்புரிய சேர்பட்ட ராக்ஷஸத்தன்மையுடைய மது,கைடப,ர்கள் மேல். *(பேராழிகொண்ட பிரான்)* அவர்கள் பொடியாகும்படி வலிமிக்க ஸுத,ர்சனத்தை எடுத்துக் கொண்ட உபகாரகனே! *(பிரான்)* தனக்கும் தன்விபூ,திக்கும் வந்த ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷித்த உபகாரகனே! *(வரைகுடை தோள் காம்பாக ஆநிரை காத்தவாறு என்னே)* "கருதுமிடம் பொருது கைந்நின்ற சக்கரத்தன்" [திருவாய் 10-6-8] என்கிறபடியே எம்பெருமான் நினைத்தவிடத்திற்சென்று போரிட்டுத் திரும்பவும் திருக்கைத்தலத்தில் சேரவல்ல திருவாழியை உடையவனாயிருந்தவைத்தும், அத்திருவாழியாலே இந்திரனை அழித்துக் காரியங்கொள்ளாமல், இந்திரன் பொழிந்த கல்மழையைத் தடுக்க ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாத ஒரு மலையைக் குடையாகவும், தன் திருக்கைகளை அக்குடைக்குக் காம்பாகவும் கொண்டு தன் உடம்புநோவக் காரியம்செய்து பசுக்

அவ:— ஒரு செயலேயோ?

வ்யா:— (வரையித்யாதி) வந்ததுக்குத் தக்கதுகொண்டு கார்யம் செய்வதே! (உரவுடைய நீர்) முதுநீர். (பேராழி யித்யாதி) கையில் திருவாழியைக்கொண்டு இந்த்ரன் நோவாதபடி உன் தோள் நோவ ரக்ஷிப்பதே! 83.

பசுத்திரள்களை ரக்ஷித்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாக இடையர் முன்னிட்ட திரண்ட ரிஷபங்கள் ஏழையும் முடித்த ப்ரகாரம் எங்ஙனே?

இத்தால் ஆஶ்ரிதவிரோதியுண்டானாலும் உன் ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே உடம்புநோவக் கார்யம்செய்யும் ஸ்வபாவனன்றோ நீ என்றபடி. 83.

கூட்டங்களை ரக்ஷித்தது எதற்காக? (*ஆயர் ஆநிரை காத்தவாறு என்னே*) ரக்ஷகர்களான ஆயர்களோடு, அவர்களாலே ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய ஆநிரைகளோடு வாசியறத் தானே காத்தது எதற்காக? தன் அடியார்களைத் தானே ரக்ஷிக்க வேணும் என்னும் உன் அபிமானமன்றோ காரணம். (*நிரை விடை ஏழ் செற்றவாறு என்னே*) நப்பின்னைப்பிராட்டியை அணைப்பதற்குத் தடையாயிருந்த ஒன்றுதிரண்ட ஏழு எருதுகளையும் அடக்கியழித்தபடிதான் எதற்காக? தன் அடிச்சியான அப்பிராட்டியை ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ. (*ஆயர் நிரை விடை ஏழு*) என்றும் கூட்டலாம். நப்பின்னைப்பிராட்டியை அடைவதற்குத் தடையாக ஆயர்களால் வைக்கப்பட்டிருந்த ஏழு எருதுக்கூட்டம் என்றபடி. நிரை விடை - திரண்டுவந்த எருதுகள்; பருத்திருந்த எருதுகள் என்றுமாம். (*ஆநிரைகாத்து விடையேழ் செற்றவாறு என்னே*) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்குச் செய்த செயலோடு ஆயர்களுக்குச் செய்த செயலோடு வாசியற எல்லாம் அடியார்க்கு விரோதம் வந்தபோது ஸங்கல்பத்தாலோ, ஆயுதத்தாலோ காரியம் செய்யாமல் நீ உடம்புநோவக் காரியம் செய்வாய் என்பதை விளக்குகின்றனவன்றோ. 83.

84. பிரானுன் பெருமை பிறரா ரறிவார்
உரா யுலகளந்த நான்று - வராகத்
தெயிற்றளவு போதாவா றென்கொலோ எந்தை
அடிக்களவு போந்த படி.

பதவுரை: - **பிரான்** — எம்பெருமானே! **உராய்** — ஆயாஸமில்லாமல், **உலகு அளந்த நான்று** — (நீ) திருவுலகளந்தருளியபோது, **எந்தை** — என் ஸ்வாமியான உன்னுடைய, **அடிக்கு** - திருவடிக்கு, **அளவு போந்த** — அளப்பதற்குச் சரியாயிருந்த, **படி** - பூமியானது, **வராகத்து** — வராஹரூபியான உன்னுடைய, **எயிறு அளவு** — தந்தத்தின் ஒரு பாகத்தளவும், **போதா ஆறு** — போதாமல் இருந்த விதம், **என் கொல்** — எப்படி? **உன் பெருமை** — உன்னுடைய மேன்மையை, **பிறர் ஆர் அறிவார்** — (உன்னைத் தவிர) வேறு யாரால் அறியமுடியும்?

வ்யா:— எண்பத்துநாலாம் பாட்டு. (பிரானித்யாதி.) **உபகாரகனான உன்னுடைய பெருமையை வேறு சிலரால் அறியப்போமோ?** (உராயித்யாதி.) **"உராய்" என்று.**

அவ:— உன்னுடைய ரக்ஷ்யத்தளவல்லாத ரக்ஷகத்வப் பாரிப்பு ஒருவரால் பரிச்சேதிக்கலாயிருந்ததோ? என்கிறார்.

உரை:— உபகாரகனே! எங்குமொக்க ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு நீ லோகத்தை அளந்துகொண்டவன்று என்

---

84. ***அவதாரிகை:*—ரக்ஷிக்கப்படும் பொருள்களைக்காட்டிலும், 'ரக்ஷிக்கவேணும்' என்னும் உன் மநோரதம் மிகவிஞ்சியுள்ளது. இந்த ரக்ஷணமநோரதத்தை ஒருவரால் அளவிட முடியுமோ? என்கிறார்.**

***வ்யா :*—*(பிரான்)* உபகாரகனே! நீ செய்த உபகாரங்களை யாரால் அளவிட முடியும்? அவற்றில் ஒன்றிரண்டைச் சொல்லிக் காட்டலாகாதோ! என்ன,-*(உராய் உலகளந்த நான்று)* எல்லாவிடத்திலும் உலாவிக்கொண்டு உலகையளந்தவன்று.**

பட்டர் ''அநாயாஸேந அளந்தவன்று'' என்று அருளிச்செய்தார். உலாவி என்றுமாம். பூமியிலே பொருந்தவிட்டு என்னிலுமாம். (எந்தை அடிக்களவு போந்த படி வராகத்து எயிற்றளவு போதாவாறு என்கொலோ) ஒரு நாள் திருவடிக்குள் அடங்கியது திருவெயிற்றுக்குப் போந்ததில்லை

ஸ்வாமியான உன்னுடைய திருவடிகளுக்கு அளவு போந்த பூமியானது வராஹரூபியான உன்னுடைய திருவெயிற்றில் ஏகதேசத்தளவும் போதாததாயிருக்கிற ப்ரகாரம் என்னையோ? ஆனபின்பு, ஏவம்விதனான உன்னுடைய பெருமையை ஸர்வஜ்ஞனான நீ அறிவுதியோ அறியாயோ என்று ஸந்தேஹிக்கிறதைப் போக்கி வேறு

''ரலயோரபேத:'' ('ர' 'ல' என்னும் எழுத்துக்களுள் பேதமில்லை) என்கிற ந்யாயத்தின்படி 'உராய்' என்பது 'உலாய்' என்றாகி உலாவிக்கொண்டு என்று பொருளாகிறது; மேலும் மேலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு என்றபடி. 'அநாயாஸமாக உலாவிக்கொண்டு' என்று பட்டர் நிர்வஹிப்பராம். அன்றிக்கே, 'உராய்' என்று உரசிக்கொள்வதைச் சொல்லுகிறதாய், ஸ்லிஷ்டஸந்தாநம் விபக்தமற அனைவரையும் தீண்டிக்கொண்டு என்கிறதாகவுமாம். சீர்மை, வாத்ஸல்யம் முதலான குணங்கள் இச்செயலில் பிரகாசிக்கின்றன. *(எந்தை உலகளந்த கான்று)* உலகைத் திருவடியாலே தடவிக்கொடுத்தது தன்னைத் திருத்துவதற்காக என்றிருக்கிறார். *(எந்தை அடிக்களவு போந்த படி)* என் ஸ்வாமியான உன்னுடைய திருவடிகளால் அளக்கத் தக்கதாயிருந்த இவ்வுலகம். *(வராகத்து எயிற்றளவு போதாவாறு என்கொலோ)* த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் உன் அடியளவு இருந்த பூமியை ரக்ஷிக்க நீ வராஹாவதாரம் எடுத்தபோது அது உன் தந்தத்தின் நுனியளவும் இல்லாமலிருந்தது எப்படி? ''*க்ரமத்யகதோ யஸ்ய மேரு: கணகணாயதே*'' [எந்த வராஹத்தின் குளம்பின் நடுவிலிருந்த மேருமலை ஒரு சிறு துகளாயிற்றோ] என்று ரிஷிகளும், ''புள்ளி நிலனும்'' [பரிபாடல் 2-84] என்று பண்டைத் தமிழரும் வராஹத்திருவுருவில் பூமியானது ஒரு புள்ளியாய் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது என்றனரன்றோ.

என்கிறது. ரக்ஷ்யத்தினளவன்று ரக்ஷகன் பாரிப்பு. நானொருவனுமே உன் குணங்களிலே குமிழ்நீருண்ணு நின்றேன். 84.

சிலர் ஆர்தான் அறிவார்? உரால் உலகளந்த — உலாவிக் கொண்டு உலகளந்தவென்றபடி. "சஞ்சாரமேது" (சலயோசபேதஃ:) என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, "உரோசிக் கொண்டு உலகளந்த" என்றுக்கி, "எல்லாரோடும் தீண்டிக்கொண்டு" என்றுமாம். 84.

(*என்கொலோ*) இதற்குக் காரணம் என்ன? என்று எம்பெருமானையே கேட்கிறார். ஆராயப்புக்கால், காரணம் பின்வருமாறு தெறும். திரிவிக்ரமாவதார காலத்தில் பூமிக்கு ஆபத்து ஏற்படவில்லை; இந்திரனிடமிருந்து மஹாபலி அதை அபஹரித்துக்கொண்ட இத்தனையே ஏற்பட்டிருந்தது. வராஹாவதாரகாலத்தில் இரணியாட்சன் பூமியைக் கடலிலேயே ஒளித்துவிட்டானுகையாலே, அதன் ஸ்வரூபத்திற்கே ஆபத்துவரவிருந்தது. அதனுல் திரிவிக்ரமாவதார காலத்திற்காட்டிலும், வராஹாவதாரகாலத்தில் ரக்ஷணமனோரதம் விஞ்சின்று ரக்ஷ்யப்பொருளான பூமியின் அளவல்லாததாயிற்று. அதனுல் மிகப்பெரிய வடிவை யெடுத்துக்கொண்ட வராஹப்பெருமானின் எயிற்றளவுக்கும் போதவில்லை இந்த பூமி. இத்தால், ரக்ஷ்யத்தினளவல்ல ரக்ஷகனின் பாரிப்பு என்னும் சாஸ்த்ரார்த்தம் உணர்த்தப்படுகிறது. (*உன் பெருமை பிறர் ஆர் அறிவார்*) "*ஸோ அங்க, வேத, யதி, வா ந வேத,*" [அந்தப் பரமபுருஷன் தன் பெருமையைத் தானே அறிவானே மாட்டானே] என்று வேதமும் உன் பெருமையை ஸர்வஜ்ஞனை நீயே அறிவாயோ மாட்டாயோ என்று ஸந்தேஹித்தது. இப்படி ஸந்தேஹிப்பதற்கும் உன் விஷயத்தில் இடமுண்டேயொழிய, பிறரொருவர் விஷயத்தில் இப்படி ஐயமுறவும் இடமில்லையே. உன்னைத்தவிர்த்த எவரும் உன் பெருமையை அறியமாட்டார்கள் என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லலாமே. (*பிரான்! உன் பெருமை பிறர் ஆர் அறிவார்*) ரக்ஷகனே! ரக்ஷ்யத்தின் அளவல்லாத உன் ரக்ஷணப் பாரிப்பை உன்னைத்தவிர வேறு யாரால் அறியமுடியும்? 84.

85. படிகண் டறிதியே பாம்பணையி னுன்புட்
கொடிகண் டறிதியே கூறாய் — வடிவில்
பொறியைந்து முள்ளடக்கிப் போதொடு நீரேந்தி
நெறிநின்ற நெஞ்சமே நீ

பதவுரை:— **வடிவில்**-உருவத்தலையான. **பொறி ஐந்தும்**-பஞ்சேந்த்ரியங்களையும். **உள் அடக்கி**-சரீரத்திலுள் அடக்கி. **போதொடு நீர் ஏந்தி**-புஷ்பங்களுடன் தீர்த்தத்தையும் கொண்டு **நெறி நின்ற**-(எம்பெருமானை அடைகையாகிற) நல்வழியிலே கலையாய் நின்ற, **நெஞ்சமே**—மனமே! **நீ**—நீ. **பாம்பு அணையினுன்**—திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்ட பெருமானுடைய, **படி**—திருமேனியை, **கண்டு அறிதியே**—பார்த்து அநுபவித்திருக்கிருயோ, **புள்கொடி**—(அவனுடைய) கருடத்வஜத்தைத்தான், **கண்டு அறிதியே**—ஸேவித்து அறிவாயோ? **கூறாய்**—(நீயே) சொல்லு.

அவ:— எண்பத்தைந்தாம் பாட்டு. "பிறராரறிவார்" என்பாரைத் தம்முடைய திருவுள்ளம் 'நானறிந்திருக்கிறேன்' என்ன, 'நீயும் இந்த்ரியஜயம் பண்ணி ஆச்ரயணத்திலே இழிந்தாயல்லது ஸாக்ஷாத்கரித்தாயோ?' என்கிருர்.

அவ:—இந்த்ரியஜயம் பண்ணி அவனை ஆச்ரயிக்கிற நீதான் அவன் படிகளிலே ஒன்றைக்கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்ருயோ? பெற்ருயாகில், நெஞ்சே! சொல்லிக்காண்! என்கிருர்.

---

85. *அவதாரிகை:*— "பிறர் ஆரறிவார்?" என்பானேன்? நானறிந்தேனே! என்று ஆழ்வாருடைய நெஞ்சு சொல்ல, "நெஞ்சே! இந்திரியஜயம் பண்ணி அவனை அறிய முயலும் நிலையிலிருக்கிருயேயொழிய நீயும் அவனை அறிந்தாயல்லை; அறிந்தாயாகுல் அவன் படிகளிலே ஒன்றைக்கண்டு அனுபவித்தாயோ? அனுபவித்தாயாகுல் அதைச் சொல்லு" என்கிருர்.

வ்யா:— (நெஞ்சமே) எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிந்துவிட்டோம் என்று இறுமாந்திருக்கும் நெஞ்சே!

வ்யா:— (படியிதாதி) திருமேனி கண்டறிதியோ? (பாம்பணையித்யாதி) அவனுடைய படுக்கை கண்டறிதியோ? (கூறும்) சொல்லாய். (வடிவிலித்யாதி) ஶரீரத்தில் இந்த்ரியங்கள் ஐந்தையும் அடக்கி. வடிவில்லாத இந்த்ரியங்களை அடக்கி என்றுமாம். "கண்டவா திரிந்த தொண்டனேன்" என்னுமாபோலே என்னவுமாம். (போதித்யாதி) புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயணத்திலே இழிந்தாயித்தனையிறே நீ.

உரை:—நெஞ்சே! சரீரத்திலமைந்த இந்த்ரியங்கள் ஐந்தையும் பாஹ்யவிஷயங்களில் போகாதபடி ஶரீரத்துக்குள்ளே நியமித்து ஆஶ்ரயணோபகரணங்களான புஷ்பங்களோடேகூட ஜலத்தை த்ரித்துக்கொண்டு ஸமாஶ்ரயண மார்க்கத்திலே நின்று ஆஶ்ரயித்தாயாயிருக்கிற நீ

(பொறி ஐந்தும்) எலிப்பொறிபோலே நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் சிறைப்படுத்துவதற்காக ஏற்பட்ட மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தையும். *வடிவில் உள்ளடக்கி)* வெளி விஷயங்களில் திரியாமல் சரீரத்தினுள் ஆத்மபரமாத்மவிஷயமாகச் செல்லும்படி அடக்கி. 'வடிவில் பொறியைந்தும்' என்றும் கூட்டலாம். உருவமில்லாத ஐந்து இந்திரியங்களும் என்றபடி. இத்தால், வெளியில் காணும், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்திலும் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாமல் (அதீந்திரியமாய்) இருப்பவை இந்திரியங்கள் என்று காட்டுகிறார். பொறிவைப்பார் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் வைப்பதுபோல் இப்பொறிகளையும் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி வைத்திருக்கிறான் ஸர்வேச்வரன் என்கை. அன்றிக்கே, 'வடிவு' என்று ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுவதாய், ஒரு ஸ்வபாவத்திலும் நிலைநில்லாத இந்திரியங்கள் என்றுமாம். "சஞ்சலம் ஹி மந:" [கீதை] "நின்றவா நில்லா நெஞ்சு" [பெரியதிரு-1] "கண்டவா திரிந்த தொண்டனேன்" [பெரியதிரு 1-6-8] என்கிறபடியே நிலையில்லாத மனம்போனபடி செல்லும் இந்திரியங்கள் என்கை. *(போதொடு நீர் ஏந்தி நெறி நின்ற நீ)* ஆஶ்ரயிப்பதற்குறுப்பாகப் புஷ்பங்களையும் நீரையும் ஏந்தி ஆஶ்ரயணமார்க்கத்திலே நிலைநின்றிருக்கும் நீ. *(நெறிநின்ற நீ)* நீயும் அவனை அறிய முற்பட்டிருக்கிறாயேயொழிய அறிந்துவிடவில்லையே என்கை.

நாம் அறியாதிருக்கப் பெற்றபடியென்? என்ன; திருவுள்ளத்தைக் குறித்து. (வடிவில் பொறியைந்துமுள்ளடக்கி) **வடிவிலே, உடம்பிலே அடக்கி, வடிவில்லாதபடி. ஒருபடிப் பட்டிராது என்றுமாம்.** **85.**

திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய தூரத்திலே ஆஶ்ரிதர்கண்டு வாழும்படி எடுத்துக்கொண்டு வருகிற பெரியதிருவடியாகிற த்₄வஜத்தைக் கண்டு அநுப₄வித்தறிவுதியோ? அவன் திருமேனியைக் கண்டு அநுப₄வித்து அறிவுதியோ? அவன் திருவனந்தாழ்வானுக்கு உடம்பு கொடுக்கும்படிதான் கண்டறிவுதியோ? இவற்றிலே இன்னது கண்டேன் என்று ஒன்றைச் சொல்லிக்காணாய். வடிவில்லாத பொறியைந்தும் என்றுமாம்; ஒருவழிப்பட்டிருக்கையன்றிக்கே பல அபி₄ஸந்தி₄களை உடைத்தாயிருக்குமென்கை. வடிவில்லாமையாவது தெரியாதபடியிருக்கை என்றுமாம். கண்டு அநுப₄விக்கப்பெறுவார்க்கு முகமே ஶ்ருதிகளை ப₄மாத்ரங்கொண்டு த்ருப்தி பிறந்திருக்கவொண்ணாதுகாண் என்றபடி. 85.

(பாம்பணையினான் புட்கொடிகண்டு அறிதியே) திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக உடையனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய க₃ருட₃க் கொடியைப் பார்த்து அறிந்திருக்கிறாயோ? *(புட்கொடி கண்டு)* வெகுதூரத்திலேயே அடியார் கண்டு வாழும்படி ரத₂த்தின்மீது உயர்த்திக்கொண்டு வருகிற க₃ருட₃க்கொடியைப் பார்த்து அநுப₄வித்து அறிந்திருக்கிறாயோ? *(படிகண்டு அறிதியே)* அழகியான அவன் திருமேனிகளிலே ஒன்றைக் கண்டு அறிந்திருக்கிறாயோ? *(பாம்பணையினான் படிகண்டு அறிதியே)* அவன் திருவனந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்திருக்கும் அத்திருமேனியைப் பார்த்து அநுப₄வித்திருக்கிறாயோ? *(கூறாய்)* இவற்றில் ஒன்றையேனும் அநுப₄வித்திருக்கிறாயா என்பதை நீயே கூறாய். *(கண்டு அறிதியே கூறாய்)* "ஶாஸ்த்ராத்₃வேத்₃மி" என்கிறபடியே ஶாஸ்திரஜ்ஞானத்தாலே அறிந்திருக்கிறாயே யொழிய, நேரே இவற்றில் ஒன்றைக் கண்டு அறிந்தாயல்லையே!

86. நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் குன்றெடுத்துப்
பாயும் பனிமறை(று)த்த பண்பாளா — வாசல்
கடைகழியா வுள்புகாக் காமர்பூங் கோவல்
இடைகழியே பற்றி யினி.

பதவுரை:— குன்று எடுத்து — கோ₃வர்த்₃த₄ன கி₃ரியைக் (குடையாகத்) தூக்கி, **பாயும் பனி மறைத்த** — பொழிகின்ற மழையைத் தடுத்த, **பண்பாளா** — நீர்மையை உடையவனே! **வாசல் கடை** — திருவாசலுக்கு வெளிப்புறம், **கழியா** — போகாமலும், **உள்புகா** — உள்ளே நுழையாமலும், **காமர் பூம் கோவல்** - செயற்கையழகும், இயற்கையழகும் நிரம்பிய திருக்கோவலூரில், **இடை கழியே** — (வாசலுக்குள் உட்புறத்திற்கும் நடுவிலுள்ள ப்ரதே₃ஶமாகிற) இடைகழியையே, **பற்றி** — இடமாகக்கொண்டு, **நீயும் திருமகளும்** — நீயும் பெரிய பிராட்டியுமாய், **இனி** — இப்போது, **நின்றாயால்** — நின்றருளினாயன்றோ.

அவ:— எண்பத்தாறும் பாட்டு. (நீயும்) இவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து. "ஸாக்ஷாத்கரித்திலையிறே" என்னத்தரியானிறே அவன்.

அவ:— இப்படி இவர் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுப₄விக்கப்பெற்றிலையிறே என்று சொன்னது பொறுக்கமாட்டாமல் இவர் இருந்த விடத்திலே பிராட்டியும் தானுமாக வந்து நெருக்க, அத்தைக் கண்டு அநுப₄விக்கிறார்.

அப்படியிருக்கும்போது. "நான் கண்டு அறிந்தேன்" என்று நீ எப்படி ஆறியிருக்கமுடியும் ? என்கிறார். 85.

அவதாரிகை:—இப்படி இவர் தம் நெஞ்சைக் குறித்து. 'அவனை நேரே கண்டு அநுப₄விக்கப் பெற்றிலையே' என்று கூறியதைப் பொறுக்கமாட்டாமல், இவர் இருந்தவிடத்திலே பிராட்டியும் தானுமாய் வந்து நெருக்க, அதை நேரே கண்டு அநுபவிக்கிறார். முதலாழ்வார்கள் மூவரும், திருக்கோவ

வ்யா:— (நீயுமித்யாதி) "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார்" என்ற நீயும்.

உரை:-கண்டதொரு மலையைப் பிடுங்கியெடுத்து மேலே வந்து சொரிகிற மழையைப் பரிஹரித்த நீர்மையையுடைய

ஊரிலே ஒருநாளிரவு ஒரு ரிஷியின் வீட்டில் ஓரிடைகழியிலே சேர்ந்திருக்க, இவர்களுடைய திருமேனி ஸம்பந்தம் பெற ஆசைப்பட்டு எம்பெருமான் வந்து நெருக்கினான் என்ற ஓரைதிஹ்யம் உண்டு. அதை இப்பாசுரத்தில் அநுஸந்திக்கிறாராகவுமாம்.

வ்யா:—(*குன்றெடுத்து*) இந்திரன் கல்மழையைப் பெய்கையாலே கைக்கெட்டியதொரு கல்லையெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து ரக்ஷித்தான். "கல்லெடுத்துக் கல்மாரிகாத்தாய்" [திருநெடு-13] என்றாற்போலே. (*பாயும் பனிமறுத்த பண்பாளா*) ஆர்மேலே சொரிகின்ற பனிக்கட்டி மழையைத்தடுத்த குணமுடையவனே! (*பண்பாளா*) அன்று தன்னை அண்டியவர்களுடைய உடம்பு நோவாதபடி மலையையெடுத்துக் கல்மழையினின்றும் காப்பாற்றிய அந்த நீர்மைபோலே யிராநின்றது. இப்போது எங்களோடு நெருக்குண்ணவேண்டும் என்று விரும்பி எங்களை நெருக்கி நிற்கும் இவ்விருப்பு. அன்று அங்கு அவர்கள் ஆபத்தைத் தீர்த்தான்; இன்று இங்கு எங்களோடு நெருக்குண்ணுவிடில் உயிர்தரிக்கமுடியாமையாலே தன் ஆபத்துத் தீர்த்தான் என்றுமாம். (*வாசல்கடை கழியா உள்புகா*) இடைகழியிலிருந்து வெளியே செல்லும் வாசல் வழியாகவும் செல்லமாட்டாமல், வீட்டினுள்ளும் புகமாட்டாமல் நிற்கிறான். ஏனெனில்; வெளியில் வசிப்பவர்கள் மற்ற பயன்களைப் பற்றி நிற்கும் ஸம்ஸாரிகள்; உள்ளிருப்பவரோ உபாயாந்தரங்களைப் பற்றிநிற்கும் ரிஷி. ஆகையால் இவ்விரண்டிடங்களிலும் நுழைவது எம்பெருமானுக்குக் காட்டுத்தீயினுள் நுழைவது போலேயிருந்தது. ஆகையால் தன்னையே பயனாகவும், உபாயமாகவும் பற்றிநிற்கும் ஆழ்வார்களுடைய திருமேனி ஸம்பந்தத்தையே விரும்பி நின்றான். (*காமர் பூங்கோவல் இடைகழியே பற்றி இனி நின்றாயால்*) காமவிஷயமான—விரும்பத்தக்க

உன்னுடைய பரிகரம் நலியப்புக. 1. "ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி" (ந கஸ்சிந்நாபராத்,யதி) என்ற அவளுமாய் நின்றுயால். (குன்றித்யாதி,) உடம்பிலே விழப்புக்க மழையை மலையெடுத்துப் பரிஹரித்த நீர்மைபோலே இருந்தது இப்போது நெருக்கு அபேக்ஷிதமாக நெருக்கினபடி. (வாசலித்யாதி,) இடைகழிக்கு உள்ளும் புறம்பும் காட்டுத்தீபோலேஇராநின்றது. காமுகரானவர்கள் உகந்த விஷயத்திலுடைய கண் வட்டம் விட்டுப் போகமாட்டாதாப்போலே. (இனி) இப்போது. இனி திருக்கோவலூரிலே நிற்கிறது கர்மப,லாநுப,வத்துக்கன்றிறே. ஸம்ஸாரிகளை நரகத்தில் புகாமல் காக்கவிறே.

வளே! திருவாசலுக்குப் புறம்புபோகமாட்டாதே, உள்ளுப் புகமாட்டாதே ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அழகியதான திருக்கோவலூர் இடைகழியைப்பற்றி ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் முற்பட

அழகிய திருக்கோவலூரில் இடைகழியையே பற்றி 'தே,ஹளீசன்' [இடைகழிப்பெருமான்] என்று அனைவரும் அழைக்கும்படி வருங்காலமெல்லாம் நிற்கப்போகிறும். (ஆல்) இது என்ன ஆச்சரியம்! *(வாசல்கடை கழியா உட்புகா)* "காமுகரானவர்கள் உகந்த விஷயத்திலுடைய கண் வட்டம் விட்டுப் போகமாட்டாதாப்போலே" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. *(நீயும் திருமகளும் நின்றுயால்)* அடியாரை ரக்ஷிப்பதில் முற்பட்ட நீயும், உன்னிலும் முற்பட்ட பெரியபிராட்டியாருமன்றே நின்றீர்கள். இரண்டிடத்திலும் உம்மை *(சகாரம்)* ஆச்ரித ரக்ஷணப்ராதா,ன்யத்தைக் காட்டுகிறது. *(நீயும் திருமகளும்)* "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" [பெரியாழ் திரு 4-9-2] என்னும் நீயும், அவரே அவனடியார்களோ குற்றமுடையாரிடத்தில் கோபங்கொண்டால், *"கிமேதந்நிர்த்தோஷ: க இஹ ஜக,தி"* [ஸ்ரீகு,ண] *"ந கஸ்சிந் நாபராத்,யதி"* [ரா-யு 116-44] என்று இவ்வுலகில் குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே என்று கூறிக் கோபத்தை ஆற்றும் திருமகளும். *(நீயும் திருமகளும்)* *"ப,க,வதஸ் த்வராயை நம:"*, [ர-ஸ்த 2-57] [பகவானுடைய வேகத்துக்கு நமஸ்காரம்] என்னும்படி அடியாரை

(நீயுமித்யாதி$_3$) ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் முற்பாடுனை நீயும். 90. "अग्रतस्ते गमिष्यामि" (அக்$_3$ரதஸ்தே க$_3$மிஷ்யாமி) என்று உனக்கு முற்படும் பிராட்டியும். (பண்பாளா) அன்று அங்ஙனே உதவினாய். (கடைகழியாவுள்புகா) அங்கு அவர்கள் ஆபத்து தீர்த்தான்; இங்கு தன் ஆபத்து தீர்த்தபடி. புறம்பு காட்டுத்தீயோடு ஒக்கும். 86.

87. இனியார் புகுவார் எழுநரக வாசல்
முனியாது மூரித்தாள் கோமின் - கனிசாயக்
கன்றெறிந்த தோளான் கனைகழலே காண்பதற்கு
நன்கறிந்த நாவலஞ்சூழ் நாடு.

னை நீயும், உன்னிலும் முற்பட்ட திருமகளாருமாக எங்களோடே கலக்கப்பெற்ற உகப்பின் க$_3$ர்வத்தாலே பாந்த காள் பாவி இப்போது த$_3$ரித்துநின்றாயே! என்று அநுப$_4$விக்கிறார். 86.

ரக்ஷிக்க த்வரிக்கும் நீயும், "*அக்$_3$ரதஸ் தே க$_3$மிஷ்யாமி*" [ரா-அ 27-6] [உமக்கு முன்னால் நான் காட்டுக்குச் செல்லுவேன்] என்று உமக்கு முற்பட்டு நிற்கும் அவளும், (*நீயும் திருமகளும்*) "*ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி*" [ரா-ஸு 66-10] [பிராட்டியைப் பிரிந்து க்ஷணநேரமும் வாழமாட்டேன்] என்னும் நீயும், "அகலகில்லேன் இறையும்" [திருவாய் 6-10-10] என்னும் அவளும், (*நீயும் திருமகளும்*) "*அஸமர்த்தம் விநாபூ$_4$தஹர்த்தா விராத$_4$ரார ஸித்$_3$த்$_4$யதி। அஸக்தயா விநாபூ$_4$தம் நஹி நிருபாக்$_2$யோ ந ஸித்$_3$த்$_4$யதி॥*" [லை-த 2-18] [த$_4$ர்மியை விட்டுப் பிரிந்து ஆதா$_4$ரமற்ற த$_4$ர்மம் ஸித்$_3$தி$_4$க்காது; (ஸ்வரூபநிரூபக) த$_4$ர்மத்தை விட்டுப் பிரிந்த நிரூபகமற்ற த$_4$ர்மியும் ஸித்$_3$தி$_4$க்காது] என்கிறபடியே அவனுக்கு ஆதா$_4$ரமான நீயும், உனக்கு ஸ்வரூபநிரூபக பூ$_4$தையான அவளும். (*நின்றாயால்*) எங்களோடே கலக்கப்பெற்ற உகப்பின் மிகுதியாலே எவராலும் அளப்பரியாதபடி. ஸ்தா$_2$வரப்ரதிஷ்டை$_2$யாக நின்றீன்றாயன்றோ! (*இனி நின்றாயால்*) எங்களடிக்கவட்டை மோந்துகொண்டு இனிவரும் காலமெல்லாம் நிற்கப்போகிறாயன்றோ. இப்போது நின்றாயன்றோ என்கிறதாகவுமாம். 86.

பதவுரை:- **கனி** — விளாம்பழவுருவுடனிருந்த அஸுரன், **சாய** — விழுந்து அழியும்படி, **கன்று** — கன்றின் உருவுடன் வந்த அஸுரனை, **எறிந்த** - வீசின, **தோளான்** - திருத்தோள்களை உடையவனான எம்பெருமானுடைய, **கனை கழலே** - ஆபரண ஒலியுடன் கூடிய திருவடிகளையே, **காண்பதற்கு** — கண்டு கொண்டிருப்பதற்கு (வழியை), **அம் நாவல் சூழ் நாடு** — அழகியதும் ஜம்பூத்வீபமென்று பெயர் பெற்றதுமான பரந்த நாட்டிலுள்ள பிராணிகள், **நன்கு அறிந்த** — நன்றாக அறிந்தன; **இனி** — இனிமேல், **எழு நரக வாசல்** — ஏழு விதமான நரகங்களின் வாயில்களிலும், **யார் புகுவார்** — நுழைவாரார்? (யமகிங்கரர்களே!) **முனியாது** — (என்னைக்) கோபிக்காமல், **மூரி தாள் கோமின்** — (நரகவாசல்களுக்கு) வலிமையுள்ள தாழ்ப்பாளைப் போட்டு சாத்துங்கள்.

வ்யா:— எண்பத்தேழாம் பாட்டு. (இளிபித்யாதி) **"எழுநரகவாசல்" என்கிறது. கிளர்த்தியையுடைத்தான**

அவ:— இப்படி ஸர்வேச்வரன் வந்து ஸந்நிஹிதனான பின்பு நரகத்துக்கு ஆள் கிடையாது; அவ்வவ்விடங்களுக்குக் கடவார் வாசல்களை அடைத்து ஓடிப்போக அமையும் என்கிறார்.

உரை:— கன்றும் விளவாயும் இரண்டு அஸுரர் தன்னை நலிகைக்கு இடம் பார்த்து நிற்க, அத்தையறிந்து முன்னிட்டு முன்னைக் களைவாரைப்போலே, அஸுராவிஷ்ட

அவதாரிகை:— இப்படி ஸர்வேச்வரன் இவ்வுலகில் நித்யவாஸம் செய்ய வந்தபின்பு, நரகம் செல்ல ஆளில்லை; நரகங்களை நிர்வஹிப்பவர்கள் நரகவாசல்களை அடைத்துவிட்டு ஓடிப்போவது நன்று என்கிறார்.

வ்யா:—(கனிசாயக் கன்றெறிந்த தோளான்) கன்றாய் ஓர் அசுரனும், விளவின் கனியாய் ஓரசுரனும் கண்ணனைக் கொல்ல வெண்ணி நிற்க, அவ்வெண்ணத்தையறிந்து, முன்னைக்கொண்டு

நரகமென்னவுமாம்; ஏழுவகை நரகமென்னவுமாம். (முனி-யாது) யமபடருடைய கோபத்துக்கு இனி பலமில்லையென்கிறது. (மூரித்தாள் கோமின்) இனிப் புகுவாரில்லை; மிடுக்குடைய தாளைக் கோவுங்கோள். (கனிசாயவித்யாதி) "கனைகழல்" என்றது. இலக்கைக் குறித்து நடக்கிறபோது திருவடிகளின் ஆபரணத்வநிலை. ஜம்பூத்வீபமானது நன்றாக அறிந்தது. நன்றாக அறிகை – ஸம்ஸாரத்தினின்றும்

மான விளவின் பழங்கள் உதிர்ந்து விழும்படியாக அஸுராவிஷ்டமான கன்றை எறிதடியாக எடுத்தெறிந்து இரண்டையும் முடித்துப் பொகட்ட திருத்தோள்களை உடையனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆபரணத்வநிலை உடைத்தான திருவடிகளைக்கண்டு அநுபவிக்கைக்கு ஸாதநம் — நாவலோடே கூடிப் பரந்துநிற்கிற நாட்டிலுள்ள ப்ராணிகளானவை அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற திருக்கோவலூருக்காத் தேசநீண்டியான ஸ்தலத்தில் வாஸமே

முன்னைக் கனைவாரைப்போலே, அசுரன் புகுந்துநிற்கும் விளவின் பழங்கள் உதிர்ந்து விழும்படியாக அசுரன் புகுந்துநின்ற கன்றை எறிதடியாக எடுத்தெறிந்து இரண்டு அசுரர்களையும் அழித்தருளிய திருத்தோள்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய. (கனை கழலை) விளவாகிற இலக்கைக் குறித்து நடக்கிறபோது ஒலிக்கும் வீரக்கழலையுடைய திருவடிகளையே. (காண்பதற்கு) என்னைப்போலே நேரே கண்டு அநுபவிப்பதற்கு ஸாதநம். (நாவல் அம் சூழ் காடு) அம் நாவல் சூழ் நாடு. அழகிய நாவல் மரத்தையுடையதாகையாலே ஜம்பூத்வீபம் எனப்படுவதாய், பரந்து நிற்கிற இந்நாட்டிலுள்ள எல்லா உயிர்களும். (காடு) ஆழ்வார்களும், அருளிச்செயல்களும், உகந்தருளிய நிலங்களும் நடையாடுமிடமே நாடு; மற்றவிடங்கள் காடு என்று கருத்து. *(காண்பதற்கு நன்கு அறிந்த)* அவன் உகந்து வாழும் திருக்கோவலூரை ஒட்டியிருக்கும் தேசங்களில் வசிப்பதே அவனைக் காண உபாயம் என்று நன்கு அறிந்தன. *(காண்பதற்கு நன்கறிந்த)* அவனைக் காண்பதற்கு நன்றாக அறிந்துவிட்டன என்றுமாம். *(நன்கு அறிந்த)* கொடுரகமான ஸம்ஸாரமே

போகோம் என்றிருக்கை. உகந்தருளின தே,சம் இங்கு உண்டாயிற்றே என்று அஸூயை பண்ணுதே பொறுத்திருக்கை.

(இளியித்யாதி,) எங்கள் பத,த்துக்கு அழிவு சொல்லுவதே என்று பொடியாதே. (கிளர் கழல்) ஆப,ரணவொலி. (நாவலம்) ஜம்பூ,த்,வீபம். 91. "ஏகம் ஷரணிமாஶ்ரிதௌ" (ஏகாம் த,ரணிமாஶ்ரிதௌ) ஒரு படுக்கையிலே இருப்பார்க்கு ப,யமுண்டோ? 87.

வென்று நன்றாக அறிந்தன. இப்படியானபின்பு, ஸப்த வித,மான நரகத்,வாரங்களில் இனிப்போய் ப்ரவேஶிக்கக் கடவார் ஆர்? 'எங்கள் பத,த்துக்கு அழிவாம்படி இப்படி வார்த்தை சொல்லுவதே!' என்று பொடியாதே, இனியொரு காலும் திறக்கவொண்ணுதபடி பெரிய தாளைப் பூட்டுங் கோள். ஆழ்வார்களும், அருளிச்செயலும் நடையாடுமிடமே நாடு, அல்லாதவிடம் காடு என்று கருத்து. எழு நரகம்—எழுகிற ஸம்ஸாரிகளடங்கலும் சென்று புகுகிற—நரகத்,வாரம் என்றுமாம்; கிளர்த்தியை உடைத்தான நரகம் என்னவுமாம். 87.

யாளுலும், அவன் வஸிக்கும் தே,ஶமாகையாலே, இதினில் நாம் போகோம். அச்சுவை பெறினும் வேண்டோம் என்னும்படியாக அறிந்தன. (நன்கு அறிந்த) "உகந்தருளின தே,ஶம் இங்கு உண்டாயிற்றே என்று அஸூயை பண்ணுதே பொறுத்திருக்கை" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. (இனி யார் புகுவார் எழுநரகவாசல்) இப்படியான பின்பு எழுவிதமான நரக வாசல்களிலே இனி யார் புகுவார்? (எழுநரகவாசல்) உடலினின்று எழுகிற ஸம்ஸாரிகள் அனைவரும் சென்று புகுகிற நரகவாசல் என்றுமாம். எப்போதும் ஜனங்கள் நிறைந்தேயிருக்கையாலே எழுச்சியை உடைய நரகவாசல் என்றுமாம். (முனியாது) 'எங்கள் பத,த்துக்கு அழிவு ஏற்படும்படி இப்படி வார்த்தை சொல்லுவதே!' என்று எங்களைக் கோபிக்காமல். (மூரித்தாள் கோமின்) இனி ஒருபோதும் திறக்கமுடியாதபடி பெரிய தாளைப்போட்டு நரகவாசல்களைப் பூட்டுங்கள். இவ்வாழ்வாருடைய "பொலிக பொலிக" [திருவாய்5-2] இருக்கிறபடி. 87.

88. நாடிலும் நின்னடியே நாடுவன் நாடோறும்
பாடிலும் நின்புகழே பாடுவன்— சூடிலும்
பொன்னாழி யேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்கு
என்னாகி லென்னே யெனக்கு.

பதவுரை:—நாடிலும்—(மனத்தாலே) நினைக்கும்போதும், **நின் அடியே**—உன்னுடைய திருவடிகளையே, **நாடுவன்**—நினைப்பேன்; **நாள் தோறும்**—தினந்தோறும், **பாடிலும்**—(வாயாலே) பாடும்போதும், **நின் புகழே பாடுவன்**—உன்னுடைய கீர்த்தியையே பாடுவேன்; **சூடிலும்**-(எதையாவது) தலையில் அணிய நினைத்தாலும், **பொன் ஆழி ஏந்தினான்**—அழகிய சக்கரத்தாழ்வானை த₄ரித்தவனான உன்னுடைய, **பொன் அடியே**—அழகிய திருப்பாத₃ங்களையே, **சூடுவேற்கு**-(தலையில்) த₄ரிப்பவனான, **எனக்கு**-எனக்கு, **என் ஆகில் என்**-(எவருக்கு) என்ன ஆனால்தான் என்ன ?

வ்யா:— எண்பத்தெட்டாம் பாட்டு. (நாடிலுமித்யாதி₃) **நினைக்கிலும் உன்திருவடியையே நினைப்பன். எப்போதும்**

அவ:-இப்படி திருக்கோவலூரரோடு தோள்தீண்டியான காட்டைப் பற்றியிருந்து இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் புறம்பே அந்யபரராய்த் திரியக் கண்டபடியாலே, வழிபறிக்கும் நிலத்திலே தம் கைப்பொருள்கொண்டு தப்பினார் உகக்குமா போலே, 'என்னுடைய கரணத்ரயத்தையும் கொண்டு நான் முன்னம் அங்கே ப்ரவணனாகப்பெற்றேன்' என்று ஸ்வலாப₄த்தைப் பேசி இனியராகிறார்.

---

88. **அவ:— இப்படி திருக்கோவலூராரோடு ஸம்ப₃ந்த₄ முள்ள தே₃சங்களிலே வாழ்ந்தும், ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை விட்டு வேறு விஷயங்களில் மண்டித்திரியும் ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டு, வழிப்பறிசெய்யுமிடத்தில் தம் கைப்பொருள் களவுண்ணாமல் தப்பப்பெற்றார் உகப்பதுபோலே, 'என்னுடைய முக்கரணங்களாலும், நான் ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே ஈடுபட்டேன்' என்று தன் பேற்றைப்பேசி உகக்கிறார்.**

பாடிலும் உன்னுடைய புகழையே பாடுவன். (சூடிலுமித்யாதி) ஒன்றைச் சூடிலும் திருவாழியேந்தின உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருவடிகளைச் சூடாநின்ற எனக்கு. பரமபதத்திலே போனாலும் வாங்மன:காயங்கள் அங்கே ப்ரவணமாகையாகச் செய்வது; அது இங்கே பெற்றேனாகில் எனக்கு இங்கே இருக்கை நல்லது என்கிறார். அவன் படிக்கு ஸம்ஸாரிகள்படியைப் பார்த்தால் யமனுக்கு அவகாசமுண்டாயிருந்தது. 30. "तेन मैत्री भवतु" (தேந மைத்ரீ பவது) என்றும். 86. "यदि वा" (யதி, வா) என்றும்

உரை:—நெஞ்சைக்கொண்டு தேடுமிடத்திலும், தேவரீருடைய திருவடிகளையே தேடாநிற்பன்; ஸர்வகாலத்திலும் ப்ரீதிபரவசனாய் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுமிடத்திலும் தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களையே வாய்விட்டுப்பாடாநிற்பன்; நான் என் தலையாலே ஸாதரமாக தரிக்குமிடத்திலும் ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை அழகுபெற தரித்த ஸர்வாதிகனான உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளையே சிரோபூஷணமாக தரிக்கக்கடவேனாய், இப்படி கரணத்ரயத்தாலு

வ்யா:— (நாடிலும் நின்னடியே நாடுவன்) நெஞ்சைக்கொண்டு ஏதாவதொன்றைத் தேட எண்ணினாலும், உன் திருவடிகளையே தேடுவன். இத்தால் இவருடைய மனம் அவனையல்லதறியாதபடி சொல்லிற்று. (நாடோறும் பாடிலும் நின் புகழே பாடுவன்) எல்லாக் காலத்திலும் பாடினாலும் உன் கல்யாணகுணங்களையே வாய்விட்டுப் பாடுவேன். (நாடோறும் பாடிலும்) எல்லாக்காலத்திலும் பாடினாலும் ஓரல்பகாலத்திலும் க்ஷுத்ரவிஷயத்தைப் பாடமாட்டேன். இத்தால் இவருடைய வாக்கு அவனையல்லதறியாதபடி சொல்லிற்று. (சூடிலும்) என் தலையாலே ஏதேனுமொன்றை தரிக்க எண்ணினாலும், (பொன் ஆழி ஏந்தினான் பொன் அடியே சூடுவேற்கு) பொன்போலே அனைவராலும் ஆசைப்படத்தக்க ஸுதர்சனத்தை, பூவேந்தினைப்போலே அழகாக தரித்த ஸர்வேச்வரனை உன்னுடைய அழகிய திருவடிகளையே தலைக்கலங்காரமாக தரிக்கின்றவனான எனக்கு. இத்தால் இவருடைய காயம்

சொல்லத் தலை அறுப்புண்டிலனோ ? (பொன்னடியே) இதுவே ப்ரயோஜநமாக வாக்காயங்களையொழிய நினைக்கி லும். (என்னுகில்லன்னேயெனக்கு) நாட்டார் நரகம் புகி லென்? தவிரிலென்? ஆர்தான் அழ? 88.

89. எனக்காவா ராரொருவ ரே.எம் பெருமான்
தனக்காவான் தானேமற் றல்லால்—புனக்காயாம்
பூமேனி காணப் பொதியவிழும் பூவைப்பூ
மாமேனி காட்டும் வரம்.

பதவுரை:—புனம் — தனக்கு ஏற்ற நிலத்திலிருக்கும், காயாம் பூமேனி-காயாம்பூவின் நிறமும், காண-காணக்காண,

முன்ன ப்ரயோஜனம் கொள்ளப்பெற்ற எனக்கு ஏதாகுல் நல்லது; நாட்டார் அறிந்து இத்த லாப,த்தைப்பெறிலென்? இழக்கிலென்? எனக்கு ஏதாகில் நல்லது என்றபடி. அன் றிக்கே, இங்கேயிருக்கிலென்? அங்கே போகிலென்? ஏதா குல் எனக்கு நல்லது என்றுமாம் 88.

(உடல்) அவனையல்லது தியாதபடி சொல்கிற்று. (எனக்கு) இப்படி மனோவாக்காயமாகிற முக்கரணங்களாலும் அவனையே பயனாகக் கொண்ட எனக்கு. (என்னுகில் என்) எது எப்படியாகுல் என்ன? உலகத்திலுள்ளார் இதன் பெருமையை அறிந்து ப,க,வத்,விஷயத்தைப் பற்றிகுல் எனக்கென்ன? பற்றுவிட் டால் எனக்கென்ன?

"ஆராளு மாதாளும் செய்ய அகலிடத்தை
ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே—சீரார்
மனத்தலை வன் துன்பத்தை மாற்றினேன் வானோர்
இனத்தலைவன் கண்ணனால் யான்" [பெரியதிருவ-25]

என்ற நம்மாழ்வாரைப்போலே ஸம்ஸாரிகளை வெறுத்து ஸ்வ லாப,த்தைப் பேசித்தலைக்கட்டுகிருர். (என்னுகில் என்னே எனக்கு) முக்கரணமும் அவனையே அநுப,விக்கப்பெற்ற எனக்கு இவ்வுலகில் இருந்தால் என்ன? பரமபத,ம் போனுல் என்ன? இரண்டும் ஒன்றே என்கிருராகவுமாம். 88.

பொதி அவிழும்—மலராநிற்கும், **பூவைப் பூ (மேனி)**—பூவைப் பூவின் நிறமும், **மா மேனி**—(எம்பிரானுடைய) சிறந்த திருமேனியை, **வரம் காட்டும்**—நன்றாகக் காட்டும்; **எனக்கு**—(இப்படிப்பட்ட பா₄க்₃யசாலியான) எனக்கு. **ஆர் ஒருவரே ஆவார்**—ஒப்பாயிருப்பவர் ஒருவராவது உளரோ? **எம்பெருமான்**—ஸர்வேஶ்வரனும், **தானேதனக்கு ஆவான் அல்லால்**—தானே தனக்கு உபமானமாவானேயொழிய, **மற்று**-எனக்கு ஸமானமாவனே?

வ்யா:— எண்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. (எனக்கித்யாதி₃) **என்னோடொப்பார் ஒருவருமில்லையிறே என்னவுமாம். எனக்காவார் எவர்? என்னவுமாம். என்னோடொப்பார் ஒருவருமில்லை என்று நீர் சொல்லுவானென்? பரம**

அவ:—கீழ்ப்பிறந்த லாப₄ம் திரியட்டும் பின்னாட்டுகிற படியைச் சொல்லுகிறார்.

உரை:—நிர்ஹேதுகமாக இப்பேற்றைப்பெற்று ஶேஷத்வமே வடிவாயிருக்கிற எனக்கு ஒப்பாகவல்லார் வேறொருவர் உண்டோ? காட்டில் ஒரொப்பில்லாதவனவன்றிக்கே தான் தோன்றியான பேற்றையுடையனாய், ஶேஷத்வரனத்துக்கு

---

89. *அவ:*— கீழ்ப்பாட்டுக்களில் பிறந்த ப₄க₃வத₃நுப₄வம் மறுபடியும் மேலிட்டுத் தன் பெருமையைப் பேசுகிறார். தற்பெருமை பேசலாமோ? எனில், ப₄க₃வத்₃ப₄ாக₃வத ஸம்ப₃ந்த₄மடியாக உண்டான பெருமையைப் பேசிக்கொள்வதில் தவறில்லை.

வ்யா:— (எனக்காவார் ஆரொருவரே) எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவர் உளரோ? ஒருவருமில்லை என்றபடி. இங்கே ஆக்ஷேபம். எனக்கு ஒப்பான ஒருவர் எவர்? என்று கேட்கிறாராகவுமாம். இதர ஶேஷத்வமே வடிவான ஸம்ஸாரிகள் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் பழக்கமேயில்லாதவர்களாகையாலே அவர்கள் ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வமே வடிவான எனக்கு ஒப்பாகார் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டா. வருத்தப்பட்டு ப₄க₃வ

சேதநனுண்டே என்னில், (எம்பெருமானித்யாதி₃) என்னோடொத்தார் இல்லையென்றேனித்தனையல்லது. எம்பெருமானுடைய உயர்த்தி இல்லையென்றேனோ? நீர் என்னோடொப்பாரில்லையென்று சொல்லிற்று எத்தாலே? என்னில், அவனோடு ஸத்₃ருஶமான பதா₃ர்த்த₂ங்கள் வர்த்திக்கிற தே₃ஶத்திலே நின்றேன், ஓரடியன்றோ குறைய நின்றது. அவன் என்று ஸாக்ஷாத்கரிக்குமத்தனையன்றோ வேண்டு

இட்டுப்பிறவாத ஸர்வேஶ்வரன் தானே தனக்கு ஒப்பாமித்தனையொழிய எனக்கு ஒப்பாகவல்லனோ? இந்த ஜ்ஞானலாப₄மாத்ரமேயாய் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெறாத குறை கிடக்கிறதேயென்று ஶங்கிக்க இடமறும்படி தன்னிலத்திலே நின்று செவ்விபெற்ற காயாம்பூவினுடைய நிறமும், காணக்காணக்

த₃நுப₄வத்தைப் பெற்ற வியாஸாதி₃மஹர்ஷிகளும் "வரவாறொன்றில்லையால்" என்றாற்போலே என்னிடம் ஒரு கைம்முதலுமில்லாமலிருக்க, அவனுடைய நிர்ஹேதுககிருபையாலே அவனை அநுப₄விக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒப்பாகார்கள். மயர்வுக்கிடமில்லாத ஒளிமயமான அவ்வுலகிலிருந்து அவனை அநுப₄விக்கப்பெற்ற நித்யமுக்தர்களும், அயர்வு மயர்வு இருள் துயக்கு மயக்கு மறப்பு முதலானவற்றையே இயற்கையாகக்கொண்ட இவ்விருள்தருமாஞாலத்திலிருந்தே அநுப₄விக்கப்பெற்ற எனக்கு ஈடாகார். "சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலும் சீரியரே" என்கிறபடியே. இனி, எம்பெருமான் ஒப்பாகமாட்டானோ? எனில்; *(எம்பெருமான் தனக்காவான் தானே மற்றல்லால்)* எம்பெருமான் தனக்குத்தான் ஒப்பாவானேயல்லது எனக்கு ஒப்பாவானோ? உலகில் ஓர் ஒப்பில்லாததோடன்றியில் தான்தோன்றியான ஶேஷித்வரஸத்தையே உடையவனும், ஶேஷத்வரஸத்துக்கு இட்டுப்பிறவாத ஸர்வேஶ்வரனும் தானே தனக்கு உவமனாகலாமேயொழிய எனக்கு ஒப்பாக முடியுமோ? *(எம்பெருமான் தனக்காவான் தானே மற்றல்லால் எனக்காவார் ஆரொருவரே)* என்னோடு ஒத்தவர் இல்லையென்றேனேயொழிய எம்பெருமானுடைய உயர்வை இல்லையென்றேனோ?

வது. (புனக்காயாம் பூமேனி) புனத்திலே நிற்கிற காயாம்பூ மேனியை. (காணப் பொழுதியவிழும் பூவைப்பூ) காணக் காண அலராநின்ற பூவைப்பூ. இவை இரண்டும் அவனுடைய வரமான மாமேனியைக் காட்டாநின்றது. நாட்டார்க்கு நினைக்கையிலுள்ள வருத்தம் போரும் எனக்கு மறக்க. நானுமொருவனே ! வரமாக — தன்னிலும் விலக்ஷணமாக என்றுமாம். 89.

கட்டு நெகிழ்ந்து வருகிற பூவைப்பூவினுடைய நிறமும் அவனுடைய ஸ்லாக்யமான வடிவை அழகிதாகக் காட்டாநின்றது. வரம்-வரிஷ்டமாக-அழகிதாக என்றபடி. அன்றிக்கே, "வ்ரியத இதி வர:" என்றும், என்னால் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிற வடிவை அழகிதாகக் காட்டாநிற்கும் என்னுதல். 89.

உமக்கு இவ்வுலகில் ஒப்பு ஒருவருமில்லை என்று சொல்லக் காரணமென்ன ? எனில், தான் அவனையொத்த பொருள்களில் எல்லாம் அவன் திருமேனியைக் காணுகின்றமையாலும், இப்படிக் காண்பார் வேறொருவரில்லாமையாலும் எனக்கு ஒப்பாவார் ஒருவருமில்லை என்கிறார்— *(புனக்காயாம் பூமேனி)* தன் நிலத்திலே இருக்கையாலே செவ்விபெற்று விளங்குகிற காயாம்பூவினுடைய நிறமும். *(காணப்பொதி அவிழும் பூவைப் பூமேனி)* காணக்காண, அக்காட்சியின் மோதலையும் பொறுக்க மாட்டாமல் கட்டு நெகிழ்ந்து சிதறி சிறிதாக அலர்ந்து வரும் பூவைப்பூவின் நிறமும். 'காயாம்பூமேனி' என்றவிடத்திலுள்ள 'மேனி' என்னும் பதத்தை இங்கும் கூட்டிக்கொள்வது. இங்கு இவ்விரண்டைச் சொன்னது.

"கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்
வண்டறுப் பூவைதான் மற்றுத்தான்—கண்டநாள் [தான்
காருருவம் காண்தோறும் நெஞ்சோடும் கண்ணனுர்
பேருருவென்றெம்மைப் பிரிந்து" *[பெரிய திருவ. 49]*

"கருவிளையொண் மலர்காள் காயா மலர்காள்" *[நாச்-திரு 9-3]*

90. வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவ நின்பாதம்
சிரத்தால் வணங்கானு மென்றே—உரத்தினால்
ஈரரியாய் நேர்வலியோ னாய விரணியனை
ஓரரியாய் நீயிடந்த தூன்.

பதவுரை:— **ஈர் அரி ஆய்**—பிளக்கத்தக்கவனை மதத்து வாய், **நேர் வலியோன் ஆய**—எதிர் நின்று சண்டை செய்யத் தக்க பலத்தையுடையவனை, **இரணியனை**-ஹிரண்யகசிபுவினுடைய, **ஊன்**—சரீரத்தை. **ஓர் அரி ஆய்**—ஒப்பற்ற நரஸிம்ஹரூபியாகி, **உரத்தினால்**—(உன்னுடைய) பலத்தினால், **நீ இடந்தது**—நீ கிழித்தது, **வரத்தால்**—(பிரமன் முதலிய தேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட) வரங்களாலுண்டான, **வலி நினைந்து**—(தன்) பலத்தைப் பெரிதாக எண்ணி, **சிரத்தால்** தன் தலையால், **நின் பாதம்**—உன் திருவடிகளை, **வணங்கானும் என்றே**—வணங்காமலிருந்தான் என்ற காரணத்தினாலா? (அன்று; பாகவதனான ப்ரஹ்லாதன் பக்கல் அபசாரம் பொறுக்காமையாலே என்றபடி.)

"பைம்பொழில்வாழ் குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவிளைகாள்
வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை நறுமலர்காள்"
[நாச்-திரு 9.4]

என்றவிடங்களில் சொல்லப்பட்ட காருருவங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். (*மாமேனி வரம் காட்டும்*) இக்காருருவங்களெல்லாம், அவனுடைய இருளன்ன மாமேனியைச் சிறப்பாகக் காட்டும். (*வரம் மாமேனி காட்டும்*) 'வரம்' 'மா' எனும் இரண்டும் சிறப்பைக் குறிக்கும்; மிகச்சிறந்த திருமேனியைக் காட்டும் என்றபடி. "வ்ரியதே இதி வர:" என்று வரசப்தவ்யுத்பத்தியாகையாலே வரிக்கப்படும் சிறந்த மேனியைக் காட்டும் என்றுமாம். (*வரம் காட்டும்*) தன்னிலும் தெளிவாகக் காட்டும் என்றுமாம். இவற்றைக் காணும்போது இவற்றைக் காட்டிலும், எம்பெருமானுடைய திருமேனியே எனக்குத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. அப்படிப்பட்ட எனக்கு ஒப்பாவார் ஆர்? என்கை. (*காட்டும்*) பரமபுருஷனை ஜ்ஞானத்தாலே மாத்ரம் கண்டு அநுபவித்துக் கண்ணாலே அநுபவியாத குறைதீரக் கண்ணுக்குக் காட்டும். 89.

அவ:— தொண்ணூறாம் பாட்டு. (வரத்தால்) நரஸிம்ஹரூபியான ஈஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரித விரோதி, நிரஸந ஶீலத்தையும் வாத்ஸல்யத்தையும் அநுஸந்தி, க்கிறார்.

வ்யா:— (வரத்தால் வலிநினைந்து) வரத்தாலே தனக்கு மிடுக்குண்டாக நினைத்தானல்லது வரங்கொடுத்தவர்கள் ஶக்தி ப, க, வத, தீ, நமென்று அறிந்திலன். (மாதவ) வரங் கொடுத்தவர்களாலும் வணங்கப்படுமவன். (நின்பாத மித்யாதி,) அவன் இழவுக்கு வெறுக்கிறார்.

அவ:—போலியைக்காட்டித் தம்மை த, ரிப்பித்த ப்ரஸங்கத்திலே ப்ரஹ்லாத, னுக்கு விரோதி, யைப் போக்கித் தன்னைக் காட்டி த, ரிப்பித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உரை:—ஸர்வர்க்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கிற ஶ்ரிய: பதியானவனே! இரண்டு கூறுகக் கிழித்துப் பொகடப்படும் ஶத்ருவாய், நேர்நிற்கவல்ல ப, லத்தையுடைய ஹிரண்யனை, நாட்டில் கண்டறியாத அத், விதீயமான ந்ருஸிம்ஹமாய்க் கொண்டு அவன் மிடுக்கும் கீழ்ப்படும்படியான மிடுக்காலே,

---

90. அவ:— தன்னையொத்த காயா, பூவை முதலானவற்றைக் காட்டித் தம்மை உயிர்த, ரிப்பித்தபடியைச் சொன்னவுடன், பிரஹ்லாத, னுக்கு விரோதி, யைப்போக்கித் தன்னைக் காட்டியருளிய வண்மை நினைவுக்கு வந்தமையாலே, அதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(மாதவ) வரங்கொடுத்த பிரமன், உருத்திரன் முதலானோரும் பணியும்படியிருக்கும் லக்ஷ்மீநாத, னே! (ஶரசி வாய்) ஶரத்தக்க—பிளக்கத்தக்க — எதிரியாய், இவன் செய்த பா, க, வதாபசாரத்தைக் கண்டால், இரண்டு கூறாகப் பிளந்து போடுவதே இவனுக்குத் தக்க தண்டனை என்று கருத்து. (ஶரசியாய்) பெரிய எதிரியாய் என்றுமாம். (நேர் வலியோனாய இரணியனை) நேரே ப, லம் பொருந்தியவனான இரணியனை. எம்பெருமானோடு போரிலே எதிரிட்டு நிற்கவல்ல மனோ ப, ல தே, ஹப, லங்களை உடைய இரணியனை என்றுமாம்.

(உரத்தினலீரரியாய்) மிடுக்காலே ஈரப்படும் அரியானவன்- ஶத்ருவானவன். பெரிய ஶத்ருவென்றுமாம். (நேர் வலியோன்) நேரே வலியனான ஹிரண்யனை. (ஓரரியாய்) நாட்டில் நடையாடும் ஸிம்ஹமன்று தன்னுடைய இச்சை, யாலே பிறந்த ஸிம்ஹமென்றுமாம். ஓரப்படும் அரியாய்— எல்லாரும் த்₄யாநம் பண்ணும் ஸிம்ஹமென்றுமாம்.

மாம்ஸளமான பெரிய ஶரீரத்தை ஆஶ்ரிதவத்ஸலனான நீ இடந்து போகட்டது ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் கொடுத்த வரத்தால் வந்த தன் மிடுக்கைக் கணக்க நினைத்து ஸர்வாதி₄கனான உன்

(ஓரரியாய்) உலகில் காணப்படும் பிராகிருத ஸிம்ஹமன்று. உலகில் கண்டறியாத அப்ராக்ருத நரஸிம்ஹம். (ஓரரியாய்) ஓர்தல் என்று தியானத்தைக் குறிப்பதாய், ஸாத்விகர்கள் அனைவராலும் தியானிக்கப்படும் நரஸிம்ஹம் என்றுமாகவுமாம். (உரத்தினல் நீ வளிடந்தது) இரணியனுடைய ப₃லமும் கீழ்ப்படும்படியான உன்னுடைய ப₃லத்தாலே நீ அவனுடைய கொழுப்புமிக்க பெரிய ஶரீரத்தைப் பிளந்தது. (நீ) பிரஹ்லாதன்பக்கல் வாத்ஸல்யம் மிக்க நீ. "உரத்தினல் ஈரரியாய்'' என்று கூட்டி, ப₃லத்தினாலே பிளக்கவேண்டிய ஶத்ருவாய் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். *(வரத்தால் வலி நினைத்து)* பிரமன் முதலானோர் கொடுத்த வரத்தாலே வந்த தன் ப₃லத்தையே பெரிதாக நினைத்து. வரத்தினாலேயுண்டான தன் ப₃லத்தை நினைத்தானேயொழிய, அந்த வரங்களைக் கொடுத்தவர்களின் வரத₃னான உன்னால் வந்தது என்பதை நினைக்கவில்லை. *(நின் பாதம்)* தான் வணங்கி வரம்பெற்ற அப்பிரமன் முதலானோரையும் படைத்த நின் பாத₃த்தை. அவர்களும் வணங்கும் நின் திருவடித் தாமரையை. *(மாதவ நின் பாதம்)* தாயும் தந்தையுமாகச் சேர்ந்திருக்கும் உன் திருவடியை. *(சிரத்தால் வணங்கானும் என்றே)* தன் தலையாலே வணங்கவில்லையென்னும் கருத்தாலேயோ நீ இரணியனைப் பிளந்தாய்? இக்கருத்தாலல்ல; ஏனெனில், இரணியன் தன் ஶிரத்தினால் வணங்கியதால் உனக்கொரு பெருமையோ

(வரத்தால்) **தே,வர்கள் வரத்தை மிடுக்காக நினைத்தான். வணங்குவித்துக்கொள்ளும் விஷயம் இருக்கும்படி.** (வணங்காளுமென்றே) **பின்னை பக்கல் பரிவு. 'தப்பச் செய்தோம், என்னும்' என்றுமாம். உன் வஸ்து அழியாமைக் கென்றுமாம்.** (ஈரரி) **பெரிய ஶத்ரு.** (ஓரரி) **ஸிம்ஹங்களில் ஒப்பு பிடிக்கவொண்ணாது 90.**

னுடைய திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கி ஆஶ்ரயியாதேயிருந்தான் என்றோ? அன்றிறே, சிறுக்கனைப் பல கறுவி கலிந்தான் என்னுமிதுகொண்டிறே என்றபடி. 90.

மகிழ்ச்சியோ வந்துவிடப் போவதில்லை. எதனாலெனில், "கலமாகத் தீக்கொண்ட செஞ்சடையான் சென்று, என்றும் பூக்கொண்டு வல்லவாறேத்த மகிழாத வைகுந்தச் செல்வனார்" [நான்-திருவ 75] ஆகையாலே. பின் எதற்காக இரணியனை மார்விடந்தது? எனில், பா,க,வதோத்தமனான ப்ரஹ்லாதனைப் படாதபாடு படுத்தியதே இப்படிக் கடுஞ்சீற்றங்கொண்டதற்குக் காரணம் என்பதை.

"யத,பராத,ஸஹஸ்ரமஜஸ்ரஜம்
த்வயி ஶரண்ய ஹிரண்ய உபாவஹத் ।
வரத, தேந சிரம் த்வமவிக்ரியः
விக்ருதிமர்ப்ப,கநிர்ப்ப,ஜநாத,க,ாः ॥" [68]

[வரத,ராஜனே ! இடைவிடாது செய்யப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான குற்றங்களை உன்னிடத்தில் புரிந்ததனாலும் நீண்ட காலம் கோபமடையாதிருந்த நீ, ப்ரஹ்லாதனைத் துன்புறுத்தியதாலே (அல்பகாலத்திலேயே) கடுங்கோபங்கொண்டாய்.] என்று வரத,ராஜஸ்தவத்தில் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். "ஈஶ்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பா,க,வதாபசாரம் பொறாமை என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்" என்னும் ஆசார்யஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தே,யம். 90.

91\. ஊனக் குரம்பையி னுள்புக் கிருள்நீக்கி
ஞானச்சுடர் கொளீஇ நாடோறும் — ஏனத்
துருவா யுலகிடந்த வூழியான் பாதம்
மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்.

பதவுரை:— **ஊன குரம்பையின்** — மாம்ஸத்தினாலாகிய ஶரீரமாகிய குடிசையின், **உள் புக்கு**—உள்ளே நுழைந்து (ஆராய்ந்து), **இருள்** — (ஶரீரத்தை இனிதாக நினைக்கும்) அஜ்ஞானத்தை, **நீக்கி**—போக்கடித்து, **ஞானம் சுடர்**—உண்மையறிவாகிற விளக்கை, **கொளீஇ**—ஏற்றி, **ஏனத்து உரு ஆய்**- வராஹ மூர்த்தியாக அவதரித்து, **உலகு இடந்த** — உலகத்தை (அண்டபித்தியினின்றும்) பிரித்தெடுத்தவனும், **ஊழியான்** — ப்ரளயகாலத்திலிருந்தவனுமான எம்பிரானுடைய, **பாதம்**—திருவடிகளை, **நாள் தோறும்**—தினந்தோறும், **மருவாதார்க்கு**—வணங்காதவர்களுக்கு, **வான்**—பரமபதம், **உண்டாமோ**—கிடைக்குமோ?

அவ:— **தொண்ணூற்றொராம் பாட்டு.** (ஊனக்குரம்பை) **பரமபதம் ஸ்வயத்ந ஸாத்யமன்று என்றவோபாதி இச்சையும் வேண்டாவோ என்கிறது. ஹேயத்திலே ஹேயதாபுத்தியும், உபாதேயத்திலே உபாதேயதாபுத்தியும் வேண்டாவோ பேற்றுக்கு?**

அவ:— ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனேயாகிலும் இதர விஷயங்களில் ருசியற்று அவனை ஆஶ்ரயித்தார்க்கல்லது பரமபதப்ராப்தி அரிது என்கிறார்.

91\. அவ:— "எம்பெம்மானை ஆரே அறிவார்" [56] முதலானவிடங்களிலே எத்தனையேனும் சிறந்த ஞானத்தையுடைய பிரமன் முதலானாராலும் தம் முயற்சியாலே காண முடியாது என்றார். அப்படியானால் இத்தலையில் ஒன்றுமே வேண்டாவோ? கண்டபடி திரிந்தாலும் மோக்ஷம் வந்து விடுமோ? என்னும் கேள்வியெழ. அவன் ஒரு கைம்முதலையும் எதிர்பாராமல் எல்லாப் பலன்களையுமளிப்பவனானாலும்,

வ்யா:— (ஊனமித்யாதி,) ஶரீரம் கண்டதெல்லாம் பொல்லாதாயிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதீதியில் நன்று போலே இருப்பதொன்றுண்டு. அந்த இருள் ஶரீரத்தை அவகா,ஹிக்கப்போம். (ஞானச் சுடர்கொளீஇ) ஜ்ஞாநமாகிற விளக்கை ப்ரகாஶிப்பித்து. இதினுடைய ஹேயதையும் அந்யதா, ஜ்ஞாநமும் யதா,ர்த்த, ஜ்ஞாநத்தாலே போம். ஆக, யதா,ர்த்த, ஜ்ஞாநபூர்வகமாக பரஜ்ஞாநம் வேணும். (நாடோறுமித்யாதி,) நோவுபட்டபோது உதவினவனும் இவை இல்லாதவன்று தானுண்டாய் ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருவடிகளில் ருசியில்லாதார்க்கும் உண்டோ பரமபத,ம்? (நாடோறும்) அவன் ஆபி,முக்,யம் பண்ணு

உரை:— அகவாயில் தோ,ஷம் தோற்றுதபடி மாம்ஸம் செறிந்து மேலெழ மினுங்கித் தோற்றுகிற ஶரீரமாகிற குடிசையிலே அதில் தோ,ஷமுள்ள எல்லையளவும் செல்ல உள்ளுற அவகா,ஹித்து. அத்தை போ,க்ய

அவனைத் தவிர்த்த தாழ்ந்த விஷயங்களில் ருசியற்று. அவனை ஶரணமடைந்தவர்களுக்கல்லது பரமபத,ம் கிடைக்காது என்கிறார்.

வ்யா:—(ஊனக்குரம்பை) மிகத்தாழ்ந்ததாய், நிலையற்றதாய், தீயவழியில் செலுத்துவதாய் உள்ள இதினுடைய தோ,ஷம் வெளியில் தெரியாதபடி மாம்ஸத்தையும் தோலையுமிட்டு மறைத்து வைத்து. வெளித்தோற்றத்திற்கு அழகாகத்தோற்றுகிற ஶரீரமாகிற குடிசையிலே. (உள்புக்கு) அதில் தோ,ஷமுள்ள இடமெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து. (இருள் நீக்கி) அந்த தே,ஹவிஷயமாக வரும் தே,ஹாத்மஜ்ஞானம் முதலான அஜ்ஞானங்களைப் போக்கி. (ஞானச்சுடர் கொளீஇ) ஜீவனைப் பற்றியும், ஈஶ்வரனைப்பற்றியுமான உண்மையறிவாகிற விளக்கை ஏற்றி. (நாள்தோறும்...) எக்காலத்திலும் வராஹப் பெருமானுடைய திருவடியை உபாயமாக பு,த்,தி, பண்ணாதவர்களுக்கும் பரமபத,ம் கிடைக்குமோ? (ஏனத்துருவாய்) ஒளிமயமான தன் உருவை மாற்றிக்கொண்டு சீருக்கும் சேற்

கிறபடியை அநுஸந்தி,க்க வைமுக்,ய ஸங்கையுண்டோ? ஜீயர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்திருப்பானொரு வைஷ்ணவன் வர, "நீ பலநாள் வரத்தவிர்ந்தாயே" என்றருளிச்செய்ய, "நீர் ஒருகால் அருளிச்செய்தபடியை நினைத்திருக்க அமையாதோ?" என்ன, நம்பிக்கை நிலையிலே வர்த்திக்கிறதும் மாண்டு, "'நாடோறுமேனத்துருவாயுலகிடந்த ஊழியான் பாதம் மருவாதார்க்குண்டாமோ வான்' என்கிற இப்பாட்டும் கெடுவாய் கேட்டறியாயோ?" என்றார். ருசியில்லாதார்க்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட,ம் கிடைக்குமோ?

மென் நிருக்கிற அஜ்ஞானமாகிற இருளைப்போக்கி, ஜீவபரயாதா,த்ம்யத்தை விஷயீகரித்திருக்கும் ஜ்ஞாநமாகிற விளக்கையேற்றி, தன்னுருக்கெடுத்து நீருக்கும சேற்றுக்கும் இருபாத வராஹரூபத்தை உடையனாய்க்

றுக்கும் தயங்காத மாகடப்பில் நீர்வாரா மாணமிலாப் பன்றி உருவை எடுத்துக்கொண்டு. (*உலகிடந்த ஊழியான் பாதம்*) உலகத்தைப் பிரளயஜலத்திலிருந்து குத்தியெடுத்து ரக்ஷித்த ஊழிமுதல்வனுடைய திருவடியிணையை. (*உலகிடந்த ஊழியான்*) வராஹகல்பத்தின் ஆதி,யில் செய்யப்பட்டது இவ்வருஞ்செயல் என உணர்த்துகிறார். (*ஊழியான்*) "அசித,விசேஷிதான்" என்கிறபடியே உலகமெல்லாம் அழிந்துகிடக்க ஸம்ஹாரகாலத்திலும் தன்மேலே ஸூக்ஷ்மநிலையில் இவற்றை வைத்துக்கொண்டு ஸம்ரக்ஷித்ததைச் சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். (*பாதம்*) காணவொண்ணாத அவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்போலல்லாமல், கண்காணவல்ல அவனுடைய திருவடியிணையை. (*நாள்தோறும் மருவாதார்க்குண்டாமோ வான்*) எப்போதும் மனோவாக்காயங்கள் பொருந்தப்பெற்று அடையாதவர்களுக்குப் பரமபத,ம் உண்டாகுமோ? எப்போதும் அடைகையாவது:— எப்போதும் உபாயமென்று பு,த்,தி,பண்ணுகை. (*ஏனத்துருவாய் உலகிடந்த ஊழியான் பாதம்...*) இவை நோவுபட்டபோது உதவினவனும் இவை அஸத்ஸமமாய்க் கிடந்தபோது, தூங்குகிற குழந்தையை மடியிலே வைத்து ரக்ஷிக்கும் தாயைப்போலே, தன்மேலே

அவ:— கீழ்ப்பாட்டு ருசியுடையவனுக்கு உதவினபடி.

வ்யா:— (ஊனக்குரம்பை) ஹேயமாய் அல்பமாய் அஸ்திரமாய் அநர்த்தமாய் அசுசியாய் தெரியாதபடி மேலே தோலை வைத்து மினுக்கி. ஆபாதப்ரதீதியில் நன்றென்று தோற்றும்படி இத்தை உள்ளபடியே அநுஸந்தித்து அபுருஷார்த்தமென்றும் புருஷார்த்த விரோதியென்றும் பேசிற்று. "பொய்ந்நின்ற" இத்யாதி. (ஞானச்சுடர் கொளீஇ) ப்ரகாரமான தன்னை அநுஸந்தித்து ப்ரகாசி

கொண்டு. லோகத்தை இடந்தெடுத்துக்கொண்டு ஏறின வனாய், இவை அழிந்துகிடந்த ஸம்ஹார காலத்திலும் தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கும் ஸ்வபாவனை வ

ஏறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தவனை அவன் திருவடிகளில் ருசி யில்லாதவர்களுக்குப் பரமபதம் கிடைக்குமோ? (நாள்தோறும் மருவாதார்க்கு) அவன் கணந்தோறும் நமக்குச் செய்கிற நன்மை களை நினைத்தால் அவனிடம் நாமும் இடைவிடாமல் அன்பு செலுத்தவேண்டாவோ? (ஏனத்துருவாய் ... மருவாதார்க்கு) "அஹம் ஸ்மராமி" என்று கடைசி நிலையிலே நம்மை நினைப் பவனை. அதற்கு முன்பெல்லாம் நாம் நினைக்கவேண்டாவோ? (மருவாதார்க்கு) என்று அவனை உபாயமாக நினைத்திருக்கை யைச் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தி ஒருதடவை செய்யவேண்டிய தாயிருக்க, 'நாள்தோறும் மருவாதார்க்கு' என்னலாமோ? எனில்: ஆசார்யன் த்வயத்தைச் சொல்ல, இவன் அதைத் திருப்பிச் சொல்லுமன்று ஒருதடவை செய்யவேண்டிய ப்ரபத்தியானது செய்யப்பட்டுவிடுகிறது. அதற்குப்பின் அந் நினைவானது இவன் ஸ்வரூபத்திலே புகுகிறது. இந்நினைவானது ஒருகால் ஏற்பட்டுவிட்டால் பின் அழியக்கூடியதல்லவே. "பெறப்போகிற பலத்தின் சீர்மையைப் பார்த்தால், இவன் ஆயுள் முழுவதும் இந்நினைவோடிருந்தாலும், 'ஒருதடவை' என்பதற்கும் போராதபடியன்றோ இருக்கிறது" என்றும் சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். (பாதம் மருவாதார்க்குண்டாமோ வான்) பக்திநிஷ்டரும் பக்திக்கு அங்கமாக

யான தாமரையான் கேள்வனொருவனையே நோக்கி. (ஏன மித்யாதி3) இத்தலை நினையாதபோதும் நினைத்திருந்து நோக்குமவன். விரோதி4யான இவ்வாகாரத்தையன்றோ துடைத்தது. "ஏனத்துருவாயிடந்த - ஞானப்பிரான்" 91.

92. வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்
தேனாகிப் பாலாம் திருமாலே — ஆனாய்ச்சி
வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே முன்னொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு.

பதவுரை:— வான் ஆகி— ஆகாசரூபனாகவும், **தீ ஆய்**— அக்3நிரூபனாகவும், **மறி கடலாய்** — அலையெறிகிற, ஸமுத்3ர ரூபனாகவும், **மாருதம் ஆய்** — வாயுரூபனாகவும் (ஆகி அண்ட3த்திற்கு நிர்வாஹகனாயிருப்பவனாகவும்), **தேன் ஆகி**—(நித்யமுக்தர்க்கு) தேன்போலே இனியவனாகவும், **பால் ஆம்** — பால்போலே போ4க்3யனாகவு மிருக்கும், **திருமாலே**—லக்ஷ்மீநாத2னே! **ஆன் ஆய்ச்சி**— பசுக்களை வளர்க்கும ஆய்க்குலத்தில் பிறந்த இடைச்சியி னுடைய, **வெண்ணெய் விழுங்க**—வெண்ணெயை விழுங் கியபோது, **முன் ஒரு நாள்**—முன்பு ஒரு காலத்திலே, **மண்ணை** — உலகையெல்லாம், **உமிழ்ந்த** — வெளியிட்ட, **வயிறு** — திருவயிறு, **நிறையுமே** — நிறையுமா?

னுடைய திருவடிகளை நாள்தோறும் பொருந்தி ஆஶ்ரயியா தார்க்குப் பரமாகாஶஶப்3த3வாச்யமான பரமபத3ம் உண் டாமோ? 91.

ப்ரபத்தியை அனுஷ்டி2க்கவேண்டியிருக்கையாலே, ப்ரபத்தி செய்யாதவர்களுக்குப் பரமபத3மில்லை என்கிறார். *"ப்ரபந்நாத3ந்யேஷாம் ந தி3ஶதி முகுந்தோ3 நிஜபத3ம்"* [ப்ரபந்நனைத்தவிர வேறு எவருக்கும் முகுந்தன் பரமபத3க்கைத் தரமாட்டான்] என்றார் ஸ்ரீவேதா3ந்ததே3ஶிகரும். (*தாழியான் பாதம் மருவா தார்க்குண்டாமோ வான்*) *'நாந்ய: பந்தா2 வித்3யதேऽயநாய"* என்ற வேதா3ர்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார். "நாறு இணைத் துழாயோன் நல்கின் அல்லதை ஏறுதல் எளிதோ வீறுபெறு துறக்கம்?" [பரிபாடல் 15] என்றனர் பண்டைத்தமிழரும் 91.

அவ:— தொண்ணூற்றிரண்டாம் பாட்டு. (வானாகி) அவ்வவஜாதிகளிலே அவதரித்து அதிலுள்ளாருடைய தாரகமே தனக்கு தாரகமாயிருக்கிறபடி. ஸ்ரீவராஹமானானாகில் கோரைக்கிழங்கு தாரகமாம். இடையனானாகில் வெண்ணெய் தாரகமாயிருக்கிறபடி.

வ்யா:— (வானித்யாதி) பஞ்சபூதங்களாலே ஒரு அண்டமாய் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான புருஷர்களுக்கு

அவ:— இப்படி ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்குமவனன்றிக்கே, அவாப்தஸமஸ்தகாமனுடைய பூர்த்திக்குப் போராதபடி. ஆச்ரிதர் தொட்டளைந்த த்ரவ்யத்தைத் தனக்கு தாரகமாக விரும்பியிருக்கும் என்கிறார்.

உரை:— ஆகாசம், அக்நி, அலையெறிகிற கடல், காற்று முதலான பூதங்களாலே சமைந்த அண்டாந்தர்வர்த்தி பதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனும், பரமபதவாஸிகளுக்கு

---

92. அவ:— முன் பாசுரத்திற்சொன்னபடி ஆச்ரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதோடன்றியே, 'அவாப்தஸமஸ்தகாமன்' [விருப்பங்களனைத்தையும் பெற்றிருப்பவன்] என்னும் தன்னுடைய நிறைவுக்குத் தகாதபடி அடியார் தொட்டளைந்த வெண்ணெயைத் தனக்கு தாரகமாக விரும்பியிருக்கும் வத்ஸலன் என்கிறார்.

வ்யா:— (*வானாகித் தீயாய் மறிகடலாய் மாருதமாய்*) நான்கு பூதங்களைச் சொன்னது ப்ருதிவியாகிற ஐந்தாவது பூதத்திற்கும் அவற்றாலான அண்டத்திற்கும், அதனுள்ளிருக்கும் சேதநாசேதநப் பொருள்களுக்கும் உபலக்ஷணம். லீலாவிபூதியிலிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களுமாகி என்கிறது. பரம்பொருளான இவன் எப்படி அவையனைத்துமாக முடியும்? எனில்: இவனுக்கு சரீரமாய், ப்ரகாரமாய், கார்யமான அவைகள் இவனை என்றும் விட்டுப் பிரியாமலிருக்கிறபடியாலும், லோகவேதங்களில் சரீரத்தைச் சொல்லும்சொல் சரீரியையும், ப்ரகாரத்தைச் சொல்லும்சொல் ப்ரகாரியையும், கார்யத்தைச் சொல்லும்சொல் காரணத்தையும் குறிப்பதைக் காண்கிறோமாகையாலும் இவன் அவையாயிருக்கிறான் என்னக் குறையில்லை.

நிர்வாஹகனும். (சேவிக்யாதி₃) 92. "ஸர்ஸ:" (ஸர்வரஸ:) என்கிறபடியே பிராட்டியோடே கூட, பரமபத₃த்திலே இருக்கிறவனே! உப₄யவிபூ₄தியுக்தனாயிருக்கிற இருப்புக்குச் சேருமோ ஒரிடைச்சி வெண்ணெயை விழுங்குகை? (முன்னித்யாதி₃) "ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடு காணப் புறம்பே உமிழ்ந்து ரக்ஷித்த வயிறு இத்தனை வெண்ணெயாலே நிறைக்க வேண்டியிருந்ததோ? பின்னை உன் வயிற்றை * வண்ணானுக்கிடமாட்டாயோ?"

ஸர்வரஸமயமான தேன், ஸ்வாபா₄விகரஸமான பால் இவைபோலே நிரதிசயபோ₄க்₃யனுமாய்க்கொண்டு இருக்குமவனும், இந்த உப₄யவிபூ₄தியோக₃த்துக்கு மேலே ஶ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஐஶ்வர்யத்தையுமுடையவனே! பண்டொரு காலத்திலே ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி பூ₄மியை அடக்க

"தே₃ஹோ தே₃ஹினி" என்றும், "ஸ்தி₂த்யுத்பத்தி" என்றும் சொல்லப்படும் ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவ ஶ்லோகங்கள் இங்கு அநுஸந்தே₄யங்கள். (வானாகித்... திருமாலே) இப்படி லீலாவிபூ₄தியை ஸ்வீகரிக்கைக்காக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்வதும் பிராட்டியின் உகப்புக்காக என்று காட்டுகிறார். இத்தால் லீலாவிபூ₄தியோக₃ம் சொல்லிற்று. இனி, நித்யவிபூ₄தியோக₃ம் சொல்லுகிறது. (தேனுமிப் பாலாம் திருமாலே) பரமபத₃த்திலிருக்கும் நித்யமுக்தர்க்கு எல்லா ரஸங்களின் கூட்டரவான தேன்போலும், இயற்கைரஸமான பால்போலும் இருக்கும் திருமாலே! இங்கு இரண்டு ரஸங்களைச் சொன்னது நெய், கன்னல், அமுது முதலான ரஸங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஸர்வரஸ:" என்று மறைமுடிகளிலே ஓதப்பட்ட வஸ்து. வன்றோ. (திருமாலே) பரமபத₃த்தில் போ₄க்₃யமான வஸ்து ஒரு மிது₂னம் என்று காட்டப்படுகிறது. ஆக இவ்வளவால் உப₄யவிபூ₄தியோக₃ம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. (திருமாலே) என்று உப₄யவிபூ₄திச் செல்வத்துக்கு மேலே லக்ஷ்மீநாத₂னாயிருக்கும் பெருஞ்செல்வத்தையும் உடையவனே! என்கிறதாகவுமாம்.

---

* வண்ணான் தாழியை பெருந்தீனி தின்னும் வயிற்றுக்கு உவமையாகச் சொல்லும் வழக்கை உட்கொண்டது இவ்வாக்யம்.

என்கிறார். ருசியுடையாரோடு ஸம்பந்தமுள்ளதொன்றல்லது உபயவிபூதியோகம் குறைபட்டிருக்குமவனுடைய ருசி சொல்லுகிறது. (*ஆய்ச்சி வெண்ணெய்*) மூடைநாறும் வெண்ணெய். (*நிறையுமே*) குறைக்கும் இட்டு அடைக்க வேணும். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ப்ரளயம்போலே இவனுக்கு வெண்ணெய் பெறுவிடில். 92.

எடுத்துவிழுங்கி, உள்ளுக்கிடந்து தளராதபடி வெளிகாடு காண உமிழ்ந்த உன்னுடைய வயிறானது பசுமேய்க்கும் குடியிலே பிறந்த யசோதைப் பிராட்டி கடைந்து வைத்த முடைநாற்றம் குன்றாத வெண்ணெயை அபிநிவேசத்தோடே அமுதுசெய்தருள, அத்தாலே நிறையுமோ? குறைக்கும் இட்டு அடைக்கவேணும் என்று கருத்து. 92.

இனி, அவனுடைய ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தை வெளிப்படுத்தும்படியாக ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்: (*முன் ஒருநாள் மண்ணை உமிழ்ந்த வயிறு*) ஆதிகாலத்திலே, ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி உன்னால் விழுங்கப்பட்ட பூமியை, வயிற்றினுள்ளேயே கிடந்து தளராதபடி வெளிகாடுகாண உமிழ்ந்த உன் திருவயிறானது. (*ஆய்ச்சி வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே*) பசுமேய்க்கும் குடியிலே பிறந்த யசோதைப் பிராட்டியின் வெண்ணெயைப் பேராசையோடே விழுங்க, அதனால் நிறைந்துவிடுமோ? உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்த வயிற்றிலே காலிடத்திற்கும் வெண்ணெயையிட்டு அடைக்கவேணுமே! அதற்கு வெண்ணெய்க்கெங்கே போவது? யார் அடைப்பது? (*ஆய்ச்சி வெண்ணெய்*) முடைநாற்றம் குறையாத வெண்ணெயையன்றோ விழுங்கிற்று! (*விழுங்க*) யாரேனும் காண்பதற்கு முன்னே அமுதுசெய்தருளவேணும் என்னும் ஆசையாலே வாய்வாயாக விழுங்கினானாயிற்று. (*வானகி...வெண்ணெய் விழுங்க*) உபயவிபூதிகளை உடையவனாயிருப்பதற்குப் பொருந்துமோ ஓரிடைச்சியின் வெண்ணெயை விழுங்குவது? (*மண்ணையுமிழ்ந்த வயிறு வெண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே*) உலகையெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்த வயிறு ஓரிடைச்சி திரட்டிய வெண்ணெயால் நிறைந்துவிடுமோ? நிறையாதன்றோ! பின் எதுக்காக விழுங்

93. வயிறழல வாளுருவி வந்தானை யஞ்ச
எயிறிலக வாய்மடுத்த தென்நீ—பொறியுகிரால்
பூவடிவை யீடழித்த பொன்னாழிக் கையா நின்
சேவடிமே லீடழியச் செற்று.

பதவுரை:— **பூ வடிவை**—புஷ்பங்களின் அழகை, **ஈடு அழித்த**—மிகவும் கீழ்ப்படுத்தியதும், **பொன் ஆழி கையா**—அழகிய திருச்சக்ரத்தை உடையதுமான கையை உடையவனே! **வயிறு அழல**—(அடியவர்கள்) வயிறெரியும்படியாக, **வாள் உருவி வந்தானை**—வாளை உருவிக்கொண்டு வந்தவனான இரணியாஸுரனை, **அஞ்ச**—(உன்னுருவைக் கண்டு) பயப்படும்படி, **நின் சேவடி மேல்**—உன் சிவந்த திருவடிகளின் மேல் (கிடத்திக்கொண்டு), **பொறி உகிரால்**—பல கிரணங்களையுடைய நகங்களாலே, **ஈடு அழிய செற்று**—கட்டுக்குலையும்படி அழித்தபின்பும், **எயிறு இலக**—பற்கள் பிரகாசிக்கும்படியாக, **நீ வாய் மடுத்தது என்**—நீ வாயை மடித்துக்கொண்டிருந்தது எதற்காக?

அவ:— **தொண்ணூற்றுமூன்றும் பாட்டு.** (வயிறித்யாதி.) **கீழ்ப்பாட்டிலே ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யம் சொல்லிற்று; இதில் ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யகார்யமான அவர்கள் விரோதிகள் பக்கலுண்டான சீற்றம் சொல்லுகிறது.**

னுய்? பதில் தெளிவாகையாலே கேள்வியுடன் நிறுத்துகிறார். பதில் யாதெனில்: தன்னிடம் அன்புடையாரோடு ஸம்பந்த, முள்ள தொன்றை புஜித்தாலல்லது உயிர்தரிக்கமாட்டாத ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே யசோதை தொட்டவெந்த வெண்ணெயை விழுங்கினானேயொழிய, இதனால் தன் வயிறு நிறையுமென்று விழுங்கவில்லையே. இதனால், அடியார் ஸ்பர்ஶம்பெற்ற தொன்றை அடைந்தாலல்லது தன் நிறைவுக்குக் குறைவேற்பட்டு விட்டதாக நினைக்கும் அவனுடைய ருசி சொல்லுகிறது. உண்மையில், இம்மஹாகுணம் ஒன்றுகுறைந்தாலும் அவன் நிறைவுக்குக் குறைவேயாகவும், உபயவிபூதியோகம் பயனற்றதாகவும் ஆகுமன்றோ. 92.

வ்யா:— (வயிறிழ்வாதி) வயிறழலுகிறது ஆர்க்கென்னில். ஆழ்வார்க்கு. முன்பொருநாள் ஹிரண்யன் செய்ததாயிராதே தம்முடைய எதிரே வாளும் உருவிக்கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே இருந்தபடி. "என்றுமென்பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள் அங்ஙனமாவர்களே" என்கிறபடியே. (வந்தானை) தம்முடைய மேலே வந்தாற்போலே இருக்கிறபடி. (பூவடிவையீடழித்த பொன்னாழிக்கையா) ஸௌகுமார்யத்தாலும் அழகாலும் பூவைக் கீழ்ப்படுத்துவதான கையிலே

அவ:— "ஓரரியாய் நீயிடந்தது" என்று நம்மை ஆஶ்ரித பக்ஷபாதியாகக் கீழே சொன்னீர். அது நேர்ந்தபடியென்? என்ன, ஹிரண்யன்மேல் பண்ணின சீற்றங்கொண்டு அறிந்தேன் என்கிறார்.

உரை:— ஸௌகுமார்யம், அழகு முதலான ஸ்வபாவத்தாலே பூவைப்பூவினுடைய வடிவழகைத் தலையழித்திருப்பதாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவாழியை தரித்த திருக்கையை உடையவனே! கண்ட அநுகூலர் "என்னுகத் தேடுகிறதோ"

---

93. அவ:—"ஓரரியாய் நீயிடந்தது" [90] என்ற நம்மை ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியாக நீர் சொன்னீர்; அதை எப்படியறிந்தீர்? என்று எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாக, இரணியன்மேலே தேவரீர் கொண்ட சீற்றத்தைக்கொண்டு அறுதியிட்டேன் என்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

வ்யா:—(*பூவடிவை ஈடழித்த பொன்னாழிக்கையா*) மென்மை, அழகு, நிறம் முதலான தன்மைகளாலே பூவைப்பூவின் தன்மைகளை வெற்றிகொண்டிருப்பதாய், பொன்போலே ஆசைப்படத்தக்கதாய், ஸுதர்சனாழ்வானை தரித்திருப்பதான திருக்கையை உடையவனே! (*வயிறழல வாளுருவி வந்தானை*) கண்ட அன்பர்கள் அன்பினாலே அஞ்சி 'எம்பிரானுக்கு என் வருகிறதோ' என்று வயிறு பிடிக்கும்படியாக வாளை உருவிக்கொண்டு வந்த இரணியனை. (வயிறழல) "வயிறு அழலுகிறது ஆர்க்கு? என்னில்: ஆழ்வார்க்கு. முன்பொருநாள் ஹிரண்யன்

திருவாழியையுடையவனே! (பொற்றியுகிரால்) பார்த்தபடியே இருக்கவேண்டியிருக்கிற உகிராலே. (நின் சேவடிமேலீடழியச் செற்று) என்றும் நாங்கள் ஆசைப்பட்டுப்போகிற திருவடிகளிலே அவனை ஏறிட்டு இனி மூளையாதபடி முடித்து. (எயிற்றிலக வாய் மடித்ததென் நீ) பிராட்டிமார்க்கும் ஸம்போகத்தில் திருமுத்து தோற்றுதபடி பண்ணும் ஸ்மிதம் வேண்டா. எயிறு தோற்றும்படிக் கீடாகப்பண்ணின ஹாஸத்தைக்கண்டால் அதுவே அமையுமென்னும்படி இருக்கிற

என்று வயிறெரியும்படி வாளை உருவிப்பிடித்துக்கொண்டு வந்த ஹிரண்யனை உன் உக்ரவேஷங்கண்டு அவன் பயப்படும்படியாகப் பிராட்டிமார் பள்ளிகொண்டருளும் உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளின் மேல் ஏறிட்டு காகாவர்ணமான அழகிய திருவுகிர்களாலே கட்டுக்குலைந்து சிதறிப்

செய்ததவிராதே. தம்முடைய எதிரே வாளும் உருவிக்கொண்டு புறப்பட்டபம் போலே இருந்தபடி.' என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை. (அஞ்ச) "உக்ரம் வீரம்" [ந்ருஸிம்ஹ அநுஷ்டுப்] என்கிற உன்னுடைய உக்ரமான உருவத்தைக்கண்டு அஞ்சாநெஞ்சினனான அவனும் அஞ்சும்படியாக. (நின் சேவடிமேல்) "பரிச்ரமாத் ப்ரஸுப்தாஹம் ராகவாங்கேப்யஹம் சிரம்" [ரா-ஸு 38-20] [களைப்பினாலே நான் ராகவருடைய மடியில் நெடுநேரம் உறங்கினேன்] என்கிறபடியே பிராட்டிமார் பள்ளிகொண்டருளும் உன்னுடைய சிவந்த திருவடிகளின்மேல் ஏற்றிவிட்டுக்கொண்டு. (பொறி உகிரால் படழியச் செற்று) பல வர்ணங்களையுடைய அழகிய நகங்களாலே இரணியனுடைய கட்டுக்குலைந்து சிதறிப்போகும்படி அழித்து. (எயிறு இலக வாய்மடுத்தது என்) அவனை அழித்தபின்பும் கோபம் தணியாமல் பற்கள் வெளியில் பிரகாசிக்கும்படி நாக்கை மடித்துக் கொண்டது எதற்காக? (செற்று வாய் மடுத்தது என்) பிணத்தின் முகத்திலே நாக்கை மடித்தது எதற்காக? இங்கும் பதில் தெளிவாகையாலே கேள்வியோடு நிறுத்திக்கொள்கிறார். பதிலாவது:— உன் விஷயமான அபசாரமாயிருந்தால் "க்ஷேபமாஹ்வயத் தீவ்ரம் வதார்த்தம் ஸர்வரக்ஷஸாம்" [ரா-ஆர

வாயை மடுத்தது என் நீ? உனக்கும் சீற்றத்துக்கும் விஷயமுண்டோ? முடிந்த பின்னும் சீற்றம் மாறுதொழி வதே! முடித்தால் சீற்றம் மாறுவது தன்னளவுக்கு. 93. "त्वयि किञ्चित्समापन्ने" (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே) என்னும் விஷயங்களிலன்று. 94. "अथ रामो महातेजाः" (அத₂ ராமோ மஹாதேஜா:) "கொடியவாய் விலங்கின்னுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்றம்" என்று ஶரணாக₃தர்க்குத் தஞ்சமான த₄ணமாவது ஆஶ்ரிதார்த்த₂மாக ஹிரண்யனைப்பற்றப் பண்ணும சீற்றம்.

போம்படி முடித்து, பின்னையும் சீற்றம் மாறுமையாலே திருவெயிறுகளாலலை விளங்கும்படிக்கீடாக நீ நா முடிக் கொண்டது என்? 'பூவடிவை ஈடழித்த பொன்னாழிக் கையால்" என்று பாட₂மாய்த்தாகில், "புஷ்பத்திலுங்காட் டில் ஸௌகுமார்யமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவுருவினை உடைத்தான திருக்கைகளாலே (அழகிய திருவுகிராலே)

24-84] [எல்லா அரக்கர்களையும் கொல்லக் கருங்கோபத்தை ராமன் வரவழைத்துக்கொண்டான்] என்றபடியே கோபத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியிருக்குமாகையாலே விரோதி₄களை அழித்தவுடன் கோபம் தானே தணியும்.

"அத₂ ராமோ மஹாதேஜா ராவணேந க்ருதவ்ரணம் ।
த்₃ருஷ்ட்வா ப்லவக₃ஶார்தூ₃லம் கோபஸ்ய
வஶமேயிவாந் ॥" [ரா.யு 59.136]

[பிறகு, மஹாதேஜஸ்வியான ராமன், ராவணனால் காயப்படுத் தப்பட்டவனும், வானரர்களுள் சிறந்தவனுமான ஹனுமானைப் பார்த்து கோபத்திற்கு வசப்பட்டான்.] என்றபடியே பா₄க₃ வதர்கள் விஷயமான அபசாரத்தைக் கண்டால் கோபவசப் படுவாராகையாலே விரோதி₄களை அழித்தபின்பும் கோபம் தணியாது. அதனாலேதான் இரணியனை அழித்தபின்பும் எயிறி லக வாய்மடித்தாய் என்கை. இதிலிருந்து இரணியனை ஓரரி யாய் வைவிடர்ந்ததும் பா₄க₃வதாபசாரம் பொறுமையாலேயே என்று விளங்குகிறது என்று கருத்து. "பொன்னாழிக்

அவ:— "எங்ஙனேயுய்வர் தானவர் நினைந்தால்" என்று நாஸிம்ஹத்தைக் கண்ட அஸுராரக்ஷஸஜாதியாகப் படும் பாட்டை அவனைக் கண்ட அநுகூலர் படும்படி.

வ்யா:— (வலி நமலை) 95. "ஸ்ஸ ஹஸ்த ந ஸம்ஶய:— ராக்ஷஸோ ऽஸ்யேதி" (அஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஶய:– ராக்ஷஸோ ऽப்யேதி) இத்யாதிவத். தனித்தனியே சொல்லில் ஒருவரல்லா வொருவர் பிழைக்கிலுமாம் என்று வேர்ப்பற்றிலே நலிய. (பொ.....திருவுகிராய்) போகத்துக்கு ஏகாந்தமான அழகை யுடைய அறுகாழி என்னுதல், திருவாழி பிடிக்கத்தரும் கை என்னுதல். (செற்று வைத்து வாய் மடுத்ததென் கீ) ஸங்கல்பம் தவிர்ந்து திருவாழி தவிர்ந்து திருவுகிராலே பிளந்து பிணத்தின் முகத்திலே நா மடிக்கொள்வதே! 93.

94. செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த வேழுலகும்
மற்றிவையா வென்று வாயங்காந்து – முற்றும்
மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை யல்லால்
இறையேனு மேத்தா தென்நா.

பதவுரை:— (1) செற்று எழுந்து—கோபித்து எழுந்து, தீ விழித்து — (சூரியோதயன் முதலியவர்களை நோக்கி) நெருப்பெழும்படியாக விழித்துப் பார்த்து, 'சென்ற இந்த ஏழ் உலகும் மற்று இவை' — 'செல்லாநின்றனவான இந்த

அநுகூலரை வைத்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான திருவடிகளிலே அவனை வைத்துக்கொண்டு" என்று பொருளாகக்கூடவது. 93.

கைசால் நின் சேவடியை சுடழியச் செற்று" என்று பாட, மானபோது 'பூவடிவை யிடழித்த பொன்னுழிக்கையால் நின் சேவடிமேல் பொதியுகிரால் சுடழிய" என்று கூட்டி, "புஷ்பத்திலும் மென்மைமிக்கதாய் ஆசைப்படத்தக்க திருவாழியை யுடையதான திருக்கையாலே அன்பர்களை வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய திருவடிகளிலே இடத்தி, அழகிய திருவுகிராலே அவனை அழித்தது" என்று பொருள்கொள்வது. 93.

ஏழு லோகங்களும் இவையே' (என்று சொல்லி), ஆவென்று வாய் அங்காந்து—ஆவென்று வாயைத் திறந்து, முற்றும்—எல்லாவுலகையும், மறையவர்க்கு—பிருகு துர்வாஸர் முதலிய வைதிகர்களுக்கு, காட்டிய—(தன் வயிற்றில்) காண்பித்தருளிய, மாயவனை அல்லால்—ஆச்சரிய சக்தியுடன் கூடிய கிருஷ்ணனைத் தவிர (மற்றொருவனை), என் நா—என்னுடைய நாக்கானது, இறையேனும்—சிறிதும், ஏத்தாது—புகழாது.

பதவுரை:— (2) எழுந்து—(உலகையெல்லாம் அழிப்பதற்காகக்) கிளர்ந்தெழுந்து, தீ விழித்து—நெருப்பெழும்படியாக விழித்துப்பார்த்து, செற்று—(எல்லாவுலகங்களையும்) அழித்து, 'சென்ற இந்த ஏழ் உலகும் மற்று இவை'—'(என் வயிற்றினுள்ளே) சென்ற இந்த ஏழு உலகங்களும் இவையே' (என்று சொல்லி), ஆவென்று வாய் அங்காந்து—ஆவென்று வாயைத்திறந்து, முற்றும்—எல்லாவுலகையும், மறையவற்கு—வைதிகனான மார்க்கண்டேய முனிவனுக்கு, காட்டிய—காண்பித்தருளிய, மாயவனை அல்லால்—அகடிதகடநா சக்தியுடன் கூடிய எம்பிரானைத் தவிர (வேறொருவனை), என் நா—என்னுடைய நாக்கு, இறையேனும்—சிறிதுபோதும், ஏத்தாது—துதிக்காது.

---

94. அவ:— தன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தன் பெருமைகள் எல்லாவற்றையும் காட்டும் தன்மையை உடையவனைப் புகழுமேயொழிய என் நாவானது வேறொருவரைத் துதிக்காது என்கிறார். மார்க்கண்டேயனுக்குத் தன் வயிற்றில் எல்லாப் பொருள்களையும் காட்டினதாக மஹாபாரதத்தில் (ஆரண்யபர்வத்தில்) ஒரு விருத்தாந்தமுண்டு. இப்பாசுரத்தில் அந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுவதாக ஒரு நிர்வாஹமும், பஞ்சபாண்டவர்க்காகத் தூது நடந்தபோது பொய்யாசனமிட்ட துர்யோதனனின் சபையில் விச்வரூபம் காட்டிய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுவதாக மற்றொரு நிர்வாஹமும் உண்டு. இரண்டையும் க்ரமமாக விவரிப்போம்.

அவ:— தொண்ணூற்றுநாலாம் பாட்டு. (செற்றெழுந்து) இப்பாட்டு கீழ்ப்பாட்டில் வ்ருத்தாந்தமாகவுமாம், இந்த வைச்வரூப்யம் துர்யோதநஸதஸ்ஸிலே காட்டினதாகவுமாம், மார்க்கண்டேய பகவானுக்கு இதனையத் தன் வயிற்றிலே இருந்தபடியைக் காட்டிற்றாகவுமாம். 96. "तद्‌पश्यमहं सर्वं तस्य कुक्षौ महात्मनः" (தத,பச்யமஹம் ஸர்வம் தஸ்ய குக்ஷௌ மஹாத்மந:) என்கிறபடியே.

அவ:— தன்னை ஆச்ரயித்தார்க்குத் தன் படிகளெல்லா வற்றையும் காட்டும் ஸ்வபாவனை யல்லது என் நாவானது வேறு சிலரை ஏத்தாது என்கிறார்.

உரை:— அதிப்ரவ்ருத்தமான இவற்றை அழிக்கக்கடவதாகப் பெரிய உத்யோகத்தோடே கிளர்ந்து, ஆகாயில் சீற்றந்தோற்ற நெருப்பெழப்பார்த்து அழித்துப்போகட்டு,

---

வ்யா:— மார்க்கண்டேயவிருத்தாந்த நிர்வாஹம் பின்வருமது:— (எழுந்து) கோபாலே கண்ணைக் கிளறிக்கொள்ள முற்பட்ட குழந்தையிடமிருந்து கோலைப்பிடுங்கியெறியும் தாயைப்போலே, ஸர்வேச் கொடுத்த சரீரேந்திரியங்களைக் கொண்டு பொறுக்கவொண்ணாதபடி தவறான வழியிலே சென்று விட்ட பிராணிகளைத் தமக்குத்தாமே மேன்மேலும் தீமையை விளைத்துக்கொள்ள முடியாதபடி சரீராதி, வியோகத்தைச் செய்து அழிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெருமுயற்சியோடே கிளர்ந்தெழுந்து. (தீ விழித்து) இவர்களுடைய தகாத செயல்களாலே தன் நெஞ்சிலேயுண்டான கோபம் வெளிப்படும்படி நெருப்பெழத் திருக்கண்களாலே பார்த்து. அப்பார்வையாலேயே இவர்களைப் பெரும்பாலும் முடித்து, (சென்ற இந்த ஏழுலகும் செற்று) ஸம்ஹரிக்கப்பட்டுத் தன்னிடம் வந்து சேர்ந்துவிடக்கூடும் இந்த ஏழுலகங்களையும் நாமரூபப்பிரிவு இல்லாதபடி அழித்துப் போட்டு. (ஏழுலகும்) எல்லாவுலகுக்கும் உபலக்ஷணம். (மற்று) அதற்குமேலே. (இவையாவென்று) அந்த அழிந்துபோன பொருள்கள் இவையன்றோ என்று. (வாயங்காந்து) தன் திருவாயை முழுவதும் திறந்து. (முற்றும்)

வ்யா:— (செற்றெழுந்து தீவிழித்து) என்றது. நீ ஒரு தூது வரவிடவேண்டா என்ற து₃ர்யோத₄நாதி₃களைச்

தன் பக்கலிலே உபஸம்ஹ்ருதமாய் வந்து சேர்ந்துகிடக்கிற இந்த ஸப்த லோகங்களையும் அழித்துப்பொகட்டு, அதுக்கு மேலே, 'அழிந்துபோன வஸ்துக்கள் இவையாண்' என்று தன் திருப்பவளத்தைத் திறந்து, "तदपश्यमहं सर्वं" (தத₃பஶ்ய மஹம் ஸர்வம்) என்றும் ஸகலஜக₃த்தையும் வைதி₃கனை மார்க்கண்டே₃யப₄க₃வானுக்கு முன்பிருந்த கட்டளையிலே

"யச்ச கிஞ்சிந்மயா லோகே த்₃ருஷ்டம் ஸ்தா₂வரஜங்க₃மம் ।
தத₃பஶ்யமஹம் ஸர்வம் தஸ்ய குக்ஷௌ மஹாத்மந: ॥"

[பா₄ர. ஆரண்ய 191-123]

[உலகத்தில் அசைபவையும், அசையாதவையுமான எப்ப தா₃ர்த்த₂ங்கள் என்னால் பார்க்கப்பட்டனவோ, அவையெல்லா வற்றையும், அந்த மஹாபுருஷனுடைய திருவயிற்றில் நான் பார்த்தேன்.] என்கிறபடியே அழிந்துகிடந்த உலகம் முழுவதையும் *(மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை)* வைதி₃கனை மார்க்கண்டேய ப₄க₃வானுக்கு முன்பிருந்தபடியே காட்டிய ஆஶ்சர்யபூ₄தனை. *(மாயவனை)* இதென்ன ஆஶ்சர்யம்! எல்லாப் பொருள்களும் அழிந்தபின்பும் மார்க்கண்டே₃ய ப₄க₃வானைக் காணும்படி விட்டுவைத்திருந்தது ஓராச்சரியம்! நாமரூபவிப₄ாக₃மில்லாதபடி அழிக்கப்பட்ட பொருள்களை முன்பிருந்தபடியே அவனுக்குக் காட்டியது மற்றுமோர் ஆச்சரியம்! இவ்வாச்சரியச் செயல்களையெல்லாம் அக₄டிதக₄டநாஶக்தியுடைய இவனையல்லாது வேறொருவரால் இயற்றமுடியாது என்று கருத்து. *(மாயவனையல்லால் இறையேனும் ஏத்தாது என் நா)* அந்த மாயப்பிரானை வ்யூஹ₄ாவியையொழியப் பரம், வியூஹம், மற்ற விப₄வங்கள் ஆகிய ரூபாந்தரங்களில் ஒன்றையும் என் நாவானது துதிக்காது. *(என் நா)* அவனைத் துதிக்கப்பெறுமல் பட்டினிகிடக்கிற என் நா. *(என் நா ஏத்தாது)* " திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தேன் " [64] என்றவிடத்தில் தாம் தே₃வதாந்தரப₄ஜனம் செய்யாதவர் என்பதை அறிவித்துவிட்டாராகையாலே இங்கு மற்ற தெய்வங்களை

சிறிப்பார்த்தபடியாகவுமாம். (சென்ற இத்யாதி) நரகில் பாபகர்மம் போக்குகைக்கென்று ஸங்கல்பம் வேண்டா.

காட்டின ஆஶ்சர்யசக்தியுக்தனானவனையொழிய ஏத்தப் பெறாமல் உருவிக்கிடக்கிற என் நாவானது, பரவ்யூஹாதிகளான அவஸ்தாந்தரங்களில் ஏகதேஶமும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணாது. அன்றிக்கே, பாரதஸமரத்திலே பீஷ்மாதிகளுக்கு வைஶ்வரூப்யம் காட்டினபடியை இப்பாட்டிலே சொல்லுகிறதாகவுமாம். அப்போது கிளர்ந்து

எடுத்துக்கழிக்க இடமில்லை. ஆகையாலே பரமபுருஷனுடைய ரூபாந்தரங்களையே இங்கு கழிக்கிறாராகக்கடவது.

இனி, பாரதயுத்தத்திற்கு முன், துர்யோதன சபையிலே துரியோதனன் பொய்யாஸனமிட்டபோது பீஷ்மர் முதலானோர்க்கு விஶ்வரூபம் காட்டியதைக் கூறுவதாக விவரித்தருளிய பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் இரண்டாவது நிர்வாஹத்தைக் காண்போம். (*செற்றெழுந்து தீவிழித்து*) "நீ தூதுவந்ததும் தவறு; பாண்டவர்கள் உன்னைத் தூதுவிட்டதும் தவறு" என்று கூறியும், பொய்யாஸனமிட்டும் விதுரனைப் பழித்தும் பகவத், பாகவதாபசாரங்களைச் செய்த துர்யோதனாதியரின் மேல் கோபித்தெழுந்து, நெருப்பெழும்படியாக அவர்களை விழித்து. (*சென்ற இந்த ஏழுலகும் மற்றவை ஆ என்று வாய் அங்காந்து*) வெளியிலே செல்லாநின்ற ஏழுலகங்களையும் இதோ என் வாயில் காணுங்கள் என்று தன் வாயைத் திறந்து. (*முற்றும் மறையவர்க்குக் காட்டிய மாயவனை*) எல்லாவுலகையும் பீஷ்மர், துரோணர் முதலான வைதிகர்களுக்குத் தன் வாயிலேயே காட்டிய ஆஶ்சர்யபூதனை. (*மாயவனை*) வெளியிலேயுள்ள உலகங்களைத் தன் வாயிலே காட்டிய அகடிதகடநா ஶக்தியைச் சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போல்.

இனி, பாரதயுத்தத்திலே, அர்ஜுனனுக்கு விஶ்வரூபம் காட்டியபோது, பீஷ்மாதிகளுக்கும் அந்த விஶ்வரூபத்தைக் காட்டியபடியைச் சொல்லுவதாக அப்பிள்ளையுரையில் விவரிக்கப்பட்ட நிர்வாஹத்தைக் காண்போம். (*செற்றெழுந்து...... அங்காந்து*)

(மறையவற்கு) ஸ்ரீமார்க்கண்டேயப க₃வானுக்காகவுமாம். பீ₄ஷ்மத்₃ரோணாதி₃களாதல். 97. "सामान्यलक्ष्म्या यद्" (ஸாமாந்

நெருப்பெழப் பார்த்து ஸம்ஹரித்துச் செல்லுகிற இந்த ஸகலலோகங்களையும் "वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति" (வக்த்ராணி தே த்வரமாணா விஶந்தி) என்கிறபடியே தன்னுடைய கோபாக்₃னியாலே ஜ்வலித்துக்கிளருகிற திருப்

"அமீ ஸர்வே த்₄ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா:
ஸர்வைஸ் ஸஹைவாவநிபாலஸங்கை₄: ।
பீ₄ஷ்மோ த்₃ரோண: ஸூதபுத்ரஸ் தத₂ாஸௌ
ஸஹாஸ்மதீ₃யைரபி யோத₄முக்₂யை: ॥
வக்த்ராணி தே த்வரமாணா விஶந்தி
த₃ம்ஷ்ட்ராகராளாநி ப₄யாநகாநி ।
கேசித்₃விலக்₃நா த₃ஶநாந்தரேஷு
ஸந்த்₃ருஶ்யந்தே சூர்ணிதைருத்தமாங்கை₃: ॥"
[கீ₃தை 11.16, 17]

[திருதராஷ்டிரனின் புத்திரரான இவர்கள் அனைவரும், அவர்களைச் சேர்ந்த அரசர் கூட்டங்களும், பீ₄ஷ்மரும், துரோணரும், கர்ணனும் நம்மைச்சேர்ந்த வீரர் தலைவர்கள் பலரும், பற்களோடு நிறைந்துகொண்டிருப்பவையாய், ப₄யங்கரமானவையான உன் வாய்களினுள் வெகுவேகமாகச் செல்கின்றனர். அவர்களில் சிலர் உன் பல்லிடுக்குகளிலே நசுக்கப்பெற்ற தலைகளோடு காணப்படுகின்றனர்] என்று சொல்லப்பட்டபடியே அந்த விச்வரூபதரிசனத்தின்போது, எல்லாவுலகையும் கோபித்தெழுந்து நெருப்பெழப்பார்த்து, ஸம்ஹாரகாலத்தில் தன் வாயில் விழுகிற இந்த உலகங்கள் தன்னுடைய கோபத்தினாலே ஒளிவிட்டெழுகிற திருவாயிலே விழுந்து நசித்துப் போகிறபடியை வைதி₃கரான பீ₄ஷ்மர் துரோணர் முதலானுருக்குக் காட்டிய ஆச்சர்யபூ₄தனே என்றபடி. (மாயவனே) "பீ₄ஷ்மோ த்₃ரோண:" என்று கீ₃தையில் (11-16) சொல்லியபடியே பீ₄ஷ்மரும் துரோணரும் ஸம்ஹரிக்கப்படுவதை அவர்கள் உயிருடனிருக்கும்போது அவர்களுக்கே காட்டிய ஆச்சரியத்தை சொல்லுகிறது. மற்றவை முன்போல்.

வலக்ஷ்யா வயம்). (இறையேனும்) பரவ்யூஹாதிகளில் போகாது. 94.

95. நாவாயி லுண்டே நமோநார ணவென்று
ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே – மூவாத
மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே என்னொருவர்
தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்.

பதவுரை:— **நா**—(எம்பெருமானைத் துதிப்பதற்கு உபகரணமான) நாக்கு, **வாயில் உண்டே**—(தேடிப்போக வேண்டாதபடி) வாயிலேயே இருக்கிறதே; **ஓவாது**—(களைப்பில்லாமல்) இடைவிடாமல், **உரைக்கும்**— சொல்லத்தக்க, **நமோ நாரண**

பவனத்திலே விழுந்து நசித்துப் போகிறபடியை வைதிகரான பீஷ்மாதிகளுக்குக் காட்டின ஆஶ்சர்யபூதனை யொழிய என் கை ஏத்தாது என்று பொருளாகக்கடவது. பீஷ்மாதிகள் விஷயமானபோது "மறையவர்க்கு" என்கிறவிது ரேபாந்தமாகக்கடவது. மார்க்கண்டேய விஷயமானபோது னகாரவொற்றாகக்கடவது. 94.

"இப்பாட்டு இப்பாட்டிக் வ்ருத்தாந்தமாகவுமாம்" என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை அவதாரிகையின் தொடக்கத்தில் அருளியிருப்பதாலே, "வயிறழல வாளுருவி வந்தானை அஞ்ச எயிறிலக வாய்மடுத்ததென் நீ" என்ற பாசுரத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்ட நரஸிம்ஹவ்ருத்தாந்தத்தையே இங்கு அநுஸந்திப்பதாகவும் ஒரு நிர்வாஹமுண்டென்று தோற்றுகிறது. அப்போது 'மறையவற்கு' என்று வைதிகோத்தமனான ப்ரஹ்லாதாழ்வானைச் சொல்லுகிறது. ஹிரண்யஸம்ஹாரத்திற்குப் பிறகு, எல்லாவுலகங்களும் ஸம்ஹாரகாலத்தில் தன்வாயினுள் விழுவதை ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்குக் காட்டினான் நரஸிம்ஹன் என்று கருத்து.

மார்க்கண்டேயன் அல்லது ப்ரஹ்லாதனைக் குறிக்கும்போது ஒருமையாகையாலே "மறையவற்கு" [மறையவனுக்கு] என்று பாடம். பீஷ்மத்ரோணர்களைக் குறிக்கும்போது பன்மையாகையாலே "மறையவர்க்கு" [மறையவர்களுக்கு] என்று பாடம். 94.

என்று உரை— திருமந்திரம், **உண்டே**— இருக்கிறதே; **மூவாத**— திரும்பி வருதலில்லாத, **மா கதிக்கண்**—பரமப்ராப்யமான பரமபதத்திலுள், **செல்லும் வகை உண்டே**—செல்வதற்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கமும் (ஸித்தமாய்) இருக்கிறதே; (இப்படியிருக்கவும்), **தீ கதிக்கண்**—நரக மார்க்கத்தில், **ஒருவர்**—ஒரு சிலர், **செல்லும் திறம் என்**—போகிற வழி எப்படி?

அவ:— தொண்ணூற்றைந்தாம் பாட்டு. (நா வாயில்) "இது விடப்போகாதாயிருந்தது; இது கீழ்ப்போகாதாயிருந்தது; இதுக்கு எங்ஙனே விலக்கடியுண்டானபடி? அபரிகரராயிருக்கில் செய்யலாவதில்லையிறே" என்னில், ஈஶ்வரன் ஒரு பரிகரம் தேடும்படி வைத்தானே? என்கிறது.

அவ:— இப்படி அவனை ஏத்துகைக்குப் பரிகரமான நாவைக் கொண்டு அவனை ஏத்தாதே, சேதநர் அதனை ஸம்ஸாரிக்கைக்குப் பரிகரமாக்கிக்கொண்டபடி எங்ஙனே? என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறார்.

---

95. **அவ:— அவனையல்லது ஏத்தாத என் நாவைப் போலவே தாங்களும் அவனைத் துதிக்கவல்ல நாவைப்படைத்திருந்தும் அவனைத் துதிக்காமல் ஸம்ஸாரிகள், அந்த நாவை ஸம்ஸாரத்தை மேலும் மேலும் பெருக்கிக்கொள்ள எப்படித்தான் உபயோகிக்கின்றார்களோ! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.**

வ்யா:—(நா வாயில் உண்டே) **அவனைத் துதிக்க உறுப்பான நாவானது வெளியில் போய்த் தேடிக்கொண்டுவரவேண்டாதபடி அவரவர்கள் வாயிலேயே இருக்கிறதே! (நமோ) இது 'நாமுளரே நம்முள்ளம் உள்ளுளதே' [இர-திருவ-21] "சென்னியதே" [இர-திருவ-21] என்ற தமக்கும், தம் இந்திரியங்கள் அவயவங்கள் அனைத்துக்கும் உபலக்ஷணம். *(நமோ நாரணாவென்று ஓவாதுரைக்கும் உரையுண்டே)* ஸஹஸ்ராக்ஷீ மாலாமந்த்ரம் என்று ஒரு மந்திரம் உண்டு; அதை ஒரு தடவை சொல்லுவதற்குப் பல மணிநேரம் மூச்சுப்பிடித்திருந்து சொல்லவேணும். அதைச் சொல்லும்போது ஏற்படும் ஸ்ரமத்தைக் காணும்போது, 'இதைச் சொல்லி ஸ்வர்க்கம் புகு**

வ்யா:— (நா வாயிலுண்டே) 42. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) என்கிறபடியே நாக்காகில் அவனை ஏத்தக்கடவது. (நமோ இத்யாதி) அந்நாக்கு கண்டவோபாதி திருமந்த்ரமும் இவனுக்கு இளைப்பாறிச் சொல்ல வேண்டாதது உண்டே. ஒரு ஸஹஸ்ராக்ஷரீ மாலாமந்த்ரம், இது சொல்லுமதில் நரகாநுபவம் அமையுமென்னுத திருமந்த்ரமுண்டே. (மூவாத இத்யாதி) அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான ப்ராப்யத்துக்குச் செல்லும் அர்ச்சிராதி, மார்க்கமுண்டே. (என்னொருவர் இத்யாதி) நரகத்துக்குப்

உரை:— ஏத்துகைக்குப் பரிகரமான நாவானது புறம்பு போய்த்தேடவேண்டாதபடி தந்தாம் வாயிலே உண்டே; ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலாமந்த்ரம்போலே கெடுகவிருந்து சொன்னாலும் முடிவுகாணவொண்ணாதபடியிருக்கையன்றிக்கே, 'நமோ நாராயணாய' என்று ஒருகாலே சொல்லி இளைப்பாறலாம்படியான திருமந்த்ரம் உளதாயிராநின்றதே; அபுநராவ்ருத்தி

கிறார், இதைச் சொல்லாமல் நரகம் போவதே மேலானது' என்னும்படியாயிருக்கும். அப்படியல்லாமல் சில கணங்களில் பலதடவை சொல்லி இளைப்பாறலாம்படியாய், ஒருகால் சொன்னாலும் மோக்ஷமளிக்கவல்ல எட்டே எழுத்துக்களைக் கொண்ட "ஓம் நமோ நாராயணாய" என்னும் திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரம் ஸித்தமாயிருக்கிறதே! (உரையுண்டே) இது "தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே" [இரா- இருவ-21] என்று கூறப்பட்ட மற்ற ஆஸ்ரயணோபகரணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். *(மூவாத மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே)* திரும்பி வருதலில்லாத மஹாகதி (மேலான ப்ராப்யம்) ஆன மோக்ஷத்திற்குச் செல்ல அவரவர் நிலைக்கேற்றவாறு பக்தி ப்ரபத்தி முதலான வழிகள் ஸுலபமாயிருக்கின்றனவே. மூவாத—மூப்படையாத; அழியாத என்றபடி. (வகை) அர்ச்சிராதிகதியாகவுமாம். *(என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்)* இப்படி உய்வுபெறலாம்படியான நல்வழியிற் செல்லாமல், அழிவிலே கூட்டும் தீயவழிகளிலே கா முதலான இந்திரியங்களை ஈடுபடுத்தி நரகங்களிலே விழுகிறவழி

போக வழி நேராகக் கண்டிலோம். இதுக்கு விலக்கடி எங்ஙனே உண்டாயிற்று? ஸம்ஸாரி; ஹிதம் காண்கிறிலோம்; நானோ செல்லாநின்றது. (என்றொருவர் இதயாதி3) வலிய விலக்கடி தேடவேணும். 95.

96. திறம்பாதென் நெஞ்சமே செங்கண்மால் கண்டாய்
அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான் புறந்தானிம்
மண்தான் மறிகடல்தான் மாருதந்தான் வான்தானே
கண்டாய் கடைக்கட் பிடி.

பதவுரை:— **என் நெஞ்சமே** — என் மனமே! **அறம் பாவம் என்று இரண்டும் ஆவான்** — புண்யம், பாபம் என்னும் இரண்டுவகைக் கருமங்களுக்கும் நிர்வாஹகன், **செம் கண் மால் கண்டாய்** — செந்தாமரைக் கண்ணனான பெருமானே கிடாய்; **இம் மண்தான்** — இப்பூவுலகும், **மறி கடல் தான்** — அலையெறியும் கடலும், **மாருதம் தான்** — வாயுவும், **வான்** — ஆகாயமும், **புறந்தான்** — (இவற்றைக் காட்டிலும் வேறான) ஜீவனும், மஹாந் அஹங்காரம் முதலியவையும், **தானே கண்டாய்** — அப்பெருமானே கிடாய்; (இவ்வர்த்த2த்தை), **திறம்பாது** — தவறாமல், **கடைக்கண் பிடி** — கடைசி வரையில் அறிவாயாக.

லக்ஷணமாய், பரமப்ராப்யமான மோக்ஷத்திலே செல்லுகைக் கீடான உபாயமுண்டே; இப்படி உஜ்ஜீவனத்துக்குடலான நல்வழிபோகாமல் விநாசத்துக்கீடான து3ர்மார்க்க3ங்களிலே சென்று ஒருவர் விழுகிற ப்ரகாரம் என்னாயிருக்கிறதோ? என்று விஸ்மயப்படுகிறார். 95.

எப்படித்தான் பலருக்கு ஏற்படுகிறதோ என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார். இவரோடு தோள்தீண்டியானவரும் "செவ்வே அரு நரகம் சேர்வது அரிது" [இர-திருவ 21] என்றார்.

"நாராயணேதி ஶப்3தோ3ऽஸ்தி வாக3ஸ்தி வஶவர்த்திநீ।
ததா2பி நரகே கோ4ரே பதந்தீத்யேதத3த்3பு4தம்॥"

[நாராயணா என்னும் ஶப்3த3ம் உள்ளது; வாக்கு வஶப்பட்டிருக் கிறது; அப்படியிருந்தும் கோ4ரமான நரகத்தில் விழுகிறார்கள் என்பது மிகவாச்சரியம்.] என்னும் ப்ரமாணஶ்லோகமும் இவ் வர்த்த2த்தையே அறிவிப்பது உணரத்தக்கது. 95.

அவ:— தொண்ணூற்றாறும் பாட்டு. (திறம்பாது) "விலக்கடி இல்லையென்று இருக்கலாயிருக்கிறதில்லை; இவ் வர்த்த,த்தைக் கைவிடாதே கொள்" என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (திறம்பாதென்னெஞ்சமே) நாம் சொல்லிற்றுத் தப்பாது போருகிற நெஞ்சே! 'அர்த்த, தத்வம் கண்டாலல்லது கால் வாங்கேன்' என்றிருக்கிற நெஞ்சமே! (சுறமித்பாதி,) விஹிதத்தைச் செய்து நிஷித்,த,த்தைப் பரிஹரித்துப் போருகிற நம்மோடு விஹித நிஷித்,த,ங்களோடு வாசியில்லை அவனைக்குறித்துப் பாதந்த்ர்யமாமிடத்தில். 98 "एष एव साधु कर्म कारयति" (ஏஷ ஏவ ஸாது, கர்ம கார

அவ:— லௌகிகர் செய்தபடி செய்ய; நெஞ்சே! நீ முந்துறமுன்னம் நான் சொல்லுகிற இத்தை அழகியதாக பு,த்,தி, பண்ணு என்கிறார்.

அவ:— மற்றுள்ள ஸம்ஸாரிகள் தம் சரீரக்ஷ,ரியங்களைக்கொண்டு ரீக்கநிக்கவ் சென்றுகொண்டேயிருக்கட்டும். நெஞ்சே! நீ முதன்முதலில் நான் சொல்லுகிற ப,க,வத்,விஷயப் பெருமையை அறிவாயாக என்கிறார்.

வ்யா:— (என் நெஞ்சமே) எனக்கு வாய்ப்பட்டிருக்கும் நெஞ்சே! (*செங்கண்மால் கண்டாய் அறம்பாவம் என்றிரண்டும் ஆவான்*) செந்தாமரைக் கண்ணனான ஸர்வேஸ்வரனே புண்ணியம் பாவம் என்னும் இரண்டுக்கும் நிர்வாஹகனுவான் (*செங்கண்மால்-அறம் பாவமாவான்*) ஒருவனை நோக்கி வாத்ஸல்யத்தாலே கண்கள் சிவந்தானுகில் அவனுக்குப் புண்ணியத்தை வளரச்செய்கிறான்; மற்றொருவனை நோக்கிக் கோபத்தாலே கண்கள் சிவந்தானுகில் அவனுக்குப் பாபத்தை வளரச் செய்கிறான்.

ஏஷ ஹ்யேவைநம் ஸாது, கர்ம காரயதி
தம் யமேப்,யோ லோகேப்,ய உந்நிநீஷதி।
ஏஷ ஹ்யேவைநமஸாது, கர்ம காரயதி யமதோ, நிநீஷதி॥
[கௌஷீதகீ 2-64 & 65]

யதி) தம்முடைய பக்கல் கர்த்ருத்வம் தவிர்த்தபின்பு ஒரு அசேதநக்ரியையைப் பற்றுவரன்றே. (செங்கண்மால் கண்டாய்) ஸர்வேஶ்வரன் கண்டாய். 99. "तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी" (தஸ்ய யதா2 கப்யாஸம் புண்ட3ரீகமேவ மக்ஷிணீ).

(இப்பமண்ணித்யாதி3) ப்ரதிப3ந்த4கமான அசித்தோடே கூடின சேதநனும் அவனே. அநுக்தமான மஹதா3தி3களைச் சொல்லுகிறது. அவனையொழிய ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்ப தொன்றுமில்லை. (கண்டாய் கடைக்கட்பிடி) இவ்வர்த்த2த்தை. திறம்பாது கடைக்கட்பிடி—கடை போகப்பிடி. இவ்வர்த்த2த்தி னுடைய கடைப்பிடி கண்டாயே என்றுமாம். (அறமித்யாதி3) ஆபாதப்ரதீதியில் அவனையொழிய புண்யபாபமென்று

உரை:—எனக்கு பூ4ஜ்யமான நெஞ்சே! புண்யம் பாப மென்று சொல்லப்படுகிற இரண்டுக்கும் நிர்வாஹகனாய்ப் போருகிறவன் புண்ட3ரீகாக்ஷனான ஸர்வேஶ்வரன் தானே கிடாய். இந்த பூ4மியும் அலையெறிகிற கடலும், வாயுவும்,

---

[எந்த ஜீவனை (அண்ட3த்தினுள்ளிருக்கும்) இந்த லோகங்களி லிருந்து மேலே (பரமபத3த்திற்கு) அழைத்துச்செல்ல விரும்பு கிறானோ, அவனை இந்தப் பரமாத்மாவே நல்ல கர்மங்களைப் பண்ணும்படி செய்கிறான்; எவனைக் கீழே தள்ள விரும்பு கிறானோ, அவனை இப்பரமபுருஷனே கெட்ட கர்மங்களைப் பண்ணும்படி செய்கிறான்] என்று மறைமுடியில் ஓதப்படுகிற தன்றோ. (செங்கண்மால் கண்டாய்) "தஸ்ய யதா2 கப்யாஸம் புண்ட3ரீகமேவமக்ஷிணீ" [சா2ந் 1-7] [அவனுக்கு ஸூர்யனால் மலரும் தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள] என்று வேத3ங் களிலே பரம்பொருளுக்குச் சொல்லப்பட்ட அடையா ளத்தை உடையவன் கிடாய்! (அறம்பாவம் என்றிரண்டுமா வான்) புண்ணியத்தைச் செய்தும், பாவத்தைத் தவிர்த்தும் போரும் நாம் எப்படி அவனுக்கு வசப்பட்டவர்களோ, அப் படியே அப்புண்ணிய பாவங்களும் அவனிட்ட வழக்காயிருப் பவை. அவனுக்கு வசப்பட்டவை வேறு ஏதேனுமுண்டோ

தோற்றுவது; நிலைநின்று பார்த்தால் அவனே கடவனென்று தோற்றும். "திறம்பாது" என்று நெஞ்சோடே கூட்டவுமாம். "திறம்பாது — அறம்பாவமென்றிரண்டுமாவான்" என்னவுமாம். "திறம்பாது கடைக்கட்பிடி" என்னவுமாம்.

நாட்டார்க்குப் பலவழி உண்டாகிலும் நம்முடைய வழியைப் பற்றிவிடாய் நீ. (திறம்பாதென்னெஞ்சமே) சொல் என்று அலைகிற நெஞ்சமே. (செங்கண்மால்) நம்முடைய விஷயத்திலிருக்கிறபடி கண்டாயே. (அறமித்யாதி) பெறுகைக்கும் இழக்கைக்கும் அவனுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹங்

ஆகாசமும், இவற்றுக்குப் புறம்பான மஹதாதிகளுமான இவற்றுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுமிருக்கின்றான் அந்தப் புண்டரீகாக்ஷன் தானே கிடாய்! முடிவில் வந்தால்,

---

ளின், இவனுக்குப் பரதந்த்ரமாயில்லாதிருப்பது ஒன்றுமில்லை என்கிறார் மேலே. *(இம்மண்தான் மறிகடல்தான் மாருதம்தான் வான்தானே கண்டாய்)* நாம் காணகிற்கும் ப்ருதிவியும், அலைமெறிகிற கடலாலே உபலக்ஷிதமான ஜலதத்வமும், வாயுதத்வமும், ஆகாசதத்வமும் இவற்றாலே உபலக்ஷிக்கப்பட்ட தேஜஸ்தத்வமும். இப்பஞ்சபூதங்களாலான அண்டமும், அதனுள்ளிருக்கும் எல்லா அசேதனப்பொருள்களும் அவனிட்ட வழக்கே. *(புறந்தான்)* இவ்வண்டத்திற்கு வெளியேயுள்ள ப்ரக்ருதிமஹதஹங்காரங்களும் ஜீவனும் அவனிட்ட வழக்கே. *(தானே கண்டாய்)* அப்புண்டரீகாக்ஷன் ஒருவனேயன்றோ இவையெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரகாசியாய், சரீரியாய், சேஷியாய், நியாமகனாய், ஸ்வாமியாயிருக்கிறான் *(திறம்பாது கடைக்கண் பிடி)* இவ்வர்த்தத்தைத் தவறாமல் கடைநிலையில் விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டிரு. *(திறம்பாதென் நெஞ்சமே)* பகவத் விஷயத்தில் அசையாமல் நிலைநிற்கும் என் நெஞ்சமே என்றுமாம். *(திறம்பாது அறம்பாவம் என்றிரண்டும் ஆவான்)* புண்ய பாபங்களிரண்டும் அவனிட்ட வழக்கு என்பது ஒருபோதும் தப்பாது என்றுமாம். *'புண்யாபுண்யாவீச்வரப்ரீதிகோபௌ'* [புண்ணியம் என்பது ஈச்வரனின் உகப்பேயாகும்; பாபம் என்பது ஈச்வரனின் கோபமேயாகும்] என்று இவை அவனு

களையொழியப் போக்கில்லை, ஸர்வமும் ப,க,வத,கீ,த மன்றோ. (கடைக்கட்டு) அறுதியாகப்பிடி. 96.

97. பிடிசேர் களிறளித்த பேராளா உன்றன்
அடிசேர்ந் தருள்பெற்றா னன்றே - பொடிசேர்
அனற்கங்கை யேற்றா னவிர்சடைமேல் பாய்ந்த
புனற்கங்கை யென்னும் பேர்ப் பொன்.

பதவுரை:— பிடி சேர்—பெண் யானையுடன் சேர்ந்து (விஷய ப்ரவணனாய்த்) திரிந்த. **களிறு** — கஜேந்த்ராழ்வானை, **அளித்த**—ரக்ஷித்த. **பேராளா**—மஹாநுபாவனே! **பொடி சேர்**—ப,ஸ்மத்தை த,ரித்தவனாய், **அனற்கு**—நெருப்புக்கு, **அம் கை ஏற்றான்**— அழகிய கையை ஏந்திய ருத்,ரனுடைய, **அவிர் சடை மேல்**—ப்ரகாசிக்கிற ஜடையின் மேலே, **பாய்ந்த**—விழுந்த, **புனல்**—ஜலத்தையுடைத்தான, **கங்கை என்னும் பேர்** — கங்கை என்னும் பேரையுடைய, **பொன்**—சிறந்த பொன், **உன்தன் அடி சேர்ந்து** — உன் திருவடிகளைக் கிட்டி, **அருள்பெற்றாள் அன்றே**—திருவருளை அடைந்தாளல்லவா.

இதுவே அர்த்த,தத்வமென்று இத்தைத் தவறுதபடி மகஸ்ஸிலே பிடித்துக்கொள் 96.

டைய நிக்,ரஹாநுக்,ரஹங்களையாயிருக்க. இவை அவனிட்ட வழக்கென்னச் சொல்லவேணுமோ என்று கருத்து. (அறம் பாவம்) புண்யாபுண்ய கர்மங்கள் என்றும், அவற்றால் ஏற்படும் நிக்,ரஹாநுக்,ரஹங்கள் என்றும், பாவனம் (பிறரைப் பரிசுத்,த,ப்படுத்துவது), அபாவனம் (பிறரை தோ,ஷமடைவிப்பது) என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். எல்லாம் அவனிட்ட வழக்கு என்றபடி. 96.

அவதாரிகை:— அறமும் அவனே என்ற பாவனப்பொருள் அவன் ஒருவனேயென்றீர்; கங்கை முதலான மற்றும் சில பொருள்களும் பாவனமாயுள்ளனவே? என்ன, அவற்றின் பாவனத்தன்மையும் அவனோடு ஸம்பந்த,ம் பெற்றிருப்பதா

அவ: — தொண்ணூற்றேழாம் பாட்டு. (பிடிசேர்) "அறம்பாவமென்றிரண்டுமாவான்" என்றதுக்கு வ்யாக்₂யாநம் இப்பாட்டு.

வ்யா: — (பிடி சேர் களிறளித்த) ஜந்மஜ்ஞாநவ்ருத்தங்கள். 100. 'शान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः' (சாந்தோ தா₃ந்த உபரதஸ்திதிக்ஷு:) என்னுமவனிறே மோக்ஷத்துக்கதி₄காரி. அன்றிக்கே, தன் பக்கல் ப்ரவணமாகாதே விஷயப்ரவணமாகையிறே பாபமாவது. தன் பிடிபக்கல் ப்ரவணமாய் தன்

அவ: — 'அறமும் அவனே' என்று பாவனமாகச் சொல்லாநின்றீர்; கங்கை தொடக்கமானவையும் பாவனமன்றோ? என்ன, அத்துறையுடைய பாவனத்வமும் தச்சரணகமலஸம்பந்தா₄யத்தம் என்கிறார்.

உரை: — ஸ்வைரவிஹாரமறியாதே பிடியின் பக்கலிலே ப்ரவணமாய், அதனை விட்டு நீங்கமாட்டாமல் கூடி வர்த்திக்கிற

லேயே ஏற்பட்டது என்கிறார். 'அறம் பாவம் என்றிரண்டுமாவான்" என்றதுக்கு வ்யாக்₂யாநம் இப்பாட்டு என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை.

வ்யா: — (பிடி சேர் களிறளித்த) பெண்யானையோடு சேர்ந்திருப்பதையே இலக்காகக்கொண்ட ஆண்யானையை ரக்ஷித்ததமையைச் சொல்லுகிறது. வேதாந்தங்களிலே, *"சாந்தோ தா₃ந்த உபரதஸ் திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூ₄த்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஶ்யேத்"* [ப்₃ருஹ 6-4-23] [உள்ளும் புறமுமிருக்கும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனுகவும், (காம்யகர்மம் முதலியவற்றில்) ஆசையற்றவனுகவும், பொறுமையுடன் கூடியவனுகவும், கலங்காத மனத்தையுடையவனுகவுமிருந்துகொண்டு (தன்னுடைய) ஆத்மாவில் (அந்தர்யாமியாயிருக்கும்) பரமாத்மாவைக் காணக்கடவன்] என்று மோக்ஷமடைய விருப்புறுமவன் இந்திரியங்களை அடக்கியிருக்கவேணும் என்றது. இந்த கஜேந்திராழ்வானே பிடிசேர்களிறாயிருந்தான். நற்குடிப் பிறப்பும், நல்லறிவும், நல்லொழுக்கமும் மோக்ஷமடையக் காரணம்

பக்கலின்றிக்கே இருந்த களிற்றை ரக்ஷிக்கும்போது பாபம் தானிட்ட வழக்காக வேணுமிறே. (போரானை) பிடிசேர்ந்த களிற்றை ரக்ஷித்தானென்றால் அவன் செய்தானாகில் கூடும் என்றிருக்கை. (உன்றனடி சேர்ந்தருள் பெற்றானன்றே) இத்தால் தர்மம் அவனிட்ட வழக்கு என்கிறது. (பொய்கை

ஆனையை, அதனை விருத்த தோஷம் பார்த்து இழியாதே தண்ணளி பண்ணி ரக்ஷித்த மஹா ப்ரபாவனுடையவனே!

என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்படுகிறது. இவனோ தன் நன்மையைக் குறித்து அறிவற்ற யானையாயிருந்தான். அதிலும் பிடியோடே கூடியிருக்கையாலே நல்லொழுக்கமும் அற்றவனாயிருந்தான். இப்படியிருந்தும் இவனை ரக்ஷித்தபடியென்! என்று கொண்டாடுகிறார். (*அளித்த பேரானை*) விஷயங்களில் மண்டித் திரிந்த கஜேந்திரனை அவனுடைய ஜந்மஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களின் தாழ்வைப்பாராமல் ரக்ஷித்த பெருமையையுடையவனே! (*போரானை*) பிடிசேர் களிற்றை வேறொருவரால் ரக்ஷிக்க முடியாது; இவன் செய்தானாகில் முடியும் என்று கருத்து. அப்படியாகில் முன் எடுத்த சாஸ்த்ரவசனங்கள் என்னாவது? எனில்: (*அளித்த பேரானை*) அவை ஒரு ஸாதனத்தைப் பற்றிநின்று அதனாலே அவனைப் பெறவேணுமென்றிருப்பார்க்கு அவசியமானவை. இந்த கஜேந்திராழ்வான் தன் முயற்சியினின்றும் மீண்டு அவனையே உபாயமாகக் கூப்பிட்டானாகையாலே அவை தேவையில்லை. அவனை உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு, இல்லாத ஜந்ம ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களை ஸம்பாதித்துக்கொள்ளவோ, இருக்கின்றவைகளைக் குலைத்துக்கொள்ளவோ வேண்டியதில்லை. இருந்தபடியே அவனை உபாயமாகப்பற்றினால் போதுமானது என்னும் சாஸ்த்ரார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார். விஷயங்களில் ஈடுபடாநின்ற பாபத்தையுடைய இவனையும் ரக்ஷித்தமையாலே பாபம் இவனிட்ட வழக்கு என்பது தெளிவாகிறது. (*உன்தன் அடிசேர்ந்தருள் பெற்றானன்றே*) "*த்ரவீபூதஸ் ததா தர்ம:*" [ஸர்வாரஸம்ஹிதை] என்கிறபடியே நான்முகன் திருவுலகளந்த திருவடியைக் குண்டிகை நீராலே விளக்க நினைத்தபோது தர்மமே அவனுடைய கமண்டலத்திலே கங்காஜலமாயிற்று. இப்படி புண்யஸ்வரூபமான

சேரித்யாதி.) ப,ஸ்மச்ச,ந்நனுய் அக்,நியைக் கையிலே ஏற்றனுயிருந்துள்ள ருத்,ரனுடைய விளங்காநின்ற ஜடை மேலே பாய்ந்த புனலையுடைத்தான கங்கை யென்னும் பேரை யுடைத்தான விலக்ஷணையான ஸ்த்ரீ உன் திருவடிகளிலே சேர்ந்தன்றோ நாட்டுக்குப் பாவநமாயிற்று.

"भस्मशय्याशयानः" (ப,ஸ்மஶய்யாஶயாந:) என்கிறபடியே பண்ணின தோஷத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாக எப்போதும் ப,ஸ்மத்திலே சாயுமவனும், அக்,னிக்கு அழகிய கையை ஏற்ற ப'தகியான ருத்,ரனுடைய ஒளியையுடைத்தான ஜடையின்மேலே தச்சு,த்,த்,யர்த்த,மாக வந்து குதித்த

கங்கையும் உன் திருவடியில் சேர்ந்த பின்பன்றோ அனைவரையும் பரிஶுத்,த,ப்படுத்தும் பெருமையை உடையதாயிற்று என்கிறார். இத்தால் புண்ணியமும் இவனிட்ட வழக்கு என்றதாயிற்று. இவ்வண்ணமாக இப்பாசுரம் "அறம்பாவம் என்றிரண்டும் ஆவான்" என்று சென்ற பாசுரத்தில் அருளியதற்கு வியாக்,யானமாயிருக்கிறது. (உன் தன் அடிசேர்ந்து அருள் பெற்றாளன்றே) பெரும்பாவம் செய்தவர்களையும் பரிஶுத்,த,ராக்க வல்லதாம்படி இயற்கையிலே ஶுத்,தி,யையுடைய உன் திருவடிகளைச் சேர்த்ததாலன்றோ கங்கையானவள் அனைவரையும் பரிஶுத்,த,ராக்கும் பெருமையைப் பெற்றாள். இப்பெருமை எம்பெருமானின் அருளாலே வந்ததாகையால் இதை அருள் என்கிறார். இதை எங்கே கண்டோம்? எனில்; (பொடி சேர் அனற்கு அங்கை ஏற்றான் அவிர்சடைமேல் பாய்ந்த)

> மத்,யம் பீத்வா கு,ருத,ாராம்ஶ்ச க,த்வா
> ஸ்தேயம் க்ருதவா ப்,ரஹ்மஹத்யாம்ஶ்ச க்ருத்வா।
> ப,ஸ்மச்ச,ந்நோ ப,ஸ்மஶய்யாஶயாநோ
> ருத்,ரத்,யாயீ முச்யதே ஸர்வபாபை: ॥

[சாதாதபஸ்ம்ருதி]

[கள்ளைக் குடித்தாலும், கு,ருத,ாரக,மனம் பண்ணினாலும், திருடினாலும், ப்,ரஹ்மஹத்தி செய்தாலும், சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு, சாம்பலாலான படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு,

அவ:— "பொடிசேர்" என்றவித்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணி அத்தால் ஶுத்தனன்றியிலே இருக்கிறவனையும் ஶுத்தனாக்கிற்று திருவடிகளில் ஸ்பர்ஶத்தாலே என்கிறது.

வ்யா: - பொடிசேர் கனிறு: அவன் பிடிகைய நினைக்க நீ அவனை நினைக்கிறிலையோ? ஒருகால் நினைத்தாலுமில் முன்பு ஸ்வரூபம் இதுவன்றோ என்கிறது. ஜந்மஸந்ததங்களன்று ப்ரயோஜநம் என்கிறார். (அருள்பெற்றான், பிறரை ஶுத்தராக்கும்படி பார்த்தருளினான். 97.

நீரையுடையனாய் கங்கைகளையும் பேரையுடைய ஶ்லாக்யையான ஸ்த்ரீயானவள். பாதகிகளையும் பரிஶுத்தராக்கும் ஸ்வதஶ்ஶுத்தியை உடையவனான உன் திருவடிகளைக் கிட்டியன்றோ அவள் அந்த ப்ராஶஸ்த்யமெல்லாம் பெற்றது. விஷயப்ரவணமான கனிற்றை ரக்ஷிக்கையாலே பாபம் இவனிட்ட வழக்கென்றும், கங்கையினுடைய பாவநத்வம் தத்வப்ரத்யயத்தம் என்கையாலே புண்யம் அவனிட்ட வழக்கென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. 97.

ருத்ரனை நினைத்துக்கொண்டிருப்பவனுமே (முன் சொல்லப்பட்ட) எல்லாப் பாபங்களினின்றும் நீங்கப்பெறுகிறான்] என்கிறபடியே தந்தையின் தலையைக் கிள்ளியது ரிஷிபத்னிகளைக் கற்பழித்தது முதலிய மஹாபாதகங்களுக்குப் ப்ராயச்சித்தமாக சாம்பற் பொடியை உடம்பு முழுதும் பூசிக்கொண்டு அதிலேயே என்றும் புரண்டுகொண்டிருப்பவனும், தன் பாபங்களை எரிப்பதற்காக அக்னியை தரிப்பதற்காக அழகிய கையை ஏந்தியவனுமாய் இப்படி இரண்டு காரணங்களாலும் மஹாபாபங்கள் செய்தவன் என்று விளங்கிநிற்கும் உருத்திரனுடைய ஒளியை உடையதான ஜடையிலே "பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே தாரிதா ஶிரஸா ஹர:" [ஸர்வ ஸம்ஹிதை] [தன்னைப் பரிஶுத்தப்படுத்திக்கொள்வதற்காக ஜடையின் நடுவிலே தலையாலே ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைத் தாங்கினான் அரன்] என்கிறபடியே அவனைப் பரிஶுத்தப்படுத்துவதற்காக வந்து குதித்ததைச் சொல்லுகிறார்.

98. பொன்திகழு மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும் — என்றும்
இருவரங்கத் தால்திரிவ ரேலும் ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்று முளன்.

பதவுரை:— **பொன் திகழும் மேனி** — பொன்போலே ப்ரகாஶிக்கும் வடிவையும், **புரி சடை** — பின்னிய சடையையும், **அம் புண்ணியனும்** — அழகிய புண்யத்தையும் உடையவனான ருத்$_3$ரனும், **நின்று உலகம் தாய நெடுமாலும்** — நின்று உலகங்களையெல்லாம் அளந்த ஸர்வேஶ்வரனும், **என்றும்** — எப்பொழுதும், **இருவர் அங்கத்தால் திரிவரேலும்** — இரு வடிவுடன் திரிந்தார்களேயாகிலும், **ஒருவன்** — (ஸாத$_4$க வேஷம் பூண்ட) சிவன், **ஒருவன் அங்கத்து** — நெடுமாலின் ஶரீரத்தைப்பற்றி, **என்றும்** — எக்காலத்திலும், **உளன்** — ஸத்தையுடையனாயிருப்பன்.

(*சடை*) பொடிசேர்ந்திருப்பதும், அனற்கு அங்கையேற்றிருப்பதும் மாத்ரமன்றிக்கே, சடையை த$_4$ரித்துத் தவம் புரிவதும் பாபம் போவதற்காக என்று தோற்றுகிறது. இவற்றாலெல்லாம் பாபம் போயிற்றோ? எனில், போகவில்லையென்றும், ஸ்ரீபாத$_3$தீர்த்த$_2$த்தை த$_4$ரித்ததனாலேயே போயிற்று என்றும் காட்டுகிறார் — (*பொடிசேர்...சடைமேல் பாய்ந்த புனற்கங்கை*) என்னும் பத$_3$ங்களாலே. த$_4$ர்ம ஸ்வரூபமான இந்த க$_3$ங்கைக்கு இப்படிப் பரிஶுத்$_3$த$_4$ப்படுத்தும் தன்மை இயற்கையிலேயே அமைந்ததோ? எனில்; இல்லையென்றும் ஸ்ரீபாத$_3$ஸம்ப$_3$ந்த$_3$த்தாலேயே இப்பெருமையை இவள் அடைந்தாள் என்றும் காட்டுகிறார் (*சடைமேற்பாய்ந்த புனற்கங்கை என்னும் பேர்ப்பொன் உன்றன் அடிசேர்ந்து அருள் பெற்றாளன்றே*) சங்கரன் சடையினில் பாய்ந்த நீரையுடைய க$_3$ங்கை என்னும் பெயரையுடைய ஸ்திரீயானவள், பரமபாவனமான உன்னுடைய திருவடியில் சேர்ந்ததனாலன்றோ பொடி சேர்த்தும், அனற்கு அங்கையேற்றும், சடைதரித்தும் தீராத மஹாபாபங்களைச் செய்த உருத்திரனின் பாபங்களையும் போக்கவல்ல பெருமையைப் பெற்றாள் என்கிறார். 97.

அவ:— தொண்ணூற்றெட்டாம் பாட்டு. (பொன் திகழு மேனி) ஈஶ்வரனாய், அதி₄காரியாய், தானும் சிலர் கார்யத்துக்குக் கடவனாயிருக்கிறவனை, இவனுடைய ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே ஶுத்₃த₄னானென்று சொல்லும்படி எங்ஙனே ? என்னில்; ஈஶ்வராபி₄மானியாயிருக்கும்போது சொல்லுமத்தை ப்ரமாணிக்கவொண்ணாது; இவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கலாகாதோ ? என்கிறார்.

அவதாரிகை:-"அவன் திருவடியில் பிறந்த க₃ங்கையை ஜடையிலே த₄ரித்தான் என்று ருத்₃ரனுக்குக் குறை சொல்லுகிறதென் ? அவனும் ஒரு கார்யத்திலே அதி₄கரித்து ஈஶ்வரனுமாயன்றோ போருகிறது? " என்ன, அவனுடைய ஈஶ்வரத்வம் இவனுக்கு ஶரீரபூ₄தனானகையால் வந்ததித்தனைபோக்கி ஸ்வத: இல்லை என்கிறார்,

உரை:— பொன்போலே ஒளிவிடுகிற வடிவையும், பின்னின ஜடையையும் உடையனான், இப்படி ஜடை

---

98. அவ:— "ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடியிலே பிறந்த க₃ங்கையை த₄ரித்துப் பரிஶுத்₃த₄னானன் என்று உருத்திரனுக்குக் குறை சொல்லலாமோ? அவனும் ஜக₃த்ஸம்ஹாரமாகிற ஒரு பெரிய காரியத்துக்கு அதி₄காரியாய், 'ஈஶ்வரன்' என்ற பிரஸித்₃தி₄பெற்றவனுமாய், தன் ப₄க்தர்கள் பலருக்குப் பல ப₂லன்களைக் கொடுப்பவனாய், தனக்கே உரிய லோகம், வாஹனம்; க₃ணங்கள் முதலானவற்றை உடையவனுமன்றோ இருக்கிறான்; அவனுடைய இப்பெருமைகளெல்லாம் பொய்யானவையோ?" என்று சிலர் கேட்க, "அவனுடைய பெருமைகளைப் பொய்யென்று சொல்லவில்லை; அவையெல்லாம் அவன் பரமபுருஷனுக்கு ஶரீரமாயிருப்பதால் வந்தவையேயொழிய இயற்கையில் ஏற்பட்டவையல்ல" என்கிறார்.

வ்யா:— (*பொன் திகழும் மேனி*) பொன்னைப்போல் சிவந்து விளங்கும் இவனுடைய மேனியைப் பார்த்தாலே இவன் ஸர்வேஶ்வரனல்லன் என்று தோற்றுமே! "*நீலதோயத₃மத்₄*

வ்யா: – (பொன்திருமேனி) ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்கும் போது மேக₄ஶ்யாமமாயிருக்குமிறே. (புரிசடை) தாழ்சடையானுக்கும் நீண்முடியானுக்கும் வாசிபார்த்துக்கொள்ளலாமித்தனையிறே. (அம்புண்ணியனும்) 101. "हुत्वात्मानं देवदेवो बभूव" (ஹுத்வாத்மாநம் தே₃வதே₃வோ ப₃பூ₄வ) என்கிற

கட்டி அனுஷ்டி₂த்த அழகிய புண்யத்தையுடைய ருத்₃ரனும் ஸ்வைரமாக நின்று ருத்₃ரனோடு அல்லாதாரோடு வாசியற ஸகலலோகங்களையும் அநாயாஸேந அளந்து

வஸ்த₂ர" [தை-நா-11] என்று வேத₃ங்கள் நீலமேகத் திருமேனியையுடையவனையன்றோ பரம்பொருளாகப் பறைசாற்றின. இதுமட்டுமோ? (*புரிசடை*) பின்னின சடைமுடியைப் பார்த்தாலும் இவன் ஒருவனைக் குறித்துத் தவம்புரிகிறான் என்று தோற்றுமே! இவனு பரம்பொருளாகமுடியும்? தாழ்சடையானுக்கும் நீண்முடியானுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் தன்னடையே தோற்றுமே! (*அம் புண்ணியனும்*) இப்படிச் சடைகட்டி அனுஷ்டி₂த்த அழகிய புண்ணியத்தையுடைய இவன் பரம்பொருளாகமுடியுமோ? "*ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி*" [கீ₃தை] [என்னைப் புண்யபாபகர்மங்கள் தொடமாட்டா] என்றவனன்றோ பரம்பொருளாகமுடியும் (*அம் புண்ணியனும்*) அழகிய புண்ணியத்தை அனுஷ்டி₂த்தவனும்.

> மஹாதே₃வஸ் ஸர்வமேதே₄ மஹாத்மா
> ஹுத்வாத்மாநம் தே₃வதே₃வோ ப₃பூ₄வ।
> ஸர்வாந் லோகாந் வ்யாப்ய விஷ்டப்₄ய கீர்த்யா
> விராஜதே த்₃யுதிமாந் க்ருத்திவாஸா: ॥
>
> [ப₄ார-ஶாந்தி 20.12]

[மஹாத்மாவான மஹாதே₃வர் ஸர்வமேத₄மென்னும் யாக₃த்தில் தன்னுடைய ஆத்மாவை (உடலை) ஹோமம் செய்து தே₃வர்களுள் தலைவரானார்; யானைத்தோலை அணிந்த அவர் எல்லா உலகங்களையும் கீர்த்தியினால் வியாபித்து, (எட்டு ரூபங்களை) த₄ரித்து, மிகுந்த காந்தியுள்ளவராய் விளங்குகிறார்.] என்கிறபடியே தன் ஈஶ்வரத்வமும் ஸர்வஸ்தாநீடத₂த்தாலேயன்றோ இவனுக்கு

படியே. (நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும்) ஸ்வைரமாக அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தைப் பண்ணினவனும். அவன் தலையிலும் பிறர் தலையிலுமாகத் திருவடிகளை வைத்தவனும். (என்றுமித்யாதி,) இருவரும் ஸபரிகரராய்த் திரிந்தாரே

கொண்ட ஸர்வாதிகனை ஸர்வேஶ்வரனுமாகிற இவர்கள் இருவரும், ஸர்வகாலத்திலும் இரண்டு ஶரீரத்தை உடையராய், அறிவுகேடர்க்கு ஒக்க நினைக்கலாம்படி திரிந்தார்

உண்டாயிற்று என்று கருத்து. (நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும்) உருத்திரன் முதலான எல்லா தேவர்களின் தலையிலும் அவர்களை வணங்குகிறவர்கள் தலையிலும் ஒருபடியாகத் திருவடியை வைத்து நின்று உலகளந்த மிகப்பெரியவனன்றோ இவன். (நெடுமாலும்) திருவடியிலே துகையுண்டவன் பரம்பொருளோ? திருவடியாலே துகைத்தவன் பரம்பொருளோ? என்பதை ஆராயக்கூடாதா? (நின்று) நமுசி முதலான எவராலும் தடைசெய்யமுடியாதபடி நின்று. (உலகம் தாய) உலகனைத்தையும் அநாயாஸமாகத் தாவி அளந்துகொண்ட. (நெடுமாலும்) தாய் தன் குழந்தையை அணைப்பதுபோலே, இச்செயலைச் செய்ததும் சேதனரிடம் இவனுக்குள்ள பேரன்பாலேயன்றோ என்றுமாம். இப்படித் தாயன்பையுடைய இவன் பரம்பொருளோ? தன் பக்தனிடம் "உன் பிள்ளையை அறுத்துத்தா" என்று கூறும் கொடுமையை உடையவன் பரம்பொருளோ? என்று கருத்து. (என்றும் இரு அரங்கத்தால் திரிவரேலும்) அரங்கம்—நாம ரூப லோக பரிகராதிகள். என்றும் இருவரும் இருவிதமான நாம ரூப வாஹன லோக க்ருத்ய பரிகராதிகளை உடையவர்களாய் ஸஞ்சரித்தார்களேயாகிலும், ஒருவன் நாராயணன் முதலான பெயர் கொண்டிருந்தால், ஒருவன் அரன் முதலான பெயர் பூண்டு திரிகிறான். ஒருவன் கொண்டல் வண்ணனாய்த் திகழ்ந்தால் ஒருவன் பொன்திகழும் மேனியனாய் விளங்குகிறான். ஒருவன் வேதாத்மாவான கருடனை வாஹனமாகக்கொண்டு ஸஞ்சரித்தால், ஒருவன் எருதின்மேல் ஏறித் திரிகிறான். ஒருவன் ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்திலிருந்தால் ஒருவன் கைலாஸவாஸியாய் விளங்குகிறான். ஒருவன் ரக்ஷணத்தைச் செய்தால், ஒருவன் ஸம்ஹாரத்தைச் செய்கிறான். ஒருவன்

யாகிலும். (ஒருவன் இத்யாதி,) ஒருவனுக்கு ஸ்தி,தி ஒருத்தன் ஶரீரத்தைப் பற்றி; "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" என்னும்படியே.

அவ — ருத்,ரனுடைய ஐஶ்வர்யம் பொய்யோ? என்னில், ப,க,வத,கீ,தம் என்கிறார்.

களேயாகிலும், புண்ணியனான ஒருவன், நெடுமாலான ஒருவனுக்கு ஶரீரபூ,தனாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலத்திலும்

நித்யஸூரிக,ணங்களால் சூழப்பெற்றிருந்தால், ஒருவன் பூ,த ப்ரேதபிஶாசக,ணங்களால் சூழப்பெற்றிருக்கிறான். ஒருவன் ஸாத்விகாசாரமுள்ள நூறு கோயில்களைப் பெற்றிருந்தால், ஒருவன் தாமஸாசாரமுள்ள ஆயிரங்கோயில்களைப் பெற்றிருக்கிறான். ஒருவன் ஸாத்விகர் சிலரை ப,க்தர்களாகப் பெற்றிருந்தால், ஒருவன் தாமஸர் பலரை ப,க்தர்களாகப் பெற்றிருக்கிறான். ஒருவன் வேத,த்தாலும் ஸாத்விகஶாஸ்த்ரத்தாலும் கோ,ஷிக்கப்பட்டால், ஒருவன் ஶைவாக,மத்தாலும் தாமஸஶாஸ்த்ரத்தாலும் கோ,ஷிக்கப்படுகிறான். இவற்றையெல்லாம் காணும் அறிவிலிகளுக்கு இருவரும் ஸமமானவரோ என்னும் ஐயம் விளையும்படியிருக்கிறது. *(என்றும் திரிவரேலும்)* இப்படி ஐயம் விளையும்படியாக என்றுமே விளங்கினார்களானாலும், ருத்,ரபதவியும் ப்ரவாஹதோ நித்யமானமையாலே 'என்றும்' என்னக் குறையில்லை. *(ஒருவன் ஒருவனங்கத்து என்றும் உளன்)* பொன்திகழும் மேனிப் புரிசடையம் புண்ணியன் நின்றுலகம் தாய நெடுமாலின் ஶரீரமாயிருந்துகொண்டு என்றுமே ஸத்தைபெறுவான் அங்கத்து — அங்க,மாக; ஶரீரமாக *(அங்கத்து என்றுமுளன்)* "ஸ ப்,ரஹ்மா ஸ ஶிவ:" [தை-நா-11] [அவனே பிரமனுக்கும் ஶிவனுக்கும் அந்தர்யாமி] '*ப்,ரஹ்மா நாராயண:, ஶிவஶ்ச நாராயண:, ஶக்ரஶ்ச நாராயண:, தி,ஶஶ்ச நாராயண:*' [பிரமனுக்கும், சிவனுக்கும், இந்திரனுக்கும், திக்குகளுக்கும் அந்தர்யாமி நாராயணனே.] "*யஸ்யாத்மா ஶரீரம்*" [எவனுக்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் ஶரீரமோ] முதலான வேத,வாக்யங்கள் நாராயணனை ஶிவனுக்கு அந்தர்யாமியாகவும், சிவனை நாராயண

வ்யா.— (நின்றுலகமித்யாதி₃.) ருத்₃ரன் தலையிலும் நாட்டார் தலையிலும் ஒக்க அடியிட்டவன். (இருவரங்கத்

ஸப்₃த₃ளத்தாகவுமிருக்கும். அன்றிக்கே, ஒருவன் ஒருவன் திருமேனியில் ஏகதே₃ஶத்தைப்பற்றி ஸப்₃த₃ளத்

துக்கு ஶரீரமாகவும் தே₃ஹஷிக்கையாலே ஶிவபதவியிலிருப்பவன் என்றுமே நாராயணனின் ஶரீரமாயிருப்பவன் என்பதே வேத₃ங்களின ஒருமிட்டுள முடிவு என்று கருத்து. இப்படியல்லாமல் (இருவர் அங்கத்தால் திரிவரேலும்) என்று பிரித்தும் பொருள்கொள்ளலாம். இருவரும் ஸமானமானவரோ என்று அறிவிலிகள் ஐயமுறும்படி இருவரும் இரண்டு வடிவுகளை உடையவர்களாய் ஸஞ்சரித்தார்களாகிலும். (ஒருவன் ஒருவனங்கத்து என்றும் உளன்) சிவன் நெடுமாலின் திருமேனியிலே என்றுமே ஒருபுறம் அடங்கிநின்று ஸத்தை பெறுவான். "பஶ்யைகாத₃ஶ மே ருத்₃ராந் த₃க்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந்" [என்னுடைய உடம்பில் வலது புறத்தைப் பற்றியிருக்கும் பதினொரு உருத்திரர்களையும் காண்பாயாக.] என்று பா₄ரதம் மோக்ஷத₄ர்மத்தில் கூறப்பட்டது. "ப்₃ரஹ்மாணமீஶம்" என்றுள் கீ₃தையில் அர்ஜுனனும். "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" [திருவாய் 1-3-9] என்றார் ஆழ்வாரும். (என்றும் உளன்) ஒவ்வொரு காலத்திலே எம்பெருமான் தன் ஸௌஶீல்யத்தாலே தாமஸப்ரக்ருதியான ஶிவனுக்கும் பரமஸத்வமயமான தன் திருமேனியில் இடங்கொடுத்த மஹாகு₃ணத்தை நினைத்து ஆழ்வார்கள் எப்போதுமே இடங்கொடுப்பதுபோலே அருளிச்செய்வார்கள். ஶிவன் பிரமன் முதலானோரும் எம்பெருமான் திருமேனியில் ஒருகால் தமக்கு இடம்கொடுத்த பெருமையை என்றுமே நினைத்திருப்பராகையாலே "என்றுமுளன்" என்கிறாராகவுமாம். "வலத்தனன்" என்ற பாசுரத்தின் ஈட்டிலே "இப்படி பின்னை ஸர்வகாலமும் இவர்கள் இருப்பர்களோ? என்னில், ஆபத்துக்களில் திருமேனியில் இடம் கொடுக்கும். அது மஹாகு₃ணமாகையாலே. ஆழ்வார்கள் எப்போதும் ஒக்க அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்கு (சிற்றரசர்க்கு) புறம்பே நாடுகள் கனக்க உண்டானாலும், மாளிகைக்குள்ளே

தால்) இரண்டு வடிவுகளாலே என்றுமாம். அங்க,த்தில் ஏகதே,ஶத்திலே உளன் என்றுமாம். 98.

99. உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தம னென்றும்
உளன்கண்டாய் உள்ளுவா ருள்ளத்—துளன்கண்டாய்
வெள்ளத்தி னுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும்
உள்ளத்தி னுள்ளானென் றோர்.

பதவுரை:— நல் நெஞ்சே — அநுகூலமான மனமே! **உத்தமன்** — புருஷோத்தமன், **என்றும்** — எல்லாக் காலங்களிலும், **உளன் கண்டாய்**—(நம்மை ரக்ஷிப்பதற்காகவே) இருக்கிறான்; **உள்ளுவார் உள்ளத்து** — தன்னை நினைப்பவர்கள் மனத்திலே, **உளன் கண்டாய்**—நித்யவாஸம் செய்கிறான்; **வெள்ளத்தின் உள்ளானும்**—திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தருளுபவனும், **வேங்கடத்து மேயானும்** — திருமலையிலே நிற்கிறவனும், **உள்ளத்தின் உள்ளான் என்று**—(என்) ஹ்ருத,யத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவன் என, **ஓர்**— அறிவாயாக.

தாகனுமிருக்கும் என்னவுமாம். இத்தால் 'பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை' என்கிறார். 98.

(அரண்மனைக்குள்ளே) செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே. அப்படியே இவர்களும் திருமேனியிலே பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரு கலஹங்களிலே அடைபவனைக்கதனுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து, காலம் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டதும் 'இவ்விடம் இன்னார் பற்று; இவ்விடம் இன்னார் பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே' என்று அருளியிருப்பது இங்கு அநுஸந்தி,க்கத்தக்கது. ஒன்றுந்தேவிலே ''பரன்திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றில்லை'' [திருவாய் 4-10-8] என்றும், ''பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகன் அவனே'' [திருவாய் 4-10-4] என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததற்கு மூலமாயிருப்பது இப்பாசுரமாகும். 98.

அவ:— தொண்ணூற்றொன்பதாம் பாட்டு. (உளன் கண்டாய்) நாட்டில் பெரியவராயிருக்கிறவர்களும் தங்களுக்கேற க்ஷேத்ரஜ்ஞராயிருக்கிறபடி அறிந்திருக்கச்செய்தே ஈச்வரர்களாக ப்ரமிக்கிறபடி கண்டு திருவுள்ளம் பயப்பட, நாம் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொண்டால் அறுத்து விழ விடுகைக்கு ஒருத்தன் உண்டுகாண் என்கிறது.

அவதாரிகை:— இப்படி ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் க்ஷீராப்தி முதலான இடங்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய்த்து விலக்காதார் நெஞ்சு பெறுமளவுங்கிடாய்! நெஞ்சே! இத்தை புத்தி பண்ணு என்கிறார்.

அவ:— 'அவன் ஒருவன் உளன்' என்று சொன்னால் உகக்கும் நல்ல நெஞ்சே! "பிறர்க்கு நன்மைவேணும்" என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடியே இருக்கும் உத்தமபுருஷன்.

---

99. **அவ:—** உலகில் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலானவற்றில் பெரியவர்களாயிருக்கும் உருத்திரன் முதலானோரும், தங்கள் நெஞ்சாரத் தாங்கள் ஜீவர்களே என்று அறிந்திருந்தும், தங்களையே ஈச்வரராகத் தாங்களும் மயங்கிப் பிறரையும் மயக்குவதைக் கண்டு, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் 'நாமும் இப்படி ஆகிவிடுவோமோ' என்று பயப்பட, 'தம் முயற்சியாலே அவனைக்கண்ட அவர்களுக்கு அப்படியாக இடமுண்டு; நம் விலக்காமையையே பற்றுகக்கொண்டு அவன் தானே முயன்று பெற்ற நாம் அப்படியாகமாட்டோம்; அப்படி ஒருகால் நாமே நம் கழுத்தில் கயிறிட்டுக்கொண்டாலும், அக்கயிற்றை அறுத்து விட்டு நம்மைக் காப்பாற்ற அவனுளன்; இதை அறிவாயாக' என்கிறார்.

வ்யா:— (உளன் கண்டாய்) பல பாசுரங்களில் பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிப் பெருமைகளையெல்லாம் பிறருக்கு உபதேசித்தவர். இப்பாசுரத்தில் ஈச்வரஸத்பாவத்தை நெஞ்சுக்குச் சொல்லுகிறார் என்பது பொருந்தாது. தம்மை ரக்ஷிப்பதால் தன் உண்மை (ஸத்தை - இருப்பு) ஏற்படுகிறது என்று சொல்லலாம்படி நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே ஸந்நிதியிருக்கிறானன்றோ ஸர்வேச்வரன் என்கிறார்.

வ்யா:— (உளன் கண்டாய்) இலனானவனை உளனென்கிறதன்று; அவனுடைய ஸத்தை நம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கும் நம்முடைய ஸத்தை நம்முடைய விநாஶத்துக்கும். நாம் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகிறது பிறரை அஞ்சியன்று; நம்மை அஞ்சி. பித்தத்தாலே மோஹித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக் கொண்டேனாகில் அறுத்துவிழவிடுகிடாய் என்று அறிவுடையார்க்குச் சொல்லிவைக்குமாபோலே. (நன்னெஞ்சே) எம்பெருமான் நமக்கு உளனென்று சொல்லப்பாங்காயிருக்

நம்முடைய ரக்ஷணத்தாலே தன் ஸத்தையாம்படி உளனாமவன் கிடாய்! நாம் உளரானவன்றோடு இலரானவன்றோடு வாசியற ஸர்வகாலத்திலும் நம்மை ரக்ஷிக்கையிலே தீ₃க்ஷித்து உளனாயிருக்குமவன் கிடாய்! தான் புகுரப்புக்கால்

(உளன் கண்டாய்) நம்மை நம்மிடமே காட்டிக்கொடுத்து அழியச் செய்யாமல் ரக்ஷிப்பதற்கு ஸர்வேஶ்வரன் இருக்கிறானே! பிறரால் நமக்கு வரும் தீங்கைக் காட்டிலும், நம்மால் நமக்கு வரும் தீங்கன்றோ அதி₄கமாயிருக்கிறது. பிறரைக் கண்டு அஞ்சுவதைவிட நம்மைக்கண்டன்றோ நாம் அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது. நம்மிடம் நம்மைக் காட்டிக்கொடுக்காமலிருப்பதற்காகவன்றோ அவனையே உபாயமாகப் பற்றவேண்டியிருக்கிறது. (கண்டாய்) நாம் ஒருகால் ஆத்மநாஶத்தை விளைத்துக்கொள்ள முற்பட்டாலும், நம்மை ரக்ஷித்து ஸத்தை பெறும் அவனை நீ நினைப்பாயாக என்கிறார். "பித்தத்தாலே மோஹித்துக் கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொண்டேனாகில், அறுத்துவிழ விடுகிடாய் என்று அறிவுடையார்க்குச் சொல்லிவைக்குமாபோலே" என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. நீ மயங்கியபோதிலும் தெளிவாயிருக்கும் சிறப்பு எனக்குண்டோ? என்று திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக—(நன்னெஞ்சே) அவனே நமக்கு ரக்ஷகன் என்னும் அர்த்த₂த்தை எனக்கும் உபதேசிக்க வல்லமைபெற்றிருக்கிறாயன்றோ நீ! 'முந்துற்ற நெஞ்சே' [பெரியதிருவ-1] என்கிறபடியே ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் என்னிலும் முற்பட்டு நிற்பாயன்றோ நீ! (நன்னெஞ்சே!) 'நம்மை

கிற நெஞ்சே! (உத்தாநித்யாதி,) அவனுடைய உண்மை ஸௌஹ்ருத்தாய்க்கொண்டு. அதாவது பரஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநனாயிருக்கை. (உள்ளுவாரித்யாதி,) இவன் ஒருநாள் உளன் என்றிருக்கில், பின்னை இவன் என்றும் நமக்கு உளன் என்றிருக்கும். தான் புகுரப்புக்கால் விலக்காதவர்களுடைய ஹ்ருதயம் விட்டுப்போக அறியான். (வெள்ளத்தின் இத்யாதி,) திருப்பாற்கடலிலே கிடக்கிறதும் திருமலையிலே நிற்கிறதும் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்கு அவஸரம் பார்த்து என்று அறி.

அவ — புறம்புள்ளார் கிடக்கிடீர்.

வ்யா: — (உளன் கண்டாய்) பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறவர். எம்பெருமான் உளன் என்றிருக்கிறாரல்லர்; நாம் நமக்கில்லாதாரப் போலே அவன் நமக்கு என்றும் உளன். (நன்னெஞ்சே) இவ்வர்த்தத்திலென்னிலும் எனக்கு உபதேசிக்க வல்ல நெஞ்சே. (உத்தமன்) தன் பேறாக உப

ஆணையிட்டு விலக்காதே அத்தைப் பொருந்தி அனுஸந்திக்குமவர்களுடைய நெஞ்சிலே ஸாதரமாக நித்யவாஸம் பண்ணுமவன் கிடாய்! திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனும், திருமலையிலே நின்றருளினவனும், கிடப்பது

ரக்ஷித்து ஸத்தைபெறுமவனை அவன் என்று கூறினன். இது எப்படிக் கூடும் என்று ஆக்ஷேபிக்காமல் இசைந்த உகக்கும் நன்மையை உடைய நெஞ்சே! என்கிறாராகவுமாம். ஸர்வேஶ்வரனான அவன் பிறரை ரக்ஷித்து ஸத்தைபெறுவனென்பது கூடுமோ? எனில்; (உத்தமன்) அவன் புருஷோத்தமனாகையாலே கூடும் என்கிறார். பிறரை ஹிம்ஸிப்பதே யாத்ரையாயிருப்பவன் அதமாதமன். ஸ்வலாபத்திற்காகப் பிறரை ஹிம்ஸிப்பவன் அதமன். ஸ்வலாபத்தையும் விட்டுப் பிறரை ரக்ஷிப்பவன் மத்யமன். பிறரை ரக்ஷிக்காதொழிய உயிர்தரிக்க மாட்டாமையாலே என்றும் பிறர்க்கு நன்மையை நினைத்த வண்ணமேயிருப்பவன் உத்தமன். நம்மை ரக்ஷித்துத் தான் உளனாயிருக்கும் தன்மை, நாம் அனுகூலராயிருக்கும் இன்று

கரிக்கை. (என்றும்) 102. "असन्नेव स भवति" (அஸந்நேவ ஸ ப₄வதி) ஆனவன்றோ. 102. "सन्तमेनं ततो विदुः" (ஸந்தமேநம் ததோ விது₃:) ஆனவன்றோ வாசியில்லை. (உள்ளுவார்) புகுர ஸம்வதி₂ப்பார். (உள்ளத்துளன்)

ரிற்பதாய் அங்கு பண்ணனின க்ருஷியின் ப₂லமாக நம்முடைய ஹ்ருத₃யத்திலே வந்து புகுந்து "இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு" என்கிறபடியே அவ்விடங்களை அநாத₃ரித்து.

தானோ? எனில் (என்றும் உளன் கண்டாய்) "அஸந்நேவ ஸ ப₄வதி அஸத்₃ ப்₃ரஹ்மேதி வேத₃ சேத்" [தை-ஆந.6] என்கிறபடியே ப்₃ரஹ்ம ஜ்ஞானமில்லாமையாலே நாம் இல்லாதவராயிருந்தவன்றோ. "அஸ்தி ப்₃ரஹ்மேதி சேத்₃வேத₃, ஸந்தமேநம் ததோ விது₃:" [தை-ஆந 6] என்கிறபடியே ப்₃ரஹ்மஜ்ஞாநமிருந்தமையாலே நாம் உளராயிருந்தவன்றோ வாசியற என்றுமே நம்மை ரக்ஷிக்க உறுதிபூண்டு. அதனாலே உளனாயிருக்குமவன் கிடாய்! இந்நீர்மையுடையவன் எட்டாக் கனியாய், து₃ர்லப₄னாயிருப்பானோ? எனில் (உள்ளத்து உளன் கண்டாய்) நம் நெஞ்சிலேயே அநிஶப₄னாய் எழுந்தருளியிருக்கிறான் கிடாய்! "அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாக வைத்து என் மனந்தனுள்ளே வந்து வைகி" [பெரியாழ்-திரு 5-4-8] "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென் மனக் கடலில் வாழவல்ல மாயமணாள நம்பி" [பெரியாழ்திரு 5-4-9] "வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும் இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால் இடவகை கொண்டனையே" [பெரியாழ்திரு 5-4-10] என்கிறபடியே பரவ்யூஹவிப₄வார்ச்சா நிலைகளெல்லாம் நம்மைப்பெறுகைக்கு அவன் ஸாத₄நாநுஷ்டா₂னம் செய்யுமிடங்களாகையாலே நம்மைப் பெற்றபின்பு இளங்கோயில்களான அவற்றைக் கைவிட்டு, "விச்வஸ்யாயதநம் மஹத்" [தை-நா] "நெஞ்சமே நீள்நகர்" [திருவாய் 8-8-2] என்கிறபடியே பெருங்கோயிலான நம் உள்ளத்திலே உகப்போடு புகுந்து நித்யவாஸம்செய்து நித்யஸத்தை பெற்றிருக்கிறான். இப்படி அவனை உள்ளத்திருத்துவதற்கு நாம் அநுஷ்டி₂த்த ஸாத₄நாநுஷ்டா₂னமென்ன? எனில் (உள்ளுவார் உள்ளத்து உளன்

"இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு" (வெள்ளமித்யாதி) என்றும் உள்ளானமை காட்டுகிறார். "அணைப்பார் கருத்தனாவான்". 99.

ஸாதரமாக நித்யவாஸம் பண்ணுமவன் என்று பூ.க்.தி. பண்ணு. 99.

கண்டாய்) தன்னை நெஞ்சிலே இருத்த இசைவார் உள்ளத்திலே இனிப் பிடித்துத் தள்ளினாலும் போகேன் என்று வாழ்கிறான் கிடாய்! தான் புகப்புக்கால் 'புகாதே!' என்று ஆணையிட்டுத் தடுக்காதவர்களுடைய நெஞ்சைவிட்டுப்போக அறியான்! இத்தால் ஜீவபக்கல் உள்ளது அத்வேஷமும் ஆபிமுக்யமுமே என்கிறது. நம் கைம்முதல் சிறியதாயிருக்க, நம்மைப் பெறுகைக்கு அவன் பெருமுயற்சி யெடுத்துக் கொள்ளுகிறான் என்கைக்கு ப்ரமாணமென்ன? எனில்: (வெள்ளத்தினுள்ளானும் வேங்கடத்துமேயானும் உள்ளத்தினுள்ளான் என்று ஓர்) அவனுடைய ஸாதராநுஷ்டானத்துக்கு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணமிருந்தபடி கண்டாயே! என்கிறார். (வெள்ளத்தினுள்ளானும்) திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனும். இது பரமபதத்தில் இருந்தமையையும் காட்டும். (வேங்கடத்து மேயானும்) திருவேங்கடத்திலே பொருந்தி நின்றவனும். இது மற்ற அர்ச்சாவதாரங்களில் நின்றும், இருந்தும், நடந்தும், கிடந்தும் காட்சியளிக்கும் நிலைகளனைத்தையும் காட்டும். இப்படிப் படாதனபட்டது எதற்காகவெனில்: (உள்ளத்தில் உள்ளான்) ஒரு சேதனனின் நெஞ்சிலே நித்யவாஸம் செய்வதற்காகவன்றோ என்கிறார். (உள்ளான்) இதைப்பெற்ற பின்பு, "இடவகைகள் இகழ்ந்திட்டு" [பெரியாழ்திரு 5-4-10] என்கிறபடியே பரவ்யூஹாதிஸ்தானங்களையும் உபேக்ஷித்து இந்நெஞ்சிலேயே தனக்கு வாழ்ச்சி என்னும்படி பெருகப் போட்டு என்றும் இருக்கிறான். (வெள்ளத்தினுள்ளான்...உள்ளான்) என்றும் அவன் நம்மை ரக்ஷித்து உள்ளிருக்கிறபடிகளைக் காட்டுகிறாராகவுமாம். (ஓர்) இப்படி நம்மை ரக்ஷித்தே அவன் ஸத்தைபெறுகிறபடியை அநுஸந்தித்தாயாகில் நம்மையோ, பிறரையோ நினைத்து அஞ்சவேண்டா என்று கருத்து. 99.

100\. ஓரடியும் சாடுதைத்த வொண்மலர்ச் சேவடியும்
ஈரடியும் காணலா மென்னெஞ்சே—ஓரடியில்
தாயவனைக் கேசவனைத் தண்டுழாய் மாலைசேர்
மாயவனையே மனத்து வை.

முதல் திருவந்தாதி முற்றிற்று.
பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதவுரை:—என் நெஞ்சே—என்னுடைய மனமே! **ஓர் அடியில் தாயவனை**—ஒரு திருவடியால் உலகம் முழுவதும் அளந்தவனும், **கேசவனை**—கேசி என்னும் அஸுரனை அழித்தவனும், **தண் துழாய்மாலை சேர்**—குளிர்ந்த திருத்துழாய் மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள, **மாயவனையே**—ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய எம்பெருமானையே, **மனத்து வை**—ஹ்ருதயத்திலே வைப்பாயாக; (இப்படி அவனைப்பற்றினால்) **ஓர் அடியும்**—திருவுலகளந்த திருவடியையும், **சாடு உதைத்த**—சகடம் முறிந்துபோம்படி உதைத்த, **ஒண்மலர் சே அடியும்**—அழகிய புஷ்பம்போல் சிவந்த திருப்பாதமுமான, **ஈரடியும்**—இரண்டு திருவடிகளையும், **காணலாம்**—ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்.

அவ:— நூறும் பாட்டு. (ஓரடியும்) **'பேறும் அத்தாலே. பெறுவதும் அவன் திருவடிகளை அவனாலே பெறுவது' என்கிறது.**

அவதாரிகை:—இப்படி மேல்விழுந்து நம்மை ஆதரிக்கிறவனைப் பெறுகைக்கு உபாயமேதென்ன, அவனே ப்ராப்யம்; அவனைப் பெறுகைக்கு ப்ராபகமும் அவனே என்று அத்யவஸிதென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

---

100 *அவதாரிகை:*—'இப்படி மேல் விழுந்த நம்மை விரும்புகிறவனைப் பெறுவதற்கு உபாயம் என்ன?' என்று திருவுள்ளம் கேட்க, 'அடையத்தக்க உபேயமும் அவனே; ப்ராப்யமாகிற அவனைப் பெறுகைக்கு உபாயமும் அவனே; நீ செய்ய வேண்டியது இவ்வர்த்தத்தில் உறுதியுடன் இருப்பதேயாகும்' என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (ஓரடியும்) லோகத்தை அடங்கலும் தன்னை தாக்கின திருவடிகளையும். (சாடித்யாதி) சகடாஸுரனை நிரஸித்த போக்யமான திருவடியையும். (ஈரடியுங்காணலாம்) இவ்விரண்டு திருவடிகளும் ப்ராப்யம். (என்னெஞ்சே) காணவேணுமென்றிருக்கிற என்னெஞ்சே! இதுக்கு உபாயமேதென்னில், அவன் என்கிறது. (ஓரடி

உரை:— காணவேணுமென்று அபிநிவேசிக்கிற என்னுடைய நெஞ்சே! ஒரு திருவடியாலே ஜகத்தையெல்லாம் அளந்துகொண்ட சீலஸௌலப்யாதிகுணங்களையுடையனும், கேசிஹந்தாவாகையாலே விரோதிகளை வேரறுக்கைக்குறுப்பான ஜ்ஞானசக்த்யாதிகுணங்களை உடைய

வ்யா: வ்யுத்பத்திவேளையில் ப்ராப்யத்தின் சிறப்பை அறிந்தவனே உபாயத்தில் இழிவானாகையாலே பாசுரத்தில் ப்ராப்யத்தை முதலிற்சொல்லி ப்ராபகத்தைப் பின்னடிகளாலே அருளினார். அநுஷ்டானவேளையில் உபாயாநுஷ்டானத்துக்குப் பிறகே ப்ராப்யாநுபவமாகையாலே பின்னடிகள் முதலில் விவரிக்கப்படுகின்றன. (என் நெஞ்சே!) அவனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்படுகிற நெஞ்சே! அவனைப் பெறுகைக்கு உபாயம் ஏதென்னில்: அவனே என்கிறார்—(ஓரடியில் தாயவனை) ஓரடியில் ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலுள்ள மேல் உலகங்களையெல்லாம் தாவி அளந்துகொண்டவனை. (தாயவனை) தேஹத்தையே போக்யமாகக்கொண்டு குழந்தைகளை அணைக்கும் தாய்போலே உலகினரைத் தடவிக்கொடுக்கையாலே ஸௌலப்யம் (ஸுலபனாயிருக்கை), ஸௌசீல்யம் (உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தாரோடு ஒரு நீராகக்கலந்து பரிமாறுகை), வாத்ஸல்யம் (உறவுடையாரின் குற்றத்தையும் நற்றமாகக் கொள்ளுகை) முதலான சீர்மைக்குணங்களும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் தலையிலும் திருவடியை வைக்கையாலே ஜ்ஞானசக்தி முதலான மேன்மைக்குணங்களும் இவ்வொரு செயலிலே தோற்றுகின்றன. ஸர்வேஸ்வரன் உபாயமாம்போது ஆச்ரயண ஸௌகர்யத்தைச் செய்துதரும் ஸௌசீல்யாதிகளும், ஆச்ரிதரின் கார்யத்தைச் செய்துதரும் ஜ்ஞானம், சக்தி முதலான

வித்தாயவனை) ஓடியாலே எல்லாவற்றையும் அளந்த ஸௌலப்யனை. (கேசவனை) விரோதி நிரஸநசீலனானவனை. (தண் துழாய் மாலை சேர் மாயவனையே மனத்து வை) ஸௌலப்யமன்றிக்கே விரோதியைப் போக்குமவனுமன்றிக்கே இருக்கிலும் விடவொண்ணாத போக்யனான மாயவனையே.

ஸௌலப்யனுமன்றிக்கே விரோதியை வளர்க்கிலும் விடவொண்ணாதபடி குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய்க்கொண்டு நிரதிசயபோக்யனும், ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஸாதநாந்தரங்களை அபேக்ஷியாத ஆஸ்சர்யபூதனும்

[illegible] இவனிடமே உண்டு என்கிறார். குணமிருந்தால் போதுமோ? விரோதிகள் இவனை அடையவொண்ணாதபடி [illegible] எனில்: (கேசவனை) கண்ணனுடைய [illegible] குதிரையுருவாகி ஆயர்களை நலிந்த கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனை. அப்படியே நம் விரோதிகளையும் அழிக்க வல்லவன் என்று கருத்து. "ஓரடியில் தாயவனை" என்று ஆச்ரயண[illegible]மான ஸௌசீல்யாதிகளையும், "கேசவனை" என்று விரோதியை வேரறுத்தமையைச் சொல்லுகையாலே அதற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானம் சக்தி முதலான ஆச்ரித[illegible] குணங்களையும் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விரண்டுமிருந்தாலும் காணிலும் உருப்பொலாதாரைப்போலே காணக் கண் கூசும்படியிருப்பானோ? எனில் (தண் துழாய் மாலைசேர்) காணக் கண் குளிரும் துழாய் மாலையை அணிந்திருக்கும் அதிஸுந்தரனன்றோ என்கிறார். [illegible] திருநாமங்கி ஸௌலப்யாதி, குணங்களுமில்லையாக. விரோதிகளை வளர்ப்பவனேயானாலும் விடவொண்ணாதபடி குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கையாலே மிகவினியவனன்றோ இருக்கிறான் என்கிறார் (மாயவனையே) உலகில் ஒரு ப்ராப்யத்தைப் பெற வேண்டில், [illegible] பல ஸாதனாந்தரங்களை அபேக்ஷிப்பதைக் காணாநின்றோம். மிகச்சிறந்த பயனான மோக்ஷத்திற்கு [illegible] இவனொருவனே ஒரு ஸாதனத்தையும் அபேக்ஷியாத ஆச்சர்யபூதனாயிருக்கிறான் என்று கருத்து.

நாம் உன் ஸஹகாரிகளென்றிராதே காண்பதுவும் அவனேயே; காட்டுவானும் அவனே. நமக்கு ப்ரதிபத்தியே உள்ளது.

(ஓடிவித்யாதி.) சாடுதைத்த ஓடியையும் திருவுலகளந்த சேவடியையும் காணலாம். காணவொண்ணாதோ? என்றிருக்கிற என்னெஞ்சே! (தாயவனை) கீழ்ச்சொன்னவோரடி.

மாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனே உபாயமென்று மனஸ்ஸிலே அத்யவஸாய ப்ராஸ்யமாக வைத்துக்கொள்ளு. இப்படி அவனே உபாயமென்று அத்யவஸித்தவன், லோகத்தை அளந்துகொண்ட ஒரு திருவடியும், சகடம் முறிந்து

மாயா ஶப்தம் ஆச்சர்யத்தைக் குறிக்கும். மாயவன்–ஆச்சர்யமாயிருப்பவன். அப்படியானால், நாம் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லையோ? எனில், (மனத்து வை) அவனை மனத்தில் உபாயமாக இருத்துவதே நாம் செய்யவேண்டியது. உபாயமாக உறுதிகொள்வதாகிற இச்செயலும் உபாயமாகாதோ? எனில்: (மாயவனையே மனத்துவை) இதையும் உபாயமாகக் கொள்ளாதே என்று ஏகாரம் காட்டுகிறது. "த்வமேவ உபாயபூதோ பவ" "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" "நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்" "சரணே சரண் நமக்கு" முதலான விடங்களிற்போலே. பசித்தவர்க்குச் சோறுபோடுகிறேன் என்று ஒரு தார்மிகன் ஸங்கல்பித்து வைத்தால், பசி சோற்றுக்கு உபாயமாகாமல், அதிகாரிவிசேஷணமேயாவதுபோலே, 'என்னையே உபாயமாக நினைப்பார்க்கு மோக்ஷமளிப்பேன்' என்று பகவான் ஸங்கல்பித்திருக்குமிடத்தில் உபாயாத்யவஸாயம் அதிகாரி விசேஷணமாகுமே யொழிய உபாயமாகாது என்று கருத்து.

இத்தகைய உபாயாத்யவஸாயத்தை (அவனே உபாயமென்னும் உறுநிலை) உடையவனுக்குக் கிடைக்கும் மிகச்சிறந்த பலனைச் சொல்லுகின்றன முன்னடிகள்: (ஓடியும்) "ஓடியில் தாயவனை" என்றவிடத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்ட தாய், திருவுலகளந்தருளி உலகனைத்தையும் தன்னதாக்கின ஒரு திருவடியையும், (சாடுதைத்த ஒண் மலர்ச்சேவடியும்)

(கோவலனை) சாடுதைத்த திருவடிகளை உடையவனை. திருவடிகளைத் தருவானும் விரோதியைப் போக்குவானும். (தன் நேரான்) பேராக்யதை. (மாயவன்) இவனென்று நினையாதபடி பண்ணவல்லவன். (மனத்துவை) அநுஸந்தி. 100.

முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.
பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

விழும்படி உதைத்துத் தள்ளிப்போகட்டதாய், அழகிய பூப்போலே ஸுகுமாரமான சிவந்த ஒரு திருவடியுமான (சாடு) திருவடிகளையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கலாம். 100.

அப்பிள்ளை அருளிச்செய்த முதல்திருவந்தாதியுரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

சாடு சகடம். சகடாஸுரன் முறிந்து விழும்படி உதைத்துத் தள்ளியதாய், அழகிய பூப்போலே மென்மைமிக்க சிவந்த மற்றைத் திருவடியையும். (ஒண்மலர்ச் சேவடியும்) "பூவிலும் மெல்லிய திருவடிகளைக்கொண்டு முரட்டுச் சகடாசுரனை உதைப்பதே!" என்று வயிறு பிடிக்கிறார். "சாடுதைத்த சேவடியும் ஒண்மலர்ச் சேவடியும்" என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். (ஒண்மலர்ச் சேவடியும்) மலரினும் மெல்லிய திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமேடெல்லாம் அளப்பதே! என்று வயிறெரிகிறார். (ஒண்மலர்ச் சேவடியும்) மென்மை, குளிர்த்தி, நறுநாற்றம், செம்மை. "விஷ்ணோ: பதே, பரமே மத்வ உத்ஸ:" [ருக்வேதம்] "தேனேமலரும் திருப்பாதம்" [திருவாய் 1-5-5] என்கிறபடியே மதுவொழுகும் தன்மை ஆகியவற்றில் ஒளி பொருந்திய (வாடாத) தாமரை மலரை ஒத்திருக்கையாலே ஒண்மலர்ச்சேவடி என்கிறார். (சேவடியும்) சேர்த்தியழகிருந்தபடி. (சேவடியும் காணலாம்) மிகவினியவையான இத்திருவடிகளைக் கண்டு அநுபவிக்கலாம். (காணலாம்) அநுபவத்தைச் சொன்னது கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம். அவனே உபாயமென்றும், அவனுடைய திருவடிகளில் கைங்கர்யமே உபேயமென்றும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் பரமார்த்தத்தை அருளிச்செய்து ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியருளினார். 100.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சன பத்திராதிபரான
ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் இயற்றிய முதல் திருவந்தாதி
விளக்கவுரை நிறைவு பெற்றது.

முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்2யாந ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை

(எண்கள் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தில் உள்ள ஶ்லோக எண்களைக் குறிக்கும்)

முதல் திருவந்தாதி அப்பிள்ளை உரையில் உள்ள ப்ரமாணங்களின் அநுக்ரமணிகை

(பக்க எண்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன)

